ЦЕНТР ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ РЕФОРМ

СТАТУС ПОЛІЦІЇ:
міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство

Київ – 2013

Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство / За заг. редакцією О.А. Банчука. – К.: Москаленко О.М., 2013. – 588 с.

Рекомендовано до друку Науково-програмною радою Центру політико-правових реформ

У збірник увійшли переклади документів ООН, органів Ради Європи (Парламентської Асамблеї, Комітету Міністрів держав-учасниць), відповідних законів Німеччини, Австрії, Нідерландів, Бельгії, Іспанії, Португалії, Англії, Канади, Польщі, Чехії, Словенії.

Книга адресована науковцям, викладачам, аспірантам, студентам, а також парламентаріям, урядовцям та всім, хто цікавиться проблемами реформування органів внутрішніх справ в Україні та від кого залежить реалізація цієї реформи.

Це видання здійснене завдяки фінансовій підтримці

Програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів

Міжнародного фонду «Відродження»

ISBN 978-966-2214-26-0

© О.А. Банчук, 2013
© Центр політико-правових реформ, 2013

ЗМІСТ

Передмова 5

І. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ

Кодекс поведінки службовців органів правопорядку ООН від 1979 року 8

Основоположні принципи застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку ООН від 1990 року 12

Резолюція Парламентської Асамблеї Ради Європи № 690 (1979) «Про Декларацію про поліцію» від 1979 року 16

Рекомендація Rec (2001) 10 Комітету Міністрів державам-учасницям Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики» від 2001 року 19

ІІ. ЗАРУБІЖНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Законодавство держав «сталої» демократії

Закон ФРН про чиновників Федеральної поліції від 1976 року 51

Закон про організацію Баварської державної поліції від 1976 року..... 54

Закон про завдання і повноваження Баварської державної поліції від 1990 року 59

Федеральний Закон Австрійської Республіки про створення та організацію Федеральної кримінальної служби від 2002 року 89

Поліцейський закон Королівства Нідерланди від 1993 року 91

Закон Королівства Бельгії про діяльність поліції від 1992 року 113

Закон Королівства Бельгії про організацію інтегрованої поліцейської служби поліції, структурованої на два рівні від 1998 року 134

Закон Королівства Бельгії про дисциплінарний статут персоналу поліцейських служб від 1999 року 172

Органічний Закон Королівства Іспанії про сили і корпуси безпеки від 1986 року 186

Закон Португальської Республіки про організацію поліції публічної безпеки від 2007 року 202

Закон-декрет Португальської Республіки про статус поліцейських від 2009 року 215

Закон Сполученого Королівства про поліцію від 1996 року 240

Закон Провінції Онтаріо (Канада) про поліцейські послуги від 1990 року 294

Законодавство держав «молодої» демократії

Закон Республіки Польща про поліцію від 1990 року 358

Закон Чеської Республіки про поліцію громади від 1991 року 429

Закон Чеської Республіки про службові відносини службовців формувань безпеки від 2003 року 445

Закон Чеської Республіки про поліцію Чеської Республіки від 2008 року 513

Закон Республіки Словенія про поліцію від 1998 року 547

Передмова: європейські стандарти діяльності поліції і статусу поліцейських

В Україні досі залишається чинним Закон «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року, який був ухвалений ще Верховною Радою вже неіснуючої держави (Української Радянської Соціалістичної Республіки). Наша держава залишається однією з останніх пострадянських країн, які до цього часу не ухвалили новий закон про поліцію (міліцію).

Від часу прийняття згаданого Закону на державному рівні не було прийнято цілісного документу щодо реформування вітчизняних органів внутрішніх справ. Всі починання у цій сфері здебільшого завершуються двома загальними рекомендаціями – «перетворити міліцію в поліцію» і «створити цивільне міністерство внутрішніх справ відповідно до європейських стандартів». Очевидно, реалізація лише цих двох рекомендацій, до того ж без їх змістовного наповнення, не дозволить нам говорити про повноцінні зміни у системі міліції.

Першим з документів, в якому йшлося про необхідність зміни назви найчисельнішого органу правопорядку, стала Концепція розвитку системи Міністерства внутрішніх справ, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 24 квітня 1996 року № 456. Але її положення не були реалізовані протягом наступних шістнадцяти років, а вона скасована 21 березня 2012 року. Сама назва цього документу засвідчує, що йшлося не про реформування, а про «розвиток системи». Тому годі шукати в ній кардинальних пропозицій.

Комплексна цільова програма боротьби зі злочинністю на 1996–2000 роки, затверджена указом Президента України від 17 вересня 1996 року № 837/96, передбачала необхідність підготовки законопроекту про органи Міністерства внутрішніх справ України (пункт 83). До 2000 року такого акту не було розроблено.

Наступною стала Концепція реформування кримінальної юстиції України, затверджена указом Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» від 8 квітня 2008 року № 311/2008. План заходів щодо реалізації цієї Концепції, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2008 року № 1153-р, передбачав необхідність підготовки законопроектів про органи внутрішніх справ протягом 3-х місяців після затвердження Концепції реформування системи органів внутрішніх справ (абзац 5 підпункту 4). Але ні відповідної концепції, ні відповідного законопроекту через 3 місяці не було підготовлено.

Такі ж результати мала Державна програма економічного і соціального розвитку України на 2010 рік, затверджена Законом України від 20 травня 2010 року. У пункті 8 Закону йшлося про необхідність до листопада затвердити постановою парламенту два документи – Концепцію реформування системи правоохоронних органів та Концепцію реформування судової системи і кримінальної юстиції. Жоден з документів досі не підготовлено.

В указі Президента України «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи» від 12 січня 2011 року № 24/2011 передбачена необхідність наближення правових засад діяльності правоохоронних органів до європейських стандартів, посилення демократичного контролю у цій сфері. Для цього пла-

нувалося розробити Концепцію реформування правоохоронних органів протягом одного року після прийняття нового КПК України (підпункт 5 пункту 1). Новий Кодекс ухвалений парламентом 13 квітня 2012 року, однак до травня 2013 року у цій сфері нічого не відбулося.

Однією з причин такої ситуації може бути відсутність протягом тривалого строку політичної волі щодо змін у сфері міліції. Але не слід відкидати і причину недостатності знань щодо міжнародних, у тому числі європейських, стандартів діяльності поліції.

Однак, слід визнати, що на відміну від інших елементів сектору юстиції – суду[1] і органів обвинувачення[2], – міжнародне співтовариство не розробило щодо поліції такої великої кількості загальновизнаних орієнтирів. Побудова і діяльність поліції, статус поліцейських засновуються переважно на історичних та національних традиціях кожної країни. Тому, вважаємо, необхідно дати усім зацікавленим фахівцям знання не тільки про міжнародні стандарти, а й про зарубіжний досвід реформування поліції. Цим пояснюється наявність у цьому збірнику великої кількості іноземних законів про поліцію. Вони друкуються українською мовою вперше.

Виходячи із зазначеного, рецептами для покращення ситуації в аналізованій сфері можуть стати такі рекомендації щодо реформи поліції у Східній Європі – три малі «д», які перетворюються у одну велику «Д»[3]. Малими «д» там стали: деполітизація, децентралізація, демілітаризація. Успішне проведення зазначених заходів привело у новій Європі до великої «Д» – демократизації поліції.

Деполітизація можлива за умови проведення інституційної реформи, яка полягатиме у:

- виділенні поліції з Міністерства внутрішніх справ. В окремих європейських державах (зокрема Ірландії, Нідерландах, Данії, Швеції, Норвегії, Швейцарії, Кіпрі) за діяльність поліції в уряді відповідає не Міністр внутрішніх справ, а Міністр юстиції. В Бельгії за поліцію спільно відповідають міністри юстиції і внутрішніх справ, а в Греції – створене окреме від МВС Міністерство публічного порядку і захисту громадян;
- позбавленні міністра (як політичної особи) повноважень щодо оперативного управління поліцією;
- запровадженні виключно конкурсного добору на посади службовців, у тому числі керівного складу;
- закріпленні в законі прозорих процедур просування по службі;
- запровадженні чіткої і відкритої дисциплінарної процедури і порядку звільнення осіб зі служби.

Децентралізація органів правопорядку може відбуватися як шляхом створення місцевої поліцій (поліції громад, муніципальної поліції), так і підвищення звітності і підконтрольності національної поліції місцевим громадам та їх представницьким органам. Створення місцевої поліції повинно проводитися одночасно із адміністративно-територіальною реформою. Відповідальність за забезпечення публічного порядку і безпеки на території населених пунктів і

---

1 Міжнародні стандарти у сфері судочинства / ред. гр.: USAID «Україна: верховенство права»; Спільна прогр. Європейського Союзу та Ради Європи «Прозорість та ефективність судової системи України»; Девід Вон та ін. - К.: Істина, 2010. – 483 с.

2 Див.: Статус органів публічного обвинувачення: міжнародні стандарти, зарубіжне законодавство і пропозиції щодо реформування в Україні / за заг. редакцією О.А. Банчука. – К.: Атіка, 2012. – 624 с.

3 Реформування поліції в країнах Центральної і Східної Європи. Процес і прогрес / П. Абрахам, Д. Бакрач, А. Бек та ін. Під ред. М. Капаріні, О. Мареніна; Передмова О. Ярмиша. – К., 2005. – С. 271-273.

об'єктів місцевого значення (автошляхи, озера, парки, ліси), у такому випадку, слід покласти виключно на громади. Керівництво й особовий склад сил місцевої поліції безпеки необхідно обирати всією громадою або місцевої радою. Держава, своєю чергою, повинна залишити за собою розслідування правопорушень і забезпечення безпеки на об'єктах регіонального і державного значення.

Демілітаризація повинна призвести до залучення виключно цивільних державних службовців в апарати міністерств й органів правопорядку. Уніформу повинні носити лише ті службовці, яким необхідно себе ідентифікувати як представників влади у відносинах з приватними особами на публічних об'єктах (вулицях, дорогах, парках тощо). Вливання нових кадрів дозволить змінити культуру і якість роботи органів правопорядку.

Рада Європи також розробила стандарти щодо статусу поліції, поліцейських та порядку виконання ними повноважень. Вимоги до *статусу поліції* полягають у тому, що:

- поліція є не військовим формуванням, а службою, яка надає суспільству і окремим його представникам допомогу та послуги щодо забезпечення безпеки і правопорядку;
- поліція є незалежною від інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування;
- органи публічної влади повинні забезпечити ефективні та неупереджені процедури для скарг на дії поліції.

Статус поліцейських характеризується таким:

- поліцейські є публічними службовцями, а не військовослужбовцями;
- звання офіцерів поліції є спеціальними, тобто відмінні від військових звань;
- рівень винагороди поліцейських визначається законом;
- вони повинні мати можливість об'єднуватися у професійні поліцейські організації;
- поліцейські професійні організації мають право: брати участь у переговорах, що стосуються професійного статусу офіцерів поліції, у консультаціях щодо управління поліцейськими підрозділами; захищати групи офіцерів поліції або конкретного офіцера поліції;
- дисциплінарна процедура повинна регулюватися законом і бути прозорою та забезпечувати поліцейським ефективну реалізацію права на захист.

Здійснення поліцейських повноважень, у тому числі застосування сили, засобів примусу і зброї поліцейськими повинно регулюватися законом і відповідати принципу пропорційності.

Реалізація в Україні зазначених європейських стандартів має перетворити військові, централізовані, політично залежні формування міліції у поліцейську публічну службу, орієнтовану на інтереси громад, яка діятиме під координацією й управлінням цивільного Міністерства внутрішніх справ.

I. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ

Кодекс поведінки службовців органів правопорядку[1]

(затверджений резолюцією Генеральної Асамблеї ООН № 34/169 від 17 грудня 1979 року)

Стаття 1

Службовці органів правопорядку повинні завжди виконувати обов'язки, покладені на них законом, служачи суспільству та захищаючи всіх людей від протиправних діянь, відповідно до високого рівня відповідальності, якої вимагає їх професія.

Коментар: (a) Поняття «службовці органів правопорядку» включає в себе всіх офіцерів правопорядку, призначених або обраних, які мають поліцейські повноваження, особливо повноваження на затримання або взяття під варту.

(b) В країнах, де поліцейські повноваження виконують представники військових служб в уніформі або без неї, або органи державної безпеки, визначення службовця органів правопорядку повинно бути таким, що включало б службовців таких органів.

(c) Обслуговування суспільства, як це очікується, повинно включати, зокрема, надання послуг з допомоги представнику суспільства, які з причин особистих, економічних, соціальних або інших надзвичайних ситуацій потребують негайної допомоги.

(d) Це положення покликане не лише охоплювати всі насильницькі, грабіжницькі та шкідливі дії, але й включати повний спектр заборон відповідно до карних законів. Воно поширюється також на поведінку осіб, нездатних нести кримінальну відповідальність.

Стаття 2

При виконанні своїх обов'язків службовці органів правопорядку повинні поважати і захищати людську гідність, підтримувати та захищати права людини стосовно всіх осіб.

Коментар: (a) Права людини, про які йде мова, визначені і захищені національним і міжнародним правом. Серед відповідних міжнародних документів є Загальна декларація прав людини, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, Декларація про захист усіх осіб від катування та іншого жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання, Декларація ООН про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, Міжнародна Конвенція про припинення та покарання за злочин апартеїду, Конвенція про Запобігання і покарання злочинів геноциду, Мінімальних стандартних правил поводження з ув'язненими і Віденська конвенція про консульські відносини.

(b) Національні коментарі до цього положення повинні зазначити регіональні чи національні положення, що визначають та захищають ці права.

Стаття 3

Службовці органів правопорядку можуть застосовувати силу тільки у разі суворої необхідності і в обсязі, необхідному для виконання їх обов'язків.

Коментар: (a) У цьому положенні підкреслюється, що застосування сили службовцями органів правопорядку має бути винятковим; хоча, мається на увазі, що службовці органів правопорядку можуть бути уповноважені застосовувати силу, за розумної необхідності в конкретних обставинах для запобігання злочину або при виконанні законного затримання чи допомозі в його проведенні щодо порушників або підозрюваних; сила, що виходить за ці межі, не може бути застосована.

[1] Переклад з англійської мови здійснено Надією Добрянською (Центр політико-правових реформ) (прим. редактора).

(b) Національне право обмежує застосування сили службовцями органів правопорядку відповідно до принципу пропорційності. Слід розуміти, що слід дотримуватися таких національних принципів пропорційності при тлумаченні цього положення. В жодному разі це положення не має тлумачитися як таке, що санкціонує застосування сили, яка не є пропорційною до законної мети, яка має бути досягнута.

(c) Застосування вогнепальної зброї вважається крайнім заходом. Всі зусилля повинні докладатися до того, щоб виключити застосування вогнепальної зброї, особливо проти дітей. Загалом, вогнепальна зброя не повинна застосовуватися, за винятком випадків, коли підозрюваний порушник чинить збройний опір або іншим чином ставить під загрозу життя інших і менш крайні заходи є недостатніми для приборкання або затримання підозрюваного порушника. У кожному випадку застосування вогнепальної зброї повинен подаватися звіт до компетентного органу.

Стаття 4

Відомості конфіденційного характеру, якими володіють службовці органів правопорядку, повинні зберігатися в таємниці, за винятком випадків, коли виконання обов'язків або вимоги правосуддя суворо вимагають іншого.

Коментар: За природою своїх обов'язків службовці органів правопорядку отримують інформацію, яка може стосуватися приватного життя або бути потенційно шкідливою для інтересів, і особливо репутації, інших. Слід проявляти велику обережність при охороні та використанні такої інформації, яка повинна розкриватися тільки для виконання обов'язків або задоволення потреб правосуддя. Будь-яке розголошення такої інформації з іншою метою є абсолютно неприпустимим.

Стаття 5

Жоден службовець органів правопорядку не повинен чинити, підбурювати або терпимо ставитися до будь-якої форми катування або іншого жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження або покарання, а також жоден службовець органів правопорядку не повинен посилатися на розпорядження керівництва чи такі виняткові обставини, як військовий стан чи загроза війни, загроза національній безпеці, внутрішня політична нестабільність чи будь-яке інше надзвичайне становище для виправдання катувань або іншого жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність поводження чи покарання.

Коментар: (a) Ця заборона випливає з Декларації про захист всіх осіб від катування та іншого жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання, прийнята Генеральною Асамблеєю, згідно з якою:

«[Така дія є] посяганням на людську гідність і має бути засуджена як нехтування цілями Статуту Організації Об'єднаних Націй і порушення прав людини та основоположних свобод проголошених у Загальній декларації прав людини [та інших міжнародних інструментах з прав людини]».

(b) Декларація визначає катування таким чином:

«...катування означає будь-яку дію, яка завдає сильного болю або страждань, фізичних чи моральних, вчинена умисно чи за підбуренням посадової особи щодо особи з такою метою, як отримання від неї або від третьої особи відомостей чи визнання винуватості у вчиненні злочину, покарання її за дії, які вона вчинила або у вчиненні яких вона підозрюється, чи залякування її або інших осіб. Воно не охоплює біль або страждання, які виникають в результаті законних санкцій, властиві їм або випадково викликані ними в обсязі, що відповідає Мінімальним стандартним правилам поводження з ув'язненими».

(c) Термін «жорстоке, нелюдське або таке, що принижує гідність, поводження чи покарання» не був визначений Генеральною Асамблеєю, але його слід тлумачити таким чином, щоб якомога ширше поширити захист від порушень, фізичних чи психічних.

Стаття 6

Службовці органів правопорядку повинні забезпечувати цілковитий захист здоров'я затриманих ними осіб і, зокрема, повинні вживати негайних заходів, щоб забезпечити надання медичної допомоги у разі необхідності.

Коментар: (a) «Медична допомога», що означає послуги, що надаються будь-яким медичним персоналом, у тому числі сертифікованими лікарями і фельдшерами, повинна бути забезпечена, коли вона необхідна або на вимогу.

(b) У той час, як медичний персонал, ймовірно, буде брати участь у діяльності органів правопорядку, службовці органів правопорядку повинні дослухатися до думки такого персоналу, коли вони рекомендують надання особі, яка утримується під вартою, належної медичної допомоги зовнішнім медичним персоналом, не пов'язаним з органами правопорядку, або у співпраці з таким персоналом.

(c) Слід розуміти, що службовці органів правопорядку повинні також забезпечити медичну допомогу жертвам правопорушень або нещасних випадків, що стаються під час правопорушень.

Стаття 7

Службовці органів правопорядку не повинні вчиняти жодних корупційних дій. Вони також повинні всіляко перешкоджати і боротися з усіма такими діями.

Коментар: (a) Будь-яка корупційна дія, як і будь-яке інше зловживання владою, несумісні з професією службовців органів правопорядку. Закон повинен застосовуватися в повному обсязі до будь-якого службовця органу правопорядку, який вчинив корупційне діяння, оскільки Уряди не можуть розраховувати на дотримання закону серед своїх громадян, якщо вони не можуть, або не забезпечуватимуть дотримання закону серед своїх службовців і в межах своїх органів.

(b) Хоча поняття корупції має визначатися відповідно до національного законодавства, його слід розуміти таким чином, щоб охоплювати дію або бездіяльність на виконання своїх обов'язків або у зв'язку з ними у відповідь на подарунки, обіцянки чи стимули, які вимагаються або які були прийняті, або їх протиправне отримання після вчинення, або утримання від вчинення діяння.

(c) Поняття «корупційне діяння», зазначене вище, слід розуміти таким чином, щоб воно охоплювало незакінчене корупційне діяння.

Стаття 8

Службовці органів правопорядку повинні поважати право і цей Кодекс. Вони також повинні докладати всі свої зусилля, щоб запобігати і всіляко перешкоджати всім їх порушенням.

Службовці органів правопорядку, які мають підстави вважати, що сталося або може статися порушення цього Кодексу, повинні повідомити про це своє керівництво, і, в разі потреби, інші відповідні органи або органи, наділені повноваженнями з контролю або вжиття заходів правового захисту.

Коментар: (a) Цього Кодексу належить дотримуватися, коли він включений в національне законодавство або практику. Якщо законодавство або практика містить більш суворі умови, ніж положення цього Кодексу, то слід дотримуватися більш суворих положень.

(b) Ця стаття спрямована на збереження балансу між потребами внутрішньої дисципліни органу, від якого багато в чому залежить публічна безпека, з одного боку, та потребою боротьби з порушеннями основних прав людини, з іншого. Службовці органів правопорядку повинні повідомляти про порушення в ієрархії керівництва і вдаватися до інших правових заходів за межами свого керівництва лише за відсутності або неефективності інших засобів правового захисту. Належить розуміти, що на службовців органів правопорядку не повинні бути накладені адміністративні або інші стягнення через те, що вони повідомили про те, що відбулися або мають відбутися порушення цього Кодексу.

(c) Термін «відповідні органи або органи, наділені повноваженнями контролю або

вжиття заходів правового захисту» відсилає до будь-якого органу, що діє за національним законодавством, що належить до внутрішньої структури органу правопорядку чи незалежний від нього, якому законом, звичаєм або в інший спосіб надано повноваження розглядати скарги і претензії, що випливають із порушень в компетенції цим Кодексом.

(d) У деяких країнах, засоби масової інформації можна розглядати як такі, що виконують функцію розгляду скарг, аналогічні описаним в підпункті (c) вище. Службовці органів правопорядку можуть, таким чином, бути виправдані, якщо, відповідно до законів і звичаїв своїх країн, а також з положеннями статті 4 цього Кодексу, вони звертають увагу громадської думки на порушення через засоби масової інформації, як останню надію для них.

(e) Службовці органів правопорядку, які дотримуються положень цього Кодексу, заслуговують на повагу, повну підтримку і співпрацю суспільства та органу правопорядку, в якому вони служать, як і професії із забезпечення правопорядку.

Основоположні принципи застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку[1]

(прийняті восьмим Конгресом ООН з попередження злочинності та поводження з порушниками, Гавана, Куба, 27 серпня - 7 вересня 1990 року)

Беручи до уваги те, що робота службовців органів правопорядку є суспільною послугою, що має велике значення, і таким чином, існує необхідність підтримувати та, за необхідності, поліпшувати умови праці та статус цих службовців,

Беручи до уваги те, що загроза життю і безпеці службовців органів правопорядку повинна розглядатися як загроза стабільності суспільства в цілому,

Беручи до уваги те, службовці органів правопорядку відіграють життєво важливу роль у захисті права на життя, свободу та особисту недоторканність, гарантовані Загальною декларацією прав людини і закріплені в Міжнародному пакті про громадянські та політичні права,

Беручи до уваги те, що Мінімальні стандартні правила поводження з ув'язненими передбачають обставини, за яких службовці в'язниць можуть застосовувати силу при виконанні своїх обов'язків,

Беручи до уваги те, що стаття 3 Кодексу поведінки службовців органів правопорядку передбачає, що службовці органів правопорядку можуть застосовувати силу тільки у разі суворої необхідності і в обсязі, необхідному для виконання їх обов'язків,

Беручи до уваги те, що на підготовчій нараді до сьомого Конгресу ООН з попередження злочинності і поводження з порушниками, що відбувся у Варенні, Італія, було погоджено питання, які будуть розглядатися в ході подальшої роботи над обмеженнями в застосуванні сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку,

Беручи до уваги те, що сьомий Конгрес у своїй Резолюції 14, зокрема, підкреслює, що застосування сили і вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку має бути співмірним з належною повагою до прав людини,

Беручи до уваги те, що Економічна і Соціальна Рада в своїй Резолюції 1986/10, Розділ IX від 21 травня 1986 року запропонувала Державам-учасницям приділити особливу увагу впровадженню Кодексу з застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку, і Генеральна Асамблея в своїй Резолюції 41/149 від 4 грудня 1986 року, зокрема, вітала цю рекомендацію Ради,

Беручи до уваги те, що належить, з урахуванням їх особистої безпеки, враховувати роль службовців органів правопорядку у здійсненні правосуддя, захисті права на життя, свободу і безпеку особистості, їх відповідальності за підтримання громадської безпеки і громадського спокою і важливості їх кваліфікації, підготовки й поведінки,

Основні принципи, викладені нижче, які були розроблені для допомоги Державам-учасницям в їх завданні з забезпечення та сприяння належній ролі службовців органів правопорядку, повинні враховуватися та поважатися Урядами в рамках їх національного законодавства і практики, і бути доведені до відома службовців органів правопорядку, а також інших осіб, таких як судді, обвинувачі, правники, представники виконавчої та законодавчої влади, і громадськості.

[1] Переклад з англійської мови здійснено Надією Добрянською (Центр політико-правових реформ) (прим. редактора).

Загальні положення

1. Уряди і органи правопорядку повинні прийняти і впровадити норми і правила про застосування сили та вогнепальної зброї проти осіб службовцями органів правопорядку. При розробці таких норм і правил Уряд і органи правопорядку повинні постійно тримати в полі зору питання етики, пов'язані з застосуванням сили та вогнепальної зброї.

2. Уряди і органи правопорядку мають розробити якомога ширшу низку засобів та оснастити службовців органів правопорядку різними типами зброї і спорядження, які дозволили б диференціювати застосування сили і вогнепальної зброї. Вони повинні включати в себе розробку несмертельної нейтралізаційної зброї для застосовування в належних ситуаціях, з метою все більшого звуження сфери застосування засобів, здатних убити чи травмувати людей. З тією ж метою повинна бути також передбачена можливість службовцям органів правопорядку бути оснащеними засобами самооборони, такими як щити, шоломи, бронежилети і куленепробивні транспортні засоби, з метою зменшення необхідності використання будь-якого виду зброї.

3. Розробка та впровадження нелетальної нейтралізаційної зброї повинні бути ретельно оцінені для того, щоб звести до мінімуму ризик заподіяння шкоди особам, які не беруть участь в конфлікті. Також застосування такої зброї має ретельно контролюватися.

4. Службовці органів правопорядку при виконанні своїх обов'язків повинні, наскільки це можливо, застосовувати ненасильницькі засоби, перші ніж вдаватися до застосування сили і вогнепальної зброї. Вони можуть застосовувати силу і вогнепальну зброю тільки тоді, коли інші засоби є неефективними або не мають жодних шансів на досягнення бажаного результату.

5. Щоразу, коли законне застосування сили і вогнепальної зброї неминуче, службовці органів правопорядку повинні:

(a) виявляти стриманість у такому застосуванні і діяти пропорційно до серйозності порушення і законної мети, яку вони прагнуть досягнути;

(b) мінімізувати шкоду і травмування та поважати, та охороняти людське життя;

(c) забезпечувати надання медичної та іншої допомоги будь-яким пораненим або потерпілим особам в найкоротші терміни;

(d) забезпечити, щоб родичі або близькі друзі поранених або потерпілих осіб були повідомлені у найкоротші терміни.

6. У випадку травмування або смерті в результаті застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку, вони повинні негайно сповістити про інцидент своє керівництво, згідно з принципом 22.

7. Уряди повинні забезпечити, щоб свавільне або зловмисне застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку каралося як кримінальне порушення, згідно з їх законодавством.

8. Виняткові обставини, такі, як внутрішня політична нестабільність чи будь-яка інша надзвичайна ситуація, не повинні бути виправданням для будь-якого відходу від цих Основоположних принципів.

Спеціальні положення

9. Службовці органів правопорядку не повинні застосовувати вогнепальну зброї проти людей, за винятком самозахисту або захисту інших осіб від неминучої загрози смерті або серйозного травмування, для запобігання вчиненню особливо серйозного злочину, пов'язаного з серйозною загрозою життю, для арешту особи, яка становить таку загрозу та чинить опір їх наказам, або для запобігання її втечі, і тільки тоді, коли менш рішучі заходи недостатні для досягнення цих цілей. За будь-яких обставин умисне застосування сили, що має смертельний наслідок, допустиме лише тоді, коли цього абсолютно неможливо уникнути з метою захисту життя.

10. У випадках, передбачених в принципі 9, службовці органів правопорядку повинні представитися такими і зробити чітке попередження про намір використати вогнепальну зброю, надаючи достатньо часу для виконання їх попередження, якщо тільки це не ставитиме службовців органів правопорядку під надмірну загрозу або призведе до виникнення ризику смерті або заподіяння

серйозної шкоди іншим особам, або це буде очевидно недоречно або марно за обставин цієї ситуації.

11. Правила та норми про застосування вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку повинні включати керівні принципи, які:

(a) визначають обставини, за яких службовці органів правопорядку уповноважені носити вогнепальну зброю та визначають види дозволеної вогнепальної зброї та спорядження;

(b) забезпечують, щоб вогнепальна зброя застосовувалася лише за належних обставин і у такий спосіб, що знижує ризик непотрібної шкоди;

(b) забороняють застосування таких видів вогнепальної зброї та спорядження, які завдають надмірні поранення або становлять надмірну загрозу;

(d) регулюють контроль, зберігання і надання вогнепальної зброї, у тому числі процедури забезпечення того, щоб службовці органів правопорядку несли відповідальність за вогнепальну зброю та спорядження, видане їм;

(e) встановлюють обов'язок зробити попередження, якщо це доцільно, коли вогнепальна зброя має бути застосована;

(f) передбачають систему сповіщення про випадки застосування вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку при виконанні службових обов'язків.

Виконання обов'язків поліцією під час протиправних зібрань

12. Так як кожен може брати участь у законних і мирних зібраннях, відповідно до принципів, закріплених у Загальній декларації прав людини та Міжнародному пакті про громадянські та політичні права, Уряди та органи правопорядку та їх службовці мають визнавати, що сила і вогнепальна зброя можуть бути застосовані тільки відповідно до принципів 13 і 14.

13. При розгоні протиправних, але ненасильницьких зібрань, службовці органів правопорядку повинні уникати застосування сили або, якщо це неможливо, мають зводити застосування зброї до необхідного мінімуму.

14. При розгоні зібрань насильницького характеру службовці органів правопорядку можуть застосовувати вогнепальну зброю тільки тоді, коли застосування менш небезпечних засобів неефективне та тільки в мінімально необхідному обсязі. Службовці органів правопорядку не мають застосовувати вогнепальну зброю в таких випадках, за винятком умов, передбачених принципом 9.

Виконання обов'язків поліцією щодо затриманих осіб чи взятих під варту

15. Службовці органів правопорядку, в їх відносинах із затриманими особами або взятими під варту, не повинні застосовувати силу, крім випадків, коли це суворо необхідно для підтримки безпеки і порядку в установі, або коли їх особиста безпека є під загрозою.

16. Службовці органів правопорядку, в їх відносинах із затриманими особами або взятими під варту, не повинні застосовувати вогнепальну зброю за винятком випадків самозахисту або захисту інших осіб від безпосередньої загрози смерті або серйозного поранення, або коли це суворо необхідно для запобігання втечі затриманої особи або взятої під варту і становить небезпеку, про яку йдеться в принципі 9.

17. Вищевикладені принципи мають застосовуватися без шкоди для прав, обов'язків і відповідальності службовців в'язниць, викладених у Мінімальних стандартних правилах поводження з ув'язненими, особливо в правилах 33, 34 і 54.

Кваліфікація, підготовка та консультування

18. Уряди та органи правопорядку повинні забезпечувати, щоб усі службовці органів правопорядку відбиралися за допомогою належних процедур відбору, володіли належними моральними, психологічними та фізичними якостями для ефективного виконання своїх функцій і проходили постійну і ретельну професійну підготовку. Їх придатність для виконання цих функцій повинна підлягати періодичній перевірці.

19. Уряди та органи правопорядку повинні забезпечувати, щоб усі службовці органів правопорядку проходили підготовку і перевірку знань згідно з відповідними кваліфі-

каційними стандартами застосування сили. Тим службовцям органів правопорядку, які зобов'язані носити вогнепальну зброю, має бути дозволено робити це тільки після завершення спеціального курсу підготовки з їх використання.

20. При підготовці службовців органів правопорядку, Уряди та органи правопорядку повинні приділяти особливу увагу питанням поліцейської етики та прав людини, особливо під час процедури розслідування, альтернативам застосуванню сили та вогнепальної зброї, включаючи мирне врегулювання конфліктів, розумінню поведінки натовпу та методам переконання, ведення переговорів і посередництва, а також технічним засобам з метою обмеження застосування сили і вогнепальної зброї. Органи правопорядку повинні переглядати свої програми підготовки та процедури діяльності в світлі конкретних інцидентів.

21. Уряди та органи правопорядку повинні приділяти увагу психологічному консультуванню службовців органів правопорядку, які беруть участь у ситуаціях, коли сила і вогнепальна зброя були застосовані.

Звітність і перегляд процедур

22. Уряди та органи правопорядку повинні встановлювати ефективні процедури звітування та процедури перевірки всіх інцидентів, згаданих у принципах 6 і 11.

Для інцидентів, про які повідомлено, у відповідності з цими принципами, Уряди та органи правопорядку повинні забезпечити ефективну процедуру перевірки, та щоб незалежні адміністративні органи або органи обвинувачення мали можливість здійснювати юрисдикцію за відповідних обставин. У випадках смерті і серйозних травм або інших тяжких наслідків, докладний звіт повинен бути невідкладно наданий компетентним органам, відповідальним за адміністративний нагляд та судовий контроль.

23. Особи, які постраждали від застосування сили та вогнепальної зброї, або їх законні представники повинні мати доступ до незалежного процесу, включаючи судовий процес. У разі смерті таких осіб ці положення повинні застосовуватися до осіб, які перебували на їх утриманні.

24. Уряди та органи правопорядку повинні забезпечити, щоб керівництво органів правопорядку несли відповідальність, якщо вони знали або повинні були знати, що службовці органів правопорядку під їх командуванням вдаються або вдавалися до незаконного застосуванням сили та вогнепальної зброї, і вони не вжили всіх заходів, у межах своїх повноважень, для запобігання, припинення таких випадків або повідомлення про них.

25. Уряди і органи правопорядку повинні забезпечити, щоб жодні кримінальні чи дисциплінарні санкції не були накладені на службовців органів правопорядку, які, на виконання Кодексу поведінки для службовців органів правопорядку та цих основоположних принципів, відмовилися від виконання наказу про застосування сили та вогнепальної зброї, або які повідомили про таке використання іншими службовцями.

26. Виконання наказів керівництва не має слугувати захистом, якщо службовці органів правопорядку знали, що наказ про застосування сили та вогнепальної зброї, що призвів до смерті або серйозних травм особи, був явно протиправним і мали розумну можливість відмовитися від його виконання. У будь-якому випадку, відповідальність покладається також на вищих посадових осіб, які віддали протиправні накази.

Примітка:

* Відповідно до коментаря до статті 1 Кодексу поведінки службовців органів правопорядку, термін «органи правопорядку» включає в себе всіх офіцерів правопорядку, призначених або обраних, які наділені поліцейськими повноваженнями, особливо повноваженнями на затримання чи утримання під вартою. У країнах, де поліцейські повноваження здійснюються представниками військових служб у форменному або цивільному одязі, або органами державної безпеки, визначення службовця органів правопорядку має вважатися як таке, що включає службовців таких органів.

Резолюція Парламентської Асамблеї Ради Європи № 690 (1979)
«Про Декларацію про поліцію»[1]

Асамблея:

1. Враховуючи те, що повна реалізація прав людини і основоположних свобод, гарантованих Європейською конвенцією про права людини та іншими національними та міжнародними документами, має за необхідну основу існування мирного суспільства, яке користується перевагами порядку та публічної безпеки;

2. Враховуючи те, що у зв'язку з цим, поліція відіграє життєво важливу роль в усіх державах-учасницях, що до неї часто звертаються з проханням втрутитися в небезпечних для її службовців обставинах, і що їх обов'язки стають дедалі складнішими, якщо правила поведінки її службовців не будуть достатньо точно визначені;

3. Вважаючи, що неприйнятно працювати поліцейськими тим, хто, перебуваючи на службі в поліції, порушував права людини, або тим, хто був звільнений зі своєї служби за обвинуваченням в нелюдському поводженні;

4. Вважаючи, що Європейській системі захисту прав людини пішло б на користь, якби існували загальновизнані норми, що стосуються професійної етики поліції, враховували принципи прав людини та основоположних свобод;

5. Враховуючи те, що бажано, щоб офіцери поліції мали активну моральну та фізичну підтримку суспільства, якому вони служать;

6. Враховуючи те, що офіцери поліції повинні мати статус і права, подібні до статусу і прав державних службовців;

7. Вважаючи, що бажано встановити загальні рекомендації поведінки офіцерів поліції під час війни та інших надзвичайних ситуацій, та під час окупації іноземною державою,

8. Приймає наступну Декларацію про поліцію, яка є невід'ємною частиною цієї резолюції;

9. Доручає своєму Комітетові з парламентських та громадських зв'язків та юридичних питань, а також Генеральному Секретарю Ради Європи, надати максимального розголосу цієї декларації.

Додаток. Декларація про поліцію

А. *Етика*[2]

1. Офіцер поліції повинен виконувати свої обов'язки, покладені на нього законом, захищаючи своїх співгромадян і суспільство від насильства, хижих та інших шкідливих дій, визначених законом.

2. Офіцер поліції повинен діяти чесно, неупереджено та гідно. Зокрема, він повинен утримуватися від будь-яких корупційних дій та рішуче виступати проти них.

3. Масові страти, катування та інші форми нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання залишаються забороненими за будь-яких обставин. Офіцер поліції зобов'язаний не підкорятися чи ігнорувати будь-який наказ чи розпорядження, який передбачає такі заходи.

4. Офіцер поліції повинен виконувати накази, належним чином видані його ієрархічно вищим керівником, але він повинен утримуватися від виконання будь-яких наказів, про які він знає або повинен знати, що вони є протиправними.

---

[1] Переклад з англійської мови здійснено Надією Добрянською (Центр політико-правових реформ) (прим. редактора).

[2] Частини А і В декларації охоплюють усіх осіб і організації, в тому числі такі органи як таємні служби, воєнізовані сили поліції, збройні сили і дружинники, які виконують поліцейські функції, і несуть відповідальність за підтримання правопорядку, розслідування порушень і підтримку публічного порядку та державної безпеки (прим. документу).

5. Офіцер поліції повинен протидіяти порушенням права. Якщо негайна або непоправна і серйозна шкода буде завдана, у випадку настання порушення, він повинен прикласти всі свої сили, щоб ужити негайних заходів.

6. Якщо немає загрози негайної або непоправної і серйозної шкоди, він повинен прагнути відвернути наслідки цього порушення, або його повторення, повідомляючи своє керівництво про це питання. Якщо такий спосіб не дав результатів, він може повідомити про це вищий орган.

7. Ні кримінальні, ні дисциплінарні заходи не можуть бути застосовані до офіцера поліції, який відмовився виконувати протиправний наказ.

8. Офіцер поліції не повинен співпрацювати у стеженні, арешті, охороні або переданні осіб, які не підозрюються у вчиненні незаконних дій, перебувають в розшуку, затримані або притягнені до відповідальності через їхню расу, релігію чи політичні переконання.

9. Офіцер поліції повинен нести особисту відповідальність за свої власні дії та за дії або бездіяльність, здійснені за його наказом, і які є протиправними.

10. Повинна бути чітка субординація. Завжди має бути можливість визначити, хто з керівництва несе кінцеву відповідальність за дії або бездіяльність офіцера поліції.

11. Законодавство повинно передбачати систему правових гарантій та захисту від будь-якої шкоди, завданої діяльністю поліції.

12. При виконанні своїх обов'язків, офіцер поліції зобов'язаний використовувати всю необхідну рішучість для досягнення мети, яка передбачена або дозволена законодавством, але ніколи не повинен використовувати більше сили, ніж це є розумним.

13. Офіцери поліції повинні отримувати зрозумілі та чіткі розпорядження щодо способу та обставин, за яких вони повинні застосовувати зброю.

14. Офіцер поліції, який затримав особу, що потребує медичної допомоги, повинен забезпечити надання такої допомоги медичним персоналом і, за необхідності, вжити заходів для збереження життя і здоров'я цієї особи. Він повинен дотримуватися вказівок лікарів та інших компетентних медичних працівників, коли вони передають затриману особу на медичний догляд.

15. Офіцер поліції повинен зберігати в таємниці всі питання конфіденційного характеру, з якими він має справу, окрім випадків, коли виконання обов'язків або правові норми вимагають іншого.

16. Офіцер поліції, який дотримується положень цієї декларації, має право на активну моральну і фізичну підтримку суспільства, якому він служить.

B. ***Статус***

1. Поліцейські сили є публічною службою, створеною відповідно до закону, яка повинна нести відповідальність за підтримання та забезпечення правопорядку.

2. Будь-який громадянин може вступити в поліцію, якщо він задовольняє встановлені вимоги.

3. Офіцер поліції повинен отримати ретельну загальну підготовку, професійну підготовку та підвищення кваліфікації, а також відповідне навчання з соціальних проблем, демократичних свобод, прав людини і, зокрема, Європейської конвенції з прав людини.

4. Професійні, психологічні та матеріальні умови, в яких офіцер поліції повинен виконувати свої обов'язки, мають бути такими, щоб захищати його чесність, неупередженість та гідність.

5. Офіцер поліції має право на справедливу винагороду за працю; також повинні братися до уваги особливі фактори, такі, як більші ризики і обов'язки, або більш ненормовані робочі графіки.

6. Офіцери поліції повинні мати можливість вибору, чи створювати професійні організації, чи приєднуватися до них та відігравати активну роль у них. Вони також можуть грати активну роль в інших організаціях.

7. Поліцейська професійна організація, за умов, що вона є репрезентативною, має право:

- брати участь у переговорах, що стосуються професійного статусу офіцерів поліції;
- щоб з нею консультувалися з питань управління поліцейськими підрозділами;
- ініціювати правові провадження в інтересах групи офіцерів поліції або від імені конкретного офіцера поліції.

8. Членство в поліцейській професійній організації і відігравання активної ролі в ній не повинно призводити до шкоди жодному офіцеру поліції.

9. При відкритті дисциплінарного чи кримінального провадження проти нього, офіцер поліції має право бути почутим і право на адвокатський захист. Рішення має бути прийняте в розумний строк. Він також повинен мати можливість користуватися сприянням професійної організації, до якої він належить.

10. Офіцер поліції, до якого були вжиті дисциплінарні заходи або якому було призначено кримінальне покарання, має право на оскарження до незалежного і неупередженого органу або суду.

11. Права офіцера поліції перед судами або трибуналами повинні бути такими самими, як і в будь-яких інших громадян.

C. *Війна та інші надзвичайні ситуації – окупація іноземною державою*[3]

1. Офіцер поліції повинен продовжувати виконувати свої завдання із захисту людей і майна під час війни і ворожої окупації в інтересах мирного населення. З цієї причини він не повинен мати статус учасника бойових дій, і положення Третьої Женевської Конвенції від 12 серпня 1949 року про поводження з військовополоненими, не повинні застосовуватися.

2. Положення Четвертої Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосуються захисту мирного населення під час війни, застосовуються до поліції з числа мирного населення.

3. Окупаційна влада не повинна наказувати офіцерам поліції виконувати завдання, інші, ніж перелічені в статті 1 цієї глави.

4. Під час окупації офіцер поліції не повинен:

- брати участь у заходах проти учасників руху опору;
- брати участь у вжитті заходів, що мають на меті примус населення до праці у військових цілях і для охорони військових об'єктів.

5. Якщо офіцер поліції йде у відставку під час ворожої окупації, тому що він змушений виконувати нелегітимні накази окупаційної влади, які суперечать інтересам мирного населення, як перераховані вище, і тому що він не бачить іншого виходу, він повинен бути реінтегрований в поліцейські сили, як тільки окупація закінчилася без втрати прав або переваг, які він мав би, якби він залишився в поліцейських силах.

6. Ні під час, ні після окупації не повинно бути жодне кримінальне або дисциплінарне стягнення накладене на офіцера поліції за добросовісне виконання наказу органу, що вважається компетентним, де виконання такого наказу було зазвичай обов'язком поліції.

7. Окупаційна влада не повинна вживати жодних дисциплінарних або судових заходів щодо офіцерів поліції через виконання ними до окупації доручень компетентних органів.

[3] Ця глава не застосовується до військової поліції (прим. документу).

Рекомендація Rec (2001) 10 Комітету Міністрів державам-учасницям Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики»[1]

(Ухвалена Комітетом міністрів 19 вересня 2001 на 765-му засіданні заступників міністрів)

Комітет міністрів, відповідно до умов Статті 15.b Статуту Ради Європи,

Нагадуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її учасниками;

Беручи до уваги, що метою Ради Європи також є сприяння верховенству права, що лежить в основі всіх справжніх демократій;

Враховуючи, що система кримінальної юстиції відіграє ключову роль у забезпеченні верховенства права та що поліція відіграє важливу роль в межах цієї системи;

Усвідомлюючи потребу всіх держав-учасниць забезпечувати ефективну боротьбу зі злочинністю як на національному, так і міжнародному рівні;

Враховуючи, що діяльність поліції значною мірою провадиться в тісному контакті з громадськістю, і що ефективність поліції залежить від публічної підтримки;

Визнаючи, що більшість європейських поліцейських організацій – окрім забезпечення правопорядку – виконують соціальні, а також сервісні функції в суспільстві;

Впевнені, що довіра населення до поліції тісно пов'язана з їх ставленням та поведінкою з громадськістю, зокрема, їх повагою до людської гідності та основоположних прав і свобод особи, закріплених, зокрема, в Європейській конвенції з прав людини;

Беручи до уваги принципи, викладені у Кодексі поведінки для співробітників правоохоронних органів Організації Об'єднаних Націй і резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи про Декларацію про поліцію;

Пам'ятаючи про принципи і правила, викладені в текстах про питання, пов'язані з поліцією – кримінальне, цивільне і публічне право, а також аспекти прав людини, прийняті Комітетом міністрів, рішення і постанови Європейського Суду з прав людини і принципи, прийняті Комітетом із запобігання катуванню чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню;

Визнаючи різноманітність поліцейських структур і способів організації поліції в Європі;

Беручи до уваги необхідність встановлення загальних європейських принципів і керівних принципів для загальних цілей, ефективності та відповідальності поліції з забезпечення безпеки і прав особи в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права,

Рекомендує урядам держав-учасниць керуватися у їхньому внутрішньому законодавстві, практиці та кодексах поведінки поліції принципами, викладеними в тексті Європейського кодексу поліцейської етики, який додається до цієї рекомендації, з метою їх поступового впровадження, і дати якомога ширшого розповсюдження цього тексту.

---

[1] Переклад з англійської мови здійснено Надією Добрянською (Центр політико-правових реформ) (прим. редактора).

Додаток до Рекомендації Rec (2001) 10 про Європейський кодекс поліцейської етики

Визначення сфери кодексу

Цей кодекс застосовується до традиційних публічних сил поліції або поліцейських служб, або інших владно уповноважених та / або контрольованих органів з основними завданнями забезпечення права і порядку в громадянському суспільстві, і уповноважених державою застосовувати силу та / або спеціальні повноваження для цих цілей.

I. Цілі поліції

1. Основними цілями поліції в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права, є:

- підтримка публічного спокою, забезпечення права і порядку в суспільстві;
- захист і дотримання основоположних прав і свобод особи, закріплених, зокрема, в Європейській конвенції про права людини;
- запобігання та подолання злочинності;
- виявлення злочинів;
- надання допомоги і послуг суспільству.

II. Правові основи поліції відповідно до верховенства права

2. Поліція є публічним органом, створеним згідно із законом.

3. Діяльність поліції завжди повинна проводитися у відповідності з національним правом і міжнародними стандартами, визнаними країною.

4. Законодавство про поліцію повинно бути доступним для громадськості, достатньо зрозумілими і точним, та, за необхідності, супроводжуватися чіткими підзаконним регулюванням, яке також повинно бути доступними для громадськості і зрозумілим.

5. На персонал поліції повинно поширюватися таке саме законодавство, що й на звичайних громадян, і винятки можуть бути виправдані тільки з причин належної роботи поліції в демократичному суспільстві.

III. Поліція і система кримінальної юстиції

6. Повинно бути чітке відокремлення ролі поліції та служби обвинувачення, судової та пенітенціарної системи; поліція не повинна мати жодних контрольних функцій над цими органами.

7. Поліція повинна суворо дотримуватися принципу незалежності та неупередженості суддів; зокрема, поліція не повинна ні заперечувати проти легітимних вироків чи судових рішень, ні перешкоджати їх виконанню.

8. Поліція, як правило, не повинна виконувати судові функції. Будь-яке делегування судових повноважень поліції повинно бути обмеженим і відповідати закону. Завжди повинна бути можливість оскаржити будь-яку дію, рішення або бездіяльність поліції, що зачіпають права особи, до судових органів.

9. Повинна бути функціональна та належна співпраця між поліцією і службою публічного обвинувачення. У країнах, де поліція знаходиться під контролем служби публічного обвинувачення або слідчого судді, поліцейські повинні отримувати чіткі інструкції щодо пріоритетів, що регулюють політику розслідування злочинів та хід кримінального розслідування в індивідуальних справах. Поліція повинна інформувати керівні органи з розслідування злочинів про виконання їх інструкцій, зокрема, належить регулярно доповідати про стан розслідування кримінальних справ.

10. Поліція повинна поважати роль захисників у кримінальному процесі і, де це допустимо, надавати допомогу для забезпечення реалізації права на доступ до правової допомоги, зокрема, щодо осіб, чия свобода була обмежена.

11. Поліція не повинна брати на себе роль службовців в'язниць, за винятком надзвичайних ситуацій.

IV. Організаційні структури поліції

A. Загальні положення

12. Поліція повинна бути організована таким чином, щоб заслуговувати на публічну

повагу як професійні поборники права і постачальники послуг для громадськості.

13. При виконанні поліцейських обов'язків у громадянському суспільстві, поліція повинна бути відповідальною перед цивільною владою.

14. Поліція та її службовці в уніформі зазвичай повинні бути легко впізнавані.

15. Поліція у своїй діяльності повинна користуватися достатньою незалежністю від інших державних органів при виконанні доручених їй завдань, за які вона повинна бути повністю відповідальна.

16. Персонал поліції всіх рівнів повинен нести персональну відповідальність за свої дії або бездіяльність, або накази підлеглим.

17. Організація поліції повинна забезпечувати чітку субординацію в поліції. Завжди має бути можливість визначити, хто є кінцевим керівником, який несе відповідальність за дії або бездіяльність персоналу поліції.

18. Поліція повинна бути організована у такий спосіб, що сприяє хорошим зв'язкам поліції з громадськістю і, за необхідності, ефективній співпраці з іншими органами, місцевими громадами, неурядовими організаціями та іншими представниками громадськості, в тому числі етнічними меншинами.

19. Поліцейські організації повинні бути готові надати об'єктивну інформацію про свою діяльність громадськості без розкриття конфіденційної інформації. Професійні керівні принципи для зв'язків зі ЗМІ повинні бути встановлені.

20. Організація поліції повинна містити ефективні заходи для забезпечення чесності та належного виконання своїх обов'язків службовцями поліції, зокрема, щоб гарантувати повагу до основоположних прав і свобод особи, закріплених, зокрема, в Європейській конвенції з прав людини.

21. Ефективні заходи з запобігання та боротьби з корупцією в поліції повинні бути встановлені в організації поліції на всіх рівнях.

B. Кваліфікація, набір і утримання персоналу поліції

22. Персонал поліції на будь-якому рівні початку кар'єри повинен відбиратися на основі його особистої кваліфікації та досвіду, які повинні відповідати цілями поліції.

23. Персонал поліції повинен бути в змозі виявляти ясність судження, відкрите ставлення, зрілість, справедливість, комунікабельність і, де це необхідно, лідерські та управлінські вміння. Крім того, вони повинні добре розуміти соціальні, культурні та суспільні проблеми.

24. Особи, які були засуджені за тяжкі злочини, повинні бути позбавлені права працювати в поліції.

25. Процедури з набору службовців повинні засновуватися на об'єктивних та недискримінаційних засадах, слідуючи після проведення необхідного відбору кандидатів. Крім того, політика повинна бути спрямована на набір чоловіків і жінок з різних верств суспільства, в тому числі етнічних меншин, із загальною метою, щоб персонал поліції відображав суспільство, якому вони служать.

C. Підготовка персоналу поліції

26. Поліцейські тренінги, які повинні засновуватися на фундаментальних цінностях демократії, верховенства права та захисту прав людини, повинні розроблятися у відповідності з цілями поліції.

27. Загальні поліцейські тренінги повинні бути максимально відкритими перед суспільством.

28. Бажано, щоб за загальним початковим тренінгом слідували заходи з підвищення кваліфікації під час роботи через регулярні проміжки часу, та тренінги для спеціалістів, менеджменту та керівництва, коли це необхідно.

29. Практичні заняття із застосування сили та обмежень у зв'язку з принципами прав людини, зокрема Європейської конвенції з прав людини та її судової практики, повинні бути включені в поліцейські тренінги на всіх рівнях.

30. Поліцейські тренінги повинні повністю враховувати необхідність кинути виклик і боротися з расизмом та ксенофобією.

D. Права персоналу поліції

31. Персонал поліції повинен зазвичай мати такі самі громадянські та політичні права, як і інші громадяни. Можливе обмеження цих прав, тільки якщо це необхідно

для виконання функцій поліцією в демократичному суспільстві, відповідно до права, і у відповідності з Європейською конвенцією про права людини.

32. Службовці поліції повинні мати соціальні та економічні права, як і державні службовці, в максимально можливому обсязі. Зокрема, службовці мають право організовувати або брати участь у представницьких організаціях, отримувати належну заробітну плату та соціальне забезпечення, а також бути забезпеченими спеціальними заходами з охорони здоров'я і безпеки, враховуючи особливий характер роботи поліції.

33. Дисциплінарні заходи щодо службовців поліції повинні бути предметом розгляду незалежним органом або судом.

34. Органи державної влади повинні підтримувати персонал поліції, який піддається необґрунтованим звинуваченнями щодо їх обов'язків.

V. Керівні принципи діяльності / втручання поліції

A. Керівні принципи діяльності поліції / втручання: загальні положення

35. Поліція і вся поліцейська діяльність повинні поважати право на життя кожного.

36. Поліція не повинна за жодних обставин вчиняти, підбурювати або терпимо ставитися до будь-яких форм катування або нелюдського, або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання.

37. Поліція може застосовувати силу тільки у разі суворої необхідності і тільки в обсязі, необхідному для досягнення легітимної мети.

38. Поліція завжди повинна пересвідчуватися у правомірності своїх запланованих дій.

39. Персонал поліції повинен виконувати накази, правомірно прийняті їх керівництвом, але вони зобов'язані утримуватися від виконання наказів, які є явно протиправними, і доповідати про такі накази без страху покарання.

40. Поліція повинна виконувати свої завдання справедливо, керуючись, зокрема, принципами неупередженості та недискримінації.

41. Поліція може втручатися в право особи на недоторканність приватного життя тільки у разі суворої необхідності і тільки для досягнення легітимної мети.

42. Збирання, зберігання і використання персональних даних поліцією повинно здійснюватися відповідно до міжнародних принципів захисту даних і, зокрема, повинно бути обмежене в обсязі, необхідному для досягнення правових, легітимних і конкретних цілей.

43. Поліція у своїй діяльності повинна завжди пам'ятати про основоположні права кожного, такі як свобода думки, совісті, релігії, висловлення поглядів, мирні зібрання, пересування і безперешкодне користування своїм майном.

44. Персонал поліції повинен діяти чесно і з повагою до суспільства і з особливою увагою до становища осіб, які належать до найбільш уразливих груп.

45. Під час поліцейського втручання персонал поліції повинен зазвичай бути в змозі надати підтвердження свого поліцейського статусу і службове посвідчення.

46. Персонал поліції повинен протистояти всім формам корупції всередині поліції. Вони повинні повідомляти своє керівництво та інші відповідні органи про корупцію в поліції.

B. Керівні принципи діяльності / втручання поліції: окремі ситуації

1. Поліцейське розслідування

47. Поліцейські розслідування повинні щонайменше бути засновані на розумній підозрі про фактичне вчинення або можливе порушення чи злочин.

48. Поліція повинна дотримуватися тих принципів, що кожен обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим, доки його вина не буде визнана судом, і що кожен обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має певні права, зокрема право бути невідкладно повідомленим про обвинувачення проти нього / неї, і підготувати свій захист або особисто, або за сприяння правової допомоги за своїм власним вибором.

49. Поліцейські розслідування повинні бути об'єктивними і справедливими. Вони повинні бути чутливими і гнучкими до особливих потреб осіб, таких як дітей, підлітків, жінок, меншин, включаючи етнічні меншини і вразливих осіб.

50. Керівні принципи належної поведінки і чесності допитів у поліції повинні встановлюватися з урахуванням статті 48. Вони повинні, зокрема, передбачати чесний допит, під час якого допитані повинні знати про причини допиту, а також іншу необхідну інформацію. Повинен вестися систематичний облік поліцейських допитів.

51. Поліція повинна усвідомлювати особливі потреби свідків і повинна керуватися правилами їх захисту та підтримки в ході розслідування, зокрема там, де є ризик залякування свідків.

52. Поліція повинна забезпечувати необхідну підтримку, допомогу та інформацію для жертв злочинів без будь-якої дискримінації.

53. Поліція повинна забезпечувати усний / письмовий переклад, де це необхідно, на всіх етапах поліцейського розслідування.

2. Арешт / обмеження свободи поліцією

54. Обмеження свободи осіб має бути настільки обмеженою, наскільки це можливо, і проводитися з урахуванням гідності, уразливості і особистих потреб кожного затриманого. Повинен вестися систематичний облік затримання щодо кожного затриманого.

55. Поліція повинна, наскільки це можливо згідно з національним правом, негайно інформувати осіб, чия свобода була обмежена, про причини обмеження їх свободи і про будь-яке обвинувачення проти них, а також негайно інформувати таких осіб про процедуру, що стосується їх справи.

56. Поліція повинна забезпечувати безпеку, здоров'я, гігієну та належне харчування людей протягом періоду тримання їх під вартою. Поліцейські камери повинні мати розумний розмір, достатнє освітлення і вентиляцію, і бути обладнані відповідними засобами для відпочинку.

57. Особи, чия свобода була обмежена поліцією, повинні мати право на повідомлення про обмеження їх свободи третім особам на їх вибір, на доступ до правової допомоги та на медичне обстеження у лікаря за їх вибором, коли це можливо.

58. Поліція повинна, по можливості, відокремлювати осіб, чия свобода обмежена за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, від осіб, чия свобода була обмежена з інших причин. Зазвичай має проводитися розділення чоловіків та жінок, а також дорослих та неповнолітніх.

VI. Відповідальність і контроль над поліцією

59. Поліція повинна бути відповідальною перед державою, громадянами та їх представниками. Вона повинна підлягати ефективному зовнішньому контролю.

60. Державний контроль над поліцією повинен бути поділений між законодавчою, виконавчою та судовою владою.

61. Органи публічної влади повинні забезпечити ефективні та неупереджені процедури для скарг на дії поліції.

62. Механізми притягнення до відповідальності, засновані на спілкуванні та взаєморозумінні між суспільством та поліцією, повинні заохочуватися.

63. Кодекси етики поліції, засновані на принципах, викладених у цій рекомендації, повинні бути розроблені в державах-учасницях і контролюватися відповідними органами.

VII. Дослідження та міжнародна співпраця

64. Держави-учасниці повинні сприяти і заохочувати дослідження про поліцію, що проводяться як власне поліцією, так і зовнішніми інституціями.

65. Міжнародна співпраця з поліцейської етики та аспектів прав людини, що стосуються поліції, повинна бути підтримана.

66. Засоби сприяння принципам цієї рекомендації та їх реалізація повинні бути об'єктом ретельного контролю Ради Європи.

Пояснювальний меморандум

I. Вступ

1. Кодекси етики поліції

Багато з того, що написано про поліцію, має вигляд описів того, як вона реагує чи може реагувати в різних ситуаціях. Існує тенденція не розглядати, хіба що в повчальному ключі, питання про те, як поліцейські повинні діяти: прояснити цінності та норми, які вимагаються від поліції в сучасному демократичному суспільстві. Положення Європейського кодексу поліцейської етики закладають основи саме таких рамок дій поліції. Цей документ не може бути більш вчасним. Багато європейських країн реорганізовують свої поліцейські структури для сприяння та консолідування демократичних цінностей. Вони також прагнуть забезпечити єдині норми для дій поліції, які б діяли попри національні кордони, для того, щоб виправдати очікування європейців, які стають дедалі мобільнішими та розраховують на однаково справедливе і передбачуване поводження з ними з боку поліції, та для того, щоб підсилити потенціал для співпраці і, отже, ефективність у боротьбі з міжнародною злочинністю. Створення кодексу також спрямоване на досягнення поставленої Радою Європи мети – досягнення більшої єдності між її членами.

Одного погляду на роль поліції в демократії достатньо, щоб побачити особливу актуальність кодексу етики для поліції. Люди в демократичних країнах створювали свої держави для гарантування собі максимальної свободи в рамках верховенства права. Аналогічним чином, системи кримінальної юстиції розвивалися з метою забезпечення особистої свободи і безпеки. У демократичних суспільствах, заснованих на верховенстві права, поліція виконує традиційні функції: запобігання, боротьба, виявлення злочинності, забезпечення публічного спокою, забезпечення права, збереження публічного порядку і захист основоположних прав людини. Більше того, в цих суспільствах поліція надає різноманітні послуги соціального характеру, які супроводжують іншу її діяльність. Вона володіє власною дискрецією при виконанні цих функцій. Поліція в демократіях допомагає підтримувати цінності демократії і сама сповідує ці цілі. В цілому, громадськість погоджується та насправді схвалює здійснення поліцією легітимної влади доти, доки помітно, що поліція виконує свої завдання в етично прийнятні способи і заради гідних демократичних цінностей. У свою чергу, коли вона задовольняє ці вимоги, поліція має повне право розраховувати, що громадськість довірятиме їй виконувати її обов'язки та співпрацюватиме з нею в цьому. Ці концепції діяльності поліції в демократіях лежать в серці політики Ради Європи.

Хоча прийняття кодексу поліцейської етики є лише першим етапом будь-якого процесу створення єдиних норм у сфері поліцейських стандартів, але за відсутності цього кодексу такий процес має мало надії стати успішним. Закладаючи підґрунтя етичних норм, кодекс поліцейської етики сприяє імовірності того, що етичні проблеми з більшою готовністю визначатимуться, їх повніше розумітимуть, уважніше аналізуватимуть та з більшою готовністю вирішуватимуть. Також він змушує замислитися над тими цінностями, яким служить поліція як організація, та їх належному застосуванню. Такі ключові для поліції поняття, як «лояльність», «згода», «безсторонність», «дискреція» та «професіоналізм» виграють від того, що у них буде спільне джерело та єдине значення і, отже, тлумачення, завдяки кодексу. Більше того, кодекс може допомогти сформулювати стандарти індивідуальної поведінки, засновані на почутті гордості від приналежності до поліцейської організації. Це особливо важливо для поліцейських новобранців, яким належить відразу познайомитися з основними цінностями, що визначають та регулюють їх роботу. Згадка про новобранців є нагадуванням про важливість кодексів для професійної підготовки поліцейських. За відсутності об'єктивного джерела стандартів та цінностей викладачам доводиться удвічі складніше. Як джерело, так і авторитет норм повинні бути роз'яснені й обґрунтовані, хоча існує ризик того, що вони сприйматимуться як щось локальне або похідне особисто від

викладача. Слід додати, що кодекс поліцейської етики має переваги на всіх рівнях професійної підготовки.

Як уже згадувалося вище, діяльність поліції значно посилюється, якщо поліція спирається на згоду та тісну співпрацю громадськості. Громадськість залежна від відповідального надання поліцейських послуг, ввірених поліції зі значними повноваженнями, включаючи дискрецію, яка становить практично монополію на застосування законного примусу. Тому громадськості потрібні гарантії. Належно розтиражований кодекс поліцейської етики, завдяки підкресленню єдиних стандартів, завдань та цінностей поліції, може сприяти довірі громадськості до поліції та подальшим хорошим зв'язкам з громадськістю та співробітництву. Ці ж стандарти, чітко виділяючи обсяг і сферу поліцейських послуг, допомагають захистити поліцію від невиправданих, дріб'язкових та нав'язливих претензій і, головне, обмежити їх відповідальність за провали в наданні послуг.

Більше того, етичний кодекс може стати засобом регулювання внутрішньої організації поліції. Це одна з вражаючих рис Європейського кодексу поліцейської етики. Визначаючи мінімальні норми, цінності та етичні рамки, він може здійснювати регулювання щонайменше чотирма способами: підтримувати якісний контроль за персоналом поліції (у тому числі цивільним); допомагати виконанню функцій з керівництва, управління та нагляду; підвищувати відповідальність керівного складу організації; та встановлювати норми для врегулювання складних внутрішніх конфліктів.

Що стосується його можливого впливу на практичну діяльність поліції, то кодекс поліцейської етики рекомендує найкращі практики для поліції та є спеціалізованим варіантом принципів звичної, повсякденної поведінки, заснованої на здоровому глузді. Проте термін «етика» може мати різні значення. Арістотелівське значення цього слова є найбільш звичним. На його думку, це – критична дисципліна, предметом якої є повсякденна етична поведінка та переконання. Це не той зміст, в якому це слово вжито в назві документа – Європейський кодекс поліцейської етики. Сучасні суспільства та їх поліція організовуються за подвійним принципом: поділ праці та співпраця. Люди зайняті в численних спеціалізованих видах діяльності. Якщо їх повсякденне життя засноване на якихось спільних правилах поведінки, то у випадку здійснення професійної діяльності чи виконання інших функцій їм потрібні більш спеціалізовані знання і орієнтири. Це пояснюється тим, що їх робота пов'язана з особливими аспектами поведінки людей, при яких виявляються етичні дилеми, з якими вони постійно зіштовхуються, і які вони обов'язково повинні вирішувати в силу специфіки їх професії. Це стосується тих, зокрема, хто працює в сфері публічних послуг, де громадськість довіряє свій добробут професіоналам. У такому контексті слово «етика» відсилає до того комплексу цінностей, принципів і вимог, який вважається належним для регулювання такої професійної діяльності. Важливо зазначити, що в цьому значенні слово «етика» є спробою відобразити повсякденну етику у вигляді потреб і дилем публічної організації. Саме в цьому сенсі і вжито слово «етика» у Європейському кодексі поліцейської етики.

Мета діяльності поліції з забезпечення верховенства права включає два різні, але взаємопов'язані обов'язки: забезпечувати дотримання офіційних законів, належним чином прийнятих державою, що включає забезпечення загального стану публічного спокою, та пов'язаний з цим обов'язок суворо обмежуватися власними визначеними повноваженнями, утримуючись від будь-яких свавільних дій і дотримуючись особистих прав і свобод представників громадськості.

Верховенство права передбачає не тільки, що робиться, але і те, як це робиться. При виконанні своїх обов'язків поліція повинна дотримуватись індивідуальних прав громадян, включаючи права людини і свободи людини, і не вчиняти свавільних або протиправних дій. Це є основоположним для розуміння верховенства права і, отже, для значущості і для мети діяльності поліції в демократії.

Верховенство права перш за все передбачає, що ті, хто творять, тлумачать і застосовують закон, повинні підкорятися цьому закону. Іншими словами, поліція повинна підкорятися законам, застосування яких вона забезпечує. Саме за цією ознакою можна судити про поліцію справжньої демократії: вона підкоряється тому самому закону, який вона захищає. Роль поліції в захисті і збереженні верховенства права настільки важлива, що, спостерігаючи за поведінкою поліції в демократії, можна судити про її рівень.

Європейський кодекс поліцейської етики має на меті визначити сукупність принципів і напрямків для визначення цілей поліції, діяльності поліції і контролю над нею в демократичних суспільствах, керованих верховенством права, і значною мірою це відбувається під впливом Європейської конвенції про права людини. У кодексі сформульовані конкретні рекомендації і визначені вимоги та заходи, які допомагають поліції успішно справлятися з її важкою і делікатною задачею – запобіганням та виявленням злочинності, підтримкою закону та порядку в громадянському, демократичному суспільстві. Незважаючи на те, що рекомендація в першу чергу адресована урядам, керівні принципи сформульовані так, щоб бути джерелом натхнення для тих, хто займається поліцією і поліцейськими питаннями на більш практичному рівні.

2. Історія виникнення Європейського кодексу поліцейської етики

Від перших днів існування Ради Європи питання поліції стоять на її порядку денному. Дійсно, поліція відіграє настільки важливу роль у захисті основоположних цінностей Ради Європи (плюралістична демократія, верховенство права та права людини), що Рада Європи цілком природно стає європейським форумом для обговорення ролі поліції в демократичному суспільстві.

Значна судова практика з питань поліції була напрацьована Європейським Судом з прав людини. Окрім того, керівні принципи стосовно поліції були розроблені Європейським комітетом з попередження тортур і нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання (КПП). Європейська соціальна хартія і її правозастосовча практика охоплюють важливі принципи, що стосуються соціальних і економічних прав персоналу поліції. Європейська комісія проти расизму та нетерпимості (ЄКРН) також розробила принципи стосовно поліції. Також, Європейська комісія за демократію через право (Венеціанська комісія) прийняла документи про конституційні аспекти поліції. Групі держав проти корупції (GRECO) доручено оцінювати національні адміністрації, в тому числі поліцію, з погляду корупції.

Поліцейські організації повинні також відповідати очікуванням місцевих та регіональних органів влади, в тому числі, та ця робота має бути пов'язана з проблемами міської злочинності. Поліція та міжетнічні відносини – це ще один аспект вартий уваги. Рада Європи розробила заходи для підвищення обізнаності поліції з питань прав людини. Завдяки цій роботі поліцейські практики та експерти з прав людини, які представляють і державні, і неурядові організації разом вирішували питання з прав людини в контексті професійної діяльності поліції. Серед конкретних результатів цієї роботи можна назвати професійну підготовку службовців поліції з питань прав людини і цілу низку документів, у тому числі посібники з питань поліції і прав людини. Ці заходи дозволили національним поліцейським службам розвинути розуміння необхідності більш глибокого усвідомлення прав людини на всіх рівнях поліції.

Прийнята в 1979 році Парламентською Асамблеєю Ради Європи Декларація про поліцію ознаменувала першу спробу встановлення етичних норм для поліції. Вона стала посібником в пошуку відповідей на питання про вибір тієї чи іншої політики з питань поліції в багатьох європейських державах. Хоч і поділяючи погляди Асамблеї на необхідність застосування в демократичних суспільствах особливо високих етичних стандартів для поліції, Комітет міністрів не надав Декларації активної підтримки, і Декларація не стала правовим інструментом Ради Європи.

Традиційна міжурядова нормативна діяльність Ради Європи, здійснювана під керівни-

цтвом Комітету міністрів, зосередилася на поліції в питаннях політики з кримінальної юстиції, кримінального права і кримінології (кримінальна процедура, запобігання злочинності, захист жертв і свідків, ювенальна злочинність, затримання, організована злочинність, корупція, публічне обвинувачення тощо), а також публічного права (недоторканість особи і захист персональних даних тощо). У цих рамках були розроблені правові інструменти, що стосуються поліції, – конвенції та рекомендації.

Починаючи з 1989 року, Центральна та Східна Європа пережила потрясіння, що змусили Раду Європи значно активізувати свою діяльність щодо поліції. У рамках програм підтримки правових реформ та реформування публічної адміністрації, включаючи поліцію, було проведено велику кількість заходів (семінарів, тренінгів та обміну правовими знаннями) за такими темами, як «роль поліції в демократичному суспільстві», «поліцейська етика» і «поліція та верховенство права».

Саме в цьому контексті реформування поліції знову постало питання про необхідність створення загальноєвропейських нормативних рамок для поліції. Як наслідок, Комітет міністрів створив у зв'язку з цим Експертний комітет з поліцейської етики та проблем діяльності поліції (PC-PO) під керівництвом Європейського комітету з проблем злочинності (CDPC).

Мандат Комітету PC-PO був затверджений Комітетом CDPC на його 47-му пленарному засіданні в 1998 році та підтверджений Комітетом міністрів на 641-му засіданні Уповноважених представників у вересні 1998 року.

Визначення термінів PC-PO:

«Поліція відіграє важливу роль у системі кримінальної юстиції. На противагу іншим професійним групам в цій системі, до поліції застосовується мало міжнародних договорів. Наразі багато європейських держав реорганізовують свою поліцію, що є значною частиною процесу розвитку та зміцнення демократичних ідей і цінностей у суспільстві. Таким чином, поліцейська етика стала важливою темою в декількох державах-учасницях Ради Європи.

Комітету експертів довелося здійснити дослідження з поліцейської етики в широкому сенсі цього слова з урахуванням таких питань:

- роль поліції в демократичному суспільстві та її місце в системі кримінальної юстиції;
- завдання поліції в межах верховенства права: запобігання злочинності, виявлення злочинів тощо;
- контроль за поліцією.

Комітет експертів повинен, зокрема, розглянути ті аспекти етики поліції, які стосуються деяких ситуацій, які щодня виникають в роботі поліції, наприклад, при допитах підозрюваних або при виконання інших повноважень з розслідування, – застосування сили, дискреційні повноваження поліції і т.д. Етичні аспекти управління в поліції мають бути розглянуті в цілому, як і їх включення в програми професійної підготовки як окремого предмету. У зв'язку з цим варто враховувати відмінності між етичними кодексами, кодексами професійної поведінки та дисциплінарними кодексами. При здійсненні цього завдання комітету доведеться керуватися Європейською конвенцією про права людини та Європейської конвенцією про попередження катувань та нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання, а також Резолюцією 690 (1979) Парламентської Асамблеї щодо Декларації про поліцію. Він повинен також враховувати роботу Комітету експертів з партнерства з запобігання злочинності (PC-PA), а також інших відповідних заходів Ради Європи.

Результатом цієї роботи мала стати доповідь і / або рекомендації з поліцейської етики, які могла б послужити системою орієнтирів для держав-учасниць, які збираються реформувати поліції або виробити національні кодекси поліцейської етики.

Комітет PC-CO складався з експертів, делегованих такими країнами: Австрія, Бельгія, Хорватія, Кіпр, Чеська республіка, Данія, Франція, Греція, Італія, Литва, Молдова, Польща, Португалії, Румунія, Словенія,

Іспанія, Колишня югославська республіка Македонія, Туреччина і Великобританія. До нього входили експерти від міністерств внутрішніх справ, міністерств юстиції, поліції, органів обвинувачення і від судової влади. Головою PC-CO був заступник директора данської поліції пан Karsten Petersen. Для допомоги Комітету були призначені два наукові експерти – пан Amadeu Recasens i Brunet (Директор Школи поліції в Каталонії і професор Барселонського університету в Іспанії) і пан Neil Richards (Директор програми підвищення кваліфікації начальників поліції, National Police Training, Bramshill, Сполучене Королівство). Функції секретаріату були покладені на Генеральний директорат Ради Європи з правових питань.

Європейська комісія, ICPO-Інтерпол, Асоціація європейських шкіл поліції (AEPC) і Міжнародний центр досліджень і вивчення соціологічних, кримінальних і пенітенціарних проблем (Intercenter) мали при комітеті статус спостерігачів. Асоціація з запобігання катуванням (APT), Європейська рада профспілок поліції (CESP), Європейська мережа жінок в поліції (ENP), Європейська федерація співробітників публічних служб (EUROFEDOP), Міжнародна федерація вищих посадових осіб поліції (FIFSP), Міжнародна асоціація поліції (AIP) і Міжнародний союз профспілок поліції (UISP) надавали свої консультації в ході завершального етапу роботи.

Комітет PC-PO у своїй роботі керувався правовими інструментами (конвенціями і рекомендаціями Ради Європи та інших міжнародних організацій), а також принципами, встановленими Європейським Судом з прав людини та іншими органами Ради Європи, зазначеними вище. Комітет проводив слухання з представниками Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню і покаранню і Європейського комітету з соціальних прав. Крім того, комітет постійно був у курсі проектів і заходів, що стосуються поліції, які проводилися різними Генеральними дирекціями Ради Європи. Підсумки роботи Комітету були представлені на затвердження 12-го Колоквіуму з кримінології, організованого Радою Європи в листопаді 1999 року з теми «Повноваження та відповідальність поліції в демократичному суспільстві», а також у червні 2000 року – на Конференції на вищому рівні, в якій брали участь європейські Міністри внутрішніх справ.

У період з грудня 1998 року до березня 2001 року Комітет PC-PO провів шість пленарних засідань і три засідання робочих груп. На вимогу Парламентської Асамблеї Комітет міністрів дав згоду на те, щоб їй було передано для висновку попередній проект рекомендації. Висновок Асамблеї було враховано Комітетом PC-PO на його шостому засіданні.

Текст проекту рекомендації з Європейського кодексу поліцейської етики та пояснювальної доповіді до нього був погоджений на шостому засіданні Комітету в березні 2001 року і представлений на затвердження і подальшу передачу в Комітет міністрів на 50-ту пленарну сесію Європейського комітету з проблем злочинності (CDPC) у червні 2001 року. У ході засідання Уповноважених представників міністрів 2001 року, Комітет міністрів прийняв Рекомендацію і дозволив публікацію з викладом мотивів до неї.

II. Преамбула рекомендації

Від самого свого створення Рада Європи працює над встановленням і поширенням спільних принципів у праві, практиці і системах всіх держав-учасниць. Система кримінальної юстиції була одним з пріоритетних напрямків, так як боротьба зі злочинністю вимагає прямого і практичного застосування принципів, на яких ґрунтується існування Ради Європи і які вона зобов'язана захищати за своєю природою, а саме: верховенство права, демократія та права людини.

Окрім того, ефективність заходів з боротьби зі злочинністю значною мірою залежить від їх гармонізованості із послідовної єдиної та узгодженої європейської політики. Ця умова стає все більш імперативною у зв'язку з існуванням явищ організованої злочинності та корупції, які часто мають міжнародний вимір, перед яким

національні системи ризикують виявитися неспроможними.

За традицією, розробка загальних стандартів, що застосовуються до таких органів правопорядку як поліція, розвивалася інакше, ніж, наприклад, судовий аспект кримінальної юстиції або застосування покарань. Прийняття Рекомендації Rec (2000) 19 Комітету міністрів Ради Європи про роль служб публічного обвинувачення в системі кримінальної юстиції, а також цієї рекомендації відображають появу нової тенденції в цій сфері. Окрім того, визнання поліції як складової системи кримінальної юстиції, що означає зближення юстиції та сфери внутрішніх справ, може стати міцною основою для більш тривалої гармонізації стандартів, що регулюють діяльність поліції.

В Європі, де національні кордони стираються, неминуче доводиться розглядати поліцію та її повноваження в міжнародній перспективі. Суперечки точаться переважно щодо ефективності поліції в її боротьбі з тими формами злочинності, які дедалі частіше вчиняються попри державні кордони – наприклад, з організованою злочинністю і корупцією. Однак цією перспективою проблеми не обмежуються. У демократичному суспільстві повноваження поліції обмежені, зважаючи на міркування про те, що є припустимим з погляду основоположних прав особи і свобод в тому вигляді, в якому вони викладені в Європейській конвенції про права людини. Тому слід знаходити необхідну рівновагу між цими інтересами, і саме тут вступає в гру міжнародна поліцейська етика.

Поліція відповідальна не лише перед державою, але також перед громадськістю в такому суспільстві, а її ефективність значною мірою обумовлена підтримкою з боку суспільства. У цьому сенсі соціальна функція поліції і аспект публічної служби важливі і для її правозастосовної функції.

Європейська конвенція про права людини та судова практика на її основі стали основою для розробки цієї Рекомендації. Також, в ній були враховані принципи Європейського комітету з попередження тортур і нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання (CPT). На цю роботу у відповідних її частинах справили вплив також загальні ідеї і принципи Європейської соціальної хартії і правозастосовної практики на її основі. Також інші міжнародні документи, особливо ті з них, які стосуються поліції, наприклад, Кодекс поведінки Організації Об'єднаних Націй для осіб, відповідальних за застосування законів і Резолюція 690 (1979) Парламентської Асамблеї Ради Європи про Декларацію про поліцію не просто ретельно вивчалися, але і стали цінними джерелами при розробці цієї Рекомендації.

Наступні документи Ради Європи, які пропонують керівні принципи у деяких сферах, що стосуються цієї рекомендації, були дуже уважно вивчені:

- Рамкова конвенція з захисту національних меншин (ETS № 157);
- Резолюція (78) 62 щодо ювенальної злочинності та соціальних перетворень;
- Рекомендація R (79) 17 щодо захисту дітей від жорстокого поводження;
- Рекомендація R (80) 11 щодо досудового утримання осіб під вартою;
- Рекомендація R (83) 7 щодо участі громадськості в політиці боротьби зі злочинністю;
- Рекомендація R (85) 4 про насильство в сім'ї;
- Рекомендація R (85) 11 щодо статусу потерпілого в рамках кримінального права та процедури;
- Рекомендація R (87) 15 щодо регламентування використання персональних даних в діяльності поліції;
- Рекомендація R (87) 19 щодо організації з запобігання злочинності;
- Рекомендація R (88) 6 про соціальне реагування на ювенальну злочинність серед молоді з сімей мігрантів;
- Рекомендація R (96) 8 щодо кримінальної політики в Європі в часи змін;
- Рекомендація R (97) 13 щодо залякування свідків і прав захисту;
- Резолюція (97) 24 про двадцять керівних принципів боротьби з корупцією;
- Рекомендація R (99) 19 щодо медіації у карній сфері;

- Рекомендація R (2000) 10 про кодекси поведінки для публічних службовців;
- Рекомендація Rec(2000)19 про роль служби публічного обвинувачення в системі кримінальної юстиції;
- Рекомендація Rec(2000)20 про роль раннього психосоціального втручання в попередженні протиправної поведінки;
- Рекомендація Rec(2000)21 про свободу здійснення правничої професії;
- Загальнополітичні рекомендації Європейської комісії проти расизму та нетерпимості.

Варто згадати, що були взяті до уваги деякі інші документи (конвенції, підручники і т.д.), що були розроблені Радою Європи і стосуються питань поліції, таких як поліція і права людини, поліцейська етика, медіа, расизм і нетерпимість, питання рівності та меншин.

Ця рекомендація була підготовлена виходячи з того, що існують значні відмінності між державами-учасницями у тому, як в них виконуються правозастосовні та поліцейські функції. Це особливо чітко помітно як в статусі та організації сил / служб, так і в методах їх діяльності. Одночасно існує багато спільних рис, зокрема, серед цілей поліції і тих проблем, з якими їй доводиться зіштовхуватися під час своєї повсякденної діяльності. Для врахування цього аспекту рекомендація складається з основних керівних принципів, що вважаються життєво важливими в усталених демократіях як для ефективності поліції, так і для сприйняття її громадськістю.

Створення спільних стандартів є дуже вчасним. По всій Європі здійснюється реформування поліції, і особливо в наймолодших демократіях, причому ці реформи є частиною загального процесу, головною метою якого є зміцнення демократичних принципів в публічній адміністрації, таких як верховенство права та захист прав людини.

Цей комплекс принципів може стати орієнтиром і джерелом натхнення для реформування поліцейських систем. Однак, зрозуміло, що державам-учасницям має залишатися певна свобода вибору, особливо враховуючи відмінності в їх історичній спадщині та рівні розвитку. Ця рекомендація є основою для подальших зусиль щодо поліції, а Рада Європи відносить цю проблему до числа своїх пріоритетів.

III. Додаток

Визначення сфери застосування кодексу

Визначення сфери застосування кодексу вже в перших рядках рекомендації спрямоване на визначення його здатності бути застосованим. Для того, щоб кодекс міг використовуватися максимально великим числом різних поліцейських систем і враховуючи величезну різноманітність поліцейських систем у Європі, зокрема відмінності в рівнях розвитку і в організаційних структурах, це визначення є широким. Вибране для цієї статті визначення дозволяє застосовувати кодекс до «традиційної» поліції в усіх державах-учасницях. (Слід зазначити, що це визначення не треба плутати з цілями поліції, викладеними в статті 1 кодексу).

З вищезазначених міркувань, визначення сфери застосування кодексу містить лише основні характеристики тих завдань, покладених на всі поліцейські органи в Європі, а саме, можливість застосовувати силу для забезпечення закону і порядку в громадянському суспільстві, що зазвичай включає в себе підтримку порядку, запобігання та виявлення злочинів. Це визначення є найменшим спільним знаменником для застосовності кодексу, тому немає потреби детально прописувати всі різні типи здійснення функцій поліції. Відповідно, цей кодекс застосовується до всіх органів, зобов'язаних виконувати ці завдання в громадянському суспільстві. Кодекс застосовується незалежно від того, як організована поліція, чи вона централізована чи місцева, чи вона організована за цивільною чи мілітарною моделлю, чи вона називається «службами» чи «силами», чи вона відповідальна перед центральною, регіональною або місцевою владою, або перед ширшим колом осіб.

Хоча розробники мали намір дати кодексу широке застосування, деякі типи служб поліції вилучаються з його впливу. Посилання на «традиційну» поліцію має сприйматися як протиставлення її «спеціальним типам»

поліції, які переслідують інші цілі, ніж підтримка порядку в громадянському суспільстві. Серед тих форм поліції, які виключаються зі сфери застосування цього кодексу, можна назвати військову поліцію при виконанні нею своїх військових функцій та таємні служби безпеки. Іншою категорією, виключеною з дії кодексу є «пенітенціарна» поліція, яка в тих країнах, де вона існує, здійснює свої функції тільки в пенітенціарних інституціях.

Важливо відзначити, що рекомендація не застосовується до приватних служб безпеки.

I. Завдання поліції

Параграф 1 містить виклад найважливіших цілей поліції в демократичній державі, керованій верховенством права. Забезпечення спокою та закону в суспільстві і є класичними загальними цілями поліції та її головною відповідальністю, яку часто називають завданням забезпечення поліцією «публічного порядку». Це дуже широке поняття включає в себе цілу низку заходів, що здійснює поліція, серед яких можна назвати охорону безпеки і недоторканності осіб (як фізичних, так і юридичних), і майна (як приватного, так і публічного), і застосування закону у відносинах між державою і приватними особами, а також між особами.

Дотримання основоположних прав осіб і свобод у тому вигляді, в якому вони закріплені в Європейській конвенції про права людини як завдання поліції, можливо, є, напевне, головною суттєвою рисою поліції, що стоїть на службі суспільства, керованому верховенством права. Ця мета передбачає не тільки окремий обов'язок з захисту цих прав, а й наявність обмежень у діях поліції при виконанні інших завдань.

Формулювання «зокрема, в Європейській конвенції про права людини» було обране для того, щоб дати конкретне посилання на конкретний правовий інструмент, не заперечуючи при цьому важливості інших документів, що стосуються прав людини.

Функція попередження злочинності вирішується по-різному в державах-учасницях, але в більшості випадків зазвичай вважається, що вона належить до загальної відповідальності держави. Попередження злочинності часто поділяється на соціальне попередження та на ситуаційне попередження, обидва з яких належать до відповідальності поліції.

Як це випливає з Рекомендації № R (83) 7 Комітету міністрів Ради Європи про участь громадськості в політиці з боротьби зі злочинністю, для того, щоб попередження злочинності було ефективним, потрібна участь всього суспільства, включаючи громадськість. Вже декілька років часто заходить мова про «партнерство у запобіганні злочинності», і це свідчить про те, що це завдання, яким повинна займатися не тільки поліція. Заходи із запобігання злочинності, які здійснює поліція, інші органи та громадськість мають бути скоординованими. Хоча в більшості держав-учасниць відповідальність за політику з запобігання злочинності не покладається безпосередньо на поліцію, поліція все ж залишається одним з головних відповідальних за неї, а в суспільстві, керованому верховенством права, це потребує певних гарантій від будь-яких зловживань.

Виявлення злочинів у всіх державах є одним з класичних першочергових завдань поліції. Навіть якщо виявлення злочинів часто становить лише порівняно невелику частину всього комплексу задач поліції, воно все ж є одним з найважливіших елементів її діяльності. Люди багато очікують від поліції в питаннях попередження злочинності. Ефективне виявлення злочинів саме по собі має запобіжне значення і, отже, є необхідним для посилення довіри населення до кримінальної юстиції.

Виявлення злочинів організовується в державах по-різному. У деяких державах воно належить до компетенції загальної поліції, а в інших покладається на спеціальні відділи поліції, наприклад, на кримінальну поліцію або судову поліцію. Окрім того, незалежність поліції від органів обвинувачення значно відрізняється. Однак, проблеми, з якими поліція зіштовхується у виявленні злочинів, однакові у всій Європі. Цей кодекс не ставить під сумнів центральну роль боротьби зі злочинністю серед інших завдань поліції, але підкреслює

важливість збереження балансу між ефективністю поліції та дотриманням основоположних прав особи, що є особливо важким в боротьбі із злочинністю. Принцип «презумпції невинуватості» і пов'язані з ним гарантії, безсумнівно, набувають великого значення для осіб, підозрюваних у вчиненні злочину. Також, дотримання прав особи при виявленні злочинів поширюється і на права інших зацікавлених осіб (потерпілих і свідків), перед якими поліція також несе відповідальність. Гарантії у сфері виявлення злочинності розглядаються нижче в розділі V.B.

Надання допомоги населенню є ще одним аспектом діяльності більшості органів поліції, але такі функції в різних державах є більш чи менш розвиненими. Включення до завдань поліції функції надання послуг є дещо іншим, так як це змінює роль поліції, яка перестає бути «силою», яка застосовується до суспільства, і стає в цьому випадку органом надання «послуг» суспільству. Протягом останніх років у Європі простежується чітка тенденція повніше інтегрувати поліцію в громадянське суспільство і наближати її до населення. Ця мета в низці держав-учасниць досягається за допомогою розвитку «діяльності поліції в інтересах громади» (community policing). Одним з головних засобів для досягнення цієї мети є наділення поліції статусом органу публічної служби, а не просто органу, відповідального за застосування закону. Для того, щоб це перетворення не залишилося виключно мовною вправою, то розділ «послуг» слід ввести в список завдань сучасної демократичної поліції. Як правило, надання поліцією допомоги стосується конкретних ситуацій, в яких вона повинна бути зобов'язана втручатися, наприклад, коли потрібно надати допомогу людині в небезпеці або допомагати людям зв'язатися з іншими органами влади або соціальними службами, при цьому аспект «послуг» у діяльності поліції залишається розмитим, і він важко піддається визначенню. Його не можна плутати з деякими покладеними на поліцію адміністративними завданнями (наприклад, виданням паспортів). В цілому, функція поліції як органу публічної служби пов'язана з роллю поліції як органу, до якого може звертатися населення, і доступність поліції є в цьому сенсі одним з найбільш важливих і основних елементів. Функція надання послуг поліцією більше пов'язана зі ставленням населення до поліції, ніж з наділенням її широкими функціями з надання послуг на додаток до її традиційних завдань. Зрозуміло, що поліція не може брати на себе занадто велику відповідальність з надання послуг суспільству. Отже, держави-учасниці повинні розробити керівні вказівки з діяльності поліції у цій сфері та її відповідних обов'язків.

II. Правові основи поліції в умовах верховенства права

1. Цей параграф встановлює правове регулювання, засноване на верховенстві права, стосовно поліції як інституту та для її діяльності. У розділі також передбачені деякі основоположні правові норми, частина з яких виведена з Європейської конвенції про права людини і судової практики на її основі. Параграфи 2-5 узагальнюють деякі принципи, що слугують основою концепції верховенства права щодо до поліції.

2. У параграфі 2 підкреслюється, що поліція як інститут є органом публічної влади. Це означає, що органи публічної влади і, в останній інстанції держава, не можуть ухилятися від відповідальності за поліцію, а поліція не може бути перетворена на приватний орган. Інша річ, що окремі функції / повноваження поліції можуть бути делеговані приватним органам.

Окрім того, параграф 2 встановлює, що поліцейські організації повинні бути створені законом. Це передбачає, що поліція як інститут засновується на національній конституції і / або на звичайному законодавстві; однак це не виключає детального регулювання поліції підзаконними актами, наприклад, урядових декретах чи інструкціях, за умови, що ці декрети чи інструкції приймаються в межах делегованих повноважень відповідно до конституції / законодавства.

3. У параграфі 3 викладені принципи, яких завжди слід дотримуватися при проведенні поліцейської діяльності; ця діяльність пови-

нна відповідати як національному законодавству, так і відповідним міжнародним стандартам. Серед міжнародних норм особливе значення мають Європейська конвенція про права людини та пов'язані з нею правові інструменти.

4. У параграфі 4 визначені два загальні додаткові принципи, пов'язані з «концепцією верховенства права», на яке у своїх рішеннях з низки справ посилався Європейський суд з прав людини. Для того, щоб мати можливість захищати свої права від влади поліції, громадянин повинен знати правові норми, що стосуються ситуації. Це передбачає, в першу чергу, що нормативні акти повинні бути у відкритому доступі, а в другу чергу, що норма, передбачена законами або підзаконними актами, повинна бути сформульована досить чітко. Ці дві імперативні умови необхідні для того, щоб громадянин мав можливість передбачати наслідки, які може мати зазначений акт. Звісно, наслідки ніколи не можна передбачити з абсолютною точністю; до того ж, закони та підзаконні акти не повинні відставати від зміни обставин. Саме тому рекомендація не йде далі, аніж це робить Європейський суд з прав людини у своїх *dicta*'х[2], і використовує формулювання «достатньо чітке». Має дотримуватися рівновага між деталізацією та гнучкістю нормативного акта про поліцію стосовно регламентування організації поліції та її діяльності. Неможливо переоцінити значення цих принципів у випадках здійснення державної влади щодо приватних осіб. Саме тому вони і викладені в рекомендації.

Ключовим принципом верховенства права, закладеним у параграфі 5, є те, що право застосовується однаково до всіх громадян, включаючи і тих, хто застосовує це право, наприклад, персоналу поліції. Винятки з цього правила можливі лише тоді, коли вони необхідні для належного виконання поліцією своїх завдань.

5. Параграф 5 передбачає також, що, за винятком особливих причин, персонал поліції підкоряється звичайному законодавству, а також звичайним правовим процедурам і санкціям. Внутрішні дисциплінарні заходи не належать до сфери застосування цього параграфу. Європейський суд з прав людини встановив свою практику щодо відмінності між дисциплінарними питаннями та кримінальними питаннями. По суті, це не належно, коли держава відносить до розряду дисциплінарних такі питання, які, згідно з міжнародним правом, повинні бути вважатися кримінальними, і таким чином не дотримується процедурних гарантій, передбачених статтею 6 Європейської конвенції про права людини.

III. Поліція і система кримінальної юстиції

6. Як зазначено, поліція є одним з чотирьох компонентів системи кримінальної юстиції: поліція, прокуратура, суди і пенітенціарна система. Навіть якщо в цій моделі системи кримінальної юстиції кожен елемент вважається незалежним, загальноприйнятим є те, що ця система повинна містити низку механізмів стримувань та противаг, щоб і система, і кожен з її елементів функціонували відповідно до закону та ефективно. Водночас, ця модель системи кримінальної юстиції, де кожна справа переходить від одного елемента до іншого, відповідно до процесу кримінальної юстиції, вимагає, щоб ці елементи були незалежними та автономними до певної межі один від одного. Така система має більшу імовірність забезпечувати гарантії тим, хто проходить через неї.

Параграф 6 підкреслює важливість розмежування ролі поліції від ролі інших компонентів системи кримінальної юстиції. Поліція, яка є першою ланкою ланцюга, не повинна мати жодних контрольних повноважень над іншими органами системи кримінальної юстиції.

7. Параграф 7 стосується цілісності системи кримінальної юстиції. Незалежність і неупередженість судівництва становлять один з наріжних каменів в суспільстві, керованому верховенством права. Як частина системи кримінальної юстиції, поліція тісно пов'язана із судівництвом і ніколи не повинна

[2] Латинський термін, який означає формальне твердження того, хто поважається або має владу, авторитет (прим. редактора).

діяти так, щоб завдати шкоди або щоб склалося враження завдання шкоди неупередженості судівництва. З іншого боку, судова влада повинна з повагою ставитися до поліції як до незалежного професійного органа і не втручатися в її професійну діяльність.

Поліція підвладна судовій владі в сенсі виконання судових рішень, які вона зобов'язана суворо дотримуватися та часто виконувати, за умови, що вони легітимні. Легітимність чи правомірність визначається за національним правом, а також за міжнародним правом (з прав людини) (див. також параграф 3).

Друга частина цього параграфу, в принципі, має на увазі, що поліція зобов'язана дотримуватися всіх судових рішень і постанов та навіть робити все необхідне, щоб уможливити їх виконання. Однак, формулювання параграфу залишає для поліції можливість не грати роль «сліпого виконавця» у ситуаціях, коли очевидно були порушені вимоги справедливості в демократичному суспільстві, керованому верховенством права. З параграфів 3 і 38 випливає, що поліція завжди повинна перевіряти правомірність своїх дій.

Цей параграф не обмежує права і свободи персоналу поліції як громадян.

8. Як виняток із основного правила про жорсткий поділ повноважень між виконавчою та судовою владою, в деяких ситуаціях поліція може бути наділена судовими повноваженнями. У рекомендації уточнюється, що поліція не повинна здійснювати судові повноваження інакше, ніж у обмеженому обсязі, тобто, як правило, тільки у разі незначних порушень з простими фактами та у випадках, коли порушник визнає свою вину, а санкції обмежені і часто стандартизовані. Вкрай важливо, щоб рішення, прийняті поліцією в межах делегування їй судових повноважень, завжди могли бути оскаржені до суду і щоб порушник про це знав. Це положення продиктовано статтею 6 Європейської конвенції про права людини, яка забезпечує, щоб будь-яка особа мала право на справедливий розгляд її справи судом. Параграф 8 передбачає можливість оскаржувати в судому органі будь-яке рішення поліції.

9. Параграф 9 містить нагадування про принципи, викладені в Рекомендації Rec (2000)19 Комітету міністрів Ради Європи про роль органів служби публічного обвинувачення обвинувачення в системі кримінальної юстиції, в якій йдеться про відносини між обвинуваченням і поліцією. Так як в Європі існують різні системи, ця рекомендація встановлює відмінність між тими державами-учасницями, де поліція не підпорядкована службі обвинувачення, і тими, де вона підпорядкована їй. Якщо абстрагуватися від систем, то ця рекомендація наділяє служби обвинувачення двома загальними функціями стосовно поліції, а саме перевіряти правомірність поліцейських розслідувань і моніторити дотримання прав людини. Окрім того, вона зазначає необхідність та дієвої співпраці між службою публічного обвинувачення та поліцією.

У країнах, де поліція підпорядкована службі обвинувачення, параграф 22 Рекомендації Rec(2000)19 передбачає, що держава «повинна вжити відповідних заходів, щоб гарантувати, що публічний обвинувач може:

a. давати поліції відповідні вказівки для ефективного виконання пріоритетів кримінальної політики, особливо що стосується рішень про те, які категорії справ повинні розглядатися публічними обвинувачами, про способи збору доказів, роботу персоналу, про тривалість розслідування, про інформацію, яка надається публічному обвинувачу, і т. д.;

b. якщо існують різні підрозділи поліції, направляти справи в ту агенцію, де вона буде найкраще розслідувана;

c. здійснювати оцінку і внутрішній контроль тією мірою, у якій вони необхідні для спостереження за виконанням його інструкцій відповідно до права;

d. установлювати відповідальність або, якщо доречно, сприяти встановленню відповідальності за можливі порушення.

У параграфі 9 цієї рекомендації відображені вищезазначені норми про поліцію та її відносини зі службою обвинувачення. Держави повинні стежити за тим, щоб існувала належна функціональна співпраця між полі-

цією і службою обвинувачення саме щодо поліції. Зокрема, вони повинні вживати заходів для того, щоб поліція отримувала від служби обвинувачення зрозумілі та чіткі інструкції. Ці заходи могли б мати форму інструкцій, прийнятих законодавчим шляхом або у вигляді підзаконних актів, і супроводжуватися професійною підготовкою – можливо, навіть спільної для поліції та служби обвинувачення тощо. Крім того, співпраця вимагає, щоб поліція інформувала вищі органи розслідування про рух виконання політик і, зокрема, про рух конкретних справ. Звітування перед службою обвинувачення / слідчим суддею варто було б по можливості докладно регламентувати, і для нього провести тренінги.

10. Одним із наріжних каменів у верховенства права є забезпечення рівного для всіх доступу до права і правосуддя. Зазвичай це також передбачає гарантію реальної правової допомоги будь-якій особі, чиї права та інтереси знаходяться під загрозою (див. Рекомендацію Rec (2000)21 про свободу здійснення правничої професії). Окрім того, стаття 6 Європейської конвенції про права людини спеціально передбачає, що будь-яка особа, обвинувачена у вчиненні кримінального порушення, має право захищати себе особисто або через обраного ним самим захисника (див. також параграф 48 цієї рекомендації).

У параграфі 10 підкреслюється, що поліція повинна поважати роль правників як захисників у кримінальному процесі. Це передбачає, між іншим, що поліція не повинна безпідставно втручатися в їх роботу і не повинна піддавати їх жодній формі залякування або переслідування. Більше того, поліція не повинна асоціювати захисників з їх клієнтами. Сприяння поліції при реалізації права порушників на допомогу захисника особливо необхідне під час обмеження їх волі поліцією.

11. Параграф 11 доповнює параграф 6 і був включений для того, щоб підкреслити суттєву відмінність між функціями поліції від повноважень, пов'язаних з поводженням з засудженими та ув'язненими порушниками. Зі стандартів Ради Європи, що стосуються адміністрування в'язниць та управління пенітенціарною системою та системою пробації – такими як Європейські в'язничні правила (R (87) 3) і Рекомендація щодо персоналу, відповідального за застосування санкцій і заходів (R (97) 12 – ясно випливає, що служби пробації і персонал в'язниць здійснюють функції, докорінно відмінні від функцій поліції, зокрема в функції виявлення злочинів. Отже, кваліфікація, процедури набору і тренінги суттєво відрізняються один від одного. У цих правилах виявляється важливий принцип, що стосується поділу повноважень всередині системи кримінальної юстиції до і після ухвалення вироків. Проте не виключається, що поліція може бути залучена в особливо термінових ситуаціях.

У деяких державах-учасницях персонал пенітенціарних установ називається «пенітенціарною або тюремною поліцією». Як зазначалося в коментарі до визначення сфери застосування кодексу, рекомендація не застосовується до цієї категорії службовців.

IV. Організаційні структури поліції

А. Загальні положення

12. Параграф 12 закріплює принцип, який є ключовим при визначенні будь-якої поліцейської організації в демократичному суспільстві, керованому верховенством права. У суспільстві такого типу згода населення («користуються повагою населення») є найкращою гарантією успішної роботи поліції. Тому для поліції вкрай важливо налагодити взаєморозуміння і співпрацю з населенням. Це стосується більшості функцій, які довірені поліції.

Організаційна структура поліції повинна бути такою, щоб сприяти вибудові довіри між поліцією і населенням. Важливим елементом цього є вироблення високого професіоналізму поліції. Іншим аспектом є перетворення поліції в прозорий орган публічної служби. Таким чином, суспільство зможе вважати поліцію службою, що знаходиться в його розпорядженні, а не силою, що застосовується до нього.

13. Слід згадати, що до сфери застосування цього кодексу належать тільки ті

функції поліції, які реалізуються в громадянському суспільстві. Судова функція поліції, коли поліція є елементом системи кримінальної юстиції, та її функція гаранта публічного порядку, а також функція публічної служби, спрямована на інтегрування поліції в громадянське суспільство, є тими елементами, які відрізняють їх від військових функцій та цілей. Більше того, правова основа поліції і ті функції, які вона покликана виконувати в суспільстві верховенства права і де усе зосереджено на повазі до особистих і політичних прав осіб, також відрізняється від військових структур. Хоча існують деякі подібні риси між функціями і завданнями поліції і збройних сил, але описані вище особливості поліції настільки важливі в демократичному суспільстві, керованому верховенством права, що їх варто всіляко підкреслювати. Організаційна відповідальність – це один зі способів, які слід застосовувати для цієї мети. Поліцейська організація, яка з повагою ставиться до громадянських цінностей, має всі умови, щоб оптимальним чином займатися професійною поліцейської діяльністю, належною для громадянського суспільства.

Організаційна структура поліції – як цивільна, так і військова – відрізняється в Європі. У західній і північній Європі поліція є переважно цивільною. У центральній та східній Європі поліція організована за військовою структурою, а в південній Європі існують, або в деяких країнах співіснують, обидві моделі.

Тенденція до того, щоб повернути поліцію на службу суспільства, розвивається в низці держав-учасниць. Організаційна реформа часто є складовою частиною цього процесу. У центральній і східній Європі ця реформа вписується в більш загальний процес переходу до демократичної системи і верховенства права. Однак ця тенденція спостерігається також і в деяких частинах Європи зі сталими демократичними системами.

За нинішнього стану справ, зважаючи на історію та традиції держав-учасниць, параграф 13 лише підкреслює, що виконання поліцейських функцій в громадянському суспільстві – як цивільними, так і військовими службами – має бути у виключній компетенції цивільної влади.

14. Параграф 14 містить принцип, що має ключове значення для традиційної поліції в демократичному суспільстві, керованому верховенством права; населення повинно мати можливість легко впізнавати поліцейські пости та поліцейських у формі. Це стосується і до використовуваного поліцією обладнання (автомобілі і т.д.). У цьому параграфі зазначається, що за винятком особливих причин – наприклад, пов'язаних з необхідністю належним чином виконувати функції поліції, поліція повинна носити легко розпізнавані знаки, що відрізняють її від інших органів. Це є складовою частиною загальної вимоги відкритості і прозорості поліцейської організації, але слугує також і для полегшення доступу до поліції у термінових ситуаціях (див. також параграф 45).

15. Поліція належить до виконавчої влади. Вона не може бути повністю незалежною від виконавчої влади, отримуючи від неї інструкції. Однак при виконанні покладених на неї завдань поліція повинна дотримуватися закону, а крім того, поліція володіє дискрецією. При виконанні цих повноважень поліція не повинна отримувати жодних інструкцій політичного характеру. Оперативною незалежністю повинен користуватися вся організація в цілому. Така незалежність є важливим аспектом верховенства права так, як вона спрямована на забезпечення поліцейської діяльності відповідно до закону, а коли необхідно дати тлумачення закону, воно повинно бути безстороннім і професійним. Оперативна незалежність вимагає, щоб поліція повністю відповідала за свої дії / бездіяльність (див. також розділ VI).

16. В суспільстві, керованому верховенством права, закон повинен застосовуватися до всіх однаково. У конкретному прояві це означає, що персонал поліції, на рівних підставах з іншими громадянами, повинні особисто відповідати за свої дії. Більше того, керівники повинні нести повну відповідальність накази, які вони віддають своїм підлеглим службовцям поліції в межах ієрархічних повноважень.

17. Параграф 17, що доповнює параграф 16, стосується відповідальності за накази, що видаються всередині поліції. Той факт, що весь персонал поліції несе відповідальність за свої дії, не перешкоджає відповідальності і керівників за віддані ними накази. Керівник може вважатися відповідальним одночасно з виконавцем або сам, якщо останній добросовісно виконав наказ (див. також параграф 38). Субординація дозволяє ефективно визначати особа, яка несе відповідальність в останній інстанції за поліцейську дію.

18. Параграф 18 рекомендує державам організовувати свою поліцію, керуючись ідеєю її інтегрування в суспільство. Ефективність роботи поліції може зрости від встановлення стійких зв'язків на різних рівнях з іншими державними органами і особливо – між поліцією і громадськістю, яка часто буває представлена групами чи організаціями неурядового характеру.

У рекомендації не вирішується питання про те, як конкретизувати цей принцип. В Європі існують декілька моделей співпраці між поліцією та іншими організаціями, і більш тісних зв'язків між поліцією і населенням. Децентралізація в організації поліції зазвичай вважається важливим засобом для досягнення цього. Однак це часто буває тісно пов'язане з рівнем розвитку місцевої демократії в тій чи іншій країні. «Діяльність поліції в інтересах громади» (community policing) вперше зародилася у Сполученому Королівстві; йшлося про долучення всієї спільноти до запобігання злочинності, але також і до її виявлення. Цією моделлю скористалися багато європейських країн.

Злочинність у великих містах Європи є прикладом явища, що має множинні прояви, часто пов'язаного з такими проблемами, як бідність, расизм, ювенальна злочинність, з якими не можна ефективно боротися одними тільки поліцейськими засобами, та які вимагають ширшого суспільного підходу з залученням багатьох гравців.

19. Поліція повинна бути максимально прозорою перед суспільством. Її готовність надавати інформацію про свою діяльність є життєво важливою для забезпечення довіри населення. Водночас, поліція зобов'язана поважати конфіденційність деяких відомостей з низки причин: недоторканність особистості, кримінальне розслідування, принцип презумпції невинуватості, міркування безпеки тощо. Звісно, хоча в більшості держав такі ситуації цілком досить регламентовані, у поліції завжди буде певна свобода дій для досягнення рівноваги між цими двома інтересами. Також, контакти між поліцією і медіа можуть виявитися складними, і поліція не завжди може бути до них готовою. Тому рекомендуємо поліції розробити вказівки для зв'язків із медіа. Слід зазначити, що в деяких державах-учасницях відносини із медіа покладаються на уповноважені відділи. Ключовим принципом має завжди бути об'єктивність.

20. Параграф 20 спрямований на розвиток поліцейської культури, заснованої на усвідомленні нею відповідальності за захист основоположних прав і свобод особи, і сприяє їм у забезпеченні її чесності за допомогою внутрішніх заходів відповідальності. Це може бути досягнено за допомогою різних засобів. Керівництво та управління, безсумнівно, відіграє важливу роль у створенні власного ethos'у[3] для цього професійного корпусу, що захищає права особистості і принцип недискримінаційного підходу як усередині самої організації, так і в її взаєминах з громадськістю. Можна також ввести відкриті контакти між службовцями (горизонтальні та вертикальні контакти), встановити норми (професійні кодекси поведінки) та моніторинг. Зрозуміло, що набір персоналу і тренінги грають у цьому плані важливу роль (питання про зовнішню відповідальність розглядається в розділі VI).

21. Не існує єдиного міжнародного визначення корупції. Визначення цього поняття буває різним у різних країнах. Кримінальна конвенція про корупцію, ухвалена Радою Європи в 1999 році, не дає однакового визначення корупції. Проте вона має за мету виробити загальні норми, застосовні до коруп-

[3] Грецький термін, який означає керівні принципи і переконання (прим. редактора).

ційних порушень, зокрема хабарництва (активного і пасивного).

Термін «корупція в поліції» охоплює дуже різні дії: підкуп, підробку або знищення доказів, фаворитизм, непотизм тощо. Спільним у всіх цих діях видається є те, що вони обов'язково передбачають зловживання повноваженнями, зловживанням посадою службовця поліції. Окрім того, загальновизнаним є те, що корупція повинна розглядатися як постійна загроза чесності поліції і її нормальному функціонуванню в межах верховенства права в усіх державах-учасницях.

Параграф 21 має за мету заохочувати держави-учасниці до вжиття ефективних внутрішніх заходів з боротьби з корупцією в поліції. Це могло б включати визначення корупційної поведінки (наскільки це можливо), вивчення причин корупції всередині поліції і створювати організаційні структури та контрольні механізми для боротьби з корупцією.

Слід підкреслити, що корупція лише нещодавно стала одним із пріоритетних напрямків міжнародної діяльності. Зараз держави-учасниці стали вважати, що вона становить справжню загрозу для демократії, верховенства права та захисту прав людини, і це змусило Раду Європи, головний європейський інститут захисту цих прав, напрацювати низку інструментів для боротьби з корупцією: Резолюція (97) 24 щодо двадцяти основних принципів боротьби з корупцією та Рекомендація про статус публічних службовців в Європі (R (2000) 6) і про кодекси поведінки для публічних службовців (R (2000) 10), які всі стосуються поліції, а також Кримінальну конвенцію з корупції (ETS № 173) та Цивільну конвенцію по корупцію (ETS № 174), прийняту в 1999 році. Крім того, в 1998 році була створена Група держав з боротьби з корупцією (GRECO) для відстеження цих проблем в державах-учасницях, пов'язаних з корупцією. Окрім того, Рада Європи здійснює інші програми, загальною метою яких є боротьба з корупцією, *inter alia* в рядах поліції, і в яких можуть брати участь держави-учасниці.

B. Кваліфікація, набір і утримання персоналу поліції

22. Для того, щоб відбирати належних кандидатів для поліції, процес їх відбору повинен ґрунтуватися тільки на об'єктивних критеріях. У цих нормах йдеться про особисту кваліфікацію, яка може бути поділена на дві категорії, а саме: вміння та досвід. До першої категорії належать особисті здібності і можливості кандидата, деякі з яких описані в параграфі 23. Друга категорія – особистий досвід – охоплює освіту, професійну підготовку і життєвий досвід, у тому числі вже набутий професійний. Ці особисті якості повинні відповідати цілям поліції, див. параграф 1. Однакові основні принципи повинні застосовуватися до всіх звань, навіть якщо необхідна компетентність може бути різною. Слід уникати призначення до поліції за політичними мотивами, особливо якщо мова йде про посади оперативного характеру.

23. Наведені тут приклади особистої компетентності важливі для оперативних службовців поліцейської служби в демократії. Цей перелік не є вичерпним. У цілому, мова йде про те, щоб можна було розраховувати на такий персонал поліції, який добре знає суспільство, яке вони обслуговують і поведінка якого відповідає їх завданням і цілям поліції вцілому.

24. Параграф 24 визначає мінімальну норму щодо кандидатів, стажерів та прийнятого на роботу в поліцію нового персоналу. Однак самі держави-учасниці мають вибір у встановленні рівня терпимості, з яким треба підходити до злочинів, що не належать до категорії «тяжких злочинів». Окрім того, вимога наявності судового рішення теж повинна тлумачитися як мінімальний стандарт, перш ніж кандидати та персонал можуть бути звільнені з роботи в поліції, хоча це не перешкоджає можливості їх визначення невідповідними посаді в поліції чи виконувати подібні функції, якщо щодо них існують достатньо обґрунтовані підозри у вчиненні кримінальних дій.

25. Для того, щоб процедури набору в поліцію були максимально конструктивними

для поліції, вони повинні здійснюватися на об'єктивних і недискримінаційних засадах. У параграфі 22 і коментарі до нього описані деякі з засобів для досягнення цього. Принцип недискримінаційного підходу до набору підкріплений також Європейською конвенцією про права людини (Протокол № 12) та Європейською соціальною хартією. Судова практика цих інструментів зазвичай будується на таких підставах: гендер, політичні погляди, віросповідання, раса, національне та етнічне походження.

Згадка про «необхідну перевірку» кандидатур підкреслює, що орган, що займається набором, повинен *ex-officio* вживати ініціативи з активного пошуку для з'ясування фактів з минулого кандидатів. Цієї вимоги важче дотримуватися в тих країнах, де публічна адміністрація та, зокрема, система кримінальної юстиції недостатньо розвинена або в країнах, що постраждали від катастроф або війн, порівняно з країнами, де публічні реєстри і, зокрема, кримінальні обліки постійно оновлюються і легко доступні.

Загальновизнаним є факт, що жінки представлені в поліції недостатньо у всіх державах-учасницях, і це ще особливо очевидніше на вищих керівних посадах і званнях, ніж на базових рівнях. Те саме зазвичай спостерігається і щодо представництва меншин, включаючи етнічні меншини у всіх державах-учасницях.

Можна припустити, що відносини між поліцією і населенням поліпшаться, якщо поліція буде відображати різноманітність суспільства. Це може підсилити ефективність поліції та її підтримку з боку населення. Отже, в цьому напрямку потрібно докладати всіх зусиль.

Друге речення параграфу означає, що політика набору персоналу повинна бути націлена на досягнення представництва в поліції всього суспільства. Цю політику слід доносити до громадськості та проводити з розумному темпі, повністю дотримуючись при цьому принципів, викладених у параграфі 22.

C. Підготовка персоналу поліції

26. Поліція відіграє провідну роль як захисниця суспільства, якому вона служить, і бажано повинна поділяти ті самі основоположні цінності, що і сама демократична держава. Тому вкрай важливо пропагувати в поліції демократичні цінності, і професійна підготовка є одним з найважливіших засобів для того, щоб прищеплювати ці цінності серед свого персоналу. Тому в параграфі 26 міститься вимога будувати тренінги поліції на підставі основоположних цінностей усіх держав-учасниць Ради Європи.

Етичні аспекти і аспекти щодо прав людини в роботі поліції повинні по можливості представлятися в контексті конкретних проблем і давати ґрунтовне розуміння основних принципів. Хоча держави-учасниці приділяють велику увагу тренінгам з прав людини, все ж багато що слід зробити з розвитку цього аспекту підготовки поліції, зокрема, з розробки тренінгових методик і матеріалів. Рада Європи активно працює в цій сфері, і експертами вже розроблено декілька довідників, що містять практичні вказівки щодо прав людини в професійній підготовці поліції.

27. Принцип відкритості та прозорості поліцейських організацій теж повинен знаходити своє відображення у тренінгах її службовців. Поліцейська організація, яка має за мету виконання своїх завдань при підтримці населення, повинна стежити за тим, щоб підготовка її персоналу здійснювалася максимально наближено до соціальних реалій. Це має включати як матеріальні умови (місце та обладнання), так і інтелектуальний внесок у тренінги.

Поліцейські тренінги в закритих та ізольованих місцях із залученням студентів, які живуть в бараках тощо, можуть бути необхідними для певних видів підготовки спеціалістів. Однак загальні тренінги поліції повинні за можливістю здійснюватися в «нормальних» умовах. До того ж відкритість майже неминуче має на увазі, що, окрім підготовки внутрішньої, дедалі частіше має пропонува-

тися зовнішня підготовка, в якій поряд з поліцією братимуть участь інші інституції.

Відкритість поліції перед суспільством також сприяє динаміці тренінгів. Зокрема, в проблемно-орієнтованих видах підготовки ефективність таких занять вимагає правильного відтворення конкретних соціальних ситуацій.

28. Параграф 28 містить принцип, за яким персонал поліції повинен, зазвичай, проходити спершу загальні тренінги, за якими, за необхідності, мають слідувати більш спеціалізовані тренінги. Ця система дозволить мати службовців, які знайомі з однаковими основними цінностями для здійснення ними поліцейських функцій і які здатні виконувати різноманітні завдання. Підхід з навчання персоналу поліції як фахівців широкого профілю не заперечує того, що цьому персоналу поліції не знадобиться і більш спеціалізована підготовка в залежності від тих завдань і тих спеціальних ділянок, за які вони відповідатимуть (наприклад, згідно з їх посадою або званням). Цей параграф також підкреслює, що важливо доповнювати початкові тренінги регулярними тренінгами.

Тренінги поліції тісно пов'язані з системою набору в поліцію. У деяких державах цей персонал, як правило, набирається на базові звання (модель Сполученого Королівства), у той час як в інших службовці молодшого звання і командний склад можуть набиратися за відмінними процедурами (континентальна Європа). При цьому при наборі в останню з цих категорій часто потрібен диплом про вищу освіту. Викладені принципи застосовуються до обох типів систем.

29. Конкретні аспекти застосування поліцією сили, особливо *vis-à-vis* осіб чи груп осіб, мають настільки важливе значення для поліції в суспільстві верховенства права, що це значення підкреслюється в окремому параграфі. Практичні тренінги повинні бути максимально наближені до реальності.

30. Параграф 30 привертає увагу до проблеми расизму та ксенофобії, яка актуальна у багатьох країнах Європи і є важливим чинником нестабільності в містах. При тренінгах поліції слід щоразу кидати виклик будь-яким проявам расизму та ксенофобії в поліцейській організації, а також підкреслювати важливість ефективних дій поліції в боротьбі зі злочинами, заснованими на расовій ненависті та спрямованими проти етнічних меншин.

D. Права персоналу поліції

31. Параграфи цього розділу ґрунтуються на загальному принципі, за яким поліція у відкритому демократичному суспільстві повинна максимально користуватися тими самими правами, що й інші громадяни. Це важливий елемент верховенства права та інтегрування поліції в суспільство, якому вона служить.

Права (громадянські та політичні), що гарантуються Європейською конвенцією про права людини в державах-учасницях, повністю стосуються всіх громадян, у тому числі і службовців поліції. Деякі з цих прав носять абсолютний характер, в той час як інші можуть бути обмежені за певних обставин. Тут варто послатися на значну практику Європейського Суду з прав людини.

Параграф 31 підкреслює, що держави-учасниці не повинні позбавляти службовців поліції жодних громадянських і політичних прав, якщо тільки для цього не існує легітимних причин, безпосередньо пов'язаних з необхідністю забезпечення належного виконання завдань поліції в демократичній державі, керованій верховенством права.

32. Параграф 32 стосується соціальних та економічних прав, гарантованих Європейською соціальною хартією – інструментом, що доповнює Європейську конвенцію про права людини.

Персонал поліції в низці держав-учасниць має статус публічних службовців (або державних службовців). Оскільки вони мають його не у всіх державах-учасницях, рекомендується, щоб персонал поліції за можливості користувався тими соціальними і економічними правами, що визнаються за публічними службовцями. Ці права можуть обмежуватися з причин, пов'язаних з особливостями роботи поліції. У параграфі перелічено декілька найважливіших соціальних і економічних прав, хоча перелік не є вичерпним.

Право «на об'єднання» (що означає вступ до профспілок) має в Європейській соціальній хартії (стаття 5) специфічне тлумачення у випадку поліції, так як Хартія залишає державам певну свободу вибору з цих питань. Проте, судовою практикою за цією Хартією встановлено, що навіть якщо поліція не має необмеженого права «на об'єднання», заборона офіцерам поліції створювати власні представницькі асоціації становила б порушення Хартії. Національне право може передбачати лише поліцейські асоціації, як це прийнято в деяких державах-учасницях. При цьому, повна заборона права на страйк для поліції не суперечить Хартії та відповідній судовій практиці, і ця рекомендація не йде далі цього.

Право на належну винагороду та соціальне забезпечення, а також на спеціальні заходи з охорони здоров'я та безпеки були підкреслені в рекомендації через особливий характер поліцейської роботи. Це стосується, наприклад, непередбачуваних завдань, з якими персонал поліції зіштовхуються щодня, ризиків та небезпек, властивих їх роботі, та ненормованого робочого часу. Окрім того, ці права персоналу поліції є необхідною умовою, щоб зробити поліцейську професію привабливою. Цей аспект вкрай важливий, враховуючи потребу у висококваліфікованих службовцях, яких потрібно набирати і утримувати на посадах в поліції. Більше того, добре оплачуваний персонал поліції з більшою імовірністю утримуватиметься від небажаної діяльності, наприклад, корупції.

33. Дисциплінарні санкції проти персоналу поліції зазвичай є внутрішнім питанням поліції і часто мають невелике значення. Однак, дисциплінарні заходи можуть бути жорсткими і часом важко відрізнити кримінальні та дисциплінарні аспекти у справі. Більше того, кримінальне провадження та санкції можуть супроводжуватися дисциплінарними заходами.

Можливість оскаржувати дисциплінарне рішення в незалежному органі, бажано в суді, має два позитивні моменти. По-перше, вона є гарантією для персоналу поліції від свавільних рішень. По-друге, вона робить поліцію відкритою перед суспільством (сприяє прозорості), тим більше що слухання справи і оголошення судових постанов / рішень зазвичай є відкритими.

Ще один, більш правовий аспект цього питання полягає в тому, що якщо дисциплінарні заходи підлягають перегляду з боку суду, то право на справедливий розгляд, закріплене у статті 6 Європейської конвенції про права людини, яке іноді застосовується до дисциплінарних питань, завжди буде гарантоване.

34. Персонал поліції в силу своїх особливих функцій і їх тісних контактів з населенням іноді звинувачується населенням у зв'язку з їх професійною поведінкою. Якщо ці обвинувачення виявляються безпідставними (у результаті неупередженого розслідування / провадження), то персонал поліції повинен мати можливість користуватися підтримкою свого керівництва – зокрема, в плані персональної допомоги (системи оскарження в поліції розглядаються в главі VI). Параграф 34 не виключає, що підтримка персоналу поліції може виявитися необхідною і в інших ситуаціях, наприклад, при внутрішніх провадженнях щодо службовців.

V. Керівні принципи діяльності / втручання поліції

Ця частина рекомендації значною мірою стосується керівних принципів, що стосуються виконання персоналом поліції своїх щоденних завдань. В ході підготовчої роботи над рекомендацією іноді згадувалося про «внутрішню етику» в протиставленні її «загальній етиці поліції», яка відповідає розділам про загальну роль поліції в демократичному суспільстві, її місце в системі кримінальної юстиції, організаційну структуру і т.д.

Керівні принципи розділені на дві частини, перша з яких стосується загальних принципів діяльності поліції в демократії, які застосовні майже до всіх ситуацій, а друга присвячена принципам, що стосуються специфічних ситуацій, пов'язаних з етичними труднощами та труднощами з питань прав людини у всіх державах-учасницях.

A. Керівні принципи діяльності / втручання поліції: загальні положення

35. Параграф 35, заснований на статті 2 Європейської конвенції про права людини, передбачає, що поліція і випадки її втручання не можуть навмисно позбавляти людини життя. Розглядаючи статтю 2 Європейської конвенції про права людини в світлі Протоколу № 6 до тієї ж Конвенції, щодо скасування смертної кари, слід також виключити використання поліції для виконання смертних вироків.

Іншим фактором є те, що дії поліції можуть спричинити смерть в результаті застосування сили. Це не обов'язково суперечить обов'язку поважати право на життя, якщо дотримані певні умови.

Стаття 2 Європейської конвенції про права людини, яка передбачає заборону на умисне спричинення смерті, вимагає, щоб право кожної людини на життя було захищено законом. Другий параграф статті 2 стверджує:

«Позбавлення життя не розглядається як таке, що вчинене на порушення цієї статті, якщо воно є наслідком виключно необхідного застосування сили:

a) для захисту будь-якої особи від незаконного насильства;

b) для здійснення законного арешту або для запобігання втечі особи, яку законно тримають під вартою;

c) при вчиненні правомірних дій для придушення заворушення або повстання.

Європейський Суд з прав людини (див., наприклад, «*McCann and others vs. the United Kingdom*», European Court of Human Rights, Series A, No.324-A) прийшов до висновку, що ці винятки стосуються переважно тих ситуацій, коли дозволено застосовувати силу, що може призвести до неумисного позбавлення життя. Застосування сили повинно бути абсолютно необхідним для здійснення однієї з цілей, названих у підпунктах *a*, *b* та *c*. Під «абсолютно необхідним» слід розуміти, на думку Європейського Суду з прав людини, що сила повинна бути суворо пропорційною досягненню названих цілей (*a*, *b* і *c*).

Підготовка персоналу поліції з цих питань вкрай важлива.

36. Передбачена параграфом 36 заборона катувань і нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання, заснована на статті 3 Європейської конвенції про права людини. Європейський Суд з прав людини чітко і систематично заявляв, що в статті 3 Європейської конвенції закріплена одна з основоположних цінностей демократичних суспільств і що ця заборона є абсолютною. Це означає, що ні за яких обставин не допускається, щоб поліція здійснювала, заохочувала або допускала будь-які форми тортур з будь-яких причин. Використання слова «допускати» має на увазі, що поліція навіть зобов'язана зробити все від неї залежне, щоб не допустити подібного звернення; втім, це зобов'язання випливає із загальних цілей поліції (див. параграфи 1 і 38 цього кодексу).

Окрім того, що катування і нелюдське або таке, що принижує гідність, поводження або покарання є тяжким порушенням людської гідності і є порушенням прав людини, ці заходи, якщо вони використовуються для одержання зізнань чи відомостей того ж порядку, можуть і навіть повинні приводити до того, що отримується неправдива інформації від осіб, підданих катуванню або схожим методам. Тому не може бути ніякого раціонального виправдання використання подібних методів у державі, керованій верховенством права.

Зрозуміло, що фізичні та моральні страждання також підпадають під цю заборону. Для більш докладного аналізу таких типів поведінки, які можуть бути кваліфіковані як випадки катувань чи нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання, слід послатися на судову практику Європейського Суду з прав людини, а також на принципи, розроблені Європейським комітетом з запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню (CPT). Діяльність цих органів є для поліції щедрим джерелом орієнтирів, які повинні регулювати

діяльність поліції і використовуватися при підготовці персоналу поліції.

Це навіть не обговорюється, що поліцейська служба, яка вдається до катувань, або до нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження, не має ані найменшого шансу завоювати повагу чи довіру населення.

37. Параграф 37 визнає судову практику Європейського Суду з прав людини за статтею 2 Європейської конвенції про права людини (див. коментар до параграфу 34). Однак слід зазначити, що ці правила застосовні до всіх типів ситуацій, в яких поліції дозволяється застосовувати силу.

В першу чергу, всі поліцейські операції, у тому числі застосування сили, повинні мати під собою законну основу (параграф 3 кодексу). Довільне застосування сили неприйнятне в будь-якому випадку. Більше того, в параграфі 37 зазначається, що застосування поліцією сили завжди має розглядатися як винятковий захід і що у випадках, коли це застосування стає необхідним, застосування сили не має виходити за межі того, що є абсолютно необхідним. Іншими словами, застосування сили має відповідати легітимній меті, яку необхідно досягти таким чином. Тому необхідно знаходити справедливу рівновагу між застосуванням сили і тією ситуацією, в якій воно здійснюється. У конкретному вираженні це означає, наприклад, що фізичну силу можна застосовувати тільки тоді, коли це суворо необхідно, що зброю можна застосовувати тільки у випадку суворої необхідності і що якщо застосування смертоносної зброї визнано необхідним, то це застосування повинно бути обмежено межами суворої необхідності; необхідно робити попереджувальні постріли, перш ніж стріляти на ураження, причому не можна наносити більш важких поранень, ніж це суворо необхідно тощо.

Зазвичай національне законодавство та підзаконні акти повинні містити положення щодо застосування сили, засновані на принципах необхідності та пропорційності. Однак практичний підхід до проблеми в цій ситуації складніший, так як застосування сили при дотриманні зазначених принципів накладає на поліцію тяжкий тягар і виявляє необхідність для персоналу поліції не тільки бути в хорошій фізичній формі і добре оснащеними, але й володіти розвиненими психологічними навичками. Неможливо переоцінити важливість набору і підготовки в цьому відношенні (див. також параграфи 23 і 29).

38. Вкрай важливо, щоб у суспільстві, керованому верховенством права, поліція проводила лише законні операції. Із параграфу 3 випливає, що законність її операцій оцінюється не тільки з погляду національного права, але і з погляду міжнародних стандартів з прав людини.

Параграф 38 накладає на поліцію обов'язок *ex-officio* перевіряти законність своїх операцій до і під час їх проведення. Цей принцип застосовується до поліції як організації, а також до осіб, які є офіцерами поліції. Система стримувань і противаг всередині поліції, а також навчання, є важливими засобами забезпечення, щоб така перевірка була систематичною.

39. Враховуючи, що згідно із параграфом 16 персонал поліції повинен нести особисту відповідальність за свої дії, він повинен мати можливість відмовитися виконувати накази, що є незаконними (що суперечать закону). Формулювання «явно є незаконними» було обране для того, щоб уникнути ризику непокори в тих випадках, коли законність наказу є незрозумілою.

З усією повагою до необхідної ієрархічної структури в поліції, загальною ідеєю параграфу 39 є уникнення ситуацій, коли ці структури можуть «покривати» індивідуальну відповідальність у випадках довільних незаконних дій і свавільних порушень прав людини. Оперативна незалежність поліції від інших державних органів (параграф 15) діє в тому ж напрямку. Обов'язок діяти певним чином щодо незаконних наказів повинна супроводжуватися обов'язком звітувати про них. Звіти про незаконні накази не повинні мати наслідком негативних наслідків чи санкцій для службовців, які звітують.

40. Вимога справедливості є загальною і необмеженою якістю, яка включає в себе, з-поміж іншого, принцип неупередженості

та недискримінаційного підходу. Поліція діє справедливо, коли вона повністю поважає позиції і права кожної особи, з якою вона має справу при виконанні нею своїх обов'язків. Справедливість повинна застосовуватися в усіх аспектах роботи поліції, але особливе значення вона набуває в її відносинах з населенням.

Вимога безсторонності вимагає, наприклад, щоб поліція поводилася гідно і не приймала жодну сторону в спорі, щодо якого ведеться розслідування. У випадку порушень поліція не повинна висловлюватися з питання про винуватість (див. також параграф 47). Більше того, неупередженість вимагає, щоб персонал поліції утримувався від будь-яких видів діяльності, не пов'язаних з поліцією, які могли б їм заважати виконувати свої завдання повністю неупереджено або створювати у населення враження про це.

Загальний принцип недискримінаційного підходу і рівності є основоположним елементом міжнародного права в галузі прав людини. Після прийняття Протоколу № 12 до Європейської конвенції про права людини цей правовий інструмент містить загальну заборону дискримінації. Сфера захисту від дискримінації поширюється зараз на права, гарантовані Європейською конвенцією про права людини, на особисті права, гарантовані безпосередньо національним правом або через зобов'язання публічних органів, і на акти, прийняті владою на виконання їх дискреційних повноважень або на будь-які інші акти, що приймаються подібними органами, наприклад, поліцією.

У параграфі 40 не перераховуються конкретні підстави для дискримінації. Однак в цьому немає наміру відступати від невичерпного переліку, що міститься в Європейській конвенції про права людини. Наприклад, мотивами дискримінації можуть бути стать, раса, колір шкіри, мова, релігія, політичні або інші переконання, національне або соціальне походження, приналежність до етнічних меншин, майновий стан, фізична або розумова відсталість, статева орієнтація чи вік.

Нарешті, слід зазначити, що в деяких випадках неоднакове поводження, вчинене з певною метою і таке, що піддається розумному поясненню, може, відповідно до Європейської конвенції про права людини та судової практики на її основі, і не становити акт дискримінації.

41. Право кожного на «повагу до його приватного життя» поширюється на права, гарантовані статтею 8 Європейської конвенції про права людини: повага до приватного та сімейного життя, житла та кореспонденції. В першу чергу, поліцейська діяльність, включаючи втручання в право на повагу до приватного життя, повинна мати правове підґрунтя (параграф 3 цього кодексу). Неприпустиме будь-яке свавільне втручання. Більш того, як зазначено в цих правилах, будь-яке втручання в приватне життя завжди має розглядатися як винятковий захід, який навіть у тих випадках, коли він виправданий, не повинен виходити за межі абсолютної необхідності.

42. Використання нових інформаційних технологій великою мірою полегшує проведення поліцією операцій проти різних видів злочинності. Зокрема, реєстрація та аналіз особистих даних дозволяють поліції проводити перевірку достовірності інформації за допомогою різних доказів і оновлювати таким чином системи, існування яких залишалося б в тіні без подібних можливостей. Однак неконтрольоване використання особистих даних може становити порушення прав відповідних осіб на повагу їх приватного життя. Щоб уникнути будь-яких зловживань при зборі, зберіганні та використанні особистих даних, ця діяльність поліції повинна регулюватися керівними принципами з захисту даних. Щодо цього, викладені параграфі 42 принципи повинні розглядатися в світлі Рекомендації R (87) 15 Комітету міністрів Ради Європи про регламентування використання особистих даних в поліції.

43. Викладені у параграфі 43 права відповідають правам, гарантованим Європейською конвенцією про права людини (статті 9, 10 і 11 Конвенції, стаття 1 Протоколу № 1 і стаття 2 Протоколу № 4 до цієї ж Конвенції), дотримання яких вкрай важливе для нормального функціонування відкритого демократичного суспільства, але про які не йдеться більше ніде в рекомендації.

Поліція відіграє головну роль у захисті цих прав, без яких демократія була б лише позбавленим змісту поняттям, або безпосередньо, забезпечуючи демократичні механізми, або непрямим чином, через спільну відповідальність за підтримку верховенства права.

44. Населення судить про поліцейську службу з того, як діє персонал поліції. Тому правильне поводженням з боку кожного службовця поліції набуває величезної важливості для довіри до поліції. Для того, щоб завоювати повагу населення, недостатньо лише діяти згідно з законом, але необхідно також до того ж застосовувати закон гідно і з повагою до населення; необхідним виміром роботи поліції є застосування закону зі здоровим глуздом і ніколи не забувати про поняття «публічної служби».

Персонал поліції діє гідно і шанобливо до населення, якщо він є професійними, безсторонніми, чесним, добросовісним, справедливим, політично нейтральним та ввічливим. Також, поліція повинна по-справжньому усвідомлювати, що населення складається з окремих людей, які мають власні потреби та вимоги. Особлива увага поліції повинна бути звернена на уразливі групи.

45. Параграф 45 тісно пов'язаний із параграфом 14 та має дві головні цілі. Перш за все, оперативний персонал поліції завжди повинен бути в змозі довести свою приналежність до поліції. Далі, він повинен бути здатен індивідуально представлятися як представники поліції («професійна ідентифікація»). Цей припис про те, щоб персонал поліції міг надати докази свого професійного статусу до, під час або після втручання, тісно пов'язаний з особистою відповідальністю персоналу поліції за свої дії чи бездіяльність (параграф 16). За відсутності можливості ідентифікувати конкретного поліцейського, особиста відповідальність стає порожніми словами, з погляду суспільства. Зрозуміло, що при застосуванні цієї норми необхідно в кожному конкретному випадку забезпечувати рівновагу між публічними інтересами та безпекою персоналу поліції. Слід підкреслити, що ідентифікація будь-якого із представників поліції не обов'язково вимагає розголошення його / її імен.

46. Параграф 46, що стосується поведінки поліції, доповнює параграф 21, в якому йдеться про організаційні структури для боротьби з корупцією. Він накладає на службовців поліції обов'язок утримуватися від будь-яких корупційних дій особисто і не допускати їх з боку колег. Зокрема, службовці поліції зобов'язані виконувати свої обов'язки відповідно до закону, чесно і неупереджено, а також не допускати, щоб їхні приватні інтереси перетиналися з їх посадою в поліції. Для цього вони повинні виявляти увагу до будь-якого конфлікту (або можливості конфлікту) інтересів і робити все можливе, щоб не допускати таких ситуацій. Вони повинні повідомляти своє керівництво та інші компетентні органи про всі випадки корупції в поліції, які стали їм відомі.

Слід зазначити, що Рекомендація R (2000) 10 Комітету міністрів Ради Європи про кодекси поведінки публічних службовців (розроблена багатодисциплінарною групою з корупції, GMC) застосовується до поліцейських організацій та їх персоналу.

B. Керівні принципи діяльності / втручання поліції: окремі ситуації

1. Поліцейське розслідування

47. Щоб не допускати довільних поліцейських розслідувань, необхідно, щоб розслідування починалося за наявності деяких мінімальних умов. Необхідна наявність щонайменше розумної (і легітимної) підозри в порушенні або злочині, підкріпленої деякими об'єктивними критеріями.

48. Передбачений статтею 6 Європейської конвенції про права людини принцип презумпції невинуватості є одним з найважливіших прав особи в кримінальному процесі. Поліція, яка часто є першою ланкою ланцюга у цьому процесі, виконує особливо важке завдання, так як вона повинна об'єктивно розслідувати справи, і навіть у тих випадках, коли зібрані проти особи докази видаються дуже серйозними, вона повинна дотримуватися презумпції невинуватості. Ця проблема ще більше ускладнюється, коли йдеться про відносини між поліцією і населенням, і особливо – із медіа (див. також параграф 19).

Також дуже важливо, щоб поліція пам'ятала перелік інших мінімальних прав осіб, обвинувачених у вчиненні кримінального порушення, які теж містяться у статті 6 Європейської конвенції про права людини. Дійсно, ці права повинні бути забезпечені від самого початку кримінального процесу, тобто часто ще під час поліцейського розслідування.

49. Поліція завжди повинна керуватися об'єктивністю та справедливістю. Це особливо важливо в поліцейських розслідуваннях. Об'єктивність вимагає, щоб поліція проводила розслідування неупереджено, тобто вона повинна будувати розслідування на всіх відповідних фактах, обставинах і доказах, як на підтвердження, так і в спростування її підозр. Об'єктивність є також критерієм справедливості, яка також передбачає, що процедура розслідування, включаючи методи, які використовуються, мають створювати сприятливу атмосферу для «справедливого» процесу, де будуть дотримуватися основоположні права особи.

Вимога справедливості поліцейських розслідувань також означає, що необхідно зважати на право особи повністю брати участь у процедурі розслідування. Так, наприклад, розслідування має бути адаптованим до фізичних та інтелектуальних можливостей і до культурних відмінностей залучених осіб. Це особливо стосується розслідувань щодо дітей, підлітків, жінок і осіб, що належать до меншин, у тому числі етнічних. Розслідування має бути ретельним, з обмеженим ризиком завдати якомога менших незручностей суб'єкту під розслідуванням. Дотримуючись цих заходів можна буде гарантувати «справедливий поліцейський процес», яке лежить в самій основі «справедливого судового розгляду».

50. Джерелом цієї норми, яка застосовується до поліцейських допитів в цілому, є декларація Європейського комітету з попередження тортур і нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання (CPT) у зв'язку з допитами в ході затримання поліцією, що міститься в його 2-й Загальній доповіді (1992):

«... Комітет вважає, що необхідне існування чітких правил або принципів про те, як повинні проводитися поліцейські допити. Вони повинні стосуватися, з-поміж іншого, таких питань: інформування затриманій особі (ім'я та / або номер) присутніх на допиті; дозволена тривалість допитів; періоди відпочинку між окремими допитами і перерви в ході одного допиту; приміщення, в яких можуть проводитись допити; питання про те, чи можна вимагати від допитуваного, щоб він стояв під час допиту; допит осіб, які знаходяться під дією наркотиків, у стані сп'яніння і т.д. Слід вимагати систематичного запису часу початку і закінчення допиту, прохань, зроблених допитуваним під час допиту і відомостей про осіб, присутніх при кожному допиті. Комітет додає, що електронний запис поліцейських допитів є черговою корисною гарантією від жорстокого поводження із затриманими (крім того, що вона містить важливі переваги для поліції)».

Параграф 50 повинен застосовуватися до всіх поліцейських допитів, а не тільки під час допитів при утриманні під вартою.

51. Персонал поліції повинен компетентно вести розслідування на ранніх етапах, особливо при контактах з особами, причетними до злочинів. Важливо забезпечити свідкам відповідний захист для гарантії їх безпеки – до того ж від цієї умови залежать їхні свідчення і, отже, результат розслідування. Якщо свідки побоюються наслідків, до яких може призвести надання ними свідчень, то технологія розслідування повинна бути досить гнучкою, щоб враховувати цю обставину. Особливо гостро постає проблема залякування свідків у ситуаціях, пов'язаних з тероризмом, організованою злочинністю, злочинами, пов'язаними з наркотиками, і насильством у сім'ї. Ще важче працювати зі свідками, які одночасно є і потерпілими від злочину.

Параграф 51 підкреслює, наскільки важливо, щоб поліція усвідомлювала особливі потреби свідків у різних ситуаціях і щоб вона забезпечувала їх захист. Це передбачає не тільки спеціальну підготовку персоналу поліції, але і керівні принципи з конкретних

методів роботи поліції зі свідками. Тут слід послатися на вже виконану Радою Європи значну роботу щодо захисту свідків і жертв (Рекомендації Комітету міністрів R (85) 4 про насильство в сім'ї, R (85) 11 про статус жертви в межах кримінального права та процесу, R (87) 21 про допомогу жертвам та попередження переслідування жертв, R (91) 11 про сексуальну експлуатацію, порнографію, проституцію, а також торгівлю дітьми та молодими людьми, R (96) 8 про кримінальну політику в Європі в часи змін і № R (97) 13 про залякування свідків і права захисту).

52. У параграфі 52 узагальнені обов'язки поліції з надання допомоги та інформації жертвам злочину в тому вигляді, в якому вони були сформульовані в Рекомендації R (85) 11 про статус жертви в межах кримінального права та процесу. Також, параграф накладає на поліцію обов'язок забезпечувати жертвам необхідну підтримку, якої вони потребують, а це передбачає, що поліція повинна бути готова та здатна забезпечити цю підтримку безпосередньо або за допомогою інших агенцій і організацій.

53. Параграф 53 кодексу доповнює статтю 5.2 Європейської конвенції про права людини, яка гарантує кожному заарештованому негайне повідомлення зрозумілою йому мовою про причини арешту та пред'явленого обвинувачення.

2. Арешт / обмеження свободи поліцією

54. Обмеження свободи має розглядатися як надзвичайний захід, до якого вдаються лише у випадку абсолютної необхідності і який повинен бути обмежений у часі. Як і у випадку всіх інших поліцейських операцій, цей захід завжди повинен бути законним. Параграф 54 робить наголос на те, що при будь-якому арешті / затриманні необхідно повністю враховувати інтереси затриманих.

Згідно з Декларацією Європейського комітету з попередження тортур і нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання в його 2-й Загальній доповіді (1992), дані щодо кожного арештованого / затриманого повинні заноситися до спеціального реєстру.

«Комітет вважає, що основні гарантії, що надаються особам, які знаходяться під вартою, були б посилені (а робота службовців поліції, цілком імовірно, буде цим полегшена), якщо буде створений єдиний і повний реєстр для кожної особи, утримуваної під вартою, до якого будуть заноситися всі аспекти його арешту і вжиті відповідно до цього заходи (коли було обмежено свободу і причина цього; коли було повідомлено про права; ознаки поранень, психічних захворювань тощо; коли було поінформовано когось з близьких родичів / консульства й адвоката, коли було їх відвідання; коли запропоновано їжу; коли було допитано; коли переведено або звільнено тощо). З різних питань (наприклад, з приводу особистих речей, зачитування прав, моменту, коли ця особа послалося на них або відмовилося від них) необхідно отримати підпис ув'язненого або, у разі відсутності підпису, пояснити причини відсутності. Окрім того, захисник взятої під варту особи повинен мати можливість ознайомитися з цим реєстром арешту».

55. У параграфі 55 звертається увага на гарантоване статтею 5.2 Європейської конвенції про права людини право на те, що «[к]ожен, кого заарештовано, має бути негайно поінформований зрозумілою для нього мовою про підстави його арешту і про будь-яке обвинувачення, висунуте проти нього» і на декларацію Європейського комітету з запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню і покаранню, що міститься в його 2-й Загальній доповіді (1992), згідно з якою особи, «підданні арешту, повинні бути офіційно повідомлені про всі свої права» (включаючи права, передбачені в параграфом 56). Ця стаття додає, що позбавлені волі особи повинні бути повідомлені про процедуру, яка застосовується до їх справи. (Формулювання «максимально за національним законодавством» вжита з урахуванням того, що ця інформація іноді повідомляється іншими органами влади, ніж поліція, наприклад, службою публічного обвинувачення).

56. Параграф 56 покладає на поліцію відповідальність за ті матеріальні умови, в яких

живуть затримані, що знаходяться в приміщенні поліції. Параграф передбачає, що поліція зобов'язана активно стежити за безпекою осіб, які перебувають під вартою. Вона несе повну відповідальність за захист затриманих від будь-яких зовнішніх та внутрішніх небезпек, включаючи те лихо, яке затримані здатні заподіяти самі собі. Наприклад, слід ізолювати небезпечних в'язнів. Окрім того, поліція повинна максимально за можливості запобігати будь-якій шкоді здоров'ю затриманих – як душевній, так і фізичній, а за необхідності – забезпечувати медичну допомогу. Це може також виявлятися в необхідності виконувати інструкції лікарів чи іншого компетентного медичного персоналу. Поліція повинна також забезпечувати належні умови гігієни, включаючи умови в санітарних вузлах, і надавати затриманим належне харчування.

Камери в поліції повинні бути розумного розміру з погляду на кількість осіб, розміщених в ній. Окрім того, в них має бути «належне освітлення», при цьому електричне освітлення має за можливості доповнюватись денним світлом. Під «належною вентиляцією» варто розуміти обладнання, що забезпечує оновлення повітря при потрібній температурі. Належні засоби для відпочинку, ліжка чи стільці, повинні бути забезпечені для всіх затриманих, утримуваних в поліції. (Тут необхідне відсилання до додаткових норм, встановлених Європейським комітетом з запобігання катуванню чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню і покаранню).

57. Це правило засноване на трьох правах осіб, взятих під варту поліцією, які були визначені Європейським комітетом з запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню і покаранню (CPT):

«Комітет надає особливе значення трьом правам осіб, утримуваних під вартою: праву на те, щоб про затримання було повідомлено третій особі за їх вибором (члену сім'ї, другу, захиснику); праву на доступ до захисника і праву вимагати медичного огляду лікарем на його вибір (на додаток до будь-якого медичного огляду, проведеного викликаним поліцією лікарем). На думку Комітету, ці права є трьома основними гарантіями від можливого жорстокого поводження із затриманими, і ці гарантії повинні застосовуватися із самого початку позбавлення волі, незалежно від того, як воно може бути кваліфіковане у відповідній правовій системі (затримання, арешт і т.д.) » (2-га Загальна доповідь Комітету, 1992).

58. З поваги до гідності та фізичної недоторканності затриманих поліція повинна за можливості не розміщувати осіб, кримінально підозрюваних, в одне приміщення з іншими категоріями затриманих (наприклад, затриманими іммігрантами). Це правило відповідає принципам, встановленим Європейським комітетом з запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню та покаранню. Інші мотиви роздільного утримання пов'язані зі статевою приналежністю та віком, при цьому до уваги можуть братися й міркування особистих потреб, а також пристойності.

VI. Відповідальність і контроль над поліцією

59. Поліція повинна відповідати (через центральні, регіональні чи місцеві органи) перед державою, яка визначає її повноваження та завдання. Відповідно, всі держави-учасниці створили у себе органи для моніторингу та контролю за поліцією. Та все ж, у відкритому демократичному суспільстві вони повинні доповнюватися можливістю поліції відповідати за свої дії перед населенням, тобто громадянами та їхніми представниками. Відповідальність поліції *vis-à-vis* населенням має найважливіше значення для співпраці між поліцією і населення на практиці.

Існує декілька засобів добитися того, щоб поліція відповідала перед населенням. Це може бути прямою відповідальністю або відповідальністю за посередництва представницьких органів. Однак, як правило, відкритість і прозорість поліції є основними умовами для ефективності будь-якої системи відповідальності / контролю. Процедури оскарження, діалог і співпраця як засобу під-

вищення відповідальності розглядаються в параграфах 59-63.

60. Для максимально ефективного контролю над поліцією, поліція повинна звітувати перед різними незалежними органами демократичної держави, а саме, перед законодавчою, виконавчою та судовою владою.

За спрощеної моделі законодавча влада (парламент) здійснює контроль *a priori*, приймаючи закони, що регламентують діяльність поліції та її повноваження. Часом законодавча влада здійснює контроль *a posteriori* через «комісії з судових і внутрішніх справ» чи через «парламентських омбудсменів», які можуть ініціювати розслідування або *ex officio*, або за мотивованими скаргами на посадові порушення від населення.

Виконавча влада (уряд: центральний, регіональний чи місцевий), перед якою поліція відповідає в усіх державах, здійснює прямий контроль над поліцією, оскільки та є частиною виконавчої влади. Поліція отримує бюджетне фінансування, розмір якого встановлюється урядом (часом затверджується парламентом). Окрім того, уряд видає вказівки щодо загальних пріоритетів у діяльності поліції, а також докладні акти, які регулюють діяльність поліції. Важливо підкреслити, що поліція повинна користуватися оперативною незалежністю від виконавчої влади при виконанні конкретних функцій (див. також параграф 15).

На судову владу (в цьому контексті – служба обвинувачення і суди) покладається постійний контроль за тим, як поліція виконує свої функції як елемент системи кримінальної юстиції.

Судова влада (в цьому контексті – суди) також здійснює також контроль *a posteriori* над поліцією через цивільні та кримінальні провадження, ініційовані іншими державними органами, а також особами.

Вкрай важливо, щоб ці три влади брали участь у контролі за поліцією у збалансований спосіб.

61. Скарги на поліцію повинні неупереджено розслідуватися. «Поліція, яка розглядає справи поліції» – це питання, яке зазвичай викликає сумніви в її неупередженості. Тому держава повинна створити системи не лише неупереджені, але й такі, що виглядають неупередженими, щоб завоювати довіру населення. Зрештою, має бути можливість передавати ці скарги до суду.

62. Параграф 62 заохочує розвиток стосунків населення з поліцією через такі механізми відповідальності. Це повинно наближати поліцію до населення та сприяти кращому взаєморозумінню, а також вирішенню спорів між населенням та поліцією. Механізми такої відповідальності можуть включати медіацію чи процедури оскарження, що надають можливість контактів, переговорів між сторонами та неофіційних засобів вирішення спорів. Бажано, щоб такі механізми були незалежні від поліції.

Також, державам слід передбачити зміцнення наявних структур або створення нових для забезпечення відповідальності поліції *vis-à-vis* особою, наприклад, у випадках застосування сили, у випадках затримання, при допитах підозрюваних поліцією і при здійсненні поліцією деяких слідчих дій. Прозорість та публічний моніторинг таких ситуацій, наприклад, доступ до поліцейських камер, є прикладом сприятливих заходів як для населення, так і для поліції, оскільки вони дають населенню засіб контролю, що також допомагає протидіяти необґрунтованим звинуваченням проти поліції.

63. Держави-учасниці заохочуються до розробки етичних кодексів, заснованих на цінностях в основі цієї рекомендації. Визначити різницю між етичними кодексами і кодексами поведінки може бути складно, однак, їх все ж слід відрізняти від дисциплінарних інструментів, метою яких є скоріше визначення того, що становить порушення норм професійної поведінки та внутрішніх наслідків цього.

Етичні кодекси повинні підлягати контролю з боку відповідних органів. Доручати цю задачу вже наявним органам або створювати з цією метою нові органи – це вже на вибір держав-учасниць. Наприклад, ці органи повинні бути максимально незалежними від поліції, настільки прозорими перед населенням, наскільки це можливо, і водночас добре

розумітися на поліцейських питаннях. Прикладом подібного інституту можна назвати орган омбудсмена.

VII. Дослідження та міжнародна співпраця

64. Поліція є важливим інститутом демократичної держави, керованої верховенством права. Вона є найважливішим елементом системи кримінальної юстиції і органом, відповідальним за публічний порядок. Поліція наділяється особливими повноваженнями і, водночас, повинна бути інтегрованою в суспільство, якому вона служить тощо.

Настільки багатоликий орган очевидно заслуговує на те, щоб стати предметом справжніх досліджень і вивчення. Тому слід доповнити внутрішні поліцейські дослідження дослідженнями поліції незалежними інституціями. Тісні зв'язки між тренінгами поліції та університетами є прикладом подібних заходів.

65. Викладені в рекомендації цінності і принципи мають бути втілені в законодавстві, підзаконних актах та тренінгах. Також, прийняття цих цінностей має йти з самої поліції. Отже, необхідно стимулювати міжнародну співпрацю між поліціями в Європі як на рівні держав, так і міжнародних організацій, як-то ICPO-Interpol, Europol і Cepol. Виходячи зі своїх повноважень і свого досвіду в сфері демократичних цінностей, етики, прав людини і верховенства права, Рада Європи відіграє важливу роль у сприянні такій співпраці.

66. Прийняття Європейського кодексу поліцейської етики саме по собі є важливим етапом у підтриманні принципів Ради Європи щодо поліції в державах-учасницях. Однак важливо також, щоб застосування принципів цього кодексу активно було підтримане після його прийняття.

По-перше, кодекс є базовим документом, який повинен бути доповнений іншими правовими інструментами Ради Європи, більш поглибленими в окремі питання.

По-друге, надалі наявність в Раді Європи міжурядової структури могла б стати корисною основою для відстеження питань у державах-учасницях, пов'язаних з поліцією. Оскільки у всіх державах-учасницях поліція працює в тісному зв'язку з системами кримінальної юстиції, а її діяльність тісно пов'язана з правом і порядком, запобіганням злочинності і боротьбою з нею, діяльність з моніторингу повинна розглядатися бажано саме в такому контексті. Здобутки та професійні знання, накопичені у сфері поліцейської етики, кримінальної юстиції, основоположних прав особи і верховенства права зберігалися б таким чином у рамках Ради Європи.

II. ЗАРУБІЖНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Законодавство держав «сталої» демократії

Закон ФРН про чиновників Федеральної поліції

від 3 червня 1976 року[1]

Розділ I. Загальні положення

§ 1. Сфера застосування

(1) Цей Закон застосовується до чиновників поліції публічної безпеки Федеральної поліції, кримінально-поліцейської виконавчої служби Федерації та інспектора поліцейських сил внутрішньої безпеки федеральних Земель. Чиновниками поліції публічної безпеки у розумінні речення 1 є чиновники, які наділені поліцейськими завданнями та мають право застосовувати безпосередній примус. Групи чиновників, які відносяться сюди конкретно, визначає Федеральний міністр внутрішніх справ шляхом прийняття правової постанови.

(2) Цей Закон також застосовується до чиновників поліції публічної безпеки при Німецькому Бундестазі[2].

§ 2. Застосування норм законодавства про чиновників

До чиновників поліції публічної безпеки застосовуються норми, які загально діють відносно федеральних чиновників, якщо тільки цей Закон не визначає іншого.

§ 3. Види службової кар'єри

(1) Відносно зазначених в § 1 чиновників поліції публічної безпеки передбачаються наступні види службової кар'єри:

1. У Федеральній поліції:

a) кар'єра середнього рангу служби поліції публічної безпеки;

b) кар'єра підвищеного рангу служби поліції публічної безпеки;

c) кар'єра вищого рангу служби поліції публічної безпеки;

2. У кримінально-поліцейській виконавчій службі Федерації:

a) кар'єра підвищеного рангу кримінальної служби;

b) кар'єра вищого рангу кримінальної служби;

3. При Німецькому Бундестазі:

a) кар'єра середнього рангу служби поліції публічної безпеки;

b) кар'єра підвищеного рангу служби поліції публічної безпеки;

c) кар'єра вищого рангу служби поліції публічної безпеки.

(2) Федеральний уряд уповноважується приймати загальні норми про види службової кар'єри шляхом прийняття правової постанови, яка не потребує згоди Бундесрату[3]. Федеральне міністерство внутрішніх справ уповноважується шляхом прийняття правової постанови, яка не потребує згоди Бундесрату приймати спеціальні норми для зазначених в пунктах 1 та 2 абз. 1 видів службової кар'єри (постанови про види службової кар'єри, про порядок навчання та про проведення іспитів).

§ 4. Непридатність для служби в поліції

(1) Чиновник поліції публічної безпеки є непридатним до служби, якщо він більше не відповідає спеціальним вимогам щодо стану здоров'я для служби в поліції публічної безпеки і не очікується, що він впродовж двох років відновить повну здатність для його використання на цій службі (непридатність для служби в поліції), якщо тільки виконувана ним функція не вимагає від призначеного довічно чиновника необмеженої постійної відповідності цим особливим вимогам до стану здоров'я.

---

[1] Переклад з німецької мови здійснено Геннадієм Рижковим (Німецький фонд міжнародного правового співробітництва) (прим. редактора).

[2] Назва Нижньої палати парламенту. В оригіналі – «Bundestag» (прим. редактора).

[3] Назва Верхньої палати парламенту. В оригіналі – «Bundesrat» (прим. редактора).

(2) Непридатність для служби в поліції встановлюється керівником служби на підставі висновку дільничного лікаря або лікаря-чиновника, а у Федеральній поліції – лікаря-чиновника Федеральної поліції.

(3) Федеральний уряд може щорічно визначати, в якому обсязі вільні, звільнені та новостворені штатні посади чиновників Федерації середнього, підвищеного та вищого рангу на службі в Федерації, а також в підпорядкованих безпосередньо Федерації корпораціях, установах та фондах публічного права, будуть зарезервовані для чиновників поліції публічної безпеки, які мають використовуватись в інший спосіб згідно з абз. 2–5 § 44 Закону про федеральних чиновників.

§ 5.

(1) Чиновники поліції публічної безпеки призначені довічно виходять у відставку із закінченням місяця, в якому їм виповнюється 62 роки.

(2) Чиновники поліції публічної безпеки призначені довічно, які народилися до 1 січня 1952 року, виходять у відставку із закінченням місяця, в якому їм виповнюється 60 років. Для чиновників поліції публічної безпеки, які народилися після 31 грудня 1951 року, вік виходу у відставку підвищується наступним чином:

Рік народження Місяць народження	Підвищення На місяці	Вікова межа	
		рік	місяць
1952			
Січень	1	60	1
Лютий	2	60	2
Березень	3	60	3
Квітень	4	60	4
Травень	5	60	5
червень-грудень	6	60	6
1953	7	60	7
1954	8	60	8
1955	9	60	9
1956	10	60	10
1957	11	60	11
1958	12	61	0
1959	14	61	2
1960	16	61	4
1961	18	61	6
1962	20	61	8
1963	22	61	10

(3) Відповідно застосовується абз. 3 § 147 Закону про федеральних чиновників.

§ 6 (*вилучений*)

Розділ II. Чиновники поліції публічної безпеки у Федеральній поліції

§ 7. Навчання

Чиновники поліції публічної безпеки проходять навчання, яке робить їх придатними до використання на службі в поліції публічної безпеки Федеральної поліції та відповідних видах службової кар'єри на службі в поліції публічної безпеки федеральних Земель.

§ 8. Переведення

(1) Переведення чиновника, який ще не пропрацював десяти років з моменту його призначення у Федеральну поліцію, на службу до поліції публічної безпеки однієї із федеральних Земель не потребує згоди чиновника, якщо існує службова потреба у переведенні і нова посада відноситься до рівноцінного виду службової кар'єри як і попередня посада, і має щонайменше той самий рівень кінцевого основного окладу. До кінцевого основного окладу належать також посадові надбавки та доплати, які враховуються при нарахуванні пенсії.

(2) Чиновник поліції публічної безпеки може бути переведений також на посаду службової кар'єри за межами служби в поліції публічної безпеки, на публічній службі Федерації або в підпорядкованій безпосередньо Федерації корпорації, установі або фонді публічного права, якщо він про це просить або в цьому існує службова потреба і якщо він придатний для проходження цієї службової кар'єри. У разі браку відповідної спроможності він повинен скористатись наданою йому можливістю, під час його належності до складу Федеральної поліції, для отримання

додаткових знань та здібностей, та підтвердити спроможність під час успішного проходження інструктажу стосовно завдань нової службової кар'єри. Вищий службовий орган, що відповідає за визначення умов нової службової кар'єри, приймає за погодженням із Федеральним міністром внутрішніх справ відповідні положення стосовно проведення інструктажу та підтвердження його успішного проходження. Положення речення 3 абз. 3 § 28 Закону про федеральних чиновників не зачіпаються.

(3) Чиновник має бути заслуханий перед переведенням згідно з абз. 1 або 2.

§ 9. Резервування штатних посад

Федеральний уряд може щорічно визначати, в якому обсязі для чиновників кар'єри середнього рангу служи в поліції публічної безпеки, як правило до рівня групи окладів A7 Положення про рівень окладів у Федерації, будуть зарезервовані вільні, звільнені або новостворені штатні посади чиновників середнього рангу служби в Федерації, а також в підпорядкованих безпосередньо Федерації корпораціях, установах та фондах публічного права.

§ 10. Проживання у спільних помешканнях та участь у спільному утриманні

(1) Чиновники поліції публічної безпеки, які ще не пропрацювали п'ять років або яким ще не виповнилось двадцять п'ять років, за розпорядженням керівника служби зобов'язані мешкати у спільному помешканні та брати участь у спільному прийнятті їжі.

(2) Інші, ніж зазначені в абз. 1, чиновники поліції публічної безпеки можуть бути зобов'язані у зв'язку із спеціальними операціями, а також у разі участі у навчальних заходах та у вправах, проживати у спільних помешканнях та приймати участь у спільному прийнятті їжі.

§ 11. Компенсація вільного часу у разі операцій та навчань

У разі операцій та вправ з'єднань, підрозділів та частин підрозділів Федеральної поліції тривалістю більше однієї доби замість звільнення від служби згідно з §§ 87 та 88 Закону про федеральних чиновників визначається єдина компенсація вільного часу, яка має відповідним чином враховувати тривалість операції або вправи і пов'язаного з цим службового використання. Рішення приймає Федеральний міністр внутрішніх справ або визначена ним службова інстанція. Компенсація вільного часу має бути надана, як тільки це дозволяють службові обставини, за можливістю впродовж трьох місяців.

§ 12. Відшкодування витрат на навчання

Якщо чиновник поліції публічної безпеки, який зобов'язався вступити до Федеральної поліції, отримав на підставі цього зобов'язання, або після його призначення, місце для навчання у вищому навчальному закладі, він повинен відшкодувати кошти, витрачені роботодавцем на таке навчання, якщо він буде звільнений до того часу, як прослужить потрійну тривалість строку навчання. Дане правило не діє, якщо він буде звільнений у зв'язку із неспроможністю проходити службу в поліції, яка не пов'язана із його власною грубою провиною. Від відшкодування можна повністю або частково відмовитись, якщо воно буде для чиновника занадто суворим навантаженням.

Розділ III. Перехідні та прикінцеві положення

§§ 13 - 15 (...)

Закон про організацію Баварської державної поліції
від 10 серпня 1976 року[1]

Стаття 1. Поняття, компетентні органи та структура поліції

(1) Поліцією в розумінні цього Закону є всі поліцейські сили Республіки Баварія.

(2) Компетентною щодо поліції є Республіка Баварія.

(3) Структура поліції визначається згідно зі статтями 4 – 8. Вищою службовою інстанцією та керівною установою поліції є Державне міністерство внутрішніх справ.

Стаття 2. Чиновники поліції

(1) Чиновниками поліції публічної безпеки можуть бути тільки чиновники.

(2) На винесення попередження учасникам дорожнього руху, згідно з § 57 Закону про порушення порядку за порушення норм законодавства про дорожній рух, можуть бути уповноважені також і співробітники[2].

(3) Чиновники поліції, знаходячись на службі, у службових приміщеннях та у місцях розквартирування або у службовому одязі не можуть займатись партійно-політичною діяльністю. У службовому одязі чиновники поліції можуть відвідувати політичні заходи тільки у службових справах. У службовий час та на службовому одязі не можна носити політичні знаки.

Стаття 3. Компетенція, сфери діяльності

(1) Кожен чиновник поліції, задіяний на службі публічної безпеки, уповноважений на виконання завдань поліції на всій території держави.

(2) Чиновники поліції, із збереженням чинності абзацу 1, використовуються згідно з вимогами цього Закону у відповідних територіальних та предметних сферах діяльності. В окремих випадках чиновники поліції все ж можуть діяти також і у тих сферах діяльності, в яких вони не використовуються, якщо:

1. задіяної там поліції не вистачає або не вистачає на потрібний момент;

2. це є доцільним з огляду на взаємозв'язок виконуваної служби у власній сфері діяльності із відповідною іншою сферою діяльності;

3. якщо компетентний для обох сфер діяльності вищий орган видає їм про це відповідну вказівку або

4. суд або служба державного представництва[3], після встановлення наявності важливих підстав, звертається до службової інстанції з клопотанням здійснювати карне переслідування в іншій територіальній сфері діяльності замість задіяної там поліції.

Стаття 4. Земельна поліція

(1) Баварська Земельна поліція використовується на всій території Землі у всіх віднесених до компетенції поліції завданнях, якщо тільки спеціальні територіальні або предметні сфери діяльності не віднесені до компетенції інших органів поліції.

(2) Земельна поліція поділяється на:

1. президії, які безпосередньо підпорядковані Державному міністерству внутрішніх справ,

2. інспекції та кримінальні галузеві служби, які безпосередньо підпорядковані президіям, та

3. за наявності потреби, дільниці, які безпосередньо підпорядковані інспекціям.

Для певних предметних сфер діяльності можуть створюватись спеціальні інспекції та дільниці Земельної поліції.

---

[1] Переклад з німецької мови здійснено Геннадієм Рижковим (Німецький фонд міжнародного правового співробітництва) (прим. редактора).

[2] Особи в уніформі, які не мають статусу службовця і знаходяться із державою-роботодавцем у цивільно-правових (а не публічно-правових) відносинах (прим. редактора).

[3] Назва органу обвинувачення. В оригіналі – «Staatsanwaltschaft» (прим. редактора).

(3) Для виконання завдань Земельної поліції як прикордонної поліції може бути визначена відповідна президія або Баварська Земельна кримінальна служба як керівна установа «Кордон». Якщо службові інстанції Земельної поліції виконують такі завдання, то вони підкоряються її фаховим вказівкам. Завданнями прикордонної поліції є:

1. поліцейська охорона Земельних кордонів;

2. поліцейський контроль за транскордонним рухом, включаючи:

a) перевірку документів для перетинання кордону та прав на перетинання кордону, а також наявних при перетинанні кордону предметів та транспортних засобів;
b) прикордонне переслідування;
c) усунення порушень та попередження загроз, які походять з-за меж території Федерації;

3. усунення порушень та попередження загроз, які впливають на безпеку кордонів, на прикордонній території глибиною до 30 кілометрів.

Для вирішення питань транскордонного співробітництва Державним міністерством внутрішніх справ можуть бути призначені уповноважені у прикордонних справах.

(4) Державне міністерство внутрішніх справ, шляхом прийняття постанови, створює окремі службові інстанції Земельної поліції і при цьому визначає зокрема їх назву, місцезнаходження та їх підпорядкованість.

Стаття 5 *(вилучена)*

Стаття 6. Поліція внутрішньої безпеки

(1) Баварська поліція внутрішньої безпеки є поліцейським об'єднанням, яке, зокрема, цілісними одиницями застосовується:

1. в особливих випадках для захисту вищих державних органів та установ, а також важливих для життєдіяльності устаткування та споруд;

2. для підтримки інших органів поліції;

3. для допомоги під час катастроф.

Для такого їх використання потрібна вказівка Державного міністерства внутрішніх справ.

(2) Також на поліцію внутрішньої безпеки покладається завдання з навчання поліцейських чиновників публічної безпеки для їх переходу на другий кваліфікаційний рівень та, не втручаючись в заходи з підвищення кваліфікації інших органів поліції, забезпечення підвищення кваліфікації чиновників поліції.

(3) У складі поліції внутрішньої безпеки діє вертолітний підрозділ, який використовується за вказівкою Державного міністерства внутрішніх справ.

(4) Поліція внутрішньої безпеки поділяється на президію, яка безпосередньо підпорядкована Державному міністерству внутрішніх справ, та на відділи, установи з навчання та підвищення кваліфікації.

(5) Державне міністерство внутрішніх справ, шляхом прийняття постанови, створює президію та окремі відділи і визначає їх назву та місцезнаходження.

Стаття 7. Земельна кримінальна служба

(1) Баварська Земельна кримінальна служба є центральною службовою інстанцією для виконання кримінально-поліцейських завдань. Вона безпосередньо підпорядкована Державному міністерству внутрішніх справ. Одночасно Земельна кримінальна служба також є центральною службовою інстанцією кримінальної поліції у розумінні Закону про створення Федеральної служби кримінальної поліції (Федеральна кримінальна служба), центральною інстанцією для поліцейської обробки та передання даних, та керівною установою зв'язку для поліцейського інформування.

(2) Зокрема Земельній кримінальній службі належать завдання:

1. збирання та оцінювання інформації та документів для попередження та поліцейського переслідування карних діянь, та прийняття рішень про зберігання таких документів у поліції в окремих випадках, якщо Державне міністерство внутрішніх справ не передало право прийняття такого рішення службовим інстанціям Земельної поліції;

2. подальшого розвитку криміналістичних методик;

3. консультування інших органів поліції про заходи з попередження та поліцейського переслідування карних діянь та керівництва і підтримки консультування іншими органами поліції третіх осіб, а в особливих випадках – надання таких консультацій самостійно;

4. утримання установ з проведення дактилоскопічних, кримінально-технічних та кримінологічних перевірок та досліджень;

5. на вимогу інших органів поліції, служби державного представництва або на вимогу Державного міністерства внутрішніх справ або суду проводити дактилоскопічні та кримінально-технічні перевірки, а також виготовляти експертизи та консультувати і фахово наглядати за іншими органами поліції, якщо вона виконує такі завдання;

6. за погодженням з Державним міністерством внутрішніх справ приймати директиви стосовно виконання кримінально-поліцейських завдань;

7. в ролі центральної інстанції узгоджувати між собою заходи з розшукової діяльності, а також керувати ними за вказівкою Державного міністерства внутрішніх справ.

(3) На Земельну кримінальну службу покладається поліцейське переслідування:

1. карних діянь в галузі атомної енергії, вибухових речовин, радіоактивного випромінювання, у випадках, передбачених § 307, абз. 1-4 § 308, §§ 309 – 312, третій альтернативі пункту 3 абз. 1 також у поєднанні з абз. 2, 4 та 5 § 326, абз. 3 § 326, пункт 1 абз. 3 та абз. 1 § 327, §§ 328, 330 Карного кодексу та карних діянь згідно з § 40 Закону про вибухові речовини та згідно з §§ 19, 20, 22a Закону про контроль за обігом військової зброї;

2. незаконної торгівлі наркотичними засобами у випадках їх виходу за межі однієї президії, на території Землі, Федерації або коли вона набуває міжнародного значення;

3. підробки грошових знаків та знаків оплати (Восьмий розділ КК);

4. незаконної торгівлі стрілецькою зброєю та боєприпасами;

5. створення політично мотивованих злочинних та терористичних об'єднань та діяльності таких об'єднань (§§ 129, 129a, 129b КК);

6. злочинів проти миру, зрада Федеральної держави, зрада Федеральної землі та створення загрози для зовнішньої безпеки (§§ 80, 80a, 81 – 83, 93 – 101a КК, стаття 7 Четвертого Закону про внесення змін до кримінального законодавства);

7. карних діянь, переслідування яких у зв'язку з їх особливою небезпечністю, територіальною поширеністю або у зв'язку з особливими обставинами їх скоєння, Державним міністерством внутрішніх справ у загальному плані або в окремому випадку, а у сфері економічної злочинності та захисту довкілля – також і судом або службою державного представництва у окремому випадку, передається Земельній кримінальній службі;

8. інших карних діянь та порушень громадського порядку, які пов'язані із карними порушеннями, зазначеними в пунктах 1 – 7.

У випадках, передбачених реченням 1, на Земельну кримінальну службу, поряд із службовими інстанціями Земельної поліції, покладається також і попередження відповідних карних діянь та порушень громадського порядку.

(4) Державне міністерство внутрішніх справ у випадках, передбачених пунктами 1 – 6 речення 1 абз. 3, може передавати компетенцію з попередження та поліцейського переслідування певних груп справ службовим інстанціям Земельної поліції. Земельна кримінальна служба у випадках, передбачених пунктами 1 – 6 та 8 речення 1 абз. 3, може уповноважувати службові інстанції Земельної поліції, в залежності від сфер їх діяльності, на здійснення окремих слідчих дій або у випадках, передбачених пунктами 1 – 6 речення 1 абз. 3, на попередження та поліцейське переслідування окремих карних діянь в цілому. Воно може давати Земельній поліції фахові вказівки, якщо йдеться про поліцейське переслідування карних діянь у розумінні пунктів 1 – 6 речення 1 абз. 3 або інших карних діянь проти вільного демократичного ладу, існування або безпеки Федерації або Федеральної землі.

(5) Земельна кримінальна служба є центральною установою у сфері цифрового зв'язку між органами та організаціями на яку покладене завдання забезпечення безпеки в Баварії (авторизована установа).

Стаття 8. Служба адміністративної поліції

(1) Баварська служба адміністративної поліції виконує центральні адміністративні завдання поліції. Вона є безпосередньо підпорядкованою Державному міністерству внутрішніх справ службовою інстанцією.

(2) Служба адміністративної поліції постановою Державного уряду може бути визначена адміністративним органом у розумінні § 36 Закону про порушення порядку[4], зокрема якщо йдеться про порушення порядку згідно з § 24 або § 24а Закону про дорожній рух.

Стаття 9. Співробітництво

(1) Службові інстанції поліції повинні співпрацювати між собою та з іншими установами, завданням яких є попередження загроз для публічної безпеки та порядку, та інформувати органи забезпечення безпеки про стан безпеки.

(2) Не зачіпаючи інші правові норми, зокрема Закон про судовий устрій, Карний процесуальний кодекс та Закон про порушення порядку, органи забезпечення безпеки можуть давати службовим інстанціям Земельної поліції вказівки у сфері поліцейських завдань.

(3) Вказівки згідно з абз. 2 повинні спрямовуватись найнижчій службовій інстанції поліції, сфера службової діяльності якої є достатньою для виконання вказівки. Речення 1 не діє відносно вказівок Державного міністерства внутрішніх справ та Урядів.

Стаття 10. Спеціальні повноваження

(1) У рамках плану державного бюджету Державне міністерство внутрішніх справ шляхом прийняття постанови може передавати окремі завдання безпосередньо підпорядкованих Державному міністерству внутрішніх справ декількох службових інстанцій поліції одній із цих службових інстанцій в повному обсязі.

(2) Поліція може діяти у сфері компетенції іншої Землі Федеративної Республіки Німеччина або Федерації тільки у випадках, передбачених абз. 3 статті 11 цього Закону та частиною 2 статті 91 Основного закону, і лише у тому випадку, якщо це передбачено відповідним Земельним або Федеральним законодавством.

(3) Запит з боку іншої Землі або Федерації про надання у їх розпорядження поліції повинен бути задоволений, якщо тільки використання поліції в Баварії не є більш нагальним, ніж підтримка поліції іншої Землі або Федерації. Запит повинен містити всі найважливіші ознаки відповідного завдання щодо її застосуванню.

Стаття 11. Чиновники інших Земель, а також Федерації або інших держав

(1) Право запиту щодо залучення поліцейських чиновників інших Земель та Федерації для попередження загрози існуванню або вільному демократичному устрою Федерації або Республіки Баварія (частина 1 статті 91 Основного закону) належить Міністру-президенту Баварії[5].

(2) Компетентною Земельною установою у розумінні пункту 1 абз. 2 § 4 та речення 1 абз. 1 § 17 Закону про Федеральну кримінальну службу та співробітництво Федерації і Земель у кримінально-поліцейських справах щодо клопотань до Федеральної кримінальної служби про:

1. виконання поліцейських завдань у сфері карного переслідування в окремих випадках – є Державне міністерство внутрішніх справ та генеральні державні представники при вищих судах Землі;

2. надсилання до службових інстанцій поліції чиновників для підтримки поліцейських заходів з карного переслідування – є Державне міністерство внутрішніх справ.

(3) Чиновники поліції публічної безпеки іншої Землі Федеративної Республіки Німеччина можуть вчиняти в Баварії службові дії:

[4] Див. цей закон: Адміністративне деліктне законодавство: зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Автор-упорядник О.А. Банчук. – К.: Книги для бізнесу, 2007. – С. 288-356 (прим. редактора).

[5] Назва керівника Баварського Земельного уряду. В оригіналі – «Bayerischen Ministerpräsidenten» (прим. редактора).

1. на запит або за згоди Державного міністерства внутрішніх справ;

2. у випадках, передбачених частинами 2 та 3 статті 35 та частиною 1 статті 91 Основного закону;

3. для попередження реальної значної загрози, для переслідування злочинів по гарячих слідах, а також для переслідування та затримання втікачів, якщо компетентна на це поліція не може своєчасно вчинити потрібні дії,

4. для виконання поліцейських завдань під час транспортування ув'язнених або

5. для виконання їх завдань у випадках, урегульованих в адміністративному договорі Державного міністерства внутрішніх справ з іншими Землями.

У випадках, передбачених в пунктах 3 та 5, повинна бути поінформована відповідна компетентна поліцейська інстанція.

(4) Якщо згідно з абзацом 3 діяльність здійснюють чиновники поліції публічної безпеки іншої Землі, вони мають ті ж самі повноваження як і Баварська державна поліція. Їх заходи вважаються заходами тієї поліцейської службової інстанції, у територіальній та предметній службовій сфері якої здійснювалась відповідна діяльність. У зв'язку з цим вони підпорядковуються її вказівкам.

(5) Абзаци 3 та 4 відповідно, діють відносно чиновників поліції публічної безпеки Федерації та чиновників митниці, яким дозволяється використання вогнепальної зброї під час застосування безпосереднього примусу згідно із Законом про безпосередній примус під час здійснення публічної влади з боку чиновників Федерації з виконавчими функціями. Те ж саме стосується чиновників іноземних поліцейських органів та службових інстанцій, якщо міжнародно-правові договори це передбачають або Державне міністерство внутрішніх справ погоджується на такі службові дії цих поліцейських органів або службових інстанцій в загальному плані, або в окремому випадку. Стосовно заходів карного переслідування відповідно застосовуються абзаци 3 та 4, якщо є згода компетентного органу на підставі міждержавного договору або у відповідності із правом про міжнародну правову допомогу, або якщо у такій згоді згідно із цими нормами немає потреби.

Стаття 12. Засоби правового захисту

(1) До засобів правового захисту від заходів поліції застосовуються норми Положення про адміністративні суди, якщо не передбачається компетенція згідно з § 23 Закону про набрання чинності Закону про судовий устрій.

(2) За скаргами в межах нагляду, спрямованих проти заходів, про відмову у їх здійсненні або про утримання від них або стосовно іншої поведінки поліції рішення приймає:

1. Державне міністерство внутрішніх справ, якщо воно приймає скаргу до свого розгляду;

2. в інших випадках – безпосередньо підпорядковані Державному міністерству внутрішніх справ поліцейські службові інстанції, якщо захід здійснений чиновником, який належить до цієї або підпорядкованій їй службової інстанції. Якщо керівництво заходом прийняла на себе інша поліцейська службова інстанція або надала вказівку стосовно цього заходу відповідну вказівку, то захід повинен відноситись до цієї установи.

(3) На відхилення від регулювання в абзаці 2 рішення приймає служба державного представництва, якщо:

1. скаржник стверджує, що його права порушені карно-процесуальним заходом, відмовою у його здійсненні або утриманням від здійснення, або

2. скарга спрямована проти заходу, який спирається на розпорядження служби державного представництва.

Поліція сама може задовольнити скаргу, якщо захід не спирається на розпорядження служби державного представництва. В інших випадках поліція повинна інформувати службу державного представництва про скарги в межах нагляду у сфері карного переслідування, які не спрямовані лише тільки проти поведінки поліції, перед прийняттям відповідного рішення.

Стаття 13 (*вилучена*)

Статті 14, 15 (…)

Закон про завдання і повноваження Баварської державної поліції
від 14 вересня 1990 року[1]

Розділ 1. Загальні приписи

Стаття 1. Поняття поліції

Поліцією у розумінні цього Закону є задіяний у виконанні служби персонал поліції Вільної держави Баварія.

Стаття 2. Завдання поліції

(1) Поліція має завданням здійснення захисту від загальних чи в окремому випадку виниклих загроз для публічної безпеки чи порядку.

(2) Захист приватних прав належить поліції за цим Законом лише тоді, коли судовий захист не можна отримати вчасно і якщо без допомоги поліції здійснення права буде значно утруднено чи суттєво ускладнено.

(3) Поліція надає іншим органам влади і судам виконавчу допомогу у здійсненні їх функцій (ст. 50-52).

(4) Поліція має крім того здійснювати завдання, які покладаються на неї відповідно до інших законів.

Стаття 3. Відносини з іншими установами

Поліція має діяти, якщо і наскільки (доки) вона вважає, що захист від загрози не може чи не може своєчасно бути здійсненим іншим органом влади.

Стаття 4. Принцип пропорційності (адекватності)

(1) З багатьох можливих і придатних заходів поліція має вживати ті, котрі спричиняють найменшої шкоди особі і загалу.

(2) Захід, що вживається, не може вести до такого наслідку, котрий вочевидь не співвідноситься з очікуваним результатом.

(3) Захід є допустимим лише доти, доки не досягнутий очікуваний результат, або доки не виявляється, що його неможливо досягнути.

Стаття 5. Розсуд, вибір засобів

(1) Поліція вживає заходів на свій розсуд відповідно до службового обов'язку.

(2) Якщо для здійснення захисту від загрози можливе використання багатьох засобів, то достатньо, якщо з них буде визначено один. Причетній особі за її заявою має бути дозволено застосувати інший настільки ж дієвий засіб, якщо і наскільки загал не зазнає сильнішого, ніж у першому випадку, утиску.

Стаття 6. Обов'язок чиновника поліції надати посвідчення

На вимогу особи, інтересів якої торкається захід поліції, чиновник поліції має засвідчити себе, якщо його засвідчення не зашкодить досягненню мети цього заходу. Деталі має регулювати службова інструкція.

Стаття 7. Відповідальність за поведінку осіб

(1) Якщо особа спричинила загрозу, то заходи мають бути спрямовані щодо неї.

(2) Якщо ця особа ще не досягла 14 років або з огляду на її душевний чи психічний стан про всі її справи турбується призначений опікун, то заходи можуть вживатись також щодо тієї особи, яка призначена наглядати за нею. Це ж має місце і в тому разі, коли коло завдань опікуна не охоплює визначені § 1896, абз.4 і § 1905 Цивільного кодексу.

(3) Якщо особа, яка призначена іншим до здійснення певної діяльності, спричинить через цю діяльність виникнення загрози, то заходи можуть також вживатись щодо того, хто вчинив це призначення.

(4) Абзаци 1-3 не застосовуються, якщо і наскільки інші приписи цього Закону чи інші

[1] Переклад з німецької мови здійснено Бернхардтом Шльоером, Геннадієм Рижковим (Німецький фонд міжнародного правового співробітництва) (прим. редактора).

правові приписи визначають, проти кого має бути вжито заходів.

Стаття 8. Відповідальність за стан об'єкту

(1) Якщо об'єкт становить загрозу, то заходи мають вживатись щодо того, хто фактично володіє цим об'єктом.

(2) Заходи можуть також вживатись щодо власника та іншої правоможної особи. Це не має застосовуватись, якщо особа, що фактично володіє об'єктом, здійснює володіння поза волею власника чи правоможної особи.

(3) Якщо становить загрозу об'єкт, що не має власника, то заходи можуть бути вжиті проти того, хто припинив своє право власності на цей об'єкт.

(4) Абз. 7 статті 4 застосовується відповідно.

Стаття 9. Безпосереднє здійснення заходу

(1) Поліція може вживати заходів сама або через уповноваженого, якщо мети заходів не можна своєчасно досягти залучивши до її досягнення зазначених у статті 7 або 8 відповідальних осіб. Осіб, чиї інтереси зачеплено заходом, має бути негайно поінформовано.

(2) За безпосереднє вжиття заходу з зазначених у статті 7 чи 8 відповідальних осіб стягується його вартість (збори і витрати). Щодо іншого застосовується Закон про витрати.

Стаття 10. Притягнення невідповідальних осіб

(1) Поліція може вживати заходів проти відповідальних осіб інших, ніж зазначені у статтях 7 або 8, якщо:

1. має бути відвернена значна загроза;
2. заходи проти зазначених у статтях 7 або 8 відповідальних осіб не можуть бути вжитими або не можуть бути вжитими своєчасно чи немає сподівання, що вони принесуть успіх;
3. поліція чи уповноважена нею особа не може чи не може своєчасно чи усунути загрозу і
4. особи можуть бути залучені до подолання загрози без значної небезпеки і без порушення вищевартісних обов'язків.

(2) Заходи відповідно до абз. 1 можуть тривати лише доти, доки подолання загрози неможливе іншим шляхом.

(3) Абз. 7 статті 4 застосовується відповідно.

Розділ II. Повноваження поліції

Стаття 11. Загальні повноваження

(1) Поліція може вживати заходів, необхідних для подолання існуючої у конкретному випадку загрози для публічної безпеки чи порядку (загрози), якщо і настільки статті 12-48 не передбачають особливі повноваження поліції.

(2) Захід у розумінні абз. 1 поліція може зокрема застосувати тоді, коли це є необхідним для того, щоб:

1. припинити чи запобігти вчиненню карних порушень, порушень порядку чи антиконституційних діянь;
2. усунути наслідки, що з'явилися через такі діяння чи
3. подолати загрози чи усунути наслідки, які загрожують порушеннями чи порушують життя, здоров'я чи свободу особи чи об'єктів, збереження яких видається необхідним у публічних інтересах.

Карне порушення у розумінні цього Закону – це протиправне діяння, яке відповідає передбаченому в карному законі складу діяння. Порушення порядку[2] у розумінні цього Закону – це протиправне діяння, що відповідає складу порушення порядку. Антиконституційним у розумінні речення 1 абз. 1 є діяння, спрямоване на порушення чи зміну конституційного порядку Федеративної Республіки Німеччина чи однієї з її Земель[3] у антиконституційний спосіб, незалежно від

[2] Вид протиправних діянь, передбачених Законом про порушення порядку від 1968 року. В оригіналі – «Ordnungwidrigkeiten» (прим. редактора).

[3] Назва суб'єкта федерації. В оригіналі – «Land» (прим. редактора).

того, чи відповідає таке діяння складу карного порушення або порушення порядку.

(3) Для виконання завдань, поставлених перед поліцією в інших правових приписах (абз. 4 статті 2), вона має передбачені такими приписами повноваження. Якщо такі приписи не врегульовують повноваження поліції, то вона має повноваження, встановлені цим Законом.

Стаття 12. Обов'язок повідомлення

На запитання поліції особа зобов'язана повідомити ім'я, прізвище, день і місце народження, місце проживання і громадянство, якщо можна припустити, що вона може надати суттєві відомості, потрібні для здійснення певного завдання поліції. Особа зобов'язана надавати поліції інші відомості лише якщо і наскільки (доки) її зобов'язує до цього закон. Особа може бути затриманою на час, протягом якого її буде опитано.

Стаття 13. Встановлення особи і перевірка правовстановлюючих посвідчень (документів)

(1) Поліція може здійснювати ідентифікацію особи:

1. для подолання загрози;

2. якщо особа перебуває на місці,

a) щодо якого на основі фактичних відомостей припускається:

aa) присутність на ньому осіб, які готують, домовляються чи вчинюють карне порушення;

bb) присутність осіб, які не мають необхідних дозволів (прав) на перебування в країні, або

cc) переховування злочинців, або

b) де відбувається зайняття проституцією.

3. якщо вона знаходиться на території, що призначена для дорожнього руху чи забезпечення життєдіяльності (комунікації, інфраструктура тощо), у громадському транспорті, офіційній установі чи на іншому особливо доступному для виникнення загрози об'єкті чи у безпосередній близькості до нього і факти дають підстави вважати, що на об'єкті цього виду можуть відбутись карні порушення, через які особи, які знаходяться на об'єкті чи самі об'єкти можуть зазнати шкоди;

4. на пункті контролю, встановленому поліцією з метою запобігання карним порушенням, передбаченим у § 100a Карного процесуального кодексу (КПК) або підп. 1 і 3 абз. 1, підп. 5 абз. 2 статті 20 Баварського Закону про мирні зібрання, або порушенням порядку в розумінні підп. 8 і 9 абз. 1 ст. 21 Баварського Закону про мирні зібрання;

5. у межах 30-кілометрової прикордонної смуги, а також на прохідних шляхах (федеральні автомагістралі, європейські магістралі, інші шляхи з важливим значенням для транскордонного обігу) і в публічних закладах міжнародного обігу для запобігання чи відвернення незаконного перетину кордону Землі чи незаконного перебування на території Землі і для боротьби з транскордонним криміналітетом чи

6. для захисту приватних прав (абз.2 стаття 2).

(2) Для встановлення особи поліція може вживати необхідних заходів. Вона зокрема може зупинити особу, вимагати засвідчити свою особу через надання для перевірки посвідчень, інших документів, що її засвідчують. Особа може бути затримана, якщо іншим шляхом неможливо чи можливо з надмірними зусиллями ідентифікувати її. За зазначених в реченні 3 передумов особа і наявні при ній речі можуть бути піддані обшуку.

(3) Поліція може вимагати пред'явлення для огляду посвідчення, якщо особа зобов'язана законом мати при собі таке посвідчення.

Стаття 14. Дізнавальні заходи

(1) Поліція може вживати дізнавальних заходів, якщо

1. допустима згідно зі статтею 13 ідентифікація особи неможлива чи можлива за надмірних зусиль чи

2. це необхідно для превентивної боротьби з карними порушеннями через підозру особи у вчиненні діяння, за яке передбачене покарання і через вид його вчинення існує загроза повтору.

(2) Якщо передумови абз. 1 відпали, особа може вимагати знищення інформації, зібраної про неї за допомогою дізнавальних заходів.

(3) Дізнавальними є зокрема заходи:

1. зняття відбитків пальців і долонь;
2. фотографування;
3. встановлення інших фізичних ознак;
4. обмірювання.

Стаття 15. Запрошення

(1) Поліція може письмово чи усно запросити особу, якщо:

1. факти дозволяють припустити, що особа може надати суттєві відомості, необхідні для виконання певного поліцейського завдання, чи
2. це необхідно для проведення дізнавальних заходів.

(2) При запрошенні слід зазначати його причину. При встановленні часу запрошення слід зважати на професію особи і інші обставини життя особи.

(3) Якщо запрошена особа без належної причини не слідує запрошенню, її до провадження може бути здійснено примусово:

1. якщо необхідні відомості для того, щоб подолати загрозу тілу, життю чи свободі особи, або

2. для проведення дізнавальних заходів (п. 2 абз. 1).

(4). § 136a КПК застосовується відповідно.

Стаття 16. Заборона перебування

Поліція може для захисту від загрози тимчасово заборонити особі перебування на певному місці або тимчасово заборонити доступ до певного місця. Заборона перебування може також застосовуватись щодо осіб, які заважають діям пожежників чи рятувальних або допоміжних служб.

Стаття 17. Затримання

(1) Поліція може затримувати особу, якщо:

1. це необхідно для захисту цієї особи від загрози для життя і здоров'я, зокрема, якщо особа помітно перебуває у стані, що виключає вільне формування власної волі чи іншому безпомічному стані;

2. це необхідно, щоб запобігти безпосередньому вчиненню чи продовженню вчинення карного порушення чи порушення порядку, яке має важливе значення для загалу; припущення, що особа вчинить чи сприятиме вчиненню такого діяння може зокрема ґрунтуватися на тому, що

a) вона оголосила про вчинення такого діяння або поставила вимогу його вчинення чи має з собою транспарант чи інші предмети з також вимогою; це ж стосується листівок з таким змістом, якщо вони наявні у кількості, придатній для розповсюдження;

b) при ній знайдено зброю, знаряддя чи інші предмети, які очевидно призначені для вчинення діяння чи зазвичай застосовуються при їх вчиненні, чи особа, яка супроводжує її, має при собі такі предмети і особи повинна, виходячи з обставин, мати відомості про це;

c) вона в минулому неодноразово з подібних причин була учасником вчинення значних карних порушень чи порушень порядку і з огляду на обставини існує імовірність, що ця особа може повторювати свої дії, або

3. це необхідно для того, щоб особа виконала заборону перебування, оголошену відповідно до статті 16.

(2) Поліція може затримувати неповнолітніх, які уникають піклування опікунів чи перебувають у місцях, де їм загрожує безпритульність чи непристойність, з метою передання їх до органів опіки і піклування чи служби у справах неповнолітніх.

(3) Поліція може затримувати і повернути до відповідної установи особу, яка ухиляється від поміщення до ізолятора тимчасового утримання, виконання покарання у вигляді позбавлення волі чи заходам виправно-виховного характеру чи у інший спосіб без дозволу поза установою виконання покарань.

Стаття 18. Судове рішення

(1) Якщо особу затримано на основі речення 2 абз. 2 статті 13, абз. 3 статті 5 або статті 17, поліція має негайно звернутися до суду за рішенням про допустимість позбавлення волі і його тривалість. Рішення суду

не потрібно, якщо є підстави, які дозволяють припустити, що рішення суду не буде ухвалене протягом усього часу, на який затримується особа.

(2) Якщо позбавлення волі не припинене до ухвалення судового рішення, особа, яку було затримано, може самостійно, або у разі неповноліття через законного представника протягом місяця з дня закінчення цього позбавлення волі вимагати визнання цього затримання незаконним, якщо вона має правовий інтерес щодо такого встановлення. Заява про це подається до суду, компетентного відповідно до речення 2 абз. 3 вирішувати зазначені там питання у письмовій формі або протоколюється у відділі звернень цього суду.

(3) Рішення відповідно до абз. 1 ухвалює дільничний суд, в окрузі якого знаходиться установа позбавлення волі. Рішення відповідно до абз. 2 ухвалює дільничний суд, в окрузі якого поліція затримала особу. Провадження ведеться відповідно до приписів Законів про провадження у сімейних справах і судовий розгляд справ про позбавлення волі; засоби правового оскарження виключаються.

Стаття 19. Поводження із затриманими особами

(1) Якщо особу затримали відповідно до речення 3 абз. 2 статті 13, абз. 3 статті 15 або статті 17, їй має бути негайно повідомлено причину затримання; вона має бути ознайомлена з можливостями правового захисту проти затримання. До ознайомлення відноситься також вказівка на те, що свідчення мають даватися добровільно.

(2) Затримана особа має негайно отримати можливість повідомити родича або іншу довірену особу, якщо таким повідомленням не буде поставлено під загрозу мету затримання. Непорушним залишається обов'язок повідомлення у разі затримання, якщо таке дозволене судом. Поліція має здійснити повідомлення, якщо затримана особа за своїм станом не здатна скористатись передбаченим в реченні 1 правом і таке повідомлення не суперечитиме її очікуваному волевиявленню. Якщо затримана особа є неповнолітньою або має опікуна, який забезпечує її особисті потреби чи визначає її місцезнаходження, то має негайно бути повідомлений опікун чи той, кому належить обов'язок піклуватись про особу.

(3) Затримана особа має утримуватися окремо, зокрема, за відсутності її волевиявлення, не допускається утримання із засудженими або підозрюваними у вчиненні злочину. Чоловіки і жінки мають утримуватися окремо. На затриману особу можуть накладатися лише такі обмеження, які необхідні для досягнення мети затримання чи для підтримання порядку у відповідній установі.

Стаття 20. Тривалість позбавлення волі

Затримана особа має бути звільненою:

1. як тільки відпадає причина, через яку поліція вчинила цей захід;

2. якщо тривалість позбавлення волі через судове рішення оголошена неприпустимою;

3. у кожному разі до кінця дня, що слідує за днем затримання, якщо до цього часу не отримане судове рішення про допустимість затримання. У судовому рішенні тривалість затримання має бути визначеною; вона не може перевищувати двох тижнів.

Стаття 21. Обшук осіб

(1) Поліція може, за винятком випадків, зазначених у реченні 4 абз. 2 статті 13, проводити обшук осіб, якщо:

1. факти дозволяють припустити, що вона має при собі речі, які мають бути вилучені в неї;

2. вона очевидно перебуває у стані, що виключає вільне розпорядження власною волею чи у іншому безпорадному стані;

3. вона перебуває у зазначеному в підп. 2-5 абз. 1 статті 13 місці;

4. вона перебуває на місці, зазначеному в пункті 3 абз. 1 статті 12, чи у безпосередній близькості до такого місця і факти дозволяють припустити, що на об'єктах такого роду мають статися карні порушення.

(2) Поліція може обшукати особу, ідентифікація якої має відбутись відповідно до цього Закону чи інших приписів права чи яка може бути затриманою відповідно до цього

Закону чи інших приписів права, на предмет наявності зброї, небезпечних речовин чи вибухових засобів, якщо за обставинами це необхідно для захисту чиновників поліції, третіх осіб від загрози життю і здоров'ю.

(3) Особи можуть бути обшукані лише особами однієї статті; це не є чинним, якщо негайний обшук необхідний для захисту від загрози для життя і здоров'я.

Стаття 22. Обшук об'єктів

(1) Поліція може, за винятком випадків, зазначених в реченні 1 абз. 2 статті 13, обшукати об'єкт, якщо:

1. він знаходиться у особи, котру може бути обшукано відповідно до статті 21;

2. факти дозволяють припустити, що там знаходиться особа, яка

a) має бути затриманою;

b) протиправно утримується;

c) є безпомічною;

3. факти дозволяють припустити, що у ній знаходиться інший предмет, який має бути вилучено;

4. вони перебувають в одному з названих в пунктах 2-5 абз. 1 статті 13 місць чи

5. вони перебувають на чи у безпосередній близькості до зазначеного в пункті 3 абз. 3 статті 13 об'єкту і факти дозволяють зробити припущення, що карні порушення мають відбутися на об'єктах такого роду;

6. йдеться про засіб наземного, водного чи повітряного пересування, у якому знаходиться особа, яку дозволяється ідентифікувати відповідно до пункту 4 абз. 1 статті 13. Обшук може бути також поширений на предмети, що знаходяться в засобі пересування.

(2) При обшуку речей особа, що має фактичну владу над предметом, має право бути присутньою. У разі його відсутності до обшуку має бути залучений його представник або інший свідок. Особі, що має фактичну владу над предметом, на вимогу має бути видане підтвердження факту обшуку і його причини.

Стаття 23. Вхід до житла і його обшук

(1) Поліція може без згоди утримувача житла увійти до нього і провести обшук, якщо:

1. факти дозволяють припустити, що в ньому знаходиться особа, яка відповідно до абз. 3 статті 15 може бути примусово припровадженою або відповідно до статті 17 затриманою;

2. факти дозволяють припустити, що в ньому знаходиться предмет, який може бути вилучений відповідно до пункту 1 статті 25, чи

3. це необхідно для відвернення реальної загрози для життя, здоров'я чи свободи особи чи загрози для предмета, який має значну цінність.

Житло охоплює також житлові та прилягаючі приміщення, трудові, виробничі і комерційні приміщення, а також інші володіння.

(2) У нічний час (абз. 3 § 104 Карного процесуального кодексу) вхід і обшук житла у випадках абзацу 1 можливий лише для подолання реальної загрози для життя, здоров'я чи свободи особи, усунення реальної загрози для предметів значної вартості.

(3) Вхід до житла можливий у будь-який час для відвернення безпосередніх загроз, якщо:

1. на основі фактичних даних слід припускати, що там:

a) особи домовляються про, готують чи вчиняють карні порушення;

b) збираються особи, що не мають належного права на перебування в Німеччині;

c) переховуються злочинці чи

2. у ньому займаються проституцією.

(4) Трудові, виробничі і комерційні приміщення, а також інші приміщення і земельні ділянки, які є чи були доступними для громадськості і надалі перебувають у розпорядженні присутніх для подальшого перебування, можуть використовуватися для захисту від загроз (абз. 1 статті 2) під час робочого чи виробничого часу або часу перебування.

Стаття 24. Процедура обшуку житла

(1) Обшук житла може проводитись, за винятком випадків нагальної необхідності, лише за розпорядженням судді. Компетентним є дільничний суд, в окрузі якого знаходиться відповідне житло. Провадження

ведеться відповідно до приписів Законів про провадження у сімейних справах і добровільної підсудності (третейського судочинства); засоби правового оскарження виключаються.

(2) При обшуку житла його утримувач має право бути присутнім. У разі його відсутності до обшуку за можливістю має бути залучений його представник або дорослий родич, співмешканець чи сусід.

(3) Утримувачу житла чи його представнику має бути негайно повідомлено про причини обшуку, якщо через це не буде поставлено під загрозу мету цього заходу.

(4) Про обшук має складатись протокол. У ньому мають зазначатися відповідальний підрозділ, причини, час і місце обшуку і його результат. Протокол має бути підписаний службовою особою, яка здійснює обшук, і притягненою до обшуку особою. Про відмову від підпису робиться відповідний запис. Утримувачу житла чи його представнику на вимогу надається копія протоколу.

(5) Якщо оформлення протоколу або видача копії з огляду на особливі обставини ситуації є неможливою або цим ставиться під загрозу мета обшуку, то особі, чиї інтереси порушуються обшуком, письмово підтверджується факт обшуку і підрозділ, який його проводив, а також час і місце обшуку.

Стаття 25. Вилучення

Поліція може вилучати речі:

1. для подолання безпосередньої загрози;

2. для захисту власника чи правомірного утримувача фактичної влади над річчю від втрати або пошкодження речі, чи

3. якщо їх має при собі особа, яку за цим Законом чи відповідно до інших правових норм затримано, і ця особа може застосувати цю річ для того, щоб

a) завдати собі шкоди чи вбити;

b) завдати шкоди життю чи здоров'ю інших;

c) пошкоджувати чужі речі;

d) сприяти чи забезпечити власну втечу чи втечу інших осіб.

Стаття 26. Зберігання

(1) Вилучені речі (предмети, об'єкти) мають зберігатись поліцією. Якщо речі є непридатними для зберігання або зберігання їх поліцією виглядає недоцільним, речі мають утримуватись у інший придатний спосіб. За таких обставин утримання може бути доручене третій особі.

(2) Причетній особі має бути видана довідка із зазначенням підстави вилучення і утримування речей, де ці речі мають бути описані. Якщо через обставини справи така довідка не може бути видана, то про вилучення має бути складений протокол із зазначенням причини його видання. Власник або правомірний володар фактичної влади над річчю має бути негайно повідомлений про це.

(3) Утримання вилученої речі має проводитись поліцією по можливості так, щоб уникнути псування речі. Це положення не застосовується, якщо річ на вимогу правоможної особи передана на зберігання третій особі.

(4) Утримувані речі мають бути описані і позначені так, щоб унеможливити їх підміну чи переплутування.

Стаття 27. Використання речі, знищення її

(1) Використання речі допускається лише тоді, коли:

1. їй погрожує псування чи значне зменшення вартості;

2. її зберігання, догляд чи утримання пов'язане з надмірними витратами чи складністю;

3. вона через її властивості не може зберігатись так, що подальші загрози для громадського порядку чи безпеки є виключеними;

4. вона на закінчення строку тривалістю один рік не може бути виданою особі, що має права на неї без того, що виникнуть передумови для її вилучення і утримування, чи

5. правоможна особа не забирає її собі розумним шляхом протягом визначеного строку, хоча їй надіслано повідомлення про це зі вказівкою, що річ буде використано,

якщо її не заберуть протягом установленого строку.

(2) Причетна особа, власник речі і інші особи, якщо вони мають певне право щодо речі, мають бути заслуханими до того як річ буде реалізована. Розпорядження про реалізацію, а також час і місце мають бути їм повідомлені, якщо це дозволяє зробити мета і обставини реалізації.

(3) Річ реалізується шляхом публічного аукціонування; абз. 1 § 979 Цивільного кодексу застосовується відповідно. Якщо аукціон завершується безуспішно або з самого початку його проведення виглядає безнадійним або витрати на проведення аукціону прогнозовано виявляться вищими за отриману з продажу суму, то річ може бути проданою через вільний обіг. Виручка заступає на місце проданої речі. Якщо протягом належного часу не буде знайдено покупця, то річ може бути передана на доброчинні цілі.

(4) Конфісковані речі можуть бути виведені з експлуатації або знищені, якщо:

1. у разі їх реалізації підстави, які привели до їх конфіскації, існують і надалі або підстави для конфіскації виникнуть знову, або

2. реалізація неможлива з інших причин.

Абз. 2 застосовується відповідно.

Стаття 28. Повернення конфіскованих речей чи виручки за них, вартість витрат

(1) Як тільки підстави для конфіскації відпали, речі мають бути повернені тому, у кого вони були конфісковані. Якщо видача речей йому неможлива, їх може бути видано тому, хто може правдоподібно оголосити про своє право на речі. Повернення виключається, якщо через його здійснення знову з'являться підстави для її конфіскації.

(2) У разі реалізації виручка має бути повернена. Якщо правоможна особа невідома або її неможливо розшукати, виручка має бути депонована відповідно до правил Цивільного кодексу. Вимога видачі виручки анулюється через три роки по закінченні того року, у якому було конфісковано річ.

(3) За конфіскацію, реалізацію і заходи відповідно до абз. 4 статті 27 утримуються (витрати) збори і накладні витрати. Витрати і збори за зберігання мають нести відповідальні відповідно до статті 7 чи 8 цього Закону. Видача речі може бути поставленою у залежність від оплати заборгованих сум; якщо річ вже реалізована, то заборгованості можуть бути утримані з отриманої суми. Щодо іншого діє Закон про витрати.

(4) § 983 Цивільного кодексу залишається непорушним.

Стаття 29. Повноваження при здійсненні завдань з контролю кордону і забезпечення безпеки приміщень і територій

(1) Якщо це необхідно для здійснення завдань прикордонної поліції відповідно до абз. 3 статті 4 Закону про організацію поліції, поліція може:

1. входити і в'їжджати на земельні ділянки за винятком будівель;

2. вимагати, щоб власники і користувачі земельних ділянок залишали прикордонну межу, яка дозволяє пересування, в огорожах залишали проходи чи переходи чи прокладали мости через водні канали;

3. за власні кошти влаштовували і підтримували у належному стані межові лінії, переходи, проходи чи мости.

(2) Транспортні підприємства, що беруть участь у транскордонних перевезеннях, а також транспортні управління зобов'язані:

1. безкоштовно надавати уповноваженим з питань здійснення контролю транскордонного вантажо- і пасажиропотоку чиновникам доступ до транспортних засобів, територій і приміщень;

2. безкоштовно перевозити чиновників, які здійснюють цю діяльність;

3. своєчасно надавати уповноваженим з питань здійснення контролю транскордонного вантажо- і пасажиропотоку підрозділам графіки руху і польотів;

4. надавати у розпорядження названим у п. 3 підрозділам і уповноваженим з питань нагляду за забезпеченням безпеки чиновникам необхідні приміщення і місця для паркування службового транспорту поліції. Підприємства і транспортні управління можуть

вимагати відшкодування власних витрат, якщо облаштування, на які здійснені витрати, не є для них обов'язковими. Якщо розміри витрат перевищують ті, які звичайно несе поліція у своїй діяльності у таких випадках, то перевищення не відшкодовується.

Розділ III. Збір і обробка даних

Глава 1. Збір даних

Стаття 30. Засади збору даних

(1) Поліція може збирати персональні дані, лише тоді і настільки, наскільки це дозволено законом чи особливими правовими приписами про збір даних поліцією.

(2) Персональні дані мають як правило отримуватись від особи, про яку вони збираються. Персональні дані можуть також збиратись в органах влади, публічних установах чи у третіх осіб, якщо їх збір у відповідної особи е неможливим або можливим лише за умови надмірних витрат чи загрожує унеможливленням реалізації цілей, для яких вони збираються.

(3) Персональні дані мають збиратись поліцією, як правило, відкрито. Збір даних, який не повинен виглядати як поліцейська діяльність, допускається лише якщо без цього реалізація поліцейських цілей буде поставлена під загрозу або якщо іншим чином його здійснення можливе лише з надмірними витратами або якщо можна припустити, що це відповідає переважним інтересам відповідної особи.

(4) Якщо дані збираються у особи чи у третьої особи відкрито, то за їх вимогою має бути вказано на:

1. правову підставу збору даних;

2. передбачений законом обов'язок надання даних чи добровільність цього.

Вказівка може спершу не надаватись, якщо через її оголошення виконання поліцейських завдань чи захист правомірних інтересів третіх осіб буде поставлено під загрозу чи порушено.

(5) Карними порушеннями особливої ваги у розумінні цього Закону є:

1. карні порушення проти миру, державна зрада і створення небезпеки для демократичної правової держави або шпіонаж і створення загрози для зовнішньої безпеки (§§ 80, 81, 82; § 94, абз. 1 § 96, також в поєднанні з § 97b; § 97a, реченням 2 абз. 1 § 98, абз. 1 § 99, § 100, абз. 4 § 100a Карного кодексу);

2. карні порушення проти громадського порядку (абз. 1 у поєднанні з абз. 4 § 129, §§ 129a, 129b Карного кодексу);

3. карні порушення проти сексуального самовизначення (абз. 1 і 2 § 176, §§ 176a, 177, абз. 1 – 3 § 184b Карного кодексу);

4. карні порушення проти життя (§§ 211, 212 Карного кодексу, § 6 Міжнародного карного кодексу);

5. карні порушення проти особистої свободи (§§ 232, 233, абз. 2 § 233a, § 234, абз. 1 § 234a Abs. 1, §§ 239a, 239b Карного кодексу);

6. загально небезпечні карні порушення у випадках, передбачених §§ 306 - 306b, абз. 1 і 2 § 307, абз. 1 § 308, абз. 1 § 309, абз. 1 § 310, абз. 1 § 313, абз. 1 § 314, абз. 3 § 315, абз. 3 § 315b, §§ 316a, 316c Карного кодексу;

7. злочини проти людства (§ 7 Міжнародного карного кодексу), військові злочини (§§ 8 -12 Міжнародного карного кодексу);

8. карні порушення за абз. 1 у поєднанні з абз. 2 § 51, пункт 1 абз. 1 у поєднанні з абз. 5 § 52 Закону про зброю або за абз. 2 § 19, абз. 1 § 20, також у поєднанні з § 21 Закону про контроль над військової зброєю;

9. карні порушення за абз. 1 у поєднанні з абз. 2 § 22a Закону про контроль над військовою зброєю, де очевидно не було жодного схвалення чи виданого належного дозволу, і

10. карні порушення за § 30a Закону про знеболюючі засоби чи § 30b Закону про знеболюючі засоби у поєднанні з абз. 4 § 129 Карного кодексу, де очевидно не було жодного схвалення чи виданого належного дозволу, за умови, що діяння також вчинене при важких обставинах.

Карними порушеннями особливої ваги є, згідно з першою половиною речення 1, карні проступки[4], які в § 138 Карного кодексу

[4] Різновид легких карних порушень, передбачених Карним кодексом. В оригіналі – «Verbrechen» (прим. редактора).

названі злочинами[5], а також постійно чи у формі банд вчинювані злочини за:

1. §§ 243, 244, 253, 260, 263a, 265b, 266, 283, 283a, 291 чи §§ 324 - 330a Карного кодексу;

2. пункт 1 абз. 1 § 52 Закону про зброю;

3. пункт 1 речення 2 абз. 3 § 29 або пункт 2 абз. 1 § 29a Закону про знеболюючі засоби;

4. § 96 Закону про перебування, зайнятість та інтеграцію іноземців на території Федерації.

Стаття 31. Збір даних

(1) Поліція може збирати персональні дані щодо названих в статтях 7, 8 і 10 осіб і про інших осіб, якщо це необхідно:

1. для відвернення загроз, зокрема для превентивної боротьби із карними порушеннями (абз. 1 статті 2);

2. для захисту приватних прав (абз. 2 статті 2);

3. для надання виконавчої допомоги (абз. 3 статті 2) чи

4. для виконання наданих їй відповідно до інших правових приписів завдань (стаття 2 абз. 4) і статті 11-48 не містять особливих приписів.

(2) Поліція крім того може збирати і зберігати дані про:

1. відповідальних за устаткування і території, які можуть спричинити суттєву загрозу;

2. відповідальних за поставлені під загрозу устаткування і території;

3. відповідальних за проведення публічних заходів;

4. осіб, чиї особливі знання і навички необхідні для відвернення загроз – їх ім'я, прізвище, академічні титули, адреси, номери телефонів і інші контактні відомості, а також детальніші відомості про їх належність до зазначених у переліку груп, якщо і наскільки це необхідно для підготовки і надання допомоги при відверненні загроз.

Стаття 32. Збір даних на публічних заходах і зібраннях, а також на об'єктах, де можливе виникнення особливих загроз

(1) Поліція може, у зв'язку з публічними зібраннями чи іншими масовими проявами або при їх здійсненні, збирати персональні дані, в тому числі і шляхом використання технічних засобів для отримання чи запису зображення і звуку про відповідальних за виникнення загрози, якщо існують фактичні підстави, які дозволяють припустити вчинення порушень порядку особливої ваги чи карних порушень. Заходи можуть проводитись і у тому разі, коли вони неминуче торкнуться третіх осіб.

(2) Поліція може:

1. для захисту від можливих загроз;

2. у місцях, названих у пункті 2 абз. 1 статті 13, коли вони є відкрити для загалу, чи

3. у місцях, де фактичні підстави дозволяють припустити вчинення порушення порядку особливої ваги, коли ці місця є відкрити для загалу,

записувати і збирати зображення і звук осіб. У випадках, передбачених пунктом 2 і 3 речення 1, отримані дані із записаних і зібраних зображень і звуків повинні належно зберігатися.

(3) Поліція може на/в об'єктах, зазначених в пункті 3 абз. 1 статті 13, записувати і збирати зображення і звук осіб, якщо фактичні підстави дозволяють припустити, що на/в об'єктах цього виду мають бути вчинені карні порушення, через які ці особи, об'єкти чи речі, що в них знаходяться, будуть поставлені під загрозу.

(4) Запис зображення і звуку, їх копії і результати опрацювання мають бути знищені через три тижні після їх збору, якщо вони не потрібні для переслідування порушень порядку особливої ваги чи злочинів.

(5) Записи звуку і зображення, здійснені поліцією у зв'язку з масовими зібраннями чи ходами регулюються § 9 Закону про зібрання.

Стаття 33. Особливі засоби збору даних

(1) Особливими засобами збору даних є:

1. планомірно здійснюване спостереження за особою, яке здійснюється безперервно

[5] Різновид тяжких карних порушень, передбачених Карним кодексом. В оригіналі – «Vergehen» (прим. редактора).

протягом більш ніж 24 годин чи понад два дні поспіль (довготривале спостереження);

2. таємне застосування технічних засобів:

a) для отримання чи запису зображення;

b) для визначення місця розташування чи руху особи чи рухомої речі;

c) прослуховування чи запису конфіденційних висловлювань;

3. задіяння чиновників поліції за легендою (таємні слідчі).

(2) Тривале спостереження чи таємне використання технічних засобів для фото- чи відеозйомки допускається, якщо реалізація завдань поліції іншим шляхом буде значно утруднено чи поставлено під загрозу. Крім цього, поліція може без шкоди для речення 2 абз. 3 статті 30 через приховане застосування автоматизованої системи встановлення автомобільних номерних знаків визначати у випадках, передбачених пунктами 1-5 абз. 1 статті 13, номерні знаки автомобілів, а також місце, дату, час і напрямок руху. Допускається порівняння автомобільних номерів з даними поліцейських баз щодо:

1. автомобілів чи автомобільних номерних знаків, які вчинили карні порушення або втрачені;

2. зареєстрованих осіб:

a) під час поліцейського спостереження, спеціального контролю чи прихованого стеження;

b) з підстав карного переслідування, виконання покарань, видання чи передання;

c) з метою виконання заходів міжнародної правової допомоги;

d) через протидію поліцейським заходам.

Порівняння з поліцейськими базами, які створені для захисту від окремих чи постійних загальних загроз, допускається тільки, якщо це необхідно для захисту від таких загроз і ця загроза була причиною для розпізнавання автомобільних номерів. Розпізнавання автомобільних номерів не може бути причиною цього порівняння.

(3) Поліція може шляхом таємного застосування технічних засобів для визначення місця розташування чи руху особи чи рухомої речі, прослуховування чи запису конфіденційних висловлювань, чи через використання таємних слідчих здійснювати збір персональних даних:

1. про відповідальних за виникнення загрози і за зазначених у статті 10 передумов про зазначених в ній осіб, якщо це необхідно для відвернення загрози існуванню чи безпеці Федерації чи Землі або життю, здоров'ю чи свободі особи чи цілості речі, щодо якої існує публічний інтерес, чи

2. про осіб, якщо факти дають підставу для припущення, що ці особи збираються вчинити карне порушення особливої ваги, а також про їх контактних і супровідних осіб, якщо збір даних є необхідним для превентивної боротьби із карними порушеннями.

(4) Збір даних відповідно до абз. 2 і 3 може здійснюватись і тоді, коли це торкнеться третіх осіб.

(5) Застосування засобів відповідно до абз. 1 за виключенням зйомок, може здійснюватись за розпорядженням керівника Земельної поліції чи Земельної кримінальної служби. Повноваження можуть виконуватися чиновником поліції, який має завершену освітню кваліфікацію четвертого рівня, або чиновником з правом обіймати посаду судді, четвертим рівнем кваліфікації, фахової підготовкою з поліцейської служби. Таємне застосування технічних засобів може використовуватися для захисту взятих під варту осіб також на підставі розпорядження керівника Земельної поліції чи Земельної кримінальної служби визначеними представниками органу. Розпорядження має віддаватись письмово із зазначенням підстав здійснення заходів і обмеженням строків їх здійснення. Продовження заходів потребує нового розпорядження.

(6) До використання засобів, зазначених у абз. 1, застосовуються речення 3-5 абз. 4 і абз. 5 статті 34c.

(7) Про заходи згідно з абз. 1 мають бути поінформовані:

1. адресати заходу, а також

2. ті особи, персональні дані яких були зібрані та використані,

як тільки це може бути здійснено без загрози для цілі заходу, для залучених чиновників поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії, або для зазначених в абз. 3 правових благ. Якщо у зв'язку з тотожними обставинами справи проти відповідної особи було відкрите карно-правове розслідування, то відповідне інформування здійснюється за погодженням зі службою державного представництва, як тільки це дозволяє стан розслідування. Якщо інформування не здійснюється впродовж одного року після закінчення заходу, подальше його відкладення потребує дозволу судді. Відповідно застосовуються речення 4-6 абз. 3 статті 34.

Стаття 34. Спеціальні положення про застосування технічних засобів в житлових приміщеннях

(1) Поліція завдяки прихованому застосуванню технічних засобів всередині або за межами житла (речення 2 абз. 1 статті 23) може збирати персональні данні відповідальних за створення загрози осіб, якщо це необхідно для відведення реальної загрози для існування та безпеки Федерації або Землі або тіла, життя чи свободи особи.

Зазначений у реченні 1 захід є допустимим тільки у тому випадку, якщо та оскільки:

1. зазначені загрози не можуть бути відвернені в інший спосіб та

2. йдеться про приміщення, які використовуються для приватного проживання, в яких особа, проти якої спрямований захід, перебуває сама або виключно із найближчими членами родини, довіреними особами або носіями професійної таємниці згідно з §§ 53, 53a КПК:

a) фактичні підстави виправдовують припущення, що ведуться розмови, які мають безпосередній зв'язок із зазначеними в реченні 1 загрозами, без того, що стосовно їх змісту можна відмовитись від надання свідчень як священик, захисник, адвокат, лікар, радник з питань наркотичної залежності, психологічний психотерапевт або дитячий і підлітковий психотерапевт згідно з §§ 53, 53a КПК, або

b) захід спрямований також і проти членів сім'ї, довірених осіб або носіїв професійної таємниці, та

3. у разі, якщо захід спрямований проти самого носія професійної таємниці згідно з §§ 53, 53a КПК і йдеться про призначені для його професійної діяльності приміщення – наявні зазначені в підпункті a) пункту 2 передумови.

(2) У передбачених у пунктах 2 та 3 речення 2 абз. 1 випадках виключно автоматичний запис не допускається. Якщо під час заходу згідно з реченням 1 абз. 1 стає зрозумілим, що ведуться розмови, які мають бути віднесені до основ приватного життя, і не існує жодних підстав для того, що вони мають служити меті встановлення заборони запису, то запис даних має бути негайно припинений на відповідно необхідний час.

(3) Захід може здійснюватись лише у житлових приміщеннях адресата. У житлових приміщеннях інших осіб захід допускається лише у тому випадку, якщо не йдеться про житлові приміщення носіїв професійної таємниці згідно з §§ 53, 53a КПК і на підставі відповідних фактів припускається, що:

1. в них перебуває зазначений в розпорядженні адресат та

2. проведення заходу лише у житлових приміщеннях адресату не може або є недостатнім для відведення загрози або злочину.

Збір особистих даних про інших, ніж зазначених у реченні 1, осіб допускається лише у випадку, якщо він є незапобіжним наслідком передбаченого в реченні 1 абз. 1 заходу.

(4) Про проведення зазначеного в реченні 1 абз. 1 заходу може розпорядитись лише суддя, а у випадку загрози затримки – також і зазначений у реченні 1 абз. 5 ст. 33 керівник установи. У такому випадку потрібно без затримки отримати підтвердження відповідного заходу з боку судді. До розпорядження судді відповідно застосовується речення 3 абз. 1 ст. 24. Компетентним є дільничний суд, в окрузі якого має її місцезнаходження поліцейська установа, яка подає клопотання. У письмовому розпорядженні зазначається

адресат, вид, обсяг та тривалість заходу та наводяться найважливіші підстави. Строк проведення заходу не може перевищувати одного місяця і може бути подовжений не більше як на один місяць. Не зважаючи на зазначений в розпорядженні відрізок часу захід повинен бути негайно зупинений, якщо більше не існує зазначених в реченні 1 абз. 1 підстав. Про припинення має бути повідомлено судді.

(5) Отримані завдяки зазначеному в реченні 1 абз. 1 заходу особисті дані повинні бути спеціально позначені. Вони можуть використовуватись лише:

1. для зазначених в реченні 1 абз. 1 цілей, а також

2. для цілей карного переслідування, якщо вони можуть використовуватись згідно з п. 3 абз. 5 § 100d КПК. Про зміну цілі має бути зазначено і задокументовано.

Дані, після проведення оцінки яких з'ясується, що:

1. були відсутні підстави для їх збирання або

2. вони стосуються відомостей, стосовно яких можуть відмовитись свідчити священик, захисник, адвокат, лікар, радник з питань наркотичної залежності, психологічний психотерапевт або дитячий і підлітковий психотерапевт згідно з §§ 53, 53a КПК або

3. вони відносяться до основ приватного життя або довірливих відносин з іншими носіями професійної таємниці і не мають безпосереднього відношення до зазначених в реченні 1 абз. 1 загроз, не можуть використовуватись, якщо тільки їх використання не буде потрібне для відведення наявної загрози для тіла, життя чи свободи особи і не зачіпаються дані у розумінні пунктів 2 або 3. Перед використанням даних повинно бути прийнято рішення судді про його допустимість. У разі загрози затримки рішення може прийняти зазначена в реченнях 1 та 2 абз. 5 статті 33 установа. У такому випадку рішення судді без затримки повинно бути отримане пізніше. До рішення судді відповідно застосовується речення 2 абз. 4.

(6) Зачеплені заходами згідно з абз. 1 речення 1 особи повинні бути поінформовані як тільки це може бути здійснено без створення загрози цілям заходу, залученим чиновниками поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії, або зазначеним у реченні 1 абз. 1 правовим благам. Якщо у зв'язку з тими самими обставинами справи проти відповідної особи було розпочато карно-правове розслідування, то відповідне інформування здійснюється за погодженням зі службою державного представництва, як тільки це дозволяє стан розслідування. Якщо інформування не відбувається впродовж шести місяців після закінчення заходу, подальше його відкладання потребує згоди судді. Рішення судді, у залежності від іншого суддівського розпорядження, повинно бути отримане наново відповідно через рік. За погодженням з суддею інформування може не здійснюватись тривалий строк, якщо:

1. йому протистоять переважні інтереси відповідної особи або

2. ідентичність або місце перебування відповідної особи можуть бути встановлені лише за непропорційно великих зусиль.

Судова компетенція та порядок провадження у передбаченому реченням 2 випадку визначаються згідно з положеннями Карного процесуального кодексу, в іншому разі відповідно діє речення 2 абз. 4.

(7) Дані, які відносяться до основ приватного життя і не можуть бути використані, мають бути без затримки видалені. Видалення повинно бути задокументоване. Персональні дані, зібрані в рамках заходу згідно з реченням 1 абз. 1:

1. у використанні яких для зазначених в реченні 2 абз. 5 цілей немає потреби або

2. стосовно яких встановлена заборона використання,

мають бути заблоковані, якщо вони ще будуть потрібні з метою інформування відповідної особи та для перевірки судом порядку їх отримання та використання. В іншому випадку вони мають бути видалені. У разі інформування відповідної особи про захід, дані мають бути видалені, якщо ця особа впродовж одного місяця не подала засіб

правового оскарження проти проведеного відносно неї заходу. На цей строк має бути вказано у повідомленні. У разі подання засобу правового оскарження згідно з реченням 2 дані мають бути видалені після закінчення розгляду засобу правового оскарження.

(8) Право прийняття розпорядження про приховане застосування технічних засобів в чи за межами житлових приміщень виключно для захисту осіб, які діють у рамках операції поліції, належить зазначеним у реченнях 1-3 абз. 5 ст. 33 установам. Використання в інший спосіб зібраних при цьому відомостей з метою відведення загроз або для карного переслідування допускається лише у тому випадку, якщо перед цим правомірність заходу буде підтверджена суддею. У разі загрози затримки рішення судді повинно бути отримане без затримки пізніше. Відповідно застосовується речення 2 абз. 4. Абз. 5 – 7 відповідно застосовуються у випадку використання даних. Записи з відповідної операції мають без затримки видалятись після закінчення операції, якщо у них не має потреби для карного переслідування або попередження загроз.

(9) Державний уряд щорічно звітує Ландтагу[6] про випадки застосування технічних засобів згідно з абз. 1 та, якщо є потреба у перевірці з боку судді, згідно з абз. 8. Обраний Ландтагом орган здійснює на основі цього звіту парламентський контроль.

(10) Таємниця листування та поштових відправлень залишаються незачепленими.

Стаття 34a. Збирання даних та втручання у сферу телекомунікацій

(1) Поліція шляхом здійснення контролю та запису з телекомунікаційних мереж може збирати особисті дані:

1. стосовно відповідальних за створення загроз осіб, якщо це потрібно для відведення реальної загрози для існування та безпеки Федерації або федеральної Землі або для тіла, життя чи свободи особи або для речей, якщо виникає загальна загроза, або

2. стосовно певних осіб, якщо відповідні факти виправдовують обґрунтоване припущення, що:

a) вони приймають для або від осіб, зазначених в пункті 1, здійснені ними повідомлення або ж передають їх далі без того, що мають право на відмову від надання свідчень згідно з §§ 53, 53a КПК, або

b) зазначені в пункті 1 особи використовуватимуть їх комунікаційне обладнання.

Збирання даних згідно з реченням 1 може здійснюватись лише у тому випадку, якщо виконання поліцейського завдання в інший спосіб було б безуспішним або значно ускладнилось. Якщо стає зрозумілим, що відбувається втручання у захищені професійною таємницею довірливі відносини у розумінні §§ 53, 53a КПК, отримання даних є недопустимим, якщо тільки захід не спрямований проти самого носія професійної таємниці. Якщо стає зрозумілим, що йдеться про дані, які відносяться до основ приватного життя і не існує жодних приводів для того, що ці дані повинні слугувати меті встановлення заборони їх отримання, отримання даних є недопустимим.

(2) Поліція за наявності зазначених в абз. 1 підстав може також застосовувати технічні засоби, щоби встановити:

1. з метою підготовки заходу згідно з абз. 1, - специфічні ідентифікатори, зокрема, номери приладів та карт пристроїв мобільного зв'язку, а також

2. місце знаходження пристрою мобільного зв'язку.

При цьому особисті дані третіх осіб можуть збиратись, тільки якщо цього не можна уникнути з технічних причин. Після закінчення заходу вони мають бути без затримки видалені.

(3) Поліція у разі виникнення загрози для життя чи здоров'я особи може:

1. завдяки контролю та запису телекомунікацій отримувати особисті дані цієї особи або

2. застосовувати технічні засоби для встановлення місця знаходження приладу мобільного зв'язку, який вона має при собі.

[6] Назва парламенту Баварії. В оригіналі – «Landtag» (прим. редактора).

Подальші заходи згідно із абз. 1 та 2 статті 34b не зачіпаються.

(4) Поліція може за наявності зазначених в абз. 1 підстав переривати або перешкоджати комунікаційному зв'язку зазначених там осіб за допомогою застосування технічних засобів. Комунікаційні зв'язки третіх осіб можуть бути перервані або їм перешкоджено лише у тому випадку, якщо реальна загроза для тіла, життя чи свободи особи не може бути відведена іншими засобами.

Стаття 34b. Обов'язок співучасті надавачів послуг

(1) Якщо прийнято розпорядження про збирання даних згідно із абз. 1 або пунктом 1 речення 1 абз. 3 статті 34a, то кожний, хто на комерційній основі надає телекомунікаційні послуги або приймає у цьому участь (надавачі послуг), повинен уможливити поліції здійснення контролю та запису з телекомунікаційних мереж згідно з вимогами положень Закону про телекомунікації та прийнятих на його основі постанов про технічні та організаційні засоби для здійснення заходів з контролю у відповідно чинній редакції.

(2) Поліція, за наявності зазначених в абз. 1 або реченні 1 абз. 3 статті 34a передумов, може зобов'язати надавача послуг:

1. передати їй наявні дані про телекомунікаційний зв'язок осіб, зазначених у реченні 1 абз. 1 або реченні 1 абз. 3 статті 34a;

2. надавати відомості про їх дані телекомунікаційного зв'язку у майбутньому або

3. повідомляти їй специфічні ідентифікатори, необхідні для встановлення місця знаходження пристрою мобільного зв'язку цих осіб, зокрема номери пристроїв та карт.

Розпорядження про передання даних про телекомунікаційний зв'язок, який здійснювався з цими особами, може бути прийнято лише у тому випадку, якщо з'ясування обставин справи або встановлення їх місця знаходження в інший спосіб було б безуспішним або значно ускладненим. Дані мають передаватись поліції без затримки.

(3) Даними телекомунікаційного зв'язку є всі дані, які не мають зв'язку із змістом і які технічно отримуються та реєструються у зв'язку із телекомунікацією також незалежно від конкретного телекомунікаційного зв'язку, включаючи записані згідно з § 113a Закону про телекомунікації данні, а саме:

1. ідентифікатор правоможності, номер карти, ідентифікатор місця знаходження, а також викликаний номер або ідентифікатор приладу що дзвонить та викликаного приладу або кінцевого устаткування;

2. початок та кінець зв'язку із датою та часом;

3. використана клієнтом послуга телекомунікації;

4. кінцеві пункти включених з'єднань, їх початок та кінець із датою та часом.

(4) Для відшкодування надавачеві послуг відповідно застосовується § 23 Закону про винагороди та відшкодування в сфері юстиції, якщо відшкодування не надається згідно з положеннями Закону про телекомунікації.

Стаття 34c. Процедурні положення, заборони використання, цільова зв'язаність, інформування та видалення

(1) До заходів згідно зі статтями 34a та 34b відповідно застосовуються речення 1 та 2 абз. 4 статті 34. У разі загрози затримки на прийняття розпорядження уповноважуються зазначені в реченнях 1 та 2 абз. 5 статті 33 установи.

(2) Якщо захід згідно з абз. 3 статті 34a слугує виключно тому, щоб встановити місце перебування зазначеної особи, розпорядження може бути прийнято також і керівниками установ або Земельної кримінальної служби, зазначених в пунктах 1 та 2 абз. 2 статті 4 Закону про організацію Баварської державної поліції. Вони можуть передати повноваження на прийняття розпорядження спеціально уповноваженим особам.

(3) Розпорядження згідно з абз. 1 та 2 приймаються письмово та мають бути обґрунтовані. Розпорядження повинно містити прізвище та адресу відповідної особи, проти якої спрямований захід, а також номер набору або інший ідентифікатор телекомунікаційного зв'язку або кінцевого приладу. У випадку реальної загрози для тіла, життя чи свободи особи достатнім вважається позначення теле-

комунікації за територією та часом. У розпорядженні мають бути визначені вид, обсяг та тривалість заходу. Розпорядження має бути обмежено наступними строками:

1. у випадку речення 1 абз. 4 статті 34a – не більше двох тижнів;

2. у випадку речення 2 абз. 4 статті 34a – не більше трьох діб;

3. у всіх інших випадках – не більше одного місяця.

Продовження на більше зазначеного в реченні 4 відрізку часу є можливим, якщо продовжують існувати зазначені підстави. Якщо зазначені в статтях 34a та 34b підстави відсутні, захід повинен бути негайно припинений Про припинення має бути повідомлено судді.

(4) Отримані завдяки заходу згідно зі статтями 34a та 34b дані мають бути спеціально позначені. Вони можуть бути використані тільки:

1. для цілей, для яких вони були отримані, а також

2. для цілей карного переслідування, якщо вони потрібні для переслідування карних порушень у розумінні абз. 2 § 100a КПК. Зміна цілі повинна бути підтверджена і задокументована.

Дані, після аналізу яких з'ясується, що:

1. підстави для їх отримання були відсутні або

2. вони стосуються змістів, стосовно яких можна відмовитись від надання свідчень як священик, захисник, адвокат, лікар, радник з питань наркотичної залежності, психологічний психотерапевт або дитячий і підлітковий психотерапевт згідно з §§ 53, 53a КПК або

3. вони мають бути віднесені до основ приватного життя або довірливих відносин з іншими носіями професійної таємниці і не мають безпосереднього зв'язку із зазначеними в пункті 1 речення 1 абз. 1 статті 34a загрозами,

не можуть бути використані. Це не діє, якщо їх використання необхідне для відведення реальної загрози тілу, життю чи свободі особи і не йдеться про дані у розумінні пунктів 2 або 3. У таких випадках рішення судді стосовно допустимості їх використання має бути пізніше отримане без затримки. Відповідно застосовується речення 2 абз. 4 статті 34.

(5) Про заходи згідно з абз. 1, 2 та 4 статті 34a, а також статті 34b, мають бути поінформовані:

1. особи, проти яких захід був спрямований, а також

2. ті особи, особисті данні яких були отримані в рамках такого заходу та використані для зазначених в реченні 2 абз. 4 цілей.

Інформування відбувається, як тільки це може бути зроблено без створення загрози для цілі заходу, залучених чиновників поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії, або зазначеним в пункті 1 речення 1 абз. 1 статті 34a правовим благам. Відповідно застосовуються речення 2-6 абз. 6 статті 34.

(6) Дані, які відносяться до основ приватного життя і не можуть бути використані, мають бути негайно видалені. Видалення має бути задокументоване. Отримані завдяки заходу згідно зі статтями 34a або 34b особисті дані:

1. використання яких непотрібне для зазначених в реченні 2 абз. 4 цілей або

2. відносно яких встановлено заборону використання,

мають бути заблоковані, якщо вони не будуть потрібні для інформування відповідних осіб та для судової перевірки отримання та використання даних. В іншому випадку вони мають бути видалені. Відповідно застосовуються речення 3 та 4 абз. 7 статті 34.

Стаття 34d. Таємне втручання в інформаційно-технічні системи

(1) Поліція за допомогою технічних засобів може таємно втручатись в інформаційно-технічні системи з метою збирання даних доступу та записаних даних про осіб:

1. які є відповідальними за створення загрози, якщо це потрібно для попередження реальної загрози для:

a) існування та безпеки Федерації чи федеральної Землі;

b) правових благ суспільства, загроза яким зачіпає існування людини, або

c) тіла, життя чи свободи особи або

2. якщо певні факти виправдовують обґрунтоване припущення про те, що:

a) ці особи приймають або прийняли для зазначених в пункті 1 осіб повідомлення або повідомлення від них, без наявності у них права на відмову від надання свідчень згідно з §§ 53, 53a КПК, або передають чи передавали такі повідомлення далі або

b) зазначені в пункті 1 особи використовують або використовували їх інформаційно-технічні системи.

Захід згідно з реченням 1 може бути проведений лише у тому випадку, якщо виконання поліцейського завдання в інший спосіб було б безуспішним або значно ускладненим. Дані можуть бути видалені за зазначених в реченні 1 підстав, якщо реальна загроза для тіла чи життя не може бути відвернута в інший спосіб. Якщо стає зрозумілим, що відбувається втручання у відносини довіри захищені професійною таємницею у розумінні §§ 53, 53a КПК, то захід є недопустимим, якщо тільки він не спрямований проти самого носія професійної таємниці. Якщо це можливо з інформаційно-технічної та слідчо-технічної точки зору, то поліція шляхом прийнятних дій має забезпечити, щоб не здійснювалось отримання тих даних, які відносяться до основ приватного життя. Якщо стає зрозумілим, що вони зачеплені і не існує ніяких ознак того, що ці дані повинні служити цілі встановлення заборони на їх отримання, то захід є недопустимим. Заходи згідно із реченнями 1 та 3 мають бути задокументовані.

(2) Поліція може, за наявності зазначених в абз. 1 підстав, застосовувати також і технічні засоби, щоб встановити:

1. для підготовки заходу згідно з абз. 1 – специфічні ідентифікатори, а також

2. місце знаходження відповідної інформаційно-технічної системи.

Особисті дані третіх осіб можуть при цьому бути зібрані тільки у тому випадку, якщо цього не можна уникнути з технічних причин. Після закінчення заходу вони мають бути без затримки видалені.

(3) Відповідно діє речення 1 абз. 4 статті 34. До розпорядження судді відповідно застосовується речення 3 абз. 1 статті 24. Компетентним є суд, зазначений в абз. 4 § 74a Закону про судовий устрій, в окрузі якого його має місце знаходження орган поліції, який подає клопотання. За скаргами рішення приймає суд, зазначений в реченні 2 абз. 4 § 120 Закону про судовий устрій. Розпорядження про заходи згідно з абз. 1 та 2 приймається письмово і має бути обґрунтовано. Розпорядження, якщо це можливо, має містити прізвище та адресу відповідної особи, проти якої спрямований захід, а також позначення інформаційно-технічної системи в яку має відбутись втручання. У розпорядженні мають бути зазначені вид, обсяг та тривалість заходу. Розпорядження має встановлювати строк тривалістю не більше трьох місяців. Продовження не більше як на один місяць є можливим, якщо продовжують існувати відповідні підстави. Якщо зазначені в абз. 1 та 2 підстави вже відсутні, захід має бути негайно припинений. Про припинення має бути повідомлено судді.

(4) Якщо при ознайомленні з даними з'являються ознаки того, що дані:

1. відносяться до основ приватного життя або

2. стосуються змістів, відносно яких можна відмовитись від надання свідчень як священик, захисник, адвокат, лікар, радник у питаннях наркотичної залежності, психологічний психотерапевт або дитячий і підлітковий психотерапевт згідно з §§ 53, 53a КПК, або

3. відносяться до довірливих відносин з іншими носіями професійної таємниці,

то вони мають бути негайно видалені або передані судді, компетентному на прийняття розпорядження згідно з абз. 1, для прийняття ним відповідного рішення стосовно їх подальшого використання. У разі загрози затримки рішення може бути прийняте також і зазначеними в реченні 1 абз. 5 статті 33 установами. У такому випадку рішення судді має бути отримане без затримки пізніше. Видалення має бути задокументованим.

(5) Особисті дані, які були зібрані в рамках заходу згідно з абз. 1 та 2, мають бути спеціально позначені. Вони можуть використовуватись тільки для цілей, для яких вони були зібрані.

Дані, у випадку яких після їх аналізу буде встановлено, що:

1. були відсутні підстави для їх збору або

2. вони стосуються змістів, відносно яких можна відмовитись від надання свідчень як священик, захисник, адвокат, лікар, радник у питаннях наркотичної залежності, психологічний психотерапевт або дитячий і підлітковий психотерапевт згідно з §§ 53, 53a КПК, або

3. вони відносяться до основ приватного життя або довірливих відносин з іншими носіями професійної таємниці і не мають безпосереднього зв'язку із зазначеними в пункті 1 речення 1 абз. 1 загрозами,

не можуть бути використані. Це не діє, якщо їх використання потрібне для попередження загрози для тіла, життя чи свободи особи і не зачеплені дані в розумінні пунктів 2 або 3. У таких випадках рішення судді про допустимість використання має бути отримане без затримки пізніше. Відповідно застосовується речення 2 абз. 3.

(6) Дані, які відносяться до основ приватного життя і не можуть бути використані, мають негайно видалятись. Видалення має бути задокументованим. Особисті дані, отримані завдяки заходу згідно з абз. 1 та 2:

1. використання яких непотрібне для зазначених в реченні 2 абз. 5 цілей, або

2. відносно яких встановлена заборона використання,

мають бути заблоковані, якщо вони ще будуть потрібні з метою інформування відповідних осіб та для судової перевірки збирання та використання даних. В іншому випадку вони мають бути видалені. Відповідно застосовуються речення 3 та 4 статті 34.

(7) Про заходи згідно з абз. 1 та 2 мають бути поінформовані:

1. особи, проти яких захід був спрямований, а також

2. ті особи, особисті дані яких в рамках такого заходу були зібрані або видалені та використані для зазначених в реченні 2 абз. 5 цілей.

Інформування здійснюється, як тільки це може бути зроблено без створення загрози для цілі заходу, залучених чиновників поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії, або для зазначених в реченні 1 абз. 1 правових благ. Якщо у зв'язку із тими ж самими обставинами справи проти відповідної особи розпочато карно-правове розслідування, інформування відбувається за погодженням зі службою державного представництва, як тільки це дозволить стан провадження з розслідування. Відповідно застосовуються речення 3-5 абз. 6 статті 34. Судова компетенція та процедура розгляду визначаються у передбаченому в реченні 3 випадку згідно з положеннями Карного процесуального кодексу, в інших випадках застосовуються речення 2 та 3 абз. 3.

(8) Державний уряд щорічно звітує перед Ландтагом про випадки збирання даних згідно з реченням 1 абз. 1, за виключенням вхідних даних та видалення таких даних згідно з реченням 3 абз. 1. Відповідно застосовується речення 2 абз. 9 статті 34. 3 У звіті мають бути зазначені:

1. кількість розпоряджень, які стали підставою для проведення заходів, із їх розподілом на:

a) первинні розпорядження;

b) розпорядження про подовження;

2. відповідна тривалість розпоряджень;

3. кількість заходів, із їх розподілом на:

a) збирання даних;

b) видалення даних;

4. законодавчі підстави для проведення заходів.

Стаття 35. Особливі приписи щодо задіяння таємних слідчих

(1) У разі необхідності для створення і підтримання правдоподібності легенди можуть видаватись, змінюватись і знищуватись необхідні документи. Таємний слідчий може для виконання свого завдання за легендою чинити юридично значущі дії.

(2) Таємний слідчий може за легендою за згодою правоможної особи входити до її житла. Інші питання таємних слідчих регулюються відповідно до цього Закону і Карного процесуального кодексу.

Стаття 36. Поліцейське спостереження

(1) Поліція може для здійснення поліцейського спостереження передавати персональні дані, зокрема відомості про особу, а також номер автомобіля, що нею використовується, якщо:

1. загальна оцінка особи і вчинені нею до цього діяння дають підстави очікувати, що вона і в майбутньому буде вчиняти карні порушення особливої ваги чи

2. факти дозволяють припустити, що особа буде вчиняти карне порушення і поліцейське спостереження, необхідне для подолання цього карного порушення.

(2) У випадку фіксації особи або автомобіля відомості про фіксацію, а також про контактних і супровідних осіб і про виявлені при них речі можуть передаватись до органу, що оголосив спостереження.

(3) Розпорядження про здійснення поліцейського спостереження може бути віддане лише зазначеним у реченні 1 і 2 абз. 5 статті 33 керівником органу. Тривалість спостереження не може перевищувати одного року. Для продовження часу спостереження має бути видане нове розпорядження.

(4) Якщо передумови, необхідні для проведення спостереження, зникли, або мету його здійснення досягнено, або виявляється, що ця мета не може бути досягненою, то оголошення про поліцейське спостереження має бути негайно скасоване.

(5) Про заходи згідно з абз. 1 мають бути інформовані:

1. особи, проти яких захід був спрямований, а також

2. ті особи, особисті данні яких були повідомлені.

Інформування здійснюється, як тільки це може бути зроблено без створення загрози для цілі заходу або для залучених чиновників поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії. Якщо у зв'язку із тими ж самими обставинами справи проти відповідної особи розпочато карно-правове розслідування, інформування відбувається за погодженням зі службою державного представництва, як тільки це дозволить стан провадження з розслідування. Якщо інформування не здійснюється впродовж дванадцяти місяців з моменту закінчення заходу, подальше його відкладання потребує згоди судді. Відповідно застосовуються речення 4 та 5 абз. 6 статті 34. Судова компетенція та процедура розгляду визначаються у згаданому в реченні 3 випадку згідно з положеннями Карного процесуального кодексу, в інших випадках до прийняття рішення суддею відповідно застосовується речення 3 абз. 1 статті 24. Компетентним є дільничний суд, в окрузі якого має місце знаходження відповідний орган поліції.

Глава 2. Обробка даних

Стаття 37. Загальні правила зберігання даних. Зміна і використання даних

(1) Поліція може зберігати, змінювати і використовувати персональні задокументовані чи представлені в електронній формі дані, якщо це дозволено цим чи іншим законом чи іншим правовим приписом.

(2) Збереження, зміна чи використання може здійснюватись лише з тією ціллю, з якою ці дані було зібрано. Використання включно з наступним збереженням і зміною, призначеними для іншої поліцейської цілі допускається, якщо і наскільки поліція має право зібрати дані для реалізації цієї цілі.

(3) Тривалість зберігання має бути обмеженою і не перевищувати необхідної міри. Для автоматизованих баз даних мають встановлюватись строки, у які щонайпізніше має проводитись перевірка, чи є й надалі необхідність зберігати ці дані з можливістю їх пошуку у базі. (строки перевірки). Для неавтоматизованих баз даних і документів строки перевірки чи терміни зберігання мають бути встановлені наперед. При цьому має враховуватись мета зберігання, а також вид і значення приводу до зберігання.

(4) Інші приписи про зберігання, зміну і використання даних залишаються незмінними.

Стаття 38. Зберігання, зміна і використання даних

(1) Поліція може зберігати, змінювати і використовувати персональні задокументовані чи представлені в електронній формі дані, якщо це необхідно для здійснення її завдань, для обмеженого часовими рамками документування, для здійснення внутрішніх адміністративних процесів.

(2) Поліція може зокрема зберігати, змінювати і використовувати персональні дані, які вона отримала від осіб у межах карноправового провадження чи від/про підозрюваних у вчиненні карного порушення осіб, якщо це необхідно для запобігання виникненню загроз, зокрема для подолання карних порушень. Якщо підозра, що лежить в основі обґрунтування необхідності зберігання даних, відпадає, то такі дані мають бути знищені. Строки, встановлені відповідно до абз. 3 статті 37 не повинні перевищувати для дорослих – десять років, для неповнолітніх – п'ять років і для дітей – два роки (регулярні строки). У незначних випадках мають бути передбачені коротші строки. Строк починається, як правило, з закінченням року, у якому було зафіксовано останню подію, котра призвела до внесення даних до бази, але не раніше ніж після закінчення строку, на який було позбавлено волі чи до закінчення строку, на який було призначено виправні та виховні заходи. Якщо протягом строку, передбаченого в реченнях 3-5, будуть збережені подальші відомості про одну й ту ж особу, то для усієї сукупності даних має застосовуватись строк, який закінчується виходячи з дати збереження останніх відомостей.

(3) Зібрані згідно з реченням 2 абз. 2 статті 33 дані про номерні знаки мають бути негайно видалені після співставлення даних. Якщо номерний знак міститься у співставлених розшукових базах або базах даних, і його запис або використання в окремому випадку є необхідним для попередження загрози або для цілей, для яких були створені розшукові бази або банки даних, на відхилення від цього застосовуються абз. 1 та 2, а також норми Карного процесуального кодексу. За виключенням випадків, передбачених підп. а) пункту 2 речення 3 абз. 2 статті 33, окремі записи не можуть бути об'єднані в одну рухому картинку.

(4) У випадках, передбачених абз. 1 статті 36 не зважаючи на абз. 2 цієї статті може бути встановлено довший строк. Якщо після закінчення строку зберігання триває, воно має щонайменше через три роки бути ще раз перевірене на можливість виділення старих матеріалів і усунення їх.

(5) Поліція може використовувати персональні дані у цілях підготовки поліцейських. Анонімізація може не проводитись, якщо вона буде можливою лише на невиправдано великих витрат чи якщо вона неможлива з огляду на мету, з якою проводиться підготовка і правомірні інтереси причетної особи на нерозголошення цих даних не є очевидно переважаючим.

Стаття 39. Загальні приписи щодо передання даних

(1) Підрозділ, що передає дані, має перевірити допустимість передання. Якщо передання відбувається за запитом отримувача, він має надати необхідні для здійснення цієї перевірки відомості. Якщо запит поданий підрозділом поліції чи іншим органом влади, чи публічною установою, орган-передавальник перевіряє лише відповідність ініціативи колу завдань покладених на запитуючий орган. Якщо передання даних відбувається автоматизованим шляхом, отримувач несе відповідальність за правомірність запиту.

(2) Отримувач може використовувати і зберігати отримані персональні дані лише для тієї мети, з якою ці дані були йому надані. Установам чи іншим органам влади за межами чинності Конституції, між- чи наднаціональним органам, а також особам і органам за межами публічної сфери діяльності має бути вказано на цю вимогу.

(3) Якщо персональні дані належать до професійної чи особливої службової таємниці, і якщо вони передані поліції особою на виконання нею своїх професійних чи службових обов'язків, то передання даних поліцією допускається лише тоді, коли отримувач потребує цих даних для реалізації цілі,

для якої їх отримала поліція. Причетна особа або, якщо у конкретному випадку це не може посприяти справі, зобов'язаний до збереження таємниці підрозділ, має дати свою згоду, якщо передача відбувається у сфері, що лежить поза публічною.

(4) Передання даних між поліцейськими підрозділами і Службою захисту Конституції[7] здійснюється відповідно до Баварського закону про захист Конституції.

(5) Інші приписи про передання даних залишаються непорушними.

Стаття 40. Передання даних в межах публічної сфери

(1) Поліція може передавати персональні дані іншим органам поліції, якщо це необхідно для здійснення завдань поліції. Це ж стосується передання даних до поліції інших земель чи Федерації.

(2) Поліція може сама передавати персональні дані до органів чи публічних установ, якщо це необхідно для виконання завдань поліції.

(3) Якщо до компетенції інших органів чи публічних установ входить захист від загроз, поліція може сама надати цим органам чи публічних установам персональні дані, якщо і наскільки це виглядає необхідним для здійснення завдань отримувача.

(4) Зрештою поліція може передавати персональні дані до органів та публічних установ, якщо і наскільки це необхідно для:

1. здійснення завдань з відвернення загроз отримувачем;

2. запобігання чи усунення суттєвих збитків чи шкоди для загалу, чи

3. для охорони інших гідних захисту інтересів.

(5) Поліція може передавати персональні дані на запит органів влади та інших установ з поліцейськими завданнями та органів влади та інших установ, що перебувають за межами дії Основного закону, а також до наднаціональних чи міжнародних організацій, якщо і наскільки:

1. це необхідно для виконання завдань поліції;

2. це необхідно для виконання завдань отримувача і поліції, покладених на основі правових приписів Європейського Союзу, міжнародних договорів або міжнародних зобов'язань Федеративної Республіки Німеччина, чи

3. це необхідно отримувачу для подолання суттєвої загрози.

Передання даних не здійснюється, якщо і наскільки існує підстава для припущення, що таким чином буде порушене досягнення передбачених законом Землі чи Федерації цілей чи буде порушено гідні захисту інтереси причетної особи.

Стаття 41. Передання даних особам чи установам поза межами публічної сфери

(1) Поліція може сама передавати дані особам чи установам поза межами публічної сфери, якщо це необхідно:

1. для виконання завдань поліції;

2. для запобігання чи усунення особливих збитків чи шкоди для блага загалу чи

3. для забезпечення гідних захисту інтересів індивіда і немає підстав для припущення, що причетна особа має гідні захисту інтереси перешкодити переданню даних.

(2) Поліція може за заявою осіб чи установ з-поза меж публічної сфери передавати персональні дані, якщо і наскільки заявник:

1. правдоподібно заявляє про свій правовий інтерес до передання цих відомостей і немає підстав для припущення, що причетна особа може мати гідний захисту інтерес до недопущення передання даних чи

2. заявляє про правомірний інтерес, і є очевидним, що передання даних відповідає інтересу причетної особи, і немає жодної підстави для припущення, що знаючи про запит він би заборонив передання.

Стаття 42 Передання даних поліції

(1) Публічні установи можуть, якщо законом не встановлено інше, передавати персональні дані до поліції за власною ініціативою, якщо слід припускати, що передання таких даних потрібне для здійснення завдань

[7] Найменування спецслужби Німеччини. В оригіналі – «Verfassungsschutz» (прим. редактора).

поліції. Поліція має знищувати ці дані, якщо і наскільки вони більше не потрібні для здійснення її завдань.

(2) Поліція може подавати до публічних установ вимоги про передання персональних даних, якщо і наскільки це необхідно для здійснення її завдань. Публічна установа, що отримала запит, перевіряє допустимість передання даних. Якщо законом не передбачено інше, вона перевіряє лише, чи вимога відповідає передбаченим законом завданням поліції, за винятком, якщо у конкретному випадку є підстави перевірити правомірність вимоги. Поліція має надавати необхідні для перевірки відомості. Запитана публічна установа має передати дані поліції, якщо інше не передбачено законом.

(3) Поліція може запитувати органи і інші установи з поліцейськими завданнями та інші органи і установи за межами дії Основного закону, а також наднаціональні чи міжнародні організації про передання персональних даних, якщо і наскільки це необхідно для здійснення їх завдань, а законом не передбачено іншого.

Стаття 43. Звірка даних у межах поліції

(1) Поліція може звіряти персональні дані осіб, зазначених у статтях 7 і 8, зі змістом поліцейських баз даних. Персональні дані інших осіб поліція може звіряти лише тоді, коли факти виправдовують припущення, що це необхідно для здійснення певного поліцейського завдання. Поліція може крім того у межах здійснення своїх завдань звіряти отримані персональні дані з результатами заходів зі стеження. Причетний може за винятком передбачених у статті 12 випадків на час звірки бути затриманим. Стаття 13 залишається непорушною.

(2) Правові приписи про звірку даних у інших випадках залишаються непорушними.

Стаття 44. Растровий розшук

(1) Поліція може вимагати від державних і недержавних органів передачу особистих даних про певні групи осіб із банків даних з метою співставлення з іншими базами даних, якщо це потрібне для попередження:

1. загрози для існування або безпеки Федерації або федеральної Землі або для тіла, життя чи свободи особи або для речей, якщо наявна загальна загроза, або

2. тяжкого злочину, якщо конкретні підготовчі дії самі собою або ж у поєднанні з іншими певними фактами виправдовують припущення, що такий злочин буде вчинений.

(2) Клопотання про передання даних має обмежуватись необхідністю отримання даних про прізвище, адреси, дату та місце народження та про інші, потрібні в окремому випадку дані. Якщо підлягаючі переданню дані не можуть бути відокремлені від інших даних або можуть бути відокремлені лише із невиправданими зусиллями, то на підставі розпорядження мають бути передані також і інші дані. Використання цих даних не допускається. Носії професійної таємниці згідно з §§ 53, 53a КПК не зобов'язані передавати особисті дані, які підпадають під обов'язок дотримання професійної або спеціальної посадової таємниці. На це має бути вказано в клопотанні про передання даних.

(3) Розпорядження про захід може бути прийняте тільки суддею. Компетентним є дільничний суд, в окрузі якого має місце знаходження відповідний орган поліції. Відповідно застосовується речення 3 абз. 1 статті 24. Розпорядження приймається письмово і має бути обґрунтоване. Воно має зазначати зобов'язану до передання даних особу і обмежуватись даними та ознаками перевірки, які потрібні в конкретному випадку. Про захід без затримки має бути поінформований Уповноважений землі з питань захисту даних. 4) Дані, зібрані в рамках зазначеного в абз. 1 заходу, мають бути спеціально позначені. Вони можуть бути використані тільки:

1. для зазначених в абз. 1 цілей, а також

2. для цілей карного переслідування за такі карні порушення, для розкриття яких такий захід міг би бути проведений згідно з Карним процесуальним кодексом. Зміна цілі має бути підтверджена і задокументована.

(5) Про зазначений в абз. 1 захід поліція має інформувати осіб, відносно яких після закінчення растрового розшуку здійснюються подальші заходи, як тільки це може

бути здійснено без загрози для цілі заходу, для залучених чиновників поліції, які здійснюють непублічні слідчі дії, або для зазначених в абз. 3 правових благ. Якщо у зв'язку із тими ж самими обставинами справи проти відповідної особи розпочато карно-правове розслідування, інформування відбувається за погодженням зі службою державного представництва, як тільки це дозволить стан провадження з розслідування. Якщо інформування не здійснюється впродовж 24 місяців після закінчення заходу, подальше його відкладення потребує згоди судді. Відповідно застосовуються речення 4-6 абз. 5 статті 34.

(6) Якщо ціль заходу досягнута або з'ясується, що вона не може бути досягнута, передані та додатково отримані у зв'язку із здійсненням заходу дані мають бути негайно видалені, а документи, якщо вони непотрібні для переслідування карних порушень і не можуть використовуватись згідно з пунктом 2 реченням 2 абз. 4, мають бути негайно знищені. Видалення та знищення мають бути задокументовані.

Стаття 45. Виправлення, знищення і блокування даних

(1) Персональні дані мають бути виправлені, якщо вони є неправильними. Якщо дані мають бути виправлені у неавтоматизованих носіях чи в документах, достатньо належним чином позначити дату, час і підстави, через які дані виявились неправильними. Якщо для їх передання поліцією виявляються неправильними, їх слід виправити і повідомити отримувача, якщо це необхідно для забезпечення гідних захисту інтересів причетної особи.

(2) Збережені в базах даних в режимі пошуку персональні дані і документи про причетних осіб мають бути знищені, якщо:

1. їх збереження було недозволеним, чи

2. за результатами проведеної у встановлені строки перевірки або перевірки з особливого приводу буде встановлено, що необхідність певних даних для підрозділу, що їх зберіг, більше не потрібне для виконання його завдань. Речення 3-5 абз. 2 статті 38 застосовуються відповідно.

(3) Знищення не проводиться, якщо:

1. існують підстави для припущення, що гідні захисту інтереси причетної особи можуть бути порушені;

2. ці дані потрібні для запобігання потребі у здобутті доказів;

3. використання даних необхідне у наукових цілях чи

4. через особливий вид зберігання даних це неможливо чи можливо з надзвичайно великими витратами.

У цих випадках дані мають блокуватись і блокування має бути позначене. Вони можуть бути використані лише для зазначених у реченні 1 пунктів 2 і 3 цілях чи за згодою причетної особи.

(4) Для архівування застосовуються приписи Баварського закону про архіви. Обов'язок передання відомостей до архіву визначається відповідно до погодження, здійсненого за правилами абз.2 статті 6 Баварського закону про архіви.

Стаття 46. Автоматизований виклик даних

(1) Запровадження автоматизованого виклику даних, який уможливлює передання персональних даних у режимі запиту, допускається, якщо і наскільки процедура відповідає потребам охорони гідних захисту інтересів причетної особи і потребам здійснення завдань поліції. Виклик іншими ніж поліцейські органами чи установами допускається лише в установлених законом випадках.

(2) Протоколи, складені про запити відповідно до абз. 1, можуть використовуватись для подолання злочинності і гарантування безпеки даних. Використання з метою боротьби зі злочинністю може здійснюватись лише за розпорядженням зазначеного в абз. 5 статті 33 керівника. Тривалість зберігання запротокольованих запитів не може перевищувати строк, рівний одному року. Запити, які зроблені з допомогою автоматизованої системи визначення номерних знаків, не можуть протоколюватися.

(3) Державне міністерство внутрішніх справ Баварії може утворювати з іншими Землями і Федерацією інформаційне

об'єднання, яке забезпечить автоматизовану обробку даних.

Стаття 47. Розпорядження про організацію баз даних

(1) Для першого застосування автоматизованої процедури обробки персональних даних у розпорядженні про організацію бази даних, яке повинно бути погодженим з Державним міністерством внутрішніх справ Баварії, має бути встановлено:

1. підрозділ (установу), що здійснює збереження;
2. назву бази даних;
3. мету її заснування;
4. коло осіб, про яких буде збиратись інформації;
5. вид даних, що зберігаються;
6. право поновлення бази даних;
7. право доступу до бази даних;
8. регулярну передачу даних;
9. строки для здійснення перевірки, тривалість зберігання;
10. протоколювання запитів.

За попередньою згодою Державного міністерства внутрішніх справ Баварії розпорядження про заснування бази даних має бути узгоджене із Земельним уповноваженим із захисту даних. Те ж стосується суттєвої зміни процедури внесення даних.

(2) Установа, що здійснює зберігання даних, має через належні проміжки часу перевіряти необхідність продовжувати ведення чи змінювати зміст баз даних.

(3) Державне міністерство внутрішніх справ Баварії може видавати рамкові приписи у вигляді наказу.

Стаття 48. Право довідки

(1) Поліція, на запит, надає причетному довідку про збережені про нього відомості. У заяві має бути зазначено вид персональних даних, про які має бути надана довідка, і пояснена причина подання запиту. Поліція визначає процедуру, зокрема форму довідки, на свій розсуд відповідно до службового обов'язку.

(2) Довідка не надається, якщо і наскільки:

1. під загрозу буде поставлено здійснення поліцією своїх завдань, зокрема через вивідування у поліції її даних;
2. довідка може зашкодити підтриманню публічного порядку чи безпеки чи потягне за собою збитки для благополуччя Федерації чи будь-якої Землі, чи
3. дані чи факт їх зберігання відповідно до правового припису чи за своєю суттю, зокрема через переважаючі правомірні інтереси третіх осіб, мусять зберігатись у таємниці, і інтерес причетної особи до отримання довідки не переважає.

(3) Відмова від надання довідки не потребує обґрунтування. Якщо у довідці відмовлено, то причетному має бути вказано на право звернутись за захистом до Земельного уповноваженого із захисту даних.

(4) Якщо причетному не буде надано довідки, вона має бути надана Земельному уповноваженому із захисту даних, якщо і настільки Державне міністерство внутрішніх справ Баварії у конкретному випадку не встановлює, що через це може виникнути загроза для Федерації чи певної Землі. Повідомлення Земельного уповноваженого із захисту даних причетній особі не може містити жодної вказівки на стан і обсяг відомостей поліції про неї, якщо і наскільки поліція не погоджує таку вказівку.

Глава 3. Застосування Баварського закону про захист даних

Стаття 49.

Абз. 1 статті 8, статті 10-13, абз. 5-8 статті 15, статті 16-22, 26-28 Баварського закону про захист даних не застосовуються. Стаття 21а Закону Баварії про захист даних застосовується при реалізації власником права на використання свого приміщення.

Розділ IV. Допомога у виконанні рішень

Стаття 50. Допомога у виконанні рішень

(1) Поліція надає установам на їх клопотання допомогу у виконанні рішень, якщо має застосовуватись прямий примус і інші установи не мають для цього відповідного

персоналу чи застосовані ними засоби не можуть бути реалізовані іншим чином.

(2) Якщо і наскільки немає чи недостатньо задіяння персоналу управління юстицією, поліція припроваджує осіб до суду чи служби державного представництва і допомагає голові судового засідання у підтриманні порядку на ньому.

(3) Засади службової допомоги між органами влади застосовуються відповідно.

(4) Обов'язок надавати службову допомогу залишається непорушним.

Стаття 51. Провадження

(1) Клопотання про надання допомоги у виконанні рішень мають подаватись у письмовій формі. У них має зазначатись причина і правова підстава потрібного заходу.

(2) У невідкладних випадках клопотання може бути подане у довільній формі. На вимогу воно має негайно бути підтверджено письмово.

(3) Клопотання про надання допомоги у виконанні рішень мають подаватись до найнижчого підрозділу поліції, можливості і сфера діяльності якого достатні для його виконання. Вказівки органів безпеки мають перевагу перед клопотаннями інших органів і установ влади.

(4) Ініціатор клопотання має бути поінформований про його виконання.

Стаття 52. Виконавча допомога при позбавленні волі

(1) Якщо клопотання про надання допомоги у виконанні рішень має змістом позбавлення волі, до нього має бути додане чи у ньому зазначене відповідне судове рішення про допустимість позбавлення волі.

(2) Якщо попереднє судове рішення не було ухвалене, поліція має звільнити затриману особу, якщо установа, що ініціювала затримання не бере особу до свого відання чи негайно не ініціює ухвалення відповідного судового рішення.

(3) Статті 19 і 20 застосовуються відповідно.

Розділ V. Примус

Глава 1. Примушення до дій, до допущення дій та утримання від дій

Стаття 53. Допустимість адміністративного примусу

(1) Адміністративний акт поліції, який зобов'язує до вчинення певної дії чи утримання від неї чи допуск іншого до вчинення певної дії може реалізовуватись за допомогою засобів примусу, після того як він вступив у законну силу (і не може бути оспореним) чи якщо засіб оскарження не має відкладальної сили.

(2) Адміністративний примус може застосовуватись без попереднього видання адміністративного акту, якщо він необхідний для подолання загрози, зокрема при застосуванні заходів відповідно до статей 7-10 це застосування є неможливим або неможливим вчасно чи не обіцяє жодного ефекту і поліція при цьому діє у межах своїх повноважень.

Стаття 54. Заходи примусу

(1) Заходами примусу є:

1. замісне виконання (стаття 55);
2. примусова плата (стаття 56);
3. безпосередній примус (стаття 58).

(2) Заходи примусу встановлюються відповідно до статей 59 і 64.

(3) Заходи примусу можуть застосовуватися поряд із покаранням чи штрафом і повторюватись і змінюватись доти, доки не буде досягнуто виконання адміністративного акту чи його задоволення іншим чином.

Стаття 55. Замісне виконання

(1) Якщо зобов'язання вчинити певну дію, вчинити яку може й інша особа не виконане, то поліція може самостійно вчинити цю дію чи уповноважити на її вчинення іншу особу. За вчинення дії з зобов'язаної особи стягується відшкодування її вартості (збори і накладні витрати). Щодо усього іншого діє Закон про витрати.

(2) Зобов'язаній особі може бути поставлена вимога попередньої оплати орієнтовних витрат на замісне виконання. Якщо ця особа несвоєчасно сплачує вартість витрат чи орієнтованих витрат на вчинення замісної дії, їх може бути стягнено у примусовому

адміністративному провадженні. Стягнення витрат зупиняється відразу ж як тільки причетна особа здійснює відповідну дію.

Стаття 56. Примусова плата

(1) Примусова плата має встановлюватись письмово у розмірі між п'ятьма і двома тисячами п'ятсотма євро.

(2) Разом із визначенням примусової плати зобов'язаній особі має бути встановлений розумний строк для її сплати.

(3) Якщо зобов'язана особа несвоєчасно здійснює оплату, здійснюється стягнення у примусовому адміністративному провадженні. Стягнення витрат зупиняється відразу ж як тільки причетна особа здійснює відповідну дію чи утримується від дії.

(4) За встановлення примусової плати з зобов'язаної особи стягується відповідна плата (збори і накладні витрати). Щодо всього іншого діє Закон про витрати.

Стаття 57. Замісне ув'язнення

(1) Якщо примусову плату не може бути стягнено, то адміністративний суд за поданням поліції може ухвалити застосування замісного ув'язнення якщо при накладенні примусової плати вказувалось на наступне застосування замісного ув'язнення. Замісне ув'язнення не може бути меншим ніж один день і більшим ніж два тижні.

(2) Замісне ув'язнення виконується за поданням поліції виконавчою службою відповідно до §§ 904-910 Цивільного процесуального кодексу.

Стаття 58. Безпосередній примус

(1) Поліція може застосувати безпосередній примус, якщо інші засоби не варто брати до уваги чи вони не принесуть очікуваного ефекту чи є недоцільними. Щодо виду і способу застосування безпосереднього примусу застосовуються стаття 60 і наступні.

(2) Безпосередній примус до вчинення правочину не допускається.

(3) За застосування безпосереднього примусу стягуються відповідна плата (збори і накладні витрати). Щодо усього іншого діє Закон про витрати.

Стаття 59. Погроза застосування заходів примусу

(1) Погроза застосування заходів примусу має оголошуватись за найменшої можливості у письмовій формі. Зобов'язаній у погрозі особі має бути встановлено розумний строк; строк може не встановлюватись, якщо від особи вимагається бездіяльність або надання можливості іншому вчинити певну дію. Погроза може не застосовуватись, якщо обставини не дозволяють її застосування, зокрема якщо миттєве застосування засобу примусу необхідне для відвернення загрози.

(2) Погроза може бути поєднана з адміністративним актом, який зобов'язує до вчинення дії, до бездіяльності чи до надання можливості іншому вчинити певну дію. Вона повинна бути поєднана з адміністративним актом, якщо засіб скарження не має відкладальної щодо акту сили.

(3) Погроза має вказувати на визначені заходи примусу. Якщо погрожується застосуванням кількох заходів примусу, має бути наведена черговість їх застосування.

(4) Якщо погрожується застосуванням замісного виконання, то у погрозі має бути зазначена прогнозована вартість цього виконання.

(5) У погрозі примусовою платою має вказуватись її розмір.

(6) Погроза має бути формально доставлена адресату. Вищезазначене має робитись також тоді, коли вона поєднана з адміністративним актом і для акту не встановлено вимоги про формальну доставку.

(7) За застосування погрози стягується відповідна плата (збори і накладні витрати). Вищезазначене не застосовується, якщо провадження здійснюється відповідно до речення 1 абз. 2 і адміністративний акт, яким встановлюється зобов'язання вчинити дію, бездіяльність чи надати можливість іншому вчинити дію, є безкоштовним. Щодо усього іншого діє Закон про витрати.

Глава 2. Застосування безпосереднього примусу

Стаття 60. Правові підстави

(1) Якщо поліція відповідно до цього Закону чи інших правових норм уповно-

важена застосовувати безпосередній примус, то щодо виду і способу застосування мають застосовуватись статті 61-69 і, якщо і наскільки з них не випливає іншого, решта приписів цього Закону.

(2) Цивільно- і карно-правові наслідки відповідно до приписів про крайню необхідність і необхідну оборону діють відповідно.

Стаття 61. Визначення понять

(1) Безпосередній примус – вплив на осіб чи речі шляхом фізичної сили, її допоміжних засобів чи зброєю.

(2) Фізична сила – кожний безпосередній фізичний вплив на осіб чи речі.

(3) Допоміжні засоби фізичної сили – зокрема наручники, водомети, технічні огорожі, службові собаки, службові коні, службові автомобілі, подразнювальні і психічні препарати, а також вибухові речовини при значені для вчинення вибуху (вибухівка).

(4) У якості зброї допускаються кийок, пістолет, револьвер, рушниця, автоматичний пістолет, автоматична гвинтівка, ручна граната. Зброя може використовуватися як допоміжний засіб у випадках, передбачених розпорядженням Державного міністра внутрішніх справ.

Стаття 62. Виконання розпорядження

(1) Чиновники поліції зобов'язані виконувати розпорядження про безпосередній примус, віддане уповноваженою до керівництва особою. Вищезазначене не є чинним, якщо розпорядження порушує гідність людини чи віддається не з метою здійснення службових цілей.

(2) Розпорядження не виконується, якщо воно має наслідком вчинення карного порушення. Якщо чиновник поліції, тим не менше, чинить його, то він вважається винуватим лише якщо він розпізнав це чи якщо за відомими йому обставинами справи очевидно, що через виконання розпорядження він вчинить карне порушення.

(3) Сумніви щодо правомірності розпорядження чиновник поліції має доповісти тому, хто віддав розпорядження, якщо це дозволяють обставини справи.

(4) Абз. 2 і 3 § 65 Закону про чиновників[8] не застосовуються.

Стаття 63. Надання допомоги потерпілим

У разі застосування безпосереднього примусу потерпілому, якщо це необхідно і становище дозволяє, має надаватись сприяння і медична допомога.

Стаття 64. Погроза застосування безпосереднього примусу

(1) Застосуванню безпосереднього примусу має передувати погроза його застосування. Від погрози можна відмовитись, якщо обставини не дозволяють її оголосити, зокрема якщо негайне застосування безпосереднього примусу необхідне для відвернення загрози. Погрозою застосування стрілецької зброї вважається здійснення попереджувального пострілу.

(2) Вогнепальна зброя і ручні гранати можуть використовуватись без оголошення погрози лише тоді, коли це необхідно для відвернення наявної загрози для життя і здоров'я.

(3) Проти натовпу людей застосування безпосереднього примусу має здійснюватись як правило завчасно, щоб непричетні особи мали можливість відійти геть. Застосування стрілецької зброї проти осіб у натовпі має здійснюватись лише після погрози його застосування; погрозу слід перед застосуванням повторити попереджувальним пострілом. За використання технічних огорож і службових коней погрозу можна не оголошувати.

Стаття 65. Надягнення наручників на осіб

Особа, яка затримується відповідно до цього Закону чи інших правових норм може бути одягнена у наручники, якщо факти дозволяють припустити, що вона:

[8] Див. цей закон: Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / За заг. ред. Тимощука В. П., Школика А. М. – К.: Конус-Ю, 2007. – С. 225 - 268 (прим. редактора).

1. чинить напад на чиновників поліції чи третіх осіб, чинить спротив чи пошкоджує речі;

2. буде утікати чи буде її звільнення чи

3. буде завдавати собі фізичної шкоди або чинити самогубство.

Стаття 66. Загальні приписи про застосування вогнепальної зброї

(1) Вогнепальна зброя може бути застосована лише тоді, коли інші заходи безпосереднього примусу були застосовані і не дали успіху чи очевидно не обіцяли результату. Застосування вогнепальної зброї проти особи допускається лише тоді, коли її застосування проти речей не дозволяє досягти мети її застосування.

(2) Вогнепальна зброя застосовується проти людей лише для того, щоб зробити їх нездатними до нападу чи до втечі. Постріл, який з достовірністю, що межує з упевненістю, завдасть смертельного поранення, допускається лише тоді, коли він є єдиним засобом для відвернення наявної загрози завдання тяжкої шкоди особистій недоторканності особи.

(3) Проти осіб, які на вигляд не досягли 14-ти років, застосування вогнепальної зброї не допускається. Вищезазначене не застосовується, якщо застосування зброї є єдиним засобом для захисту від наявної загрози для життя і здоров'я.

(4) Застосування зброї є неприпустимим, якщо чиновник поліції може розпізнати, що існує висока імовірність завдання шкоди непричетній особі. Вищезазначене не застосовується, якщо застосування зброї є єдиним засобом для відвернення наявної загрози для життя.

Стаття 67. Застосування зброї проти осіб

(1) Зброя може бути використаною проти осіб лише:

1. для відвернення наявної загрози для життя і здоров'я;

2. для перешкоджання безпосередньому вчиненню чи продовженню вчинення тяжкого злочину чи злочину із застосуванням чи володінням вогнепальною зброєю чи вибуховими речовинами;

3. для зупинки особи, яка шляхом втечі перешкоджає установленню своєї особи, якщо вона:

a) особливо підозрюється у вчиненні злочину, чи

b) особливо підозрюється у вчиненні карного проступку і факти дозволяють припустити, що вона має при собі вогнепальну зброю чи вибухові речовини;

4. для припинення втечі чи затримання особи, яка має утримуватись під вартою чи бути затриманою:

a) на основі судового рішення про вчинення злочину чи на основі особливої підозри у вчиненні злочину чи

b) на основі судового рішення про вчинення карного проступку чи на основі особливої підозри у вчиненні карного проступку, якщо і наскільки факти дозволяють припустити, що вона має при собі вогнепальну зброю чи вибухові речовини;

5. для подолання збройного звільнення затриманої особи чи у інших випадках, зазначених у статті 107 Баварського закону про виконання покарань.

(2) Вогнепальна зброя не може застосовуватись відповідно до пункту 4 абз. 1, якщо йдеться про затримання неповнолітньої особи чи затримання для відбуття незначного покарання чи якщо йдеться про припинення втечі з відкритого закладу виконання покарань.

Стаття 68. Застосування зброї проти осіб у натовпі

(1) Вогнепальна зброя може застосовуватись проти осіб у натовпі лише тоді, коли натовпом чи з середини натовпу вчиняються чи відразу будуть вчинені особливо важкі насильницькі дії і іншими заходами запобігти їм неможливо.

(2) Той, хто не відійде геть від натовпу після повторної погрози застосування вогнепальної зброї, хоч він має таку можливість, не вважається непричетним (абз. 4 статті 66).

Стаття 69. Особлива зброя, вибухівка

(1) Автоматична зброя і ручні гранати можуть застосовуватись проти людей лише у випадках пунктів 1, 2 і 5 абз. 1 статті 67 і за згодою Державного міністра внутрішніх справ чи уповноваженої ним у конкретному випадку особи, коли:

1. ці особи застосували вогнепальну зброю чи ручні гранати чи подібні вибухові засоби і

2. попереднє використання іншої зброї не принесло успіху.

(2) Автоматична зброя і ручні гранати не можуть застосовуватись для того, щоб унеможливити втечу. Ручні гранати не можуть застосовуватись проти осіб у натовпі.

(3) Щодо іншого норми про застосування стрілецької зброї застосовуються відповідно.

(4) Вибухівка не може застосовуватись проти людей.

Розділ VI. Вимоги про відшкодування, компенсації і заміну

Стаття 70. Вимога про відшкодування

(1) Хто внаслідок застосування зазначених у статті 10 заходів зазнає шкоди, тому має бути виплачене відшкодування, якщо і наскільки шкода завдана заходами поліції і потерпілий не отримає відшкодування від інших.

(2) Те саме застосовується, якщо той, хто не є відповідальним згідно із статтями 7 чи 8 і проти нього застосовуються зазначені у статті 10 заходи, буде вбитий або поранений чи якщо йому буде завдано іншої неприпустимої шкоди. Відшкодування має надаватися і тоді, коли захід здійснювався відповідно до розпорядження судді.

(3) У разі смерті особі, яка була утриманцем убитого має здійснюватись відшкодування відповідно до приписів про утримання Цивільного кодексу.

(4) Вимога відшкодування відповідно до абз. 1-3 не має місця, якщо і наскільки захід також пішов на користь особі чи майну потерпілого.

(5) Якщо обов'язок відшкодування поліцією шкоди врегульований іншими нормами, то застосовуються ці норми.

(6) Відшкодовує збитки той носій поліцейської влади, який прийняв рішення про застосування заходу, що призвів до відшкодування.

(7) Відшкодування до абз. 1-3 здійснюється за наявності майнової шкоди; при цьому вигоди, які потерпілий отримує через проведення заходів, мають враховуватись при встановленні розміру збитків. При позбавленні волі розмір відшкодування визначається відповідно до абз. 3 § 7 Закону про відшкодування шкоди, завданої карним переслідуванням. При встановленні розміру відшкодування має також бути врахована міра винуватості потерпілого. Відшкодування здійснюється у грошовій формі.

Стаття 71. Вимога компенсації

(1) Якщо поліція діяла за вказівкою або на вимогу недержавної установи, то утворення, якій належить ця установа, має здійснити на користь зазначеного у абз. 6 статті 70 потерпілого відшкодування, якщо і наскільки шкода не виникла через провину поліції при здійсненні зазначеної вище вимоги.

(2) Установа, що зобов'язана здійснити відшкодування, має компенсувати носію поліцейської влади вчинені ним згідно зі статтею 70 витрати.

Стаття 72. Вимога про повернення

(1) Якщо носій поліцейської влади, який зобов'язаний відповідно до абз. 6 статті 70 здійснити відшкодування, не має права вимагати компенсації відповідно до статті 71, то він може вимагати її від особи, відповідальної згідно із статтями 7 чи 8.

(2) Якщо утворення, зобов'язане відповідно до статті 71 здійснити відшкодування, виконало свій обов'язок, воно може вимагати повернення компенсації від особи, відповідальної згідно із статтями 7 чи 8.

Стаття 73. Порядок розгляду спору

(1) Щодо вимог про відшкодування згідно зі статтею 70 у разі спору вирішують загальні суди.

(2) Щодо компенсації згідно зі статтею 71 і повернення згідно зі статтею 72 у разі спору вирішують адміністративні суди.

Розділ VII. Прикінцеві положення

Стаття 74. Обмеження основоположних прав

На підставі цього Закону можуть бути обмежені права на життя і фізичну недоторканність, на свободу особи, свободу зібрань і недоторканність житла, таємницю листування (речення 1 і 2 абз. 2 статті 2, абз. 1 статті 8, статті 10 і 13 Конституції Німеччини, абз. 1 статті 102, абз. 3 статті 106, абз. 1 статті 112, статті 113 і 109 Конституції Баварії).

Статті 75 – 76 (…)

Стаття 77. Поняття органу поліції

Завдання і повноваження, які у Федеральних чи Земельних правових приписах надаються «органам поліції», здійснюються поліцією лише тоді, коли Державне міністерство внутрішніх справ Баварії за погодженням із відповідним Державним міністерством врегулює шляхом видання постанови. Щодо решти компетентними є органи загального внутрішнього управління, якщо законом не встановлено інше.

Стаття 78 (…)

Федеральний Закон Австрійської Республіки про створення та організацію Федеральної кримінальної служби від 2002 року[1]

Створення Федеральної кримінальної служби

§ 1. Для цілей ефективної загально-федеральної боротьби з діяннями, які караються у судовому порядку, та для виконання центральних функцій в галузі міжнародної поліцейської кооперації створюється Федеральна кримінальна служба як організаційна одиниця для Генеральної дирекції публічної безпеки (абз. 1 § 6 Закону про поліцію безпеки).

Організація Федеральної кримінальної служби

§ 2. (1) На чолі Федеральної кримінальної служби стоїть директор.

(2) Директор визначає організаційну структуру Федеральної кримінальної служби з урахуванням ощадливості та доцільності виконуваних завдань.

(3) Директор, в інтересах швидкого та доцільного ведення справ, переданих Федеральній кримінальній службі згідно з § 4 та згідно з порядком розподілу справ від Федерального міністерства внутрішніх справ, має розподілити передані компетенції між організаційними одиницями Федеральної кримінальної служби (розподіл справ).

(4) Посилаючись на розподіл справ ніхто не може доводити право.

Регламент Федеральної кримінальної служби

§ 3. Директор Федеральної кримінальної служби повинен визначити, кому належить право надання дозволів на рішення за Федерального міністра внутрішніх справ в рамках розподілу справ, у яких справах прийняття рішення закріплюється за ним і кому належить право прийняття рішення у разі неможливості виконання обов'язків (Регламент). Для цього в інтересах швидкого ведення справ може бути також передбачено, що відповідно уповноважена Регламентом особа може уповноважити особливо придатного службовця Федеральної кримінальної служби на надання дозволів у певних справах.

Завдання центральних органів Федеральної кримінальної служби

§ 4. (1) Федеральна кримінальна служба для виконання переданих Федеральному міністру внутрішніх справ завдань з міжнародної поліцейської кооперації, забезпечує діяльність Національного центрального бюро міжнародної організації кримінальної поліції–INTERPOL, Національного Europol-офісу та Sirene-бюро[2].

(2) Федеральна кримінальна служба виконує для Федерального міністра внутрішніх справ наступні центральні завдання:

1. через установу з питань повідомлення про відмивання грошей – здійснює боротьбу з відмиванням грошей згідно з Законом про банківську галузь, Законом про біржу 1989 року, Законом про нагляд за цінними паперами, Законом про нагляд за страховою галуззю, Положенням про промисли та ремесла, Законом про корпоративний податок, Законом про азартні ігри, Положенням про адвокатуру, Положенням про нотаріат, Законом про професії з довірчого управління майном у сфері економіки, Законом про бухгалтерію та баланс, Законом про послуги зі здійснення платежів, а також Законом про виконання норм митного законодавства, зокрема шляхом прийняття, аналізу

[1] Переклад з німецької мови здійснено Геннадієм Рижковим (Німецький фонд міжнародного правового співробітництва) (прим. редактора).

[2] Інформаційна система, яка існує в усіх європейських державах Шенгенської зони (прим. редактора).

та подальшого передання отриманих повідомлень, включаючи пов'язане з цим міжнародне листування;

2. через установу з питань повідомлення про відмивання грошей – приймає, аналізує та передає повідомлення з метою боротьби з фінансуванням тероризму згідно із зазначеними в пункті 1 федеральними законами, включаючи пов'язане з цим міжнародне листування;

3. зберігає та повністю знищує знайдені військові матеріали згідно з абз. 5 § 42 Закону про зброю від 1996 року та

4. здійснює централізовані заходи через органи із забезпечення безпеки згідно із Законом про наркотичні засоби у сфері контролю за обігом та використанням наркотичних засобів та заготівельних наркотичних речовин. Зокрема це стосується отримання повідомлень згідно з пунктом 4 абз. 3 § 23 та пунктом 4 абз. 4 § 23 Закону про наркотичні засоби, а також здійснення повідомлень згідно з пунктом 1 абз. 1 § 24a та пунктом 1 абз. 1 § 24c Закону про наркотичні засоби.

(3) Якщо Федеральний міністр внутрішніх справ залишає за собою справи поліції безпеки та кримінальної поліції, то їх виконання належить Федеральній кримінальній службі, якщо тільки Федеральний міністр внутрішніх справ не уповноважить у рамках розподілу справ у Федеральному міністерстві внутрішніх справ іншу організаційну одиницю на їх виконання.

Застереження стосовно виконання кримінально-поліцейських завдань

§ 5. (1) Якщо це відповідає інтересам забезпечення ощадливості та доцільності, Федеральний міністр внутрішніх справ може залишити за собою виконання певних справ кримінальної поліції (абз. 2), зокрема якщо для кримінально-поліцейського втручання потрібні спеціальні освіта чи матеріальні ресурси або вчинені діяння регулярно свідчать про їх спільність у декількох федеральних Землях.

(2) Кримінальною поліцією у розумінні цього Федерального Закону є виконання завдань на службі кримінальної юстиції, зокрема розкриття діянь, які підлягають покаранню згідно із положеннями Карного процесуального кодексу від 1975 року.

Право Федеральної кримінальної служби бути вислуханим

§ 6. Директор Федеральної кримінальної служби має бути заслуханий:

1. у справах кримінально-технічних та кримінально-експертних справ, які є принципово важливими для діяльності кримінально-поліцейської виконавчої служби;

2. у принципових справах, які стосуються організації та діяльності кримінальної поліції.

Текстове рівноправ'я

§ 7. Якщо в цьому Федеральному Законі відносно фізичних осіб використовуватимуться позначення тільки у чоловічому роді, то вони стосуються у рівній мірі жінок і чоловіків. Під час використання позначень до певних фізичних осіб повинна використовуватись відповідна специфічна для відповідної статі форма.

Набуття чинності

§ 8. (1) Цей Федеральний Закон набуває чинності з 1 січня 2002 року.

(2), (3) (...)

Постанови

§ 9. Постанови можуть прийматись на основі цього Федерального Закону вже після його опублікування, але не можуть набути чинності раніше за нього.

Відсилання

§ 10. Відсилання у цьому Федеральному Законі до інших федеральних законів треба розуміти як посилання на відповідну чинну редакцію.

Виконання

§ 11. На виконання цього Федерального Закону уповноважується Федеральний міністр внутрішніх справ.

Поліцейський закон Королівства Нідерланди від 1993 року[1]

Розділ I. Визначення понять

Стаття 1.

1. У цьому Законі та положеннях законодавства, що ґрунтуються на ньому, нижчезазначені терміни мають таке значення:

a) регіон – поліцейський регіон;
b) регіональна колегія – колегія, зазначена у статті 22;
c) голова корпусу поліції[2] – бургомістр відповідно до першого пункту статті 23, або заступник голова корпусу поліції відповідно до шостого пункту статті 23;
d) керівник корпусу поліції[3] – керівник корпусу поліції відповідно до статті 24 або статті 38;
e) комісар Короля – представник Короля у провінції, в якій поліцейський регіон знаходиться цілком або майже цілком;
f) Голова національної служби обвинувачення – головний офіцер юстиції[4], відповідно до другого пункту 2 статті 137 Закону про судовий устрій;

Завдання органів юстиції:

1. виконання положень законодавства, що покладається на Міністра юстиції;

2. адміністративно-правове врегулювання питань щодо порушень положень законодавства, якщо цими положеннями передбачено, що нагляд за виконанням завдань поліції покладено на службу публічного представництва[5];

3. вручення судових повідомлень у карних справах, перевезення осіб, законно позбавлених волі, та несення служби при судах.

4. У цьому Законі та положеннях, що ґрунтуються на ньому, термін «охорона правопорядку від карних діянь» означає також – охорону безпеки осіб.

5. У цьому Законі **у якості головного офіцера юстиції** може виступати головний офіцер юстиції або особа, яка виконує його обов'язки. Якщо в одному окрузі містяться два поліцейських регіони, міністр юстиції визначає, в якому поліцейському регіоні діє головний офіцер юстиції, а в якому – особа, яка виконує обов'язки головного офіцера юстиції. У випадку відсутності особи, яка виконує обов'язки головного офіцера юстиції, неможливості виконання ним своїх обов'язків або відповідної вакантної посади його функції виконує головний офіцер юстиції.

Розділ II. Завдання та побудова поліції

Стаття 2.

Завдання поліції полягає у забезпеченні – за умови підпорядкованості компетентним органам влади та відповідності чинному законодавству – надання фактичної підтримки правопорядку та надання допомоги тим, хто її потребує.

Стаття 3.

1. Службовцями поліції у межах цього Закону вважаються нижчезазначені особи:

a) службовці, призначені на посаду для виконання завдань поліції;
b) службовці, призначені на посаду для виконання технічних, адміністративних та інших видів роботи у процесі виконання завдань поліцією;
c) службовці-добровольці, призначені на посаду для виконання завдань поліції.

2. Термін «службовці, призначені на посаду для виконання завдань поліції» означає також службовців поліції з надзвичайними повноваженнями відповідно до статті 43.

---

1 Переклад з голландської мови здійснено бюро перекладів «Transcript» за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

2 В оригіналі – «korpsbeheerder» (прим. редактора).

3 В оригіналі – «korpschef» (прим. редактора).

4 Назва органу обвинувачення і керівника цього органу. В оригіналі – «landelijk parket» і «hoofdofficier van justitie» (прим. редактора).

5 Інша назва органу обвинувачення. В оригіналі – «openbaar ministerie» (прим. редактора).

Стаття 4.

Поліція складається з 25 регіональних поліцейських корпусів, одного Корпусу національної поліцейської служби та службовців поліції з надзвичайними повноваженнями відповідно до статті 43.

Стаття 5.

1. На підставі загального регулювання[6] за пропозицією міністра юстиції і міністра внутрішніх справ і справ Королівства впроваджуються правові норми про завдання, які можуть виконуватися службовцями-добровольцями.

2. Загальне регулювання, зазначене у першому пункті, набуває чинності не раніше, ніж через три місяці з дня виходу «Staatsblad», на сторінках якого було розміщено оголошення про цей захід. Про розміщення відповідного оголошення вищезгадані міністри невідкладно повідомляють обом палатам Генеральних Штатів[7] за умови представлення тексту проекту повідомлень.

Стаття 6.

1. Перед Королівською службою маршалів[8] без шкоди відповідним іншим положенням законодавства або положенням, що слідують з них, ставляться такі завдання поліції:

a) охорона безпеки членів Королівської династії у взаємодії з іншими органами, призначеними для цього;
b) виконання завдань поліції на користь збройних сил Нідерландів та інших країн, а також міжнародних військових штабів та осіб, які входять до складу збройних сил і військових штабів;
c) виконання завдань поліції в аеропорту «Schiphol» та на територіях, призначених міністром юстиції, міністром внутрішніх справ і справ Королівства, міністром оборони для забезпечення повітряного сполучення, а також охорона безпеки цивільної авіації;
d) надання підтримки, а також взаємодія з поліцією на підставі положень цього Закону, надання допомоги поліції у боротьбі з міжнародною злочинністю;
e) виконання завдань поліції у місцях, що знаходяться у розпорядженні міністра оборони, у заборонених місцях, які відповідно до положень Закону про збереження державних таємниць призначені для захисту батьківщини, на території службової квартири прем'єр-міністра;
f) виконання завдань відповідно до положень Закону про іноземних громадян від 2000 року або положень, що слідують з нього, до чого належить обслуговування прикордонних пунктів, визначених міністром юстиції, та, якщо необхідно у зв'язку з цим, виконання завдань поліції безпосередньо у межах цих прикордонних пунктів і поблизу них, а також сприяння при затриманні чи примусовій доставці до слідчого підозрюваної або засудженої особи;
g) боротьба з контрабандою та шахрайством, пов'язаними з проїзними документами та посвідченнями особи;
h) охорона «De Nederlandsche Bank N.V.» за дорученням міністра юстиції та міністра оборони.

2. До осіб, які входять до складу Збройних сил інших країн, а також міжнародних військових штабів, зазначених у підпункті «b» першого пункту, належать, зокрема, особи, призначені на підставі загального регулювання за пропозицією міністра оборони.

3. Міністр юстиції може давати необхідні загальні та конкретні вказівки коменданту Королівської служби маршалів, якщо це стосується:

a) виконання завдань, зазначених у підпунктах «a» та «h» першого пункту;
b) охорони безпеки осіб, призначених Міністром юстиції відповідно до положень підпункту «b» першого пункту;
c) виконання завдання, зазначеного у підпункті «c» першого пункту, стосовно

[6] Тут і далі під «загальним регулюванням» розуміється підзаконний акт уряду Нідерландів. В оригіналі – «algemene maatregel» (прим. редактора).

[7] Назва парламенту у Нідерландах. В оригіналі – «Staten-Generaal» (прим. редактора).

[8] Назва воєнізованого органу поліції в Нідерландах. В оригіналі – «Koninklijke marechaussee» (прим. редактора).

охорони правопорядку від карних порушень та охорони безпеки цивільної авіації;

d) охорона безпеки службової квартири прем'єр-міністра відповідно до положень підпункту «e» першого пункту.

4. Незважаючи на повноваження вести карний розшук, пов'язаний із розслідуванням будь-яких карних діянь, службовець з Королівської служби маршалів, призначений відповідно до положень статті 141 Карного процесуального кодексу, повинен утримуватися від виконання дій, відмінних від виконання завдань поліції, зазначених у першому пункті.

Розділ III. Повноваження поліції

Стаття 7.

1. Службовець поліції уповноважений виконувати свої завдання на території усієї країни.

2. Незважаючи на повноваження виконувати свої завдання на території усієї країни, службовець поліції повинен утримуватися від виконання дій за межами території свого призначення на службу, за винятком випадків, коли він повинен вести ці дії відповідно до правових норм, зазначених у положеннях Закону або які слідують з них, а також за дорученням або з дозволу компетентного органу влади, що керує поліцією.

Стаття 8.

1. Службовець поліції приймається на службу для виконання завдань поліції та має право застосувати силу при законному виконанні своїх службових обов'язків, якщо це виправдовується метою, котра переслідується такою дією, з урахуванням небезпеки, пов'язаної із застосуванням сили, і якщо цієї мети не можна досягти в інший спосіб. Застосуванню сили, у разі можливості, повинно передувати попередження.

2. Службовець поліції, прийнятий на службу для виконання завдань поліції, має доступ до будь-якого місця, лише якщо це є дійсно необхідним для надання допомоги особам, які її потребують.

3. Службовець поліції, прийнятий на службу для виконання завдань поліції, має право оглядати одяг осіб при здійсненні наданого йому за законом повноваження або при вчиненні дії з метою виконання завдань поліції, якщо з фактів чи обставин виявляється, що існує безпосередня загроза для життя чи безпеки зазначених осіб, самого службовця поліції чи третьої особи, і що цей огляд є необхідним для запобігання цій небезпеці.

4. Головний офіцер юстиції або допоміжний офіцер юстиції, до яких супроводжують затриманих осіб або підозрюваних осіб, законно позбавлених волі, або засуджених осіб, має право віддати наказ обшукати зазначених осіб, якщо з фактів чи обставин виявляється, що існує безпосередня загроза для життя чи небезпеки зазначених осіб, самого службовця поліції чи третьої особи, і що цей огляд є необхідним для запобігання цій небезпеці.

5. Здійснення повноважень, зазначених у пунктах першому-четвертому (включно), повинно бути доцільним, справедливим і помірним.

6. Дія положень пунктів першого-п'ятого (включно) поширюється, крім того, на військовослужбовців зі складу Королівської служби маршалів, якщо вони правомірно виконують свої службові обов'язки, та на військовослужбовців зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил, які надають допомогу поліції на підставі положень цього Закону.

7. Міністр юстиції може встановити порядок, згідно з яким зазначені у положеннях першого пункту статті 142 Карного процесуального кодексу службовці поліції з надзвичайними повноваженнями з питань карного розшуку, якщо вони призначені або ним особисто, або відповідно до категорії чи одиниці, можуть здійснювати повноваження, зазначені у першому і третьому пунктах. У такому випадку, з урахуванням статті 9, для них затверджується службова інструкція.

Стаття 8а.

1. Службовець поліції, прийнятий на службу для виконання завдань поліції, має право вимагати пред'явлення посвідчення особи відповідно до статті 1 Закону про обов'язок щодо ідентифікації особи, якщо це дійсно є необхідним для виконання завдань поліції.

2. Такі самі повноваження мають службовці поліції з надзвичайними повноваженнями з питань карного розшуку, зазначені у першому пункті статті 142 Карного процесуального кодексу, якщо це дійсно є необхідним для виконання їх завдань.

3. Такі самі повноваження мають військовослужбовці зі складу Королівської служби маршалів, якщо це дійсно є необхідним для виконання завдань поліції, відповідно до першого пункту статті 6, та військовослужбовці зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил, які надають допомогу поліції на підставі першого пункту статті 58 або першого пункту статті 59 відповідно.

Стаття 9.

1. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра юстиції, міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за умови надання згоди міністром оборони, якщо це стосується Королівської служби маршалів, затверджується службова інструкція для поліції та Королівської служби маршалів.

2. У випадках, коли військовослужбовці зі складу будь-якого іншого підрозділу Збройних Сил діють, виконуючи завдання, зазначені у статтях 59 та 60, на них поширюється дія положень службової інструкції.

3. У службовій інструкції встановлюються норми щодо виконання положень статей 7 та 8.

4. На підставі загального регулювання або положень, що слідують з них, міністерським розпорядженням встановлюються норми стосовно вживання заходів, котрі можуть вживатися щодо осіб, законно позбавлених волі, з метою їх ув'язнення, якщо це є необхідним і в інтересах безпеки зазначених або інших осіб. Загальне регулювання здійснюється за пропозицією міністра юстиції, міністра внутрішніх справ та справ Королівства, за умови надання згоди міністром оборони, якщо це стосується Королівської служби маршалів.

5. Дія пункту 4 поширюється на осіб, які для надання їм допомоги розміщені у Королівській службі маршалів.

6. Службовці, призначені міністром юстиції для перевезення осіб, законно позбавлених волі, можуть здійснювати повноваження, зазначені у першому-третьому пунктах статті 8, а також уживати заходів, зазначених у четвертому пункті, якщо це є необхідним і має на меті запобігання ухиляння осіб, яких планується перевозити, від здійснення нагляду за ними. Перше закінчене речення застосовується, якщо осіб, законно позбавлених волі, розміщено в поліції або у Королівській службі маршалів.

Стаття 10.

Усі службовці, на яких покладаються одні й ті самі завдання поліції, надають одне одному необхідну взаємну допомогу і завжди виявляють одностайність у співпраці, мета якої – виконання вищезгаданих завдань. У разі можливості вони завжди повинні надавати потрібну допомогу одне одному.

Стаття 11.

1. Особи, уповноважені на підставі статті 141, пункту «d» статті 142 Карного процесуального кодексу вести карний розшук, пов'язаний із розслідуванням будь-яких карних діянь, повинні співпрацювати з поліцією.

2. На підставі загального регулювання, за пропозицією Міністра юстиції, після узгодження з Міністром внутрішніх справ і справ Королівства, можуть встановлюватися норми щодо співпраці поліції зі службовцями поліції з надзвичайними повноваженнями з питань карного розшуку, зазначеними у статті 142 Карного процесуального кодексу.

Розділ IV. Орган, що керує та наглядає за поліцією

Стаття 12.

1. Якщо поліція діє з метою збереження публічного порядку та з метою надання допомоги, вона знаходиться під керівництвом бургомістра.

2. Бургомістр може давати необхідні вказівки відповідним службовцям поліції щодо виконання завдань, зазначених у першому пункті.

Стаття 13.

1. Якщо поліція діє з метою охорони правопорядку від карних порушень або виконує

завдання органів юстиції, за винятком випадків, коли положеннями законодавства встановлене інше, вона знаходиться під керівництвом офіцера юстиції.

2. Офіцер юстиції може давати необхідні вказівки відповідним службовцям поліції щодо виконання завдань, зазначених у першому пункті.

Стаття 14.

Бургомістр і офіцер юстиції регулярно радяться з приводу виконання завдань поліції з керівником територіального підрозділу регіонального поліцейського корпусу, на території якого повністю або частково знаходиться громада, та, у разі необхідності, з керівником корпусу поліції.

Стаття 15.

1. Якщо Королівська служба маршалів діє з метою збереження публічного або державного порядку, вона знаходиться під керівництвом бургомістра. Якщо Королівська служба маршалів діє з метою охорони правопорядку від карних порушень або виконує завдання органів юстиції, за винятком випадків, коли положеннями законодавства встановлене інше, вона знаходиться під керівництвом офіцера юстиції. У такому випадку керівник підрозділу Королівської жандармерії бере участь у нараді, зазначеній у статті 14, у встановлений там спосіб.

2. Дія першого пункту відповідним чином поширюється на військовослужбовців зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил, якщо вони надають допомогу поліції.

Стаття 15a.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства та, міністр юстиції можуть разом визначати об'єкти та служби, забезпечення охорони та безпеки яких поліцією є необхідним для державної безпеки, для відносин Нідерландів з іншими державами або для забезпечення важливих інтересів суспільства.

2. Бургомістр забезпечує виконання рішення відповідно до першого пункту, якщо ці дії спрямовані на збереження публічного порядку.

3. Головний офіцер юстиції забезпечує виконання рішення відповідно до першого пункту, якщо ці дії спрямовані на охорону правопорядку від карних порушень.

Стаття 16.

1. Якщо порушення публічного порядку, значення якого є більшим, ніж місцеве, або ж серйозні побоювання щодо виникнення таких порушень публічного порядку робить це необхідним, комісар Короля дає потрібні вказівки бургомістрам з провінції, за можливістю після обговорення з ними, щодо управління, яке вони повинні здійснювати для збереження публічного порядку.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може давати загальні та конкретні вказівки комісарам Короля та бургомістрам, за можливістю після обговорення з ними, щодо збереження публічного порядку, якщо це є необхідним для державної безпеки, для відносин Нідерландів з іншими державами або для забезпечення важливих інтересів суспільства.

3. Вказівки, зазначені у першому і другому пунктах, даються за можливістю у письмовій формі.

4. Вказівки, зазначені у другому пункті, даються бургомістрам за можливістю при посередництві комісара Короля. У разі відсутності такої можливості він повинен бути повідомленим про це якомога швидше.

Стаття 17.

1. З метою застосування положень другого пункту статті 15a та статті 16 бургомістри, комісари Короля та міністр внутрішніх справ і справ Королівства надають одне одному необхідну інформацію.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може встановлювати норми для виконання положень першого пункту.

Стаття 18.

1. Комісар Короля забезпечує, аби поліція належним чином у межах свого службового округу виконувала свої завдання щодо збереження публічного порядку та надання допомоги.

2. В однаковій мірі він слідкує за належним виконанням завдання щодо збереження публічного порядку, яке виконує Королівська служба маршалів на підставі положень цього Закону.

Стаття 19.

1. Колегія генеральних прокурорів[9] забезпечує, аби поліція належним чином виконувала свої завдання щодо охорони судоустрою від карних злочинів і завдання органів правосуддя.

2. В однаковій мірі Колегія генеральних прокурорів слідкує за належним виконанням завдання щодо охорони правопорядку від карних порушень і завдання органів юстиції, які виконує Королівська служба маршалів на підставі положень цього Закону.

Стаття 20.

1. Комісар Короля та Колегія генеральних прокурорів регулярно проводять обговорення питань щодо виконання завдань поліції та Королівської служби маршалів у межах службового округу відповідного комісара Короля. Вони надають одне одному необхідну інформацію.

2. Бургомістр і офіцер юстиції надають комісару Короля та Колегії генеральних прокурорів необхідну інформацію щодо поліції та виконання її завдань, а також повідомляють їм без запиту про те, що може виявитися важливим з цього приводу.

Розділ V. Регіональні поліцейські корпуси

Стаття 21.

1. Територію Нідерландів поділено на 25 регіонів відповідно до додатку, що є невід'ємною складовою цього Закону. До цього додатку можуть вноситися зміни, якщо це стосується кордонів регіонів і найменування громад, розташованих у їх межах, на підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ та справ Королівства. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановлюватися норми щодо переміщення персоналу, майнових прав, судових процесів або інших прав і зобов'язань, а також переміщення архівів, якщо зміна кордонів регіонів дає привід для цього.

2. Загальне регулювання, зазначене у другому закінченому реченні першого пункту, набуває чинності не раніше, ніж через три місяці з дня виходу «Staatsblad», на сторінках якого було розміщено оголошення про цей захід. Про розміщення відповідного оголошення міністр внутрішніх справ і справ Королівства невідкладно повідомляє обом палатам Генеральних Штатів за умови представлення тексту проекту повідомлень про загальне регулювання.

3. У кожному регіоні існує один регіональний поліцейський корпус.

4. Кожний регіон є юридичною особою.

5. Кожний регіон має своє юридичне місцезнаходження на території громади, яка призначається як така для кожного регіону, із зазначенням у першому пункті додатку.

Стаття 22.

1. Керівництво регіоном покладається на регіональну колегію відповідно до статтей 30 і 31.

2. Регіональна колегія складається з бургомістрів з громад регіону та головного офіцера юстиції. У зборах регіональної колегії бере участь, окрім цього, також керівник корпусу поліції.

3. Головою регіональної колегії є голова корпусу поліції. Він представляє регіон у судовому та позасудовому порядку.

4. На бургомістрів, зазначених у другому пункті, відповідним чином поширюється дія положень статті 180 Закону, який регулює організацію та права громад.

Стаття 23.

1. У кожному регіоні голова корпусу поліції відповідно до Королівського наказу за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, з урахуванням думки регіональної колегії, призначається вперше та повторно зі складу бургомістрів з громади регіону на період шість років.

2. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ

[9] Інша назва службовців органів обвинувачення. В оригіналі – «procureurs-generaal» (прим. редактора).

і справ Королівства можуть встановлюватися норми щодо процедури, якої необхідно дотримуватися у ході призначення.

3. На підставі загального регулювання або положень, що слідують з них, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановлюватися норми щодо правового положення голови корпусу поліції.

4. Регіональна колегія за згодою голови корпусу поліції призначає бургомістра громади в регіоні, який виконуватиме обов'язки заступника керівника корпусу поліції у разі його відсутності, у разі неможливості виконання ним своїх обов'язків або відповідної вакантної посади.

5. Відповідно до Королівського наказу, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства голова корпусу поліції може бути звільненим з посади чи тимчасово усуненим від виконання своїх обов'язків, у будь-якому разі якщо завдання, зазначені у статті 43b, не виконуються (не виконано) або виконуються (виконано) у недостатній мірі.

6. У випадку звільнення голови корпусу поліції з посади чи його тимчасового усунення від виконання своїх обов'язків, за надзвичайних обставин, відповідно до Королівського наказу, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства може бути призначений виконуючий обов'язки голови корпусу поліції, на якого не поширюється дія вимог, зазначених у першому пункті.

7. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства запитує рекомендації щодо першого та повторного призначення, звільнення голови корпусу поліції з посади чи його тимчасового усунення від виконання своїх обов'язків, призначення виконуючого обов'язки голови корпусу поліції у комісара Короля, який надає рекомендації, виходячи з норм, що слідують зі службової інструкції, зазначеної у статті 182 Закону про провінції, а також – через посередництво міністра юстиції, у Колегії генеральних прокурорів.

Стаття 24.

1. Керівництво регіональним поліцейським корпусом покладається на голову корпусу поліції, якому у цій справі надає допомогу керівник корпусу поліції.

2. Щоденне керівництво регіональним поліцейським корпусом покладається на керівника корпусу поліції.

3. Голова корпусу поліції встановлює в інструкції детальні правила щодо завдань і повноважень керівника корпусу поліції.

Стаття 25.

1. Керівника корпусу поліції та члена керівництва, який конкретно відповідає за розшукову діяльність, призначають, звільняють з посади чи тимчасово усувають від виконання їх обов'язків, відповідно до Королівського наказу, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за згодою міністра юстиції.

2. Для призначення голови корпусу поліції та члена керівництва, який конкретно відповідає за розшукову діяльність, керівник корпусу поліції складає перелік кандидатів на посаду, з урахуванням думки головного офіцера юстиції та регіональної колегії. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства запитує рекомендації щодо цього у комісара Короля, який надає рекомендації, виходячи з норм, що слідують зі службової інструкції, зазначеної у статті 182 Закону про провінції, а також – через посередництво міністра юстиції, в Колегії генеральних прокурорів.

3. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, може бути встановлено, яких інших службовців, які належать до керівництва регіонального поліцейського корпусу, призначають, звільняють з посади чи тимчасово усувають від виконання їх обов'язків за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства. Відповідним чином застосовуються положення другого пункту.

Стаття 26.

Без шкоди положенням статей 25 та 52 службовців регіонального поліцейського корпусу призначає, підвищує у чині, звільняє з посади чи тимчасово усуває від виконання їх обов'язків голова корпусу поліції.

Стаття 27.

1. Голова корпусу поліції та головний офіцер юстиції регулярно проводять наради з керівником корпусу поліції.

2. Наради, зазначені у першому пункті, у будь-якому випадку стосуються таких питань:

a) організаційний проект, структура, кошторис, річний балансовий звіт, план управління та річний звіт про керівництво перед регіональним корпусом поліції;

b) виконання плану управління та реалізація завдань, зазначених у статті 43b.

3. Голова корпусу поліції та головний офіцер юстиції, а також керівник корпусу поліції надають одне одному необхідну інформацію.

Стаття 28.

1. Голова корпусу поліції за згодою головного офіцера юстиції з урахуванням положень третього і четвертого пунктів статті 43b складає для регіонального корпусу поліції щонайменше один раз на чотири роки проект плану управління, а також щороку – організаційний проект, структуру, кошторис, річний балансовий звіт і річний звіт про керівництво. Попередньо перед складанням проекту плану управління, зазначеного у першому закінченому реченні, заслуховують ради громад з питань місцевих пріоритетів у їх громадах.

2. Про документи, згадані у першому пункті, невідкладно повідомляють радам громад регіону, комісару Короля та Колегії генеральних прокурорів і для затвердження надсилають регіональній колегії.

Стаття 29.

Якщо голова корпусу поліції та головний офіцер юстиції не можуть дійти згоди щодо документів, згаданих у першому і другому пунктах статті 28, то голова корпусу поліції письмово повідомляє про цю розбіжність у поглядах міністра внутрішніх справ і справ Королівства, який потім приймає рішення за згодою міністра юстиції. Голова корпусу поліції приводить ці документи у відповідність до рішення міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

Стаття 30.

1. З урахуванням статті 43d, голова корпусу поліції надає звіт регіональній колегії про своє керівництво регіональним корпусом поліції.

2. Голова корпусу поліції та головний офіцер юстиції, а також – на прохання голови корпусу поліції – керівник корпусу поліції надають інформацію на запит одного чи більшої кількості членів регіональної колегії, якщо необхідно, у конфіденційній, усній чи письмовій формі.

Стаття 31.

1. Регіональна колегія щонайменше один раз у чотири роки затверджує план управління і щороку – організаційний проект, структуру, кошторис, річний балансовий звіт і річний звіт про керівництво для регіонального корпусу поліції. Із збереженням відповідальності за компетентним органом влади голова корпусу поліції несе кінцеву відповідальність за виконання плану управління.

2. Як тільки затверджені план управління і річний звіт про керівництво, зазначені у першому пункті, голова корпусу поліції надсилає їх міністру внутрішніх справ і справ Королівства та міністру юстиції, а також радам громад регіону, комісару Короля та Колегії генеральних прокурорів.

Стаття 32.

1. Голова корпусу поліції або ж головний офіцер юстиції може подати скаргу на рішення органу (затвердження документів, згаданих у першому пункті статті 31) до адміністративного органу вищої інстанції – комісару Короля. Він приймає рішення щодо цієї скарги за згодою Колегії генеральних прокурорів. Голова корпусу поліції приводить документи у відповідність до рішення комісара Короля.

2. Якщо комісар Короля та Колегія генеральних прокурорів не можуть дійти згоди стосовно прийняття рішення щодо цієї скарги, міністр внутрішніх справ і справ Королівства і міністр юстиції виконують функції комісара Короля і, відповідно, Колегії генеральних прокурорів.

Голова корпусу поліції приводить ці документи у відповідність до рішення міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

3. У службовій інструкції, згаданій у статті 182 Закону про провінції, встановлюються детальні норми щодо завдань комісара Короля відповідно до положень першого і другого пунктів.

4. Перший пункт статті 7:24 Загального закону про адміністративне право[10] не застосовуються. Стаття 7:25 Загального закону про адміністративне право не застосовується, якщо орган оскарження зобов'язує прийняти нове рішення.

5. У невідкладних випадках голова корпусу поліції за згодою головного офіцера юстиції, якщо не прийнято рішення щодо скарги, вживає тимчасових заходів, у яких за необхідності робиться відступ від рішення регіональної колегії. Ці заходи втрачають силу щойно документи будуть приведені у відповідність до рішення комісара Короля чи, відповідно, міністра внутрішніх справ і справ Королівства. Про зміст тимчасових заходів невідкладно повідомляється регіональній колегії.

Стаття 33.

1. Регіональна колегія затверджує правила щодо своєї роботи.

2. Правила, зазначені у першому пункті, у будь-якому випадку встановлюють мінімальний термін, у який скликаються збори регіональної колегії, та кількість членів, необхідну для прийняття чинних рішень, а також випадки, в яких прийняття рішень здійснюється письмово або ж усно.

3. Якщо під час голосування голоси колегії розподіляються порівну, вирішальним є голос голови корпусу поліції.

Стаття 34.

1. Збори регіональної колегії є відкритими. Голова зборів має право проводити закриті збори, якщо це є бажаним з точки зору недоторканності сфери особистого життя, або з причин, пов'язаних із загальними інтересами.

2. Про рішення регіональної колегії та протоколи зборів регіональної колегії повідомляється радам громади регіону.

3. У випадку, коли рада громади вважає, що рішення регіональної колегії неприйнятним чином завдає шкоди інтересам належного виконання завдань поліції в її громаді, рада громади може подати скаргу на це рішення до адміністративного органу вищої інстанції – комісару Короля. Скарга подається через посередництво голови корпусу поліції. У такому випадку відповідно застосовуються положення другого та третього закінченого речень першого пункту статті 32, а також другого і третього пунктів зазначеної статті. Рішення, зазначене у першому і другому пунктах статті 32, визначає момент, не пізніше якого це рішення регіональної колегії повинно бути приведеним у відповідність до необхідних вимог.

Стаття 35.

1. Регіональний корпус поліції складається з функціональних і територіальних підрозділів. Територіальні підрозділи можуть охоплювати одну громаду або більшу кількість громад регіону; вони можуть охоплювати також частини громад.

2. Кордони територіальних підрозділів встановлюються регіональною колегією, за пропозицією голови корпусу поліції, за згодою головного офіцера юстиції, з урахуванням думки бургомістрів. Якщо територіальний підрозділ охоплює дві чи три громади, або якщо кордони територіального підрозділу відрізняються від кордонів громад регіону, відповідні бургомістри повинні погоджуватися з цим. Якщо відповідні бургомістри не погоджуються з рішенням регіональної колегії, вони можуть подати скаргу на це рішення до адміністративного органу вищої інстанції – комісару Короля. Скарга подається через посередництво голови корпусу поліції. У такому випадку відповідно застосовуються положення другого і третього закінченого речень першого пункту

[10] Див. цей закон: Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / Автор-упорядник В. П. Тимощук. – К.: Факт, 2003. – С. 263 - 305 (прим. редактора)..

статті 32, а також другого і третього пунктів зазначеної статті.

3. Керівник територіального підрозділу призначається головою корпусу поліції, за згодою головного офіцера юстиції, після отримання згоди від бургомістра або (у випадку, коли підрозділ охоплює кілька громад чи частин громад) від бургомістрів відповідних громад.

Стаття 36
(*вилучена*)

Стаття 37.

1. Призначення на службовців поліції у територіальний підрозділ відбувається лише після узгодження з бургомістром. Голова корпусу поліції забезпечує заміну, якщо бургомістр або – у випадку, коли підрозділ охоплює кілька громад чи частин громад – відповідні бургомістри вважають, що цього вимагає виконання завдань службовця поліції.

2. Призначення на службу у функціональний чи територіальний підрозділ службовців поліції, яким доручено, виключно або головним чином, охорону правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, відбувається лише після узгодження з головним офіцером юстиції. Голова корпусу поліції забезпечує заміну, якщо головний офіцер юстиції вважає, що цього вимагає виконання завдань службовця поліції.

Розділ VI. Корпус національної поліцейської служби

Стаття 38.

1. Існує один Корпус національної поліцейської служби. Без шкоди завданням регіональних корпусів поліції, перед Корпусом національної поліцейської служби ставляться нижчезазначені завдання:

a) виконання завдань національного значення та спеціалізованих завдань поліції, у співпраці з регіональними корпусами поліції, Королівською службою маршалів та особами, зазначеними у першому пункті статті 11;
b) збирання, реєстрація, обробка, управління, аналіз і надання інформації, а також здійснення іншої допоміжної діяльності з метою виконання завдань органів та осіб, зазначених у пункті «a», та інших органів, задіяних в охороні правопорядку від карних порушень, а також міжнародний обмін інформацією та надання інформації приватним особам у національному масштабі;
c) забезпечення безпеки членів королівської династії та інших осіб, визначених Міністром юстиції;
d) здійснення купівлі та продажу, а також діяльність служб підтримки з питань озброєння, одягу та оснащення поліції.

2. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства та міністра юстиції може даватися детальне описання видів діяльності, зазначених у першому пункті. Таке загальне регулювання набуває чинності не раніше, ніж через три місяці з дня виходу «Staatsblad», на сторінках якого було розміщено оголошення про таке регулювання. Про розміщення відповідного оголошення відповідні міністри невідкладно повідомляють обом палатам Генеральних Штатів за умови представлення тексту проекту повідомлень про загальне регулювання.

3. Керівництво Корпусом національної поліцейської служби покладається на міністра внутрішніх справ і справ Королівства, якому у цій справі надає допомогу керівнику корпусу поліції.

Стаття 38a.

1. Міністр юстиції може давати загальні та конкретні вказівки керівнику Корпусу національної поліцейської служби, якщо це стосується виконання завдань, зазначених у підпунктах «a» і «b» першого пункту статті 38, призначених для цього підрозділом або підрозділами, оскільки поліція діє відповідно до Закону або положень, що слідують з них, або на підставі положень договору чи рішення міжнародно-правової організації, і відпові-

дальність за ці дії покладається на міністра юстиції.

2. Повноваження, зазначені у першому пункті, в однаковій мірі надаються міністру юстиції, якщо це стосується завдань, зазначених у підпункті «c» першого пункту статті 38, та інших завдань, поставлених міністром юстиції за згодою міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

3. У випадку, якщо регіональній корпус поліції або Королівська служба маршалів надають допомогу Корпусу національної поліцейської служби, з метою виконання завдань, зазначених у підпункті «c» першого пункту статті 38, то міністр юстиції може давати необхідні загальні та конкретні вказівки керівнику регіонального корпусу поліції чи коменданту Королівської служби маршалів відповідно.

4. Керівник корпусу поліції надає міністру юстиції на запит і без запиту інформацію, потрібну йому для охорони правопорядку від карних порушень і виконання доручень органів юстиції.

Стаття 38b.

1. Корпус національної поліцейської служби реєструє відомості з метою, поставленою міністром юстиції та міністром внутрішніх справ і справ Королівства, у межах категорій, визначених ними, або ж у вказаних ними реєстрах, визначених положеннями законодавства, і надають ці відомості вказаним ними особам чи органам, без шкоди відповідним положенням Закону про поліцейські відомості або положенням, що слідують з нього.

2. Міністр юстиції та міністр внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановити порядок, згідно з яким до вказаних ними реєстрів вносяться лише відомості, зазначені у першому пункті, і категорії відомостей, визначені ними, вносяться лише до вказаних ними реєстрів.

3. Міністр юстиції, а також міністр внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановити норми щодо порядку реєстрації, видалення або ж надання відомостей, зазначених у першому пункті, та порядку порівняння наявних архівних даних з цими відомостями.

4. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може, з метою виконання положень, зазначених у третьому пункті, встановити норми щодо форми запису, класифікації чи кодування відомостей та компонування відомостей у формі повідомлень.

Стаття 38c.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства складає щонайменше один раз у чотири роки, за згодою Голови державної служби обвинувачення, проект плану управління для Корпусу національної поліцейської служби. У будь-якому разі у плані управління зазначається, за допомогою якого рухомого майна і грошових коштів передбачається виконати план та його складові.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства складає щороку, за згодою голови державної служби обвинувачення, річний звіт про керівництво перед Корпусом національної поліцейської служби.

Стаття 38d.

Якщо голова державної служби обвинувачення та міністр внутрішніх справ і справ Королівства не можуть дійти згоди щодо документів, зазначених у статті 38c, то особа, зазначена першою, через посередництво Колегії генеральних прокурорів, письмово повідомляє про цю розбіжність у поглядах міністру юстиції, який потім приймає рішення за згодою міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

Стаття 39.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства за згодою міністра юстиції затверджує для Корпусу національної поліцейської служби щонайменше один раз на чотири роки проект плану управління і щороку – організаційний проект, структуру, кошторис, річний балансовий звіт і річний звіт про керівництво.

2. На підставі загального регулювання за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за згодою міністра фінан-

сів можуть бути встановлені норми щодо обліку та звітності стосовно Корпусу національної поліцейської служби.

Статті 40 – 41
(*вилучені*)

Стаття 41a.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства, а також голова державної служби обвинувачення регулярно проводять наради з керівником корпусу поліції щодо виконання плану управління.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства, а також голова державної служби обвинувачення надають одне одному необхідну інформацію.

Стаття 42.

1. Керівник корпусу поліції призначається, звільняється з посади чи тимчасово усувається від виконання своїх обов'язків на підставі Королівського наказу, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за згодою міністра юстиції, з урахуванням думки голови державної служби обвинувачення.

2. Дія положень першого пункту відповідним чином поширюється на призначених шляхом загального регулювання за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, службовців поліції, які належать до складу керівництва Корпусу національної поліцейської служби.

3. Інших службовців Корпусу національної поліцейської служби без шкоди положенням статті 52 призначає, підвищує у чині, звільняє з посади чи тимчасово усуває від виконання їх обов'язків міністр внутрішніх справ і справ Королівства, за умови, що призначення на службу службовців поліції, яким доручено – виключно або головним чином – охорону правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, відбувається лише після узгодження з головою державної служби обвинувачення. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства забезпечує заміну, якщо голова державної служби обвинувачення вважає, що цього вимагає виконання завдань службовця поліції.

Стаття 42a.

1. Міністр юстиції може, якщо він вважає це необхідним у зв'язку з виконанням завдань, зазначених у підпунктах з «a» по «c» (включно) першого пункту статті 38, доручити у письмовій формі належним органам управління надавати необхідну допомогу, аби забезпечити призначеним ним особам тимчасові посвідчення особи.

2. Якщо чинні положення законодавства щодо відповідних видів діяльності, дія яких поширюється на органи управління, перешкоджають виконанню зазначених дій, згадані положення законодавства не застосовуються.

Розділ VII. Спеціальні службовці поліції

Стаття 43.

1. Колегія генеральних прокурорів має у своєму розпорядженні для виконання завдань, що ставляться міністром юстиції, після узгодження з Міністром внутрішніх справ і справ Королівства, спеціальних службовців поліції та службовців поліції, зазначених у підпункті «b» першого пункту статті 3.

2. Керування службовцями поліції, зазначеними у першому пункті, покладається на міністра юстиції. Цих службовців поліції, без шкоди положенням статті 52, призначає, підвищує у чині, звільняє з посади чи тимчасово усуває від виконання їх обов'язків міністр юстиції.

Розділ VIII. Повноваження щодо управління та розпорядження, інспекційна функція та забезпечення якості на державному рівні

Стаття 43a.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства, а також міністр юстиції щонайменше один раз у чотири роки затверджують директиви стосовно управління, націленого на виконання завдань поліції, та розпорядження поліцією протягом найближчих чотирьох років.

2. Одразу після затвердження директив, зазначених у першому пункті, міністр внутрішніх справ і справ Королівства та міністр юстиції повідомляють про це Генеральним Штатам за умови представлення тексту проекту та (шляхом його надсилання) регіональним колегіям, головам корпусів поліції, Колегії генеральних прокурорів, головним офіцерам юстиції і керівникам корпусів поліції.

Стаття 43b.

1. На підставі та в межах директив, зазначених у першому пункті статті 43a, міністр внутрішніх справ і справ Королівства і міністр юстиції, з урахуванням обставин відповідного регіону, затверджують для кожного регіону щонайменше один раз у чотири роки державні завдання з метою виконання вищезгаданих директив.

2. Перед затвердженням цих завдань міністр юстиції та міністр внутрішніх справ і справ Королівства складають їх проект. Якщо це стосується охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, міністр юстиції попередньо отримує рекомендацію Колегії генеральних прокурорів. Відповідному голові корпусу поліції надається можливість висловити міністрам свій висновок щодо цього проекту після узгодження з головним офіцером юстиції та регіональною колегією.

3. У плані управління, зазначеному у статті 31, зазначається, у який спосіб планується досягти поставлених завдань.

4. Результати у виконанні завдань, отримані у попередньому році, є складовою річного звіту про керівництво, зазначеного у статті 31.

5. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства за згодою міністра юстиції міністерським розпорядженням встановлює норми щодо виконання положень другого, третього і четвертого пунктів.

Стаття 43c.

Міністр внутрішніх справ і справ Королівства та міністр юстиції регулярно проводять наради з головами корпусів поліції та головними офіцерами юстиції щодо виконання директив, зазначених у першому пункті статті 43a, та завдань, зазначених у статті 43b.

Стаття 43d.

Із збереженням відповідальності за компетентним органом влади, голова корпусу поліції звітується про виконання завдань, зазначених у статті 43b, регіональним корпусом поліції, перед міністром внутрішніх справ і справ Королівства та міністром юстиції.

Стаття 43e.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства та міністр юстиції періодично контролюють виконання завдань, зазначених у статті 43b.

2. Голова корпусу поліції надає міністру внутрішніх справ і справ Королівства усю інформацію щодо способу виконання завдань, зазначених у статті 43b. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за умови надання згоди міністром юстиції, можуть встановлюватися норми щодо цього питання.

Стаття 43f.

Якщо вбачається, що завдання, зазначені у статті 43b, не виконуються або виконуються не в достатній мірі, то міністр внутрішніх справ і справ Королівства, а також міністр юстиції Нідерландів можуть після обговорення з головою корпусу поліції надати доручення щодо проведення спеціальної перевірки у регіональному корпусі поліції експерту, призначеному вищезазначеними міністрами. Зазначений експерт звітується перед міністром внутрішніх справ і справ Королівства, а також міністром юстиції.

Стаття 43g.

Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може давати необхідні вказівки голові корпусу поліції щодо виконання завдань, зазначених у статті 43b, якщо міністр внутрішніх справ і справ Королівства та міністр юстиції вважають, що ці завдання не виконуються

або виконуються не в достатній мірі. У випадках, коли завдання стосуються охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, вказівки даються після узгодження з міністром юстиції.

Вказівки даються у письмовій формі після обговорення з головою корпусу поліції. У разі необхідності голова корпусу поліції приводить документи, зазначені у першому пункті статті 31, у відповідність до згаданих вказівок.

Стаття 44.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства щороку надає регіонам субсидії для покриття витрат поліції.

2. Якщо виявляється, що для якогось регіону значно не вистачає грошових коштів для забезпечення необхідних потреб, то міністр внутрішніх справ і справ Королівства може надати цьому регіону додаткову субсидію.

3. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, за умови надання згоди міністром фінансів, встановлюються норми щодо способу виконання першого і другого пунктів.

Стаття 45.

1. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, встановлюються норми щодо управління регіональними корпусами поліції.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства затверджує максимальний розмір структури для керівництва регіональних корпусів поліції.

3. Відповідні голови корпусів поліції надають міністру внутрішніх справ і справ Королівства всю потрібну йому інформацію щодо управління регіональними корпусами поліції. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, згідно з зазначеним у першому пункті, можуть встановлюватися відповідні детальні норми.

4. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства здійснює нагляд над управлінням фінансами регіональних корпусів поліції. Відповідним чином застосовуються щодо цього статті 203, 205-211 Закону, який регулює організацію та права громад. На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства встановлюються норми щодо цього застосування, у разі необхідності – з винятками.

5. Як доповнення до статті 203 Закону, який регулює організацію та права громад, міністр внутрішніх справ і справ Королівства, за згодою міністра юстиції, може встановлювати, що кошторис чи план управління регіональним корпусом поліції або відповідні зміни потребують затвердження, якщо існують сумніви в існуванні достатніх гарантій щодо можливості виконання регіональним корпусом поліції завдань, зазначених у статті 43b.

6. Як доповнення до статті 206 Закону, який регулює організацію та права громад, міністр внутрішніх справ і справ Королівства за згодою міністра юстиції може утримуватися від затвердження кошторису чи плану управління, якщо існують сумніви в існуванні достатніх гарантій щодо можливості виконання регіональним корпусом поліції завдань, зазначених у статті 43b.

7. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, відповідно до зазначеного у першому пункті, встановлюються правові норми щодо майна регіонів. У випадках, якщо регіон не відповідає вищезазначеним вимогам, міністр внутрішніх справ і справ Королівства може прийняти рішення про зменшення розміру субсидій, які надаються цьому регіону на підставі першого пункту статті 44.

8. На підставі загального регулювання, зазначеного у першому пункті, встановлюються правові норми щодо нагляду та збереження архівних документів регіону. Відповідним чином застосовуються другий пункт статті 32, перший і третій пункти статті 33 та стаття 34 Закону про архіви від 1995 року за умови, що місце зберігання архівних документів громади, на території якої знаходиться поліцейський регіон, одночасно є

призначеним для зберігання архівних документів регіону.

Стаття 46.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Корolівства може встановлювати норми щодо співпраці між регіональними корпусами поліції або між регіональними корпусами поліції та Корпусом національної поліцейської служби.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Корolівства, за згодою міністра оборони, може встановлювати норми щодо співпраці між регіональними корпусами поліції або між Корпусом національної поліцейської служби та Корolівською службою маршалів.

3. Якщо норми, зазначені у першому і другому пунктах, містять у собі інструкції щодо охорони правопорядку від карних порушень або ж доручень органів юстиції, вони встановлюються міністром внутрішніх справ і справ Корolівства та міністром юстиції, які діють разом, або вищезазначеними міністрами та міністром оборони відповідно, які діють разом.

4. До встановлення правових норм, зазначених у першому і другому пунктах, можуть бути враховані думки голів корпусів поліції.

Стаття 47.

1. Регіони, або ж регіони разом з Державою, враховуючи якість функціонування Корпусу національної поліцейської служби, можуть вжити заходів щодо співпраці для сприяння цілеспрямованому управлінню поліцією. Заходи щодо співпраці вживаються щодо регіонів, яких це стосується, головами корпусів поліції цих регіонів, після отримання згоди регіональної колегії, а щодо держави – міністром внутрішніх справ і справ Корolівства.

2. Брати участь у заходах щодо співпраці можуть також Держава, представлена міністром, якого це стосується, враховуючи якість функціонування підпорядкованих йому служб, або інші юридичні особи, якщо ці служби чи юридичні особи виконують публічно-правові завдання у галузі поліцейської служби, юстиції або безпеки, і їх участь має велике значення для співпраці поліції з цими службами або юридичними особами.

3. Міністр внутрішніх справ і справ Корolівства може зобов'язати регіони до співпраці, якщо цього потребують важливі інтереси в управлінні поліцією.

4. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією Міністра внутрішніх справ і справ Корolівства, встановлюються правові норми щодо нижчезазначеного:

a) здійснення заходів щодо співпраці, їх організація, повідомлення та надання інформації про них та

b) застосування положень третього пункту.

5. Термін «вживання заходів щодо співпраці» означає тут також внесення змін до заходу, або його скасування, або взяття чи припинення участі у ньому.

Стаття 47a.

1. У ході вживання заходів щодо співпраці, відповідно до статті 47, із збереженням відповідальності за компетентним органом влади, може бути створено публічно-правову юридичну особу, якщо вважається, що її потрібно призначити, враховуючи вид співпраці.

2. Вживання заходів щодо співпраці, під час якої може бути створено публічно-правову юридичну особу, а також внесення змін до заходу, або його скасування, або взяття чи припинення участі у ньому, потребує затвердження Міністром внутрішніх справ і справ Корolівства. Він може утримуватися від затвердження через невідповідність положенням законів або інтересам управління поліцією чи виконання завдань поліцією.

3. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, встановлюються правові норми щодо юридичних осіб, зазначених у першому пункті:

a) завдання, повноваження, організація, захист інформації, фінансові ресурси, зберігання архівних документів юридичної особи та управління ними;

b) завдання, повноваження, система роботи, призначення, склад, відповідальність і надання інформації органами юридичної особи;

c) надання сприяння особам, які беруть участь у заходах щодо співпраці, у виконанні рішень правління юридичної особи, а також виконання чи доручення щодо виконання рішень за рахунок осіб, які беруть участь у заходах.

4. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може давати вказівки правлінню юридичної особи, призначеної на підставі першого пункту, якщо цього вимагають інтереси управління поліцією або співпраці поліції з іншими організаціями, які виконують публічно-правові завдання у галузі поліцейської справи, юстиції чи безпеки. Вказівки надаються у письмовій формі і лише після обговорення з правлінням.

5. Королівським наказом, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, може бути встановлено порядок, згідно з яким службовці поліції, які у день, що передує дню призначення юридичної особи, відповідно до положень першого пункту, призначені на службу у регіональні чи державні підрозділи, у день призначення юридичної особи на законних підставах переходять у розпорядження цієї юридичної особи.

6. Дія правових норм, встановлених четвертим пунктом статті 45, статтями 50 та 53c, або положеннями, що слідують з них, відповідним чином поширюється на юридичну особу, призначену відповідно до першого пункту чи, відповідно, на її персонал чи її правління. На підставі загального регулювання можуть бути встановлені правові норми щодо цього застосування, з винятками, у разі їх необхідності.

Стаття 48.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може встановлювати правові норми щодо інформаційного забезпечення та підтримки обміну даними та застосування їх поліцією, а також про захист інформації поліцією. Якщо ці норми є важливими для виконання завдань поліції, зазначених у статті 6, вони можуть – після узгодження з міністром оборони – одночасно бути встановлені також для Королівської служби маршалів.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може встановлювати для корпусів поліції частоту передачі даних із застосуванням призначених для цього інформаційного забезпечення та підтримки обміну даними.

Стаття 48a.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може міністерським розпорядженням встановлювати вимоги до підготовки (умінь та навичок) службовців поліції.

2. Якщо вид діяльності поліції, спрямовані на охорону правопорядку від карних порушень і виконання доручень органів юстиції, вимагає спеціальних вмінь, навичок або знань, міністр внутрішніх справ і справ Королівства та міністр юстиції можуть міністерським розпорядженням встановити вимоги, яким повинні задовольняти службовці поліції, яким доручено вести цю діяльність.

Стаття 48b.

1. Регіональний корпус поліції реєструє відомості з метою, поставленою міністром юстиції та міністром внутрішніх справ і справ Королівства, у межах категорій, визначених ними, або ж у вказаних ними реєстрах, визначених положеннями законодавства, і надає ці відомості вказаним ними особам чи органам, без шкоди відповідним положенням Закону про поліцейські відомості або положенням, що слідують з нього.

2. Міністр юстиції і міністр внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановити порядок, згідно з яким до вказаних ними реєстрів вносяться лише відомості, зазначені у першому пункті, і категорії відомостей, визначені ними, вносяться лише до вказаних ними реєстрів.

3. Міністр юстиції і міністр внутрішніх справ і справ Королівства можуть встановити норми щодо порядку реєстрації, видалення або ж надання відомостей, зазначених у першому пункті, та порядку порівняння наявних архівних даних з цими відомостями.

4. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може з метою виконання положень, зазначених у третьому пункті, встановити норми щодо форми запису, класифікації чи кодування відомостей і компонування відомостей у формі повідомлень.

Стаття 49.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства встановлює міністерським розпорядженням правові норми щодо озброєння, оснащення та одягу поліції.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства після узгодження з міністром юстиції встановлює вимоги, яким повинно відповідати озброєння поліції у зв'язку з виконанням своїх завдань.

Стаття 49а.

Спеціальну підготовку для службовців поліції організують Державний інститут з підбору та підготовки поліцейських та Поліцейський навчально-інформаційний центр.

Стаття 50.

1. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, для поліції встановлюються правові норми щодо питань, зазначених у першому пункті статті 125 та першому пункті статті 125 Закону про службовців.

2. Для застосування Закону про перевірку відповідності кандидатів для поліції міністр внутрішніх справ і справ Королівства йменується «Міністр» відповідно до підпункту «c» першого пункту статті 1 Закону про перевірку відповідності.

3. Службовець поліції, який чесно повідомляє про свої припущення щодо існування порушень, діючи з урахуванням норм, які повинні бути встановлені на підставі першого пункту щодо ставлення до припущень співробітника стосовно існування порушень в організації, у якій він працює, у результаті повідомлення про свої припущення не повинен зазнати негативних наслідків для свого правового положення під час цієї процедури та після її закінчення.

4. Орган влади, до компетенції якого належить влаштування службовців поліції:

a) здійснює управління, яке ґрунтується на високих моральних якостях, спрямоване на сприяння належному виконанню службових обов'язків, запобігання зловживанню повноваженнями, задоволенню корисливих інтересів і дискримінації;
b) забезпечує, щоб управління, яке ґрунтується на високих моральних якостях, було невід'ємною складовою управління персоналом, у будь-якому випадку шляхом включення високих моральних якостей до тем обговорення в службових розмовах та на робочих нарадах і шляхом забезпечення можливостей для навчання та виховання високих моральних якостей;
c) забезпечує реалізацію Кодексу поведінки у галузі належного виконання службових обов'язків;
d) визначає, за згодою міністра внутрішніх справ і справ Королівства, у який спосіб щороку необхідно звітуватися про здійснення управління, яке ґрунтується на високих моральних якостях, та про слідування Кодексу поведінки.

Стаття 51.

На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства для поліції встановлюються правові норми щодо звань в поліції.

Стаття 52.

На підставі загального регулювання, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства встановлюється, які службовці поліції, окрім зазначених у першому третьому пунктах статті 25 та статті 42, призначаються, підвищуються у чині, звільняються з посади чи тимчасово усуваються від виконання їх обов'язків Королівським наказом.

Стаття 53.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства може давати голові корпусу поліції необхідні вказівки щодо управління, якщо цього вимагають інтереси управління поліцією. Зазначені вказівки даються у письмовій формі, після обговорення з головою корпусу поліції.

2. Без шкоди положенням першого пункту та статей 46, 47 та 47а, в особливих випадках, коли необхідно вжити невідкладних заходів

щодо співпраці між регіональними корпусами поліції або співпраці між регіональними корпусами поліції та Корпусом національної поліцейської служби у зв'язку з охороною правопорядку від карних порушень або ж виконанням доручень органів юстиції, вказівки даються міністром внутрішніх справ і справ Королівства після узгодження з міністром юстиції.

Стаття 53a.

1. Для належного виконання завдань поліцією та цілеспрямованого, ефективного управління корпусами поліції міністр внутрішніх справ і справ Королівства має такі повноваження:

a) перевіряти способи, в який голови корпусів поліції забезпечують якість виконання завдань, результати та управління поліцією;
b) перевіряти специфічні аспекти виконання завдань, а також управління поліцією;
c) проводити розслідування, якщо в особливих випадках для цього є привід, щодо подій з істотним значенням, учасником яких була поліція, за винятком випадків, коли Слідча Рада у сфері безпеки[11], зазначена у статті 2 Закону про Слідчу Раду у сфері безпеки, розпочне розслідування щодо відповідного інциденту;
d) проведення розслідування, якщо в особливих випадках, окрім зазначених у підпункті «c», це вважається необхідним, за винятком випадків, коли Слідча Рада у сфері безпеки, зазначена у статті 2 Закону про Слідчу Раду у сфері безпеки, розпочне розслідування щодо відповідного інциденту;
e) здійснення нагляду за якістю спеціальної підготовки для службовців поліції та екзаменування.

2. Види діяльності, які виконуються на підставі положень підпунктів «a» і «b» першого пункту, визначаються міністром внутрішніх справ і справ Королівства після узгодження з міністром юстиції.

3. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства здійснює повноваження, зазначені у підпункті «c» першого пункту, а також повноваження, зазначені у підпункті «d» першого пункту, після обговорення чи узгодження з міністром юстиції відповідно.

4. Повноваження, зазначені у підпункті «c» першого пункту, а також повноваження, зазначені у підпункті «d» першого пункту, надаються міністру юстиції, якщо події з істотним значенням чи, відповідно, особливі випадки стосуються виконання завдань поліцією у зв'язку з охороною правопорядку від карних порушень або з виконанням доручень органів юстиції. Він здійснює повноваження, зазначені у підпункті «c» першого пункту, а також повноваження, зазначені у підпункті «d» першого пункту, після обговорення чи, відповідно, узгодження з міністром внутрішніх справ і справ Королівства.

5. Існує Інспекція за поліцією. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства призначає співробітників Інспекції за поліцією за умови, що він призначає її голову після обговорення з міністром юстиції. Інспекції за поліцією під керівництвом міністра внутрішніх справ і справ Королівства доручається ведення видів діяльності, зазначених у першому пункті, а також – під керівництвом міністра юстиції – видів діяльності, зазначених у четвертому пункті. Інспекція за поліцією звітується, на запит і без запиту, безпосередньо перед міністром внутрішніх справ і справ Королівства та перед міністром юстиції. На службовців Інспекції за поліцією поширюється дія положень статей 5:12 – 5:20 (включно) Загального закону про адміністративне право.

6. Голови корпусів поліції надають міністру внутрішніх справ і справ Королівства та, відповідно, міністру юстиції підтримку, яку вони вимагають, у виконанні видів діяльності, зазначених у першому пункті.

Стаття 53b.

Міністр внутрішніх справ і справ Королівства щороку надсилає Генеральним Штатам

[11] Спеціальний орган, який здійснює розслідування інцидентів, надзвичайних подій у сфері авіації, залізничного, морського і річкового транспорту, охорони здоров'я. В оригіналі – «Onderzoeksraad voor Veiligheid» (прим. редактора).

звіт про виконання видів діяльності, зазначених у першому пункті статті 53a.

Стаття 53c.

Голови корпусів поліції надають міністру внутрішніх справ і справ Королівства усю інформацію щодо способу забезпечення ними якості виконання їх завдань, результатів та управління корпусами поліції. Положеннями загального регулювання або положеннями, що слідують з нього, за пропозицією міністра внутрішніх справ і справ Королівства, якщо це стосується охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, за згодою міністра юстиції, встановлюються правові норми щодо положень попереднього закінченого речення, а також щодо способу забезпечення головами корпусів поліції якості виконання їх завдань, результатів та управління корпусами поліції.

Стаття 53d

(*вилучена*)

Розділ IX. Надання допомоги поліції

Стаття 54.

1. У випадку, коли регіональний корпус поліції потребує допомоги інших корпусів поліції для збереження публічного порядку, голова корпусу поліції на запит бургомістра надсилає прохання про це комісару Короля.

2. Перед прийняттям рішення комісар Короля проводить обговорення з головами корпусів поліції, які повинні надати допомогу, та з Колегією генеральних прокурорів. Голови корпусів поліції надають допомогу, якої вимагають від них.

3. Якщо комісар Короля не має можливості задовольнити прохання голови корпусу поліції про надання допомоги за допомогою поліції, що знаходиться у його окрузі, то він повідомляє про це міністра внутрішніх справ і справ Королівства. У такому випадку зазначений міністр через посередництво комісара Короля надає необхідні доручення відповідним головам регіональних корпусів поліції та повідомляє про це міністра юстиції. У випадку, коли необхідна допомога Корпусу національної поліцейської служби, міністр внутрішніх справ і справ Королівства вживає необхідних заходів і повідомляє про це міністра юстиції і комісара Короля.

4. Про рішення, зазначені у другому пункті, міністру внутрішніх справ і справ Королівства та міністру юстиції потрібно повідомляти якомога швидше.

Стаття 55.

Якщо комісар Короля чи, відповідно, міністр внутрішніх справ і справ Королівства здійснює свої повноваження, зазначені у першому пункті чи, відповідно, другому пункті статті 16, то він може забезпечити надання допомоги регіональним корпусам поліції або їх підрозділам, як виняток зі статті 54.

Стаття 56.

1. У випадку, коли регіональний корпус поліції потребує допомоги інших корпусів поліції для охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, голова корпусу поліції на запит головного офіцера юстиції надсилає прохання про це Колегії генеральних прокурорів.

2. Перед прийняттям рішення Колегія генеральних прокурорів проводить обговорення з головами корпусів поліції, котрі повинні надати допомогу, та з відповідним комісаром Короля. Голови корпусів поліції надають допомогу, якої вимагають від них. У випадку, коли необхідна допомога Корпусу національної поліцейської служби, Колегія генеральних прокурорів повідомляє про прохання зазначеного голову корпусу поліції щодо надання допомоги міністру внутрішніх справ і справ Королівства, який вживає необхідних заходів і повідомляє про це Колегію генеральних прокурорів.

3. Про рішення, зазначені у другому пункті, міністру юстиції та міністру внутрішніх справ і справ Королівства потрібно повідомляти якомога швидше.

Стаття 57.

1. У випадку, коли Корпус національної поліцейської служби потребує допомоги регіональних корпусів поліції для збереження публічного порядку, то міністр внутрішніх

справ і справ Королівства на запит бургомістра через посередництво відповідних комісарів Короля надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції.

2. У випадку, коли Корпус національної поліцейської служби потребує допомоги регіональних корпусів поліції для охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, міністр внутрішніх справ і справ Королівства на запит головного офіцера юстиції надсилає прохання про це Колегії генеральних прокурорів, яка надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції і повідомляє про це міністра юстиції та міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

3. У випадку, коли Корпус національної поліцейської служби потребує допомоги регіональних корпусів поліції при виконанні завдань, зазначених у підпункті «c» першого пункту статті 38, то міністр юстиції за згодою міністра внутрішніх справ і справ Королівства з урахуванням думки Колегії генеральних прокурорів надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції.

Стаття 58.

1. В особливих випадках допомогу може надавати Королівська служба маршалів.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства, якщо це стосується допомоги для збереження публічного порядку, чи міністр юстиції відповідно, якщо це стосується охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, визначає після обговорення з міністром оборони чи буде надаватися допомога.

3. Якщо допомога повинна надаватися, то міністр внутрішніх справ і справ Королівства чи міністр юстиції відповідно визначає після обговорення з міністром оборони, яким чином буде надаватися допомога.

Стаття 59.

1. Якщо неможливо на підставі статті 58 забезпечити потреби у наданні допомоги для збереження публічного порядку чи охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, то допомогу можуть надати інші підрозділи збройних сил.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства чи міністр юстиції відповідно визначає після обговорення з міністром оборони, яким чином буде надаватися допомога. При цьому встановлюються правові норми чи управлінські норми щодо здійснення повноважень відповідно до цього Закону.

Стаття 60.

1. Існують допоміжні підрозділи, які складаються з персоналу поліції чи Королівської служби маршалів відповідно та інших підрозділів збройних сил. Цим підрозділам доручається виконання специфічних завдань поліції, визначених міністром внутрішніх справ і справ Королівства, міністром юстиції та міністром оборони.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства, міністр юстиції та міністр оборони визначають, яким чином застосовуються допоміжні підрозділи. Також при цьому встановлюються правові норми чи управлінські норми щодо здійснення повноважень, відповідно до цього Закону.

Розділ IXa. Надання допомоги Королівській службі маршалів

Стаття 60a.

В особливих випадках корпуси поліції можуть надавати допомогу Королівській службі маршалів з урахуванням статей 60b - 60d.

Стаття 60b.

1. У випадку, коли Королівська служба маршалів потребує допомоги корпусів поліції для збереження публічного порядку, міністр оборони на запит бургомістра надсилає прохання про це міністру внутрішніх справ і справ Королівства.

2. Якщо необхідна допомога регіональних корпусів поліції, то міністр внутрішніх справ і справ Королівства надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції і повідомляє про це міністра оборони та міністра юстиції.

3. Якщо необхідна допомога з боку Корпусу національної поліцейської служби, то

міністр внутрішніх справ і справ Королівства вживає необхідних заходів і повідомляє про це міністра оборони і міністра юстиції.

Стаття 60c.

1. У випадку, коли Королівська служба маршалів потребує допомоги корпусів поліції для охорони правопорядку від карних порушень або ж виконання доручень органів юстиції, то міністр оборони на запит головного офіцера юстиції надсилає прохання про це до Колегії генеральних прокурорів.

2. Якщо необхідна допомога регіональних корпусів поліції, то Колегія генеральних прокурорів надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції і повідомляє про це міністра юстиції, міністра оборони та міністра внутрішніх справ і справ Королівства.

3. У випадку, коли необхідна допомога з боку Корпусу національної поліцейської служби, Колегія генеральних прокурорів повідомляє про прохання міністра оборони щодо надання допомоги міністру внутрішніх справ і справ Королівства, який вживає необхідних заходів і повідомляє про це міністра оборони, міністра юстиції і Колегію генеральних прокурорів.

Стаття 60d.

1. У випадку, коли Королівська служба маршалів потребує допомоги корпусів поліції для виконання завдань, що виконуються на підставі третього пункту статті 6 (під відповідальність міністра юстиції), міністр юстиції надає необхідні доручення відповідним головам корпусів поліції після узгодження з міністром оборони і після обговорення з Колегією генеральних прокурорів.

2. У випадку, коли Королівська служба маршалів потребує допомоги Корпусу національної поліцейської служби для виконання завдань, що виконуються на підставі третього пункту статті 6 (під відповідальність міністра юстиції), міністр внутрішніх справ і справ Королівства на прохання міністра юстиції вживає необхідних заходів, попередньо узгодивши це з міністром оборони.

3. Дія третього пункту статті 6 відповідним чином поширюється на керівника регіонального корпусу поліції чи керівника Корпусу національної поліцейської служби відповідно, якщо цей корпус надає допомогу Королівській служба маршалів відповідно до першого чи другого пункту.

Розділ X. Розгляд скарг

Стаття 61.

1. За пропозицією голови корпусу поліції регіональна колегія встановлює норми щодо розгляду заяв зі скаргами на дії службовців регіонального корпусу поліції.

2. Норми, зазначені в першому пункті, стосуються таких питань:

a) створення комісії, що складається з незалежних членів, яка у спосіб, визначений Урядом, зобов'язана розглядати та надавати висновок з питань категорій заяв, вказаних у розпорядженнях, при цьому увага приділяється аспектам, зазначеним у частині «в»;

b) реєстрація заяв, поданих в усному та письмовому вигляді, та, за наявності, – прийнятих з цього приводу рішень, а також

c) щорічна публікація зареєстрованих заяв і рішень, де зазначається, в якій мірі певні заяви вказують на структурні недоліки у роботі поліції та, у разі необхідності, увага приділяється засобам для ліквідації цих недоліків.

3. Дія положень розділу 9.1.3 Загального закону про адміністративне право поширюється на розгляд заяв відповідно до положень підпункту «a» другого пункту. Якщо комісія робитиме висновок щодо конкретної заяви, то голова корпусу поліції (як виняток з першого пункту статті 9:15 Загального закону про адміністративне право) повинен якомога швидше повідомити про це відповідного заявника.

4. Голова корпусу поліції забезпечує ознайомлення з нормами, зазначеними у першому пункті.

Стаття 62.

1. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства встановлює норми, зазначені в першому пункті статті 61, щодо розгляду заяв зі

скаргами на дії службовців Корпусу національної поліцейської служби.

2. Міністр юстиції встановлює норми, зазначені в першому пункті статті 61, щодо розгляду заяв зі скаргами на дії службовців поліції з надзвичайними повноваженнями відповідно до статті 43.

3. Відповідним чином застосовуються другий-четвертий пункт статті 61.

Стаття 63.

1. Міністр оборони встановлює норми, зазначені в першому пункті статті 61, щодо розгляду заяв зі скаргами на дії військовослужбовців зі складу Королівської служби маршалів або ж військовослужбовців зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил під час виконання їх завдань, зазначених у цьому Законі.

2. Відповідним чином застосовуються другий-четвертий пункт статті 61.

Стаття 64.

1. Голова регіонального корпусу поліції, до якого влаштовано службовця поліції, щодо дій якого подано заяву зі скаргою, забезпечує розгляд цієї заяви.

2. Міністр внутрішніх справ і справ Королівства забезпечує розгляд заяви щодо дій службовця Корпусу національної поліцейської служби.

3. Міністр юстиції забезпечує розгляд заяви щодо дій службовця поліції з надзвичайними повноваженнями.

4. Міністр оборони забезпечує розгляд заяви щодо дій військовослужбовця зі складу Королівської служби маршалів або ж військовослужбовця зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил під час виконання його завдань, зазначених у цьому Законі.

Стаття 65.

1. Заяву зі скаргами на дії службовця поліції або військовослужбовця зі складу Королівської служби маршалів чи зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил під час виконання його завдань, зазначених у цьому Законі, подають голові корпусу поліції, на території регіону якого мали місце дії, зазначені у цій заяві.

2. Заяву зі скаргами на дії службовця Корпусу національної поліцейської служби можна подавати також міністру внутрішніх справ і справ Королівства.

3. Заяву зі скаргами на дії службовця поліції з надзвичайними повноваженнями можна подавати також міністру юстиції.

4. Заяву зі скаргами на дії військовослужбовця зі складу Королівської служби маршалів чи зі складу будь-якого іншого підрозділу збройних сил під час виконання його завдань, зазначених у цьому Законі, можна подавати також міністру оборони.

5. Голова корпусу поліції, зазначений у першому пункті, забезпечує невідкладне пересилання заяви зі скаргами на дії службовця поліції, призначеного на службу в іншому регіональному корпусі поліції, голові відповідного регіонального корпусу поліції. Заява зі скаргами, зазначена у другому, третьому, четвертому пунктах, невідкладно пересилаються міністру внутрішніх справ і справ Королівства або міністру юстиції чи міністру оборони відповідно.

6. Якщо надання підтримки заявнику у зв'язку з його скаргою відсутнє, копію заяви одразу після отримання заяви надсилають бургомістру громади, на території якої мали місце дії, зазначені у цій заяві, а також головному офіцеру юстиції, на території регіону якого мали місце дії, зазначені у цій заяві. Бургомістру та головному офіцеру юстиції надається можливість зробити висновок щодо цієї заяви.

Стаття 66.

Як виняток з першого пункту статті 9:11 Загального закону про адміністративне право, заява розглядається протягом десяти тижнів або, якщо розгляд та оголошення висновку щодо заяви доручено комісії, відповідно до підпункту «a» другого пункту статті 61 – протягом чотирнадцяти тижнів з дня отримання письмової заяви.

Розділ XI. Заключні положення
Статті 67 – 74
(...)

Закон Королівства Бельгії про діяльність поліції
від 5 серпня 1992 року[1]

Розділ І. Загальні положення

Стаття 1. Органи поліції виконують свої завдання під керівництвом і під відповідальність органів влади, спеціально визначених законом або відповідно до законів.

При виконанні завдань адміністративної або судової поліції, служби поліції забезпечують дотримання і сприяють захисту індивідуальних свобод і прав, а також демократичному розвитку суспільства.

Для виконання своїх завдань органи поліції застосовують засоби примусу тільки у порядку, передбаченому законом.

Стаття 2. Цей закон поширюється на органи федеральної поліції та органи місцевої поліції при органах обвинувачення.

Закон поширюється також на органи, які є службами поліції спеціального призначення.

Зазначені служби поліції входять до складу публічних сил.

Стаття 3. У цьому законі:

1. термін «поліцейські заходи» означає будь-які виконавчі дії адміністративної або судової поліції юридичного чи матеріального характеру, які передбачають для громадян вказівки, зобов'язання чи заборону;

2. термін «поліцейський орган» означає орган, визначений законом або призначений відповідно до закону з метою вжиття юридичних поліцейських заходів, для виконання поліцейських заходів чи забезпечення їхнього виконання службами поліції;

3. термін «службовець поліції» означає службовця служби поліції, уповноваженого законом або відповідно до закону, вживати або виконувати певні поліцейські заходи та здійснювати дії адміністративної або судової поліції;

4. термін «агент судової поліції» означає службовця поліції, який виконує згідно з законом завдання судової поліції, не маючи при цьому статусу офіцера судової поліції–помічника Королівського прокурора, військового аудитора[2] або офіцера судової поліції;

5. термін «агент адміністративної поліції» означає службовця поліції, який виконує згідно із законом завдання адміністративної поліції, не маючи при цьому статусу офіцера адміністративної поліції.

Стаття 4. Статус офіцера адміністративної поліції належить:

- губернаторам провінцій;
- окружним комісарам;
- бургомістрам;
- офіцерам федеральної та місцевої поліції.

Постановою Ради міністрів Король має право надавати статус офіцера адміністративної поліції службовцям поліції, які мають статус офіцера судової поліції–помічника Королівського прокурора і здійснюють керівництво постійними оперативними службами, визначеними прокурором, на час виконання цих обов'язків.

Розділ ІІ. Керівництво службами поліції
Частина 1. Загальні положення

Стаття 5. У питаннях виконання завдань адміністративної поліції органи поліції підпорядковуються органам адміністративної влади, до яких вони належать відповідно до закону.

Не виключаючи власних повноважень Апеляційних судів, генеральних прокурорів при Апеляційних судах, Генерального аудитора[3] при Військовому суді, федерального

---

[1] Переклад з французької мови здійснено медіацентром «Розмай» за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

[2] Назва обвинувача у системі військової юстиції. В оригіналі – «l'auditeur militaire» (прим. редактора).

[3] Назва обвинувача у військовому суді найвищої інстанції (прим. редактора).

прокурора, суддів слідчих, Королівського прокурора служби поліції при виконанні завдань судової поліції підпорядковуються міністрові юстиції, який має право давати їм загальні директиви, необхідні для виконання таких завдань. Загальні директиви міністра юстиції доводяться для інформації до відома бургомістрів, у разі якщо вони прямо впливають на організацію роботи місцевої поліції. Відповідно до статті 143-3 Судового кодексу, міністр юстиції визначає своїми директивами на основі принципів спеціалізації та субсидіарності завдання судової поліції, які повинні виконуватися першочергового, з одного боку, органами місцевої поліції, а з іншого боку – територіальними судовими управліннями та іншими органами федеральної поліції.

Частина 2. Стосунки служб поліції з органами влади

Стаття 5/1. Органи адміністративної поліції та служби поліції повинні обмінюватися наявною в них інформацією щодо публічного порядку, яка може вимагати вжиття превентивних заходів і заходів з припинення протиправних дій.

Стаття 5/2. Служби поліції інформують відповідні органи адміністративної влади спеціальним рапортом про надзвичайні події, які торкаються публічного порядку, про які їм стало відомо.

З метою забезпечення виконання функцій адміністративної поліції керівник корпусу місцевої поліції, адміністративний директор-координатор і директор судової поліції федеральної поліції негайно інформують бургомістра про значні події, які здатні порушити спокій, безпеку або здорові умови життя населення громади.

Керівник корпусу місцевої поліції подає бургомістрові звіт про проблеми безпеки в громаді, про виконання завдань адміністративної поліції на території громади та про виконання і перспективи виконання зонального плану безпеки.

Керівник підрозділу місцевої поліції, крім того, попередньо інформує бургомістра про ініціативи, що їх місцева поліція має намір впровадити на території громади та які мають значення для політики місцевої влади в питаннях безпеки.

Адміністративний директор-координатор попередньо інформує бургомістра про всі ініціативи, які він має намір запровадити у рамках своїх повноважень на території громади та які мають значення для політики місцевої влади в питаннях безпеки. Крім того, він подає бургомістрові звіт про виконання завдань адміністративної поліції, координацію яких він забезпечує і які стосуються території громади.

Директор судової поліції попередньо інформує адміністративного директора-координатора і бургомістра про всі операції, які дирекція судової поліції здійснює на території громади і які можуть порушити публічний спокій.

Стаття 5/3. З метою виконання завдань судової поліції підтримуються регулярні службові відносини з:

1. Королівським прокурором з боку керівника корпусу місцевої поліції, а також у випадках, передбачених статтею 104 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, з боку адміністративного директора-координатора федеральної поліції;

2. з генеральними прокурорами, колегією генеральних прокурорів і федеральним прокурором з боку генерального комісара та генеральних директорів федеральної поліції.

Стаття 5/4. За наявності відповідної інформації служби поліції повідомляють територіальні військові органи про все, що може завдати шкоди безпеці збройних сил, про випадки будь-якої агітації, що схиляє військових до недотримання дисципліни, а також про всі інциденти, пов'язані з військовослужбовцями.

Стаття 5/5. На територіях, де запроваджено надзвичайний стан, де підтримання порядку та охорона закону покладено на військові органи, вони мають право залучати

до виконання цих завдань служби поліції залежно від конкретних обставин.

Стаття 5/6. Служби поліції виконують свої обов'язки згідно з наказами, інструкціями, вимогами та директивами компетентних органів влади, не виключаючи при цьому повноваження та обов'язки, які визначені для окремих службовців поліції їхнім статусом офіцера судової поліції-помічника Королівського прокурора або військового аудитора.

Стаття 6. У випадках, коли служби поліції мають право діяти за власною ініціативою згідно з законом, вони залишаються в підпорядкуванні відповідних органів влади згідно з законом.

Частина 3. Координація та керівництво операціями

Стаття 7. При виконанні своїх завдань оперативні службовці служб поліції підпорядковуються виключно керівникам служб поліції, до яких ці оперативні службовці належать, за винятком випадків, коли керівництво здійснюється службовцем поліції з іншого корпусу на підставі спеціальної домовленості чи згідно з вимогами законодавства.

На відхилення від положень, наведених у частині 1-й, зазначена домовленість непотрібна у випадках, коли судовий орган, що діє на підставі § 4 статті 28ter або § 3 статті 56 Кодексу кримінального розслідування, залучає до окремого розслідування кілька служб поліції, покладаючи на них завдання судової поліції і визначає один із них для оперативного керівництва даним розслідуванням.

Стаття 7/1. За винятком завдань, передбачених статтею 102 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, координація й оперативне керівництво діями поліції, виконання яких охоплює більше однієї поліцейської зони, покладаються на:

1. керівника корпусу місцевої поліції, призначеного з цією метою бургомістром відповідної громади, у разі спільних дій на підставі домовленості кількох корпусів місцевої поліції;

2. адміністративного директора-координатора – у випадку спільних дій кількох корпусів місцевої поліції та федеральної поліції, а також у випадку вимоги про залучення федеральної поліції;

3. адміністративного директора-координатора – у випадку виконання місцевою поліцією завдання на вимогу міністра внутрішніх справ, передбачену статтею 64 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні.

Виконання завдань, передбачених у пункті 1, може бути організоване зональними радами з безпеки.

У випадках, передбачених пунктами 2 і 3, координація дій і оперативне керівництво ними можуть бути покладені на керівника корпусу місцевої поліції, визначеного з цією метою спільним рішенням відповідних місцевих і федеральних органів поліції.

Стаття 7/2. За винятком завдань, передбачених статтею 102 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, координація дій і оперативне керівництво виконанням завдань поліції на території однієї поліцейської зони покладаються на керівника корпусу місцевої поліції.

Координація дій і оперативне керівництво покладаються на адміністративного директора-координатора у таких випадках:

1. якщо він затверджує рапорт керівника корпусу місцевої поліції про доручення йому цього завдання;

2. якщо федеральна поліція діє за власною ініціативою або за наказом міністра внутрішніх справ для виконання завдань більше ніж місцевого масштабу та якщо міністр, з огляду на обставини таких виконання таких дій, покладає керівництво ними на адміністративного директора-координатора. Зазначене рішення ухвалюється за узгодженням з бургомістром відповідної громади, за винятком термінових випадків;

3. якщо федеральна поліція або місцева поліція задіяні за вимогою, передбаченою відповідно статтями 43 і 64 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, у випадку якщо міністр внутрішніх справ покладає керівництво їхніми діями на адміністративного директора-координатора.

Стаття 7/3. Координація дій і оперативне керівництво виконанням завдання федерального характеру згідно зі статтею 61 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, яке потребує спільних дій одного чи кількох корпусів місцевої поліції та федеральної поліції, забезпечуються визначеним у директиві рівнем поліції.

Координація дій і оперативне керівництво виконанням завдання федерального характеру за обставин, визначених у статті 63 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, забезпечуються адміністративним директором-координатором, за винятком випадків, коли міністром внутрішніх справ і міністром юстиції буде прийняте інше рішення.

Стаття 7/4. З метою виконання завдань, визначених у статтях 7/1, 7/2 і 7/3, адміністративний директор-координатор отримує за своїм запитом усі потрібні відомості від керівників відповідних корпусів місцевої поліції.

Стаття 7/5. Комендант підрозділу збройних сил, який залучається до спільних дій зі службою поліції, повинен дотримуватися вказівок, які надаються йому службовцем поліції, який керує операцією.

Комендант підрозділу збройних сил здійснює командування своїм підрозділом незалежно від того, що керівництво операцією покладене на службовця поліції.

Застосування зброї особами, які не належить до поліції, регулюється в таких випадках нормами пунктів 1 і 3 статті 38.

Частина 4. Примусове залучення сил

Підчастина 1. Загальні положення

Стаття 8. Вимога про залучення сил складається в письмовому вигляді із зазначенням норми закону, згідно з якою вона подається, мети залучення, дати оформлення, прізвища, посади службовця, від якого подається вимога та за його підписом.

У термінових випадках служби поліції можуть залучатися будь-яким засобом зв'язку. Така вимога має бути якнайшвидше підтверджена за визначеною вище формою.

Стаття 8/1. З метою виконання вимог, що направляються службам поліції, компетентні органи зазначають мету вимоги про залучення, не втручаючись у організацію служби поліції, і можуть включати до вимоги свої рекомендації та точні вказівки щодо потрібних сил і матеріальних ресурсів.

У разі неможливості дотримання зазначених вище рекомендацій і вказівок з огляду на те, що їхнє виконання може зашкодити іншим завданням поліції, орган, який видав вимогу про залучення сил, повинен бути поінформований про це в найкоротші терміни із зазначенням особливих обставин, які унеможливлюють дотримання зазначених рекомендацій і вказівок. Зазначена обставина не звільняє служби поліції від обов'язку виконати вимогу про залучення сил.

Стаття 8/2. Поліція, що залучається, не має права обговорювати доцільність такої вимоги і повинна виконати її. У випадку якщо зазначена вимога про залучення сил виглядає явно незаконною, вона може не виконуватися. У такому разі потрібно негайно проінформувати про це орган, який видав вимогу про залучення, із зазначенням причин неможливості виконання.

Стаття 8/3. Дія вимоги про залучення сил припиняється після її виконання або, в разі якщо орган, який видав вимогу, повідомляє письмово чи усно про відміну вимоги керівника корпусу поліції, на залучення якого була видана вимога, або керівника підроз-

ділу, якому доручено забезпечити виконання вимоги про залучення сил.

Підчастина 2. Примусове залучення адміністративної поліції

Стаття 8/4. Дії, необхідні для здійснення примусового залучення адміністративної поліції, проводяться під керівництвом службовця поліції, який має повноваження офіцера судової поліції.

Служба поліції, що залучається, визначає організацію служби, а також, не виключаючи вимог частини 4 статті 64 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, характер і обсяг потрібних матеріальних засобів для виконання вимоги і рекомендацій та вказівок органа, який видав вимогу про залучення сил. У випадку якщо координація та оперативне керівництво покладаються на керівника корпусу місцевої поліції відповідно до статей 7/1 чи 7/2, керівник служби поліції, на який надсилається вимога про залучення сил, попередньо узгоджує це питання з відповідним керівником корпусу.

Компетентні керівники поліції, що залучається, не втручаючись у проведення операцій адміністративної поліції, координують, надають необхідну підтримку і контролюють виконання завдань, для яких залучаються сили. Зазначені заходи доводяться до відома органа, який видав вимогу на залучення сил, через керівника поліції, сили якої залучаються.

При виконання вимоги на залучення адміністративної поліції службовець поліції, зазначений у частині 1, повинен підтримувати зв'язок з адміністративним органом, що видав вимогу на залучення сил, і інформувати його, за винятком випадків, коли виникають обставини непереборної сили, про матеріальні засоби, які він має намір використати.

Орган, що видав вимогу на залучення сил, повинен доводити до відома зазначеного службовця поліції всю інформацію, необхідну для виконання його завдання.

Стаття 8/5. У випадках, зазначених у частині 2 статті 8/1, міністр внутрішніх справ за поданням органа, що видав вимогу на залучення сил, може дати наказ федеральній поліції про необхідність дотримуватися рекомендацій і вказівок згаданого органа.

Підчастина 3. Примусове залучення судової поліції

Стаття 8/6. Положення Кодексу кримінального розслідування і, зокрема, § 3 статті 28ter та § 2 статті 56 поширюються на вимоги про залучення судової поліції, які надсилаються службам поліції.

Дії, необхідні для здійснення примусового залучення судової поліції, проводяться під керівництвом службовців поліції, які мають повноваження офіцера судової поліції.

Зазначені вище службовці поліції визначають організацію служби, а також характер і обсяг потрібних матеріальних засобів для виконання вимоги і рекомендацій та вказівок органа, який видав вимогу про залучення сил.

Компетентні керівники поліції, що залучається, не втручаючись у проведення судового розслідування, координують, надають необхідну підтримку і контролюють виконання завдань, для яких залучаються сили. Зазначені заходи доводяться до відома судового органу, що видав вимогу на залучення сил, через керівника поліції, сили якої залучаються.

Підтвердження згідно з положеннями частини 2 статті 8 залучення судової поліції може випливати з протоколу, складеного службовцем поліції, яка виконала цю вимогу на залучення сил.

Стаття 8/7. У разі, якщо генеральна дирекція судової поліції федеральної поліції не має в своєму розпорядженні сил і засобів, необхідних для одночасного виконання вимог про залучення, які надходять з різних судових органів, федеральний прокурор або за його дорученням федеральний магістрат згідно зі статтею 47quater Кодексу кримінального розслідування ухвалює рішення за узгодженням із генеральним директором генеральної дирекції про черговість виконання вимог на залучення сил.

Стаття 8/8. У випадках, зазначених у частині 2 статті 8/1 при виконанні вимоги на

залучення сил федеральною поліцією міністр юстиції має право з ініціативи федерального прокурора або за уповноваженням з ініціативи федерального магістрата згідно зі статтею 8/7 надати йому наказ про дотримання рекомендацій і конкретних вказівок судового органа, що видав вимогу на залучення сил.

Частина 5. Заходи з узгодження та координації

Стаття 9. У кожній провінції, а також в адміністративному окрузі Брюссель-Столиця, забезпечується взаємодія між генеральним прокурором при апеляційному суді, губернатором, адміністративними директорами-координаторами або їхніми уповноваженими, директорами судових поліцій або їхніми уповноваженими і представниками місцевої поліції. Така взаємодія спрямована на стимулювання роботи зональних рад з безпеки. Позиція, вироблена на рівні спільного обговорення питань у провінції, доводиться до відома зональних рад з безпеки і федеральних органів. На наради із взаємодії можуть запрошуватися експерти.

У судових округах забезпечується взаємодія з оперативних питань між адміністративним директором-координатором або його уповноваженим, директором судової поліції або його уповноваженим, представниками місцевої поліції і Королівським прокурором, який проводить наради з взаємодії. Зазначені наради з взаємодії стосуються переважно координації завдань судової поліції та порядку обміну інформацією. Порядок зазначеної взаємодії визначається міністром юстиції.

У судовому окрузі Брюссель взаємодія відповідно до частини 2 між адміністративним округом Брюссель-Столиця і адміністративним округом Hal-Vilvorde здійснюється дирекціями і Королівським прокурором Брюсселя і Королівським прокурором Hal-Vilvorde.

Стаття 9bis. Король визначає порядок використання коштів, які виділяються міністром внутрішніх справ губернаторам провінцій і губернаторові адміністративного округу Брюссель-Столиця з метою координації їхньої політики в питаннях безпеки та профілактики злочинності.

Стаття 10. Виконання завдань повітряної поліції, які впливають на управління та експлуатацію аеропортів узгоджується на вимогу компетентних органів. Вироблені з цією метою домовленості фіксуються в протоколі про наміри.

Виконання завдань залізничної поліції, які впливають на управління та експлуатацію залізниць узгоджується на вимогу компетентних органів. Вироблені з цією метою домовленості фіксуються в протоколі про наміри.

Виконання завдань морської поліції та судноплавної поліції, які впливають на управління та експлуатацію портів узгоджується на вимогу компетентних органів. Вироблені з цією метою домовленості фіксуються в протоколі про наміри.

Частина 6. Компетенція адміністративної поліції

Стаття 11. Не виключаючи повноважень, наданих їм законом або згідно із законом, міністр внутрішніх справ і губернатори виконують у порядку субсидіарності функції бургомістрів або керівників інституцій громад, якщо вони свідомо чи несвідомо не виконують своїх обов'язків, якщо порушення публічного порядку поширюються на територію кількох громад або в разі якщо їхнього втручання вимагають загальні інтереси навіть, коли відповідна подія чи ситуація обмежена однією громадою.

Повноваження, зазначені в частині, стосуються заходів адміністративної поліції згідно з пунктом 1 статті 3, за винятком повноважень, визначених у статті 42 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні.

Стаття 12. У разі якщо стосовно однієї й тієї самої події повинні бути одночасно вжиті заходи загальної адміністративної поліції та спеціальної адміністративної поліції, рішення, накази та вимоги органів загальної

адміністративної поліції про залучення сил виконуються в першу чергу.

Стаття 13. Заходи адміністративної поліції або судової поліції застосовуються не виключаючи заходів, необхідних для захисту осіб.

Розділ IV. Завдання служб поліції

Частина 1. Завдання служб поліції та їхнє виконання

Підчастина 1. Специфічні завдання служб поліції

Стаття 14. При виконанні завдань адміністративної поліції служби поліції дбають про підтримання публічного порядку, зокрема про дотримання законів і вимог поліцейських статутів, здійснюють запобігання порушень та забезпечують захист осіб і майна.

Служби поліції надають допомогу особам у небезпечному становищі.

З цією метою вони забезпечують загальний нагляд і проводять контроль у місцях, до яких вони мають доступ на законних підставах, подають звіти про виконання завдань компетентним органам, а також передають інформацію, зібрану при виконанні завдань, здійснюють заходи адміністративної поліції, вживають матеріальні заходи адміністративної поліції, які належать до їхніх повноважень, та підтримують зв'язок між собою та з компетентними адміністративними органами.

Стаття 15. При виконанні завдань судової поліції служби поліції виконують такі завдання:

1. виявлення злочинів, деліктів і порушень[4], збирання доказів, доведення їх до відома компетентних органів, затримання та передання компетентним органам осіб, які вчинили протиправні діяння, у порядку та відповідно до вимог, визначеним законом;

2. розшук осіб, арешт яких передбачений законом, їхнє затримання та передання компетентним органам;

3. розшук, виявлення та передача компетентним органам предметів, щодо яких виданий припис про арешт;

4. подання компетентним органам звітів про виконання завдань, а також передання зібраних при цьому відомостей.

Стаття 15bis. Федеральна поліція та місцева поліція виконують завдання, визначені в цій підчастині відповідно до статті 3 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні.

Стаття 16. Служби поліції забезпечують регулювання дорожнього руху. Вони повинні постійно забезпечувати свободу пересування.

Стаття 16bis. На федеральну поліцію покладаються завдання морської поліції та судноплавної поліції, не виключаючи при цьому поліцейських повноважень, що ними закон наділяє окремих службовців публічної адміністрації.

Стаття 16ter. На федеральну поліцію покладаються завдання повітряної поліції, не виключаючи при цьому поліцейських повноважень, що ними закон наділяє окремих службовців публічної адміністрації.

Стаття 16quater. На федеральну поліцію покладаються завдання залізничної поліції.

Стаття 17. У випадку лиха, катастрофи згідно із законодавством про цивільний захист служби поліції виїздять на місце і попереджають компетентні адміністративні та судові органи.

До початку дій зазначених органів служби поліції вживають за спільною згодою всіх заходів, необхідних для порятунку осіб, які опинилися в небезпеці, для забезпечення евакуації населення та майна і запобігання мародерству.

З цією метою вони мають право залучати для допомоги населення, яке повинне виконувати вимоги поліції та надавати, за потреби, необхідні засоби.

[4] Назва різновидів кримінальних порушень у Бельгії. В оригіналі – «crime», «delit», «contravention» (прим. редактора).

Служби поліції залишають місце лиха чи катастрофи тільки після попередження офіцера адміністративної поліції та переконавшись, що їхня присутність більше не є необхідною для виконання завдань адміністративної та судової поліції.

Стаття 18. Служби поліції здійснюють нагляд за душевнохворими, які наражають на серйозну небезпеку власне здоров'я й безпеку або становлять серйозну загрозу для життя та фізичної недоторканості інших осіб. Вони припиняють їхнє пересування, затримують їх і негайно інформують про такі випадки Королівського прокурора.

Служби поліції затримують осіб, про яких надійшли повідомлення про те, що вони залишили без дозволу психіатричний заклад, до якого вони були поміщені з метою догляду або в якому вони утримувалися згідно з законом, і передають таких осіб компетентним органам.

Стаття 19. Служби поліції здійснюють нагляд за утримуваними особами, яким трибунал щодо застосування покарань і заходів змінив утримання відповідно до пункту 3 § 2 статті 18, статтей 19, 21, 22 і 23 закону від 21 квітня 2007 р. про утримання людей з психічними розладами. Вони також контролюють умови комунікації цих осіб.

Служби поліції затримують ув'язнених осіб, які втекли з місць утримання, негайно повідомляють про це Королівського прокурора і діють у подальшому за його вказівками.

Стаття 20. Служби поліції здійснюють нагляд за засудженими, яким змінений порядок виконання покарання у вигляді позбавлення волі, за засудженими, щодо яких ухвалене рішення про зупинення виконання покарання, за засудженими, яким наданий дозвіл на короткострокове залишення пенітенціарної установи, за засудженими, яким зупинене виконання покарання на випробувальний період, за засудженими з відстрочкою виконання покарання на випробувальний період, за обвинуваченими, залишеними на свободі або звільненими згідно з законом про превентивне утримання.

Вони стежать також за дотриманням доведеного до їхнього відома порядку з цією метою, який запроваджений щодо засуджених, яким змінений порядок виконання покарання у вигляді позбавлення волі, засуджених, щодо яких ухвалене рішення про зупинення виконання покарання, засуджених, яким наданий дозвіл на короткострокове залишення пенітенціарної установи, засуджених, яким зупинене виконання покарання на випробувальний період, засуджених з відстрочкою виконання покарання на випробувальний період, обвинувачених, залишених на свободі або звільнених згідно з законом про превентивне утримання.

Вони затримують засуджених і ув'язнених, які здійснили втечу, і передають їх відповідним органам.

Стаття 21. Служби поліції стежать за дотриманням вимог законодавства щодо в'їзду на територію країни, перебування на ній, влаштування та видворення іноземців.

Вони затримують іноземців, які не мають посвідчення особи або документів, визначених нормативними актами про порядок в'їзду на територію країни, перебування на ній, влаштування та видворення іноземців, і вживають щодо таких осіб заходи, визначення законом або компетентними органами влади.

Стаття 22. Служби поліції перебувають у місцях великих зібрань людей і вживають необхідних заходів для мирного перебігу таких зібрань. До таких зібрань належать зокрема:

1. всі збройні скупчення людей;

2. скупчення, які супроводжуються вчиненням злочинів і деліктів проти осіб і майна або порушенням норм закону від 29 липня 1934 р. про заборону приватних воєнізованих формувань;

3. скупчення, щодо яких зрозуміло, що вони становлять або формуються з метою розграбування, вбивств чи грабунків або з метою посягання на фізичну недоторканість або життя осіб;

4. скупчення, які перешкоджають виконанню законів, приписів поліції, поліцей-

ських заходів, судових рішень або приписів органів.

У разі розсіювання федеральною поліцією на законних підставах натовпу або перебування на місці великих зібрань згідно зі статтею 16 або з цією статтею вони інформують про це негайно або, за неможливості, в найкоротші строки бургомістра відповідної громади і керівника відповідного корпусу місцевої поліції та підтримує з ними постійний зв'язок при проведенні таких дій.

Стаття 23. § 1. За винятком випадків спеціальних вимог судових органів служби поліції забезпечують перевезення ув'язнених, необхідне для виконання завдань судової поліції, які на них покладені.

§ 2. Служби поліції забезпечують охорону арештованих осіб відповідно до пунктів 1 і 2 статті 15 і доставляють їх до Королівського прокурора, військового аудитора, відповідного судді слідчого або до визначеного місця утримання.

Вони доставляють до найближчої пенітенціарної установи осіб, заарештованих на виконання судового рішення чи постанови.

§ 3. Місцева поліція виконує завдання, визначене в §§ 1 і 2 в межах судового округу, не виключаючи при цьому застосування статей 61 і 62 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні.

§ 4. Федеральна поліція і за обставин, передбачених статтями 61 і 62 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, місцева поліція, забезпечують підтримання порядку в судах і охорону ув'язнених, викликаних у судовий орган.

Вони забезпечують охорону перевезення ув'язнених між пенітенціарними установами, а також на вимогу органів судової влади або адміністрації пенітенціарних установ, охорону при перевезенні ув'язнених з пенітенціарних установ до інших місць.

§ 5. Федеральна поліція і за обставин, передбачених статтями 61 і 62 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, місцева поліція, забезпечують підтримання порядку і безпеки у в'язницях у разі бунту чи заворушень, здатних створити серйозну загрозу для публічного порядку, якщо вони залучаються Генеральним директором пенітенціарних установ або його уповноваженим з огляду на те, що сили і персонал пенітенціарної адміністрації не в змозі протистояти таким діям самостійно.

Стаття 24. Служби поліції вживають щодо небезпечних або кинутих тварин всі необхідні заходи безпеки для припинення їхнього безконтрольного перебування на вулицях.

Стаття 25. На службовців оперативних служб поліції не можуть покладатися адміністративні завдання крім тих, які вони повинні виконувати згідно з законом.

На відхилення від норми, визначеної в частині 1, на них можуть покладатися адміністративні завдання, для виконання яких потрібні поліцейські повноваження, перелік яких затверджується спільно міністром внутрішніх справ і міністром юстиції.

Судові органи повинні покладати на службовців поліції завдання з розслідування дисциплінарних питань.

При проведенні публічних церемоніальних заходів служби поліції можуть забезпечувати протокольну присутність на заході, а також ескортування офіційних осіб і представників органів влади.

Підчастина 2. Форма і порядок виконання завдань

Стаття 26. Службовці поліції мають право доступу до місць, відкритих для публіки, а також до покинутих об'єктів нерухомості з метою забезпечення публічного порядку, дотримання законів і поліцейських приписів.

Службовці поліції мають право доступу до зазначених місць для виконання завдань судової поліції.

Діючи із дотриманням принципу недоторканості житла, службовці поліції мають право входу до готельних підприємств та інших житлових закладів. Вони мають право вимагати від власників, утримувачів або

посадових осіб таких закладів документи про реєстрацію подорожніх.

Стаття 27. При виконанні завдань адміністративної поліції службовці поліції мають право в разі серйозної та близької небезпеки лиха або катастрофи, або в разі серйозної загрози для життя й фізичної недоторканості осіб вдаватися до обшуку будинків, допоміжних будівель, а також транспортних засобів у будь-який час доби у наступних випадках:

1. на прохання особи, яка фактично користується місцем, недоступним для сторонніх, або за згодою цієї особи;

2. у разі якщо небезпека, про яку їм було повідомлено в даному місці, не може бути усунена жодним іншим способом та якщо немає можливості встановити зв'язок із особою, зазначеною в пункті 1.

При виконанні функцій адміністративної поліції службовці поліції мають право обшукувати не забудовані ділянки за наявності серйозної й близької небезпеки.

Обшук згідно з цією статтею може проводитися тільки з метою розшуку осіб у небезпеці або причини небезпеки, а також за можливості з метою відвернути дану небезпеку.

Евакуація населення з таких будинків або зон і з безпосередньо прилеглих до них місць може проводитися за наказом офіцера адміністративної поліції у наведених вище випадках.

У таких випадках має бути попереджений у найкоротші строки бургомістр, а також у міру можливості особа, яка фактично користується будинком, транспортним засобом або обшукуваної зони чи будинку і зони, з якої повинно бути евакуйоване населення.

Стаття 28. § 1. Службовці поліції мають право при виконанні своїх обов'язків адміністративної поліції та з метою перевірки відсутності в особи зброї чи небезпечних для публічного порядку предметів вдаватися до превентивного обшуку в наступних випадках:

1. якщо, з огляду на поведінку даної особи, на матеріальні ознаки чи на обставини, службовець поліції має слушні підстави припустити, що особа, яка перевіряється у випадках та в порядку, визначених у статті 34, має при собі зброю або предмети, небезпечні для публічного порядку;

2. якщо особа піддається адміністративному чи судовому арешту;

3. якщо особи беруть участь у зібраннях, які становлять реальну загрозу для публічного порядку;

4. у разі проникнення осіб у місце, де існує загроза публічному порядку.

Превентивний обшук здійснюється шляхом обмацування тіла та одягу особи, яка обшукується, а також шляхом перевірки її речей. Обшук не може тривати більше необхідного для цього часу, а особа не може затримуватися більше ніж на годину для цієї цілі.

У випадках, зазначених у пунктах 3 і 4, обшук здійснюється за наказом і під відповідальність офіцера адміністративної поліції. При цьому обшук здійснюється службовцем поліції тієї самої статі, що й особа, яку обшукують.

§ 2. При виконанні судових завдань службовці поліції мають право здійснювати обшук осіб, які піддаються судовому арешту, а також обшук осіб, щодо яких існують підстави вважати, що вони мають при собі речові докази або елементи доказу вчинення злочину чи делікту.

Судовий обшук не може тривати більше часу, потрібного для цього, а особа, яку обшукують, не може затримуватися більше ніж на шість годин для цієї цілі.

Судовий обшук здійснюється згідно з вказівками і під відповідальність офіцера судової поліції.

§ 3. Службовці поліції мають право здійснювати особистий обшук осіб перед їхнім поміщенням у камеру.

Цей обшук має на меті пересвідчитися, що особа не має предметів або речовин, небезпечних для неї самої або для інших осіб чи таких, що можуть сприяти втечі, при цьому обшук не може тривати більше часу, потрібного для нього. Обшук здійснюється службовцем поліції чи іншою особою тієї самої статі, що й обшукувана особа, відповідно до

вказівок і під відповідальність офіцера адміністративної або судової поліції – залежно від випадку.

§ 4. З метою забезпечення безпеки міжнародних перевезень компетентний орган адміністративної поліції має право, діючи в межах своїх повноважень, видати розпорядження про проведення превентивних обшуків у визначеному ним порядку.

Стаття 29. Службовці поліції мають право проводити обшук автомобілів та будь-яких інших транспортних засобів, незалежно від того, чи вони рухаються чи стоять на дорозі загального користування чи в місці, доступному для публіки, якщо вони мають достатні підстави вважати, з огляду на поведінку водія чи пасажирів, на речові ознаки чи обставини місця й часу, автомобіль або транспортний засіб був або може бути використаний:

1. для здійснення порушення;

2. для переховування чи перевезення осіб, які перебувають у розшуку або які намагаються уникнути перевірки особи;

3. для збереження чи перевезення предметів, небезпечних для публічного порядку, речових доказів або елементів доказів вчинення порушення.

Аналогічний порядок застосовується в разі відмови водія від перевірки відповідності його транспортного засобу вимогам закону.

Обшук транспортного засобу на може тривати більше часу, якого вимагають обставини, на підставі яких він проводиться. Транспортний засіб не може затримуватися більше ніж на годину для проведення обшуку при виконанні обов'язків адміністративної поліції.

Обшук транспортного засобу, обладнаного як постійне місце проживання і який фактично використовується як житла на момент перевірки, прирівнюється до домашнього обшуку.

Стаття 30. Предмети й тварини, які становлять загрозу для життя та фізичної недоторканості осіб і безпеки майна, можуть бути вилучені в місцях, доступних для публіки, у їхніх власників або утримувачів службовцями поліції для цілей забезпечення публічного спокою на термін, якого потребує підтримання публічного спокою. Це адміністративне вилучення здійснюється відповідно до розпоряджень і під відповідальність офіцера адміністративної поліції.

Протягом шести місяців предмети, вилучені в адміністративному порядку, перебувають у розпорядженні утримувача чи власника за винятком випадків, коли нагальні потреби публічне безпеки обумовлюють їхнє негайне знищення.

Рішення про знищення вилучених предметів приймається компетентним органом адміністративної поліції.

Порядок збереження, повернення та знищення вилучених предметів визначається указом Короля.

Стаття 31. При виконанні обов'язків адміністративної поліції, не виключаючи при цьому повноваження, спеціально передбачені в законах про поліцію спеціального призначення, службовці поліції мають право у випадках нагальної необхідності проводити адміністративне затримання:

1. осіб, які перешкоджають виконанню ними завдань із забезпечення свободи пересування;

2. осіб, які фактично порушують публічний спокій;

3. осіб, щодо яких існують достатні підстави вважати, з огляду на їхню поведінку, на речові ознаки та обставини, що вони готуються вчинити порушення, яке становить серйозну загрозу публічному спокоєві або безпеці, з метою запобігти вчиненню такого порушення;

4. осіб, винних у вчиненні порушення, яке становить серйозну загрозу публічному спокоєві або безпеці, з метою припинення такого порушення.

У випадках, передбачених частиною 2 статті 22, службовці поліції мають право вдаватися до адміністративного затримання осіб, які порушують публічний спокій і видаляти їх з місця зібрання громадян.

Затримання не може тривати більше часу, необхідного з огляду на обставини, якими

воно обґрунтоване, і в будь-якому разі не має перевищувати дванадцять годин.

Будь-яка особа, піддана адміністративному затриманню, має право на попередження про це близької їй особи.

Стаття 32. У разі одночасного здійснення судового затримання згідно з пунктами 1 і 2 статті 15 та адміністративного затримання тривалість затримання не може перевищувати двадцять чотири години.

Стаття 33. Агент адміністративної поліції, який здійснює адміністративне затримання повідомляє про це в найкоротші строки офіцера адміністративної поліції, якому він підпорядкований.

Офіцер адміністративної поліції, який здійснює або затверджує адміністративне затримання, реєструє його і повідомляє про нього в найкоротші строки бургомістра відповідної громади або за потреби компетентний орган адміністративної поліції.

Стаття 33bis. Кожен випадок затримання реєструється в журналі затримань.

Зазначений журнал є звітом про хронологічний перебіг затримання від його початку і до закінчення або до передання затриманої особи органам влади чи компетентним службам.

Зміст і форма ведення журналу затримань, а також порядок збереження даних визначаються указом Короля.

Стаття 33ter. Кожна особа, піддана адміністративному затриманню, повинна бути поінформована про:

- її затримання;
- причини її затримання;
- максимальний термін затримання;
- порядок її поміщення в камеру для затриманих;
- право поліції вживати заходи примусу.

Права особи, пов'язані із затриманням, зазначені в цьому законі, доводяться усно або письмово та зрозумілою мовою до будь-якої особи, яка піддається адміністративному затриманню, при проведенні або при підтвердженні офіцером адміністративної поліції цього затримання.

Факт повідомлення особі її прав фіксується в письмовому вигляді в журналі затримань. Повідомлення прав затриманих може здійснюватися для групи затриманих осіб за умови, що даний порядок повідомлення прав буде зафіксований у журналі.

Стаття 33quater. Кожна затримана в порядку адміністративного затримання особа має право вимагати повідомлення про це близької їй особи.

У разі якщо офіцер адміністративної поліції має серйозні підстави вважати, що повідомлення сторонньої особи про затримання становить загрозу для публічного порядку й безпеки, він має право не задовольняти таке прохання затриманої особи. Зазначивши причини відмови в журналі затримань.

У разі затримання неповнолітнього про затримання за обов'язком служби повідомляється особа, яка здійснює нагляд за затриманим.

Стаття 33quinquies. Кожна особа, яка піддається адміністративному затриманню, має право на медичну допомогу.

Не виключаючи права, передбаченого в частині першій, будь-яка особа, яка піддається адміністративному затриманню, має додаткове право на медичний огляд лікарем за її вибором. Витрати, пов'язані із таким оглядом, покладаються на затриману особу.

Стаття 33sexies. Кожна особа, яка піддається адміністративному затриманню, має право протягом усього терміну затримання на отримання достатньої кількості питної води, на користування нормальним санвузлом і, залежно від часу доби, на отримання харчування.

Стаття 33septies. Порядок віднесення витрат і практичної організації, що випливає з частини 1статті 33-5 і статті 33-6, визначається указом Короля.

Стаття 34. § 1. Службовці поліції перевіряють інформацію про особу, яка затримується або вчинила порушення.

Посадові особи поліції мають право перевіряти особу кожного, якщо вони мають серйозні підстави вважати, з огляду на поведінку людини, на речові ознаки, на обставини часу й місця, що така людина перебуває в розшуку, намагалася вчинити порушення або готується до його вчинення, може порушити публічний порядок або порушила його.

§ 2. Відповідно до інструкцій та під відповідальність офіцера адміністративної поліції будь-який службовець поліції має також право перевіряти будь-яку особу, яка намагається проникнути в місце, яке стало об'єктом загрози згідно із пунктами 3 і 4 § 1 статті 28.

§ 3. У межах своїх повноважень органи адміністративної поліції мають право з метою підтримання публічної безпеки чи забезпечення дотримання законодавчих вимог щодо в'їзду на територію країни, перебування на ній, улаштування та видворення іноземців, видавати розпорядження про перевірку особи службами поліції у визначених випадках.

§ 4. Службовець поліції не має права затримувати подані йому посвідчення особи більше ніж на час, потрібний для перевірки особи, після чого негайно повертає їх власникові.

У разі якщо особи, зазначені вище, відмовляються або не в змозі підтвердити свою особу, або якщо їх особа є сумнівною, така людина може бути затримана на час, необхідний для перевірки.

Затриманому має бути надана можливість довести свою особу будь-яким способом.

У жодному разі затримання з метою перевірки особи не може тривати понад дванадцять годин.

У разі якщо затримання здійснюється з метою перевірки особи, службовець поліції, який здійснює затримання, фіксує його в журналі затримань.

Стаття 35. Службовці поліції повинні уникати, якщо в цьому немає потреби, цікавості публіки до затриманих, ув'язнених чи утримуваних.

Службовці поліції не повинні допускати розпитування таких осіб без їхньої згоди журналістами або сторонніми людьми, їхнє фотографування, крім того, що необхідне для встановлення їхньої особи або для інших цілей, визначених компетентним органом судовим органом.

Службовці поліції не мають права розголошувати без дозволу компетентного судового органу особу зазначених вище затриманих, крім випадків коли потрібно попередити їхніх близьких.

Стаття 36. Відлік терміну, зазначеного в статтях 28, 29, 31, 32 і 34, починається з моменту, коли після затримання представниками влади чи службовцями поліції особа позбавляється свободи пересування.

Стаття 37. При виконанні обов'язків адміністративної або судової поліції службовці поліції мають право з урахуванням відповідних ризиків застосовувати силу для досягнення законної мети, яка не може бути досягнута в інший спосіб.

Будь-яке застосування сили має бути розумним і пропорційним цілі, що переслідується.

Будь-яке застосування сили здійснюється після відповідного попередження, за винятком випадків, коли через таке попередження застосування сили може виявитися безрезультатним.

Стаття 37bis. Не виключаючи застосування положень статті 37, службовці поліції мають право надягати наручники на особу тільки в наступних випадках:

1. під час перевезення і нагляду за ув'язненими;

2. під час нагляду за особою, яка піддана адміністративному або судовому затриманню, якщо такий захід виявиться необхідним з огляду на обставини, як-от:

- поведінка особи під час затримання або утримання;

- поведінка особи під час попередніх затримань;

- характер вчиненого порушення;

- характер порушення публічного порядку;
- опір або різка непокора під час затримання;
- небезпека втечі;
- загроза, яку особа становить для самої себе, для службовців поліції або для інших осіб;
- небезпека того, що особа намагатиметься знищити докази або завдати шкоди.

Стаття 38. Не виключаючи застосування статті 37, службовці поліції мають право застосовувати вогнепальну зброю до осіб тільки в наступних випадках:

1. у випадку необхідної оборони згідно зі статтями 416 і 417 Карного кодексу;

2. до озброєних осіб або щодо транспортних засобів, у яких знаходяться озброєні люди, на місці вчинення насильницького злочину чи делікту згідно зі статтею 41 Кодексу кримінального розслідування, якщо існують розумні підстави вважати, що дані люди мають вогнепальну зброю, готову до використання, і що вони використають її проти інших осіб;

3. у випадку абсолютної необхідності, коли службовці поліції не мають змоги захистити в інший спосіб осіб, пости, транспортування небезпечних вантажів або місць, які вони повинні охороняти.

У зазначених випадках вогнепальна зброя може застосовуватися тільки відповідно до інструкцій та під відповідальність офіцера адміністративної поліції;

4. у випадку абсолютної необхідності, коли службовці поліції не мають змоги захистити в інший спосіб осіб, яких вони повинні охороняти в рамках виконання завдання судової поліції.

У зазначених випадках вогнепальна зброя може застосовуватися тільки відповідно до інструкцій та під відповідальність офіцера судової поліції.

Застосування зброї, передбачене пунктами 2, 3 і 4, здійснюється тільки після попередження голосом або будь-яким іншим наявним засобом, у т.ч. попереджувальним пострілом, за винятком випадків, коли через таке попередження застосування зброї може виявитися безрезультатним.

Стаття 39 (*вилучена*)

Стаття 40. Скарги та заяви, що подаються будь-якому службовцю поліції, а також отримані відомості та висновки, зроблені щодо порушень, фіксуються протоколами, які передаються компетентному судовому органу.

Стаття 41. За винятком випадків, коли обставини не дають такої змоги, службовці поліції в цивільному або, принаймні, один із них повинні пред'явити особі службове посвідчення.

Аналогічний порядок діє щодо службовців поліції в формі при вході до помешкання особи.

Стаття 42. У разі виникнення небезпеки при виконанні службових обов'язків або у разі небезпеки для осіб, службовець поліції має право звертатися за допомогою чи підтримкою до осіб, присутніх на місці події. У разі нагальної потреби службовець поліції має право також вимагати допомоги чи підтримки від будь-якої особи.

Допомога або підтримка, що її надає стороння особа не повинна наражати її на небезпеку.

Стаття 43. При виконанні своїх обов'язків службовці поліції надають один одному допомогу в будь-який час і дбають про забезпечення ефективної взаємодії.

У разі виникнення близької загрози для осіб та якщо наявні засоби виявляться недостатніми, офіцер адміністративної поліції цієї служби поліції має право звертатися за допомогою до інших службовців поліції.

Служба поліції, до якого звернулися за такою допомогою, в найкоротші строки повідомляє про це керівництво, якому вона підпорядкована.

Стаття 44. Служби поліції надають допомогу в разі їхнього залучення на законних підставах.

На них може також покладатися завдання з повідомлення та виконання судових доручень.

У разі якщо служби поліції залучаються для надання допомоги офіцерам судової поліції або особам, які виконують певні публічні функції, вони повинні охороняти їх від насильницьких дій і опору або дати їм змогу усунути перешкоди, які можуть завадити виконанню їхніх завдань.

Підчастина 3. Управління даними

Стаття 44/1. При виконанні своїх службових обов'язків служби поліції мають право збирати та обробляти дані особистого характеру та інформацію, яка стосується, зокрема подій, угруповань і осіб, які становлять практичний інтерес для виконання їхніх завдань адміністративної поліції та для виконання їхніх завдань судової поліції згідно зі статтями 28bis, 28-3, 55 і 56 Кодексу кримінального розслідування.

З метою виконання їхніх завдань судової та адміністративної поліції служби поліції мають право збирати та обробляти, згідно з порядком, визначеним указом Короля та за узгодженням із Комісією захисту приватного життя дані особистого характеру, зазначені в статті 6 закону від 8 грудня 1992 р. про захист приватного життя при опрацюванні даних особистого характеру.

Зазначені відомості й дані можуть передаватися тільки органам, зазначеним у статті 5, бельгійським і іноземним службам поліції, Службі розслідувань Постійного комітету P[5], Службі розслідувань Постійного комітету R[6], а також Координаційному органові для аналізу загроз[7], генеральній інспекції федеральної поліції та місцевої поліції, а також службам розвідки та безпеки, Постійному комітетові P і Постійному комітетові R для виконання їхніх завдань. Зазначені відомості й дані можуть також передаватися міжнародним організаціям із взаємодії органів поліції, щодо яких органи державної влади Бельгії або служби поліції мають певні зобов'язання.

Інші публічні органи, яким зазначені відомості й дані можуть передаватися, визначаються указом Короля, який приймається Радою міністрів і в якому визначається відповідний порядок за узгодженням із Комісією захисту приватного життя.

Характер даних і відомостей, які можуть також передаватися Пошті, визначається указом Короля, не виключаючи застосування положень § 3 статті 13 закону від 21 березня 1991 р. про реформування деяких економічних публічних підприємств з метою адміністративного опрацювання безпосередніх надходжень. Указ погоджується з Радою міністрів і визначає порядок його застосування за узгодженням із Комісією захисту приватного життя.

Стаття 44/2. Збирання, обробка і передання відомостей і даних, зазначених у частині 1 статті 44/1, здійснюється відповідно до закону від 8 грудня 1992 р. про захист приватного життя стосовно обробки даних особистого характеру. Зазначені відомості й дані повинні мати прямий зв'язок із призначенням бази даних і обмежуватися вимогами, які з неї випливають.

Служби поліції призначають персонал для підтримання зв'язку з Комісією з захисту приватного життя.

Управління структурами та технічними комп'ютерними засобами, необхідними для загального національного банку даних, зазначеного в статті 44/4, забезпечується генеральним комісаріатом федеральної поліції.

Стаття 44/3. Відомості й дані, зазначені в частині 1 статті 44/1, стосовно завдань адміністративної поліції збираються та обробляються в порядку, визначеному міністром внутрішніх справ.

Не виключаючи повноважень судових органів, відомості й дані, зазначені в частині 1 статті 44/1, стосовно завдань судової поліції збираються та обробляються в порядку, визначеному міністром юстиції.

[5] Постійний комітет P – це створений при парламенті орган з контролю за поліцією (прим. редактора).

[6] Постійний комітет R – це створений при парламенті орган з контролю за службами безпеки і розвідки (прим. редактора).

[7] Підрозділ, створений при Постійному комітеті R (прим. редактора).

Стаття 44/4. Відомості й дані, зазначені в частині 1 статті 44/1, обробляються в порядку, визначеному указом Короля, погодженим з Радою міністрів, у загальному національному банку даних, створеному в генеральному комісаріаті федеральної поліції. Зазначений порядок визначає, зокрема, строки зберігання зазначених вище відомостей і даних. Банк даних містить декілька систем покажчиків. У рамках зазначених систем покажчиків указом Короля регулюється також нагляд з боку контрольного органа, зазначеного в статті 44/7, за судовою інформацією.

Указом Короля, погодженим з Радою міністрів, визначається порядок, за яким зазначений банк даних і кожна з його систем покажчиків можуть використовуватися компетентними судовими органами і службами поліції в рамках виконання їхніх службових обов'язків.

Служби поліції передають за обов'язком і безпосередньо до зазначеного загального національного банку даних відомості й дані, зазначені в частині 1 статті 44/1.

Міністри внутрішніх справ і юстиції визначають, кожний у межах своїх повноважень та за узгодженням із контрольним органом, зазначеним у статті 44/7, категорії відомостей, які не потребують передання.

Стаття 44/5. У випадках, коли при виконанні завдань адміністративної поліції службам поліції стає відома інформація, яка може зацікавити судову поліцію, вони негайно і без обмежень інформують компетентні судові органи.

У випадках, коли при виконанні завдань судової поліції службам поліції стає відома інформація, яка може зацікавити адміністративну поліцію і яка може стати приводом для прийняття адміністративних рішень, вони інформують компетентні адміністративні органи, крім випадків, коли це може зашкодити кримінальному розслідуванню, але не виключаючи при цьому вжиття необхідних заходів для захисту осіб.

Стаття 44/6. При виконанні завдань судової поліції служби поліції передають відомості й дані, зазначені в частині 1 статті 44/1, компетентним судовим органам відповідно до статей 28-2, 28-3, 55 і 56 Кодексу кримінального розслідування.

Стаття 44/7. Створюється контрольний орган, підпорядкований міністрові внутрішніх справ і міністрові юстиції із завданням контролю обробки відомостей і даних, зазначених у частині 1 статті 44/1. Цей контрольний орган має необмежений доступ до всіх відомостей і даних, які зберігаються у банку даних.

Він контролює зокрема дотримання правил доступу до загального національного банку даних і передання банкові даних і відомостей, зазначених у частині 1 статті 44/1.

Не виключаючи застосування положень, зазначених у статті 44/4, служби поліції мають право за особливих обставин створювати банки даних. Про створення будь-якого банку даних служби поліції мають попередньо повідомити зазначений вище контрольний орган. Всі відомості й дані таких банків даних передаються до загального національного банку даних, зазначеного у частині 1 статті 44/4, крім випадків, коли контрольний орган задовольняє заяву про непередання таких даних. Всі повноваження, якими контрольний орган наділений згідно з цією статтею, повною мірою застосовуються до зазначених банків даних. За порядком, визначеним указом Короля, погодженим з Радою міністрів, забезпечується доступ і використання цих банків даних компетентними органами влади у межах їхніх повноважень, а також службами поліції у межах виконання їхніх завдань.

З метою здійснення своїх завдань контрольний орган має необмежений доступ до приміщень, у яких працюють службовці поліції під час їхньої роботи.

Контрольний орган очолюється федеральним магістратом. Він призначається міністром юстиції та міністром внутрішніх справ за поданням федерального прокурора. Керівник контрольного органу здійснює свою діяльність незалежно від федеральної служби обвинувачення. Крім того, до складу органу входить представник місцевої поліції, представник федеральної поліції та експерт, які

призначаються міністрами внутрішніх справ і юстиції. За відсутності президента та членів органу їхні обов'язки виконують заступники, призначені за порядком призначення дійсних членів органу.

Контрольний орган здійснює свою діяльність за власною ініціативою або за запитом судових чи адміністративних органів, міністра юстиції або міністра внутрішніх справ у порядку, визначеному указом Короля, погодженим з Радою міністрів.

У разі проведення контролю в розташуванні місцевої поліції контрольний орган інформує про це бургомістра або поліцейську колегію і надсилає їм свій звіт.

У випадках, коли контроль стосується відомостей і даних щодо виконання завдань судової поліції, відповідний звіт, що його складає контрольний орган, надсилається також Королівському прокуророві.

Зазначений контрольний орган отримує адміністративну та логістичну підтримку з боку генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції і має право для виконання своїх завдань звертатися до інспекції за допомогою.

Указом Короля, погодженим з Радою міністрів, визначаються норми стосовну статусу членів контрольного органу (та їхніх заступників) з метою забезпечення їхньої незалежності.

Стаття 44/8. На відхилення від статті 44/4 передання даних згідно з частиною 3 статті 44/4 відстрочується на потрібний термін, якщо компетентний магістрат за згоди федерального прокурора вважатиме, що таке передання даних може зашкодити проведенню кримінального розслідування або безпеці тієї чи іншої особи.

Стаття 44/9. Службовці поліції, які адмініструють загальний національний банк даних, зазначений у частині 1 статті 44/4, призначаються за узгодженням із контрольним органом, зазначеним у статті 44/7. Їхнє підвищення, призначення на нову посаду чи переведення можуть здійснюватися тільки з ініціативи чи за згодою відповідного міністра та за узгодженням із контрольним органом у порядку, визначеному указом Короля.

Дисциплінарне провадження стосовно зазначених службовців поліції за дії, вчинені під час їхньої роботи на цьому місці може бути відкрите тільки за згодою чи наказом відповідного міністра. Щодо дисциплінарного провадження, яке проводиться не за розпорядженням міністра, потрібне узгодження контрольного органу.

Загальний національний банк даних, зазначений у статті 44/4, частина перша, ведеться службою, підпорядкованою начальникові відділу або його заступникові. Один із них має належати до федеральної поліції, а другий до місцевої. Порядок призначення начальника відділу та його заступника визначається королівським указом.

Стаття 44/10. Заходи з виконання, зазначені в частині 2 статті 44/4 і частинах 3 та 9 статті 44/7, вживаються за узгодженням із Комісією захисту приватного життя, крім термінових випадків.

Стаття 44/11. Службовець поліції, який свідомо і умисно затримує відомості й дані, які мають значення для проведення кримінального розслідування чи для підтримання публічного порядку, і не передає їх до загального національного банку даних відповідно до частини 3 статті 44/4, карається позбавленням волі на термін від одного до шести місяців і штрафом у розмірі від двадцяти шести до п'ятисот франків або ж тільки одним із цих двох видів покарання.

До зазначеного порушення застосовуються норми книги I Карного кодексу, в т.ч. розділ VII і стаття 85.

Підчастина 4. Форма і порядок виконання завдань агентами поліції

Стаття 44/12. У разі необхідності агенти поліції надають допомогу службовцям поліції, якщо надійде такий запит.

Стаття 44/13. За наказом офіцера адміністративної поліції або офіцера судової поліції агенти поліції:

1. надають допомогу службовцям поліції при проведенні обшуку будинків і транспортних засобів згідно зі статтею 27 та превентивних і судових обшуків згідно зі статтею 28;

2. забезпечують під відповідальність службовця поліції нагляд за особами, затриманими згідно з пунктами 1 і 2 статті 15, статтями 31 і 34.

Стаття 44/14. Допомога, передбачена статтею 44/12 і пунктом 1 статті 44/13, надається агентами поліції під відповідальність службовця поліції, якому вона надається або офіцера адміністративної чи судової поліції, який видав таке розпорядження, із дотриманням вимог, визначених цим законом щодо виконання службових обов'язків службовця поліції, зокрема, вимог, передбачених статтями 1 і 37, коли надання допомоги потребує застосування примусу.

Стаття 44/15. Агенти поліції мають право до прибуття службовця поліції, якого вони негайно повідомляють, затримувати особу, яка вчиняє або вчинила порушення. Аналогічним чином вони мають право затримувати особу, яку переслідують люди, які кличуть на допомогу.

У зазначених випадках агенти поліції мають право проводити превентивний обшук відповідно до порядку, зазначеного в частині 2 § 1 статті 28, за наявності достатніх підстав вважати, з огляду на поведінку особи, на речові ознаки чи обставини, що затримана особа має при собі зброю або предмети, небезпечні для публічного порядку.

У зазначених випадках агенти поліції мають право до прибуття служби поліції затримувати транспортний засіб, яким могла скористатися особа, зазначена в частині 1, з тим аби забезпечити можливість її обшуку за порядком, визначеним у статті 29, якщо вони мають достатні підстави вважати, з огляду на речові ознаки, що цей транспортний засіб був використаний для вчинення порушення або в ньому можуть знаходитися предмети, небезпечні для публічного порядку, речові докази або елементи доказу порушення.

Агенти поліції мають право вдаватися до примусу в порядку, визначеному в статтях 1 і 37, якщо цього вимагають поліцейські заходи, зазначені в частинах 1 і 3.

Стаття 44/16. При вході до помешкання особи агенти поліції повинні пред'явити службові посвідчення.

Стаття 44/17. Агенти поліції прирівнюються до службовців поліції за діями згідно зі статтями 30, 35, 36, 42, 43, 44/7 і 44/11.

Частина 2. Територіальна компетенція

Стаття 45. Службовці оперативного складу федеральної поліції та місцевої поліції виконують свої завдання на всій території країни.

Службовці місцевої поліції в принципі виконують свої завдання на території зони поліції.

Частина III. Допомога

Стаття 46. Служби поліції зконтактовують осіб, які звертаються за допомогою, зі спеціалізованими службами.

Служби поліції надають допомогу потерпілим від порушень, у тому числі, надаючи їм необхідну інформацію.

Розділ V. Цивільна відповідальність і правова допомога

Стаття 47. Держава несе відповідальність за шкоду, завдану службовцями поліції, федеральної поліції при виконанні службових обов'язків, так само як керівники служб несуть відповідальність за шкоду, завдану їхніми працівниками.

Держава несе відповідальність за шкоду, завдану службовцями зв'язку згідно зі статтею 134 закону про провінції при виконанні службових обов'язків, так само як керівники служб несуть відповідальність за шкоду, завдану їхніми працівниками.

Держава несе також відповідальність за шкоду, завдану службовцями поліції та службовців адміністративного і тилового складу, призначеними до генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції при

виконанні службових обов'язків, так само як керівники служб несуть відповідальність за шкоду, завдану їхніми працівниками.

Громада або, у відповідному випадку, міжкомунальне об'єднання, відповідають за шкоду, завдану службовцями місцевої поліції при виконанні службових обов'язків, покладених на них державою, громадою або міжкомунальним об'єднанням, так само як керівники служб несуть відповідальність за шкоду, завдану їхніми працівниками.

Громада або, у відповідному випадку, міжкомунальне об'єднання мають право вимагати від держави відшкодування збитків, завданих службовцем місцевої поліції при виконанні обов'язків, покладених на нього Державою.

Стаття 48. Службовці поліції, зазначені у статті 47, які при виконанні своїх службових обов'язків завдають шкоди Державі, громаді, міжкомунальному об'єднанню або третім особам, відшкодовують її тільки в разі вчинення ними умисних дій, серйозного або незначного проступку, які мають систематичний характер.

Представники, службовці або органи Держави, громади чи міжкомунального об'єднання, потерпілі від нещасного випадку на виробництві, спричиненого службовцем поліції згідно зі статтею 47, мають право позиватися до суду в порядку цивільної відповідальності до цього службовця поліції тільки в разі, якщо такий нещасний випадок був спричинений ним умисно.

Крім цього, Король має право указом, погодженим з Радою міністрів, звільнити службовців поліції повністю або частково від відшкодування шкоди відповідно до частини 1 у разі їхньої відповідальності перед Державою.

Стаття 49. § 1. Позов проти службовця поліції, поданий Державою, громадою або міжкомунальним об'єднанням на підставі статті 48, може бути прийнятий до розгляду тільки, якщо йому передувала пропозиція договору, зроблена відповідачеві. Пропозицію про договір робить орган, визначений указом Короля.

Зазначена пропозиція містить, окрім розрахунку суми, що вимагається, порядок її сплати.

Орган, зазначений у частині першій, може ухвалити рішення про часткове відшкодування шкоди.

§ 2. Відшкодування збитків Державі, громаді або міжкомунальному об'єднанню службовцем поліції згідно зі статтею 47 на суму, визначену договором або судовим рішенням, може вираховуватися з винагороди в межах, визначених статтею 23 закону від 12 квітня 1965 р. про захист винагороди працівників.

Стаття 50. Службовець поліції згідно зі статтею 47, проти якого поданий позов про відшкодування збитків у суд з цивільних або карних справ, має право залучати до справи Державу, громаду або міжкомунальне об'єднання, які також можуть долучатися до справи за власною ініціативою.

Стосовно дій персоналу федеральної поліції або генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції Державу завжди представляє міністр внутрішніх справ.

Стаття 51. Держава або громада, у відповідних випадках, бере на себе судові витрати, до яких буде присуджена посадова особа поліції згідно зі статтею 47 за дії, вчинені при виконанні службових обов'язків, за винятком випадків вчинення ним навмисних дій, серйозного або незначного проступку, які мають систематичний характер.

У разі встановлення того чи іншого з зазначених проступків Держава, громада або міжкомунальне об'єднання після отримання пояснень відповідного службовця поліції приймають рішення про сплату нею судових витрат у повному обсязі чи частково.

Стаття 52. § 1. Службовцю поліції згідно зі статтею 47 або колишньому службовцю поліції, на якого подано позов до суду або проти якого розпочате публічне переслідування за дії, вчинені при виконанні службових обов'язків, надається правова допомога адвоката за рахунок громади, міжкомунального об'єднання або Держави.

Аналогічний порядок застосовується до службовців поліції згідно зі статтею 47 або до колишніх службовців поліції, які, діючи як службовець поліції та виконуючи свої службові обов'язки, потерпіли від завдання шкоди, а також від дій, які мали наслідком втрату працездатності не менш ніж на добу, або які потерпіли від акту помсти з причини того, що вони є службовцями поліції.

У разі смерті службовця поліції або колишнього службовця поліції право на правову допомогу, зазначену в частинах 1 і 2, переходить до правонаступників у порядку, визначеному статтею 4 закону від 12 січня 1970 р. про виплату спеціальної компенсації у випадках авіакатастрофи, що сталася в мирний час.

§ 2. Правова допомога не надається службовцю поліції, проти якого Державою, громадою або міжкомунальним об'єднанням поданий цивільний позов згідно зі статтями 48 і 49.

§ 3. У наданні правової допомоги може бути відмовлено, у відповідних випадках, громадою, міжкомунальним об'єднанням або Державою, якщо службовцю поліції завдана виключно моральна шкода. Службовець поліції, якому відмовлено у наданні правової допомоги, має право оскаржити це протягом десяти днів з моменту прийняття рішення про відмову. Рішення може бути підтверджене або змінене.

У наданні правової допомоги може бути відмовлено, у відповідних випадках, громадою, міжкомунальним об'єднанням або Державою в разі, якщо факти вочевидь ніяк не пов'язані з виконанням службових обов'язків.

У наданні правової допомоги може бути також відмовлено, якщо є очевидним, що відповідний службовець поліції вчинив умисні дії або тяжкий проступок, або якщо він як потерпілий повністю і без обґрунтованих причин відмовився від медіації в карній справі, зазначеній в частині 1 § 1 статті 216-3 Кодексу кримінального розслідування.

§ 4. У разі якщо правова допомога не була надана відповідно до частини 2 і 3 § 3, а з рішення суду випливає, що відмова в наданні правової допомоги була необґрунтована, службовець поліції має право на відшкодування коштів, витрачених ним на свій захист.

У разі, якщо правова допомога була надана, але судом буде встановлено, що вона була надана неправомірно, витрати на захист можуть бути покладені на службовця поліції в порядку, визначеному статтею 49.

§ 5. Указом Короля визначається порядок оплати Державою, громадою або міжкомунальним об'єднанням послуг адвоката, обраного для надання правової допомоги.

Правова допомога персоналу федеральної поліції або генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції забезпечується міністром внутрішніх справ.

Правова допомога службовцям місцевої поліції забезпечується громадою або, у відповідних випадках, міжкомунальним об'єднанням, окрім випадків коли громада висуває вимоги до Держави, якщо службовець місцевої поліції притягується до суду за дії, вчинені при виконання завдання, поставленого Державою.

Король визначає вартість і умови правової допомоги для службовців поліції, які працюють в інших службах.

Король також визначає час, коли службовець поліції працює в іншій службі відповідно до частини 4.

§ 6. Зазначена правова допомога в жодному разі не означає визнання Державою, громадою або міжкомунальним об'єднанням своєї відповідальності.

Стаття 53. § 1. Указом Короля визначається порядок і умови, за якими службовець поліції згідно зі статтею 47 отримує в мирний час компенсацію, за шкоду, завдану його майну при виконання службових обов'язків.

Під шкодою майну розуміється шкода, завдана майну, яке перебуває у власності або в користування службовця поліції і яке є необхідним для виконання ним його службових обов'язків.

§ 2. Відшкодування забезпечується Державою для службовців федеральної поліції або генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції і провінцією для службовців зв'язку згідно зі статтею 134 закону про

провінції та громадами або, у відповідних випадках, міжкомунальними об'єднаннями для службовців місцевої поліції.

§ 3. Відшкодування не надається, якщо шкода майну завдана через умисні дії або тяжкий проступок службовця поліції.

Такий же порядок діє в обсязі розміру відшкодування, якщо шкода, завдана майну, була або може бути компенсована:

1. за контрактом страхування, укладеним цим службовцем поліції або на її користь, за умови якщо страхова компанія не виплатила відповідну компенсацію в річний термін після завдання шкоди;

2. як судові витрати в карній справі.

§ 4. Держава, провінція, громада або міжкомунальне об'єднання заміщає службовця поліції в її правах і діях в обсязі виплачених коштів.

§ 5. Компенсація з боку Держави, провінції, громади або міжкомунального об'єднання виключає будь-який позов за тим самим фактом, що завдає шкоду, в розмірі компенсованої суми, проти Держави, провінції, громади, їхніх органів або працівників.

§ 6. Компенсація забезпечується міністром внутрішніх справ щодо персоналу федеральної поліції або генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції.

Стаття 53bis. З метою застосування положень цього розділу агенти поліції та персонал адміністративного та логістичного складу, а також персонал, зазначений в пунктах 3 і 4 § 1 статті 138 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, прирівнюються до службовців поліції.

Статті 53ter – 61

(…)

Закон Королівства Бельгії про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні
від 7 грудня 1998 року[1]

Стаття 1. Цей Закон ухвалено відповідно до статті 78 Конституції.

Розділ I. Загальні положення
Глава I. Вступні положення

Стаття 2. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1° губернатор – губернатор провінції або губернатор адміністративного округу Брюссель-столиця;

2° служби поліції – федеральна поліція та корпуси місцевої поліції;

3° генеральна інспекція – генеральна інспекція федеральної поліції та місцевої поліції.

Стаття 3. Служби поліції організовані і структуровані на два рівні: федеральний рівень та місцевий рівень, які разом забезпечують функціонування інтегрованої поліції. Ці рівні є автономними та залежать від різних органів влади. Цей Закон визначає порядок організації функціональних зв'язків між цими двома рівнями.

Відповідно до Розділу II цього Закону, місцева поліція забезпечує на місцевому рівні виконання базових функцій поліції, що включають реалізацію всіх завдань адміністративної та судової поліції, необхідних для контролю над ситуацією та місцевими подіями на території, що є зоною дії поліції, так само, як і виконання певних функцій поліції федерального характеру.

Відповідно до Розділу III цього Закону, федеральна поліція забезпечує на всій території, дотримуючись принципів спеціалізації та субсидіарності, здійснення спеціальних та таких, що виходять за межі місцевих, завдань адміністративної та судової поліції, як і завдань з підтримки корпусів місцевої поліції та органів поліції.

Інтегрована поліцейська служба гарантує владі та громадянам необхідний рівень поліцейського захисту однаковий на всій території Королівства.

Стаття 4. Спираючись на переваги компетентних органів, міністри внутрішніх справ та юстиції уповноважені координувати загальну політику стосовно поліції, а також координувати управління федеральною поліцією та місцевою поліцією. З цією метою вони затверджують кожні чотири роки національний план безпеки після висновку міністра, який відповідає за стан автомобільного руху на шляхах, стосовно елементів цього плану, які відносяться до дорожньої безпеки.

Найсуттєвіші положення національного плану безпеки надсилаються до Парламенту.

Національний план безпеки забезпечує глобальний та інтегрований підхід до питань безпеки та забезпечує узгодженість дій поліцейських служб. Зональні плани безпеки все це враховують.

Окрім цього, міністри внутрішніх справ та юстиції стежать у межах повноважень, які їм надані цим Законом, за організацією діяльності поліцейських служб у такий спосіб, щоб гарантувати ефективну операційну співпрацю і те, щоб була забезпечена діяльність об'єднаної поліції.

Стаття 5. Завдання служб поліції визначаються законом.

---

[1] Переклад з французької мови здійснено медіацентром «Розмай» за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

Глава II. Федеральна рада поліції

Стаття 6. Утворена федеральна рада поліції. Вона формується таким чином:

1° президент;

2° один представник міністра внутрішніх справ та один представник міністра юстиції;

3° генеральний прокурор, за поданням колегії генеральних прокурорів, на поновлювальний чотирьохрічний період;

4° губернатор;

5° федеральний прокурор;

6° Королівський прокурор;

7° суддя слідчий;

8° три бургомістри, члени консультативної ради бургомістрів, кожен з яких походить з іншого регіону;

9° генеральний комісар;

10° керівники корпусів місцевої поліції.

За винятком її президента, федеральна рада поліції включає стільки ж членів, які спілкуються французькою мовою, як і членів, які спілкуються голландською мовою.

Президент і члени федеральної ради поліції, про яких йдеться мовав пунктах 4, 6, 7, 8 та 10 частини 1, призначаються королівською постановою, погодженою з Радою міністрів за поданням міністрів внутрішніх справ та юстиції на строк чотири роки, який може бути поновлений. Керівник корпусів місцевої поліції призначається за поданням Постійної комісії з питань місцевої поліції, визначеної у статті 91.

Король призначає постановою, погодженою з Радою міністрів, одного заступника для кожного з членів, визначених в пункті 3°, 4°, 6°, 8° та 10° частини 1, дотримуючись якісних вимог, мовного режиму та, у разі потреби, способу представлення.

Стаття 7. Не зважаючи на інші повноваження, які надаються їй законом, федеральна рада поліції надає свої висновки міністрам внутрішніх справ та юстиції, також вона уповноважена давати глобальну оцінку функціонування та організації федеральної поліції та корпусів місцевої поліції, зокрема на підставі щорічного звіту, який укладається генеральною інспекцією федеральної поліції та місцевої поліції.

Вона надає вмотивований висновок про проект національного плану безпеки та регулярно оцінює його виконання. Висновок федеральної ради поліції надсилається до Парламенту разом з основними положеннями плану.

Король визначає постановою, погодженою з Радою міністрів за поданням міністрів внутрішніх справ та юстиції, умови функціонування федеральної ради поліції.

Глава III. Консультативна рада бургомістрів

Стаття 8. Утворена консультативна рада бургомістрів. Будь-яка постанова регламентую

дсилається міністром внутрішніх справ до консультативної ради для візування.

Королівською постановою, погодженою з Радою міністрів, Король визначає склад та умови призначення членів ради і її функціонування, включаючи також терміни, яких повинна дотримуватися рада, надаючи свої висновки.

Король піклується про представницький характер консультативної ради, зважаючи на різні типи зон поліції. Члени консультативної ради та їх заступники призначаються Королем, постановою погодженою з Радою міністрів строком на три роки з правом поновлення.

Втрата статусу бургомістра передбачає законне завершення мандату члена консультативної ради.

Розділ II. Місцева поліція

Глава I. Загальні положення

Частина 1. Зони поліції

Стаття 9. Після того, як висновок відповідних бургомістрів, які проконсультувалися з радами громад з відповідного питання, разом з висновком генерального прокурора та губернатора щодо пропозиції розподілу, запропонованого міністром внутрішніх справ отримано, Король своєю постановою, узгодженою з Радою міністрів за поданням міністрів внутрішніх справ та юстиції, розподіляє території провінцій та території адміністративного округу Брюссель-столиця, на

зони поліції. Для досягнення цієї мети зберігається дотримання меж судових округів, за винятком того, що стосується громад, які походять з різних судових округів.

Одна зона поліції складається з однієї або з декількох громад. Багатокомунна зона наділена правосуб'єктністю.

Стаття 10. Кожна зона поліції має один корпус місцевої поліції. У багатокомунних зонах місцева поліція організована у такий спосіб, щоби мати один або декілька відділів поліції у кожній громаді, що входить до цієї зони.

Стаття 11. У багатокомунних зонах повноваження ради громади у сфері організації та управління корпусом місцевої поліції здійснюються поліцейською радою, яка визначена в статті 12. Поліцейська рада є також правомочною здійснювати вилучення з приватної власності для державних потреб згідно з § 1 статті 61 Програмного закону від 6 липня 1989 р.

У тих же самих зонах відповідні повноваження колегії бургомістрів і ешевенів[2] та бургомістра у сфері організації і управління корпусу місцевої поліції здійснюються поліцейською колегією, визначеною у статті 23.

Не маючи можливості у будь-який спосіб впливати на їх надання, поліцейська рада має право бути поінформованою бургомістрами про те, у який спосіб вони виконують повноваження, надані їм статтями 42, 43 і 45, як і частинами 2 і 3 статті 133, Нового закону про громади.

Частина 2. Поліцейська рада та поліцейська колегія

Підрозділ 1. Склад поліцейської ради та поліцейської колегії

Стаття 12. Місцева поліція у багатокомунній зоні управляється поліцейською радою, яка складається з:

- 13 членів у багатокомунній зоні, яка не перевищує 15 000 жителів;
- 15 членів для населення від 15 001 до 25 000 жителів;
- 17 членів для населення від 25 001 до 50 000 жителів;
- 19 членів для населення від 50 001 до 80 000 жителів;
- 21 член для населення від 80 001 до 100 000 жителів;
- 23 члена для населення від 100 001 до 150 000 жителів;
- 25 членів для населення більше ніж 150 000 жителів.

Поліцейська рада складається пропорційно з комунальних радників з різних громад, які представляють весь загал багатокомунної зони, на основі відповідних даних про населення. Кожна рада громади має щонайменше одного представника у поліцейській раді.

Король визначає постановою, погодженою з Радою міністрів, спеціальні правила щодо підрахунку пропорційного складу, визначеного у частині 2.

У тих випадках, коли пропорційність, визначена у другій частині, не дозволяє представництва однієї ради громади, їй надається додатковий представник для вирішення проблеми. Кількість членів, визначена у частині 1, збільшується у такому випадку на одного. Кількість членів, які нараховує кожна рада громади у складі поліцейської ради, визначена поліцейською радою, повноваження якої закінчуються, зважаючи на положення, викладені у попередніх абзацах.

Кожен дійсний член має одного або двох заступників.

Бургомістри громад, що входять до багатокомунної зони, є повноправними членами поліцейської ради. Вони не входять до складу членів, визначеного відповідно до частини 1.

Стаття 13. Для визначення і розподілу кількості членів, передбачених у статті 12, береться до уваги кількість населення, відповідно до якої був визначений склад різних рад громад у відповідній багатокомунній зоні.

Стаття 14. Для того, щоб бути обраним дійсним членом або заступником члена

[2] Назва заступника бургомістра. В оригіналі – «échevin» (прим. редактора).

поліцейської ради, кандидат повинен у день виборів входити до складу ради однієї з громад, що входить до багатокомунної зони.

Стаття 15. Дійсні члени поліцейської ради не можуть бути родичами або свояками (аж до другого ступеня), ні бути об'єднаними шлюбними зв'язками.

Шлюб між членами ради, який був укладений після виборів, не припиняє їх повноважень.

Порядок першочерговості між обраними особами як повноправними членами регулюється відповідно до порядку, визначеного у статті 17. У дійсного члена є перевага над тим, хто стає членом ради за квотою заступника.

Між особами, які одночасно стають членами ради за квотою заступників, порядок першочерговості регулюється відповідно до порядку, визначеного у статті 17.

Стаття 16. Кандидати у дійсні члени і кандидати у заступники членів представляються у письмовій формі одним або декількома депутатами ради громади. Кандидати надають письмове погодження у вигляді підписаної заяви на акті висування кандидатів. Бургомістр, якому допомагає секретар громади, у присутності депутатів по одному від кожної політичної групи, що надають акти висування кандидатів, збирає акти висування кандидатів.

Для виборів членів поліцейської ради кожен комунальний радник має один голос, якщо треба вибрати менше ніж четверо членів; три голоси, якщо вибрати треба трьох або чотирьох членів; чотири голоси, якщо обрати треба шість або сім; п'ять голосів, якщо їх вісім або дев'ять; шість голосів, якщо їх десять або одинадцять; та вісім голосів, якщо треба вибрати дванадцять членів або більше.

Вибори членів поліцейської ради проводяться таємним голосуванням в один тур. Кожен комунальний радник отримує стільки бюлетенів для голосування, скільки голосів він має. На кожному бюлетені він голосує за дійсного члена.

Король може постановою, погодженою з Радою міністрів, визначити умови та процедуру, яких треба дотримуватися для представлення списків кандидатів та проведення виборів.

Стаття 17. Вважаються обраними, як дійсні члени, ті кандидати, які отримали найбільшу кількість голосів. У разі однакової кількості голосів, перевага надається у порядку визначеному нижче:

1° кандидату, який на день виборів має мандат у поліцейській раді. Якщо два або більше кандидатів знаходяться в такому положенні, перевага надається тому, хто виконував свій мандат без перерви у найдовший час;

2° кандидату, який раніше уже мав мандат у поліцейській раді. Якщо два або більше кандидатів знаходяться в такому положенні, перевага надається тому, хто виконував свій мандат без перерви найдовший час і у разі однакового строку перебування – тому, хто залишив свої повноваження зовсім недавно;

3° наймолодшому з кандидатів.

Той, хто мав би бути обраним, але вибори якого не дали позитивного результату з причини неможливості суміщати певні посади, заміняється своїм заступником.

Кандидати, запропоновані як заступники обраного дійсного члена, мають повні права заступників цього члена.

Стаття 18. Вибори членів поліцейської ради відбуваються під час публічного засідання, коли формується рада громади, або не пізніше ніж через десять днів. Якщо останнім днем є субота, неділя або офіційний святковий день, то термін продовжується до наступного дня, який не є суботою, неділею або офіційним святковим днем.

Стаття 18bis. Бургомістр оголошує невідкладно після виборів, визначених у статті 18 або в частині 2 статті 19, про результати виборів.

Повна справа про вибори членів поліцейської ради та їх заступників надсилається невідкладно кожною громадою до постійного представництва або до колегії,

визначених у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону щодо брюссельських інституцій від 12 січня 1989 р.

Тільки кандидати можуть оскаржувати ці вибори.

Будь-які претензії щодо виборів, аж до визнання їх недійсними, повинні бути відправлені у письмовій формі до постійного представництва або до колегії, яку визначено в частині 2, не пізніше ніж через десять днів після оголошення результатів виборів, визначених в частині 1.

Легітимність виборів обумовлених завершенням терміну або рішенням постійного представництва чи колегії, визначеної в частині 2, повідомляється губернатором до поліцейської ради або до відповідної ради громади. Дійсні члени та заступники членів в поліцейській раді, вибори яких були анульовані, заступники членів, виборчий ранг яких було змінено та особи, які оскаржили вибори, інформуються про це рекомендованим поштовим відправленням.

Коли остаточно результати виборів визнані недійсними, призначаються нові вибори. У цьому випадку, застосовується стаття 18 і, відповідно, передбачений строк починається тільки з наступного дня після нотифікації скасування у відповідній раді громади.

Стаття 18ter. Незалежно від оскарження, постійне представництво або колегія, визначена у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р., висловлюється як адміністративний орган стосовно правомірності виборів через тридцять днів після отримання справи і виправляє, у разі необхідності, помилки зроблені під час встановлення результатів виборів. Якщо жодне інше рішення не приймається в цей період часу, вибори повторно вважаються чинними.

Стаття 18quater. Через п'ятнадцять днів, які слідують за повідомленням або нотифікацією, визначеною частиною 6 статті 18bis, оскарження у Державній Раді[3] розпочинається для юридичних і фізичних осіб, визначених у частині 5 статті 18bis. Теж саме оскарження розпочинається для губернатора через п'ятнадцять днів після рішення постійного представництва або колегії, визначеної у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р., або після закінчення строку.

Оскарження у Державній Раді не є таким, що зупиняє рішення постійного представництва, за винятком лише того, що воно спрямовано проти рішення постійного представництва або колегії, визначеної у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р., і скасовує вибори або обрання одного чи декількох членів чи заступників.

Через вісім днів після отримання скарги, завідувач канцелярії Державної Ради повідомляє про це губернатора, а також зацікавлені багатокомунну зону і раду громади. Він відсилає їм також постанову Державної Ради.

Стаття 19. Коли дійсний член припиняє участь у поліцейській раді до завершення свого мандату і не має заступників, всі комунальні радники, які ще виконують свої функції і які раніше підписували представлення члена, якого треба замінити, можуть разом представити постійного члена та одного або декількох кандидатів у заступники. У такому випадку, ці кандидати оголошуються обраними, а кандидати у заступники є такими у порядку їх подання.

Якщо ситуація є іншою, то передбачається заміна за допомогою таємного голосування, коли кожен комунальний радник має один голос і коли кандидат, який набрав найбільшу кількість голосів проголошується обраним. У разі паритету голосів, застосовується стаття 17.

[3] Конституційний орган, який виконує адміністративні функції (наглядає за законністю підзаконних актів) та судові функції (касаційний суд у системі адміністративної юстиції). В оригіналі – «Conseil d'Etat» (прим. редактора).

Стаття 20. Якщо тільки вони не були офіційно викликані раніше, мандат обраних членів поліцейської ради стає дійсним у перший робочий день лютого. Якщо відповідно до статті 18bis, відбулося оскарження, члени ради викликаються лише через п'ятнадцять днів після того, як вибори визнані такими, що відбулися. Члени ради, повноваження яких закінчуються, виконують свої повноваження до формування нової поліцейської ради.

Член ради, який вибуває зі складу, виконує свої функції до прийняття присяги своїм заступником.

Заступник або член ради, обраний на заміну іншого, завершує мандат члена ради, якого він замінює.

Стаття 20bis. § 1. Перед тим, як розпочати виконувати свої функції, члени поліцейської ради, обрані відповідно до статті 18 або частини 2 статті 19, викликаються для прийняття присяги президентом поліцейської колегії. Вони особисто складають присягу такого змісту: «Присягаю на вірність Королю, підкоряючись Конституції та законам бельгійського народу».

У разі повного оновлення поліцейської ради, складення присяги здійснюється під час першого засідання на початку роботи, проведення якого планується на дату початку повноважень, визначених у частині 1 статті 20. Будь-яке інше складання присяги здійснюється під час найближчого засідання поліцейської ради, яке відбувається після завершення мандата дійсного члена ради або його заступника.

§ 2. Якщо у випадку, коли президент поліцейської ради або бургомістр не викликають членів поліцейської ради для складання присяги, тоді члени ради викликаються губернатором та складають присягу у його присутності або у присутності комісара, якого він призначає.

Губернатор вживає таких заходів через тридцять днів після того, як він дізнався про таку бездіяльність.

Витрати на цю процедуру покладаються на президента поліцейської ради або на бургомістра, який уникає виконувати вимоги § 1.

Відшкодування цих витрат покладається, у залежності від обставин, рішенням спеціального працівника фінансового органу або головного бухгалтера громади, на президента поліцейської ради або бургомістра після того, як губернатор проголосив про виконання своєї постанови.

Стаття 21. За винятком обставин, визначених у частині 1 статті 20, втрата статусу комунального радника кладе край повноваженням члена поліцейської ради.

Стаття 21bis. Незалежно від дії статті 21, заява про відставку, надана членом поліцейської ради, обраним відповідно до статті 18, подається у письмовій формі до поліцейської ради.

Губернатор сповіщає відповідному члену поліцейської ради рекомендованим поштовим відправленням з повідомленням про вручення, рішення постійного представництва, визначеного в статті 21ter або рішення колегії, визначеної у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р. Це рішення доводиться до відома бургомістра громади, де відповідна особа є членом ради громади, як і доводиться до відома президента поліцейської ради. Вищезазначене рішення постійного представництва або колегії набуває чинності з дати, коли воно сповіщається відповідному члену поліцейської ради.

Стаття 21ter. Член поліцейської ради, обраний відповідно до статті 18 або частини 2 статті 19, і який оскаржує те, що на виконання частини 1 статті 21bis він подав заяву про відставку як член поліцейської ради, може оскаржити це до постійного представництва або колегії, визначеної у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р., і отримати рішення від такого адміністративного органу не пізніше як у тридцятиденний строк після отримання скарги.

Член поліцейської ради, визначений у частині 1, може подати скаргу до Державної Ради не пізніше як у п'ятнадцятиденний

строк після нотифікації рішення постійного представництва або колегії, визначеної у § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р. Губернатор може подати подібну скаргу не пізніше як у п'ятнадцятиденний строк після нотифікації рішення постійного представництва або колегії, визначеної в § 2 статті 83quinquies Спеціального закону про брюссельські інституції від 12 січня 1989 р.

Скарга, подана до Державної Ради, не є такою, що зупиняє провадження.

Не пізніше як у восьмиденний строк після прийняття скарги, завідуючий канцелярією Державної Ради повідомляє про це губернатора, як і багатокомунну зону та раду громади, до якої належить скаржник.

Стаття 21quater. Державна Рада має у своєму розпорядженні шестимісячний строк після отримання скарги для прийняття рішення відповідно до процедури, визначеної Королем, щодо скарг, які подаються на виконання статей 18quater та 21bis.

Стаття 22. Положення статей 12 та 12bis Нового закону про громади застосовуються до членів поліцейської ради.

Член поліцейської ради, який замінив іншого члена рішенням ради громади або бургомістром, виконує свої повноваження протягом того самого строку у поліцейській раді.

Стаття 22bis. § 1. Поліцейські ради зон адміністративного округу Брюссель-столиця повинні включати до свого складу не менше вказаної кількості членів нідерландської мовної групи:

- двох – для зони Uccle, Auderghem та Watermael-Boitsfort;
- чотирьох – для зони Anderlecht, Forest та Saint-Gilles;
- трьох – для зони Molenbeek-Saint-Jean, Berchem-Sainte-Agathe, Ganshoren, Jette et Koekelberg;
- чотирьох – для зони Bruxelles та Ixelles;
- чотирьох – для зони Schaerbeek, Saint-Josse-ten-Noode та Evere;
- двох – для зони Etterbeek, Woluwe-Saint-Lambert та Woluwe-Saint-Pierre.

§ 2. Якщо в одній поліцейській раді кількість, визначена у § 1 не досягнута, поліцейська рада визначає необхідних додаткових членів зі складу дійсних комунальних радників або заступників, які належать до нідерландської мовної групи комунальних радників відповідної зони. Визначення відбувається при абсолютній більшості членів поліцейської ради, обраних відповідно до частини 2 статті 12, з проведенням стільки разів таємного та окремого голосування, скільки членів необхідно визначити.

§ 3. Приналежність до нідерландської мови визначається відповідно до § 2 статті 23bis Закону про комунальні вибори. Заява про мовну приналежність може бути зроблена під час подання акту про реєстрацію кандидатів на виборах до ради громади або під час подання списків реєстрації на виборах до поліцейської ради. Окрім того, заява про мовну приналежність може бути зроблена у зв'язку з призначенням, не пізніше подання акту про реєстрацію кандидатів на виборах до ради громади, що є наступними після виборів 8 жовтня 2000 р.

Стаття 23. Поліцейська колегія складається з бургомістрів різних громад, що сформували багатокомунну зону. Мандат члена поліцейської колегії починає діяти з моменту проголошення присяги як бургомістра.

Член поліцейської колегії відсутній або такий, що має ускладнення, замінюється згідно положень статті 14 Нового аакону про громади.

Поліцейська колегія призначає одного зі своїх членів як президента.

Більше того, ранг членів поліцейської колегії визначається кількістю голосів, визначених для кожного з них, згідно зі статтею 24.

Якщо поліцейська колегія не призначила президента, то цю функцію виконує її член, який має найвищий ранг.

Стаття 24. У межах поліцейської колегії, кожен бургомістр отримує кількість голосів, пропорційну мінімальній поліцейській

дотації, яку його громада інвестує в багатокомунну зону.

Не зважаючи на частину 1, кількість голосів протягом двох перших років, які є наступними після року, протягом якого була організована місцева поліція, надається пропорційно до чистих витрат на утримання і виконання функцій юстиції і поліції, що позначається статистичним кодом 399 останніх щорічних бухгалтерських звітів, зафіксованих і затверджених кожною громадою.

Король визначає в постанові, погодженій з Радою міністрів, той спосіб у який треба надавати голоси членам поліцейської колегії.

Підрозділ 2. Засідання, обговорення та рішення поліцейської ради та поліцейської колегії

Стаття 25. Поліцейська рада проводить засідання кожного разу, коли цього вимагають справи, що є обумовлені її повноваженнями, та щонайменше чотири рази на рік, та один раз на квартал. Президент поліцейської колегії очолює поліцейську раду.

Кожен член поліцейської ради, з членами поліцейської колегії включно, має один голос.

Стаття 26. Як виняток з попередньої статті, кожна група представників однієї громади певної поліцейської зони, для проведення голосування щодо укладання бюджету, внесення змін до бюджету та щорічного бухгалтерського звіту, має стільки ж голосів, скільки голосів у поліцейській колегії має бургомістр громади, яку він представляє. Ці голоси розподілені рівномірно між членами групи.

Стаття 27. Статті 84, 86, 87, 87-2, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, частина друга статті 95, 96, 97, 98, 99, 100 та 101 Нового закону про громади застосовуються до поліцейської ради.

Стаття 28. Частини 1 і 3 статті 104 і стаття 105 Нового закону про громади мають відповідне застосування до поліцейської ради. Поліцейська колегія може проводити наради лише при наявності більшості голосів, визначених у статті 24.

Рішення поліцейської колегії приймаються більшістю голосів, визначеною у попередній частині. У разі рівності голосів, поліцейська колегія переносить справу на наступне засідання. Якщо більшістю голосів поліцейської колегії було заздалегідь заявлено про невідкладний розгляд справи або, якщо справа була перенесена з попереднього засідання внаслідок рівності голосів, голос президента є вирішальним у разі рівності голосів.

Стаття 29. У багатокомунній зоні функції секретаря поліцейської ради та поліцейської колегії виконуються адміністративним або логістичним персоналом корпусу місцевої поліції або однієї з адміністрацій громади відповідної зони. Він призначається відповідно поліцейською радою та поліцейською колегією. Він веде протоколи ради та колегії, а також забезпечує запис текстів актів.

Керівник корпусу місцевої поліції уповноважений вести підготовку справ, які передаються на розгляд до поліцейської ради та поліцейської колегії і присутній на засіданнях ради та колегії.

Укладені письмово протоколи підписуються президентом та секретарем.

Протокол містить всі предмети обговорення, як і пункти, з яких не було прийнято жодного рішення.

Також він чітко занотовує всі рішення.

Поштові відправлення, які висилаються поліцейською радою та поліцейською колегією, контрасигнуються керівником корпусу, за винятком утворення для цього певної делегації.

Стаття 29bis. У зоні поліції з однієї громади, як виняток з § 1 статті 26bis Нового закону про громади, керівник корпусу готує справи, що поступають з багатокомунної зони, у залежності від обставин, компетенції поліцейської ради або колегії, які підпорядковані колегії бургомістрів або ешевенів.

У цій же самій зоні поліції керівник корпусу місцевої поліції присутній на засіданнях ради та колегії кожного разу, коли там розглядаються питання, визначені у частині 1.

Для застосування статті 27 необхідно розуміти під словами «секретар громади» статті 87 Нового закону про громади, слова «керівник корпусу місцевої поліції».

Стаття 30. Надходження і видатки зони поліції здійснюються спеціальним бухгалтером, який повинен виконувати свою місію повністю незалежно.

Спеціальний бухгалтер є фінансовим радником та фінансовим управляючим місцевої поліції. Він виконує накази поліцейської колегії. У зоні, що складається з однієї громади, бухгалтер громади діє як спеціальний бухгалтер.

В багатокомунній зоні, спеціальний бухгалтер призначається за поданням поліцейської колегії поліцейською радою зі складу бухгалтерів громади і бухгалтерів публічних центрів соціальної допомоги однієї з громад, що входять до однієї зони або до іншої зони поліції.

Тим не менше, поліцейська рада може звернутися до спеціального бухгалтера іншої зони поліції, адміністративного і логістичного персоналу рівня А корпусу місцевої поліції, регіонального бухгалтера або до персоналу громади чи публічного центру соціальної допомоги, незалежно від його належності до відповідної зони, який відповідає умовам, щоб бути призначеним у своїй громаді бухгалтером або бухгалтером публічного центру соціальної допомоги у разі необхідності, за умови віку. Та ж сама особа може бути призначена як спеціальний бухгалтер декількох поліцейських зон. Корпус місцевої поліції може направити свого представника адміністративного і логістичного персоналу у розпорядження іншого корпусу місцевої поліції як спеціального бухгалтера на повну ставку або на частину ставки, незалежно від того якими були його функції у складі корпусу поліції, з якого він походить. Спеціальний бухгалтер, який не має кваліфікації спеціального бухгалтера, проголошує присягу у присутності президента поліцейської колегії у спосіб, визначений у статті 137.

Спеціальний бухгалтер уповноважений самостійно або за його дорученням, отримувати надходження від органів поліції та погашати законні платіжні доручення відповідно до офіційних доручень, спеціальні суми кожної статті бюджету, спеціального кредиту або тимчасового кредиту або суми асигнувань, направлені на виконання статті 248 Нового закону про громади.

У випадку, коли з боку спеціального бухгалтера є відмова або запізнення сплатити суму законних платіжних доручень, оплата буде продовжена, як і у випадку прямих податків, уповноваженим державним бухгалтером за виконавчим наказом губернатора, який викликає спеціального бухгалтера і попередньо його заслуховує, якщо останній з'являється на зустріч.

За рішенням поліцейської ради спеціальний бухгалтер, який має диплом або атестат про освіту, що відповідає вимогам при прийманні на роботу рівня А федеральної адміністрації, може перейти за власним бажанням до адміністративного або логістичного персоналу відповідного корпусу місцевої поліції. Спеціальний бухгалтер декількох зон поліції може бути переведений тільки до складу персоналу максимум двох корпусів місцевої поліції. Він є членом персоналу, призначеним остаточно до відповідних корпусу або корпусів місцевої поліції і має всі права спеціального рангу рівня А. Король установлює статус спеціальних бухгалтерів, як і вимоги до виконання ними професійних обов'язків. Поліцейська рада може прийняти рішення про збереження рівня заробітної плати, що отримував спеціальний бухгалтер до свого переведення на нову посаду. Щодо збільшення, то умови такого призначення визначає Король.

Стаття 31. Спеціальний бухгалтер, який не є бухгалтером-податківцем у громаді або публічному центрі соціальної допомоги чи регіональним бухгалтером-податківцем у багатокомунній зоні, зобов'язаний надати, для гарантій під час виконання обов'язків з управління, заставу готівкою, цінними паперами або у формі однієї чи багатьох іпотек.

Король фіксує мінімальний і максимальний розмір цієї застави.

Під час першого засідання після призначення спеціального бухгалтера, поліцейська рада фіксує розмір застави, яку він у разі потреби повинен сформувати, як і термін, який на це йому відводиться.

Застава розміщується у депозитній касі. Відсотки, які вона приносить, належать спеціальному бухгалтеру.

Договори застави укладаються без витрат для багатокомунної зони з поліцейською колегією.

Якщо все ж таки необхідно сплатити реєстраційний збір, він зменшується до фіксованого загального збору і здійснюється за рахунок спеціального бухгалтера.

Спеціальний бухгалтер може замінити заставу або банківською гарантією чи страховкою, що відповідає вимогам зафіксованим Королем, або солідарною заставою певної асоціації визнаної Королем.

Ця визнана асоціація повинна мати форму кооперативного товариства і відповідати вимогам сформульованим у частині VII розділу IX першого тому Комерційного кодексу. І тим не менше вона не втрачає цивільний характер.

Договір щодо цієї асоціації, як і затвердження статуту, публікуються в «Moniteur belge».

Асоціація може контролювати касу і бухгалтерію спеціального бухгалтера, гарантом якого вона є, використовуючи згоду поліцейської колегії на положення контракту, що установлюють таке право та механізми його реалізації.

Поліцейська колегія стежить за тим, щоб застава спеціального бухгалтера дійсно була надана і поновлена у встановлений термін.

Спеціальний бухгалтер, який не надасть своєї застави у визначений строк та який не виправдає цю затримку достатніми мотивами, офіційно зміщується з посади і представляється до заміни.

Будь-які витрати на заставу відносяться на витрати спеціального бухгалтера.

У разі нестачі в касі багатокомунної зони, багатокомунна зона має першочергову перевагу щодо застави спеціального бухгалтера.

Стаття 32. У разі відсутності спеціального бухгалтера, його функції виконуються відповідно до положень про заміну, що використовуються в адміністрації, де він працює.

За пропозицією спеціального бухгалтера, який не є бухгалтером громади щодо зборів Публічного Центру Соціальних Дій, ні регіональним бухгалтером, поліцейська колегія призначає особу з адміністративного або логістичного персоналу, чи спеціального бухгалтера іншої зони поліції або бухгалтера громади чи публічного центру соціальної допомоги для того, щоб за умови його відповідальності замінити його у разі обґрунтованої відсутності на період, що не перевищує тридцять днів. Ця заміна може, у разі такої відсутності, бути два рази продовжена на такий же максимальний строк. В усіх інших випадках поліцейська рада може призначити спеціального бухгалтера, який виконує ці обов'язки і який би відповідав умовам для того, щоб бути призначеним спеціальним бухгалтером. Спеціальний бухгалтер, який виконує ці функції, виконує всі повноваження спеціального бухгалтера. Зарплата спеціального бухгалтера виплачується тому, хто його заміщає.

Рада громади або поліцейська рада фіксує, зважаючи на умови, визначені Королем, винагороду спеціального бухгалтера.

Стаття 32bis. Поліцейська рада або рада громади може зафіксувати заробітну плату секретарю в поліцейській зоні. Ця заробітна плата не може перебільшувати максимальну ставку спеціального бухгалтера, визначену Королем на виконання статті 32 цього Закону.

Підрозділ 3. Управління бюджетом і фінансами

Стаття 33. Розділ V нового Закону про громади регулює відносини щодо управління майном і надходженнями місцевої поліції, у такій площині, що для багатокомунної зони слова «громада, рада громади, колегія бургомістрів та ешевенів, установи громади без статусу юридичної особи», що фігурують у Новому законі про громади, мають

відповідно розумітися як «багатокомунна зона, поліцейська рада, поліцейська колегія», та «спеціально призначені підрозділи місцевої поліції».

Стаття 34. Статті 131 і 142 та глави I та II розділу VI Нового закону про громади, за винятком статей 243 і 253, регулюють відносини управління бюджетом і фінансами місцевої поліції, зважаючи що:

1 ° для багатокомунної зони, слова «громада, рада громади, колегія бургомістрів та ешевенів, бургомістр, секретар громади, бухгалтер громади та каса громади», що фігурують у Новому законі про громади, повинні відповідно розумітися як «багатокомунна зона, поліцейська рада, поліцейська колегія, президент поліцейської колегії, керівник корпусу місцевої поліції, спеціальний бухгалтер та каса багатокомунної зони»;

2 ° «звіт, визначений у статті 96», згаданий у частині 3 § 1 статті 240 Нового закону про громади, повинен розумітися як «документи, передбачені Королем, повинні бути додані до бюджету та бухгалтерських рахунків зони поліції»;

3 ° у § 1 статті 241 Нового закону про громади слова «перший понеділок жовтня місяця» повинні розумітися як «протягом жовтня місяця»;

4 ° у статті 250 Нового закону про громади слова «бургомістром або тим, хто його замінює, та ешевеном» повинні розумітися як «президентом поліцейської колегії або тим, хто його замінює і членом поліцейської колегії».

Стаття 34bis. Не виключаючи положення частини 7 статті 30, дотації, субвенції і інтервенції у видатках громад у тому, що вони укладають зони поліції та багатокомунні зони поліції, їх доля в фондах визначених законом, декретом або указом на користь зон поліції і взагалі, всі суми, що виділяються безкоштовно зонам поліції Державою, Громадою, Регіонами та провінціями і громадами, можуть бути прямо перераховані на рахунки громад або зон поліції у фінансових інституціях, що відповідають положенням статей 7, 65 та 66 Закону про статус і контроль кредитних установ від 22 березня 1993 р.

Фінансові інституції, визначені у частині 1, мають дозвіл офіційно вилучати з коштів рахунку або рахунків, відкритих громадою для обслуговування поліції або відкриті зоною поліції, суми боргів, що належать до виконання, які ця громада або зона поліції їм заборгували.

Стаття 34ter. § 1. Оплата абсолютно необхідних видатків для нормального функціонування місцевої поліції може бути здійснена персоналом зони, визначеної радою.

Рада визначає кількість коштів, призначених зазначеному персоналу і максимальну суму фінансової виплати.

Спеціальний бухгалтер здійснює оплати і отримує документ про отримання коштів визначеним персоналом, який особисто за це відповідає.

§ 2. Регулярні платежі, здійснені завдяки коштам, визначеним у § 1, відшкодовуються персоналу, який уповноважений управляти коштами, на підставі заяви на оплату, поданої до колегії, періодично і не пізніше 31 грудня того року, коли платежі були здійснені.

Особлива заява укладається на кожний бюджетний кредит.

Ці заяви направляються до спеціального бухгалтера з метою контролю їх законності. До них додаються рахунки, підписані щодо сплати, квитанції або платіжні документи підписані кредиторами.

Заяви підлягають реєстрації та зарахуванню до відповідного бюджетного кредиту і додаються до платіжного ордеру, який має бути укладений для поповнення коштів.

Розпорядник коштів відшкодовує їх спеціальному бухгалтеру, коли він їх вважає правильними.

Частина 3. Зональна рада безпеки

Стаття 35. У кожній зоні поліції створюється зональна рада безпеки, в межах якої організовується систематичне обговорення питань серед бургомістрів, Королівського прокурора, керівника корпусу місцевої поліції та адміністративного

директора-координатора федеральної поліції чи його представника.

Зональна рада безпеки може запросити експертів для участі у своїх засіданнях.

Завданнями зональної ради безпеки є:

1° обговорення і підготовка зонального плану безпеки;

2° стимулювання оптимальної координації виконання завдань адміністративної та судової поліції;

3° оцінка виконання зонального плану безпеки.

Стаття 36. Зональний план (один раз на чотири роки) безпеки включає:

1° завдання та пріоритетні цілі, визначені бургомістрами і Королівським прокурором, кожним щодо його компетенції, які інтегровані в глобальному підході до безпеки, так само, як і до того способу, у який ці завдання і цілі реалізуються;

2° здатність місцевої поліції, призначеної до виконання завдань судової поліції і адміністративної поліції, і яка повинна дозволити, щоб виконання цих завдань змогло бути забезпеченим у будь-який час, зокрема місцеві завдання;

3° участь місцевої поліції у виконанні завдань федерального характеру, визначених у статті 61;

4° місії та особливі завдання в певній громаді зони, що співвідносяться з однією бюджетною інтервенцією цієї громади, що перевищує дотацію, обумовлену відповідно до частини 3 статті 40.

Стаття 37. Зональний план безпеки, підготовлений зональною радою безпеки, бере до уваги державний план безпеки. Частини зонального плану безпеки, які мають наслідки для ділянок, що знаходяться у компетенції ради громади або поліцейської ради, подаються для узгодження раді громади або, у крайньому випадку, поліцейській раді.

Після апробації бургомістрами і Королівським прокурором, він подається для апробації міністрам внутрішніх справ і юстиції, які повинні висловити свою позицію протягом двох місяців починаючи з моменту отримання плану. Після закінчення цього терміну, їх апробація вважається завершеною. Якщо міністр внутрішніх справ і міністр юстиції не затверджують план, то їм надається його нова версія. У цьому випадку строк апробації зменшується до одного місяця.

До рад громади доводиться зміст схваленого плану, за винятком частин або даних, які зональна рада безпеки визнає, як такі, що мають конфіденційний характер.

Коли виявляється, у ході виконання зонального плану безпеки, що передбачена правоздатність відповідно до пункту 2° статті 36 є недостатньою для того, щоб виконувати ці місії, зональна рада безпеки це усуває.

Частина 4. Персонал та бюджет

Стаття 38. Для кожної зони поліції, Король фіксує мінімальний штат оперативного та адміністративного і логістичного персоналу місцевої поліції, беручи до уваги специфіку зони.

Стаття 39. В зонах поліції з однієї громади бюджет корпусу місцевої поліції ухвалюється радою громади відповідно до мінімальних бюджетних норм, затверджених Королем постановою, погодженою з Радою Міністрів.

Бюджет зони поліції знаходиться на утриманні громади відповідної зони та федеральної Держави.

Стаття 40. У багатокомунних зонах поліції бюджет корпусу місцевої поліції ухвалюється поліцейською радою відповідно до мінімальних бюджетних норм, затверджених Королем постановою, погодженою з Радою Міністрів.

Бюджет зони поліції знаходиться на утриманні різних громад відповідної зони та федеральної Держави.

Кожна рада громади зони ставить на голосування дотацію, яку треба призначити для корпусу місцевої поліції і яка перераховується до зони поліції.

Відповідно до пункту 4° статті 36 громада може збільшити свою дотацію на користь зони поліції.

Дотація записується у видатки кожного бюджету громади. Внесок до багатокомунної зони оплачують не менше ніж дванадцятою частиною.

Король фіксує постановою, погодженою з Радою міністрів, деталізовані правила щодо розрахунку і розподілу дотацій, так само як і умови, згідно з якими їх сплачують.

Коли багатокомунна зона не має у своєму розпорядженні достатніх ресурсів для того, щоб покривати витрати, які виникли в результаті виконання її місії, різниця покривається громадами, які є її частиною.

Стаття 41. Для зони поліції субсидія передбачена кожен рік за рахунок федерального бюджету і вона далі називається федеральною субвенцією. Зазначена субвенція зафіксована на підставі:

1° участі федеральної влади у фінансуванні виконання місцевих завдань поліції;

2° федеральних, загальних або спеціальних завдань, що виконуються всередині відповідної зони.

Король визначає постановою, погодженою з Радою міністрів, критерії та умови для встановлення і оплати федеральної субвенції, яку оплачують принаймні дванадцятими частинами. Сюди входять правила щодо визначення вартості, яку необхідно включити у зазначену субвенцію для федеральних завдань, загальних або спеціальних, які здійснюються місцевим рівнем об'єднаної поліції.

У випадку, коли корпус місцевої поліції не виконує свої завдання, які визначені в статті 61 або 96bis та 105bis, федеральна дотація для громади або для багатокомунної зони визначається згідно з правилами, встановленими Королем у постанові, погодженій з Радою міністрів. Визначені суми переводяться у «Федеральний фонд солідарності для місцевої поліції».

Стаття 41bis. Федеральні асигнування, отримані на підставі статті 41 і передбачені для програми 90/1 «Федеральна дотація» з бюджету «Федеральна поліція та інтегроване функціонування», можуть стати предметом указів про фіксовані видатки і можуть бути розпочаті та зупинені за умови інтервенції Центральної служби фіксованих видатків.

Глава II. Орган влади і керівництво

Стаття 42. Для виконання завдань адміністративної поліції, місцева поліція перебуває під владою бургомістра, який може їй давати, коли йдеться про виконання цих завдань на території його громади, накази, інструкції та необхідні директиви з цією метою.

У багатокомунних зонах поліції, коли виконання рішення бургомістра не передбачене в зональному плані безпеки і може мати наслідком звуження простору виконання рішень інших бургомістрів зони, керівник корпусу місцевої поліції про це інформує поліцейську колегію.

Стаття 43. У разі лиха, катастроф, нещасних випадків, заворушень, агресивних скупчень людей або серйозних і неминучих загроз публічному порядку, і коли кошти місцевої поліції недостатні, то бургомістр або той, хто його замінює, може викликати федеральну поліцію в цілях підтримання або відновлення публічного порядку.

Губернатор і комісар округу негайно інформуються про вимоги органа влади щодо здійснення певних дій на загальну користь.

Коли сили поліцейських служб недостатні, щоб підтримувати публічний порядок, бургомістр може задіяти збройні сили.

У разі здійснення певних дій на загальну користь або втручання федеральної поліції, або армії, незалежно від повноважень міністра внутрішніх справ і губернатора у сфері цивільного захисту, місцева поліція залишається під керівництвом бургомістра відповідної громади. Вона знаходиться під керівництвом керівника корпусу або адміністративного директора-координатора федеральної поліції відповідно до статей 7/1 і 7/2 Закону про діяльність поліції.

Задіяні сили залишаються в тісному контакті з органом, що здійснив запит, і керівником корпусу місцевої поліції для того, щоб діяти скоординовано.

Стаття 44. Кожен корпус місцевої поліції знаходиться під управлінням керівника корпусу. Він відповідає за виконання місцевої поліцейської політики і особливо виконання зонального плану безпеки.

Він забезпечує керівництво, організацію та розподіл обов'язків всередині корпусу місцевої поліції і здійснення управління цим підрозділом. Для того, щоб це зробити, бургомістр або поліцейська колегія може йому делегувати деякі зі своїх повноважень.

При виконанні цієї функції він відповідає за виконання корпусом поліції місцевих завдань, директив, що відносяться до місій федерального характеру і здійснення дій на загальну користь, так само як і за застосування зазначених норм у статтях 141 і 142.

Для виконання своїх функцій керівник корпусу може викликати допомогу, передбачену пунктом 1° статті 104.

Стаття 45. Керівник корпусу здійснює передбачені статтею 44 функції під керівництвом бургомістра або поліцейської колегії. Для належного управління корпусом поліції, керівник корпусу інформує у найкоротший термін бургомістра або поліцейську колегію про все, що стосується корпусу місцевої поліції і про виконання її завдань. Окрім того, він його інформує про ініціативи, які місцева поліція розраховує запровадити і які стосуються зональної політики безпеки.

Він зобов'язаний робити звіт кожного місяця бургомістру або поліцейській колегії про функціонування корпусу та інформувати його про скарги, що надходять ззовні і стосуються функціонування корпусу або дій його особового складу.

Стаття 46. У разі відсутності або перешкоди керівника корпусу, бургомістр або поліцейська колегія поліції призначає керівника корпусу, який його замінить, з членів корпусу поліції, які мають найвище звання.

Глава III. Персонал

Стаття 47. Рада громади або поліцейська рада визначає штат операційного персоналу і адміністративного та логістичного персоналу корпусу місцевої поліції відповідно до мінімальних норм, зафіксованих Королем.

Постановою, погодженою з Радою міністрів, Король визначає умови, згідно з якими штат операційного персоналу і адміністративного та логістичного персоналу корпусу федеральної поліції, можуть подавати свої кандидатури на призначення в складі корпусу місцевої поліції.

Стаття 48. Керівник корпусу місцевої поліції призначається на посаду Королем за обґрунтованим поданням ради громади або поліцейської ради та після обґрунтованого висновку генерального прокурора при апеляційному суді і губернатора, з числа кандидатів, визнаних придатними відбірковою комісією.

Бургомістр або поліцейська колегія може обґрунтованим рішенням висунути іншого кандидата, визнаного придатним відбірковою комісією.

Стаття 49. Король приймає рішення щодо прохань про поновлення призначення на посаду керівника корпусу місцевої поліції після обґрунтованого висновку ради громади або поліцейської ради, бургомістра або колегії поліції, генерального прокурора при апеляційному суді та губернатора і на базі загальної оцінки, здійсненої кваліфікаційною комісією. Призначення не може бути продовженим у тому випадку, коли рада громади чи рада поліції і бургомістр або поліцейська колегія формулюють, заслухавши керівника корпусу, обґрунтований негативний висновок.

Завчасно можуть бути припинені повноваження керівника корпусу, якщо з'ясується, на підставі оцінки кваліфікаційної комісії, після висновку інстанцій, визначених у частині 1, і після заслуховування зацікавленої особи, що вона отримає оцінку.

Король приймає рішення про умови перепризначення керівників корпусів на посаду замість особи, повноваження якої припинені або вона не перепризначена.

Стаття 50. Рада громади або поліцейська рада створює відбіркову комісію, яку визначено в статті 48, відповідно до вимог, визначених Королем у постанові, погодженій з Радою міністрів.

Бургомістр або, зважаючи на ситуацію, голова поліцейської колегії очолює відбіркову комісію, як і у протилежному випадку відбіркові комісії щодо інших посад в корпусі місцевої поліції.

Особливості функціонування та призначення цих комісій визначені Королем у постанові, погодженій з Радою міністрів.

У крайньому випадку, рада громада або поліцейська рада може вирішити про те, щоб подати апеляцію в одній з відбіркових комісій, створених міністром внутрішніх справ згідно з умовами, визначеними в частині 3.

Стаття 51. Кваліфікаційні комісії, утворені міністром внутрішніх справ згідно з умовами, зафіксованими Королем у постанові, погодженій з Радою міністрів.

Бургомістр або, зважаючи на обставини, голова поліцейської колегії очолює кваліфікаційну комісію щодо посади керівника корпусу, як і в інших випадках, кваліфікаційні комісії щодо інших посад в корпусі місцевої поліції.

Генеральний інспектор федеральної поліції і місцевої поліції або його представник входить до складу цих комісій.

Король визначає, окрім того, умови функціонування цих кваліфікаційних комісій та уточнює завдання в постанові, погодженій з Радою Міністрів.

Стаття 52. Якщо рада громади чи поліцейська рада відмовляється або вона зробила помилку чи виявляється неспроможною висунути кандидата, оголошеного здатним, або винести рішення про призначення протягом шести місяців, починаючи з моменту отримання, зафіксованого поштою, запрошення зробленого міністром внутрішніх справ, то у такому випадку Король призначає керівника корпусу місцевої поліції зі списку заявлених кандидатів, визнаних прийнятними відбірковою комісією і взявши до уваги обґрунтовані висновки, визначені у статтях 48 і 49.

Стаття 53. Вищі офіцери місцевої поліції призначаються Королем, відповідно до королівської постанови на виконання статті 121 за мотивованим рішенням ради громади або поліцейської ради зі складу кандидатів, визнаних придатними відбірковою комісією.

Щодо вищих офіцерів всередині розшукових служб корпусу місцевої поліції призначення, визначене в частині 1, здійснюється лише після обґрунтованого висновку генерального прокурора при апеляційному суді. Призначення інших вищих офіцерів до корпусу місцевої поліції відбувається після направлення повідомлення до генерального прокурора при апеляційному суді зі списком кандидатів на бажану посаду.

Бургомістр або поліцейська колегія може, за допомогою обґрунтованого рішення, висунути інших кандидатів, визнаних придатними відбірковою комісією.

Стаття 54. Офіцери місцевої поліції, які не зазначаються в статті 53, призначаються радою громади або поліцейською радою зі складу кандидатів, визнаних придатними відбірковою комісією.

Щодо офіцерів у розшукових службах корпусу місцевої поліції, призначення, визначене в частині 1, відбувається після обґрунтованого висновку генерального прокурора при апеляційному суді. Призначення інших офіцерів до корпусу місцевої поліції відбувається після повідомлення генеральному прокуророві при апеляційному суді про список кандидатів на бажану посаду.

Стаття 55. Король фіксує умови і спосіб призначення офіцерів місцевої поліції. Рада громади або поліцейська рада створює відбіркову комісію, визначену в статтях 52 і 53, відповідно до умов, зафіксованих Королем у вигляді постанови, погодженої з Радою міністрів. Та ж сама постанова визначає, крім цього, умови функціонування і місію цієї комісії.

У крайньому випадку, рада громади чи поліцейська рада може вирішити про звернення до відбіркової комісії, створеної міністром внутрішніх справ, згідно з зазначеними умовами в попередній частині.

Стаття 56. Рада громади або поліцейська рада призначає або наймає інших службовців місцевої поліції згідно з умовами та у спосіб, визначений Королем.

Стаття 57. Службовець поліції, який керує всередині корпусу місцевої поліції службою, що займається головним чином завданнями судової поліції, призначається для виконання цих дій після отримання обґрунтованого висновку королівського прокурора.

Стаття 58. Незалежно від положень Закону про діяльність поліції, агенти поліції не можуть виконувати жодної діяльності адміністративної або судової поліції, окрім лише того, що їм визначено в сфері поліції дорожнього руху, так само як і контроль з боку поліції за виконанням постанов громади.

Вони мають повноваження для фіксації порушень, складання протоколів з приводу автомобільних аварій та їх наслідків.

У межах повноважень, визначених у частинах 1 та 2, вони можуть контролювати ідентифікацію кожної людини, яка вчинила порушення.

Стаття 59. Службовці поліції, допоміжні агенти поліції і передбачені статутом про кадри адміністративний та логістичний персонал, складають присягу у присутності бургомістра або президента поліцейської колегії.

Стаття 60. Висновок генерального прокурора, губернатора або Королівського прокурора, складений у рамках процедури відбору і призначення, повинен вручатися не пізніше одного місяця, коли він вважається придатним.

Глава IV. Завдання федерального характеру

Стаття 61. Відповідно до статті 3, місцева поліція забезпечує виконання певних завдань федерального характеру. Міністр внутрішніх справ або міністр юстиції визначають ці завдання обов'язковими до виконання директивами. Виконання цих директив не може поставити під загрозу виконання місцевих завдань.

У разі, коли директиви носять загальний характер, вони надсилаються до консультативної ради бургомістрів для отримання висновку. Коли в них аналізується стан справ в одній певній або в декількох визначених зонах поліції, то ці директиви попередньо обговорюються з відповідним бургомістром або поліцейською колегією.

В директивах можуть розглядатися особливості формування персоналу та кількості службовців, яка необхідна для виконання завдань, особливості їх екіпіровки та озброєння і принципи їх введення в дію.

Директива виконується під керівництвом керівника корпусу місцевої поліції, але це не стосується такої ситуації, коли вона спрямована на реалізацію завдань, що спільно виконуються місцевою поліцією і федеральною поліцією. У цьому випадку директива визначає той рівень поліції, який є відповідальним за оперативне управління.

Директиви міністра юстиції щодо завдань судової поліції приймаються після висновку колегії генеральних прокурорів.

Стаття 62. Наступні завдання можуть стати предметом директив, передбачених статтею 61:

1° завдання передбачені в статті 17, частині 1 статті 18, частині 1 статті 19, частині 1 статті 20, частині 1 статті 21, §§ 3, 4 і 5 статті 23, частині 3 статті 25, статтях 44 і 46 Закону про діяльність поліції;

2° завдання федерального характеру, включені в зональний план безпеки;

3° заходи поліції, необхідні для виконання спеціальних завдань адміністративної поліції

федеральних і регіональних органів публічної влади;

4° надавати потужну підтримку публічним службовцям, відповідальним за інспектування, контроль або встановлення фактів в умовах, передбачених частиною 3 статті 44 Закону про діяльність поліції;

5° деякі завдання спостереження, контролю або спеціального захисту людей і рухомого та нерухомого майна;

6° пошуки інформації, необхідної для федеральних органів влади;

7° операції вищого, ніж місцевий, рівня поліції стосовно людей, транспортних засобів або іншого майна, що знаходяться у розшуку;

8° у винятковому та тимчасовому режимі, підкріплення у проведенні деяких судових розслідувань, на запит компетентних органів судової влади;

9° у винятковому та тимчасовому режимі, деякі специфічні завдання спостереження і контролю у разі серйозної або неминучої загрози публічному порядку, включаючи серйозні ризики замахів на людей і на майно;

10° у винятковому та тимчасовому режимі, підкріплення до широкомасштабних операцій адміністративної поліції;

11° оперативні дії поліції, визначені в статті 16 Закону про діяльність поліції від 5 серпня 1992 р.

Стаття 63. У разі, коли його директива не виконується, міністр внутрішніх справ або міністр юстиції може після обговорення з бургомістром або з поліцейською колегією, яких це стосується, вимагати від місцевої поліції виконання цієї директиви.

Стаття 64. У разі стихійного лиха, катастроф, нещасних випадків, заворушень, агресивних скупчень людей або серйозних і неминучих загроз публічному порядку, міністр внутрішніх справ може, коли не вистачає засобів місцевої поліції, викликати місцеву поліцію іншої зони поліції для того, щоб підтримувати або відновити публічний порядок.

Незалежно від повноважень міністра внутрішніх справ і губернатора, залучені корпуси місцевої поліції знаходяться під керівництвом бургомістра громади, в якій вони діють. Залучена місцева поліція працює під керівництвом адміністративного директора-координатора федеральної поліції або керівника корпусу місцевої поліції відповідно до статей 7/1 і 7/2 Закону про діяльність поліції.

Залучена місцева поліція повинна виконувати всі мобілізаційні дії, зважаючи на те, що їх реалізація ускладнює її здатність забезпечення передбаченої щорічної дієвості, яка не може бути нижчою десяти відсотків чи вищою двадцяти відсотків дієздатності з мінімальною кількістю оперативного персоналу, визначеного в статті 38. Ця частина визначається щорічно в зональному плані безпеки. У разі крайньої потреби, або коли державна безпека це вимагає, зазначена у попередній частині дієздатність може бути перевершена. У випадках, визначених Королем, дієздатність може перевищувати двадцять відсотків.

Глава V. Специфічний нагляд

Частина 1. Загальні положення

Стаття 65. Орган нагляду може, як заочно так і на місці, організувати збір будь-якої інформації або даних, корисних для розгляду справ, що знаходяться під наглядом.

Частина 2. Персонал місцевої поліції

Стаття 66. У затвердженні рішень щодо персоналу, бюджету і змін, які до нього вносяться, внеску громади до поліцейської ради та відповідних змін і щодо рахунків, може бути відмовлено лише через порушення положень, що містяться в цьому Законі або на підставі цього Закону.

Стаття 67. Рішення ради громади або поліцейської ради щодо органічного оперативного складу та адміністративного і логістичного персоналу місцевої поліції, надсилаються для затвердження губернатору.

Під органічним складом розуміється штатний розклад звань і визначення кількості посад повної зайнятості і неповної зайнятості за кожним званням.

Стаття 68. Губернатор визначає процедуру ухвалення рішення, визначеного

в статті 67, протягом 25 днів, починаючи з наступного дня, коли він його отримав. Це рішення передається органам влади громади або органам влади багатокомунної зони, не пізніше ніж в останній день вказаного строку.

Після закінчення цього терміну, губернатору доцільно надати своє рішення.

Стаття 69. Рада громади або поліцейська рада може звернутися до міністра внутрішніх справ з оскарженням постанови, що містить несхвалення губернатором рішень ради громади або поліцейської ради стосовно органічного складу не пізніше ніж через сорок днів, починаючи з наступного дня після передання постанови органу влади громади або органу місцевої поліції.

Стаття 70. Міністр внутрішніх справ приймає рішення про оскарження протягом двадцяти п'яти днів, починаючи з наступного після його отримання. Він передає своє рішення не пізніше останнього дня цього строку, губернатору і раді громади або зональній раді поліції. Після закінчення цього терміну оскарження вважається затвердженим.

Частина 3. Фінанси

Підрозділ 1. Бюджет і бюджетні зміни

Стаття 71. Рішення ради громади та поліцейської ради, що відносяться до бюджету місцевої поліції і до змін, які в нього внесені, так само як і рішення щодо внеску громади, що є частиною багатокомунної зони, до ради поліції, і його змін, надсилаються не пізніше ніж через двадцять днів на затвердження губернатору.

Всі додатки, необхідні для остаточного формування бюджету, додаються до бюджету.

Король визначає дані, необхідні для формування бюджету поліції, які повинні бути повідомлені компетентними органами органу нагляду. Він також визначає природу інформаційної підтримки, так само як і форму, яку буде обрано для представлення цих даних.

Стаття 72. § 1. Губернатор висловлюється з питання ухвалення у строки, що дорівнюють строкам, які були визначені для нагляду за бюджетом громад зони, і є меншими на п'ять днів.

У разі, якщо рада громади чи поліцейська рада відмовляється від того, щоб внести до бюджету повністю або частково обов'язкові надходження або видатки, які закон перекладає на утримання громаді або багатокомунній зоні і при виконанні якого до нього входить бюджет поліції або внесок до поліцейської ради, тоді губернатор офіційно вносить туди визначені суми. Якщо йдеться про багатокомунну зону, то губернатор вносить одночасно з офіційними внесеннями поправок суму внеску до поліцейської ради кожної громади, що входить до складу відповідної багатокомунної зони.

У разі, якщо рада громади чи поліцейська рада вносить до бюджету поліції або до внеску до поліцейської ради надходження, які відповідно до закону не повертаються, ні повністю, ні частково, протягом всього часу виконання бюджету в громаді або багатокомунній зоні, губернатор залежно від ситуації вдається до вилучення певної суми або до офіційного внесення правильної суми.

Якщо йдеться про багатокомунну зону, то одночасно із офіційним внесенням змін, губернатор змінює і суму внеску до поліцейської ради кожної з громад, що входять до відповідної багатокомунної зони.

§ 2. Губернатор передає свою постанову владі громади або до органів влади багатокомунної зони, не пізніше останнього дня зазначеного строку в частині 1 § 1. Після закінчення цього терміну, губернатор повинен затвердити бюджет поліції.

Постанова губернатора доводиться до відома ради громади або поліцейської ради на її найближчому засіданні.

Стаття 73. Рада громади або поліцейська рада може звернутися до міністра внутрішніх справ з оскарженням постанови губернатора, яка вносить уточнення до бюджету поліції або до суми внеску до поліцейської ради, або проти його постанови, яка не затверджує бюджет, не пізніше ніж через сорок днів, починаючи з наступного дня після

нотифікації постанови в органі громади чи органі місцевої поліції.

Стаття 74. Міністр внутрішніх справ приймає рішення про оскарження протягом сорока днів, починаючи з наступного дня після його отримання. Він передає своє рішення не пізніше останнього дня цього строку губернатору і в раду громади або поліцейську раду. Після закінчення цього терміну оскарження, постанова приймається до виконання. Постанова губернатора доводиться до відома ради громади чи поліцейської ради на її найближчому засіданні.

Стаття 75. Статті 72 - 74 застосовуються також до змін, внесених до бюджету поліції радою громади або поліцейською радою, так само як і до змін, внесених радою громад, що належать до багатокомунної зони, і до внеску у поліцейську раду. Тим не менше, термін визначається строком, який був визначений для нагляду за змінами бюджету громад зони, скороченим на п'ять днів.

Підрозділ 2. Фінансовий внесок громад до багатокомунної зони

Стаття 76. За винятком частини 1 § 1 статті 72 губернатор висловлюється щодо рішень стосовно внеску на користь поліцейської ради, зробленого громадою, яка є частиною багатокомунної зони, не пізніше двадцяти п'яти днів, починаючи з наступного дня після одержання цього рішення.

Після закінчення цього терміну губернатор уповноважений надати своє схвалення цьому рішенню.

Підрозділ 3. Рахунки

Стаття 77. Рішення ради громади або поліцейської ради щодо рахунків місцевої поліції надсилаються міністру внутрішніх справ і губернатору. Король визначає дані, які компетентні органи повинні надіслати в наглядовий орган для констатації цих рахунків.

Він також визначає характер інформаційної підтримки та форму, у відповідності до якої представляються ці дані.

Стаття 78. Узгодження, передбачені статтею 77, підлягають затвердженню губернатором, який приймає рішення про їхнє схвалення та зупиняє арештом суми протягом двохсот днів, починаючи з наступного дня після отримання рахунку. Губернатор направляє свою постанову не пізніше останнього дня цього строку до органу влади громади або органу влади багатокомунної зони, правомочного одержувача і міністра внутрішніх справ.

Після закінчення цього терміну губернатор уповноважений надати своє схвалення рахункам.

Постанова губернатора доводиться до відома ради громади чи поліцейської ради на її найближчому засіданні.

Стаття 79. Рада громади або поліцейська рада і правомочний одержувач можуть направити до міністра внутрішніх справ оскарження проти постанови губернатора щодо рахунків місцевої поліції протягом сорока днів, починаючи з наступного дня після відправлення постанови до органів влади громади або до органів влади багатокомунної зони.

Копія оскарження адресується в той же день губернатору, правомочному одержувачу та органу влади громади або органу влади багатокомунної зони.

Стаття 80. У разі оскарження, рахунок визначається міністром внутрішніх справ протягом ста днів, починаючи з наступного дня після його отримання. У разі оскарження, яке відповідно до статті 79 одночасно походить з ради громади або з поліцейської ради і від правомочного одержувача, всі оскарження об'єднуються. Міністр внутрішніх справ укладає тоді рахунок протягом ста днів, починаючи з наступного дня після отримання оскарження від ради громади або поліцейської ради.

Міністр внутрішніх справ направляє своє рішення щодо отриманого оскарження не пізніше ніж в останній день строку, вказаного у попередній частині, до губернатора, органу влади громади або органу влади багатоко-

мунної зони, так само як і до правомочного одержувача.

Якщо у вищезазначений строк жодне рішення не передано до органу влади громади або органу влади багатокомунної зони, то оскарження вважається прийнятим. У разі звернення лише одного правомочного одержувача, оскарження відхиляється.

Стаття 81. Статті 78 - 80 також застосовуються безпосередньо до кінцевого розрахунку правомочного одержувача.

Підрозділ 4. Бухгалтерський та касовий контроль

Стаття 82. § 1. У разі відмови або затримання в розпорядженні про витрати коштів в сфері поліції, які закон зараховує громадам або багатокомунним зонам, губернатор заслуховує колегію бургомістрів і ешевенів або поліцейську колегію і наказує, якщо буде потрібно, про невідкладне врегулювання витрат, про які йдеться.

Колегія бургомістрів і ешевенів або поліцейська колегія можуть впливати протягом сорока днів, починаючи з моменту відправлення постанови, якою губернатор офіційно передає на підставі попередньої частини мандат, на оскарження цієї постанови до міністра внутрішніх справ.

Міністр внутрішніх справ приймає рішення щодо оскарження протягом сорока днів, починаючи з наступного дня після отримання оскарження, і передає свою постанову не пізніше останнього дня цього строку, губернатору і органу влади громади або органу влади багатокомунної зони. Коли жодна постанова не передана у вищезазначений термін, тоді звернення колегії бургомістрів і ешевенів або поліцейської колегії вважається таким, що приймається.

§ 2. Правомочний одержувач може протягом сорока днів, починаючи з наступного дня після отримання постанови губернатора, оскаржити цю постанову, звернувшись до міністра внутрішніх справ і заявивши про примусове виконання законного мандату в разі відмови виносити рішення від імені правомочного одержувача.

Міністр внутрішніх справ приймає рішення про оскарження протягом сорока днів, починаючи з наступного дня після отримання оскарження, і повідомляє про свою постанову не пізніше останнього дня цього строку, губернатору, бухгалтеру, органам влади громади або органам влади багатокомунної зони.

У разі, коли про жодну постанову не повідомляється у вищезазначений термін, постанова губернатора стає обов'язковою для виконання.

Остаточне рішення про розпорядження щодо витрати коштів замінює законний мандат, який одержувач повинен виконувати офіційно.

Стаття 83. Міністр внутрішніх справ і губернатор контролюють бухгалтерію і касу у громаді або у багатокомунній зоні кожен раз, коли вони це вважають доцільним. Кожні контролюючі дії стають предметом протоколу, який передається на розгляд раді громади чи поліцейської ради.

Підрозділ 5. Перенесення строків боргів

Стаття 84. Тексти узгоджень у раді громади або поліцейській раді питань перенесення строку боргових фінансових зобов'язань за запозиченнями, підписаними для фінансування місцевої поліції, направляються для затвердження губернатору.

Губернатор приймає рішення про затвердження рішення ради громади або поліцейської ради не пізніше сорока днів, починаючи з наступного дня після його отримання, і спрямовує свою постанову не пізніше останнього дня цього строку до органів влади громади або органів влади багатокомунної зони. Після закінчення цього терміну вважається, що губернатор схвалив таке перенесення.

Частина 4. Загальний адміністративний нагляд інших операцій інституцій громад

Стаття 85. Список, що містить короткий зміст обговорень радою громади питань про

місцеву поліцію, як і обговорень поліцейською радою, надсилається губернатору не пізніше двадцяти днів. Колегія бургомістрів і ешевенів або поліцейська колегія засвідчують у такому випадку, що було дотримано виконання положень про рекламу, що викладаються у другій частині.

У той же самий день, коли він надсилається губернатору, зазначений у попередній частині список має бути оприлюднений шляхом публікації. Це повідомлення буде вивішено протягом щонайменше десяти днів. У цьому повідомленні згадується також порядок денний ради громади, термін і місце, де щонайменше протягом десяти днів можуть ознайомлюватися люди зі списком.

Стаття 86. Незалежно від положень статті 85, завірена копія відповідно до узгоджень, поновлених після цього, повинна бути надіслана губернатору:

1° узгодження з радою громади або поліцейською радою, так само як і узгодження з колегією бургомістрів і ешевенів або поліцейською колегією, що є наслідком передання повноважень, здійснене радою громади або поліцейською радою, де встановлюється спосіб визначення переможця і умови у державних закупівлях при проведенні робіт, закупівлі обладнання та наданні послуг, до яких застосовуються постанови і норми, визначені в главі II розділу IV цього Закону, так само як і обговорення укладання договорів колегією бургомістрів і ешевенів або поліцейською колегією, взяті до виконання у вищеназваних узгодженнях;

2° узгодження з радою громади або поліцейською радою, так само як і узгодження з колегією бургомістрів і ешевенів або поліцейською колегією щодо витрат, які є необхідними через невідкладні і непередбачувані обставини;

3° узгодження з радою громади або поліцейською радою щодо набору на службу, призначення та просування по службі службовців місцевої поліції;

4º узгодження з радою громади або поліцейською радою, так само як і узгодження з колегією бургомістрів або поліцейською колегією, що стосуються пропозиції щодо призначення керівника корпусу місцевої поліції.

Стаття 87. § 1. Губернатор зупиняє, мотивованою постановою і в строки, визначені в статті 88, виконання рішень, визначених у статтях 85 і 86, якими орган влади громади або орган влади багатокомунної зони порушує правові та нормативні положення щодо місцевої поліції, норми надання обладнання, організації та функціонування, визначені в статтях 141 і 142, або межі затвердженого особового складу. Копія постанови про зупинення невідкладно надсилається міністрові внутрішніх справ.

§ 2. Влада громади або влада багатокомунної зони може повернути зупинене рішення і інформує про це губернатора.

Вона може протягом ста днів, починаючи з наступного дня після відправлення до громади або багатокомунної зони постанови губернатора про зупинення, виправдати у мотивований спосіб зупинене колегіальне рішення і направити до міністра внутрішніх справ це виправдувальне рішення, під загрозою вважати недійсною постанову про зупинення, не пізніше останнього дня вищезазначеного терміну. Копія про це передається губернатору.

§ 3. У разі виправдання, міністр внутрішніх справ може мотивованою постановою і в строк до 40 днів з наступного дня після отримання виправдувального колегіального рішення, скасувати рішення про зупинення, яким влада громади або влада багатокомунної зони порушує положення, викладені у § 1.

Постанова про скасування направляється не пізніше останнього дня строку у сорок днів до влади громади або влади багатокомунної зони. Копія про це надсилається губернатору. У разі, якщо міністр, компетентний у цій сфері, дозволяє дійти до кінця строку скасування, зупинення офіційно скасовується.

§ 4. Незалежно від повноважень губернатора зупиняти дію, міністр внутрішніх справ може мотивованою постановою у строки,

визначені в статті 88, скасувати колективне рішення, за допомогою якого влада громади або влада багатокомунної зони порушує положення, що зазначені у § 1. Копія цієї постанови про скасування офіційно надсилається до губернатора.

Стаття 88. § 1. Колегіальні рішення, визначені в статті 85 та в статті 86, вже не можуть бути зупинені або скасовані органами влади, які визначені статтею 87, якщо вони не прийняли рішення і не сповістили про нього владу громади або владу багатокомунної зони у відповідні строки: протягом двадцяти п'яти днів щодо призупинення дії губернатором і сорока днів щодо його скасування міністром внутрішніх справ. Ці терміни починаються наступного дня після отримання списку, визначеного в статті 85 та колективного рішення, визначеного в статті 86 органами влади, які здійснюють нагляд і визначені в статті 87.

Цей термін переривається надсиланням рекомендованого відправлення поштою, яким наглядовий орган вимагає справу щодо певного колегіального рішення або звертається з вимогою до органів влади громади або до органів влади багатокомунної зони надати низку додаткової інформації.

Колективне рішення органів влади громади або органів влади багатокомунної зони, яке вимагає орган нагляду, вже не може бути зупинене або скасоване після закінчення строку, визначеного в першій частині, протягом якого наглядовий орган повинен адресувати свою постанову. Цей термін починається наступного дня після отримання або справи, що надіслана рекомендованим поштовим відправленням чи листом з розпискою про отримання, додаткової інформації, визначеної в другій частині.

Частина 5. Примусовий нагляд

Стаття 89. Міністр внутрішніх справ або губернатор може після закінчення терміну, зафіксованого в надісланому листом попередженні, уповноважити одного або декількох спеціальних комісарів виїхати на місце за власні кошти публічних службовців відповідно певної комуни або багатокомунної зони, які знехтували виконання попередження, з метою збору інформації чи проведення спостереження, що вимагається, або виконуючи заходи, які випливають із обов'язків, пов'язаних із застосуванням цього Закону.

Приймаюча сторона уповноважена відшкодувати витрати, вказані в частині 1, на підставі постанови, прийнятої для цієї мети органом влади, який розпочав процедуру провадження у справі примусу, що замінює мандат, який офіційно повинна виконувати приймаюча сторона.

Глава VI. Різні положення

Стаття 90. Рада громади або поліцейська рада може прийняти постанову про врегулювання щодо зборів на заробітну плату для завдань адміністративної поліції та місцевої поліції.

Король регулює постановою, погодженою з Радою Міністрів, умови здійснення цих зборів та спосіб їх виконання.

Стаття 91. Король створює Постійну комісію місцевої поліції. На прохання міністра внутрішніх справ або інших зацікавлених міністрів, колегії генеральних прокурорів, когось з губернаторів чи бургомістрів, або ініціативної структури, ця комісія вивчає і робить висновки щодо будь-яких проблем стосовно місцевої поліції.

Король визначає постановою, погодженою з Радою Міністрів, склад, порядок виборів і спосіб функціонування цієї комісії.

Розділ III. Федеральна поліція

Глава I. Загальні положення

Стаття 92. Федеральна поліція готує національний план безпеки і сприяє усіма своїми генеральними дирекціями і своїми службами його реалізації. Незалежно від статті 4, національний план безпеки включає, стосовно федеральної поліції:

1° місії та пріоритетні цілі федеральної поліції, так як їх зафіксували міністри юстиції і внутрішніх справ, та у який спосіб їх досягають;

2° розподіл коштів щодо персоналу та техніки між генеральними дирекціями і службами.

Глава II. Загальна організація

Стаття 93. § 1. Федеральна поліція має:

1° генеральний комісаріат;

2° три генеральні дирекції, а саме: генеральну дирекцію адміністративної поліції, генеральну дирекцію судової поліції та генеральну дирекцію забезпечення і підтримки.

Генеральний комісаріат і генеральні дирекції складаються з центральних і децентралізованих дирекцій і служб, а саме:

1º децентралізовані дирекції координації та підтримки;

2º децентралізовані судові дирекції;

3° районні інформаційні відділи;

4° інформаційні та комунікаційні центри.

Окрім того, за умовами застосування статей 100bis та 102bis, Король врегульовує організацію генерального комісаріату та генеральних дирекцій в дирекціях і службах.

§ 2. Всі генеральні дирекції, дирекції і служби федеральної поліції підпорядковуються генеральному комісару.

Стаття 94. Підвідомчість і місце знаходження децентралізованих дирекцій і служб федеральної поліції визначені в пунктах 1º і 3º частини 2 § 1 статті 93 співпадають з судовими округами, за винятком виключень, виправданих особливими ситуаціями. У цьому випадку Король зазначає в постанові, погодженій з Радою Міністрів, підвідомчість та місце знаходження децентралізованих дирекцій та служб для того, щоб взяти до уваги ці особливості.

Стаття 95. Програми, що включають інтегрований судовий і адміністративний підхід з метою вивчення або управління специфічними явищами, розробляються генеральною дирекцією судової поліції під керівництвом двох міністрів, не завдаючи шкоди їх відповідним повноваженням.

Стаття 96. Службовці місцевої поліції відряджаються для виконання доручення, яке один раз може бути поновлене, до генеральних дирекцій і відповідних служб федеральної поліції, уповноважених підтримувати місцеву поліцію, так само як і до інших служб федеральної поліції, діяльність яких має прямий вплив на місцеву поліцію.

Серед зазначених в частині 1 функцій Король визначає в постанові, погодженій з Радою Міністрів, ті функції, що мають виконувати службовці місцевої поліції при призначенні на керівні посади, як і тривалість їх мандату та умови запровадження, визначені цією статтею.

Службовці місцевої поліції, визначені в частині 1, призначаються міністром внутрішніх справ після висновку Постійної комісії місцевої поліції та консультативної ради бургомістрів. Для службовців місцевої поліції, призначених до генеральної дирекції судової поліції, необхідний відповідний висновок міністра юстиції.

Службовці місцевої поліції, визначені в частині 1, регулярно підтримують службові стосунки, коли йдеться щодо їх використання в федеральній поліції, з Постійною комісією місцевої поліції та консультативною радою бургомістрів.

Стаття 96bis. Поліцейські зони сприяють через участь особового складу відповідно до умов, які визначені в Королівській постанові, погодженій з Радою Міністрів, функціонуванню центрів інформації і комунікації.

Король може також визначити в постанові, погодженій з Радою Міністрів, умови, за яких поліцейські зони можуть замінити участь персоналу еквівалентною фінансовою підтримкою.

Глава III. Органи влади, керівництво та повноваження

Стаття 97. Для виконання завдань адміністративної поліції федеральна поліція знаходиться в підпорядкуванні міністра внутрішніх справ, який може їй надавати розпорядження, інструкції та необхідні для цієї мети директиви.

Незалежно від власних повноважень, які судова влада напряму здійснює щодо феде-

ральної поліції, вона, для виконання завдань судової поліції, знаходиться під керівництвом міністра юстиції, який може їй давати накази, інструкції та необхідні директиви для цієї мети. Накази та інструкції щодо розслідування певного карного порушення можуть надаватися тільки на прохання правомочного органу судової влади.

Для виконання завдань, які мають виконуватися судовою поліцією в різних судах і незважаючи на положення статей 759 - 763 Судового кодексу, статей 31 і 32 Кодексу карних військових процедур і статті 181, частини 2 статті 267, статей 506 і 507 Кодексу кримінальних розслідувань, поліцією у в'язницях і поліцією забезпечення перевезення ув'язнених, федеральна поліція підпорядковується міністру юстиції, який може їй надавати накази, інструкції та директиви, необхідні для практичної реалізації таких завдань.

Стаття 98. Федеральна поліція знаходиться під керівництвом міністра внутрішніх справ і міністра юстиції, які відповідно до правових положень спільно мають повноваження для того, щоб встановлювати загальні принципи організації, функціонування та загального адміністративного керівництва федеральною поліцією для того, зокрема, щоб щонайменше забезпечити мінімальні послуги, еквівалентні кількості населення.

Вони спільно встановлюють повноваження генерального комісара, адміністративних та судових директорів-координаторів, як і функції генеральних директорів, які матимуть повноваження для внутрішньої організації своєї генеральної дирекції та прийняття рішень щодо організації роботи персоналу, функціонування та інвестицій.

Підпис міністра внутрішніх справ і міністра юстиції вимагаються, зокрема, для органічних Королівських указів стосовно федеральної поліції і для документа, що оцінює загальну політику, що відноситься до федеральної поліції в рамках проекту загального бюджету витрат.

Не виключаючи використання інших законодавчих або підзаконних положень, щоденне управління федеральною поліцією доручено міністру внутрішніх справ. Коли розгляд цих справ напряму впливає на генеральну дирекцію судової поліції, децентралізовані судові дирекції або на обробку інформації, він залучає до цього міністра юстиції згідно з правилами, які вони спільно встановлюють.

Стаття 99. Федеральна поліція знаходиться під керівництвом генерального комісара. Він є відповідальним за виконання федеральною поліцією політики в поліцейській сфері, визначеної міністрами внутрішніх справ і юстиції, і особливо виконання національного плану безпеки в тому, що стосується федеральної поліції.

Він управляє і забезпечує координацію між генеральними дирекціями, дбає про те, щоб необхідна підтримка була надана проведеним операціям та відповідає за щоденне функціонування федеральної поліції. Він забезпечує спільне виконання завдань федеральної поліції і дбає, зокрема, за те, щоб адміністративний директор-координатор і судовий директор узгоджували свої дії.

Коли їх накази, інструкції та директиви окремо стосуються лише повноважень генеральної дирекції адміністративної поліції або генеральної дирекції судової поліції, міністр внутрішніх справ або міністр юстиції можуть прямо спрямовувати генеральному директору одного з цих генеральних дирекцій. Тож останній про це негайно інформує генерального комісара.

У визначених рамках згідно з частиною 1 статті 98 генеральний комісар визначає наказом організацію служб.

Стаття 100. Генеральні дирекції знаходяться під керівництвом генеральних директорів. Не маючи можливості втручатися у виконання дій з отримання інформації або судових розслідувань, генеральний комісар змінює рішення генерального директора, коли вони не дотримуються плану національної безпеки або завдають шкоди функціонуванню інших генеральних дирекцій або узгодженості функціонування федеральної поліції.

У цьому випадку рішення генерального комісара підпадає під компетенцію міністрів внутрішніх справ і юстиції, які можуть спільно його змінити або за ініціативою одного з них, або на прохання одного з федеральних магістратів, долученого до федеральної поліції, кожного в межах своїх повноважень або на прохання відповідного генерального директора. Якщо рішення генерального комісара має вплив на отримання інформації або судове розслідування, то обов'язковим є попередній висновок федерального прокурора.

Стаття 100bis. Генеральний комісар стежить за ефективним і дієвим функціонуванням федеральної поліції та за застосуванням принципів спеціалізації та субсидіарності.

Він сприяє інтегрованому оптимальному функціонуванню двох складових поліції, зокрема стежачи за виконанням завдань підтримки власними дирекціями та службами і генеральними дирекціями. Для цього він регулярно радиться з представниками місцевої поліції.

У межах цієї діяльності генеральний комісар забезпечує, зокрема, виконання таких завдань:

1º збір і використання оперативної поліцейської інформації;

2º визначення політики і проведення її в сфері міжнародної співпраці поліції;

3º управління відносинами з місцевою поліцією;

4º організацію спеціальних підрозділів служб поліції для публічної користі.

Стаття 101. Генеральна дирекція адміністративної поліції відповідає за спеціальні завдання адміністративної поліції і за завдання на рівні вище місцевого та, в цих межах, за завдання підтримки місцевої влади і місцевої поліції. Генеральний директор адміністративної поліції забезпечує, зокрема, виконання таких завдань:

1° керівництво та оперативну координацію завдань адміністративної поліції, центральних служб федеральної поліції;

2° підтримку діяльності спеціалізованої адміністративної поліції і загальної поліції;

3° організацію оперативного федерального резерву втручання;

4° підтримку виконання децентралізованих завдань адміністративної поліції адміністративними директорами-координаторами.

Стаття 102. Генеральна дирекція судової поліції відповідає за спеціалізовані завдання судової поліції і за завдання вище місцевого рівня та в межах завдань підтримки місцевій владі і поліції. Генеральний директор судової поліції сприяє цілісному оптимальному функціонуванню, зокрема, стежачи за виконанням завдань підтримки своїми власними дирекціями і службами.

Генеральна дирекція судової поліції забезпечує, зокрема, виконання таких завдань:

1° використання різної судової інформації, яка необхідна для запровадження інтегрованої поліцейської служби;

2° оперативне управління та координацію завдань судової поліції центральними службами федеральної поліції;

3° оперативну координацію, контроль та підтримку децентралізованих судових дирекцій;

4° спеціальні завдання судової поліції та підтримку завдань поліції;

5° технічну і наукову підтримку поліції, не зважаючи на повноваження Національного інституту криміналістики та кримінології.

Стаття 102bis. Генеральна дирекція підтримки та керівництва відповідає за проведення неоперативних завдань підтримки на користь федеральної поліції та деяких завдань підтримки на користь місцевій влади і поліції. Генеральний директор підтримки і керівництва сприяє її цілісному оптимальному функціонуванню, зокрема стежачи за виконанням завдань підтримки своїми власними дирекціями і службами.

Генеральна дирекція підтримки та керівництва забезпечує, зокрема, в цих межах управління людськими ресурсами та матеріальними і фінансовими засобами.

Стаття 103. Адміністративний директор-координатор керує та організовує роботу децентралізованої дирекції, його координацію та підтримку і стежить, зокрема, за тим, щоб були використані всі підготовчі заходи для управління подіями або кризовими ситуаціями, заворушеннями, катастрофами або стихійним лихом на рівні вище місцевого.

Адміністративний директор-координатор регулярно підтримує службові стосунки з комісаром округу і губернатором.

Для виконання своїх завдань адміністративний директор-координатор виконує накази, інструкції та директиви генерального комісара і генеральних директорів.

Він координує свою діяльність з діяльністю судового директора.

Адміністративний директор-координатор безпосередньо підпорядкований генеральному комісару.

Стаття 104. Адміністративний директор-координатор зобов'язаний:

1° відповідати на вимоги оперативної, адміністративної або технічної підтримки місцевої поліції, за винятком підтримки у сфері спеціалізованих завдань судової поліції, передбачених статтею 102;

2° координувати на вимогу компетентних органів адміністративної поліції, підтримку федерального рівня для завдань адміністративної поліції вище місцевого рівня;

3° координувати на прохання компетентних органів підтримку федерального рівня для завдань вище місцевого рівня, у яких є складова як адміністративної поліції, так і поліції судової;

4° управляти децентралізованими федеральними службами адміністративної поліції;

5° брати участь у зональній раді безпеки і допомагати місцевим адміністративним або судовим органам, які цього потребують;

6° звітувати генеральному комісару про виконання федеральних завдань підрозділами місцевої поліції;

7° координувати дії при керівництві операціями поліції відповідно до статей 7/1 - 7/3 Закону про діяльність поліції, за винятком спеціалізованих завдань судової поліції, передбачених статтею 102.

Стаття 105. Децентралізована дирекція судової поліції виконує спеціальні завдання судової поліції, передбаченими для цього дирекціями згідно з частинами 2 і 3 статті 5 Закону про діяльність поліції. Вона знаходиться під керівництвом директора децентралізованої дирекції судової поліції, який називається судовим директором.

Для цієї мети судовий директор керує діяльністю та організує функціонування своєї дирекції і координує виконання цих завдань службовцями своєї служби. Він діє відповідно до наказів, інструкцій та директив, які отримує від генерального директора генеральної дирекції судової поліції, не зважаючи на частину 2 статті 99 та частину 6 цієї статті.

Він узгоджує свою діяльність з діяльністю адміністративного директора-координатора.

Щоб забезпечити координацію завдань судової поліції між місцевою поліцією та децентралізованою дирекцією судової поліції, судовий директор відряджає одного або декількох службовців для зв'язку в один або декілька підрозділів місцевої поліції. Кількість службовців зв'язку залежить від важливості завдань судової поліції цих підрозділів місцевої поліції. Під час їх відрядження службовці зв'язку залишаються під командуванням судового директора і не мають жодного командного впливу на місцеву поліцію.

Судовий директор і службовці, які здійснюють зв'язки, забезпечують підтримку службам розшуку в підрозділах місцевої поліції.

Децентралізовані дирекції судової поліції виконують також, як доповнення, спеціалізовані завдання адміністративної поліції.

Стаття 105bis. Відділ інформації округу повинен здійснювати у межах своїх повноважень підтримку обробки інформації.

Відділ інформації округу виконує свої завдання як на користь федеральної поліції, так і місцевої поліції, і в наслідок чого федеральна поліція і місцева поліція активно

беруть участь у його функціонуванні, і формуванні його складу.

Адміністративне щоденне керівництво і управління логістикою відділу інформації округу належить адміністративному директору-координатору.

Функціональне управління судовою інформацією знаходиться в компетенції судового директора, який несе за це відповідальність.

Функціональне управління адміністративною інформацією знаходиться в компетенції адміністративного директора-координатора, який несе за це відповідальність.

Король може у своїй постанові, погодженій з Радою міністрів, визначити правила формування та умови функціонування відділів інформації.

Глава IV. Персонал

Стаття 106. Закон фіксує кожен рік кількісний склад оперативного, адміністративного та логістичного персоналу у федеральній поліції. Той же закон визначає мінімальну участь кожного службовця, який буде залучений до складу генеральної дирекції судової поліції і децентралізованих служб судової поліції.

Король визначає деталізовані правила регламенту, згідно з якими оперативний, адміністративний та логістичний персонал місцевої поліції може подавати свої кандидатури на заміщення посад у федеральній поліції.

Стаття 107. Генеральний комісар і генеральні директори призначаються на свої посади Королем за поданням міністрів юстиції і внутрішніх справ та після обґрунтованого висновку федеральної ради поліції, в засіданні якої генеральний комісар не бере участі при розгляді питання про поновлення його мандату. Для призначення генерального директора генеральної дирекції судової поліції, є необхідним, окрім іншого, обґрунтований висновок колегії генеральних прокурорів.

Адміністративний директор-координатор призначається на свою посаду Королем за поданням міністра внутрішніх справ і після обґрунтованого висновку міністра юстиції і губернатора.

Судовий директор призначається на свою посаду Королем за поданням міністра юстиції, і після обґрунтованого висновку міністра внутрішніх справ і генерального прокурора при територіально правомочному апеляційному суді.

Він може достроково припинити свій мандат у федеральній поліції, якщо він до неї належав, на підставі кваліфікаційного рішення кваліфікаційної комісії. В іншому випадку - після висновку інстанцій, визначених у частинах 1, 2 і 3, і після того, як зацікавлена особа була заслухана і вона отримала оцінку «незадовільно». Король встановлює умови перепризначення заявників, мандат яких він припинив або мандат яких не був поновлений.

Ніхто не може бути призначеним на посаду до федеральної поліції, якщо відбіркова комісія не оголосила про те, що ця особа є придатною. Ці призначення поновлюються на підставі висновку кваліфікаційної комісії. Більше того, Король визначає в постанові, погодженій з Радою міністрів, умови і процедуру призначення на ці посади, як і процедуру кваліфікаційної оцінки. Він також визначає умови формування і функціонування відбіркової комісії і кваліфікаційної комісії. Вищі органи федеральної поліції попередньо надають висновок для кожного призначення на посади, визначені в частинах 1, 2 і 3 і, за винятком того, що стосується генерального комісара, – на будь-яке поновлення мандату зацікавлених осіб.

Протягом дії мандату, його власник може спільним рішенням міністра внутрішніх справ і міністра юстиції, бути призначеним на іншу посаду, не нижче такого ж рівня в іншу генеральну дирекцію або службу федеральної поліції, коли таке рішення є необхідним для оптимального функціонування цієї генеральної дирекції або служби.

Король фіксує термін, протягом якого в межах процедури призначення висновок міністрів, губернатора та генерального прокурора при апеляційному суді, повинен бути

представлений або буде вважатися позитивним. Так само він визначає умови використання офіцерів, мандат яких не поновлений або який добіг до кінця.

Стаття 108. Король регулює режим призначень, яких потребує федеральна поліція для того, щоб забезпечити виконання своїх завдань.

Стаття 108bis. Вищі офіцери призначаються Королем. Призначення вищих офіцерів до складу децентралізованої дирекції судової поліції відбувається після надання обґрунтованого висновку генеральним прокурором при територіально повноважному Апеляційному суді.

Не вищі офіцери призначаються міністром. Призначення не вищих офіцерів до складу децентралізованої дирекції судової поліції відбувається після надання обґрунтованого висновку генеральним прокурором при територіально повноважному Апеляційному суді.

Адміністративний та логістичний персонал рівня А призначається або приймаються на роботу міністром.

Інший персонал призначається або приймається на роботу генеральним директором служби підтримки і управління федеральної поліції або директором служби, якого він визначає.

Глава V. Мобілізація

Стаття 109. Вимоги бургомістра щодо мобілізації з метою отримання допомоги від федеральної поліції для виконання своїх функцій адміністративної поліції направляються до адміністративного директора-координатора, який має повноваження на цій території.

Стаття 110. Вимоги судової поліції щодо мобілізації з метою отримання допомоги від федеральної поліції направляються компетентними судовими органами судовому директору, адміністративному директору-координатору або генеральному директору генеральної дирекції судової поліції для служб, що знаходяться під їх командуванням

Глава VI. Співпраця зі збройними силами

Стаття 111. Генеральний комісар і офіцери, призначені Королем за спільним поданням міністрів внутрішніх справ, юстиції та національної оборони можуть у разі, коли ресурси федеральної поліції виявляються недостатніми, вимагати для підтримання публічного порядку та виконання завдань судової поліції, допомоги збройних сил, якщо тільки останні спроможні надати необхідну технічну та людську допомогу.

Стаття 112. Міністр внутрішніх справ і міністр юстиції надають на прохання міністра національної оборони підрозділи федеральної поліції, необхідні у місцях, визначених за межами території Королівства, виконання завдань військової поліції. Ці тимчасові підрозділи знаходяться під командуванням органів, призначених цими міністрами.

У мирний час компетентні судові органи не можуть давати накази федеральній поліції надавати забезпечення сторонам судового процесу або свідкам, за винятком обставин, визначених у частині 1.

Стаття 113. У разі подій, характер яких серйозно загрожує публічному порядку, або в разі серйозних або зростаючих заворушень, які можуть привести до потреби в мобілізаційних заходах або в залученні збройних сил, федеральна поліція інформує про це територіальні військові командні органи, тримає їх інформованими щодо подій та надає їм необхідні елементи для оцінки ситуації, які дозволять їм вжити в належний час підготовчих заходів для здійснення будь-якого мобілізаційного запиту або для втручання збройних сил.

Глава VII. Різні положення

Стаття 114. Витрати, що відносяться до федеральної поліції, є предметом розгляду відділу витрат загального бюджету. Базові асигнування щодо генеральної дирекції

судової поліції згруповані в окремий спеціально створений для цього підрозділ.

Стаття 115. § 1. У період, коли підрозділи національної оборони і федеральної поліції повинні продовжувати свою взаємну підтримку, міністру внутрішніх справ дозволяється затвердити виплати, здійснені для національної оборони та відшкодувати національній обороні отримані фінансові зобов'язання на підставі додаткових витрат.

В іншому випадку, кошти, які винна національна оборона, спрямовуються до спеціально створеного для цього бюджетного фонду.

§ 2. Міністру внутрішніх справ дозволяється збільшити залучені сили федеральної поліції через добровільні фінансові внески або у матеріальний спосіб, що походять з Європейського союзу, публічних наднаціональних установ, федеральних органів влади, регіонів, територіальних спільнот, провінцій, багатокомунних зон або громад та які виділяються в рамках проведення операцій, які офіційно доручені федеральній поліції. Фінансові кошти, таким чином занесені у надходження, спрямовуються до бюджетного фонду.

§ 3. У тих випадках, коли запит, зроблений до федеральної поліції, не врегульований в межах закону, міністру внутрішніх справ дозволяється здійснювати для оплати персоналу та майна федеральної поліції в цілях державної доцільності для того, щоб:

1º законні завдання не опинилися під загрозою провалу;

2º допомога мала гуманітарний або культурний характер, або вона сприяла наданню допомоги державі;

3º допомогою було надання у користування персоналу або нерухомого майна, майнових позик, поставок продуктів споживання та надання послуг.

Надходження, що походять з надання цих послуг, спрямовуються до органічного бюджетного фонду.

§ 4. Міністру внутрішніх справ дозволено виконувати на вимогу юридичної особи федеральною поліцією завдання адміністративної поліції, що представляють виключний характер і вимагають особливого використання персоналу та матеріально-технічних засобів.

Надходження, що походять з надання цих послуг, спрямовуються до спеціально створеного для цього бюджетного фонду.

Завдання адміністративної поліції виняткового характеру, виконані на користь особи публічного федерального права, яка не займається ні фінансовою, ні комерційною діяльністю, не дають тим не менше, підстав для відшкодування.

§ 5. Залучаються до органічного бюджетного фонду платежі здійснені:

1º багатокомунними зонами або громадами за поставки екіпіровки та спорядження для службовців місцевої поліції в межах базової кількості, яка їм визначена, або авансових платежів, що перераховуються для цього;

2º службовцями федеральної і місцевої поліції за поставки екіпіровки і спорядження, якщо вони перевищують базову індивідуальну кількість, яка їм призначається.

§ 6. Міністр внутрішніх справ або розпорядник коштів, якого він делегує, уповноважений за умови, що дотримано принципів законодавства в сфері публічних закупівель, відчужувати зайве обладнання, економічно амортизоване або технічно застаріле, як і відходи.

Відчуження може набути такого вигляду:

1º підрядний договір на виконання робіт або послуг, коли доходи, які є предметом контракту або отримані від виконання контракту, передаються контрагенту як повний або частковий платіж за послуги надані ним;

2º договір про обмін щодо матеріальної частини, майна, озброєння та боєприпасів з метою отримання аналогічного майна.

Коли названі в договорі операції, що спрямовані на виконання цих відчужень і створюють фінансові надходження, то вони направляються в органічний бюджетний фонд.

§ 7. Міністр внутрішніх справ або розпорядник коштів, якого він делегує, уповноважений безкоштовно передати матеріально-технічні засоби, тварини та/або зайве майно:

1º або до третіх країн у рамках допомоги, а також здійснити в цих країнах надання обмежених послуг, пов'язаних з цим переданням;

2º або до відповідних служб міністерства внутрішніх справ з метою оптимального використання всередині відповідного департаменту.

§ 8. Міністр внутрішніх справ визначає природу, правові форми вимог та платежів, як і теж саме щодо підрахунків вартості та оцінок, пов'язаних з заявками та оплатою, визначених в §§ 1 - 7.

§ 8bis. Міністр внутрішніх справ уповноважений брати кошти з надходжень та здійснювати виплати, які перераховуються персоналу або іншим третім сторонам:

1º для відшкодування матеріальної частини федеральної поліції, яка використовувалася у непритаманний спосіб, зазнала втрат або зношення;

2º для оплати їх частини в рахунках у фінансових зобов'язаннях, законтрактованих федеральною поліцією, але не можуть бути напряму занесені до рахунку для цих третіх сторін контрагентом.

Надходження, визначені в частині 1, направляються в спеціально створений для цього бюджетний фонд.

§ 9. В рамках підтримки, наданої федеральним рівнем поліції, залученої на місцевому рівні, міністру внутрішніх справ дозволено надавати матеріально-технічні засоби, майно та послуги багатокомунним зонам та громадам.

Ці поставки відбуваються:

1º або офіційно і безкоштовно, якщо вони вписуються в межі завдань загальної підтримки, фінансове утримання яких покладено на видаткові статті загального бюджету;

2º або у відповідь на вимогу, але за плату у всіх інших випадках.

Отримані надходження направляються в спеціально створений для цього бюджетний фонд.

В обох випадках передання власності на матеріальні цінності документується в інвентарні реєстри федеральної поліції.

§ 10. Король визначає в постанові, погодженій з Радою міністрів, характер завдань підтримки, які безкоштовно надаються федеральним рівнем інтегрованої поліції на місцевому рівні.

Король також установлює постановою, погодженою з Радою міністрів, норми, які необхідно застосовувати у разі неплатежів багатокомунними зонами поліції або громадами поставок і надходжень, визначених в пункті 1º § 5, та 2º § 9 (сюди входять витрати на електроенергію та телефон, тимчасові відрядження визначені в статті 406 Програмного закону від 22 грудня 2003 р. та використання підрозділу реагування, які попередньо були профінансовані федеральною поліцією).

Якщо у разі неплатежів багатокомунними зонами поліції або громадами за поставки та надходження, здійснені на їх користь, розміри коштів утримуються з дотацій, які їм призначаються. Кредити, зарезервовані у такий спосіб, можуть бути:

1º переведені з базових надходжень «дотації» (але за винятком тимчасових відряджень, визначених у статті 406 Програмного закону від 22 грудня 2003 р. та використання підрозділу реагування) програми 17-90-1 до базових надходжень 17 графи загального бюджету виплат, за якими було здійснене попереднє фінансування, якщо непогашені рахунки відносяться до тимчасових відряджень, визначених в пункті 2º § 9 (включно з витратами на електроенергію та телефон);

2º переведені з базових надходжень «дотації» програми 17-90-1 до дохідної частини бюджету, спрямованих до бюджетних фондів 17-1, 17-2 або 17-3, особливо з метою звірки дебіторського сальдо, що там визначено, якщо неоплачені рахунки відносяться до використання підрозділу реагування, тимчасових відряджень, визначених у пункті 1º § 5 або до підрозділів, визначених у статті 406 Програмного закону від 22 грудня 2003 р.

Стаття 115bis. Умови тимчасових відряджень, що надаються на місцевому рівні інтегрованою поліцією на користь федерального рівня, стають предметом протоколів про співпрацю, що укладаються між двома сторонами, в яких згадуються тимчасові

відрядження на безоплатній основі та тимчасові відрядження здійснені за плату.

Ці протоколи фіксують ймовірні варіанти оплати, як і норми, яких треба дотримуватись у разі несплати федеральною поліцією коштів, які нараховані на неї за тимчасові відрядження, визначені в частині 1.

Розділ IV. Загальні положення
Глава I. Персонал
Частина 1. Загальні положення

Стаття 116. Поліцейські служби складаються з двох рівнів кадрових службовців: оперативні кадри та адміністративні і логістичні кадри.

Стаття 117. Оперативні кадри сформовані зі службовців поліції, розподілених на три кадрові рівні: базові кадри, середні кадри та офіцерські кадри. Оперативні кадри можуть, окрім іншого, включати агентів поліції.

Службовці поліції мають право виконувати завдання судової і адміністративної поліції.

Агенти поліції не є службовцями поліції, але мають обмежені поліцейські повноваження.

Агенти поліції призначаються на постійній основі. Тим не менше, коли їх залучення фінансується тимчасовими або змінними ресурсами, або коли йдеться про виконання тимчасових, специфічних завдань чи завдань неповної зайнятості, то вони залучаються на умовах трудового контракту.

Стаття 118. За умов застосування пунктів 3º та 4º § 1 статті 138, адміністративні і логістичні кадри формуються з персоналу, позбавленого повноважень у сфері адміністративної або судової поліції.

Адміністративними та логістичними кадрами є персонал, регламентований нормативним актом, залучений і призначений чи використаний у цьому корпусі відповідно до режиму мобільності, або військові, переведені за службою на підставі Закону про переведення певних військових до публічної служби від 16 липня 2005 р., або персонал, найнятий на підставі трудового контракту. Персонал, який виконує додаткові специфічні завдання, приймається на роботу на підставі трудового контракту.

Якщо всі адміністративні та логістичні посади не заповнені персоналом без повноважень поліції, оперативні кадри за власним бажанням можуть перейти на роботу до цих корпусів або займати там тимчасово такі посади.

Адміністративні та логістичні кадри, за винятком тих, хто визначений в пунктах 3º і 4º § 1 статті 138, не можуть виконувати завдань поліції.

Стаття 119. Статус всіх службовців поліції є однаковим, незалежно від того чи належать вони до федеральної поліції чи місцевої поліції. Та ж сама норма діє за категоріями для допоміжних агентів поліції та для адміністративних та логістичних кадрів.

Стаття 120. Усередині кожного корпусу поліції, службова ієрархія одного службовця над іншим здійснюється у такий спосіб:

1° на підставі функцій, які здійснюються в загальній організації, а саме: над всіма службовцями, які підпорядковані за службою в межах повноважень, визначених штатним розкладом;

2° на підставі того завдання, яке йому доручене, тобто над усіма службовцями, яким доручено співпрацювати у виконанні цих завдань, і у межах останніх;

3° на базі звання/рангу або, у разі рівності позицій, стажу, тобто над всіма службовцями корпусу поліції, але без занурення у здійснення функцій або виконання завдання.

Виконання наказів завжди здійснюється в межах наділених законодавчих, контрактних або нормативних повноважень, або за наказами постійних чи тимчасових служб.

За умовами застосування статті 46, у разі відсутності або існуючих перешкод, всі командні повноваження, надані законами і підзаконними актами, зокрема в сфері професійного відбору і кваліфікаційного оцінювання, здійснюються виконуючими обов'язки службовцями, призначеними письмово і

заздалегідь постійними штатними особами за правилами субординації.

Що стосується генерального комісара, генеральних директорів і директорів, то міністри внутрішніх справ і юстиції можуть разом прийняти рішення щодо залишення за собою повністю або частково можливостей, визначених у частині 3.

Стаття 121. Особливості статусу оперативних кадрів, адміністративних кадрів, а також логістичних кадрів визначаються Королем.

Стаття 121bis. Король визначає:

1° умови і можливості переведення оперативних кадрів до адміністративних кадрів або до логістичних кадрів;

2° можливості використання згідно з режимом мобільності службовців, регламентованих нормативним актом, адміністративного і логістичного персоналу.

Стаття 122. Яким би не був той, хто має повноваження для службового призначення, тим не менше статус службовця поліції гарантує об'єктивність професійного найму, відбору, призначення на посади, звільнення з посади, призначень, підвищення по роботі і просування по службі, так само як і кваліфіковане оцінювання.

Незалежно від обмежень, специфічних для користування правами і свободами, спеціально передбаченими законом відповідно до їх використання, службовці поліції, допоміжні агенти поліції і адміністративні, і логістичні кадри користуються тими ж самими правами і свободами, як і інші громадяни.

Частина 2. Загальні принципи статусу службовців поліції

Стаття 123. Службовці поліції сприяють у будь-який час і за будь-яких обставин захисту громадян і допомозі, на яку останні вправі очікувати. Так само як і тоді, коли обставини цього вимагають, вони працюють на дотримання закону і на підтримання публічного порядку.

Вони дотримуються і прагнуть дотримуватися прав людини та фундаментальних свобод.

Стаття 124. Статус службовців поліції гарантує виконання наказів.

Стаття 125. Статус службовців поліції гарантує їх готовність виконувати свої службові обов'язки. Службовці поліції повинні реагувати на будь-який запит щодо виконання служби і уникати всього того, що могло б завдати шкоди довірі людей щодо їх готовності виконувати свої службові обов'язки. Службовці поліції не можуть бути відсутніми на службі без дозволу або офіційного пояснення.

У разі, якщо вони відсутні без дозволу більше десяти днів, вони офіційно відсторонюються від посади на умовах, визначених Королем. Ця відставка веде до втрати ними статусу службовця відповідного корпусу поліції. Це рішення приймається Королем, якщо саме Він робив останнє призначення відповідного службовця та у разі інших випадків – міністром внутрішніх справ, бургомістром та поліцейською колегією відповідно.

Стаття 126. § 1. Реалізація права на страйк службовцями поліції федеральної поліції і місцевої поліції відбувається за таких умов:

1° попереднє оголошення страйку офіційно визнаною профспілковою організацією;

2° попереднє обговорення в рамках переговорного комітету щодо поліцейських служб з повноважним керівним органом, того питання, для розв'язання якого передбачається проведення страйку.

Король визначає умови, що відносяться до попереднього повідомлення і до обговорення, визначені в частині 1, і строк, протягом якого вони повинні відбутися.

§ 2. Міністр внутрішніх справ може, після узгодження з міністром юстиції, звернутися до службовців поліції федеральної поліції та місцевої поліції, які використовують або бажають використовувати право на страйк,

з наказом продовжувати або поновити виконання своїх службових обов'язків на період та для виконання завдань, де їх участь є обов'язковою і на які він їх призначає. Якщо службовці поліції є частиною генеральної дирекції судової поліції, такий наказ надається спільно міністрами внутрішніх справ і юстиції. Бургомістр або поліцейська колегія мають однакові повноваження щодо службовців поліції місцевої поліції.

Орган влади, що має намір видати наказ, визначений у попередній частині, зобов'язаний попередньо звернутися до профспілкових організацій, що представляють персонал поліцейських служб та у разі потреби до – зареєстрованої профспілкової організації, яка подала попереднє повідомлення про страйк і дії, для проведення яких необхідне забезпечення порядку.

§ 3. Службовець поліції, який не виконує наказ органу влади, визначений у § 2, карається ув'язненням на строк від одного тижня до одного місяця і штрафом від 100 до 10 000 франків або тільки одним із цих покарань.

Карається покаранням, зазначеним у попередній частині, той, хто навмисно і добровільно робить все для того, щоб службовець інтегрованої поліції, який отримав наказ від одного зі своїх керівників, визначених в § 2, не виконав цей наказ.

Положення Тому 1 Карного кодексу, з главою VII і статтею 85 включно, застосовуються до цього порушення, визначеного в частинах 1 та 2.

Стаття 127. Статус службовців поліції гарантує їх неупередженість. Вони повинні уникати будь-якої дії або демонстрації відношення, що могло б похитнути цю презумпцію неупередженості. Службовці повинні заборонити собі будь-яке свавілля у своїх діях, уникаючи, зокрема, намагання наносити шкоду під час своїх дій або, зважаючи на мету їх втручання, дотримуватись неупередженості, яку громадяни вправі очікувати від них.

Службовці поліції утримуються за будь-яких обставин від того, щоб публічно демонструвати свої політичні погляди і публічно займатися політичною діяльністю. Вони не можуть виставляти свою кандидатуру на політичну посаду.

Стаття 128. Статус службовців поліції гарантує їх службову мобільність всередині федеральної поліції, між корпусами місцевої поліції, і між останніми та федеральною поліцією. Рівноцінні посади, таким чином, є також доступними для службовців федеральної поліції та місцевої поліції, службовців, які акумулюють необхідні для цього якості.

У цих рамках Король регулює умови, за яких громада, багатокомунна зона, місцевий орган влади або держава, яка витратила кошти, зарахувавши кандидата на роботу і, здійснивши професійну підготовку службовця поліції, може, якщо цей службовець зарахований до штату протягом перших п'яти років після призначення до іншого корпусу місцевої поліції або федеральної поліції, вимагати відшкодування своїх витрат від місцевого органу влади або від держави.

Стаття 129. Статус службовців поліції гарантує рівність шансів між чоловіками і жінками всередині федеральної поліції і місцевої поліції.

За винятком умов дотримання положень, що відносяться до охорони материнства для всього загалу публічної служби, жіночий персонал підданий тим же умовам праці як і чоловічий персонал, який належить до того ж самого корпусу.

Стаття 130. Статус службовців поліції гарантує їх недоторканість. Службовці поліції повинні заборонити собі будь-які зловживання у виконанні своїх завдань. Заборонено персоналу просити, вимагати або приймати безпосередньо або через посередника, навіть поза виконанням своїх службових функцій, але зважаючи на них, подарунки, винагороди або будь-які заохочення.

Стаття 131. Статус службовців поліції гарантує професійну таємницю і включає зобов'язання нерозголошення. Службовцям поліції заборонено навіть після закінчення

виконання своєї служби, розголошувати дані, що відносяться до національної безпеки, захисту публічного порядку, фінансових інтересів влади, попередження і покарання за карні порушення, лікарської таємниці, прав і свобод громадянина, і особливо дотримання права на приватне життя. Ця заборона також стосується даних, що відносяться до підготовки будь-якого рішення.

Стаття 132. Персонал повинен уникати навіть поза виконанням своїх службових обов'язків такої поведінки, яка може поставити під загрозу виконання ним службових дій або завдати шкоди його гідності.

Службовці поліції повинні демонструвати повагу до Глави держави, до інших конституційних органів влади і публічних інституцій.

Стаття 133. Частина 2 статті 123, статті 124 - 132 застосовуються до допоміжних агентів поліції. Стаття 125, § 1 і 2 статті 126, частини 1 і 2 статті 127, статті 128-132 застосовуються до адміністративних і логістичних кадрів.

Розділ 3. Професійна несумісність

Стаття 134. Незалежно від несумісності, передбаченої в особливих законах і за винятком випадків, коли зацікавлена особа припиняє службу за власним бажанням, стан персоналу оперативних підрозділів є несумісним з виконанням:

1° роботи в межах будь-якої іншої професії;

2° функцій, навантаження або публічного мандата;

3° мандата або служби, навіть безкоштовної, в комерційних приватних підприємствах;

4° будь-якого іншого мандата або служби, несумісність якої визначив міністр внутрішніх справ.

Персонал не може ні безпосередньо, ні через посередника, займатися будь-якою комерційною діяльністю, керувати підприємницькою діяльністю або брати участь у керівництві, адмініструванні або нагляді щодо комерційних фірм або промислових підприємств чи торгових структур.

Стаття 135. Індивідуальні відхилення від заборон, зазначених в статті 134, можуть бути передбачені залежно від конкретних обставин генеральним комісаром, бургомістром або поліцейською колегією з дотриманням директив, наданих міністром внутрішніх справ для посад, професій або додаткових зобов'язань у спосіб, щоб не компрометувати ні інтересу служби, ні гідності персоналу.

Дозвіл повинен надаватися заздалегідь і може бути обумовлений певними умовами. Він може бути скасований у будь-який час.

Стаття 136. § 1. Логістичні і адміністративні кадри не можуть ні безпосередньо, ні через посередника, займатися будь-якою діяльністю, яка може завдати шкоди виконанню їх безпосередніх професійних обов'язків або змарнувати репутацію служби.

Адміністративні і логістичні кадри повідомляють у письмовій формі і заздалегідь, залежно від конкретних обставин, генеральному комісару, бургомістру або поліцейській колегії про вид діяльності, якою вони мають намір займатися.

§ 2. Логістичні і адміністративні кадри, які є персоналом багатокомунної зони або ті, хто отримують утримання або зарплату останньої, не можуть входити до складу поліцейської ради або колегії, ні ради громади однієї з громад багатокомунної зони.

Частина 4. Різні положення

Стаття 137. Службовці поліції складають таку присягу: «Я присягаю на вірність Королю, присягаю виконувати Конституцію і закони бельгійського народу».

Король визначає інстанцію, яка приймає цю присягу.

Стаття 138. § 1. Отримують звання офіцера судової поліції, помічника Королівського прокурора:

1° службовці поліції, зараховані до офіцерських кадрів або ті, хто відноситься до середніх кадрів;

2° службовці поліції, які виконують функції встановлені Королем і ті, хто відповідає умовам, визначеним Королем;

3° для виконання завдань науково-технічної служби поліції, кадрові адміністративні і логістичні кадри, які мають щонайменше ранг рівня B та призначені генеральним директором генеральної дирекції судової поліції в федеральній поліції для виконання цього завдання;

4° для виконання заходів щодо нагляду, визначеного в частині 1 § 1 статті 90ter Кодексу кримінальних розслідувань – адміністративні і логістичні кадри, які залучені, зважаючи на їхні надзвичайні слухові можливості, обумовлені їх втратою зору або поганим зором, для виконання цього заходу.

§ 2. Для того, щоб мати можливість виконувати свої функції, персонал, визначений в пунктах 3° і 4° § 1, приймає присягу перед генеральним директором генеральної дирекції судової поліції в федеральній поліції такого змісту:

«Я присягаю на вірність Королю, присягаю виконувати Конституцію і закони бельгійського народу та повністю виконувати завдання, які мені доручені».

Вони мають достатньо повноважень для того, щоб виконувати свої функції на всій території Королівства.

Розслідування, які вони здійснюють, і те, що вони засвідчують, стає предметом протоколів.

Стаття 139. Закон регулює відносини між публічними органами та профспілками службовців поліції, допоміжних агентів поліції, так само як і адміністративних і логістичних кадрів.

Дисциплінарний статут службовців поліції, допоміжних агентів поліції, так само як і адміністративних і логістичних кадрів, встановлюється законом. Скарги, які цей персонал може подавати стосовно обов'язкових для виконання заходів або щодо дисциплінарних санкцій, прийнятих бургомістром, радою громади, поліцейською колегією і поліцейською радою, регламентовані законом.

Стаття 140. Будь-яка оцінка діяльності або письмова інформація щодо того, у який спосіб виконує свої обов'язки службовець поліції йому повідомляється перед тим, як вона заноситься, за бажанням із його власним коментарем, до особової справи, всі документи якої реєструються.

Стаття 140bis. Персонал поліцейських служб може бути найманий на добровільній основі для виконання довготривалих завдань закордоном, визначених Королем у постанові, погодженій з Радою міністрів. Ці завдання можуть мати на меті гуманітарну допомогу або проведення освітньої навчальної підготовки.

У разі крайньої необхідності, персонал поліцейських служб може бути найманий на добровільній основі для виконання завдань, визначених у частині 1, за єдиної умови, що Рада міністрів приймає таке рішення.

Стаття 140ter. Щодо пенсій, часткових пенсій і пенсійних доплат персоналу поліцейських служб, то Центральна служба фіксованих виплат (ЦСФВ) виконує рішення, прийняті Пенсійною Службою для публічного сектору.

Глава II. Організація та екіпірування

Стаття 141. Король визначає єдиний формений одяг, відзнаки, службові посвідчення особистості та інші засоби ідентифікації. Він встановлює також норми в сфері озброєння і боєприпасів поліцейських служб для того, щоб гарантувати сумісність і співпрацю між поліцейськими службами і, якщо в цьому є потреба, операційну спроможність у разі спільних активних дій.

Стаття 142. Король визначає постановою, погодженою з Радою міністрів, норми організації і функціонування поліцейських служб для того, щоб забезпечити мінімальний еквівалентний рівень послуг поліції для населення.

Стаття 142bis. Професійна підготовка персоналу оперативних служб поліції розподілена між:

1° школами поліції, відкритими Федеральним урядом, які надають:

a) базову освіту офіцерським кадрам, підготовку до отримання сертифікату керівника та певні програми перепідготовки офіцерських кадрів;

b) базову освіту основних кадрів і, у разі потреби, середніх кадрів;

c) програми функціональної судової освіти і певні програми професійної перепідготовки в судовій сфері;

d) певні програми для основних кадрів, середніх кадрів і офіцерських кадрів;

e) інші програми професійної підготовки, які мають бути визначені Королем;

2° школами поліції, зареєстрованими на підставі критеріїв, визначених Королем щодо:

a) базової освіти допоміжних кадрів поліції;

b) базової освіти основних кадрів;

c) базової освіти середніх кадрів;

d) певних програм для основних кадрів, середніх кадрів і офіцерських кадрів;

e) програми перепідготовки допоміжних кадрів поліції, основних кадрів, середніх кадрів та, у разі потреби, офіцерських кадрів.

Стаття 142ter. Може бути зареєстровано не більше однієї школи у кожній провінції і в регіоні Брюссель-столиця.

Для того, щоб бути зареєстрованою, школа поліції повинна відповідати таким умовам:

1° взяти на себе гарантії із запровадження одного або декількох циклів професійного навчання, для яких є дійсним отриманий дозвіл;

2° мати у своєму розпорядженні декілька типів достатньої інфраструктури для того, щоб роздільно проводити повністю або частково ці цикли навчання;

3° організувати співпрацю викладацького персоналу, який має достатній рівень знань і професійного досвіду;

4° запровадити організацію навчального процесу відповідно до встановлених вимог міністерством внутрішніх справ;

5° бути відкритою для контролю з боку міністерства внутрішніх справ або служби федеральної поліції, яку остання призначає для цього;

6° залучати до свого управління представників місцевої влади провінції або регіону Брюссель-столиця.

Король має повноваження для того, щоб надавати субсидії (в іншому випадку, на контрактній основі) для функціонування зареєстрованих шкіл поліції, що визначено в пункті 2° статті 142bis згідно з умовами, які Він визначає.

Стаття 142quater. Програми професійної підготовки, які здійснюють школи поліції, включають:

1° законодавчі і підзаконні положення;

2° застосування на практиці методів поліції;

3° застосування поліцейських тактичних принципів і правил їх виконання;

4° засвоєння навичок адекватної поведінки та вміння підтримувати спілкування.

Стаття 142quinquies. Не беручи до уваги третю частину, певні програми освіти основних кадрів, середніх кадрів і офіцерських кадрів включають навчальні теоретичні і практичні заняття тривалістю не менше ніж дев'ять місяців.

Базова професійна підготовка допоміжних кадрів поліції включає навчальні теоретичні і практичні заняття тривалістю не менше ніж два місяці.

В іншому випадку Король надає певні пільги персоналу, який бере участь у базовій професійній підготовці в рамках промоції щодо переходу до вищої кадрової категорії.

Стаття 142sexies. Базова освіта завершується випускним іспитом, за винятком випадку, якщо навчання не було припинено передчасно (добровільно чи ні). Кандидати, які складають цей іспит і вважаються прийнятними екзаменаційною комісією, отримують диплом, який видається відповідною школою поліції і який визнається міністром внутрішніх справ або органом влади, який він визначає.

Диплом про базову освіту основних кадрів відповідає рівню дипломів, які беруться до уваги при зарахуванні на посади рівня 2 у Федеральній адміністрації.

Диплом про базову освіту середніх кадрів відповідає рівню дипломів, які беруться до уваги при зарахуванні на посади рівня 2+ у Федеральній адміністрації.

Диплом про базову освіту офіцерських кадрів відповідає рівню дипломів, які беруться до уваги при зарахуванні на посади рівня 1 у Федеральній адміністрації.

Слухачі, які успішно прослухали цикл безперервної підготовки, отримують свідоцтво, яке видається відповідною школою поліції і яке визнається міністром внутрішніх справ.

Слухачі, які успішно завершують цикл професійної функціональної підготовки, отримують свідоцтво, що видається відповідною школою поліції і визнається міністром внутрішніх справ.

Розділ V. Генеральна інспекція
Статті 143 – 149ter (*вилучені*)

Розділ Vbis. Секретаріат інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні

Стаття 149quater. Створений «Секретаріат інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні» (скорочено – «СІПСДР»).

СІПСДР підпорядкований міністру внутрішніх справ, який встановлює загальні принципи його організації, функціонування та загального управління. Щоденне управління СІПСДР доручається директору-керівнику служби, який безпосередньо підзвітний міністру внутрішніх справ.

Стаття 149quinquies. Функціонування СІПСДР контролюється змішаним «Консультативним контрольним комітетом», далі – «Комітетом СІПСДР», у складі якого працюють як представники федеральної поліції, так і місцевої поліції (в залежності від кількості особових справ, що розглядаються), представлені профспілкові організації, до яких належать представники персоналу поліції. Представники профспілкових організацій є членами без права дорадчого голосу.

Представники федеральної поліції призначаються міністром внутрішніх справ за поданням генерального комісара і після затвердження міністра юстиції.

Представники місцевої поліції – розподілені також між бургомістрами, керівниками корпусів і спеціальними бухгалтерами – призначаються консультативною радою бургомістрів. Вони представляють різні зони поліції.

Директор-керівник служби СІПСДР є повноправним членом без дорадчого голосу Комітету СІПСДР.

Для виконання своїх функцій Комітет СІПСДР має право доступу до документів, які розглядає СІПСДР. Тим не менше, його члени зобов'язані зберігати таємницю щодо персональних даних, які стали їм відомими. Порушення цієї таємниці карається покаранням, передбаченим у статті 458 Карного кодексу.

Король визначає постановою, погодженою з Радою міністрів, особливості складу, повноваження, правила функціонування і тривалість мандата членів Комітету СІПСДР.

Стаття 149sexies. Комітет СІПСДР передає свої зауваження та висновки міністру внутрішніх справ.

Комітет СІПСДР щорічно надсилає йому загальний звіт зі своїми твердженнями про загальне функціонування СІПСДР. Копія звіту надсилається міністру юстиції.

Стаття 149septies. Директор-керівник служби СІПСДР належить до адміністративних і логістичних кадрів. Персонал СІПСДР належать до персоналу федеральної поліції або в силу статті 96, до місцевої поліції.

Для виконання своїх обов'язків директора-керівника служби Король може своєю постановою, погодженою з Радою міністрів, визначити специфічні статутні правила.

Міністр внутрішніх справ визначає персонал СІПСДР.

Стаття 149octies. Щоб зробити можливим для СІПСДР виконувати його функції,

кадрові служби, визначені в частині 4 статті 140ter, або особи, яких вони делегують, повідомляють необхідні дані для СІПСДР.

З цією метою СІПСДР уповноважений, зокрема, виконувати такі завдання:

1° забезпечувати коректне застосування законодавчих положень стосовно всього персоналу. Про кожне невідповідне до закону застосування негайно інформується відповідний кадровий підрозділ. Генеральна дирекція людських ресурсів федеральної поліції може направити, у разі потреби, обґрунтований висновок до міністра внутрішніх справ;

2° відносно місцевої поліції, повідомляти про результати даних і нарахувань, необхідних для спроможності вчасно виплатити тим, кому це офіційно передбачено, заробітну плату, грошові виплати, податкові і соціальні відрахування;

3° розглядати фінансове забезпечення неналежних платежів або повідомляти роботодавцю про базові дані, отримані з цією метою;

4° вести копії майнової справи для кожного службовця, який отримує зарплату;

5° загальну функцію надання інформації;

6° гарантувати контроль за використанням даних, наданих службами управління персоналом або особами, які на це були уповноважені. Характер, форма і періодичність даних, які треба надавати, визначаються СІПСДР у тісній співпраці із ЦСФВ.

Міністр внутрішніх справ може дати дозвіл СІПСДР виконувати подібні завдання щодо інших осіб, які отримують грошові виплати з бюджету федеральної поліції або у корпусах місцевої поліції.

СІПСДР може вимагати від служб федеральної поліції або від корпусів місцевої поліції, або, якщо це необхідно, від адміністративних служб громад, так само як і від генеральної інспекції, всі документи і необхідні докази для виконання своїх дій і знімати з них копії.

СІПСДР може вимагати певних дій від відповідних адміністрацій.

Коли фіксуються порушення при виконанні законодавчих положень, СІПСДР невідкладно про це інформує компетентні органи влади. В очікуванні остаточного рішення, СІПСДР може вжити заходів із забезпечення позову.

Стаття 149nonies. Виплати допомоги по безробіттю, що відносяться до СІПСДР, об'єднані в окремий бюджетний покажчик щодо федеральної поліції та інтегрованого функціонування.

Витрати на функціонування Комітету СІПСДР покладені на утримання СІПСДР, який також відповідає за секретаріат Комітету СІПСДР.

Розділи VI – X

Статті 150-260[4]

(...)

[4] Ці статті стосуються внесення змін до інших законів (прим. редактора).

Закон Королівства Бельгії про дисциплінарний статут персоналу поліцейських служб

від 19 травня 1999 року[1]

Розділ I. Загальні положення

Стаття 1. Цей закон регулює питання, передбачені статтею 78 Конституції.

Розділ II. Сфера застосування

Стаття 2. Цей закон поширюється на персонал оперативного та адміністративного і логістичного складу служб поліції та генеральної інспекції, відповідно зазначених в статях 116 та 143 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої поліцейської служби, структурованої на два рівні, за винятком осіб, які працюють за трудовим контрактом.

Розділ III. Дисциплінарні порушення

Стаття 3. Будь-яка дія або поведінка, навіть не при виконанні службових обов'язків, яка становить порушення професійних обов'язків, або яка може ганьбити честь посади, є дисциплінарним порушенням та може призвести до дисциплінарної санкції.

Розділ IV. Дисциплінарні санкції

Стаття 4. Дисциплінарні санкції за незначні порушення:

1. попередження;
2. догана;

Стаття 5. Дисциплінарні санкції за тяжкі порушення:

1. вирахування з грошового утримання;
2. тимчасове відсторонення від обов'язків як дисциплінарний захід максимум на три місяці;
3. переведення на менш оплачувану роботу;
4. обов'язкове звільнення;
5. звільнення.

Стаття 6. Король визначає порядок застосування дисциплінарних санкцій.

Стаття 7. У випадку вчинення декількох дисциплінарних порушень однією особою проти неї може бути розпочато тільки одне дисциплінарне провадження, в результаті якого може бути застосована тільки одна дисциплінарна санкція.

Якщо протягом дисциплінарного провадження ця особа буде звинувачена у вчиненні нового дисциплінарного порушення, відкривається нове дисциплінарне провадження без зупинення вже відкритого провадження.

У випадку, якщо це нове порушення має зв'язок з попереднім, воно розглядається протягом уже відкритого провадження.

Стаття 8. Особи, які в серйозних та надзвичайних обставинах, у межах підготовки чи виконання завдань адміністративної чи судової поліції відмовляються виконувати накази своїх керівників або свідомо утримуються від їх виконання, підлягають тяжким дисциплінарним санкціям. Однак, очевидно незаконний наказ не повинен виконуватися.

Стаття 9. Попередження – це офіційне попередження, яке дисциплінарний орган направляє службовцю.

Стаття 10. Догана – це офіційний осуд, який дисциплінарний орган направляє службовцю.

Стаття 11. Вирахування з грошового забезпечення застосовується максимум протягом двох місяців та не перевищує десять відсотків від сукупного місячного грошового

[1] Переклад з французької мови здійснено медіацентром «Розмай» за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

забезпечення та становить не менше двох відсотків та не більше десяти відсотків сукупного місячного грошового забезпечення за місяць, протягом якого дисциплінарна санкція була доведена до відома службовця.

Застосування цієї санкції не може мати для цього службовця жодного іншого матеріального наслідку, окрім зазначеного у частині 1.

Ця дисциплінарна санкція може бути реалізована шляхом виконання додаткових неоплачуваних послуг, які можуть бути йому запропоновані, і у разі його згоди. При цьому відрахування у два відсотки грошового забезпечення, зазначене в частині 1, відповідає трьом годинам роботи.

Стаття 12. Тимчасове відсторонення від посади як дисциплінарний захід ставить зацікавлену особу в тимчасове перебування поза штатом.

Тимчасове відсторонення від посади як дисциплінарний захід протягом періоду його тривалості має наслідком втрату грошового забезпечення у двадцять п'ять відсотків від сукупного грошового забезпечення. Керівництво гарантує зацікавленій особі грошове забезпечення, сума якого дорівнює мінімальним засобам існування, як це встановлено законом від 7 серпня 1974 р., який встановлює право на мінімум засобів існування. У випадку роботи у неповний робочий день ця сума обмежена пропорційно обсягу виконаної роботи.

Стаття 13. Зниження по шкалі грошового утримання означає надання службовцю шкали грошового утримання, яка безпосередньо нижча його шкали, при збереженні його вислуги років. В результаті зниження по шкалі грошового утримання ця ж шкала зберігається для службовця протягом двох наступних років.

Якщо службовець, проти якого застосована ця санкція, перебуває на першій шкалі свого звання (або класу) в момент застосування санкції, переведення на менше оплачувану роботу має наслідком втрату права, протягом двох наступних років, на виплату проміжних надбавок та на підвищення шкали грошового забезпечення, при збереженні вислуги років.

Зниження в шкалі грошового утримання набирає чинності з першого числа наступного місяця після місяця, протягом якого ця санкція була доведена до відома зацікавленої особи.

Стаття 14 (*вилучена*)

Стаття 15. Обов'язкове звільнення призводить до втрати статусу службовця.

Стаття 16. Звільнення призводить до втрати зацікавленою особою статусу службовця і стосовно наслідків щодо призначення пенсії становить найтяжчу дисциплінарну санкцію.

Розділ V. Дисциплінарне провадження

Частина 1. Компетентні органи

Стаття 17. Дисциплінарні органи, з одного боку, є ординарними дисциплінарними органами, а, з іншого боку – вищими дисциплінарними органами.

Ординарний дисциплінарний орган застосовує незначні дисциплінарні санкції. Вищий дисциплінарний орган може застосовувати незначні і тяжкі дисциплінарні санкції.

Стаття 18. До прийняття рішення ординарним дисциплінарним органом вищий дисциплінарний орган може витребувати або продовжити справу.

Право витребування, передбачене частиною 1, належним чином вмотивоване вищим дисциплінарним органом, може здійснюватися тільки тоді, коли:

1. ординарний дисциплінарний орган очевидно не має матеріальної можливості прийняти рішення в розумні строки;

2. явно виявиться, що за своїм характером та тяжкістю дії, що становлять склад справи, можуть становити дисциплінарне порушення, яке може призвести до тяжкої дисциплінарної санкції.

Стаття 19. Ординарним дисциплінарним органом є:

1. стосовно персоналу місцевої поліції:
a) для базового та середнього керівного складу (допоміжного) та персоналу, окрім рівня 1 - керівник корпусу;
b) для офіцерського складу, керівника корпусу та персоналу рівня 1 - бургомістр або колегія поліції;
2. щодо персоналу федеральної поліції:
a) для базового та середнього керівного складу (допоміжного) та персоналу, окрім рівня 1 – керівник служби;
b) для офіцерського складу та персоналу рівня 1 – генеральний директор;
c) для генеральних директорів та генерального комісара – міністри внутрішніх справ та юстиції, які діють спільно з цією метою;
3. стосовно персоналу генеральної інспекції:
a) для персоналу базового та середнього керівного складу та персоналу окрім 1 рівня – генеральний інспектор;
b) для генерального інспектора, керівного офіцерського складу та персоналу 1 рівня – міністри внутрішніх справ та юстиції, які діють спільно з цією метою.
4. стосовно персоналу Секретаріату інтегрованої поліції, структурованої на два рівні:
a) для персоналу окрім рівня А та базового та середнього керівного складу – директор-керівник служби;
b) для директора-керівника служби та іншого персоналу рівня А, а також керівного офіцерського складу – міністр внутрішніх справ.

Стаття 20. Вищим дисциплінарним органом є:
1. стосовно персоналу місцевої поліції:
a) для базового та середнього керівного складу (допоміжного), для офіцерів, не зазначених у пункті b), та всього персоналу адміністративного та логістичного складу – бургомістр, або ж, залежно від випадку, колегія поліції. Для офіцерів, не зазначених у пункті b), бургомістр або колегія поліції може вирішити на будь-якому етапі провадження відмовитися від справи на користь міністра внутрішніх справ;
b) для вищих офіцерів і керівника корпусу – міністр внутрішніх справ;
2. стосовно персоналу федеральної поліції:
a) для базового та середнього керівного складу (допоміжного) та персоналу крім рівня 1 – генеральний директор;
b) для офіцерського складу та персоналу рівня 1 – міністр внутрішніх справ;
c) для генеральних директорів та генерального комісара – міністри внутрішніх справ та юстиції, які діють спільно з цією метою;
3. стосовно персоналу генеральної інспекції – міністри внутрішніх справ та юстиції, які діють спільно з цією метою;
4. стосовно співробітників Секретаріату інтегрованої поліції, структурованої на два рівні – міністр внутрішніх справ.

Стаття 21. За винятком службовців зв'язку, зазначених у частині 4 статті 105 закону від 7 грудня 1998 р. про організацію інтегрованої служби поліції, структурованої на два рівні, рішення про легкі дисциплінарні санкції приймаються у випадку, коли службовець поліції відряджений у інший корпус або службу, дисциплінарним органом підрозділу або служби, в який відповідний службовець відряджений. Рішення про тяжкі дисциплінарні санкції ухвалюються вищим дисциплінарним органом початкової служби, на прохання служби, до якої відряджений відповідний службовець.

Стаття 22. У випадку переведення чи переходу з одного поліцейського корпусу в інший, або з однієї служби в іншу, тільки дисциплінарний орган нового корпусу чи служби, залежно від випадку, є компетентним для того, щоб розпочати або провести дисциплінарне провадження.

Стаття 23. Якщо службовець, стосовно якого чиниться дисциплінарне провадження, був у момент вчинення дій членом генеральної інспекції, то компетентним органами

будуть дисциплінарні органи, зазначені в пункті 3 статті 19 та пункті 3 статті 20.

Стаття 24. У наступних випадках для санкції у вигляді обов'язкового звільнення або звільнення потрібне погодження міністра юстиції та його висновок у випадку тяжких дисциплінарних санкцій:

1. коли дії були вчинені членами генеральної дирекції судової поліції або територіальної судової дирекції у випадку, коли єдиним вищим дисциплінарним органом є міністр внутрішніх справ;

2. коли дії стосуються безпосередньо виконання завдання, яке не стосується завдання судової поліції та відноситься до відповідальності міністра юстиції;

3. коли йдеться про санкцію щодо службовця, відповідального за управління банком даних, передбачене статтею 44/4 закону про діяльність поліції.

Коли вчинені дії стосуються безпосередньо виконання завдання судової поліції, тяжка дисциплінарна санкція може бути застосована тільки після висновку Королівського прокурора, якому на рівні округу службовець місцевої поліції або територіальної дирекції чи служби федеральної поліції територіально підпорядкований. Щодо інших службовців федеральної поліції потрібен висновок федерального прокурора або його заступника. Висновки, зазначені в частинах 1 та 2, повинні бути вмотивовані та надані протягом двадцяти днів із дня відправлення пропозиції про санкції (відповідному органу) та до прийняття рішення дисциплінарною радою. Після закінчення цього періоду вважається, що відповідний орган не бажає надавати додатковий висновок.

Висновки, зазначені в частинах 1 та 2, повинні також бути додані до пропозиції про тяжку санкцію вищого дисциплінарного органу.

Частина 2. Процедура

Підчастина 1. Загальні положення

Стаття 25. Кожен службовець повинен чесно співпрацювати з дисциплінарними розслідуваннями, в яких він не є чи не буде об'єктом розслідування.

Для констатації можливих дисциплінарних порушень службовець забезпечує співпрацю з діями щодо дисциплінарного розслідування, в яких він не є чи не може бути об'єктом розслідування, точно відповідає на поставлені йому питання та передає, на вимогу органу, документи та речі, корисні для встановлення обставин, навіть, якщо вони перебувають в шафі чи столі, яким він користується на робочому місці.

Будь-який службовець, який перебуває на службі, який має очевидні ознаки алкогольного сп'яніння, підлягає за необхідності контролю вмісту алкоголю в крові. Король встановлює порядок здійснення контролю алкоголю.

Стаття 26. Коли дисциплінарний орган поінформують органи, зазначені в другій частині статті про факти, які можуть складати дисциплінарне порушення, він повинен перевірити, чи ці факти можуть спричинити дисциплінарне провадження та поінформувати ці органи про те, який рух даний його інформації.

Органи, зазначені в попередньому параграфі:

1. міністр внутрішніх справ та міністр юстиції;

2. губернатор провінції та бургомістр;

3. федеральний прокурор та компетентний генеральний прокурор, королівський прокурор або суддя-слідчий;

4. голова постійного комітету контролю за службами поліції;

5. генеральний інспектор служб поліції;

6. будь-який вищий орган чи функціональний керівник дисциплінарного органу;

7. будь-який вищий чи функціональний керівник відрядженого службовця;

8. Інститут рівності жінок та чоловіків, якщо факти дають підставу підозрювати дискримінаційне поводження, або які суперечать законам та нормам щодо гендерної рівності.

Якщо ординарний дисциплінарний орган поінформує органи, зазначені в частині 2, що він вважає, що факти не можуть призвести

до дисциплінарної санкції, вони можуть передати справу вищому дисциплінарному органу, яка у цьому випадку діє згідно з частиною 1.

Якщо Центр рівних можливостей та боротьби з расизмом повідомить Постійний комітет контролю служб поліції чи генеральну інспекцію служб федеральної поліції та місцевої поліції про факти, які можуть давати підстави вважати про дискримінаційне поводження згідно з законом 30 липня 1981 р., направленим на боротьбу з деякими проявами расизму чи ксенофобії, або законом 15 лютого 1993 р. про створення Центру рівних можливостей та боротьби з расизмом, голова Постійного комітету або генеральний інспектор, залежно від випадку, дає розпорядження про проведення розслідування цих фактів, інформує про це компетентний орган та звертається до дисциплінарного чи судового органу, якщо факти це підтверджують. Голова Постійного комітету або генеральний інспектор, залежно від випадку, інформує Центр про контроль, призначений щодо його дій та, зокрема, хід розслідування фактів дисциплінарним чи судовим органом.

Якщо Постійному комітету або Генеральній інспекції передають факти, які свідчать про можливість дискримінаційного поводження на підставі зазначених законів, голова Постійного комітету або генеральний інспектор, залежно від випадку, повідомляє про це Центр рівних можливостей та боротьби з расизмом, не повідомляючи про особистість відповідних сторін. Він також інформує його про хід справи, даний дисциплінарним чи судовим органом на основі вивчення фактів.

Стаття 27. Якщо дисциплінарний орган чи дисциплінарна рада вважає, що існують серйозні підстави не передавати вищому органу розслідування, між іншим, в рамках процедур, передбачених статтями 26, 32, 38 та частиною 3 статті 49, він може звернутися до генеральної інспекції федеральної поліції та місцевої поліції. Будь-який спір стосовно обґрунтованості зазначених серйозних підстав для звернення до генеральної інспекції передається для прийняття остаточного рішення міністру внутрішніх справ.

Стаття 28. Дисциплінарні органи, а також президенти, асесори та секретар дисциплінарної ради та їх заступники не можуть, зокрема, оприлюднювати факти та документи, з якими вони познайомились в цій якості.

Стаття 29. На кожному етапі процедури відповідний службовець може, за своїм вибором, звернутися за допомогою, або бути представленим одночасно адвокатом, службовцем та членом уповноваженої профспілкової організації, названі нижче терміном «захисник».

Жодне рішення про санкції не може бути прийняте без попереднього інформування зацікавленої особи про її право бути заслуханим усно. Зацікавлена особа та свідки заслуховуються компетентним дисциплінарним органом або органом, призначеним ним.

Однак, дисциплінарний орган або, залежно від випадку, дисциплінарна рада може дати розпорядження про особисту явку зацікавленої особи.

Стаття 30. Коли колегія поліції оголошує рішення про дисциплінарну санкцію, службовці, які не були постійно присутні протягом усіх слухань, не можуть брати участь у обговоренні та голосуванні щодо рішення про дисциплінарну санкцію.

Стаття 31. Якщо дисциплінарне порушення висунуте проти службовця, який відповідає за управління банком даних, передбачене статтею 44/4 закону про діяльність поліції, дисциплінарне провадження може бути розпочате тільки з дозволу відповідного міністра та після попереднього погодження з органом контролю, передбаченим у статті 44/7 того ж закону.

Підчастина 2. Процедура у ординарному дисциплінарному органі

Стаття 32. Ординарний дисциплінарний орган, який констатує або отримує інформацію про факти, які можуть становити дис-

циплінарне порушення, складає початковий звіт після надання розпорядження про проведення розслідування.

Якщо ординарний дисциплінарний орган вважає, що факти не можуть мати наслідком дисциплінарної санкції, він складає про це протокол. Це рішення є офіційно обґрунтованим та доводиться до відома зацікавленої особи шляхом повідомлення з підтвердженням вручення або надіслання поштою рекомендованим листом.

Якщо ординарний дисциплінарний орган вважає, що дії можуть бути покарані легкою дисциплінарною санкцією, він розпочинає дисциплінарне провадження.

Якщо ординарний дисциплінарний орган вважає, що дії можуть бути покарані тяжкою дисциплінарною санкцією, він надсилає вступний звіт, а також усі документи справи вищому дисциплінарному органу. Одночасно, він йому повідомляє причини, з яких вважає, що ці дії можуть бути покарані тяжкою дисциплінарною санкцією.

Стаття 33. Ординарний дисциплінарний орган, який вважає, що дії можуть призвести до легкої дисциплінарної санкції, доводить до відома зацікавленої особи початковий звіт або надіславши його з повідомленням про вручення, або надіславши рекомендованим листом поштою.

У початковому звіті зазначаються:

1. усі дії, у вчиненні яких особа обвинувачується;

2. факт, що підготована дисциплінарна справа, передбачена легка дисциплінарна санкція і яку санкцію передбачає дисциплінарний орган;

3. право особи на представництво або допомогу згідно із статтею 29;

4. місце та термін, протягом якого можна ознайомитися із дисциплінарною справою;

5. право особи вимагати вислухати свідків чи надати документи;

6. що може бути подане пояснення.

Стаття 34. На своє прохання службовець отримує безкоштовну копію дисциплінарної справи.

Стаття 35. Відповідний службовець або його захисник подає своє пояснення (письмове) протягом тридцяти днів з дня, наступного за отриманням вступного звіту. Після закінчення цього терміну вважається, що службовець не бажає надати пояснення.

Стаття 36. Ординарний дисциплінарний орган заслуховує у будь-який час за своєю ініціативою або за проханням відповідного службовця чи його захисника, свідчення корисних свідків, які він вважає необхідними враховуючи їх зв'язок зі справою.

Отримані свідчення свідків після ознайомлення із дисциплінарною справою відповідним службовцем повідомляються йому. Він має термін визначений дисциплінарним органом, який не може бути меншим п'яти робочих днів з дати отримання цих свідчень, щоб подати додаткові пояснення.

Стаття 37. На основі повної справи та пояснень ординарний дисциплінарний орган надсилає рішення офіційним повідомленням з підтвердженням отримання або рекомендованим листом поштою відповідному службовцю. Може прийматися або не прийматися рішення про дисциплінарну санкцію, або звернутися до вищого дисциплінарного органу, або прийняти рішення про легку дисциплінарну санкцію. Рішення надсилається відповідному службовцю не пізніше ніж через п'ятнадцять днів після закінчення тридцятиденного терміну, передбаченого статтею 35.

Якщо рішення не прийняте протягом п'ятнадцяти днів, передбачених частиною першою (за необхідності може бути продовжений на необхідний термін згідно статті 36), то вважається, що ординарний дисциплінарний орган відмовляється від притягнення до відповідальності за дії, в яких обвинувачувалась особа.

Рішення ординарного дисциплінарного органу, передбачені частиною першою, формально обґрунтовуються та негайно доводяться до відома вищого дисциплінарного органу.

Підчастина 3. Провадження вищим дисциплінарним органом

Стаття 38. Вищий дисциплінарний орган, який встановлює або дізнається про дії, які можуть становити дисциплінарне порушення, або який витребує справу, складає початковий звіт, після можливого проведення розслідування. Коли вищий дисциплінарний орган безпосередньо бере участь у провадженні дії або витребовує справу, він інформує про це ординарний дисциплінарний орган. Ця інформація має наслідком припинення провадження ординарним дисциплінарним органом.

Якщо вступний звіт вже переданий, то орган може розпочати додаткове розслідування і доповнює, у разі необхідності, вступний звіт.

Якщо вищий дисциплінарний орган вважає, що дії не можуть спричинити дисциплінарне покарання, він це засвідчує. Це рішення формально обґрунтовується і доводиться до відома зацікавленої особи.

Якщо вищий дисциплінарний орган вважає, що дії можуть спричинити легку дисциплінарну санкцію, він сам або його уповноважений діє як ординарний дисциплінарний орган, коли це необхідно.

Якщо вищий дисциплінарний орган вважає, що дії можуть спричинити тяжку дисциплінарну санкцію, він розпочинає дисциплінарне провадження.

Стаття 38bis. Вищий дисциплінарний орган, який вважає, що дії можуть спричинити тяжку дисциплінарну санкцію, доводить до відома особи вступний звіт шляхом вручення зазначеного звіту з підтвердженням про отримання, або рекомендованим листом поштою.

У вступному звіті зазначаються:

1. усі дії, у вчиненні яких особа обвинувачується;

2. факт, що підготована дисциплінарна справа, яка передбачає тяжку дисциплінарну санкцію, і яку санкцію передбачає дисциплінарний орган;

3. право особи на представництво або допомогу згідно із статтею 29;

4. місце та строк, протягом якого можна ознайомитися із дисциплінарною справою;

5. право особи вимагати вислухати свідків чи надати документи;

6. що може бути подане пояснення.

Стаття 38ter. На прохання службовця йому безкоштовно надають копію дисциплінарної справи чи додаткові документи, додані до справи.

Стаття 38quater. Відповідний службовець або його захисник подає свої пояснення протягом тридцяти днів з дня після отримання вступного звіту. Після цього строку вважається, що службовець не побажав надати письмові пояснення.

Стаття 38quinquies. Вищий дисциплінарний орган заслуховує, у будь-який час, за своєю ініціативою або за проханням відповідного службовця чи його захисника, свідчення корисних свідків, які він вважає необхідними враховуючи їх зв'язок із справою.

Отримані свідчення свідків після ознайомлення із дисциплінарною справою відповідним службовцем повідомляються йому. Він має строк визначений дисциплінарним органом, який не може бути меншим п'яти робочих днів з дати отримання цих свідчень, щоб надати додаткові пояснення.

Стаття 38sexies. На основі повної справи та пояснень вищий дисциплінарний орган надсилає рішення офіційним повідомленням з підтвердженням отримання або рекомендованим листом поштою відповідному співробітнику. Може прийматися або не прийматися рішення про дисциплінарну санкцію, або прийняти рішення про легку дисциплінарну санкцію, або прийняти рішення про тяжку дисциплінарну санкцію. Рішення надсилається відповідному службовцю не пізніше ніж через п'ятнадцять днів після закінчення тридцятиденного терміну, передбаченого статтею 38quater та нагадує про право особи подати клопотання про повторний розгляд щодо пропозиції тяжкої дис-

циплінарної санкції в дисциплінарній раді, згідно зі статтею 51bis.

Якщо не подається клопотання про повторний розгляд згідно зі статтею 51bis, вищий дисциплінарний орган підтверджує та повідомляє своє остаточне рішення, не відхиляючись від пропозиції тяжкої дисциплінарної санкції шляхом надсилання рекомендованого листа поштою або повідомленням із підтвердженням отримання відповідній особі.

Однак, у випадках, передбачених статтею 24, вищий дисциплінарний орган може повідомляти про свою пропозицію щодо рішення тільки ознайомившись із висновками, передбаченими частинами 1 та 2 статті 24 або ж не пізніше наступного дня після строку, після якого вважається, що відповідний орган не має наміру надавати додатковий висновок.

Якщо жодного рішення, передбаченого частиною першою не було ухвалено протягом п'ятнадцятиденного терміну, передбаченого у частині першій, продовженому у випадку необхідності на термін, передбачений частиною 3 статті 24 (або продовженому на термін, необхідний для застосування статті 38quinquies), вважається, що вищий дисциплінарний орган відмовився від притягнення до відповідальності за дії, в яких обвинувачувалась зацікавлена особа.

Рішення та пропозиції рішень вищого дисциплінарного органу, передбачені частиною першою, обґрунтовуються офіційно.

Підчастина 4. Провадження в дисциплінарній раді

Стаття 39. Дисциплінарна рада – це постійний орган на національному рівні, який складається з кількох франкомовних палат, однієї чи декількох нідерландськомовних та однієї німецькомовної палат. Міністр внутрішніх справ забезпечує покриття поточних витрат дисциплінарної ради.

Дисциплінарна рада розглядає клопотання про повторний розгляд щодо пропозицій про застосування тяжких дисциплінарних санкцій, прийнятих на підставі частини 1 статті 38sexies.

Стаття 40. Кожна палата складається з наступних членів:

1. президент-магістрат[2] апеляційного суду або трибуналу[3] першої інстанції;

2. асесор-службовець, згідно зі статтею 2. Асесор належить до тієї ж категорії, що й особа, справа якої розглядається: тобто, або оперативний службовець, або адміністративний та логістичний. Якщо декілька осіб є працівниками різних служб, президент палати методом жеребкування призначить зазначеного керівного службовця;

3. асесор-призначений міністром внутрішніх справ, який не є службовцем інтегрованої поліції, структурованої на два рівні, або членом секретаріату якогось із міністрів федерального уряду.

Магістрати та асесори мають, крім того, заступника, який відповідає умовам до дійсних членів.

Кожній палаті допомагає секретар, призначений міністром внутрішніх справ.

Якщо кількість поданих справ цього вимагає, Король може за пропозицією міністра внутрішніх справ та міністра юстиції утворити додаткові палати.

На умовах, встановлених Королем, асесор, передбачений пунктом 3 частини 1, та його заступник отримують відшкодування витрат на проживання та проїзд, а також плату за присутність, суму якої він визначає.

Стаття 41. Дійсні магістрати та їх заступники призначаються Королем за поданням міністра внутрішніх справ та міністра юстиції. Вони призначаються терміном на п'ять років і з можливістю продовження терміну повноважень.

Асесор, зазначений у пункті 2 частини 1 статті 40 та його заступник призначаються терміном на два роки (цей термін може бути продовжений один раз) міністром юстиції та міністром внутрішніх справ, які діють спільно з цією метою, зі службовців, які

[2] Назва представника судової влади. В оригіналі – «magistrat» (прим. редактора).

[3] Назва суду загальної юрисдикції. В оригіналі – «tribunal» (прим. редактора).

включені у подвійний список, наданий генеральним комісаром стосовно службовців федеральної поліції та постійною комісією місцевої поліції, та генеральним інспектором щодо службовців генеральної інспекції. Магістрати та асесори, призначені на заміну президентів чи членів, які померли чи подали у відставку, закінчують термін повноважень тих, кого вони замінюють.

За спільним поданням міністра внутрішніх справ та міністра юстиції Король призначає президента дисциплінарної ради з діючих магістратів. Зокрема, він зобов'язаний слідкувати за єдністю судової практики.

Стаття 42. Дійсні магістрати франкомовної та нідерландськомовної палат дисциплінарної ради здійснюють свої повноваження повний робочий час.

Вони отримують оплату праці, яка дорівнює заробітній платі магістрата в момент їх призначення відповідно до статті 41, а також відповідні надбавки та пільги.

На умовах, встановлених Королем, магістрати німецькомовної палати та магістрати–заступники усіх палат мають право на жетони присутності, суму яких він визначає.

Дійсні магістрати та заступники також отримують відшкодування витрат на проживання та проїзд на умовах, встановлених Королем.

Стаття 43. Дисциплінарна рада, яка засідає об'єднаними палатами на чолі з президентом дисциплінарної ради, приймає рішення про свій внутрішній регламент та подає його на затвердження міністрам внутрішніх справ та юстиції.

Стаття 44. Франкомовна палата розглядає усі справи, які повинні бути розглянуті французькою мовою; нідерландськомовна палата – справи, які повинні розглядатися нідерландською мовою, а німецькомовна – справи, які повинні розглядатися німецькою мовою.

Стаття 45. Відповідний службовець викликається президентом палати, щоб постати перед дисциплінарною радою не пізніше ніж на шістдесятий день після звернення до дисциплінарної ради службовцем відповідно до статті 51-2. Копія повістки надсилається до генеральної інспекції та дисциплінарному органу, рішення якого оскаржуються.

У повістці зазначаються:

1. усі дії, зазначені у вступному звіті;

2. місце, день та час слухання, яке може мати місце не раніше тридцятого дня після вручення повістки;

3. право зацікавленої особи бути представленим або отримати допомогу відповідно до статті 29;

4. місце та термін, протягом якого можна ознайомитися із дисциплінарною справою;

5. право зацікавленої особи до закриття слухання вимагати допиту свідків та надавати документи;

6. що, крім обставин непереборної сили, процедура в дисциплінарній раді, яка ведеться за відсутності зацікавленої особи або його захисника, є змагальною.

Початковий звіт додається до повістки.

За проханням службовець отримує безкоштовну копію дисциплінарної справи або додаткові документи, додані до справи.

Стаття 46. В день, зазначений у повістці, службовець приходить до дисциплінарної ради.

Якщо службовець не з'являється особисто і його особиста поява не передбачена, він може бути представлений і повідомити палаті ім'я свого захисника.

Окрім обставин непереборної сили процедура у дисциплінарній раді за відсутності зацікавленої особі чи його захисника є змагальною. Дисциплінарна рада вирішує, чи відсутність внаслідок проблем із здоров'ям є обставиною непереборної сили.

Стаття 47. Засідання є відкритими, якщо відповідний службовець або його захисник вимагають цього на початку процедури. Президент може відхилити його клопотання тільки в інтересах моралі, публічного порядку або національної безпеки в демократичному

суспільстві, коли цього вимагають інтереси неповнолітніх, захист приватного життя сторін чи свідків або безпека осіб, або в тій мірі, в якій президент вважає абсолютно необхідним, коли публічність може становити шкоду інтересам дисциплінарної процедури.

Стаття 48. На початку засідання вищий дисциплінарний орган або його уповноважена особа роблять усний звіт у дисциплінарній раді про дії, вчинені відповідним службовцем. Він також надає свій висновок стосовно кваліфікації дій як дисциплінарних порушень та, у випадку необхідності, стосовно запропонованих санкцій, якщо він не вважає доцільним це зробити протягом подальших дебатів у дисциплінарній раді.

Стаття 49. Дисциплінарна рада за своєю ініціативою або клопотанням відповідного службовця чи його захисника заслуховує корисні свідчення свідків, які він вважає необхідними зважаючи на їх зв'язок із справою.

У будь-якому випадку генеральний інспектор чи його уповноважений представник заслуховується в якості експерта.

У кожний момент процесу палата може доручити вищому дисциплінарному органу чи його уповноваженому представнику розпочати або дати доручення розпочати додаткове розслідування.

До закінчення розгляду справи можуть бути надані нові документи чи нові дані.

Стаття 50. Службовець чи його захисник заслуховуються протягом дебатів на свій захист. Зокрема, вони можуть відповісти на позицію вищого дисциплінарного органу або його уповноваженого.

Стаття 51. Президент припиняє розгляд та відкладає ухвалення рішення.

Стаття 51bis. Службовець, щодо якого пропонується тяжка дисциплінарна санкція, може подати клопотання щодо перегляду цієї пропозиції, рекомендованим листом, адресованим дисциплінарній раді, протягом десяти днів після повідомлення, зазначеного в частині 1 статті 38sexies. Дисциплінарна рада надсилає копію вищому дисциплінарному органу.

Стаття 51ter. Процедура клопотання про повторний розгляд припиняє виконання рішення, оголошене згідно із частиною 1 статті 38sexies.

Стаття 52. Дисциплінарна рада надає свій висновок більшості своїх членів. Цей висновок (обґрунтований) містить:

1. викладення дій та звинувачення в них відповідного службовця;

2. відповідь на питання, чи дії становлять дисциплінарне порушення на підставі статті 3, якщо вважається, що вони встановлені;

3. пропозиція відмовитися від застосування санкції, пропозиція застосувати тяжку санкцію чи пропозиція застосувати легку санкцію.

Дисциплінарна рада може запропонувати іншу кваліфікацію дій на відміну від тієї, яка викладена у вступному звіті, а також запропонувати іншу санкцію на відміну від санкції, запропонованої початково вищим дисциплінарним органом.

Стаття 53. Висновок дисциплінарної ради повідомляється протягом тридцяти днів після завершення процесу відповідному службовцю та вищому дисциплінарному органу. Якщо протягом зазначеного строку не повідомляється жодного висновку, президент повинен негайно передати справу на вирішення вищим дисциплінарним органом.

Стаття 54. Якщо вищий дисциплінарний орган планує відхилитися від висновку, він повинен вказати причини та донести їх до відома зацікавленої особи разом із передбаченою санкцією. Останній може подати пояснення протягом десяти днів після отримання повідомлення, інакше він втратить на це право.

Стаття 55. Вищий дисциплінарний орган повідомляє рекомендованим листом поштою або повідомленням з підтвердженням

вручення відповідного службовця про своє рішення протягом тридцяти днів після надсилання висновку дисциплінарної ради відповідно до статті 53 чи після того, як він отримав останні письмові пояснення відповідно до статті 54.

Частина 3. Різні положення

Стаття 56. Повідомлення вступного звіту службовцю повинно бути здійснене протягом шести місяців після ознайомлення або встановлення дій компетентним дисциплінарним органом. В іншому випадку та з врахування другої частини жодного притягнення до дисциплінарної відповідальності більше не може бути.

У випадку попереднього розслідування чи притягнення до карної відповідальності цей термін починається з дня, коли судовий орган поінформував дисциплінарний орган про те, що оголошено остаточне судове рішення чи провадження припинено або публічне переслідування припинено.

У будь-якому випадку дисциплінарні порушення, які можуть мати наслідком легку дисциплінарну санкцію, через п'ять років втратять силу у зв'язку із закінченням терміну давності.

Термін давності, зазначений у частині 3, починається з дня вчинення стосовно разових порушень; дня, коли припиняється ситуація щодо постійних порушень, та дня, коли здійснюється остання дія, яка складає серію у випадку порушення, що складається з комплексу окремих дій, здійснених на основі одного й того ж наміру.

Стаття 57. Остаточні дисциплінарні санкції, доведені до відома зацікавленої сторони, негайно заносяться в список дисциплінарних санкцій.

Незалежно від їх виконання, дисциплінарні санкції, передбачені пунктами 1 та 2 статті 4, обов'язково видаляються із списку дисциплінарних санкцій після закінчення терміну у два роки, якщо протягом цього терміну не застосовано жодної нової дисциплінарної санкції.

Незалежно від їх виконання тяжкі дисциплінарні санкції обов'язково видаляються із списку дисциплінарних санкцій після закінчення терміну у п'ять років, якщо протягом цього терміну не застосовано жодної нової дисциплінарної санкції.

Терміни, встановлені в частинах 2 та 3, починаються з дати ухвалення рішення про дисциплінарну санкцію.

Стаття 57bis. Будь-яка особа, до якої застосовано тяжку дисциплінарну санкцію, може направити клопотання про перегляд у вищому дисциплінарному органі, який застосував цю санкцію, якщо вона надасть нові докази.

Будь-яка особа, до якої застосовано легку дисциплінарну санкцію, може направити клопотання про перегляд у вищому дисциплінарному органі, який застосував цю санкцію, якщо вона надасть нові докази.

Особа повинна до свого клопотання додати повний звіт щодо мотивів та доказів, які вона має на підтвердження свого клопотання про перегляд прийнятого рішення.

Дисциплінарний орган, зазначений у частині 1 чи 2, може оголосити клопотання особи неприйнятним внаслідок недостатнього обґрунтування та доказів, без попереднього слухання особи.

Дисциплінарний орган, до якого належним чином звернулися, якщо вважає обґрунтованим клопотання особи, прийме рішення, заслухавши або викликавши зацікавлену особу.

Вмотивоване рішення дисциплінарного органу повинне бути прийняте протягом чотирьох місяців після отримання клопотання.

Це рішення не може бути оскаржене. Через шість років особа може знову подати клопотання.

Стаття 57ter. Усі документи, адресовані службовцю на підставі цього закону, шляхом повідомлення з підтвердженням отримання або рекомендованим листом поштою, вважаються надісланими навіть, якщо службовець

не підтверджує отримання, якщо вони йому були направлені двічі.

Стаття 58. Король визначає постановою, яка затверджується Радою міністрів:

1. детальні правила процедури, якої потрібно дотримуватись органам, зазначеним у цьому законі, та дисциплінарній раді;

2. керівників служби згідно з пунктом 2 а) статті 19;

3. адміністративні наслідки підготовки захисту та з'явлення особи та його захисника, якщо він є службовцем.

Розділ VI. Тимчасове відсторонення від виконання обов'язків

Стаття 59. Не порушуючи інші заходи забезпечення порядку (визначені міністром внутрішніх справ), які можуть бути, зокрема, вжиті щодо дисциплінарного провадження, бургомістр або, залежно від випадку, колегія поліції може тимчасово відсторонити від виконання обов'язків для забезпечення порядку службовця місцевої поліції, який є об'єктом дисциплінарного провадження, попереднього розслідування або притягнення до карної відповідальності і присутність якого в місцевій поліції несумісна з інтересами служби.

Не порушуючи інші заходи забезпечення порядку, які можуть бути, зокрема, вжиті щодо дисциплінарного провадження, міністр внутрішніх справ може тимчасово відсторонити від виконання обов'язків для забезпечення порядку службовця федеральної поліції, який є об'єктом дисциплінарного провадження, попереднього розслідування або притягнення до карної відповідальності і присутність якого в федеральній поліції несумісна з інтересами служби.

Стаття 60. Якщо дії стосуються безпосередньо виконання завдань судової поліції або інших завдань, які відносяться до відповідальності міністра юстиції, міністр внутрішніх справ, бургомістр або колегія поліції діють за власною ініціативою або за зверненням міністра юстиції. Звернення міністра юстиції до міністра внутрішніх справ є зобов'язуючим.

Якщо дії, що лежать в основі тимчасового відсторонення від виконання обов'язків, стосуються безпосередньо виконання завдань судової поліції, орган, який прийняв рішення про тимчасове відсторонення, інформує територіально компетентного Королівського прокурора або федерального прокурора, залежно від різниці, встановленої частиною 5 статті 24, про тимчасове відсторонення від виконання обов'язків службовця.

Потрібне погодження з міністром юстиції і його вимога є зобов'язуючою стосовно тимчасового відсторонення від виконання обов'язків службовця генеральної дирекції судової поліції, територіального судового управління чи службовця, відповідального за управління банком даних, передбаченого статтею 44/4 закону про діяльність поліції.

Міністр юстиції повинен прийняти рішення протягом п'ятнадцяти днів з дати отримання прохання згідно із частиною 3. Після закінчення цього терміну вважається, що згоду отримано.

Стаття 61. Рішення про тимчасове відсторонення від виконання обов'язків приймається максимум на чотири місяці.

Тимчасове відсторонення від виконання обов'язків може бути продовжене, залежно від випадку, міністром внутрішніх справ або бургомістром чи колегією поліції та не може перевищувати один рік.

Якщо за діями, які є причиною тимчасового відсторонення від виконання обов'язків, здійснюється попереднє розслідування або притягнення до карної відповідальності, відсторонення може бути продовжене на період проведення карного процесу міністром внутрішніх справ, бургомістром або колегією поліції. При цьому тимчасове відсторонення від виконання обов'язків не може перевищувати чотири місяці після оголошення остаточного судового рішення або закриття справи чи припинення публічного переслідування.

Міністр внутрішніх справ залучає міністра юстиції, як передбачено статтею 60.

Стаття 62. Перед прийняттям рішення про тимчасове відсторонення від виконання обов'язків органи, зазначені у статті 59, або їх уповноважений, повинні заслухати зацікавлену особу.

Її викликають шляхом повістки з підтвердженням отримання або рекомендованим листом поштою і вважається що особа була заслухана, навіть, якщо вона не підтвердила отримання повістки, якщо така повістка була направлена.

Стаття 63. У термінових випадках ординарний дисциплінарний орган службовця, передбачений частиною першою статті 59, може прийняти рішення тимчасово відсторонити від виконання обов'язків на підставі цієї частини. Після ухвалення рішення негайно заслуховують зацікавлену особу. Це рішення втрачає чинність через десять днів, якщо тільки воно не підтверджене протягом цього терміну бургомістром або колегією поліції на основі справи, включаючи слухання, які передаються ординарним дисциплінарним органом.

У випадку терміновості ординарний дисциплінарний орган службовця, зазначений в частині другій статті 59, може прийняти рішення про тимчасове відсторонення від виконання обов'язків, зазначене в цій частині. Зацікавлену особу заслуховують негайно після прийняття рішення. Це рішення втрачає свою силу через десять днів, якщо воно не підтверджене міністром внутрішніх справ на основі справи, включаючи слухання, які передаються ординарним дисциплінарним органом. Міністр внутрішніх справ залучає у цій справі міністра юстиції, як передбачено статтею 60.

Стаття 64. Орган, який приймає рішення про тимчасове відсторонення від виконання обов'язків, може вирішити, що це відсторонення буде супроводжуватися вирахуванням з заробітної плати. Вирахування з заробітної плати не може перевищувати двадцять п'ять відсотків від сукупної зарплати. Орган гарантує зацікавленій особі чисту заробітну плату, яка дорівнює сумі мінімальних засобів до існування, як це встановлено згідно закону від 7 серпня 1974 р., який встановлює право на мінімальні засоби існування. У випадку роботи у неповний робочий день ця сума скорочується пропорційно обсягу роботи.

Стаття 65. Якщо внаслідок тимчасового відсторонення від виконання обов'язків застосовується дисциплінарна санкція у вигляді попередження або догани, то вона набуває чинності в день оголошення рішення. У цьому випадку, а також якщо жодної дисциплінарної санкції не накладено, вважається, що тимчасове відсторонення від виконання обов'язків скасоване і орган відшкодовує заробітну плату, яка могла бути вирахувана у особи.

Якщо внаслідок тимчасового відсторонення від виконання обов'язків застосована дисциплінарна санкція у вигляді вирахування з грошового забезпечення, тимчасового відсторонення від виконання обов'язків, переведення на менш оплачувану роботу, обов'язкового звільнення з роботи чи звільнення як санкція, дисциплінарна санкція може набрати чинності не раніше дня набуття чинності тимчасового відсторонення від виконання обов'язків. Сума заробітної плати, яка може утримуватися протягом тимчасового відсторонення від виконання обов'язків, вираховується з суми втрати заробітної плати, пов'язаної з дисциплінарною санкцією. Якщо сума утриманої заробітної плати більша ніж сума втрати заробітної плати, пов'язаної з дисциплінарною санкцією, орган відшкодує зацікавленій особі різницю.

Розділ VIbis. Річний звіт та банк даних судової практики в дисциплінарних справах

Стаття 65bis. Будь-яке дисциплінарне рішення повинно бути передане дисциплінарним органом, який його прийняв, дисциплінарній раді.

Стаття 65ter. Президенти палат дисциплінарної ради щорічно звітують в єдиному звіті, який затверджується колегіально,

включаючи кваліфікацію дій та рішення про застосовані санкції, міністрам внутрішніх справ та юстиції.

Стаття 65quater. Президенти палат дисциплінарної ради створюють разом із службами, підпорядкованими безпосередньо генеральному комісарові федеральної поліції банки даних судової практики в дисциплінарних справах, де централізовано зберігаються, з дотриманням анонімності, усі прийняті дисциплінарні рішення.

Стаття 65quinquies. До банку даних можуть звертатися члени дисциплінарної ради та на підставі простої заяви, написаної на адресу адміністратора банку даних, призначеного дисциплінарною радою, усі службовці.

Розділ VII. Різні перехідні, прикінцеві положення та положення, що вносять зміни або відміняють Статті 66-74

(...)

Органічний закон Королівства Іспанії 2/1986 від 13 березня про сили і корпуси безпеки[1]

Титул I. Корпуси та сили безпеки
Глава I. Загальні положення

Стаття 1.

1. Публічна безпека належить до виключної компетенції держави. Її забезпеченням опікується національний Уряд.

2. Автономні спільноти[2] долучаються до підтримки публічної безпеки у межах норм, встановлених відповідними законами, а також у відповідності до цього Закону.

3. Місцеві органи влади беруть участь у забезпеченні публічної безпеки у межах норм, визначених у Законі про врегулювання основ місцевого режиму, а також у відповідності до цього Закону.

4. Підтримка публічної безпеки здійснюється різними органами публічної адміністрації за допомогою сил та корпусів безпеки.

Стаття 2.

До сил та корпусів безпеки належать:

державні сили та корпуси безпеки, підпорядковані національному Уряду;

поліцейські корпуси, підпорядковані Автономним спільнотам;

поліцейські корпуси, підпорядковані місцевим органам влади.

Стаття 3.

Службовці сил та корпусів безпеки діють у відповідності до принципу взаємодії, а їхні дії координуються органами, які у цих цілях встановлює закон.

Стаття 4.

1. Кожен зобов'язаний надавати силам та корпусам безпеки необхідну допомогу у розслідуванні та обвинуваченні в справах про делікти у порядку, визначеному законом.

2. Фізичні та юридичні особи, які виконують функції захисту, убезпечення або охорони у відношенні до персоналу та майна або до послуг, пов'язаних з публічним або приватним сектором, мають окремий обов'язок у будь-який час надавати допомогу силам та корпусам безпеки та співпрацювати з ними.

Глава II. Основні засади діяльності

Стаття 5.

Основними засадами діяльності сил та корпусів безпеки є наступні:

дотримання юридичної визначеності, зокрема:

виконання своїх функцій у суворій відповідності до Конституції та інших законів;

під час виконання своїх функцій – дотримання абсолютної політичної нейтральності та безсторонності і відповідно – недопущення будь-якої дискримінації за ознаками расової належності, релігійних переконань або точок зору;

доброчесність та гідність, зокрема, недопущення будь-яких корупційних діянь та рішуча протидія таким;

дотримання у своїй професійній діяльності принципів ієрархії та підпорядкованості. У жодному випадку не допускається виконання наказів, що передбачають дії, які суперечать Конституції та законам;

співпраця з органами юстиції та надання їм допомоги у порядку, визначеному законом.

належні стосунки з громадою, зокрема:

під час виконання професійних обов'язків – недопущення будь-яких зловживань, свавільних або дискримінаційних дій, пов'язаних з фізичним або моральним насильством;

постійна коректна та бездоганна поведінка у відносинах з громадянами, яким забезпечується допомога та захист завжди, коли цього

---

[1] Переклад з іспанської мови здійснено Сергієм Колесником за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

[2] Органи регіонального самоврядування. В оригіналі – «Comunidades Autónomas» (прим. редактора).

вимагають обставини або конкретні особи. У кожному акті втручання – надання повної та максимально комплексної інформації про причини та цілі такого втручання;

під час виконання своїх функцій – діяти з необхідною рішучістю та негайністю, коли це є доцільним для запобігання тяжкій, безпосередній та незворотній шкоді. У разі застосування із зазначеною метою наявних засобів – дотримання принципів відповідності, використання нагоди та пропорційності;

використання зброї виключно у ситуаціях наявності розумно оціненої загрози для життя, здоров'я службовця або третіх осіб, або ж в обставинах наявності значної загрози для громади з дотриманням при цьому принципів, зазначених у попередньому параграфі.

належне поводження із взятими під варту особами, зокрема:

службовцям сил та корпусів безпеки належить зазначати свою належність до цієї служби під час затримань осіб;

обов'язок дбати про збереження життя та здоров'я осіб, яких вони затримують або тримають під вартою, а також поважати честь та гідність таких осіб;

обов'язок виконувати і належно дотримуватися процедури, строків та вимог, визначених законом у випадках, коли йдеться про тримання особи під вартою;

професійна відданість – службовцям належить виконувати свої функції з відданістю справі і завжди, у будь-який момент та у будь-якому місці виступати на захист закону та безпеки громадян, незалежно від того перебуває службовець у даний момент на службі чи ні;

збереження професійної таємниці – службовцям належить надійно зберігати таємницю стосовно всіх відомостей, які стають їм відомими через виконання їхніх обов'язків або у зв'язку з ними. Службовці не мають обов'язку розкривати свої джерела інформації, за винятком випадків, коли такого розкриття вимагають їхні службові обов'язки або закон;

відповідальність – службовці несуть особисту та безпосередню відповідальність за дії, які вони вчиняють під час виконання своїх службових обов'язків, за порушення або невиконання правових норм, а також положень, які керують їхньою професійною діяльністю, а також принципів, проголошених вище без звуження матеріальної відповідальності, яка настає для органів публічної адміністрації у зв'язку з такими порушеннями.

Глава III. Загальні положення

Стаття 6.

1. Публічним органам належить створювати найсприятливіші умови для професійного, соціального та гуманітарного зростання службовців сил та корпусів безпеки у відповідності до принципів об'єктивності, рівності можливостей, оцінки заслуг та здібностей.

2. Освіта та перепідготовка службовців сил та корпусів безпеки мають відповідати принципам, визначеним у статті 5.

Освіта та перепідготовка повинні відповідати таким критеріям:

мати професійний та безперервний характер;

заняття, що проводяться в освітніх центрах, підпорядкованих публічній адміністрації, можуть вимагати затвердження навчальних програм Міністерством освіти та науки, яке з цією метою повинне ураховувати вимоги доступу до навчання у кожному з таких центрів, а також характер та тривалість занять;

зазначені заняття та навчальні курси мають організовуватися через інституційну співпрацю між вищим навчальним закладом, судовою владою, службою державного представництва[3], збройними силами та іншими установами, центрами і закладами, які мають конкретну зацікавленість у досягненні навчальних цілей.

3. Службовці сил та корпусів безпеки приймають присягу або обіцяють бути вірними Конституції як основоположному закону Держави.

4. Вони мають право на справедливу винагороду, розмір якої відповідає їхньому освіт-

[3] Назва органу публічного обвинувачення. В оригіналі – «Ministerio Fiscal» (прим. редактора).

ньому рівню, вимогам несумісності посад, необхідності зміни місця проживання через службові потреби, рівню ризику, пов'язаному з виконанням їхніх завдань, а також графіку їхньої роботи та специфіці такого графіка.

5. Внутрішні норми визначають графік роботи службовців, який має бути адаптованим до особливостей поліцейських функцій.

6. Службові посади за відповідними категоріями розподіляються у відповідності до принципів просування за заслугами, здібностями та стажем, згідно з положеннями відповідних норм і правил.

7. Належність до сил та корпусів безпеки визначає несумісність службовця з виконанням будь-яких інших функцій у публічному або приватному секторі, окрім тих видів діяльності, які наводяться як винятки у законодавстві про несумісність посад.

8. Службовці сил та корпусів безпеки у жодному разі не мають права на реалізацію свого права на страйк або на акції, які заміщують собою страйк, або ж метою яких є порушення нормальної роботи служб.

9. Дисциплінарний режим визначається, без звуження належних гарантій, принципами, що відповідають основоположній місії, визначеній Конституцією, яка покладається на службовців сил безпеки, а також структурою ієрархічної та дисциплінарної організації самих сил та корпусів безпеки.

Стаття 7.

1. Під час виконання своїх функцій службовці сил та корпусів безпеки мають статус представників влади з усіма юридичними наслідками, які з цього випливають.

2. У разі вчинення замаху проти службовців сил та корпусів безпеки із застосуванням вогнепальної зброї, вибухівки або інших засобів подібного рівня небезпеки, через що життя та здоров'я службовців піддається значній загрозі, для визначення покарання за зазначені дії береться до уваги їхній статус представників влади.

3. Цивільна гвардія вважається озброєним формуванням тільки під час виконання нею завдань військового характеру, які можуть їй доручатися згідно з її статутом.

Стаття 8.

1. Справи про делікти, вчинені проти службовців сил та корпусів безпеки, а також про делікти, вчинені самими цими службовцями у ході виконання своїх функцій, є у загальній юрисдикції.

Якщо відповідна дія визначається як проступок, компетенцію ведення розслідування та ухвалення рішення мають слідчі судді у відповідності до Закону про кримінальне судочинство.

Наведені у попередніх пунктах норми не діють у випадках, коли справа є у військовій юрисдикції.

2. Досудове ув'язнення і пов'язані з обмеженням волі запобіжні заходи, застосовані до службовців сил та корпусів безпеки, здійснюються у звичайних пенітенціарних установах, але такі службовці тримаються окремо від решти ув'язнених або заарештованих.

3. Ініціювання карного провадження проти службовця сил та корпусів безпеки не перешкоджає ініціюванню адміністративних або дисциплінарних справ у зв'язку з тими ж самими порушеннями. Одночасно остаточне рішення у таких справах може виноситися тільки після того, як набере чинності вирок у карній справі, і доведені у ній факти зможуть розглядатися у межах адміністративного провадження.

Термін запобіжних заходів, застосованих у таких справах, може продовжуватись до моменту прийняття остаточного судового рішення, включаючи питання про зупинення виплати заробітної платні, яке у таких випадках вирішується у відповідності до норм загального законодавства стосовно публічних службовців.

Титул II. Державні сили та корпуси безпеки

Глава I. Загальні положення

Стаття 9.

Державні сили та корпуси безпеки виконують свої функції на всій національній території і мають у своєму складі:

Національний корпус поліції, який є цивільним збройним формуванням, підпорядкованим Міністру внутрішніх справ;

Цивільну гвардію, яка є військовим збройним формуванням, що підпорядковується Міністру внутрішніх справ у тому, що стосується виконання визначених для неї законом функцій, і Міністру оборони у тому, що стосується виконання завдань військового характеру, які можуть покладатися на неї цим міністром або Урядом. У військовий час, а також у разі оголошення стану облоги вона підпорядковується виключно Міністру оборони.

Стаття 10.

1. Міністр внутрішніх справ здійснює загальне управління питаннями безпеки громадян, а також вище командування державними силами та корпусами безпеки, одночасно забезпечуючи стосунки співпраці та допомоги з органами поліції інших країн у відповідності до міжнародних угод та договорів.

2. Під безпосереднім контролем Міністра внутрішніх справ зазначене командування здійснюється у відповідності до положень цього Закону Директором державної безпеки, у прямому підпорядкуванні якого знаходяться Генеральні дирекції Цивільної гвардії та поліції – органи, через які координується діяльність державних корпусів та сил безпеки.

3. У кожній провінції державними силами та корпусами безпеки напряму керує цивільний губернатор, дотримуючись при цьому директив органів, зазначених у попередніх абзацах що не звужує межі функціональної підпорядкованості підрозділів судової поліції суддям, судам та службі державного представництва у частині, яка стосується їхніх функцій розкриття деліктів та викриття і затримання порушників.

Глава II. Функції

Стаття 11.

1. Основна місія державних сил та корпусів безпеки полягає у захисті вільної реалізації прав та свобод громадян, а також у забезпеченні їхньої безпеки шляхом виконання наступних завдань:

забезпечувати дотримання законів та загальних правил, виконуючи накази, які вони одержують від органів влади у межах їхніх відповідних повноважень;

забезпечувати допомогу та захист громадян, а також збереження та охорону майна, якому через будь-які причини загрожує небезпека;

забезпечувати охорону та захист публічних будівель та об'єктів, які цього потребують;

забезпечувати захист та безпеку вищих представників влади;

підтримувати, а у разі необхідності – відновлювати порядок та безпеку громадян;

запобігати вчиненню деліктів;

проводити розслідування деліктів з метою викриття та затримання можливих порушників, забезпечувати встановлення знаряддя, наслідків та доказів деліктів, передаючи їх до компетентного судді або суду, а також оформлювати відповідні технічні та експертні протоколи;

збирати, отримувати та аналізувати усі дані, які мають стосунок до публічної безпеки та порядку, а також вивчати, планувати та реалізовувати методи та прийоми запобігання злочинності;

співпрацювати із службами цивільної оборони у випадках серйозної небезпеки, катастроф або публічних заворушень у відповідності до норм законів про цивільну оборону.

2. Зазначені у попередньому параграфі функції мають виконуватись у відповідності до наступного територіального розподілу повноважень:

Національному корпусу поліції належить виконувати зазначені функції у столицях провінцій, а також у межах муніципалітетів та у населених пунктах, які визначаються Урядом;

ці ж функції на решті національної території виконуються Цивільною гвардією.

3. Незалежно від викладеного у попередньому підпункті, службовці Національного корпусу поліції мають право виконувати слідчі функції, а також функції координації інформації, про яку йдеться у підпунктах g) та h) пункту 1 цієї статті, на всій національній території.

Так само і Цивільна гвардія у цілях виконання своїх повноважень має право

проводити відповідні розслідування по всій національній території, коли цього потребують обставини.

В усіх випадках виконання дій за межами своєї територіальної юрисдикції службовці кожного з корпусів повинні повідомляти про це інший корпус відповідних сил.

4. Без будь-яких звужень наведеного у пункті 2 цієї статті розподілу повноважень, обидва корпуси мають обов'язок діяти за межами своїх повноважень, маючи наказ суду або Служби державного представництва, а також за виняткових обставин, коли це вимагається з огляду на потреби ефективних дій. В усіх випадках вони повинні негайно повідомляти про це Цивільного губернатора та командування, яке діє у межах даної території або у межах відповідних повноважень. Цивільний губернатор має право віддавати накази про продовження такої діяльності або ж, навпаки, про її передоручення компетентному корпусу. Винятком з останнього правила є ситуація, коли корпус діє за наказом суду або Служби державного представництва.

5. У разі конфлікту повноважень через їх дублювання або через їх брак, службу несе той корпус, який почав діяти першим, до моменту, коли питання буде вирішене Цивільним губернатором або вищими інстанціями Міністерства внутрішніх справ, при цьому дане положення не звужує будь-яким чином дію норм стосовно судової поліції.

6. З метою оптимізації використання наявних засобів та раціонального розподілу особового складу Міністерство внутрішніх справ має право віддавати накази про взяття будь-яким з корпусів на себе всіх або деяких з ексклюзивних функцій, доручених іншому корпусу у певних зонах або населених пунктах.

Стаття 12.

1. Окрім загальних функцій, визначених у попередній статті, встановлюється наступний фактичний розподіл повноважень:

Національний корпус поліції здійснює:

видання національних ідентифікаційних документів та паспортів;

контроль в'їзду на національну територію та виїзду з неї громадян Іспанії та іноземців;

функції, передбачені законами про іноземне громадянство, біженців та про надання притулку, про екстрадицію, видворення, еміграцію та імміграцію;

контроль та перевірки дотримання законів стосовно грального бізнесу;

розслідування і обвинувачення у справах про делікти, пов'язані з наркотиками;

співпрацю та надання допомоги поліцейським органам інших країн у відповідності до положень міжнародних угод та договорів під керівництвом Міністерства внутрішніх справ;

контроль приватних структур та служб охорони, безпеки та розслідувань, їхнього персоналу, засобів та діяльності;

інші функції, які покладаються на нього чинним законодавством.

Цивільна гвардія здійснює:

функції, що випливають з положень законодавства щодо зброї та вибухових речовин;

фінансовий захист Держави та дії, спрямовані на попередження і обвинувачення у справах про контрабанду;

контроль руху, пересування і транспорту на міжміських публічних шляхах;

охорону наземних комунікацій, узбережжя, кордонів, портів, аеропортів, а також об'єктів, які її вимагають у силу свого характеру;

забезпечення виконання норм, спрямованих на збереження природи та довкілля, водних ресурсів, а також дикого життя, рибних, лісових ресурсів і ресурсів будь-якого іншого характеру, пов'язаних з природою;

міжміські перевезення затриманих та заарештованих осіб;

інші функції, що покладаються на неї чинним законодавством.

2. Державні сили та корпуси безпеки зобов'язані взаємодіяти у виконанні своїх відповідних функцій.

3. Приміщення Національного корпусу поліції та Цивільної гвардії повинні використовуватися у духові співпраці у цілях прийняття та обробки документів, направлених до будь-якої з цих двох установ.

Глава III. Цивільна гвардія

Стаття 13.

1. Корпус Цивільної гвардії має ієрархічну структуру за посадами у відповідності до його військового характеру.

2. Статус Цивільної гвардії встановлюється цим законом, положеннями, що приймаються на його розвиток, а також військовим статутом.

Стаття 14.

1. Міністерству внутрішніх справ належить забезпечувати служби Цивільної гвардії усім, що стосується охорони безпеки громадян та виконання інших функцій, визначених цим законом, а також коштами для виплати грошового утримання, проходження служби, розквартирування та забезпечення технікою.

2. Міністерствам оборони та внутрішніх справ належить спільно забезпечувати все необхідне для відбору, підготовки, перепідготовки, озброєння та службової діяльності, а також звертатися до Уряду з поданням щодо кандидатури на посаду Генерального директора Цивільної гвардії, а також щодо проектів норм про порядок відбору осіб, які бажають добровільно проходити військову службу у Цивільній гвардії.

3. Міністерству оборони належить забезпечувати все необхідне для службового та кадрового просування особового складу, а також для виконання місій військового характеру, які доручаються Цивільній гвардії, до складу якої входять особи, які бажають добровільно проходити у ній службу у відповідності до покладених на неї законом функцій.

Стаття 15.

1. З огляду на те, що Цивільна гвардія є збройним угрупуванням військового характеру, у дисциплінарних питаннях вона має свої власні норми. У разі, коли Цивільна гвардія виконує місії військового характеру, або коли особовий склад зазначеного Корпусу відряджається до військових частин, на нього поширюється дисциплінарний режим Збройних сил.

В усіх випадках повноваження на застосування санкції у вигляді звільнення із служби належать Міністру оборони за поданням Міністра внутрішніх справ.

2. Службовцям Цивільної гвардії забороняється мати членство у політичних партіях, профспілкових організаціях, а також звертатися з колективними зверненнями: індивідуальним службовцям надається право на звернення згідно з нормами, визначеними відповідним законодавством.

Глава IV. Поліція

Розділ I. Загальні положення, особовий склад, та система вступу на службу

Стаття 16.

1. Структура та компетенція органів управління Національного корпусу поліції визначаються у відповідності до штатних норм Міністерства внутрішніх справ.

2. Статус Національного корпусу поліції відповідає положенням цього Закону та положенням, які будуть прийматися на його розвиток, а також загальним засадам законодавства про службовців державної цивільної адміністрації. Службовці корпусу, чоловіки та жінки, виконують свої функції в уніформі або у цивільному одязі залежно від місця своєї служби та своїх службових функцій.

3. Із досягненням шістдесяти п'яти річного віку службовець в обов'язковому порядку виходить на пенсію.

4. Законом визначаються вік та причини для переходу службовців Національного корпусу поліції у статус працівників за сумісництвом з урахуванням вимог до стану їхнього здоров'я, необхідного для виконання ними своїх функцій. Законом також встановлено належні розміри винагород та обов'язки, що має наслідком такий статус.

Стаття 17.

Національний корпус поліції має такі рівні та категорії особового складу:

вищий рівень, до якого входять дві категорії. Службовці цього рівня призначаються на посади, переходячи до нижчої категорії з керівного рівня і до вищої категорії з нижчої,

при цьому в обох випадках це відбувається через внутрішнє підвищення у посаді;

керівний рівень, який має дві категорії. Призначення на посади у нижчій категорії відбувається через вільний конкурсний відбір та через внутрішнє підвищення у посаді з періодичним визначенням співвідношення між особами, які призначаються за першою і за другою процедурами, а у вищій категорії – через внутрішнє підвищення у посаді;

лінійний рівень, у якому існує тільки одна категорія, призначення на посади у якій здійснюється виключно через внутрішнє підвищення у посаді з базового рівня;

базовий рівень, який має дві категорії, при цьому призначення до нижчої категорії здійснюються на основі вільного конкурсного відбору, а до вищої – на основі внутрішнього підвищення у посаді.

Для отримання посад на зазначених рівнях вимагається наявність у претендентів заслуг груп A, B, C і D відповідно, а також успішне проходження ними відповідних навчальних курсів у навчальному центрі.

У Національному корпусі поліції існують посади вищої кваліфікації та технічні посади, які вимагають наявності у претендентів заслуг груп A і B, що є необхідною умовою для виконання поліцейських функцій. Зазначені посади розподіляються між службовцями за системою, яку встановлюють внутрішні регламенти.

У виняткових випадках, коли цього вимагають обставини, для виконання таких функцій можуть прийматися на тимчасовій контрактній основі інші спеціалісти.

Групи, про які йдеться у попередніх пунктах цієї статті, відповідають класифікації, встановленій у статті 25 Закону 30/1984 від 2 серпня про заходи з реформування публічних функцій.

Розділ II. Права колективного представництва

Стаття 18.

1. Службовці Національного корпусу поліції мають право створювати профспілкові організації національного рівня для захисту своїх професійних інтересів, а також набувати членства у таких організаціях та брати активну участь у їхній діяльності у відповідності до норм та вимог законодавства.

2. Службовці Національного корпусу поліції мають право набувати членство у профспілкових організаціях, створених виключно службовцями цього корпусу. Такі організації не мають право утворювати федерації або конфедерації з іншими організаціями, до складу яких не входять виключно службовці зазначеного корпусу. Разом з тим, вони мають право входити до міжнародних організацій аналогічного характеру.

Стаття 19.

Реалізація службовцями Національного корпусу поліції свого права на об'єднання у професійні спілки та на профспілкову діяльність має свої межі з огляду на повагу до фундаментальних прав та публічних свобод, визнаних Конституцією, і зокрема – до права на честь, конфіденційність та на власний імідж, а також права на довіру та престиж Державних сил та корпусів безпеки, до права на власну безпеку самих службовців, а також на гарантії професійної таємниці.

Так само межі зазначених прав встановлюються базовими принципами діяльності, визначеними у статті 5 цього Закону, тією мірою, якою ці принципи можуть зачіпатися реалізацією таких прав.

Стаття 20.

1. Для створення профспілкової організації вимагається подання до спеціального реєстру Генеральної дирекції поліції статуту такої організації та акту про її утворення.

2. Статут повинен містити щонайменше такі дані:

назву асоціації;

її конкретні цілі;

юридичну адресу;

органи представництва, врядування та управління, та правила їхньої діяльності, а також порядок обрання на посади, який має відповідати принципам демократії;

вимоги та процедури для набуття та втрати членства, а також порядок внесення змін до статуту та порядок розпуску профспілкової асоціації;

економічна діяльність організації, де визначається характер, походження та призначення її ресурсів, а також засоби, які дадуть членам організації можливість бути обізнаними з її економічним станом.

3. Допускається відхилення – з наведенням його вмотивованих причин – тільки тих статутів, які не відповідають мінімальним вимогам, наведеним у попередньому пункті, і недоліки яких не були усунені протягом десяти днів з моменту виникнення вимог про їх усунення.

Стаття 21.

1. Створені на законних підставах профспілкові організації мають право подавати пропозиції, направляти звіти або звернення до компетентних органів, а також мати представництво своїх членів перед компетентними органами публічної адміністрації.

2. Статус представників профспілкових організацій Національного корпусу поліції мають ті службовці, які мають у них членство та були офіційно призначені представниками їхніми органами врядування у відповідності до норм статутів.

Стаття 22.

1. Ті профспілкові організації Національного корпусу поліції, які на останніх виборах до Ради поліції отримали право принаймні на одного представника у цій раді або на двох рівнях представники були підтримані 10% голосів на кожному з них, вважаються представницькими профспілковими організаціями і у цьому статусі мають такі можливості:

брати участь як доповідачі у процесі визначення умов служби службовців, діючи у порядку, визначеному у цих цілях;

брати участь у діяльності робочої групи або у дослідницьких комісіях, які створюються у цих цілях.

2. Представники зазначених профспілкових представницьких організацій мають право на:

підтримку та доступ до робочих центрів для участі у діяльності, притаманній своїй профспілковій асоціації, попереднього обговорення питань з керівництвом при тому, що реалізація цього права не повинна порушувати нормальний перебіг поліцейської служби;

певну кількість робочих годин на місяць, які відводяться статутом на виконання профспілкових функцій, які є належними їхньому представницькому статусу;

відсутність на роботі без збереження заробітної платні, коли це необхідно для виконання належних їм за посадою профспілкових функцій у межах, які встановлюються відповідними нормами;

перехід до статусу працівника особливих служб на умовах, визначених нормами і з правом на збереження за собою робочого місця та на пенсійне забезпечення за відповідний період виконання ними своїх посадових представницьких функцій з обов'язком повернення на своє постійне робоче місце протягом місяця, який слідує за днем зупинення їхньої роботи на ньому.

3. Кількість представників, які мають визнаватися адміністрацією у цілях, визначених у пункті 2 цієї статті, має відповідати кількості представників, яку отримала кожна з профспілкових організацій на виборах до Ради поліції.

4. У будь-якому випадку за профспілковою організацією, яка не отримала своїх представників, обраних до Ради поліції, але надала 10% голосів на одному рівні, визнається право на одного представника виключно у цілях, що передбачені пунктом 2 цієї статті.

Стаття 23.

1. Там, де робочий колектив має більше 250 службовців, профспілкові організації мають право на виділення для них приміщення, адекватного для ведення їхньої діяльності. У будь-якому випадку вони мають право на встановлення у кожному поліцейському підрозділі дошки оголошень у місці, яке максимально полегшує доступ до неї всіх службовців.

2. Зазначені службовці мають право проводити профспілкові збори у службових приміщеннях у неробочий час, і не порушуючи перебігу служби, за попереднім дозволом керівника відділення, який має право

відмовити у проведенні зборів тільки у разі, коли він вважає, що це позначиться на якості служби.

3. Прохання про надання такого дозволу повинно подаватися не пізніше ніж за сімдесят дві години із зазначенням дати, часу та місяця проведення зборів, а також їхнього порядку денного.

4. Про відповідне рішення керівника має бути повідомлено не пізніше ніж за двадцять чотири години до запланованого для зборів часу без звуження прав та норм, зазначених у пункті 2.

Стаття 24.

1. Профспілкові організації несуть відповідальність за дії або угоди, реалізовані їхніми статутними органами у межах їхньої відповідної компетенції.

2. Зазначені організації несуть відповідальність за дії своїх членів, якщо такі дії вчиняються у ході виконання їхніх представницьких функцій, або ж коли було доведено, що такі члени діяли від імені своїх профспілкових організацій.

Розділ III. Рада поліції

Стаття 25.

1. Під головуванням Міністра внутрішніх справ або призначеної ним особи створюється Рада поліції з частковим представництвом адміністрацій та службовців Національного корпусу поліції.

2. Рада поліції має такі функції:

посередництво та винайдення шляхів примирення у разі виникнення колективних конфліктів;

участь у визначенні умов проходження служби службовцями;

формулювання клопотань та проведення консультацій з питань, що відносяться до професійного статуту;

випуск звітів про дисциплінарні справи, які порушувалися у зв'язку з дуже тяжкими порушеннями з боку службовців Національного корпусу поліції, а також про ті справи, які велися представниками профспілок, про що йдеться у статті 22 цього Закону;

випуск попереднього звіту про розпорядження загального характеру, які стосуються вирішення питань, зазначених у попередніх параграфах;

інші функції, які визначаються для Ради законами і загальними розпорядженнями.

3. Представники адміністрації у Раді поліції призначаються Міністром внутрішніх справ.

Представництво службовців Національного корпусу поліції у раді організоване по рівнях, виходячи з формули одного представника на кожні 6000 службовців для кожного з чотирьох рівнів, які має корпус.

Стаття 26.

1. У Національному корпусі поліції проводяться вибори з метою призначення представників його службовців у Раді поліції та визначення умов представництва профспілок, створених у відповідності до норм цього Закону.

Вибори проводяться по рівнях, з голосуванням службовців відповідного рівня за списком, що містить прізвище або прізвища кандидатів у представники цього рівня шляхом особистого, прямого і таємного голосування.

2. Кандидати у представники можуть бути представленими через національні списки для кожного окремого рівня профспілками службовців або групами виборців різних визначених законом рівнів.

Списки містять як прізвища, так і посади, на які пропонуються кандидати, а також таку ж саму кількість осіб, які будуть заміщувати кандидатів за необхідності.

3. Через систему пропорційного представництва для кожного рівня визначається належна йому кількість посад у відповідності до результату ділення кількості голосуючих на кількість посад. У разі виникнення не охоплених посад вони передаються до списку або списків, які містять більшу кількість голосів.

4. Тривалість мандату делегатів Ради поліції становить чотири роки з правом повторного переобрання у ході подальших виборчих процесів.

У разі виникнення через будь-які причини вакансії представника службовців у Раді поліції вона автоматично заповнюється кандидатом, який зайняв друге місце у відповідному списку.

5. У статутах створюються додаткові норми, які є необхідними для скликання виборів, виборчої процедури і для роботи Ради поліції взагалі.

Розділ IV. Дисциплінарний режим

Статті 27 - 28

(Вилучені)

Глава V. Організація підрозділів судової поліції

Стаття 29.

1. Функції судової поліції, про які йдеться у статті 126 Конституції щодо Державних сил та корпусів безпеки, виконуються силами підрозділів, діяльність яких регулюється цією Главою.

2. Для виконання зазначених функцій вимагається співпраця із Державними силами та корпусами безпеки персоналу поліції Автономних Спільнот та місцевих утворень.

Стаття 30.

1. Міністерство внутрішніх справ організує з числа службовців Державних сил та корпусів безпеки, які мають відповідну спеціальну підготовку, підрозділи судової поліції на основі територіальності та спеціалізації у сфері протидії порушенням, яким належить виконувати таку функцію як постійну та окрему.

2. Зазначені підрозділи судової поліції можуть надаватися у своєму повному або частковому складі Міністерством внутрішніх справ за узгодженням з Генеральною радою юстиції визначеним судам та трибуналам. Тим же чином вони можуть надаватися Службі державного представництва за узгодженням з Генеральним державним представником.

Стаття 31.

1. У ході виконання своїх функцій службовці, передані до складу підрозділів судової поліції, є штатно підпорядкованими Міністерству внутрішніх справ, а функціонально – суддям, трибуналу або Службі державного представництва, які займаються розслідуваннями.

2. Судді або президенти відповідних органів з розгляду карних справ, а також старші державні представники мають право клопотати про долучення до певного розслідування штатних службовців або засобів підрозділів судової поліції за узгодженням з Президентом Верховного трибуналу або з президентами вищих трибуналів юстиції[4] або ж з Генеральним державним представником відповідно.

Стаття 32.

Судова поліція виконує функції, які опановуються у ході підготовки у центрах навчання і підвищення кваліфікації Державних Сил та корпусів безпеки за участю представників судівництва, та у Службі державного представництва або ж, додатково, у центрах суддівського навчання.

Для заповнення посад у підрозділах судової поліції, які створюються, від кандидата в обов'язковому порядку, вимагається наявність відповідного диплому.

Стаття 33.

Службовці, передані до підрозділів судової поліції, виконують виключно її функції таким чином, щоб вони мали можливість вирішувати також завдання попередження деліктів та інші поставлені їм завдання у разі, коли цього вимагають обставини, у складі Державних сил та корпусів безпеки.

Стаття 34.

1. Службовців підрозділів судової поліції забороняється відсторонювати або усувати від конкретного дорученого їм розслідування аж до повного його завершення або до передання відповідної справи до суду, за винятком випадків, коли таке рішення при-

[4] Найменування вищих судових органів. В оригіналі – «Tribunal Supremo», «Tribunales Superiores de Justicia» (прим. редактора).

ймається компетентним суддею або державним представником.

2. Виконуючи відповідні дії за дорученням та під наглядом суддів, трибуналів або державних представників, які займаються карними справами, службовці підрозділів судової поліції працюють як уповноважені таких суддів, трибуналів та державних представників і мають право вимагати надання їм допомоги у необхідних випадках як від органів влади, так і від приватних осіб.

Стаття 35.

Судді та трибунали з розгляду карних справ та Служба державного представництва мають такі повноваження у відношенні до службовців підрозділів судової поліції, які їм передані, а також до тих службовців, про яких йдеться у пункті 2 статті 31 цього Закону:

віддавати їм накази та розпорядження, які є необхідними на виконання положень законів про кримінальне провадження та статуту Служби державного представництва;

визначати у таких наказах та розпорядженнях зміст та обставини дій, що доручаються таким підрозділам;

керувати виконанням таких дій як щодо їхньої форми, так і щодо їхніх результатів;

вимагати реалізації своїх дисциплінарних повноважень, у зв'язку з чим оформлювати протоколи, які можуть вимагати порушення відповідних справ, а також інші звіти, які вони вважатимуть за доцільні. У такому разі вони отримують офіційні копії прийнятих рішень.

Стаття 36.

За винятком положень цієї Глави, режим діяльності особового складу, переданого до підрозділів судової поліції, є таким самим як і у силах та корпусах державної безпеки.

Титул III. Поліція Автономних Спільнот

Глава I. Загальні принципи

Стаття 37.

1. Автономні Спільноти, статутами яких це передбачено, мають право створювати корпуси поліції для виконання функцій охорони та захисту, про які йдеться у статті 148.1.22 Конституції, а також інших функцій, що визначаються для них цим Законом.

2. Автономні Спільноти, які не скористалися передбаченою у попередньому пункті можливістю, можуть виконувати функції, визначені у статті 148.1.22 Конституції, відповідно до статей 39 та 47 цього Закону.

3. Ті Автономні Спільноти, статути яких не передбачають створення корпусів поліції, також можуть здійснювати функції охорони та захисту, про які йдеться у статті 148.1.22 Конституції, шляхом підписання угод про конкретну співпрацю з державою.

Глава II. Компетенція Автономних Спільнот

Стаття 38.

Автономні Спільноти, про які йдеться у пункті 1 попередньої статті, можуть здійснювати через свої корпуси поліції такі функції:

1. Виключно їх силами:

стежити за виконанням окремих розпоряджень і наказів, виданих органами Автономної Спільноти;

забезпечувати захист та безпеку громадян, органів, будівель, установ та приміщень Автономної Спільноти, а також її ключових об'єктів, гарантуючи нормальну роботу об'єктів та безпеку користувачів послуг;

контролювати діяльність, яка регулюється положеннями про порядок в Автономній Спільноті, перешкоджаючи будь-якій незаконній діяльності;

застосовувати примус у порядку виконання рішень або розпоряджень самої Автономної Спільноти;

2. У співпраці із Державними силами та корпусами безпеки:

стежити за виконанням законів та інших норм Держави та забезпечувати роботу ключових публічних служб;

брати участь у виконанні функцій судової поліції у порядку, визначеному у статті 29.2 цього Закону;

патрулювати публічні місця, здійснювати охорону маніфестацій та забезпечувати порядок під час масових зібрань.

Здійснення цих функцій належить, головним чином корпусам поліції Автономних

Спільнот, але без звуження можливостей втручання Державних сил та корпусів безпеки у випадках, коли, або за запитом влади автономної спільноти, або за своєю власною ініціативою компетентні органи держави вважають таке втручання необхідним;

3. У ході спільних єдиних дій із Державними силами та корпусами безпеки:

співпрацювати з метою дружнього розв'язання приватних конфліктів у разі виклику;

надавати допомогу у разі надзвичайних випадків, катастроф або публічних заворушень, діючи у спосіб, передбачений законами на виконання планів цивільної оборони;

стежити за виконанням норм, спрямованих на збереження природи та довкілля, водних ресурсів, а також дикого життя, рибного, лісового господарства, а також ресурсів будь-якого типу, пов'язаного з природою.

Стаття 39.

Згідно з цим Законом та законом про засади місцевого врядування Автономним спільнотам належить координувати діяльність місцевої поліції на території громади шляхом здійснення таких функцій:

визначення загальних норм, з якими мають узгоджуватись статути місцевих органів поліції у відповідності до положень цього Закону та Закону про основи місцевого врядування;

у залежності від обставин – створення або адаптація різних корпусів місцевої поліції для вирішення питань технічного забезпечення для підвищення їхньої співпраці та ефективності, а також для вирішення питань речового та грошового утримання;

встановлення критеріїв відбору, підготовки, посадового просування та переведення службовців місцевої поліції з визначенням різних освітніх рівнів, що вимагаються для кожної категорії службовців, передбачаючи для всіх випадків, як мінімум, рівень шкільної освіти;

координація професійної освіти службовців місцевої поліції шляхом створення шкіл командного складу та базової підготовки.

Глава III. Статус поліції Автономної Спільноти

Стаття 40.

Статус корпусів поліції Автономних Спільнот визначається, у відповідності до положень статті 149.1.18 Конституції, загальними принципами Титулу I цього Закону, положеннями цієї статті, а також відповідними нормами Статутів про автономію та закони Автономних Спільнот, так само як і статутом кожного окремого корпусу.

Стаття 41.

1. Компетентним органам кожної Автономної Спільноти належить, проінформувавши попередньо Раду, про що йдеться у статті 48 цього Закону, створювати корпуси поліції, а також переформовувати або ліквідувати їх у випадках, коли це передбачається відповідними статутами автономії.

2. Корпуси поліції Автономних Спільнот є збройними формуваннями цивільного характеру, які мають ієрархічну побудову та організацію.

3. У ході виконання своїх функцій службовці зазначених корпусів зобов'язані носити встановлену статутом форму, за винятком виключних випадків і з дозволу рад безпеки.

4. Службовцям корпусів поліції Автономних Спільнот надаються технічні та оперативні засоби, необхідні для виконання їхніх функцій, а також право носіння вогнепальної зброї. Дозволи на носіння зброї у будь-якому випадку надається національним Урядом.

Стаття 42.

Корпуси поліції автономних спільнот мають право діяти виключно на території відповідної автономної спільноти, за винятком надзвичайних ситуацій або за спеціальним запрошенням державних органів.

Разом з тим, під час виконання функцій захисту публічних органів автономної спільноти, вони мають право, за попереднім узгодженням з Міністерством внутрішніх справ і, за необхідності, з повідомленням урядового органу відповідної автономної спільноти, діяти за межами відповідної території

з дотриманням умов та вимог, що визначаються законами.

Стаття 43.

1. Органи командування корпусами поліції Автономних Спільнот призначаються компетентними органами Автономної Спільноти з числа керівного, офіцерського та командного складу Збройних сил та Державних сил і корпусів безпеки.

2. Під час свого перебування у поліції Автономної Спільноти, зазначені керівники, офіцери та командири отримують статус, передбачений законом для їхнього виду збройних сил або корпусу походження, до яких вони можуть повернутися у будь-який момент, висловивши відповідне бажання.

3. Певний відсоток таких вакантних командних посад може заповнюватись шляхом внутрішнього підвищення у посадах службовців самого корпусу поліції Автономної Спільноти у кількості, на умовах та відповідно до вимог, які визначаються радою, про яку йдеться у статті 48 цього Закону.

4. Командування корпусів поліції Автономних Спільнот після свого призначення і до початку виконання службових обов'язків повинні пройти спеціальний навчальний курс, розроблений Міністерством внутрішніх справ спеціально для командування таких корпусів.

Стаття 44.

Відбір, прийняття, посадове просування та підготовка службовців корпусів поліції Автономних Спільнот врегульовуються та організовуються відповідними Автономними Спільнотами без звуження дії положень відповідних законів.

Титул IV. Взаємодія та координація дій між Державою та Автономними Спільнотами

Глава I. Взаємодія між Державними силами та корпусами безпеки та корпусами поліції Автономними Спільнотами

Стаття 45.

Службовці Державних сил та корпусів безпеки та корпусів поліції Автономних Спільнот повинні надавати одні одним взаємну допомогу та здійснювати обмін інформацією під час виконання своїх відповідних функцій.

Стаття 46.

1. У випадках, коли Автономні Спільноти, які, згідно з їхнім статутом, мають право створювати корпуси поліції, не мають достатніх засобів для виконання функцій, передбачених статтею 38.1 і 2.c) цього Закону, вони можуть отримати через допомогу з боку Державних сил та корпусів безпеки, і у цьому разі органам влади належить визначати спосіб та форму надання допомоги, яка була запитана. У разі, якщо втручання Державних сил та корпусів безпеки буде визнане доцільним, вони будуть діяти під командуванням своїх штатних керівників.

2. У решті випадків, коли конкретна послуга або конкретні дії виконуються одночасно службовцями або підрозділами Державних сил та корпусів безпеки, та поліцією Автономної Спільноти, такими операціями керує командування Державних сил та корпусів безпеки.

Глава II. Передання Національного корпусу поліції Автономним Спільнотам

Стаття 47.

Автономні Спільноти, зазначені у пункті 2 статті 37 цього Закону, можуть звертатися до національного Уряду через Міністерство внутрішніх справ з клопотанням про передання підрозділів Національного корпусу поліції для виконання функцій, передбачених у статті 38.1 цього Закону.

Умови такого передання визначаються в адміністративних договорах про взаємодію конкретного характеру, у яких за будь-яких обставин необхідно дотримуватись наступних принципів:

- переданню підлягають оперативні підрозділи у повному складі, а не окремі службовці зазначеного корпусу;

- передані підрозділи перебувають у функціональному підпорядкуванні органів влади Автономної Спільноти, а організаційно вони підпорядковуються Міністерству внутрішніх справ;

- зазначені підрозділи завжди діють під командуванням своїх штатних керівників;

- у будь-який момент можуть бути замінені іншими за ініціативою державних органів влади з урахуванням думки органів влади Автономної Спільноти.

Глава III. Органи координації

Стаття 48.

1. Для забезпечення узгодженої політики публічної безпеки Держави та Автономних Спільнот створюється Рада з питань безпекової політики, у якій головує Міністр внутрішніх справ, і до складу якої входять радники з питань внутрішніх справ або з питань врядування Автономних Спільнот, і та ж кількість представників Держави, яких призначає національний Уряд.

2. Рада з питань безпекової політики виконує такі функції:

затвердження планів координації у питаннях безпеки та поліцейської інфраструктури;

доведення таких планів та змін до них до відома особового складу корпусів поліції Автономних Спільнот. Рада може визначати максимальну кількість особового складу у цих корпусах;

затвердження директив та рекомендацій загального характеру;

інформування про розпорядження, видані в Автономних Спільнотах стосовно своїх власних корпусів поліції, а також стосовно створення таких корпусів;

інформування про домовленості щодо співпраці у питаннях безпеки між Державою та Автономними Спільнотами;

вирішення решти питань, які визначаються для ради чинним законодавством.

3. Для своєї належної роботи Рада з питань безпекової політики розробляє свій внутрішній регламент, який нею затверджується.

Стаття 49.

1. У складі Ради з питань безпекової політики діє експертний комітет у складі восьми представників, четверо з яких представляють Державу, а четверо – Автономні Спільноти, при чому останні призначаються щорічно членами Ради з питань безпекової політики, які представляють Автономні Спільноти. Основне завдання цього комітету полягає у наданні технічних порад Раді, а також у підготовці питань, які у подальшому будуть обговорюватися на засіданні Ради, зокрема:

розробка та пропонування формул співпраці;

підготовка договорів про співпрацю;

пропонування програм підготовки та перепідготовки персоналу поліції;

розробка планів спільних дій.

2. Норми щодо складу та роботи експертного комітету визначаються внутрішнім регламентом Ради з питань безпекової політики.

Стаття 50.

1. У тих Автономних Спільнотах, які мають власні корпуси поліції, може створюватись рада безпеки, до складу якої входить рівне число представників Держави та Автономних Спільнот, завданням якої є координація дій Державних сил та корпусів безпеки, та корпусів поліції Автономних Спільнот у відповідності до вимог законодавства.

2. Рада безпеки є органом, уповноваженим вирішувати непорозуміння, які можуть виникати у взаємодії між службовцями Державних сил та корпусів безпеки, та службовцями корпусів поліції Автономної Спільноти. З цією метою компетентні органи Автономних Спільнот та цивільні губернатори зобов'язані періодично інформувати цю раду відносно недоліків, які спостерігаються у цій взаємодії, у наданні взаємної допомоги та в обміні інформацією, із зазначенням належних заходів для усунення зазначених проблем.

Титул V. Місцева поліція

Стаття 51.

1. Згідно з цим законом, Законом про основи місцевого врядування та законами Автономій, муніципалітети мають право створювати власні корпуси поліції.

2. У тих муніципалітетах, де не існує муніципальної поліції, її обов'язки виконує персонал, відповідальний за охорону та захист майна, служб та об'єктів, який може назива-

тися охороною, вартою, агентами, альгуасілами[5] або іншими термінами.

3. Зазначені корпуси мають право діяти виключно на території відповідного муніципалітету за винятком надзвичайних ситуацій і за запитом компетентних органів.

Разом з тим, виконуючи функції захисту органів місцевого врядування, вони мають право діяти за межами відповідної муніципальної території з дозволу Міністерства внутрішніх справ або відповідного органу автономної спільноти, який має свій корпус поліції автономії, у випадках, коли зазначені дії проводяться у рамках території такої автономної спільноти.

Стаття 52.

1. Корпуси місцевої поліції є збройними формуваннями цивільного характеру з ієрархічною структурою та організацією, а також із статусом, який визначається загальними принципами, викладеними у Главах II і III Титулу I та у четвертому розділі Глави IV Титулу II цього Закону з поправками, які диктуються підпорядкованістю відповідній адміністрації, положеннями, визначеними у цьому відношенні Автономними Спільнотами, та конкретними статутами кожного корпусу, а також іншими нормами, визначеними відповідними муніципалітетами. У тому, що стосується реалізації прав на профспілкову діяльність, з огляду на специфіку функцій зазначених корпусів, на них поширюються положення закону, якими вимагається дотримання норм другого додаткового положення та параграфу 2 Органічного закону 11/1985 від 2 серпня про свободу профспілкової діяльності.

3. Також на службовців зазначених корпусів поширюється дія норм, що стосуються корпусів поліції Автономних Спільнот, викладених у статті 41.3 цього Закону. Крім того, повноваження, визначені цим Законом для рад безпеки, належать відповідному Цивільному губернатору.

Стаття 53.

1. Корпусам місцевої поліції належить виконання таких функцій:

захист органів влади відповідних населених пунктів, а також захист та охорона їхніх будівель та приміщень;

забезпечення порядку, скерування та управління дорожнім рухом у міській зоні відповідно до правил дорожнього руху;

оформлення протоколів дорожньо-транспортних пригод у міській зоні;

виконання функцій адміністративної поліції у тому, що стосується наказів, декретів та інших розпоряджень муніципалітету у межах його компетенції;

участь у заходах судової поліції у спосіб, встановлений у статті 29.2 цього Закону;

надання допомоги у разі надзвичайних ситуацій, катастроф або публічних заворушень шляхом участі у спосіб, передбачений законами, на виконання планів цивільної оборони;

проведення слідчих дій на попередження деліктів, а також всіх необхідних дій для запобігання деліктам, у межах правил взаємодії, встановлених радами безпеки;

патрулювання публічних місць та взаємодія із Державними силами та корпусами безпеки та з поліцією Автономних Спільнот у цілях охорони маніфестацій та підтримки порядку у місцях масових скупчень людей, у разі, якщо місцева поліція залучається до таких дій;

надання допомоги у розв'язанні приватних конфліктів у разі виклику.

2. Про дії, які вчиняються корпусами місцевої поліції на виконання її функцій, передбачених пунктами c) і g) вище, повинні повідомлятися компетентні Державні сили та корпуси безпеки.

3. У муніципалітетах з великою кількістю населення допускається створення рішенням пленуму органу місцевого врядування корпусів службовців для виконання виключно функцій, передбачених у параграфі b пункту 1. Такі службовці не входять до складу сил та корпусів безпеки, і у ході виконання зазначених функцій мають статус представників

[5] Найменування службовця муніципалітету. В оригіналі – «alguacil» (прим. редактора).

влади, підпорядкованих службовцям відповідних корпусів місцевої поліції.

Діяльність службовців, які входять до складу корпусів, зазначених у попередньому параграфі, регулюється нормами Закону 30/1984 від 2 серпня про заходи з реформування публічних функцій, а також іншими нормами, прийнятими на розвиток та запровадження зазначеного закону.

Стаття 54.

1. У тих муніципалітетах, де існує власний корпус поліції, допускається створення місцевої ради безпеки, яка є органом, уповноваженим на визначення способів та порядку взаємодії між службовцями сил та корпусів безпеки у межах даної території.

2. Порядок створення таких рад та їхній склад визначаються законом.

Головою такої ради є мер, за винятком випадків, коли у її засіданнях бере участь цивільний губернатор провінції, у разі чого мер та губернатор головують спільно.

Закон Португальської Республіки про організацію поліції публічної безпеки № 53/2007[1]

Розділ I. Загальні положення
Глава 1. Цілі, завдання та символіка
Стаття 1. Визначення

1 – Поліція публічної безпеки, яка далі іменується ППБ, є організацією безпеки, яка носить форму та зброю, є державною службою і має адміністративну автономію.

2 – Місія ППБ полягає у забезпеченні демократичної законності, внутрішньої безпеки та прав громадян у відповідності до Конституції і законів.

3 – ППБ має ієрархічну структуру на всіх своїх рівнях, при цьому особовий склад з поліцейськими функціями має підпорядкованість за командною вертикаллю, а особовий склад, який не наділений такими функціями, підпорядковується загальним правилам публічної служби.

Стаття 2. Підзвітність

ППБ є підзвітною перед членом Уряду, який відповідає за внутрішню адміністрацію, а організація ППБ є єдиною по всій території держави.

Стаття 3. Завдання

1 – За наявності нормальної обстановки завдання ППБ випливають із законів про внутрішню безпеку, а за виняткових обставин її завдання випливають із законів про національну оборону, а також про стан облоги та надзвичайний стан.

2 – Завданнями ППБ є:

(a) гарантувати умови безпеки, які дають можливість для реалізації прав і свобод, поваги до гарантій для громадян, а також можливість повноцінного функціонування демократичних інститутів у відповідності до засад легальності та діяльності Правової держави;
(b) гарантувати публічний спокій та порядок, безпеку та захист осіб і майна;
(c) забезпечувати загальне запобігання злочинності у взаємодії з іншими силами і службами безпеки;
(d) запобігати вчиненню інших дій, що суперечать закону та встановленим правилам;
(e) проводити кримінальне розслідування та розслідування порушень порядку[2] у межах своєї компетенції та повноважень, наданих судовими органами, або за запитом адміністративних органів;
(f) стежити за дотриманням законів та правил наземного сполучення та роботи наземного транспорту, сприяти і забезпечувати безпеку на шляхах, зокрема, застосовуючи перевірки, впорядкування і забезпечення дисципліни дорожнього руху;
(g) забезпечувати виконання адміністративних актів, виданих компетентними органами з метою запобігання порушенням законів або тривалому їх невиконанню;
(h) брати участь у контролі в'їзду та виїзду громадян та увезення та вивезення майна на національну територію та з неї;
(i) забезпечувати захист громадян, надання їм підтримки і допомоги, а також забезпечувати захист та збереження майна, якому загрожує небезпека через чинники природного або техногенного характеру;
(j) забезпечувати спостереження і захист стратегічних об'єктів, зокрема інфраструктури автошляхів, залізничних

[1] Переклад з португальської мови здійснено Сергієм Колесником за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

[2] Різновид протиправних діянь, передбачених окремим законом. В оригіналі – «contra-ordenacional» (прим. редактора).

доріг, аеропортів і морських портів, державних будівель та інших стратегічно важливих об'єктів;

(k) забезпечувати безпеку на масових заходах, включаючи спортивні, а також на інших заходах, пов'язаних з відпочинком і розвагами громадян, у відповідності до закону;

(l) забезпечувати протидію та виявлення випадків торгівлі та споживання наркотичних речовин та інших заборонених речовин шляхом спостереження та патрулювання ділянок, які вважаються осередками такої торгівлі та споживання;

(m) забезпечувати виконання законів і правил, що стосуються охорони довкілля, а також запобігати відповідним порушенням у цій сфері та розслідувати їх;

(n) у відповідності до закону і до зобов'язань, що витікають з міжнародних угод, договорів та пактів, брати участь у реалізації зовнішньої політики, зокрема, у міжнародних операціях з цивільного контролю кризових ситуацій, встановлення миру, гуманітарних операціях у частині, що стосується охорони правопорядку, а також у місіях міжнародної співпраці поліції та під егідою Європейського Союзу та місіях, що представляють країну при міжнародних органах та установах;

(o) сприяти обізнаності громадян у сфері безпеки та інформувати їх з цього приводу;

(p) виконувати інші завдання, покладені на ППБ законом.

3 – Крім того, до функцій ППБ входить:

a) здійснення ліцензування, контролю та перевірок діяльності з виробництва, зберігання, торгівлі, використання та перевезення зброї, набоїв, вибухових та прирівняних до них речовин, які не належать або не призначаються для Збройних Сил та інших сил і служб безпеки без звуження контрольних повноважень, наданих законом іншим структурам;

b) ліцензування, контроль та перевірки діяльності з надання приватної охорони та відповідної підготовки персоналу у співпраці з іншими видами та службами безпеки та Генеральною інспекцією внутрішньої адміністрації;

c) забезпечення особистої безпеки членів урядових органів та вищих національних та іноземних установ, а також безпеку інших громадян у разі виникнення для них загрози відповідного характеру;

d) підтримка діяльності постійного контактного пункту для міжнародного обміну інформацією стосовно проявів насильства на спортивних заходах.

Стаття 4. Конфлікти приватного характеру

ППБ не має права врегульовувати конфлікти приватного характеру і має обмежуватись у таких ситуаціях діями з охорони публічного порядку.

Стаття 5. Територіальна юрисдикція

1 – Повноваження ППБ поширюються на всю національну територію.

2 – У разі наявності повноважень, одночасно наданих Національній республіканській гвардії, межі відповідальності ППБ визначаються наказом міністра.

3 - Поза межами відповідальності, визначеної згідно з попереднім положенням, втручання ППБ може здійснюватися:

(1) за запитом іншої структури у сфері безпеки;

(2) за окремим наказом;

(3) на основі положення закону.

4 – ППБ має право виконувати свою місію за межами національної території у разі наділення її повноваженнями у цих цілях.

Стаття 6. Обов'язки із взаємодії

1 – ППБ взаємодіє таким чином, щоб це не завдавало шкоди визначеним законом пріоритетним напрямкам її діяльності з іншими силами та службами безпеки, а також з публічними органами, зокрема, з органами місцевого врядування та з іншими структурами у відповідності до закону.

2 – Центральні, регіональні та місцеві адміністративні органи, публічні служби та інші публічні або приватні структури зобов'язані надавати ППБ підтримку, яка нею була запитана на легальних підставах для виконання своїх функцій.

3 – Адміністративні органи зобов'язані надавати ППБ за її запитами узагальнену інформацію про рішення щодо порушень, виявлених нею.

Стаття 7. Національний прапор

ППБ та її підрозділи, включаючи підрозділи, сформовані для дій поза межами національної території, а також навчальні заклади поліції мають право використовувати національний прапор.

Стаття 8. Символіка

1 – ППБ має право на власний герб, штандарт, гімн та гербову печатку.

2 – Національна дирекція, управління поліції та її навчальні заклади мають право на власний герб, штандарти та гербову печатку.

3 – Директор національної дирекції має право на використання власного вимпелу.

4 – Символіка, передбачена попередніми положеннями, підлягає затвердженню наказом компетентного міністра.

Глава II. Керівництво та органи поліції

Стаття 9. Командири та співробітники публічної силової структури

1 – Службовці ППБ, які здійснюють управління її силами, відносять до категорії командирів публічної силової структури.

2 – У цілях попереднього пункту публічною силовою структурою вважається підрозділ у складі не менше двох службовців, які виконують поставлені їм завдання.

3 – Службовці ППБ, на яких покладені поліцейські функції, вважаються службовцями публічної силової структури, а також управлінським складом у разі наділення їх функціями управління.

Стаття 10. Керівництво поліції

1 – Керівництвом поліції вважаються:

a) національний директор;
b) помічники національного директора;
c) національний інспектор;
d) командир спеціального управління поліції;
e) командири частин та підрозділів до рівня загону;
f) інші службовці ППБ у разі виконання ними функцій командування або оперативного управління.

2 – Керівництву поліції, зазначеному у попередньому пункті, належить приймати рішення про застосування поліцейських заходів, передбачених законом.

Стаття 11. Керівництво та органи кримінальної поліції

1 – У цілях положень, викладених у Карному процесуальному кодексі, вважаються:

a) «керівництвом кримінальної поліції» – структури, зазначені у пункті 1 попередньої статті;
b) «органами кримінальної поліції» – всі структури ППБ, що мають поліцейські функції і уповноважені виконувати всі дії за постановами судових органів або дії, визначені у даному Кодексі.

2 – Що стосується органів кримінальної поліції, особовий склад, наділений поліцейськими функціями, діє без будь-яких порушень ієрархічної структури ППБ під управлінням та у функціональному підпорядкуванні компетентному судовому органу.

3 – Визначені судовими органами дії виконуються структурами, призначеними з цією метою відповідним командним ланцюгом у рамках своєї технічної та тактичної автономії.

Стаття 12. Поліцейські заходи та засоби примусу

1 – У межах своїх завдань ППБ застосовує поліцейські заходи, передбачені законом, та у відповідності до положень Конституції та закону про внутрішню безпеку з правом накладання обмежень та використання засобів примусу виключно у межах абсолютної необхідності.

2 – Особи, які належним чином не підпорядковуються законним наказам або вимогам, які віддаються та доводяться до відома

у встановленому порядку керівництвом поліції або керівним співробітником ППБ, караються санкціями, передбаченими законом за невиконання законних вимог поліції.

Глава III. Надання та затребування послуг

Стаття 13. Затребування сил

1 – Судові та адміністративні органи мають право звертатися до ППБ з проханнями про задіяння її сил для підтримки публічного порядку та спокою.

2 – Затребування сил подається до керівництва поліції відповідної територіальної юрисдикції із зазначенням характеру дій, які необхідно виконати, та підстав або наказу, через які вони мають бути виконані.

3 – Затребувані сили зобов'язані діяти у межах своїх повноважень і з метою виконання своєї місії, зберігаючи повну субординацію перед своїм командуванням.

Стаття 14. Надання послуг спеціального характеру

1 – ППБ має право підтримувати перебування свого поліцейського персоналу в органах публічної влади на умовах, визначених наказом відповідного міністра.

2 – Персонал ППБ може відряджатись до міжнародних організацій або до інших країн у відповідності до національних інтересів та зобов'язань, прийнятих на себе державою у межах міжнародної співпраці та встановлених законом.

3 – Зазначений у пункті 1 персонал, у цілях підтримки публічного порядку, виконує командні настанови командування відповідної юрисдикції.

4 – Крім того, за окремими запитами ППБ має право надавати послуги спеціального характеру, які після затвердження рішення про їх надання компетентним органом, підлягають оплаті стороною, яка звернулась з відповідним запитом, на основі умов, які будуть визначені.

Стаття 15. Надання послуг іншим державним органам

1 – Без звуження своїх основних завдань та у межах обов'язку надання допомоги судам ППБ має право наділяти свій персонал поліцейськими функціями для проведення заходів з повідомлення про процесуальні дії, передбачені Карним процесуальним кодексом.

2 – ППБ має право наділяти свій персонал поліцейськими функціями для надання послуг самоврядним структурам та центральній, регіональній та місцевій адміністрації.

3 – Надання та оплата послуг, передбачених у попередніх пунктах, якщо вони не врегульовані окремим законом, врегульовуються спільним наказом членів Уряду, відповідальних за внутрішню адміністрацію, фінанси та за діяльність органу, який затребував зазначені послуги.

Стаття 16. Взаємодія з публічними та приватними структурами

1 – Без звуження можливостей виконання своєї основної місії ППБ може взаємодіяти з іншими публічними або приватними структурами, які звертаються до неї для забезпечення безпеки осіб і майна або ж для надання інших послуг з конкретними чітко сформульованими запитами, рішення про виконання яких приймається індивідуально у кожному окремому випадку.

2 – Центральна адміністрація може підписувати протоколи з органами місцевого самоврядування про виконання функцій з будівництва, придбання або ремонту об'єктів та будівель для ППБ за умови, що це відповідатиме вимогам доцільності та зручності.

3 – Оплата за послуги, надані ППБ у межах пункту 1, регулюється наказом, зазначеним у пункті 3 попередньої статті.

Розділ II. Загальна організація

Глава I. Загальні положення

Стаття 17. Загальна структура

До складу ППБ входять:

Національна Дирекція;

управління поліції;

заклади підготовки поліцейських.

Стаття 18. Національна Дирекція

1 – До складу Національної Дирекції входять:

а) національний директор;

b) помічники національного директора;
c) Вища рада поліції, Рада з питань деонтології та дисципліни та Вища рада з охорони здоров'я;
d) Інспекція;
e) штатні управління операцій та безпеки, кадрового управління, логістики та фінансів.

2 – Крім того, у підпорядкуванні національного директора діють Департамент загального забезпечення та послуг з навчання та планування, юридична консультація, управління деонтології та дисципліни, зв'язків з громадськістю та допомоги у релігійних питаннях.

Стаття 19. Управління поліції

1 – ППБ має такі управління поліції:
(1) спеціальне управління поліції;
(2) територіальні підрозділи поліції.

2 – До територіальних підрозділів поліції відносяться:
a) регіональні підрозділи поліції;
b) підрозділ поліції міст Лісабон та Порту;
c) окружні підрозділи поліції.

3 – Допускається формування підрозділів поліції для виконання місій поза межами національної території у відповідності до закону.

Стаття 20. Заклади підготовки поліції

До закладів підготовки поліції відносяться:
(1) Вищий інститут поліції та внутрішньої безпеки;
(2) Практична школа поліції.

Глава II. Національна Дирекція
Розділ I. Національний директор
Стаття 21. Компетенція

1 – До загальної компетенції національного директора входять управління, спрямування, координація, керівництво, контроль та перевірки всіх органів, підрозділів, служб та навчальних закладів ППБ.

2 – На додаток до повноважень, притаманних керівним посадам 1-го ступеня, національний директор компетентний:
a) представляти ППБ;
b) головувати у Вищій раді поліції;
c) головувати у Раді з питань деонтології та дисципліни;
d) призначати на посади та переміщувати персонал з поліцейськими функціями та з іншими функціями у відповідності до потреб служби;
e) здійснювати дисциплінарні повноваження;
f) давати дозволи на виконання ППБ послуг спеціального характеру за запитами інших структур;
g) віддавати накази про проведення інспекцій органів та служб ППБ стосовно всіх аспектів їх діяльності;
h) затверджувати довідки, видані радами з охорони здоров'я;
i) затверджувати рішення, прийняті Вищою радою з охорони здоров'я;
j) видавати ліцензії, дозволи та здійснювати інші адміністративні повноваження, передбачені законом;
k) здійснювати інші повноваження, які можуть бути йому делеговані.

3 – Національний директор має право делегувати надані йому повноваження керівному персоналу всіх рівнів за винятком випадків, заборонених законом.

4 – Повноваження, зазначене у параграфі a) пункту 2, може делегуватися будь-якій особі з числа керівного персоналу ППБ.

5 – Національному директору надають допомогу у його діяльності троє помічників національного директора, які очолюють, відповідно, штатні управління з оперативної роботи та безпеки, з питань кадрів, логістики та фінансів.

6 – У разі відсутності національного директора або його неспроможності виконувати свої функції, його заміщує помічник національного директора з питань оперативної роботи та безпеки.

Стаття 22. Апарат

1 – Роботу національного директора забезпечує апарат у складі шефа апарату, його помічників та особистого секретаря.

2 – До компетенції апарату національного директора входить надання допомоги,

дорадчих та секретарських послуг національному директору у ході виконання ним своїх обов'язків.

3 – Апарат очолюється шефом апарату, посада якого належить до 1 ступеню середньої ланки управління.

Стаття 23. Помічники національного директора

Функції помічників керівника національної дирекції полягають у наступному:

(1) надання допомоги керівнику національної дирекції у виконанні його функцій;

(2) здійснення управління та координації діяльності штатного управління, керівником якого вони призначені рішенням керівника національної дирекції;

(3) реалізація повноважень, делегованих напряму або опосередковано керівником національної дирекції.

Розділ II. Інспекційні і консультативні органи

Стаття 24. Інспекційні і консультативні органи

У прямому підпорядкуванні національному директору діють такі органи:

a) Інспекція;

b) Вища рада поліції, Рада з питань деонтології та дисципліни та Вища рада з питань охорони здоров'я, а також консультативні органи.

Стаття 25. Інспекція

1 – Інспекція є службою, безпосередньо підпорядкованою національному директору, яка здійснює внутрішній контроль на напрямках оперативної, адміністративної, фінансової та технічної роботи та має повноваження з перевірки діяльності всіх служб ППБ, нагляду за нею, її оцінки та інформування щодо неї з метою сприяння:

(1) законності, послідовності, ефективності та результативності оперативної діяльності, управління бюджетом, майном та особовим складом;

(2) якості послуг, що надаються населенню;

(3) виконанню планів діяльності, а також рішень та внутрішніх інструкцій.

2 – Роботою інспекції керує національний інспектор.

3 – Внутрішній статут інспекції затверджується наказом міністра.

Стаття 26. Вища рада поліції

1 – Вища рада поліції (ВРП) є консультативним органом при національному директору, до повноважень якого входять висловлення своєї думки щодо питань, пов'язаних з діяльністю ППБ та її стосунками з населенням, забезпечення прийняття рішень національним директором з особливо важливих питань, зокрема:

a) підготовка висновків щодо стратегічних цілей, потреб та планів ППБ, та їх виконання;

b) висловлення своєї думки щодо положень законів та підзаконних актів, які стосуються ППБ, у разі, коли Раді пропонується таку думку висловити;

c) за запитами міністра – висловлення своєї думки щодо будь-яких питань, що мають стосунок до ППБ.

2 – До складу ВРП входять:

(a) національний директор, який є головою;

(b) помічники національного директора;

(c) національний інспектор;

(d) керівники регіональних підрозділів Азорських островів та острова Мадейра;

(e) керівники підрозділів міст Лісабон та Порту, та Спеціального підрозділу поліції;

(f) директори закладів підготовки поліції;

(g) директори служб, відповідальних за оперативну, кадрову та логістичну роботу;

(h) три керівники округів, які призначаються національним директором;

(i) чотири члени ради, які обираються з числа кандидатів, запропонованих профспілковими об'єднаннями, згідно із законом;

(j) один член ради, який обирається з числа службових осіб, які обіймають посади

старшого суперінтенданта, суперінтенданта чи інтенданта[3];

(k) два члени ради, які обираються з числа осіб на посадах молодшого інтенданта, комісара та молодшого комісара;

(l) три члени ради, які обираються з числа осіб молодшого командного складу;

(m) п'ять членів ради, які обираються з числа осіб на посадах оперативних працівників;

(n) один член ради, який обирається з числа посадовців, що належать до штату працівників, не наділених поліцейськими функціями.

3 – Порядок призначення та виборів членів ВРП, її статут та порядок роботи затверджуються наказом міністра.

Стаття 27. Рада з питань деонтології та дисципліни

1 – Рада з питань деонтології та дисципліни (РДД) є органом, що надає консультації національному директору, до функцій якого входить оцінка та висловлення своєї думки щодо питань, які подаються на його розгляд з деонтології та дисципліни, а також виконання повноважень, якими цю раду наділяють закон та дисциплінарний статут.

2 – До складу РДД входять:

a) національний директор, який є головою;

b) помічники національного директора;

c) національний інспектор;

d) один з керівників регіонального підрозділу поліції, що призначається національним директором;

e) один з керівників міських підрозділів поліції, що призначається національним директором;

f) двоє з начальників окружних управлінь поліції, яких призначає керівник національної дирекції;

g) директор служби, яка відповідає за питання деонтології та дисципліни;

h) три члени ради, які обираються з числа кандидатів, запропонованих профспілковими об'єднаннями у відповідності до закону.

3 – Положення про діяльність РДД та порядок призначення та обрання її членів затверджується наказом міністра.

Стаття 28. Вища рада з охорони здоров'я

1 – Вища рада з питань охорони здоров'я (ВРОЗ) є органом, якому належить здійснювати оцінку ступеню придатності до служби персоналу ППБ, який з'являється до неї за наказом національного директора, а також висловлювати свою думку щодо ресурсів, пов'язаних з рішеннями, що приймаються на основі думок, висловлених медичними радами ППБ.

2 – ВРОЗ має у своєму складі трьох лікарів, призначених національним директором, який з їхнього числа призначає президента.

3 – Коли ВРОЗ діє як орган оскарження, до її складу входять двоє лікарів, призначених національним директором, які раніше не долучалися до справи, що розглядається, а також один лікар, вибраний стороною-заявником, який у разі, якщо національним директором не був визначений термін, протягом якого він буде членом ВРОЗ, замінюється лікарем, визначеним національним директором.

Розділ III. Штатні підрозділи

Стаття 29. Операції та безпеки

Штатний підрозділ операцій та безпеки складається з таких відділів: оперативного, оперативної інформації, кримінальних розслідувань, зброї та вибухових речовин, приватної безпеки, інформаційно-комунікаційних систем.

Стаття 30. Кадри

Штатний підрозділ кадрів складається з таких відділів: кадрів, освіти та охорони здоров'я та надання допомоги особам, які захворіли.

Стаття 31. Логістика та фінанси

Штатний підрозділ логістики та фінансів складається з відділів логістики та управління фінансами.

[3] Інтендант (суперінтендант) – термін, який використовується для позначення посадової особи з управлінськими функціями (прим. редактора).

Стаття 32. Служби

Кількість, повноваження, внутрішня структура та керівні посади служб штатних підрозділів визначаються наказом, який, згідно із Законом №4/2004 від 15 січня, «визначає принципи та норми, яким повинна відповідати організація прямої державної адміністрації».

Розділ IV. Загальне забезпечення

Стаття 33. Департамент загального забезпечення

1 – Департаменту загального забезпечення (ДЗЗ) належать адміністративні функції, пов'язані із забезпеченням діяльності та дисципліни, кадровими питаннями, а також управлінням та забезпеченням нерухомого майна, техніки та решти майна, така само як отримання, відправка та збереження усієї кореспонденції Національної дирекції.

2 – Крім того, ДЗЗ може надавати адміністративну підтримку іншим управлінням ППБ.

3 – Крім того, ДЗЗ належить забезпечувати діяльність бібліотеки, центрального архіву, музею та оркестру ППБ.

4 – Бібліотека ППБ діє при Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки і є його бібліографічним осередком.

Глава III. Підрозділи поліції

Розділ I. Територіальні підрозділи поліції

Стаття 34. Характеристика

1 – Територіальні підрозділи поліції – це територіальні управління, підпорядковані безпосередньо національному директору, що виконують функції ППБ у своїх відповідних зонах відповідальності.

2 – У кожному з автономних регіонів Азорських островів та острова Мадейра існує регіональний підрозділ поліції, розташований у Понта Делгада та Фуншалі[4] відповідно.

3 – Міські підрозділи поліції розташовані у Лісабоні та Порту.

4 – Окружні підрозділи поліції розташовані у містах Авейру, Бежа, Брага, Браганса, Каштелу Бранку, Коїмбра, Евора, Фару, Гуарда, Лейрія, Портуалегрі, Сантарень, Сетубал, Віана ду Каштелу, Віла Реал та Візеу.

Стаття 35. Організація

Територіальні підрозділи поліції мають у своєму складі командування, служби та відділи.

Стаття 36. Регіональні, міські та окружні підрозділи

1 – Повноваженнями керівників регіональних, міських та окружних підрозділів поліції у межах їхніх зон відповідальності є:

a) представництво ППБ;
b) здійснення керівництва відповідним територіальним підрозділом шляхом спрямування та застосування наданих йому людських, матеріальних та фінансових ресурсів;
c) призначення керівників відділів;
d) призначення особового складу на місця та його переведення у відповідності до потреб служби;
e) здійснення дисциплінарних повноважень;
f) прийняття рішень щодо перевірки всіх видів діяльності підрозділів та відділів;
g) здійснення повноважень, делегованих прямо або опосередковано керівником національної дирекції, а також виконання та забезпечення виконання усіх його наказів;
h) здійснення усіх інших повноважень, передбачених законом у сфері публічної і приватної безпеки.

2 – Керівники регіональних, міських та окружних підрозділів поліції можуть делегувати свої повноваження своїм відповідним заступникам, за винятком випадків, коли це забороняється законом.

3 – До функцій керівників регіональних підрозділів поліції входить, зокрема:

a) командування усіма силами ППБ у зоні відповідного Автономного регіону;
b) забезпечення заходів з перевірки виконання положень законів та правил руху

[4] Найменування адміністративних центрів Азорських островів і острова Мадейра відповідно (прим. редактора).

автодорожнього та залізничного транспорту на всіх державних шляхах;
c) спільно з Урядом Регіону – формування оперативної діяльності в межах компетенції регіону;
d) інформування відповідного уряду Регіону про стан безпеки на цій території;
e) взаємодія з органами Регіону у питаннях, що входять до компетенції ППБ, та у вирішенні всіх проблем, пов'язаних з поліцейськими функціями, які вона виконує.

4 – Керівник регіонального підрозділу поліції Азорських островів може делегувати свої повноваження керівникам дивізій.

5 – Повноваження, зазначене у параграфі a) пункту 1), може делегуватися будь-кому із службовців ППБ у відповідному відділі.

Стаття 37. Заступник керівника

1 – Керівники регіональних, міських та окружних підрозділів поліції отримують допомогу від своїх заступників.

2 – Заступники керівників заміщують відповідних керівників у разі їхньої відсутності або неспроможності виконувати свої обов'язки, а їх, у свою чергу, можуть заміщувати службовці вищого рангу, а у разі наявності кількох службовців однакового рангу – службовці з найбільшим стажем роботи.

Стаття 38. Відділи

1 – Відділами територіальних підрозділів поліції є поліцейські дивізії та загони.

2 – Діяльність дивізій поліції охоплює оперативні та адміністративні питання.

3 – Загони є оперативними відділами.

Стаття 39. Командування відділами

1 – Командування відділами здійснюється командиром, який працює з допомогою свого заступника.

2 – Заступником командира є службовець найвищого рангу у відповідному відділі, якщо керівник територіального підрозділу не призначає на цю посаду іншу особу.

3 – У разі, коли у відділі є декілька службовців однакового рангу, перевага надається службовцеві з найбільшим досвідом роботи.

Розділ II. Спеціальне управління поліції

Стаття 40. Місія

Спеціальне управління поліції (СУП) – це управління, спеціально призначене для проведення операцій з підтримки та відновлення публічного порядку, розв'язання та контролю масштабних інцидентів, оперативного втручання в ситуації організованих насильницьких дій підвищеної небезпеки, складності та ризику, охорони стратегічних об'єктів та місць проведення масових заходів, охорони представників урядових органів та вищих посадовців, знешкодження вибухових пристроїв, охорони надр, а також для підготовки та захисту сил у межах міжнародних місій.

Стаття 41. Організація

1 – СУП має у своєму складі наступні оперативні підрозділи:
a) корпус втручання;
b) група спеціальних операцій;
c) корпус особистої охорони;
d) центр знешкодження вибухових пристроїв та безпеки надр;
e) оперативна кінологічна група.

2 – За наказом відповідного міністра, на основі національного директора, сили СУП можуть розгортатися або дислокуватись на постійній основі в оперативному, логістичному та адміністративному підпорядкуванні територіальних підрозділів поліції.

Стаття 42. Корпус втручання

Корпус втручання (КВ) є силами резерву у розпорядженні національного директора, які мають спеціальну підготовку та призначення для використання:
a) у заходах з підтримки та відновлення публічного порядку;
b) у боротьбі з явищами організованого насильства;
c) у взаємодії з патрульними групами на умовах, які визначаються розпорядженням національного директора.

Стаття 43. Група спеціальних операцій

Група спеціальних операцій (ГСО) є резервними силами ППБ у розпорядженні національного директора, які призначені, головним чином, для боротьби з явищами активного насильства, для подолання яких звичайних штатних засобів є замало.

Стаття 44. Корпус особистої охорони

Корпус особистої охорони (КОО) є силами, що спеціально підготовлені та призначені для особистої охорони вищих посадовців, представників урядових органів, захисту силами поліції свідків та інших громадян, яким загрожує небезпека, у межах функцій ППБ.

Стаття 45. Центр знешкодження вибухових пристроїв та безпеки надр

Центр знешкодження вибухових пристроїв та безпеки надр (ЦЗВПБН) є осередком управління та технічної підготовки спеціалістів з виявлення та знешкодження вибухових пристроїв та безпеки надр.

Стаття 46. Оперативна кінологічна група

Оперативна кінологічна група (ОКГ) є відділом, який має спеціальну підготовку та призначення для застосування собак у межах функції ППБ.

Стаття 47. Командир СУП

Без звуження дії положень пункту 1 статті 57, командир СУП має повноваження, передбачені для керівників територіальних підрозділів поліції.

Розділ III. Відділи і служби

Стаття 48. Відділи

Створення та розпуск відділів територіальних підрозділів поліції та СУП здійснюються за наказом компетентного міністра.

Стаття 49. Служби

Створення та розпуск служб територіальних підрозділів поліції та СУП здійснюються за наказом компетентного міністра.

Глава IV. Заклади підготовки поліцейських

Стаття 50. Вищий інститут поліції та внутрішньої безпеки

1 – Вищий інститут поліції та внутрішньої безпеки (ВІПВБ) є закладом вищої освіти поліцейських, завданням якого є підготовка службовців поліції, постійне підвищення їхньої кваліфікації та здійснення проектів дослідження та розвитку у галузі поліції, координація таких проектів або участь у них.

2 – ВІПВБ надає у відповідності до закону вчені звання у своїй науковій галузі.

3 – Організація та діяльність ВІПВБ визначаються нормативним декретом.

Стаття 51. Практична школа поліції

1 – Практична школа поліції (ПШП) є закладом підготовки поліції, підпорядкованим керівнику національної дирекції, завданням якого є проведення навчальних курсів та стажувань у цілях освіти, підвищення кваліфікації та поновлення знань оперативних працівників та старших оперативних працівників, а також підготовки за спеціалізацією особового складу ППБ.

2 – Організація та діяльність ПШП визначаються нормативною постановою.

Розділ III. Призначення на посади

Стаття 52. Національний директор

1 – Заповнення посади керівника національної дирекції здійснюється шляхом відбору кандидатури з числа старших суперінтендатів або осіб з вищою освітою з визнаними професійними якостями та досвідом, які можуть належати або не належати до системи державного управління.

2 – Призначення на посаду здійснюється спільним наказом Прем'єр-міністра та компетентного міністра.

3 – Призначення на посаду здійснюється на період у три роки з можливістю повторних призначень на такі самі часові періоди.

4 – Рішення про поновлення терміну перебування на посаді має доводитися до відома зацікавленої сторони не пізніше ніж за 30 днів до завершення терміну призначення з автоматичним припиненням повноважень у

кінці відповідного періоду у разі, якщо компетентний міністр не заявив про свій намір поновити зазначений термін, і у такому випадку діючий керівник продовжує виконання своїх поточних управлінських функцій до призначення на посаду нової особи.

5 – У цілях можливого поновлення терміну перебування на посаді компетентна структура має бути повідомлена про закінчення терміну перебування на посаді не пізніше ніж за 90 днів до його завершення, при цьому повноваження посадовця будуть автоматично припинятися по завершенні відповідного періоду у разі невиконання зазначеної формальності.

6 – Термін перебування на посаді може бути завершеним у будь-який момент наказом компетентного міністра за його ініціативою або на прохання зацікавленої сторони.

Стаття 53. Помічник національного директора

1 – Призначення на посаду помічника національного директора здійснюється шляхом відбору кандидатури з числа старших суперінтендатів або осіб з вищою освітою з визнаними професійними якостями та досвідом, які можуть належати або не належати до системи публічної адміністрації.

2 – Помічник національного директора, який керує штатним підрозділом операцій та безпеки в обов'язковому порядку повинен мати ранг старшого суперінтенданта.

3 – Призначення на посаду здійснюється наказом компетентного міністра із застосуванням положень пунктів 3, 4 та 5 попередньої статті.

4 - Термін перебування на посаді може бути завершений у будь-який момент наказом компетентного міністра за його ініціативою, за пропозицією національного директора або на прохання зацікавленої особи.

Стаття 54. Національний інспектор

1 – Призначення на посаду національного інспектора здійснюється шляхом відбору кандидата з числа старших суперінтендантів.

2 – До терміну перебування на цій посаді застосовуються положення, передбачені пунктами 3 та 4 попередньої статті з відповідними адаптаціями.

Стаття 55. Призначення на посаду командирів та заступників командирів

1 – Призначення на посаду командирів здійснюється шляхом відбору кандидатур з числа:

(1) старших суперінтендантів або інтендантів – на посади керівників регіональних та міських підрозділів поліції;

(2) старших суперінтендантів або суперінтендантів – на посаду командира СУП;

(3) суперінтендантів, інтендантів або молодших інтендантів – на посади керівників окружних підрозділів поліції.

2 – Заповнення посад заступників командирів здійснюється шляхом відбору кандидатур з числа:

a) суперінтендантів або інтендантів – на посади заступників керівників регіональних підрозділів поліції;

b) суперінтендантів або інтендантів – на посаду заступника командира СУП;

c) інтендантів, молодших інтендантів або комісарів – на посади заступників окружних підрозділів поліції.

3 – Компетентний міністр за поданням національного директора визначає своїм наказом посади керівника або заступника керівника кожного територіального підрозділу у відповідності до складності функцій та з урахуванням норм, викладених у попередніх пунктах.

Стаття 56. Призначення на термін виконання повноважень

1 – Призначення осіб на посади керівників регіональних, міських, окружних підрозділів поліції та СУП здійснюється на термін три роки з можливістю повторного призначення наказом компетентного міністра за поданням національного директора.

2 – Рішення про поновлення терміну перебування на посаді доводиться до відома зацікавленої особи компетентним органом не

пізніше ніж за 30 днів до закінчення цього терміну, при цьому цей термін закінчується автоматично у разі відсутності такого повідомлення, і у такому разі керівник продовжує виконання своїх керівних функцій до вступу на посаду нової особи.

3 – У цілях можливого поновлення терміну перебування на посаді компетентний орган має бути поінформований не пізніше ніж за 90 днів до завершення кожного терміну перебування на посаді про його закінчення, при цьому цей термін закінчується автоматично після закінчення відповідного періоду у разі, якщо зазначена формальність не була виконана.

4 – Терміни перебування на посаді можуть бути завершеними наказом компетентного органу, який призначив особу на посаду за ініціативою такого органу, за пропозицією національного директора або на прохання зацікавленої особи.

Стаття 57. Інші керівні посади

1 – Призначення на посади керівників та командирів КВ, ГСО, КОО, ЦЗВПБН та ОКГ здійснюється наказом національного директора за поданням командира СУП.

2 – Призначення на посади командирів дивізій здійснюється наказом національного директора за поданням командира СУП.

3 – Призначення на посади командира загону здійснюється наказом керівника відповідного регіонального, міського або окружного підрозділу поліції.

Стаття 58. Проміжні керівні посади 1-го ступеню

1 – Заповнення керівних посад 1-го ступеню здійснюється призначенням на термін перебування на посаді у три роки наказом національного директора з відбором кандидатур з числа суперінтендатів або співробітників.

2 – Заповнення проміжних керівних посад 1-го рівня служб з функціями, що мають виключно або головним чином характер технічного забезпечення поліції, здійснюється виключно з числа суперінтендантів.

3 – Служби з функціями, що мають виключно або головним чином характер поліцейської діяльності, визначаються наказом компетентного міністра.

4 – До керівників, про яких йдеться у цій статті, застосовуються положення пунктів 2-4 статті 56.

Стаття 59. Керівні проміжні посади 2-го рівня

1 - Заповнення керівних посад 2-го ступеню здійснюється призначенням на термін перебування на посаді у три роки наказом національного директора з відбором кандидатур з числа інтендантів або співробітників.

2 – Заповнення проміжних керівних посад 2-го рівня служб з функціями, що мають виключно або головним чином характер технічного забезпечення поліції, здійснюється виключно з числа інтендантів.

3 – До призначень на ці посади та до їх заповнення застосовуються положення пункту 3 попередньої статті та пунктів 2-4 статті 56.

Розділ IV. Фінансові норми

Стаття 60. Доходи

Доходами ППБ є:

(1) кошти, що виділяються з державного бюджету;

(2) доходи від продажу публікацій та суми, одержані за надані послуги або замовлені заходи;

(3) відсотки, що нараховуються за банківськими рахунками;

(4) власні доходи, переказані ППБ;

(5) залишки переказаних коштів;

(6) усі інші доходи, що належать ППБ за законом, за умовами контракту або на інших підставах.

Стаття 61. Видатки

Видатками ППБ є витрати, що виникають внаслідок виконання поточних завдань забезпечення діяльності її органів та служб, та її оперативної діяльності на виконання доручених їй функцій.

Стаття 62. Заповнення посад за виняткових обставин

1 – Наказом компетентного міністра, за поданням національного директора, службовець поліції, який має належну освіту та досвід, може виконувати функції, що відповідає посаді, яка є наступною вищою посадою відносно посади такого службовця.

2 – Персонал, який дістав підвищення у посаді відповідно до положень попереднього пункту, має права та обов'язки, що відповідають функціям, які він виконує.

3 – Після завершення виконання функцій, які він виконував, підвищений у зазначений спосіб персонал знову одержує винагороду у розмірі, що відповідає його початковій посаді, але при цьому за період перебування на вищій посаді йому ураховуються відповідним чином критерії службової категорії та стажу.

4 – Якщо протягом часу, коли службовець перебуває на вищій посаді, він одержує підвищення, такий службовець залишається у службовій категорії, у якій він перебуває, до моменту, коли його критерії, застосовні у цілях визначення стажу, змінились би через те, що у ході звичайного просування своєю категорією настав би час його призначення на вищу посаду у звичайному режимі.

Стаття 63. Податки

Діяльність ППБ може мати наслідком сплату податків та відшкодування видатків коштом структур, які одержують особливі вигоди внаслідок такої діяльності, у відповідності до умов, що врегульовуються належним нормативним актом.

Розділ V. Перехідні та прикінцеві положення

Статті 64 - 68

(…)

Закон-декрет Португальської Республіки про статус поліцейських № 299/2009[1]

Глава I. Предмет та сфера застосування

Стаття 1. Предмет

Цей Закон-декрет стосується створення спеціального корпусу персоналу з поліцейськими функціями – поліції публічної безпеки (ППБ) із окремим кадровим укомплектуванням, а також визначає та врегульовує її структуру і статус.

Стаття 2. Сфера застосування

Цей Закон-декрет стосується персоналу з поліцейськими функціями, який далі іменується поліцейським персоналом, незалежно від його функціональних обов'язків.

Стаття 3. Персонал поліції

Персоналом поліції вважається корпус професійних службовців ППБ з поліцейськими функціям, який носить зброю та форму, діє у рамках ієрархічної командної структури, відноситься до кадрової системи службовців поліції, керівників поліції та агентів поліції, та виконує завдання ППБ, зокрема у сфері публічної безпеки та кримінальних розслідувань, які йому доручаються, має функціональні обов'язки, що визначаються його дисциплінарним статутом, і для зарахування до ППБ повинен пройти відповідну підготовку згідно з вимогами цього Закону-декрету.

Глава II. Права і обов'язки персоналу поліції

Розділ I. Загальні положення

Стаття 4. Загальний статус

Персонал поліції має права та обов'язки, передбачені законодавством для решти працівників, які виконують публічні функції, без звуження дії положень законів про внутрішню безпеку, законів про реалізацію прав та свобод профспілкової діяльності персоналу ППБ, Положення про правила військової ввічливості у структурах поліції, Дисциплінарного статуту та цього Закону-декрету, а також інших застосовних підзаконних актів.

Розділ II. Обов'язки, посадова несумісність та дисциплінарний режим

Стаття 5. Професійний обов'язок

1 – Без жодного відступу від положень Дисциплінарного статуту та цього Закону-декрету, персонал поліції повинен нести службу з повною відданістю, добросовісно, компетентно, у дусі доброчесності та службової порядності, при повноцінному застосуванні та розвитку своїх вмінь, знань та професійної підготовки, набутих у лавах ППБ, а також інших відповідних особистих якостей.

2 – Навіть в умовах свого знаходження поза службою і за межами юрисдикції своєї частини або підрозділу персоналу поліції належить вживати, до моменту втручання компетентних органів кримінальної поліції, невідкладних заходів у межах своїх повноважень для запобігання злочинам або для викриття та затримання будь-яких порушників, якщо йому стає відомо про підготовку або вчинення таких злочинів.

3 – Службовець поліції, якому стає відомо про факти стосовно злочинів, повинен негайно доводити їх до відома свого безпосереднього керівника або компетентного органу кримінальної поліції для проведення розслідування.

4 – Персонал поліції не має права робити заяви, що впливають на порушення принципів підпорядкованості ППБ засадам демократичної законності, політичного та партійного нейтралітету, її згуртованості, престижу установи, її підпорядкованості Урядовим органам, або заяви, які порушують принципи командної ієрархії та дисципліни.

[1] Переклад з португальської мови здійснено Сергієм Колесником за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

Стаття 6. Правова та професійна таємниця

1 – Процесуальні акти, кримінальне розслідування та надання допомоги судовим органам влади проводяться з дотриманням таємниці юстиції, як це передбачено законами.

2 – Превентивні заходи, а також провадження щодо порушень наказів, дисциплінарні провадження, дізнання, розслідування проступків, перевірки, а також інспекції проводяться на умовах збереження професійної таємниці згідно з положеннями загального законодавства.

Стаття 7. Обов'язок готовності до виконання завдань

1 – Персонал поліції зобов'язаний перебувати у постійній готовності до виконання службових обов'язків, навіть якщо для цього необхідно принести у жертву особисті інтереси.

2 – Персонал поліції зобов'язаний проживати у місцевості, де він несе службу або ж на відстані не більше 50 км від неї.

3 – За окремим наказом національного директора персоналу поліції може бути дозволено мешкати у населеному пункті, що знаходиться на відстані більше 50 км від місцевості, де він несе службу у разі, коли це виправдано поточними обставинами та не перешкоджає стану готовності до виконання завдань, а також не створює додаткові обтяження для бюджету.

4 – Норми, наведені у попередніх пунктах, є застосовними до Автономних регіонів, незалежно від відстані між островами, за умови, що йдеться про різні острови.

5 – Персонал поліції зобов'язаний повідомляти про місце свого постійного проживання та про способи зв'язку з ним, а також постійно поновлювати ці відомості за необхідністю.

Стаття 8. Спеціальні обов'язки

Спеціальними обов'язками персоналу поліції є:

a) забезпечувати захист потерпілих від злочинів, а також життя і фізичну недоторканість затриманих або осіб, які перебувають під вартою або під захистом з повною повагою до честі та гідності людини;

b) не допускати у своїх діях дискримінації за ознаками походження, статі, расової належності, мови, території походження, релігійних, політичних або ідеологічних переконань, освіти, економічного стану, соціального положення або сексуальної орієнтації;

c) у разі застосування поліцейських засобів або ж висування будь-яких законних вимог, не перебуваючи у формі – попередньо представлятися з пред'явленням службового посвідчення;

d) суворо та сумлінно дотримуватись вимог щодо оформлення документів, строків та інших вимог закону у разі проведення затримання особи;

e) діяти з необхідною рішучістю та готовністю у разі, коли його дії можуть запобігти завданню тяжкої, прямої та незворотної шкоди, з дотриманням принципів адекватності, належності та пропорційності застосування наявних засобів;

f) під час виконання передбачених законом або доручених завдань – діяти з належною рішучістю, але із застосуванням сили, яка не перевищує рівень, що є мінімально необхідним.

Стаття 9. Фізична та психологічна придатність

1 – Перебуваючи на дійсній службі, персонал поліції повинен постійно підтримувати свою фізичну та психологічну готовність, що вимагаються для виконання його завдань.

2 – У цілях попереднього пункту, під час проходження дійсної служби, від персоналу поліції може вимагатися проходження медичних оглядів, аналізів або інших належних перевірок, зокрема з метою перевірки на зловживання алкоголем, а також наркотичними та психотропними речовинами та іншими речовинами з аналогічним ефектом.

3 – Порядок проходження оглядів, згаданих у попередньому пункті, визначається наказами членів Уряду, відповідальних за внутрішнє управління та охорону здоров'я.

Стаття 10. Посадова несумісність

1 – На персонал поліції поширюється дія загальних правил посадової несумісності, заборон зайняття певних посад та поєднання публічних та приватних функцій, застосовних до працівників, які виконують публічні функції, без звуження дії положень наступної статті.

2 – Правила посадової несумісності, відводів та самовідводів, передбачені у Карному процесуальному кодексі, є застосовними, з необхідними поправками, до персоналу поліції у частині, що стосується органів кримінальної поліції, без звуження положень наступного пункту.

3 – Заяви про неможливість зайняття певних посад, а також заяви про відводи та самовідводи подаються національному директору.

Стаття 11. Поєднання функцій

1 – Дозвіл на поєднання функцій у межах ППБ може бути наданий на виняткових підставах обґрунтованим наказом національного директора.

2 – Наказ, яким надається дозвіл на поєднання функцій, повинен ґрунтуватися на правилах проходження служби.

Стаття 12. Правила службової ввічливості та привітань

1 – Персонал поліції дотримується правил службової ввічливості та порядку привітань.

2 – Правила єдиного порядку привітань, службової ввічливості та зовнішнього вигляду затверджуються наказом національного директора.

Стаття 13. Деонтологічний та дисциплінарний режим

Персонал поліції керується власним кодексом деонтології та окремим дисциплінарним статутом.

Стаття 14. Використання форми та зброї

1 – Персонал поліції виконує свої функції у відповідній формі та при зброї.

2 – Без будь-яких відступів від положень попереднього пункту, у цілях проведення кримінальних розслідувань та виконання інших функцій, які у силу свого характеру або специфіки цього вимагають, персонал може отримати дозвіл діяти без форми та зброї на умовах, які визначаються наказом національного директора.

Стаття 15. Використання техніки та спеціальних засобів

Персонал поліції використовує техніку, зброю та засоби, що перебувають на озброєнні ППБ або дозволені нею, і є необхідними для виконання поставлених перед ним завдань, дбаючи про відповідне збереження, зберігання та охорону таких засобів.

Стаття 16. Ідентифікація персоналу ППБ

1 – Належність особи до персоналу поліції вважається визначеною, якщо така особа знаходиться у формі.

2 – Без відступу від положень попереднього пункту, від персоналу поліції вимагається пред'являти службове посвідчення в усіх випадках, коли це від нього вимагається, або коли цього потребують обставини, для підтвердження свого службового статусу.

3 – Під час виконання завдань на публічних акціях правопорядку персонал поліції підтверджує свій службовий статус будь-якими засобами, які не залишають сумнівів щодо його належності до служби.

4 – Форма та засоби підтвердження службового статусу, згадані у попередніх пунктах, затверджуються наказом члена Уряду, відповідального за питання внутрішньої адміністрації.

Стаття 17. Тимчасове звільнення від обов'язку ідентифікації

1 – Допускається тимчасове звільнення персоналу поліції від обов'язку розкривати свій службовий статус, наявність у нього технічних та інших засобів, які він використовує.

2 – Для персоналу поліції, який виконує певні дії з дозволу компетентного судового органу, може бути визначена система шифрування його належності до поліції, яка не

перешкоджає його ідентифікації у процесуальних цілях.

3 – Тимчасове звільнення від обов'язку ідентифікації та його шифрування, про які йдеться у попередніх пунктах, врегульовуються наказом члена Уряду, відповідального за питання внутрішньої адміністрації.

4 – Питання тимчасового звільнення від обов'язку ідентифікації та його шифрування, про які йдеться у попередніх пунктах, відносяться до компетенції національного директора.

Розділ III. Права

Підрозділ I. Спеціальні права

Стаття 18. Вільне пересування та право доступу

1 – Персоналу поліції, який належним чином представився та виконує свої службові завдання, надається вільний доступ до установ та інших публічних або відкритих для загалу місць для здійснення перевірочних або превентивних заходів.

2 – Для здійснення кримінальних розслідувань або визначених судом заходів персонал поліції, який належним чином представився та виконує свої службові завдання, має право доступу до будь-яких публічних установ або служб, комерційних або промислових підприємств та до інших публічних або приватних приміщень у відповідності до законів №№ 49/2008 від 27 серпня та 53/2008 від 29 серпня та до відповідних норм Карного процесуального кодексу.

Стаття 19. Використання транспортних засобів

1 – Персоналу поліції, який належним чином представився та виконує свої службові завдання, надається вільний доступ до громадського наземного, річкового та морського транспорту на всій території країни.

2 – Персонал поліції має право на безоплатне використання видів транспорту, згаданих у попередньому пункті, для поїздок у службових потребах у межах зони, визначеної йому для виконання його функцій, а також на ділянці між його постійним місцем проживання та місцем проходження служби, на відстані до 50 км.

3 – Порядок використання публічного транспорту визначається спільним наказом членів Уряду, відповідальних за фінанси, внутрішню адміністрацію та за транспорт.

Стаття 20. Службове посвідчення

1 – Персонал поліції має право на використання спеціальних службових посвідчень.

2 – Спеціальне службове посвідчення, про яке йдеться у попередньому пункті, не замінює собою посвідчення громадянина і містить відомості про професійний статус його власника.

3 – Слухачі, які проходять навчальні курси у Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки та у Практичній школі поліції з метою набуття професії службовця та агента поліції відповідно, мають право використовувати службове посвідчення визначеного зразка.

4 – Зразки спеціального службового посвідчення слухача затверджуються наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію.

Стаття 21. Обмундирування

1 – ППБ бере на себе частину видатків із закупівлі обмундирування для персоналу поліції шляхом надання необхідної частки відповідних коштів.

2 – У момент вступу до ППБ персонал поліції має право на отримання уніформи.

3 – Частка річних видатків, про яку йдеться у першому пункті, виділяється тільки після того, як з моменту реалізації права на отримання уніформи, згадане у пункті 2, минає два роки.

Стаття 22. Використання та носіння зброї

1 – Персонал поліції має право, незалежно від наявності у нього відповідного дозволу, використовувати набої та зброю будь-якого типу, а також тримати у себе, застосовувати та носити зброю категорій, затверджених наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію, маючи при цьому

обов'язок декларувати згідно із законом зброю та набої, які є його особистою власністю; винятком з цього правила є випадок застосування до службовця дисциплінарного покарання у вигляді звільнення із служби.

2 – Визначені у попередньому пункті права автоматично зупиняються у разі винесення службовцю судового вироку або застосування до нього дисциплінарної санкції або ж заборони на використання зброї.

Стаття 23. Юридична допомога

Персонал поліції має право на юридичну допомогу в обсязі, який передбачає найм адвоката, оплату судових та інших пов'язаних з провадженням зборів в усіх випадках, коли службовець виступає у провадженні як учасник, підозрюваний або обвинувачуваний, а саме провадження стосується виконання ним своїх функцій і ведеться за обґрунтованим наказом національного директора, за його ініціативою або ж за ініціативою заінтересованої особи.

Стаття 24. Порядок відбування покарання

1 – Персонал поліції відбуває досудове ув'язнення, а також покарання у вигляді позбавлення волі у пенітенціарному закладі, який визначений законом як місце утримання затриманих або ув'язнених, які проходять або проходили службу у силах або службах безпеки.

2 – У випадках, коли виконання вимог попереднього пункту не є можливим, пенітенціарний заклад, де утримується зазначений персонал, повинен забезпечити його утримання, переміщення та перевезення окремо від решти затриманих або ув'язнених.

Стаття 25. Фізичні вади

1 – На персонал поліції поширюється правовий режим, який діє для осіб з фізичними вадами у Збройних силах.

2 – Зазначені у попередньому пункті службовці, статус яких був прирівняний до статусу службовця Збройних сил з фізичними вадами, може бути прийнятий для проходження навчальних курсів, що викладаються у навчальних закладах ППБ, на рівних умовах з іншими кандидатами, але із звільненням від проходження деяких або всіх встановлений іспитів з фізичної підготовки у відповідності до умов, що встановлюються наказом національного директора.

3 – Положеннями попереднього пункту можуть скористатися тільки ті особи, які вважаються такими, що одужали і здатні складати всі іспити, не пов'язані з їхніми фізичними можливостями.

Стаття 26. Зарахування додаткового терміну служби

1 – Персонал, який виконує поліцейські функції, протягом часу перебування на оперативній роботі має право на зарахування додаткових 15% часу від загальної тривалості перебування на службі у ППБ, починаючи з 1 січня 2006 року, у цілях розрахунку часу попереднього та повного виходу у відставку за вислугою років.

2 – Положення попереднього пункту поширюються на час служби, пов'язаний з практичною оперативною підготовкою на курсах підготовки службовців поліції, керівників та агентів поліції.

3 – Під положення попередніх пунктів не потрапляють випадки, коли службовець поліції:

a) втрачає право на нарахування заробітної платні;
b) відбуває покарання, є об'єктом додаткових санкцій або примусових заходів через кримінальні або дисциплінарні порушення, що є несумісними з виконанням поліцейських функцій;
c) є тимчасово відсторонений від виконання обов'язків у відповідності до Дисциплінарного статуту.

Стаття 27. Право на житло

Національний директор, помічники національного директора, національний інспектор, командири та заступники командирів територіальних командувань, командир та заступник командира частини Спеціального управління поліції, директори та заступники директорів навчальних установ, командири

підрозділів частини спеціального призначення поліції та командири відділів територіальних підрозділів мають право на забезпечення житлом державним коштом у разі, якщо місце їхнього постійного проживання розташоване на відстані більше 50 км від місця розташування відповідної частини, підрозділу або служби.

Підрозділ II. Відпустки, відгули та відсутність з поважних причин

Стаття 28. Порядок надання відпусток, відгулів та дозволів на відсутність на службі

Для персоналу поліції діє порядок надання відпусток, відгулів та дозволів на відсутність на службі, встановлений для працівників, які виконують публічні функції та займають невиборні посади, з урахуванням особливостей, викладених у цьому Законі-декреті.

Стаття 29. Відпустка за особливі заслуги

1 – Відпустка за особливі заслуги надається як відзнака тому персоналу, який проявив надзвичайну відданість службі або здійснив вчинки, визнані героїчними; рішення про надання такої відпустки приймається членом Уряду, відповідальним за внутрішню адміністрацію або, за його дорученням, національним директором.

2 – Відпустка за особливі заслуги надається не більше аніж на 15 діб і може бути використана службовцем протягом 12 місяців від дати її надання; перебування у такій відпустці не позначається на нарахуванні заробітної платні або строку вислуги.

3 – Перебування у відпустці, зазначеній у попередніх пунктах, може бути перерване у разі нагальної службової необхідності за рішенням організації, що її надала, на підставах обґрунтованого наказу.

Стаття 30. Довготривала відпустка без збереження винагороди

1 – Довготривалі відпустки без збереження винагороди надаються згідно з правилами загальних законів з урахуванням особливостей, викладених у наступних пунктах.

2 – Довготривала відпустка без збереження винагороди може бути надана за наступних умов:

a) не раніше аніж через 10 років після вступу на службу для службовця поліції;

b) не раніше аніж через 5 років після вступу на службу для агента поліції.

3 – Довготривала відпустка без збереження винагороди може тривати не більше 10 років поспіль або сумарно.

4 – Службовці, які перебувають у довготривалій відпустці без збереження винагороди, не мають права носити форму, знаки розрізнення ППБ, використовувати службове посвідчення та право на застосування та носіння зброї.

5 – Повернення осіб з довготривалої відпустки без збереження винагороди до служби у ППБ можливе за виконання сукупності наступних умов:

a) успішне проходження медичної комісії;

b) підтвердження технічної та фізичної готовності до несення служби шляхом складання іспитів, які визначаються наказом національного директора;

c) отримання допуску, а саме перевірка на наявність кримінального минулого.

Стаття 31. Медичні комісії

Непридатність до служби та ступінь інвалідності персоналу поліції, на який поширюються норми соціального публічного захисту, оцінюються та встановлюються Вищою медичною комісією ППБ, яка у такому випадку заміщує собою Медичну комісію Загального пенсійного фонду.

Глава III. Режим роботи

Стаття 32. Постійна служба

1 – Служба у ППБ має постійний та обов'язковий характер.

2 – Без звуження дії норм про звичайний режим роботи, персонал поліції не має права відмовлятися без поважних причин від з'явлення на своє робоче місце або від перебування на ньому поза межами свого робочого часу, а також від виконання будь-якого службового завдання, за умови, що його зміст відповідає категорії службовця.

Стаття 33. Графік роботи та кількість робочих годин на тиждень

1 – Без звуження дії положень попередньої статті, графік роботи встановлюється у відповідності до загальних законів.

2 – За межами звичайного графіка роботи служб, або тоді, коли це обумовлено станом безпеки або особливими обставинами, допускається створення чергових груп, кількість та розмір яких має бут адекватним існуючим обставинам.

3 – Правила прибуття на службу персоналу поліції, призначеного на зміну або до чергових груп, визначаються наказом національного директора таким чином, щоб домогтися кращого узгодження різних графіків несення служби.

4 – Базовим графіком роботи персоналу поліції є 36 годин на тиждень.

5 – Попереднє положення жодним чином не повинне зачіпати обов'язок постійної готовності до виходу на службу, а також несення служби у ППБ.

6 – Несення служби, яке триває довше, аніж це визначено попереднім пунктом, компенсується шляхом нарахування додаткових робочих годин на умовах, що визначаються рішенням членів Уряду, відповідальних за фінанси та внутрішню адміністрацію.

7 – Положення попередніх пунктів не є застосовними до персоналу з поліцейськими функціями ППБ, який входить до національних сил, що розгортаються для виконання міжнародних місій.

Стаття 34. Змінний режим роботи та чергування

1 – Змінною роботою вважається будь-який спосіб організації роботи окремої групи, коли персонал поліції почергово працює на одних і тих самих робочих місцях за встановленим графіком, включаючи графік його ротацій; такий спосіб організації роботи може діяти безперервно або з перервами, тобто персонал виходить на службу у різні години доби протягом періодів у декілька днів або тижнів.

2 – Характеристикою змінної роботи є наявність графіку виходу на службу з передбаченими у ньому ротаціями персоналу.

3 – Змінний режим роботи є: постійним у разі, якщо службові функції виконуються протягом семи днів на тиждень; тижневим подовженим – коли вони виконуються протягом п'яти робочих днів, а також у суботу або у неділю; та тижневим – якщо служба несеться з понеділка до п'ятниці.

4 – Змінний режим є повним, якщо служба несеться принаймні протягом трьох робочих змін на добу, і частковим, коли існують тільки дві зміни.

5 – Тривалість несення служби кожною зміною не повинна виходити за межі максимального робочого часу, визначеного законами, за виключенням виняткових обставин, що визначаються наказом національного директора.

6 – Передбачене статтею 105 право на надбавку за змінну роботу виникає тільки у разі одночасного виконання двох наступних умов:

a) включення службовця поліції до встановленого графіку несення служби;
b) одна з його змін повністю або частково випадає на нічний період.

7 – У цілях підпункту b) попереднього пункту вважається, що:

a) «нічний період» – це період часу, який триває від 22:00 до 7:00 наступного дня;
b) «зміна, яка частково випадає на нічний період» – це зміна, протягом якої не менше двох годин припадають на нічний період, визначений у попередньому підпункті.

8 – Несення служби черговими групами підлягає попередньому затвердженню компетентним органом.

Стаття 35. Управлінські функції

1 – Загальними завданнями національного директора є:

a) визначення графіків та порядку несення служби у ППБ;

b) визначення режимів несення служби, сумісних з періодами, визначеними у попередньому підпункті, у спосіб, що забезпечує постійне виконання завдань, поставлених перед ППБ.

2 – Окремими завданнями національного директора є:

a) визначення режимів несення служби та відповідних графіків;
b) затвердження кількості змін та їхньої тривалості;
c) затвердження графіків несення служби змінами;
d) затвердження роботи чергових груп.

Глава IV. Правила кар'єри

Розділ I. Ієрархія, посади, функції та професійний розподіл

Стаття 36. Командна ієрархія

1 – ППБ має ієрархічну організацію на всіх рівнях своєї структури, і персонал поліції підпорядковується командній ієрархії у відповідності до положень Закону № 53/2007 від 31 серпня.

2 – Метою командної ієрархії є встановлення для будь-яких обставин несення служби стосунків управління та субординації між персоналом поліції і визначається професійним розподілом, категоріями, вислугою та правилами просування, передбаченими у законі, без звуження змісту стосунків, що виникають у ході виконання поліцейських завдань та функцій.

Стаття 37. Кар'єра і категорії

Персонал поліції розподіляється у низхідному ієрархічному порядку на професії службовця поліції, керівника поліції та агента поліції, а у рамках цього професійного розподілу – на категорії, передбачені цим Законом-декретом.

Стаття 38. Вислуга

1 – Вислуга для всіх категорій службовців нараховується у відповідності до дати наказу про призначення службовця до відповідної категорії.

2 – У разі вступу до групи службовців поліції та групи агентів поліції вислуга за категорією нараховується від дня початку випробувального строку для остаточного призначення на посаду, у відповідності до положень пункту 6 статті 65.

3 – Службовці поліції, які мають однакову вислугу та категорію, розташовуються у шкалі рейтингу на основі результатів проходження відповідних конкурсних випробувань або ж, для випадків вступу до групи службовців поліції або групи агентів поліції, на основі остаточної кількості балів, отриманої на відповідних навчальних курсах, організованих у Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки та у Практичній школі поліції.

Стаття 39. Поліцейські посади та функції

1 – Поліцейськими посадами вважаються місця, закріплені у штатній структурі ППБ, яким відповідають функції, визначені у Законі № 53/2007 від 31 серпня, та у відповідних положеннях, а також посади, що існують у міжнародних організаціях, яким відповідають функції, що мають переважний поліцейський характер.

2 – Поліцейськими функціями вважаються такі, що передбачають здійснення повноважень, визначених законом для персоналу поліції.

3 – Зазначені у попередньому пункті функції розподіляються за класифікацією на:

a) функції командування та керування;
b) дорадчі функції;
c) наглядові функції;
d) виконавчі функції.

4 – Функція командування та керування реалізується через здійснення повноважень, наданих службовцю поліції для командування частинами, відділами та силами, їх спрямування, управління ними, їх координації та контролю на стратегічному, оперативному і тактичному рівнях у відповідності до їхньої складності, а також через несення відповідальності за виконання місій і за досягнуті результати.

5 – Дорадча функція полягає у наданні підтримки та порад командиру, директору або керівнику та реалізовується, зокрема,

через розробку досліджень, інформаційних листів, директив, планів, наказів та пропозицій з метою підготовки прийняття рішень та їх оголошення, а також контролю їх виконання.

6 – Наглядова функція реалізується через безпосередню координацію виконавчих функцій з метою виконання місій, що доручаються ППБ, та реалізації встановлених законом повноважень служб.

7 – Виконавча функція реалізується через виконання завдань та заходів силами частин, підрозділів, установ, органів та служб з метою здійснення доручених ППБ місій, а також передбачених для служб повноважень, а також через виконання прийнятих на себе міжнародних зобов'язань, включаючи участь у миротворчих та гуманітарних операціях, співпрацю у виконанні завдань публічного інтересу та поліцейську співпрацю.

Стаття 40. Характер функцій

За своїм характером поліцейські функції діляться на:

a) оперативні функції, коли йдеться, головним та переважним чином, про застосування поліцейських знань та прийомів;

b) функції оперативного забезпечення, коли йдеться про поєднання поліцейських знань та прийомів з іншими галузями знань.

Стаття 41. Кар'єра персоналу поліції

У кожній групі персоналу поліції існує кілька категорій, характеристиками яких є їхня кількість та призначення, функціональний зміст, ступені складності завдань та кількість оплачуваних посад у кожній категорії у відповідності до додатку I цього Законудекрету, що є його невід'ємною частиною.

Стаття 42. Виконання функцій

1 – Як правило, персоналу поліції належить виконувати функції, що відповідають функціональному змісту його категорії.

2 – У рамках однієї групи функціональний зміст вищих категорій включає у себе також зміст відповідних нижчих категорій без звуження принципу адекватності функцій професійним навичкам та кваліфікації.

3 – Опис функціонального змісту не може бути підставою для невиконання обов'язку виконувати накази – без відступу від положень пункту 3 статті 271 Конституції, а також не може бути перешкодою для призначення персоналу поліції функцій, які не є окремо виписані, але є спорідненими або функціонально близькими, такими, що можуть бути виконані персоналом згідно з його кваліфікацією та без приниження його професійного статусу.

Розділ II. Набір кадрів

Підрозділ I. Загальні положення

Стаття 43. Набір кадрів вступних категорій

1 – Встановлення правових стосунків публічного найму персоналу охорони правопорядку залежить від виконання вимог, передбачених у законодавстві, що врегульовує умови вступу на Курси підготовки службовців поліції та на Курси підготовки агентів.

2 – Професійна група начальників поліції комплектується кадрами виключно з числа персоналу, що належить до професійної групи агентів поліції.

Стаття 44. Вступні категорії

1 – Вступ до груп персоналу поліції здійснюється:

a) до категорії молодшого комісара у професійній групі службовців поліції – для осіб, які пройшли відповідний курс при Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки;

b) до категорії керівників групи керівників поліції – для осіб, які пройшли відповідний курс підготовки при Практичній школі поліції;

c) до категорії агента групи агентів поліції – для осіб, які пройшли відповідний курс при Практичній школі поліції.

2 – Вступ до категорій, про які йдеться у попередньому пункті, відбувається призначенням на першу оплачувану посаду відповідної категорії за винятком випадків, викладених у наступному пункті.

3 – Вступ персоналу поліції до категорії молодшого комісара через застосування норм статті 90 та до категорії керівника від-

бувається призначенням на першу оплачувану посаду або на посаду, яка відповідає вищому рівню винагороди, що слідує безпосередньо за цим рівнем першої посади у разі, якщо особі вже була призначена базова винагорода у такому ж самому або більшому розмірі.

Стаття 45. Набір кадрів вищої категорії

1 – Набір кадрів вищої категорії відповідної групи, за виключенням виняткових випадків призначення за особливі заслуги, передбачених у статті 61, залежить від наявності посади у штатному розкладі, від успішного проходження конкурсу або конкретного навчального курсу та від перевірки загальних умов прийняття та відповідного оцінювання зазначених чинників.

2 – Чинники та їх відповідне оцінювання, про які йдеться у попередньому пункті, це:

a) досвід, враховуючи оцінку мінімального терміну служби у відповідній категорії;

b) якість роботи особи, враховуючи оцінки якості роботи у відповідності до мінімальних показників, встановлених для кожної категорії;

c) рівень технічної компетентності, враховуючи наступні показники:

i) набуття мінімальної кількості кредитів загальної та спеціальної освіти;

ii) набрання мінімальної кількості балів на іспитах з вогневої підготовки поліції сумарно протягом попередніх 24 місяців;

iii) набрання мінімальної кількості балів на іспитах з фізичної підготовки сумарно протягом попередніх 24 місяців;

d) клас особистої поведінки, у відповідності до правил, встановлених Дисциплінарним статутом, з обов'язковою умовою належності службовця до зразкового класу поведінки або до 1-го класу поведінки;

e) виконання функцій, яке оцінюється за мінімальним рівнем виконання функцій, що відповідають функціональному змісту відповідної категорії.

3 – Мінімальний час служби у певній категорії може бути зменшений у випадках, коли виникає нагальна необхідність у заповненні посад наступної категорії, а персонал, який відповідав би конкурсним умовам, відсутній з огляду на невиконання вимоги мінімального часу служби.

4 – Відсутність оцінки якості роботи не може бути підставою для виключення особи з конкурсного відбору.

5 – Перелік попередніх вимог для кожної категорії встановлюється наказом національного директора.

Стаття 46. Процедура конкурсного відбору

Процедура конкурсного відбору для набору кадрами, передбачена у попередній статті, затверджується наказом членів Уряду, які відповідають за внутрішню адміністрацію та публічну адміністрацію.

Підрозділ II. Кар'єра службовців поліції

Стаття 47. Головний суперінтендант

1 – Набір у категорію головних суперінтендантів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа суперінтендантів, які мають щонайменше три роки дійсної вислуги у цій категорії та відповідають решті попередніх вимог.

2 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги.

Стаття 48. Суперінтендант

1 – Набір у категорію суперінтендантів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа інтендантів, які мають щонайменше чотири роки дійсної вислуги у цій категорії та відповідають решті попередніх умов.

2 – Обов'язковою передумовою є успішне проходження навчального курсу поліцейського управління та стратегії.

3 – Кількість робочих місць та умови прийняття на навчання за Курсом поліцейського управління та стратегії визначаються наказом національного директора.

4 – Організація навчального поліцейського управління та стратегії визначається окремим законодавством.

5 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй групі.

6 – Остаточні результати конкурсного відбору визначаються на основі результатів проходження навчального курсу поліцейського управління та стратегії, яким належить 30% у загальній оцінці, та результатів анкетної оцінки, яким належить 70% у загальній оцінці особи.

Стаття 49. Інтендант

1 – Набір у категорію інтендантів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа молодших інтендантів, які пройшли курс підготовки молодшого інтенданта при Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки та мають щонайменше чотири роки вислуги у своїй категорії, а також відповідають решті попередніх вимог.

2 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй групі, а також результатів випускних іспитів після проходження курсу підготовки службовців поліції та курсу поліцейського командування та управління.

Стаття 50. Молодший інтендант

1 – Набір у категорію молодших інтендантів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа комісарів, які мають щонайменше п'ять років дійсної вислуги у своїй категорії та відповідають решті попередніх вимог.

2 – Окремою попередньою вимогою є успішне проходження курсу поліцейського командування та управління.

3 – Кількість робочих місць та умови вступу на проходження курсу поліцейського командування та управління визначаються наказом національного директора.

4 – Організація курсу поліцейського командування та управління врегульовується окремим законодавством.

5 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй професійній групі, а також результати випускних іспитів після проходження вступного курсу для службовців поліції.

6 – Остаточні результати конкурсного відбору визначаються результатами проходження курсу поліцейського командування та управління, яким належить 40% у загальній оцінці, та результатів анкетної оцінки, яким належить 60% у загальній оцінці службовця.

Стаття 51. Комісар

1 – Набір у категорію комісарів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа молодших комісарів, які мають щонайменше п'ять років дійсної вислуги у своїй категорії та відповідають решті попередніх вимог.

2 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй професійній групі, а також результати випускних іспитів після проходження вступного курсу для службовців поліції.

Стаття 52. Молодший комісар

Остаточне призначення до категорії молодших комісарів отримують особи, які успішно пройшли курс підготовки службовців поліції при Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки, без будь-якого звуження дії положень статті 65.

Стаття 53. Курс підготовки службовців поліції

Організація курсу підготовки службовців поліції врегульовується окремим законодавством.

Підрозділ III. Кар'єра керівників поліції

Стаття 54. Головний керівник

1 – Набір у категорію головних керівників здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа керівників поліції, які мають щонайменше п'ять років активної вислуги у своїй категорії та відповідають решті попередніх вимог.

2 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй професійній групі, а також результатів випускних іспитів після проходження курсу підготовки керівників поліції.

Стаття 55. Керівник

Набір у категорію керівників здійснюється у відповідності до наявних робочих місць з числа персоналу поліції, який належить до професійної групи агентів, та має щонайменше п'ять років дійсної вислуги, а також успішні оцінки за курсом підготовки керівників поліції згідно із встановленим рейтингом.

Стаття 56. Курс підготовки керівників поліції

Організація курсу підготовки керівників поліції врегульовується окремим законодавством.

Підрозділ IV. Кар'єра агентів поліції

Стаття 57. Старший агент

1 – Набір у категорію старших агентів здійснюється шляхом конкурсного відбору осіб з числа агентів, які мають щонайменше п'ять років дійсної вислуги у своїй категорії та відповідають решті попередніх вимог.

2 – У процедурі конкурсного відбору використовується метод анкетної оцінки кар'єри службовця з оцінкою функцій, що ним виконувались, та рівня якості, досягнутого при цьому, а також наявності дисциплінарних санкцій та вислуги у своїй професійній групі, а також результатів випускних іспитів після проходження курсу підготовки агентів поліції.

Стаття 58. Агент

Остаточне призначення до категорії агентів отримують слухачі, які успішно пройшли курс підготовки агентів поліції при Практичній школі поліції, без будь-якого звуження дії положень статті 65.

Стаття 59. Курс підготовки агентів поліції

Вимоги до осіб, які можуть бути прийняті для проходження курсу підготовки агентів поліції, затверджуються наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію.

Розділ III. Призначення до вищої категорії та призначення на посади не за званням

Стаття 60. Призначення до вищої категорії

Призначення персоналу поліції до вищих категорій здійснюється у відповідності до положень цього Закону-декрету на первинну вступну оплачувану посаду відповідної категорії або ж на посаду, яка відповідає безпосередньо вищому рівню винагороди у випадках, коли особі вже була призначена базова винагорода у такому ж або вищому розмірі.

Стаття 61. Призначення за особливі заслуги

1 – Призначення за особливі заслуги означає вступ до категорії або групи, яка є безпосередньо вищою за рівнем аніж та, у якій знаходиться службовець, незалежно від наявності робочого місця та відповідності службовця вимогам вступу. При цьому на меті ставиться відзначення таких осіб:

a) службовців поліції, які здійснили вчинки високої мужності або виняткової відданості справі під час захисту осіб або майна або ж національної спадщини, ризикуючи власним життям;

b) службовців поліції, які протягом своєї служби продемонстрували високу технічну та професійну компетентність, видатні здібності командування або керування, а також відповідний рівень несення служби, який сприяє престижу ППБ та держави.

2 – Зазначені призначення входять до компетенції члена Уряду, відповідального за

внутрішню адміністрацію за поданням національного директора з урахуванням думки Ради з питань деонтології та дисципліни.

3 – Процедура призначення за особливі заслуги повинна забезпечуватись необхідними документами, які дають повну картину дій та вчинків службовця, та визначаються наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію.

4 – Призначення за особливі заслуги може здійснюватись посмертно.

Стаття 62. Накази про призначення

1 – Призначення до категорій, до яких може включатися персонал з поліцейськими функціями, належать до компетенції національного директора, за винятком випадків призначень за особливі заслуги, визначених у попередній статті.

2 – Витяги з наказів про призначення публікуються у 2-й серії видання «Diário da República».

Стаття 63. Призначення на посади не за званням

1 – Персонал поліції у виняткових випадках та на тимчасовій основі може бути призначений на посади не за званням до вищої категорії для виконання критично важливих посадових обов'язків або функцій, для комплектування яких не вдалося знайти службовців відповідної категорії або ж удатися до набору кадрів за винятковими правилами, як це передбачено у статті 62 Закону № 53/2007 від 31 серпня.

2 – Персонал поліції, призначений на посади не за званням, має права та обов'язки, встановлені для посади, функції якої він виконує.

3 – Персонал поліції, призначений на посади не за званням, займає робоче місце у категорії, до якої його було підвищено протягом часу, що відповідає тривалості його перебування у такій категорії.

Стаття 64. Тривалість роботи за призначенням не за званням

Робота за призначенням не за званням має максимальну тривалість шість місяців з можливістю подовження цього терміну не більше ніж до трьох років, за винятком випадків виконання міжнародних місій, у разі чого відповідні рішення входять до компетенції національного директора.

Глава V. Призначення та переміщення
Розділ I. Призначення
Стаття 65. Види юридичних відносин

1 – Юридичні відносини публічного найму персоналу поліції встановлюються шляхом остаточного призначення на невизначений період часу згідно з нормами загальних законів та цього Закону-декрету.

2 – Відлік строку остаточного призначення починається від випробувального строку тривалістю один рік.

3 – Прийняття персоналу до ППБ з метою проходження конкретних курсів підготовки для вступу до груп персоналу поліції здійснюється у режимі перехідних призначень на певний строк, за винятком випадків прийняття працівників, які вже мають юридичні відносини публічного найму, встановлені на невизначений строк, що зараховується як час проходження служби, на строк, який відповідає загальній тривалості, визначеній для конкретного навчального курсу, включаючи допустимі повторні проходження курсу згідно з відповідними нормами законодавства.

4 – Порядок здійснення оцінки випробувального періоду остаточного призначення персоналу поліції визначається наказом національного директора без звуження дії норм про остаточне оцінювання персоналу, що містяться у статті 12 Закону № 12-A/2008 від 27 лютого[2].

5 – Після успішного проходження випробувального строку остаточного призначення до груп службовця або агента поліції, відбувається перше призначення особи на посаду у відповідності до розкладу робочих місць, визначеного національним директором.

6 – Час випробувального строку зараховується до вислуги в усіх цілях обліку особового складу.

[2] Закон, який визначає статус договорів, кар'єри та винагороди працівників, які виконують публічні функції (прим. редактора).

Розділ II. Внутрішні переміщення між службами ППБ

Стаття 66. Інструменти внутрішніх переміщень

Окрім інструментів загальних переміщень, які передбачаються законом № 12-A/2008 від 27 лютого та повністю зберігають свою силу, існують окремі інструменти внутрішніх переміщень між службами ППБ:

a) призначення за власним бажанням;
b) призначення через переміщення до вищої категорії;
c) призначення за запрошенням;
d) призначення через потреби служби;
e) призначення на виняткових підставах.

Стаття 67. Призначення за власним бажанням

1 – Призначення за власним бажанням є призначенням службовця поліції до територіального підрозділу, іншого, аніж поліцейська частина, навчальний заклад або служба ППБ, на прохання цього службовця з метою отримання робочого місця у межах тієї ж самої категорії.

2 – Процедура призначення за власним бажанням може бути звичайною або екстраординарною.

3 – Звичайна процедура призначень за власним бажанням реалізується щорічно, як правило, станом на 1 липня шляхом розташування у службовому наказі повідомлень про наявні робочі місця та про інші вимоги.

4 – Екстраординарна процедура призначення за власним бажанням здійснюється в інтересах служби шляхом розташування відповідного оголошення згідно з вимогами попереднього пункту.

Стаття 68. Призначення через переміщення до вищої категорії

1 – Призначення через переміщення до вищої категорії є призначенням службовця поліції до територіального підрозділу у порядку конкурсного відбору осіб до складу вищої категорії.

2 – Призначення, про яке йдеться у попередньому пункті, здійснюється за вислугою років шляхом повідомлення, у порядку пріоритетності, про наявні робочі місця, що сформувались внаслідок реалізації екстраординарної процедури призначення через переведення особи.

Стаття 69. Призначення за запрошенням

1 – Призначення за запрошенням є призначенням службовця поліції до Національної дирекції, навчального закладу поліції, Спеціального управління поліції (СУП) або до соціальних служб ППБ, де він займе посаду аналогічної категорії.

2 – Система призначення за запрошенням може застосовуватися також для заповнення посад у територіальних підрозділах, для яких вимагається певний рівень освіти та конкретний досвід.

3 – Призначення за запрошенням може відбуватися тільки за зацікавленості і згоди особи, яка призначається.

4 – Про реалізацію зазначеної процедури оголошується у службовому наказі.

5 – Призначення за запрошенням здійснюється на термін у три роки з можливістю його продовження на періоди аналогічної тривалості аж до досягнення граничного терміну у 12 років.

Стаття 70. Призначення через потреби служби

1 – Призначення через потреби служби є призначенням службовця поліції, незалежно від його згоди, до будь-якої поліцейської частини, навчального закладу або служби ППБ, де він займе посаду аналогічної категорії, з огляду на нагальні потреби служби та публічного інтересу.

2 – Призначення через потреби служби може мати місце виключно у ситуаціях, коли застосування інших інструментів внутрішніх переміщень не є можливим.

3 – Призначення через потреби служби здійснюється на строк в один або два роки без можливості їх продовження у залежності від того, куди саме призначається особа: до континентальної території держави або Автономного регіону.

Стаття 71. Призначення на виняткових підставах

1 – Призначення на виняткових підставах є тимчасовим призначенням особи до територіального підрозділу для виконання нею функції аналогічної категорії з огляду на стан її здоров'я або стан здоров'я дружини/чоловіка або особи, з якою вона проживає у цивільному шлюбі, батьків або дітей з можливістю одночасного переведення осіб у разі, коли і чоловік, і дружина належать до службовців поліції.

2 – Виняткові підстави призначення ретельно розглядаються і таке призначення здійснюється на строки від трьох місяців до одного року, при цьому призначена особа втрачає право на призначення на посади, які звільняються внаслідок звільнення попередників.

Стаття 72. Звільнення від служби через переїзд

1 – Персонал поліції, який призначаються на посаду шляхом переміщення до вищої категорії, за запрошенням, через потреби служби або через відрядження на континентальну частину держави до місця, яке розташоване на відстані більше 50 км від їхнього звичайного місця проживання, або ж до островів у межах одного Автономного регіону і через це фактично змушені змінити місце проживання, мають право на звільнення від служби для переїзду на строк до 10 днів поспіль.

2 – У разі, якщо зазначені у попередньому пункті призначення здійснюються з переведенням з континенту до Автономних регіонів або ж з одного Автономного регіону до іншого або ж з Автономного регіону до континенту, тривалість відпустки для переїзду може бути подовжена до 15 днів поспіль.

3 – Зазначене у попередніх пунктах право в обов'язковому порядку реалізується протягом днів, що безпосередньо передують дню з'явлення на нове місце служби.

4 – За виняткових обставин, коли для цього існують поважні причини, національним директор може дати дозвіл на реалізацію права на відпустку протягом періоду часу, відмінного від того, що є визначеним у попередньому пункті.

5 – Положення цієї статті не застосовуються у разі, коли призначення на посаду відбувається на виконання дисциплінарних санкцій.

Стаття 73. Проходження служби у СУП

1 – Порядок набору кадрів, призначення на посади та проходження служби у СУП затверджується наказом національного директора без звуження дії положень, викладених у попередніх пунктах.

2 – Персонал призначається до СУП у режимі службового відрядження на періоди по два роки, які можуть далі продовжуватись на строки в один рік.

3 – Перебування оперативного персоналу СУП у службовому відрядженні та продовження такого відрядження залежить, окрім інших чинників, від отримання позитивних результатів на щорічних іспитах з фізичної та технічної підготовки, зміст яких затверджується керівником СУП.

Стаття 74. Особливі ситуації

1 – Службовці, які призначаються у режимі службового відрядження на посади заступників командирів поліцейських частин та командирів оперативних підрозділів СУП, адміністративно залишаються у підпорядкуванні Національної дирекції.

2 – Персонал поліції, призначений до міжнародних місій на строки, що перевищує шість місяців, адміністративно призначається у підпорядкування Національної дирекції.

Стаття 75. Правила

Правила реалізації та використання інструментів внутрішніх службових переміщень затверджуються наказом національного директора.

Глава VI. Статус персоналу

Розділ I. Мапа персоналу

Стаття 76. Затвердження мапи персоналу

Мапа персоналу із зазначенням кількісного складу штатних підрозділів ППБ затвер-

джується щорічно і може залишатися без змін або змінюватись за рішеннями члена Уряду, відповідального за внутрішню управління.

Розділ II. Статуси персоналу поліції

Підрозділ I. Функціональні статуси

Стаття 77. Види функціональних статусів

Персонал поліції може мати один із наступних функціональних статусів:

a) дійсна служба;

b) підготовка до відставки за вислугою років;

c) відставка за вислугою.

Стаття 78. Дійсна служба

1 – Персонал поліції вважається на дійсній службі у разі, якщо він фактично виконує свої функції або перебуває у готовності до виклику для їх виконання і не перебуває у стані підготовки до відставки за вислугою або у відставці.

2 – Персонал поліції на дійсній службі може знаходитися при виконанні службових обов'язків або не при виконанні службових обов'язків.

3 – Таким, що знаходиться при виконанні службових обов'язків, вважається персонал поліції на дійсній службі, який проходить службу у поліцейських частинах, навчальних закладах поліції та у службах Національної дирекції ППБ або ж виконує поліцейські функції та роботи за межами ППБ у випадках, які окремо передбачені у відповідних законах, зокрема, у випадках, передбачених статтями 14 та 15 Закону № 53/2007 від 31 серпня.

4 – Персонал поліції на дійсній службі вважається не при виконанні службових обов'язків у разі, якщо він знаходиться у наступних обставинах:

a) виконує публічні функції національних інтересу, які не мають поліцейського характеру;

b) тимчасово не несе службу через травму або хворобу у разі, коли неспроможність несення служби триває більше 12 місяців, а медична комісія через поважні та обґрунтовані причини і далі не може прийняти остаточне рішення щодо придатності або непридатності особи до служби;

c) тимчасово не несе службу через застосовані кримінальні або дисциплінарні санкції, за обов'язкової умови того, що виконання покарання, додаткової санкції або заходу не може бути сумісним з виконанням поліцейської функції;

d) перебуває у відпустці без збереження винагороди згідно з нормами загального закону та цього Закону-декрету.

5 – Персонал поліції, який перебуває в обставинах, визначених у підпункті a) попереднього пункту, не має права носити форму під час виконання дій у відповідності до доручених функцій, яким не відповідає право носіння форми або знаків розрізнення.

6 – У цілях обліку строку, встановленого у підпункті b) пункту 4, до нього зараховуються усі періоди захворювань та відпусток, наданих медичною комісією, якщо інтервал між такими двома послідовними періодами становив менше 30 днів.

Стаття 79. Статуси персоналу

Персонал на дійсній службі займає робочі місця, передбачені у штатному розкладі ППБ, за винятком призначень на тимчасові або позаштатні посади.

Стаття 80. Тимчасові посади

1 – Персонал поліції вважається таким, що перебуває на тимчасових посадах, у разі, коли він знаходиться в одній з наступних ситуацій:

a) на дійсній службі не при виконанні службових обов'язків у відповідності до норм пункту 4 статті 78;

b) на дійсній службі, готуючись до виходу у відставку за вислугою.

2 – Крім того, таким що перебуває на тимчасових посадах, вважається персонал поліції:

a) який входить до складу частин або формувань, створених під конкретне завдання або на тимчасовій основі і не передбачених у законі № 53/2007 від 31 серпня;

b) який очікує призначення виплат його винагороди іншими державними органами;
c) який призначений до соціальної служби ППБ і отримує винагороду саме за цю роботу;
d) який на постійній основі представляє державу у міжнародних органах;
e) який очікує на виконання рішень, що передбачають відсторонення від служби, або який пройшов статус підготовки до відставки за вислугою, або вийшов у відставку за вислугою та знаходиться в очікуванні офіційного акту на підтвердження зміни його статусу.

3 – Персонал поліції на тимчасових посадах не враховується у чисельності мапи персоналу ППБ.

Стаття 81. Позаштатні посади

1 – Персонал поліції на дійсній службі, який повертається з тимчасових посад або ж який був виправданий за результатами перегляду дисциплінарної або кримінальної справи, в обов'язковому порядку займає перше ж робоче місце, яке не є зайнятим і передбачене у відповідній категорії штатного розкладу і належить цій особі з огляду на хронологію змін її статусу.

2 – У передбачених попереднім пунктом випадках, якщо достатньої кількості робочих місць, передбачених для відповідної категорії у штатному розкладі, немає, зазначений у цьому пункті персонал залишається поза штатом до відкриття робочого місця у мапі персоналу.

3 – Положення попередніх пунктів застосовуються до порядку призначень за особливі заслуги.

Підрозділ II. Підготовка до відставки за вислугою

Стаття 82. Статус підготовки до відставки за вислугою

1 – Статус підготовки до відставки за вислугою – це статус, до якого переходять службовці, які заявляють про свою готовність до несення служби за обставин, коли виконується одна з наступних умов:

a) особа досягла віку, що є граничним для відповідної категорії;
b) особа має вік не менше 55 років та вислугу не менше 36 років, та висловлює своє бажання перейти до цього статусу;
c) особа була визнана Вищою медичною комісією такою, що має постійну часткову неспроможність виконувати відповідні функції, але має спроможність виконувати інші функції.

2 – Заява особи про готовність до служби, про яку йдеться у попередньому пункті, має бути подана не пізніше ніж за 30 днів до переходу до статусу підготовки до відставки за вислугою у випадку, передбаченому підпунктом a) попереднього пункту, або ж, у решті випадків, разом із заявою про зміну статусу.

3 – Перехід до статусу підготовки до відставки за вислугою в усіх випадках визначається рішенням члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію з можливістю делегування таких повноважень національному директору.

4 – Персонал, який перейшов до статусу підготовки до відставки за вислугою, має право у будь-який момент відмовитися від цього статусу і у такому разі перейти до загального статусу відставки за вислугою.

Стаття 83. Виконання робіт

1 – У статусі підготовки до відставки за вислугою персонал поліції виконує роботи, що відповідають стану його фізичного або психічного здоров'я, його відповідним знанням та досвіду, згідно з потребами та вимогами служби, не маючи при цьому права на одержання функцій командування або управління, за виключенням виняткових обставин, коли для цього існують поважні підстави.

2 – Порядок несення служби, передбачений у попередньому пункті, визначаються наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію.

3 – У статусі підготовки до відставки за вислугою персонал поліції і далі підпорядковується правилам посадової несумісності, пере-

буваючи при виконанні службових обов'язків, а також зберігає права та регалії персоналу на дійсній службі, за винятком наступних:

a) право на зайняття місця у мапі персоналу;
b) право на призначення до вищої категорії.

Стаття 84. Контингент при виконанні службових обов'язків

1 – Щорічно, наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію, визначається контингент службовців, який переводиться до статусу підготовки до відставки за вислугою, перебуваючи при виконання службових обов'язків.

2 – Персонал поліції у статусі підготовки до відставки за вислугою та при виконанні службових обов'язків у кількості, що перевищує чисельність контингенту, визначеного у попередньому пункті, має право вимагати свого переведення до статусу підготовки до відставки за вислугою не при виконанні службових обов'язків.

3 – Порядок задоволення таких заяв визначається наказом національного директора з урахуванням віку та вислуги осіб.

Стаття 85. Вікові обмеження

Максимальні вікові обмеження для переходу осіб до статусу підготовки до відставки за вислугою для персоналу поліції є наступними:

a) Старший суперінтендант – 62 роки;
b) Інші категорії та групи – 60 років.

Підрозділ III. Вихід у відставку за вислугою

Стаття 86. Перехід у відставку за вислугою

1 – Порядок виходу персоналу поліції у відставку за вислугою визначається законодавством, застосовним до працівників, які здійснюють публічні функції, постійними нормами цього Закону та іншими застосовними законами.

2 – До статусу відставки за вислугою переходить персонал на дійсній службі або у статусі підготовки до відставки, який знаходиться в одній з наступних ситуацій:

a) досягає віку, встановленого законом;
b) визнаний непридатним до будь-якої служби Вищою медичною комісією і має вислугу не менше п'яти років;
c) має вік не менше 60 років та подає клопотання про отримання такого статусу;
d) провів п'ять років у статусі підготовки до відставки.

Стаття 87. Дата переходу до статусу відставки за вислугою

Датою виходу у відставку за вислугою вважається день, коли під кутом зору закону, особа вважається такою, на яку поширюються умови або наказ про її вихід у відставку за вислугою.

Підрозділ IV. Вислуга

Стаття 88. Розрахунок вислуги

1 – Фактичною вислугою вважається час, протягом якого особа перебувала на дійсній службі або ж у статусі, який до неї дорівнюється законом, зокрема, наступне:

a) перебування особи на навчальному курсі при Вищому інституті поліції та внутрішньої безпеки для вступу до групи службовців поліції;
b) перебування особи на навчальних курсах при Практичній школі поліції для вступу до групи керівників та агентів поліції;
c) час, який особа провела у статусі підготовки до відставки при виконанні службових обов'язків.

2 – До строку фактичної вислуги не зараховується:

a) час перебування у будь-якій ситуації, яка не передбачає права на отримання винагороди;
b) час відбування покарання у вигляді позбавлення волі або дисциплінарної санкції, що має наслідком відсторонення від служби або відрахування років вислуги, за винятком тих випадків для обох ситуацій, коли рішення, що до них призвели, були скасовані.

Глава VII. Поліцейська підготовка

Стаття 89. Періодичність підготовки

1 – Поліцейська підготовка включає у себе напрямки початкової підготовки, підготовки за спеціалізацією, підвищення кваліфікації та безперервну підготовку.

2 – Співробітник поліції має право відвідувати навчальні заходи та заходи з підвищення кваліфікації на тих напрямках, де він виконує свої функції.

3 – Персонал поліції має обов'язок відвідувати навчальні курси та заходи з підвищення кваліфікації за напрямками роботи, на які його призначено.

4 – ППБ має право направляти персонал на навчальні заходи до інших організацій у відповідності до підписаних з ними угод про співпрацю.

5 – Проходження персоналом поліції інших навчальних заходів здійснюється з дозволу, що надається наказом національного директора.

6 – Факт закінчення курсів підготовки до вступу до вищої категорії у межах своєї групи може братися до уваги, під кутом зору загального законодавства, у цілях надання наукового ступеню на умовах, визначених у положенні.

7 – За винятками, які мають бути належним чином обґрунтованими та санкціонованими національним директором, персонал поліції, який отримав професійну освіту через структури ППБ або через її посередництво, зобов'язаний відслужити за своєю спеціальністю строк від одного до трьох років на умовах, що визначаються наказом національного директора, у залежності від тривалості курсу та рівня отриманої освіти. В іншому разі особа повинна повернути державі вартість навчання.

Стаття 90. Прийняття на курси службовців поліції

Персонал поліції віком менше 45 років має право претендувати на проходження курсу службовців поліції, що проводиться Вищим інститутом поліції та внутрішньої безпеки у відповідності до загальних правил прийняття, при цьому у щорічному наказі про встановлення вакансій для цих цілей має встановлюватися квота у розмірі 30%.

Стаття 91. Статус викладача та отримання посвідчень

1 – Статус викладача та порядок отримання посвідчень про завершення навчання з поліцейської тематики регулюються наказами національного директора.

2 – Розміри винагороди викладачів у режимі наростального підсумку визначаються наказом члена Уряду, відповідального за внутрішню адміністрацію та за публічну адміністрацію.

Глава VIII. Оцінка якості несення служби

Стаття 92. Система оцінювання

1 – Система оцінювання якості роботи персоналу поліції діє у формі відповідного атестату.

2 – Остаточна оцінка оформлюється у вигляді якісних показників, що розраховуються на основі кількості остаточних балів за кожним параметром оцінювання, включеного до згаданого атестату.

3 – Без звуження дії положень підпункту а) статті 27 Закону № 66-В/2007 від 28 грудня[3], диференціація показників якості забезпечується через встановлення максимальної частки у 25% для показників, що безпосередньо передують максимальному рейтингу, а у межах зазначених показників встановлюється частка у 5% для групи працівників, яким нараховані максимальні показники.

4 – Без звуження дії положень попереднього пункту, до набуття чинності атестату, що передбачається пунктом 1, оцінка якості роботи персоналу поліції здійснюється у відповідності до чинного законодавства з необхідними коригуваннями щодо диференціації якісних показників.

Глава IX. Положення про винагороди

Розділ I. Винагороди

Стаття 93. Порядок

1 – Для персоналу поліції діє порядок встановлення розміру винагороди, застосовний для працівників, які виконують публічні

[3] Закон, який визначає систему оцінювання працівників публічної адміністрації (прим. редактора).

функції з урахуванням специфіки, визначеної у цьому Законі-декреті.

2 – Відповідно до застосовних норм законодавства, ППБ в обов'язковому порядку робить внески до соціальних фондів.

3 – Розмір винагороди, що виплачується службовцям у статусі підготовки до відставки при виконанні службових обов'язків, є таким самим, що й розмір, розрахований як середнє від річного розміру за останній рік плюс надбавки, на які службовці мають право з огляду на функції, які вони будуть виконувати.

4 – Розмір винагороди для службовців у статусі підготовки до відставки не при виконанні службових обов'язків визначається за формулою (R x T)/36, де R є розміром місячної винагороди, визначеної у відповідності до статей 47 – 51 Закону про пенсії, а T – виражена у роках кількість місяців вислуги з відрахуванням відповідних цифр розрахунку пенсій та пенсії на доживання. Ця цифра не може бути більше ніж 36.

Стаття 94. Таблиці винагород

1 – Порядок визначення рівнів, що визначають розміри винагороди та відповідних грошових сум, а також відповідних винагород за посадами для категорій груп службовців поліції, керівників поліції та агентів поліції, наведений у додатку II до цього Закону-декрету, який є його невід'ємною частиною.

2 – Базовий розмір винагороди особи на посаді національного директора ППБ встановлюється на основі рівня винагород 86 єдиної таблиці винагород.

3 – Базовий розмір винагороди особи на посаді заступника національного директора, який керує оперативно-безпековим підрозділом ППБ, визначається на основі рівня винагород 74 єдиної таблиці винагород.

4 – Базові розміри винагород осіб на інших посадах заступників національного директора та національного інспектора ППБ визначаються на основі рівня винагород 68 єдиної таблиці винагород.

5 – На виконання положень пункту 1, для службовців, які навчаються на курсах службовців поліції та агентів поліції, діють норми додатку III цього Закону-декрету, що є його невід'ємною частиною.

6 – Особи на посадах, передбачених у пунктах 2, 3 та 4, можуть вибрати для себе свій початковий режим нарахування винагород, коли вони були працівниками, які виконують публічні функції, або ж коли вони мали відношення до судової магістратури, Служби публічного представництва[4], Збройних сил або до сил та служб безпеки.

7 – У ході переходу на нову систему груп та категорій персонал поліції переоблікується у відповідності до положень статті 104 закону № 12-A/2008 від 27 лютого.

Стаття 95. Перехід на нові групи та категорії

1 – До груп службовця поліції, керівника поліції та агентів поліції переходить особовий склад поліції, зарахований до груп службовців поліції, керівників поліції та агентів поліції відповідно.

2 – У межах групи службовців поліції перехід здійснюється до категорії, якій відповідає поточна посада службовця.

3 – У межах групи керівників поліції особи на поточних посадах заступників керівників та керівників переходять до нової категорії керівників.

4 – У межах групи агентів поліції перехід здійснюється до категорії, якій відповідає категорія поточної посади особи.

Стаття 96. Варіанти вибору базового розміру винагороди

За всіх обставин, коли персонал поліції за правилами переходу починає виконувати свої обов'язки на місці або на посаді, відмінних від тих, які вони мали до цього, їм надається можливість у будь-який момент вибрати для себе розмір винагороди, яка їм належала за початковим місцем роботи.

Стаття 97. Представницькі видатки

1 – Особам на посадах, передбачених у додатку IV цього Закону-декрету, що є його

[4] Найменування органу публічного обвинувачення. В оригіналі – «Ministério Público» (прим. редактора).

невід'ємною частиною, належить право на щомісячне отримання представницьких видатків у відповідності до норм про керівний персонал служб та органів центральної державної адміністрації через їх прирівнювання до відповідних посад вищої та проміжної управлінської ланки 1-ого та 2-ого ступенів.

2 – Посади проміжної управлінської ланки 1-го та 2-го ступенів, передбачені, відповідно, в Указах №№ 383/2008 від 29 травня та 416/2008 від 11 липня, прирівнюються у цілях створення всіх правових наслідків до посад проміжного управлінського рівня 1-го та 2-го ступенів, що передбачаються Законом про керівний персонал служб та органів центральної державної адміністрації.

3 – У випадках, коли особи на посадах, зазначених у попередніх пунктах, мають право на отримання одночасно командирської надбавки та грошей на представницькі видатки, із загальної суми представницьких видатків відраховується сума командирської надбавки.

Стаття 98. Видатки, пов'язані з відрядженнями

1 – Порядок компенсації видатків, пов'язаних з відрядженнями персоналу поліції регулюється відповідним регуляторним актом.

2 – Без звуження дії положень попереднього пункту, загальна сума пов'язаних з відрядженнями видатків автоматично коригується за коефіцієнтом коригування суми видатків на відрядження, застосовним для решти працівників, які виконують публічні функції.

Стаття 99. Надання послуг

Персонал поліції, який долучається до надання послуг, що можуть надаватися ППБ згідно із законом № 53/2007 від 31 серпня, має право на отримання винагороди за свою фактичну участь у таких послугах у відповідності до положень належного регуляторного акту.

Стаття 100. Компенсація за службові переміщення

1 – Персонал поліції, який отримує посади через призначення до вищої категорії, за запрошенням, через потреби служби або через відрядження у місцевості, розташованій на відстані більше 50 км від його звичайного місця проживання і, фактично, змінює місце проживання має право на:

a) одноразову виплату видатків на відрядження з розрахунку 30 діб;
b) оплату видатків на перевезення членів своєї родини.

2 – У разі, якщо зазначені у попередньому пункті службові переміщення відбуваються з континентальної частини до Автономних регіонів, між Автономними регіонами або з Автономних регіонів на континентальну частину, службовці мають право на одноразову виплату видатків на відрядження з розрахунку 60 діб без звуження їхнього права на компенсацію транспортних видатків, передбачену у попередньому пункті, включаючи видатки на перевезення багажу в обсязі до 4 м^3.

3 – У випадках переведення або переміщення між островами одного Автономного регіону застосовується порядок, передбачений у попередньому пункті, але видатки на відрядження виплачуються з розрахунку 30 діб.

4 – Персонал поліції, який проходить випробувальний строк для прийняття до групи та перебуває на своїй першій посаді у професійній групі, не має права на пільги, передбачені у попередніх пунктах.

5 – Положення попереднього пункту стосуються також слухачів курсів для вступу до груп службовця поліції, керівника поліції та агента поліції, які проводяться Вищим інститутом поліції та безпеки та Практичною школою поліції.

Розділ II. Надбавки

Стаття 101. Види надбавок

1 – Персонал поліції має право на такі надбавки до базової винагороди:

a) надбавка за службу у силах безпеки;
b) спеціальна службова надбавка;
c) надбавка за патрулювання;
d) надбавка за змінну роботу та роботу у чергових групах;
e) командирська надбавка;
f) надбавка за місце проживання.

2 – Надбавка, передбачена у підпункті a) попереднього пункту, у цілях розрахунку розміру винагороди для особи у статусі підготовки до відставки та відставки за вислугою, розраховується за правилам розрахунку основної винагороди у відповідності до положень підпункту a) пункту 1 статті 47 Закону про пенсії.

3 – Надбавки, передбачені у підпунктах b), c), d) та e) пункту 1, беруться до уваги при розрахунку розміру винагороди для особи у статусі підготовки до відставки та відставки за вислугою у відповідності до положень підпункту a) пункту 1 статті 47 Закону про пенсії.

4 – Без звуження дії інших вимог, що наводяться у наступних статтях, надбавки належать особам, які займають відповідні посади або місця, передбачені у штатному розкладі ППБ.

5 – Під час виконання функцій на посадах або на робочих місцях за межами штату ППБ, які при цьому вважаються такими, що мають поліцейський характер, особам виплачується надбавка за службу у силах безпеки у разі, якщо ця особа вибрала для себе варіант базового розміру винагороди.

Стаття 102. Надбавка за службу у силах безпеки

1 – Надбавка за службу у силах безпеки виплачується до основної винагороди щомісячно персоналу поліції при виконанні службових обов'язків з огляду на особливий режим служби, її складність та на конкретні обмеження, що накладаються на поліцейських, на ризик, небезпеки та на постійну готовність до служби. Її розмір розраховується таким чином:

a) перемінна складова, що встановлюється на рівні 14,5% від базового розміру винагороди;

b) фіксована складова у розмірі 31,04 євро.

2 – Розмір надбавки за службу у силах безпеки збільшується у своїй перемінній частині з 14,5 до 20% за наступним графіком та правилами:

a) з 1 січня 2010 року розмір надбавки за службу у силах безпеки становить 16% від розміру базової винагороди, що належить персоналу поліції, плюс фіксована складова, значення якої розраховується за наступною формулою:

SSFS = (RB x 16 %) + SSFSf

b) з 1 січня 2011 року розмір надбавки за службу у силах безпеки відповідає значенню, розрахованому за правилами попереднього пункту плюс 2% від розміру базової винагороди, яка належить персоналу поліції за станом на 31 грудня 2010 року і розраховується за наступною формулою:

SSFS = SSFS 2010 + (2 % x RB 2010)

c) з 1 січня 2012 року розмір надбавки за службу у силах безпеки відповідає значенню, розрахованому за правилами попереднього пункту, плюс 2% від розміру базової винагороди, яка належить персоналу поліції за станом на 31 грудня 2011 і розраховується за наступною формулою:

SSFS = SSFS 2011 + (2 % x RB 2011)

3 – У цілях виконання вимог попереднього пункту, до уваги береться наступне:

SSFS – добавка за службу у силах безпеки;

RB – базова винагорода;

SSFSf – фіксована складова надбавки за службу у силах безпеки.

4 – Розмір надбавки за службу у силах безпеки береться до уваги при розрахунку святкових та різдвяних виплат.

5 – Надбавка за службу у силах безпеки, якщо вона нараховується службовцям збройних сил, які несуть службу в ППБ, не може додаватися до будь-якої іншої надбавки, що нараховується з огляду на належність особи до збройних сил.

Стаття 103. Спеціальна службова надбавка

1 – Спеціальна службова надбавка виплачується як надбавка до місячної винагороди для персоналу поліції, який підвищив свою кваліфікацію на спеціалізованих курсах поліції, відповідних місцю його роботи, за виконання функцій на своєму робочому місці в особливо складних умовах, у шкідливих умовах та в умовах підвищеного фізичного

навантаження, які відповідають функціям операцій з боротьби проти організованої злочинності або з протидії насильницьким діям високої інтенсивності, із забезпечення особистої охорони, з нейтралізації вибухових пристроїв, з підтримання публічного порядку та з проведення кримінальних розслідувань.

2 – Призначення спеціальної службової надбавки залежить від фактичного виконання оперативних функцій, відповідних місіям, згаданим у попередньому пункті, у частинах або підрозділах, передбачених штатною структурою ППБ.

3 – Спеціальна службова надбавка встановлюється у наступних розмірах:

a) оперативні функції кримінальних розслідувань – 149,33 євро;
b) оперативні функції у Корпусі втручання та в Оперативній кінологічній групі Спеціального управління поліції – 283,80 євро;
c) оперативні функції у Центрі знешкодження вибухових пристроїв Спеціального управління поліції – 303,02 євро;
d) оперативні функції у Корпусі особистої охорони Спеціального управління поліції – 331,53 євро;
e) оперативні функції у Групі спеціальних операцій Спеціального управління поліції – 462,66 євро.

4 – Командир та заступник командира СУП мають право на спеціальну службову надбавку у розмірі, який відповідає найбільшій із сум, наведених у попередньому пункті.

Стаття 104. Надбавка за патрулювання

1 – Персонал поліції, який виконує завдання патрулювання, має право на надбавку за патрулювання, що призначається як компенсація за обмеження, складності та відповідальність, що випливає з особливих умов праці на захист безпеки людей та майна, на підтримку публічного порядку та спокою та на забезпечення дотримання законів, а також на виконання робіт з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій і катастроф.

2 – Право на надбавку за патрулювання виникає за умови одночасного виконання наступних вимог:

a) належність службовця поліції до затвердженої службової структури;
b) фактичне несення служби за межами приміщень свого штатного підрозділу.

3 – Місячна надбавка за патрулювання встановлюється у наступних розмірах:

a) керівники – 65,03 євро;
b) агенти – 59,13 євро.

4 – Надбавка за патрулювання не може додаватися до спеціальної службової надбавки.

Стаття 105. Надбавка за змінну роботу та службу у чергових групах

1 – Надбавка за змінну роботу, яка належить службовцю за несення служби у змінному режимі відповідно до положень статті 34, є надбавкою до місячної винагороди, що призначається персоналу поліції за обмеження, пов'язані з виконанням робочих функцій або ж функцій з оперативного забезпечення у змінному режимі з метою безперервного забезпечення потреб поліцейської служби.

2 – Надбавка за змінну роботу встановлюється для групи персоналу поліції у таких розмірах:

a) змінна робота у безперервному режимі, повністю:
i) службовці – 175,90 євро; ii) керівники – 165,80 євро; iii) агенти – 154,99 євро;
b) змінна робота у безперервному режимі, частково:
i) службовці – 159,14 євро; ii) керівники – 150,01 євро; iii) агенти – 140,23 євро;
c) змінна робота у тижневому подовженому режимі, повністю:
i) службовці – 159,14 євро; ii) керівники – 150,01 євро; iii) агенти – 140,23 євро;
d) змінна робота у тижневому подовженому режимі, частково:
i) службовці – 142,39 євро; ii) керівники – 134,22 євро; iii) агенти – 125,47 євро;
e) змінна робота у тижневому режимі, повністю:
i) службовці – 142,39 євро; ii) керівники – 134,22 євро; iii) агенти – 125,47 євро;
f) змінна робота у тижневому режимі, частково:
i) службовці – 125,64 євро; ii) керівники – 118,43 євро; iii) агенти – 110,71 євро.

3 – Надбавка за роботу у чергових групах є надбавкою до винагороди виняткового характеру, яка призначається персоналу поліції, на який покладається обов'язок з'являтися на робоче місце або перебувати на ньому з метою забезпечення роботи служб, або ж у тих випадках, коли цього вимагають міркування безпеки або особливі обставини.

4 – Надбавка за роботу у чергових групах розраховується у залежності від кількості годин, відпрацьованих у режимі чергової групи, при цьому погодинна ставка визначається за формулою (Rm x 12)/(52 x n), де Rm – це сума, що відповідає рівням винагороди 6, 7 та 8 відповідно для персоналу поліції груп агентів, керівників та службовців поліції, а n – це звичайний час роботи на тиждень.

5 – У цілях виконання попереднього пункту, годинна ставка визначається з урахуванням наступного:

a) у нічний час, у вихідні та святкові дні, ставка визначається перемноженням результату зазначеної формули на 2;
b) у вихідні та у святкові дні, але не у нічний час ставка визначається перемноженням результату зазначеної формули на 1,5;
c) у нічний час, але не у вихідні або святкові дні ставка визначається перемноженням результату зазначеної формули на 1,25;
d) у решті випадків ставка визначається через застосування наведеної вище формули.

6 – Місячний розмір надбавки за роботу чергових групах не може перевищувати розмір найвищої надбавки за змінну роботу для відповідної професійної групи.

Стаття 106. Командирська надбавка

1 – Командирська надбавка – це надбавка до місячної винагороди, яка призначається персоналу поліції з огляду на відповідальність та обмеження, що випливають з виконання функцій командування, керування поліцією та нагляду за нею.

2 – Командирська надбавка може нараховуватись тільки за фактичне виконання зазначених функцій у фіксованому місячному розмірі персоналу поліції у відповідності до додатку V цього Закону-декрету, що є його невід'ємною частиною.

Стаття 107. Надбавка за місце проживання

1 – В усіх випадках, коли можливість забезпечити службовця житлом коштом Держави відсутня, персонал поліції, згаданий у статті 27, має право на місячну виплату надбавки за місце проживання у розмірі 329,43 євро, за умови одночасного виконання наступних вимог:

a) службовець призначений на посаду у місцевості, розташованій на відстані більше ніж 50 км від його постійного місця проживання;
b) службовець фактично змінює місце проживання; а також
c) родина службовця переїжджає на нове місце разом з ним.

2 – У разі, коли родина службовця не переїжджає разом з ним, розмір надбавки місце проживання зменшується до:

a) 235,20 євро, якщо службовець призначається у місцевість, розташовану на відстані більше 100 км від місця його постійного проживання;
b) 188,25 євро, якщо службовець призначається у місцевість, розташовану на відстані більше 50 км від місця його постійного проживання.

3 – У тих випадках, коли службовець отримує призначення до Автономних регіонів Азорських островів або Мадейри, або ж коли службовець, який має місце постійного проживання у будь-якому з цих регіонів, отримує призначення на континент, надбавка за місце проживання становить 329,43 або 282,37 євро, залежно від того, супроводжує службовця його родина або ні.

4 – У разі, якщо службовець не має родини, зазначені у попередніх пунктах суми зменшуються на 25%.

5 – Виплата надбавки за місце проживання не здійснюється у таких випадках:

a) якщо службовець або його чоловік/дружина має власне житло на відстані до 50 км від місця служби;

b) у разі і тією мірою, якою переміщення службовця дає йому право на отримання компенсації за видатки, пов'язані з відрядженням;
c) у разі, коли аналогічну надбавку отримує чоловік/жінка службовця.

6 – Місячна надбавка за місце проживання призначається після надання наступних підтверджувальних документів:
a) договір оренди на ім'я службовця або його/її чоловіка/дружини;
b) чек оплати орендної ставки на ім'я службовця поліції або його/її чоловіка/дружини;
c) документ, що підтверджує факт придбання житла.

7 – Персонал поліції, не згаданий у статті 27, так само має право на надбавку за місце проживання на визначених у попередніх пунктах умовах у разі, якщо він отримує призначення через потреби служби у місцевості, розташованій на відстані більше 50 км від його постійного місця проживання, і фактично змінює місце проживання.

8 – Розміри надбавки за оренду житла автоматично коригуються за тим самим відсотком коригування, який застосовується до видатків на відрядження для решти працівників з публічними функціями.

9 – У виняткових випадках підвищеного рівня розцінок на місцевому ринку житла службовцеві може призначатися надбавка за місце проживання у розмірі, вищому, аніж зазначено у попередніх пунктах; відповідне рішення приймається членами Уряду, відповідальними за фінанси та за внутрішню адміністрацію.

10 – Персонал поліції, не згаданий у статті 27, має право на надбавку протягом періоду тривалістю до 24 місяців на умовах, визначених у попередніх пунктах, у разі, якщо він отримує призначення у місцевості, розташованій на відстані більше 50 км від постійного місця проживання у зв'язку з ліквідацією поліцейської частини, у якій цей персонал проходив службу; при цьому він повинен фактично змінити місце проживання.

11 – Зазначена у попередньому пункті надбавка не призначається у випадках, коли службовець подав клопотання про його призначення до місцевості, яка і є місцевістю, визначеною у попередньому пункті.

Розділ III. Премії за якість роботи

Стаття 108. Колективні премії за якість роботи

1 – Без звуження дії норм про призначення премій за якість роботи, що містяться у законі, національний директор має право призначати премії за якість роботи персоналу поліції підрозділів і служб, який особливо відзначився під час виконання місій ППБ, що підтверджується досягнутими результатами.

2 – У випадках, передбачених у попередньому пункті, загальний розмір призначеної премії зменшується до сум, які фактично є наявними для виплати премій.

Глава X. Соціальний захист та соціальні виплати

Стаття 109. Соціальний захист

На персонал поліції поширюються норми соціального захисту, застосовні до працівників, які виконують публічні функції.

Стаття 110. Додаткові соціальні пільги

Персонал поліції та члени їхньої сім'ї мають право на додаткові соціальні пільги, що надаються через Соціальну службу ППБ у відповідності до норм спеціального закону.

Стаття 111. Харчування

1 – Персонал поліції має право на допомогу на харчування у відповідності до норм спеціального законодавства.

2 – Без звуження дії положень попереднього пункту, розмір допомоги на харчування автоматично коригується за коефіцієнтом, застосовним до інших працівників з публічними функціями.

Глава XI. Перехідні та прикінцеві положення

Статті 112-124

(…)

Стаття 125. Набуття чинності

Цей Закон-декрет набуває чинності 1 січня 2010 року.

Закон Сполученого Королівства про поліцію від 1996 року[1]

Частина I. Організація сил поліції

1. Поліцейські зони

(1) Англія та Уельс поділяються на поліцейські зони.

(2) Поліцейськими зонами, зазначеними у підрозділі (1) є:

(a) Зони, перераховані у Додатку 1 (з урахуванням усіх змін, внесених до цього додатку наказом, виданим відповідно до розділу 32, 58 Закону про місцеве врядування від 1972 року або до розділу 17 Закону про місцеве врядування від 1992 року);

(b) Округ столичної поліції та

(c) Поліцейська зона Лондон Сіті.

(3) Посилання у Додатку 1 на будь-які зони місцевого врядування є посиланнями на зону у тому вигляді, у якому вона існує зараз.

Сили за межами Лондону

2. Утримання сил поліції

Сили поліції утримуються у всіх поліцейських зонах, які наразі перелічені у Додатку 1.

3. Створення органів поліції

(1) У кожній поліцейській зоні, яка наразі входить до переліку Додатку 1, створюються органи поліції.

(2) Орган поліції, що створюється відповідно до цього розділу для будь-якої зони, є органом управління з назвою «орган поліції», до якої додається назва зони.

4. Склад органів поліції, тощо

(1) Згідно з підрозділом (2) кожен орган поліції, створений відповідно до розділу 3, повинен мати у своєму складі сімнадцять членів[2].

(2) Державний секретар[3] має право видавати накази стосовно органів поліції, які матимуть у своєму складі більше сімнадцяти службовців, з визначенням у них конкретного органу поліції та конкретного непарного числа його службовців.

(3) Статутний акт[4], який містить у собі наказ, зазначений у підрозділі (2), після його видання подається до Парламенту.

(4) Додатки 2 і 3 є застосовними до органів поліції, створених відповідно до розділу 3, і до призначення їхніх службовців.

5. Скорочення чисельності органів поліції

(1) Цей розділ стосується будь-якого наказу, що видається відповідно до розділу 4(2) та змінює або скасовує попередній наказ з метою скорочення кількості членів органу поліції.

(2) Перш ніж видавати наказ, про який йдеться у цьому розділі, Державний секретар повинен провести консультації:

(a) з органом поліції;

(b) з радами, які є відповідними радами для органу поліції у цілях положень Додатку 2, а також

(c) з будь-яким комітетом з відбору, створеним відповідно до нормативних положень, виданих згідно з розділом 29(2) Закону про мирових суддів від 1997 року, відповідальним за призначення членів даного органу поліції, або представленим в об'єднаному комітеті, на який покладена така відповідальність.

(3) Наказ, про який йдеться у цьому розділі, може містити у собі положення стосовно

---

[1] Переклад з англійської мови здійснено Сергієм Колесником за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

[2] Згідно з Додатком 2 до цього Закону, 9 членів органу поліції обираються з числа членів відповідної місцевої ради, 5 членів – призначаються Державним секретарем і 3 члени з числа магістратів (прим. редактора).

[3] Найменування посади міністра в Англії. В оригіналі – «Secretary of State» (прим. редактора).

[4] Загальна назва підзаконних нормативних актів, повноваження на прийняття яких делегується від Парламенту до органів виконавчої влади. Однак Парламент зберігає повноваження контролю за такими актами. В оригіналі – «statutory instrument» (прим. редактора).

скасування призначення існуючих службовців органу та стосовно нових або повторних призначень.

5A. Утримання сил столичної поліції

В окрузі столичної поліції утримуються власні сили поліції.

5B. Створення органу столичної поліції

(1) В окрузі столичної поліції існує власний орган поліції.

(2) Орган поліції, створений відповідно до цього розділу, є органом управління з назвою Орган столичної поліції.

5C. Склад Органу столичної поліції

(1) До складу Органу столичної поліції входять двадцять три службовця (відповідно до підрозділу (2)[5].

(2) Державний секретар має право видавати накази стосовно кількісного складу Органу столичної поліції із зазначенням точної кількості службовців, яка має бути не меншою аніж сімнадцять та бути непарним числом.

(3) Перш ніж видавати наказ, передбачений у підрозділі (2), яким кількість службовців Органу столичної поліції скорочується, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) Органом Великого Лондону;

(b) Органом столичної поліції, а також

(c) з особою або органом, який відповідає за призначення членів Органу магістратських судів Великого Лондону згідно з нормативними положеннями, виданими відповідно до розділу 30B Закону про мирових суддів 1997 року (який у силу параграфу 5(b) Додатку 2A до цього Закону призначає суддів магістрату службовцями Органу столичної поліції).

(4) Наказ, про який йдеться у підрозділі (2), що скорочує кількість службовців Органу столичної поліції, може містити у собі положення стосовно скасування призначень існуючих службовців Органу столичної поліції та стосовно нових або повторних призначень.

(5) Статутний акт, який містить у собі наказ, зазначений у підрозділі (2), після його видання подається до Парламенту.

(6) Додатки 2A і 3 є застосовними до Органу столичної поліції та до призначення його службовців.

6. Загальні функції органів поліції

(1) Кожен, створений відповідно до розділу 3, орган поліції повинен забезпечувати утримання ефективних та дієвих сил поліції у своїй зоні.

(2) У ході виконання своїх функцій кожен орган поліції, створений відповідно до розділу 3, повинен брати до уваги:

(a) цілі, визначені Державним секретарем відповідно до розділу 37;

(b) цілі, визначені органом відповідно до розділу 7;

(c) цільові показники роботи, визначені органом згідно з вказівками, виданими відповідно до розділу 38, або на інших підставах, а також план місцевої поліцейської діяльності, виданий органом відповідно до розділу 8.

(3) У ході виконання функцій, про які йдеться у кодексі поведінки, виданому відповідно до розділу 39, створеному згідно з положеннями розділу 3 органу поліції належить дотримуватись норм цього кодексу.

(4) Орган поліції повинен виконувати всі розпорядження, що віддаються йому Державним секретарем відповідно до розділу 38 або 40.

(5) Норми цього розділу є застосовними до Органу столичної поліції таким самим чином, яким вони застосовуються до органу поліції, створеного відповідно до розділу.

6A. Трирічні стратегічні плани

(1) Кожен орган поліції, що утримує сили поліції у поліцейських зонах Англії та Уельсу повинен, до початку кожного відповідного трирічного періоду, видавати план («триріч-

[5] Згідно з Додатком 2A до цього Закону, 12 членів органу поліції обираються з числа членів Зібрання Лондону, 7 членів призначаються мером Лондону і 4 члени – з числа магістратів (прим. редактора).

ний стратегічний план»), яким визначається середньострокова і довгострокова стратегія поліцейської діяльності у цій зоні протягом даного періоду часу.

(2) Перш ніж орган поліції видасть трирічний план на певний період часу, необхідно, щоб проект плану, де визначається середньострокова і довгострокова стратегія поліцейської діяльності у зоні компетенції цього органу, був:

(a) підготовлений старшим офіцером сил поліції, що утримуються даним органом, а також

(b) представлений ним органу поліції на розгляд.

(3) У ході підготовки проекту плану старший офіцер сил поліції повинен брати до уваги позицію населення, яке проживає у цій поліцейській зоні, яка вивчаються у порядку, передбаченому розділом 96.

(4) Орган поліції, який випустив трирічний стратегічний план на будь-який період часу, має право вносити у такий план зміни у будь-який час протягом зазначеного періоду.

(5) У ході видання, підготовки або зміни трирічного стратегічного плану або проекту такого плану орган поліції або старший офіцер поліції повинен брати до уваги Національний план поліцейської діяльності, що діє на даний час.

(6) Державний секретар:

(a) повинен визначати для органів поліції та для старших офіцерів поліції керівні принципи стосовно питань, які мають міститися у трирічному стратегічному плані, а також стосовно формату такого плану, а також

(b) має право періодично переглядати та змінювати ці керівні принципи. При цьому всі органи поліції та старші офіцери поліції зобов'язані брати до уваги зазначені у цьому розділі керівні принципи під час видання, підготовки або зміни такий планів або їхніх проектів, що готуються згідно з нормами підрозділу (2).

(7) Перш ніж видавати або переглядати керівні принципи, згадані у підрозділі (6), Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) усіма іншими особами, з якими він вважає це за доцільне.

(8) Орган поліції, що має намір видати план відповідно до цього розділу або внести у нього зміни, повинен подати такий план або зміни, що до нього пропонуються, Державному секретарю.

(9) В усіх випадках, коли орган поліції видає трирічний стратегічний план або вносить до нього зміни, такий орган зобов'язаний:

(a) направити примірник плану або плану із змінами до Державного секретаря, а також

(b) забезпечити оприлюднення плану або плану із змінами. При цьому примірник плану із змінами, що передається Державному секретареві, а також публікація зміненого плану повинна містити вказівки на внесені зміни або ж супроводжуватись документом, що визначає або описує такі зміни, або ж публікується разом з планом.

(10) Якщо Державний секретар має підстави вважати, що:

(a) трирічний стратегічний план органу поліції або

(b) пропозиції органу поліції щодо такого плану або щодо змін до нього має розбіжності з Національним планом поліцейської діяльності, що діє у фінансовому році, на який повністю або частково припадає період часу, якого стосується стратегічний план, він, перш ніж повідомити орган поліції про такий висновок щодо наявності розбіжностей, повинен провести консультації з особами, зазначеними у підрозділі (11).

(11) Цими особами є:

(a) орган поліції, якого стосується питання;

(b) старший офіцер сил поліції, що утримуються цим органом;
(c) особи, які, на думку Державного секретаря, представляють інтереси органів поліції, а також
(d) особи, які, на думку Державного секретаря, представляють інтереси офіцерів поліції.

(12) Перш ніж орган поліції:
(a) видає трирічний стратегічний план, який містить істотні відмінності від проекту плану, поданого до цього органу старшим офіцером сил поліції, що утримуються таким органом, або
(b) вносить зміни до трирічного стратегічного плану,

він повинен провести консультації з таким старшим офіцером.

(13) Будь-який план одержання найкращої віддачі коштів, що готується органом поліції відповідно до розділу 6 Закону про місцеве врядування від 1999 року на будь-який фінансовий рік, повинен бути сумісним з трирічним стратегічним планом, який визначає поточну стратегію поліцейської діяльності органу поліції у його зоні протягом будь-якого часу, який частково або повністю збігається з таким фінансовим роком.

(14) Державний секретар має право видавати нормативні положення стосовно:
(a) процедури подання йому планів або змін до них, як це визначено у цьому розділі, а також
(b) періодів часу, які становитимуть відповідні трирічні періоди у цілях цього розділу. При цьому такі положення можуть передбачати, що перший з таких періодів буде меншим за три роки, але вважатиметься відповідним трирічним періодом у цілях цього розділу.

(15) Регуляторний акт, що містить передбачені цим розділом нормативні положення, може скасовуватися рішенням будь-якої з палат Парламенту.

7. Цілі місцевої поліцейської діяльності

(1) Усім органам поліції, створеним відповідно до розділу 3, належить до початку кожного фінансового року, визначати цілі поліцейської діяльності у зоні органу на даний рік.

(2) Цілі, що визначаються відповідно до цього розділу, можуть стосуватися питань, яких також стосуються цілі, що визначаються відповідно до розділу 37 або інших питань, але у будь-якому разі такі цілі мають відповідати цілям, визначеним у зазначеному розділі.

(3) Перш ніж визначати відповідно до цього розділу цілі, орган поліції повинен:
(a) провести консультації з головним констеблем цієї зони, а також
(b) урахувати всі думки, з якими орган ознайомився під час виконання схем, розроблених відповідно до розділу 96.

(4) Положення цього розділу мають застосовуватися до Органу столичної поліції таким самим чином, як вони застосовуються до органу поліції, створеного відповідно до розділу 3, але у цьому разі посилання на старшого констебля зони вважаються посиланнями на Комісіонера столичної поліції.

8. Місцеві плани поліцейської діяльності

(1) Кожному органу поліції, створеному відповідно до розділу 3, належить до початку кожного фінансового року видавати план, у якому визначаються запропонований порядок поліцейської діяльності у зоні органу протягом даного року (місцевий план поліцейської діяльності).

(2) Місцевий план поліцейської діяльності повинен містити заяву про пріоритети органу на даний рік, фінансові ресурси, виділення яких очікується, а також про пропозиції щодо розподілу таких ресурсів з докладним описом:
(a) усіх цілей, визначених Державним секретарем відповідно до розділу 37;
(b) усіх цілей, визначених органом відповідно до розділу 7;
(c) усіх цільових показників роботи, визначених органом згідно з вказівкою, визначеною у розділі 38, а також згідно з іншими нормами, а також
(d) усіх дій, що пропонуються у цілях виконання вимог Частини I Закону про

місцеве врядування від 1999 року (найкраща віддача коштів).

(2A) Місцевий план поліцейської діяльності на будь-який фінансовий рік повинен бути відповідним будь-якому трирічному стратегічному плану, згаданому у розділі 6A, який визначає поточну стратегію органу поліції у своїй зоні протягом будь-якого періоду, який повністю або частково включає у себе даний фінансовий рік.

(3) Проект місцевого плану поліцейської діяльності повинен розроблятися старшим констеблем зони і подаватися ним на розгляд органу поліції.

(4) Перш ніж видавати місцевий план поліцейської діяльності, що є відмінним від проекту, поданого старшим констеблем відповідно до підрозділу (3), орган поліції зобов'язаний провести консультації із старшим констеблем.

(4A) Під час підготовки, видання або подання плану або проекту плану відповідно до цього розділу, орган поліції та старший констебль зобов'язані взяти до уваги всі загальні настанови, надані Державним секретарем стосовно місцевих планів поліцейської діяльності та проектів таких планів.

(4B) Перш ніж віддавати будь-які настанови, як це визначено підрозділом (4A), Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами, з якими він вважає це за доцільне.

(5) Орган поліції повинен забезпечити публікацію кожного місцевого плану поліцейської діяльності, що випускається ним відповідно до цього розділу, у спосіб, який цей орган вважає належним, а також надіслати копію плану Державному секретареві.

(6) Норми цього підрозділу є застосовними до Органу столичної поліції таким самим чином, яким вони стосуються органу поліції, створеного відповідно до розділу 3, але при цьому посилання на старшого констебля зони мають вважатися посиланнями на Комісіонера столичної поліції.

9. Річні звіти органів поліції

(1) Орган поліції, створений відповідно до розділу 3, повинен, у можливо найкоротший строк після закінчення кожного фінансового року, випустити звіт про поліцейську діяльність у зоні цього органу протягом такого року.

(2) Звіт, що випускається органом поліції відповідно до цього розділу за будь-який рік, повинен включати оцінку ступеня запровадження пропозицій та виконання роботи протягом такого року відповідно до наступних планів:

(a) трирічний стратегічний план, виданий відповідно до розділу 6A на період, що включає у себе такий рік, а також

(b) місцевий план поліцейської діяльності, виданий на цей рік відповідно до розділу 8.

(3) Орган поліції повинен забезпечити публікацію кожного звіту, що випускається ним відповідно до цього розділу, у спосіб, який цей орган вважає належним, а також надіслати копію плану Державному секретареві.

(4) Цей розділ стосуються Органу столичної поліції таким самим чином, як вони стосується органу поліції, створеного відповідно до розділу 3.

9A. Загальні функції Комісіонера столичної поліції

(1) Сили столичної поліції знаходяться під управлінням та контролем Комісіонера столичної поліції, який призначається відповідно до розділу 9B.

(2) Під час виконання своїх функцій Комісіонер столичної поліції повинен брати до уваги місцевий план поліцейської діяльності, виданий Органом столичної поліції відповідно до розділу 8.

9B. Призначення Комісіонера столичної поліції

(1) Цим встановлюється посада Комісіонера столичної поліції.

(2) Призначення на посаду Комісіонера столичної поліції здійснює Її Величність указом, підписаним нею власноручно.

(3) Особа, призначена на посаду Комісіонера столичної поліції, перебуває на цій посаді волею Її Величності.

(4) Призначення на посаду Комісіонера столичної поліції здійснюються відповідно до положень розділу 50.

(5) Перш ніж рекомендувати Її Величності кандидатуру для призначення на посаду Комісіонера столичної поліції, Державний секретар повинен взяти до уваги:

(a) рекомендації, надані йому Органом столичної поліції, а також

(b) подання, отримані ним від Мера Лондону.

(6) Функції, що мають виконуватися Мером Лондону відповідно до підрозділу (5), можуть виконуватися виключно ним особисто.

9C. Функції заступника Комісіонера столичної поліції

(1) Заступник Комісіонера столичної поліції має право виконувати будь-які або всі повноваження та обов'язки Комісіонера столичної поліції:

(a) у разі його відсутності, непрацездатності або відсторонення від виконання обов'язків Комісіонера;

(b) коли посада Комісіонера є вакантною, або

(c) у будь-який інший час за згоди Комісіонера.

(2) Заступник Комісіонера столичної поліції не має права діяти відповідно до підрозділів (1)(a) або (b) безперервно протягом більше трьох місяців, за винятком випадків, коли на це дає згоду Державний секретар.

(3) Заступник Комісіонера столичної поліції також має всі повноваження та обов'язки Помічника Комісіонера столичної поліції.

9D. Призначення заступника Комісіонера столичної поліції

(1) Цим встановлюється посада заступника Комісіонера столичної поліції.

(2) Призначення на посаду заступника Комісіонера столичної поліції здійснює Її Величність указом, підписаним нею власноручно.

(3) Особа, призначена на посаду заступника Комісіонера столичної поліції, перебуває на цій посаді волею Її Величності.

(4) Призначення на посаду заступника Комісіонера столичної поліції здійснюються відповідно до положень розділу 50.

(5) Перш ніж рекомендувати Її Величності кандидатуру для призначення на посаду заступника Комісіонера столичної поліції, Державний секретар повинен взяти до уваги:

(a) рекомендації, надані йому Органом столичної поліції; а також

(b) подання, отримані ним від Комісіонера.

(6) У цьому розділі:

«Комісіонер» означає Комісіонера столичної поліції;

«Заступник Комісіонера» означає заступника Комісіонера столичної поліції.

9E. Усунення Комісіонера або заступника Комісіонера з посади

(1) Орган столичної поліції, діючи за згодою Державного секретаря, може закликати Комісіонера столичної поліції подати у відставку в інтересах ефективності або результативності роботи.

(2) Перш ніж звернутися за згодою Державного секретаря, як це передбачено підрозділом (1), Орган столичної поліції повинен надати Комісіонеру поліції можливість дати пояснення і розглянути такі пояснення.

(3) У разі, якщо Комісіонера столичної поліції закликають подати у відставку, як це передбачено підрозділом (1), він повинен подати у відставку у дату, яку може визначити Орган столичної поліції або раніше за домовленістю між ним та цим органом.

(4) Норми цього розділу стосуються заступника Комісіонера столичної поліції таким самим чином, як вони стосуються Комісіонера столичної поліції.

(5) Норми цього розділу не звужують дію:

(a) розділу 9B(3);

(b) розділу 9D(3);

(c) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до розділу 50, або
(d) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року.

9F. Помічник Комісіонера столичної поліції

(1) Ранги, що можуть належати силам столичної поліції, повинні включати у себе ранг помічника Комісіонера столичної поліції («помічник Комісіонера»).

(2) Призначення на посаду помічника Комісіонера здійснюються Органом столичної поліції, але із затвердженням призначення Державним секретарем та відповідно до розділу 50.

(3) Норми підрозділів (1) - (3) розділу 9E стосуються помічника Комісіонера таким самим чином, яким вони стосуються Комісіонера столичної поліції.

(4) Норми підрозділу (3) не звужують дії:
(a) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до розділу 50, або
(b) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року.

(5) За згоди Комісіонера помічник Комісіонера столичної поліції може виконувати будь-які повноваження та обов'язки Комісіонера столичної поліції.

(6) Норми підрозділу (5) не звужують дію будь-яких нормативних положень, виданих відповідності розділу 50.

9FA. Призначення на посаду та усунення з посади заступників помічників Комісіонера

(1) Ранги, що можуть належати силам столичної поліції, повинні включати у себе ранг заступника помічника Комісіонера столичної поліції («помічник Комісіонера»).

(2) Призначення на посаду заступника помічника Комісіонера здійснюються Органом столичної поліції, але із затвердженням призначення Державним секретарем та відповідно до розділу 50.

(3) Норми підрозділів (1) - (3) розділу 9E стосуються заступника помічника Комісіонера таким самим чином, як вони стосуються Комісіонера столичної поліції.

(4) Норми підрозділу (3) не звужують дії:
(a) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до розділу 50, або
(b) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року.

9G. Командири

(1) Ранги, що можуть належати силам столичної поліції, повинні включати у себе ранг Командира.

(2) Призначення на посаду Командира здійснюються Органом столичної поліції, але із затвердженням призначення Державним секретарем та відповідно до розділу 50.

(3) Норми підрозділів (1) - (3) розділу 9E стосуються Командира таким самим чином, як вони стосуються Комісіонера столичної поліції.

(4) Норми підрозділу (3) не звужують дії:
(a) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до розділу 50, або
(b) будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року.

9H. Інші службовці сил столичної поліції

(1) Ранги, що можуть належати силам столичної поліції, повинні встановлюватись нормативним положенням, виданим відповідно до розділу 50.

(2) Встановлені зазначеним чином ранги, коли йдеться про сили столичної поліції, повинні включати у себе, на додаток до рангів:
(a) Комісіонера столичної поліції;
(b) заступника Комісіонера столичної поліції;
(c) помічника Комісіонера столичної поліції та заступника помічника Комісіонера столичної поліції, а також
(d) Командира,

ранги старшого суперінтенданта, суперінтенданта, старшого інспектора, інспектора, сержанта і констебля.

(3) У столичних силах поліції призначення та підвищення до будь-якого рангу нижче рангу Командира повинні здійснюватись відповідно до нормативних положень, що розробляються згідно з розділом 50 Комісіонером столичної поліції.

10. Загальні функції старших констеблів

(1) Сили поліції, що утримуються відповідно до розділу 2, мають бути під управлінням і контролем старшого констебля, що призначається відповідно до розділу 11.

(2) Під час виконання своїх обов'язків старшим констеблям належить брати до уваги місцевий план поліцейської діяльності, виданий органом поліції його зони відповідно до розділу 8.

11. Призначення на посади та усунення з посад старших констеблів

(1) Старший констебль сил поліції, що утримується відповідно до розділу 2, повинен призначатися органом поліції, який відповідає за утримання цих сил, але із затвердженням Державним секретарем та з дотриманням вимог розділу 50.

(2) Без звуження дії будь-яких нормативних положень, що видаються відповідно до розділу 50 або до Закону про пенсії поліції від 1976 року, орган поліції, діючи за згоди Державного секретаря, має право закликати старшого констебля подати у відставку в інтересах ефективності і результативності роботи.

(3) Перш ніж звертатися за згодою до Державного секретаря, як це передбачено підрозділом (2), орган поліції повинен надати старшому констеблю можливість зробити свої заяви і розглянути всі зроблені ним заяви.

(4) Старший констебль, якого закликають подати у відставку, як це передбачено підрозділом (2), повинен подати у відставку у дату, яку може визначити орган поліції, або раніше – за домовленістю між ним та органом поліції.

11A. Призначення на посади та усунення з посад заступників старших констеблів

(1) Сили поліції, що утримуються відповідно до розділу 2, повинні мати заступника старшого констебля.

(2) Призначення особи на посаду заступника старшого констебля сил поліції повинне здійснюватись відповідно до нормативних положень, виданих згідно з розділом 50, органом поліції, що відповідає за утримання цих сил, але тільки після консультацій із старшим констеблем та затвердження Державним секретарем.

(3) Норми підрозділів (2) - (4) розділу 11 стосуються заступника старшого констебля таким самим чином, як вони стосуються старшого констебля.

12. Помічники старших констеблів

(1) Ранги, що можуть надаватися у силах поліції, які утримуються відповідно до розділу 2, повинні включати у себе ранг помічника старшого констебля. При цьому у всіх зазначених силах поліції такий ранг повинна мати принаймні одна особа.

(2) Призначення та підвищення до рангу помічника старшого констебля повинні здійснюватись відповідно до нормативних положень, що розробляються згідно з розділом 50 органом поліції після консультацій із старшим констеблем та з їхнім затвердженням Державним секретарем.

(3) Норми підрозділів (2), (3) та (4) розділу 11 стосуються помічника старшого констебля таким самим чином, яким вони стосуються старшого констебля.

12A. Право заступника виконувати функції старшого констебля

(1) Заступник старшого констебля сил поліції має право виконувати будь-які або всі повноваження, або обов'язки старшого констебля цих сил поліції:

(a) у разі відсутності, непрацездатності або тимчасового відсторонення від виконання обов'язків старшого констебля;

(b) у разі, коли посада старшого констебля є вакантною, або

(c) у будь-який інший час за згоди старшого констебля.

(2) Орган поліції, відповідальний за утримання сил поліції, має право призначити особу у ранзі помічника старшого констебля даних сил на виконання будь-яких або

всіх повноважень старшого констебля цих сил:

(a) у разі відсутності, непрацездатності або тимчасового відсторонення від виконання обов'язків старшого констебля та заступника старшого констебля, або

(b) у разі, коли посади як старшого констебля, так і його заступника є вакантними.

(3) Виконувати дії за призначенням, як це передбачено підрозділом (2), у кожний окремий момент може тільки одна особа.

(4) Право діяти, як це передбачено підрозділами (1)(a) або (b) або підрозділом (2) не може здійснюватись безперервно протягом більше ніж трьох місяців, за винятком випадків, коли на це дає згоду Державний секретар.

(5) Норми підрозділів (1) та (2) жодним чином не звужують дію будь-якого іншого акту, що містить положення про виконання повноважень, покладених на старшого констебля будь-якою іншою особою.

13. Інші службовці сил поліції

(1) Ранги, що можуть надаватися у силах поліції, які утримуються відповідно до розділу 2, повинні відповідати вимогам нормативних положень, виданих згідно з розділом 50, і встановлені таким чином ранги повинні включати у себе, окрім рангу старшого констебля, ранги заступника старшого констебля та помічника старшого констебля, ранги старшого суперінтенданта, суперінтенданта, старшого інспектора, інспектора, сержанта і констебля.

(2) (*вилучений*)

(3) Призначення та підвищення до будь-якого рангу нижче рангу помічника старшого констебля у будь-яких силах поліції, що утримуються відповідно до розділу 2, повинні здійснюватись згідно з нормативними положенням, виданими відповідно до розділу 50, старшим констеблем.

14. Фонд поліції

(1) Кожен орган поліції, створений відповідно до розділу 3, повинен мати фонд, що має назву фонду поліції.

(2) Відповідно до будь-яких нормативних положень, виданих згідно із Законом про пенсії поліції від 1976 року, усі надходження на користь органу поліції сплачуються до фонду поліції, а всі видатки органу поліції сплачуються коштом цього фонду.

(3) Кожен орган поліції зобов'язаний вести облік усіх платежів, здійснених до фонду поліції або з цього фонду.

(4) Норми цього розділу стосуються Органу столичної поліції таким самим чином, як вони стосуються органу поліції, створеного відповідно до розділу 3.

15. Цивільні службовці

(1) Орган поліції, створений відповідно до розділу 3, має право приймати на роботу осіб на допомогу силам поліції, що ним утримуються, так само як і на забезпечення спроможності цього органу виконувати свої функції.

(2) Орган поліції повинен здійснювати свої повноваження відповідно до розділу 101 та 107 Закону про місцеве врядування від 1972 року, забезпечуючи такий стан справ, щоб відповідно до підрозділу (3) будь-яка особа, прийнята на роботу органом відповідно до цього розділу, перебувала під управлінням та контролем старшого констебля сил поліції, що утримуються таким органом.

(3) Норми підрозділу (2) не є застосовними до тих осіб з числа працевлаштованих в органі поліції, які визначені договором між старшим констеблем та органом або, за відсутності такого договору, визначені Державним секретарем.

(4) Повноваження управління та контролю, згадані у підрозділі (2), включають у себе повноваження на прийняття на роботу та звільнення осіб.

(5) Норми цього розділу стосуються Органу столичної поліції таким самим чином, яким вони стосуються органу поліції, створеного відповідно до розділу 3.

16. Призначення клерка

(1) Створений відповідно до розділу 3 орган поліції повинен призначити особу на посаду клерка цього органу.

(2) Орган столичної поліції повинен призначити особу на посаду клерка столичної поліції.

17. Призначення осіб, які не є працевлаштованими органами поліції

(1) У разі, коли від органу поліції, створеного відповідно до розділу 3, цим Законом вимагається або дозволяється:

(a) призначати осіб на конкретно визначені посади у цьому органі, або

(b) наділяти особу конкретно визначеними обов'язками або функціями,

такий орган, незалежно від будь-якого положення такого закону, яким вимагається інше, має право призначати у цих цілях або особу, працевлаштовану у такому органі у відповідності до розділу 15, або особу, що не має посади у такому органі і не працює у ньому.

(2) Норми цього розділу стосуються Органу столичної поліції таким самим чином, яким вони стосуються органу поліції, створеного відповідно до розділу 3.

18. Постачання товарів та послуг

(1) Підрозділи (1) - (3) розділу 1 Закону про місцеві органи від 1970 року (постачання товарів та послуг місцевими органами):

(a) є застосовними із змінами, встановленими у підрозділі (2), до органу поліції, створеного відповідно до розділу 3 цього закону, та до Органу столичної поліції таким самим чином, яким вони є застосовними до місцевого органу, а також

(b) є також застосовними із змінами у їх застосуванні до Ради Сіті Лондон як органу сил поліції Сіті Лондон.

(2) Відмінність полягає у тому, що посилання у відповідних підрозділах на публічний орган повинні читатися як посилання на будь-яку особу.

19. Затвердження рішень про приписи

(1) Створений відповідно до розділу 3 орган поліції не має права:

(a) видавати приписи відповідно до розділу 40 Закону про фінанси місцевого врядування від 1992 року або

(b) здійснювати розрахунки, яких вимагає розділ 43 зазначеного закону,

за винятком випадків, коли рішення органу відповідає нормам підрозділу (2).

(2) Рішення буде таким, що відповідає вимогам цього підрозділу, тільки у разі, якщо члени, які його затверджують:

(a) складають принаймні половину від загального числа членів на момент прийняття рішення, а також

(b) мають у своєму складі більше половини членів (на той момент), які були призначені згідно з параграфом 2 Додатку 2.

20. Питання діяльності поліції на засіданнях ради

(1) Кожна відповідна рада повинна розробити порядок (через свій внутрішній регламент або в інший спосіб) для створення можливості постановлення питань про виконання функцій органу поліції, створеного відповідно до розділу 3, членами ради на її засіданні і для надання відповідей на такі запитання особою, яка для цього призначається органом поліції.

(2) Після отримання у розумний попередній строк повідомлення відповідної ради про її засідання, на якому будуть ставитися питання щодо виконання органом поліції своїх функцій, орган поліції повинен призначити одного або кількох своїх службовців для надання відповідей на такі запитання.

(3) У цьому розділі термін «відповідна рада» має таке ж значення, як і у Додатку 2.

20A. Питання роботи столичної поліції на засіданнях Зібрання Лондона

(1) Зібрання Лондона повинно розробити порядок (через свій внутрішній регламент або в інший спосіб) для створення можливості постановлення питань про виконання функцій органу столичної поліції членами Зібрання на його засіданні і для надання відповідей на такі запитання особою, яка для цього призначається Органом столичної поліції.

(2) Після отримання у розумний попередній строк повідомлення Зібрання Лондона про його засідання, на якому будуть ставитися питання щодо виконання органом

столичної поліції своїх функцій, Орган столичної поліції повинен призначити одного або кількох своїх службовців для надання відповідей на такі запитання.

21. Застосовність деяких положень до органів поліції

(1) Будь-яке дотичне законодавче положення, яке безпосередньо перед 21 липня 1994 року було застосовним до органів поліції, створених відповідно до розділу 2 Закону про поліцію від 1964 року, повинно бути так само застосовним до органів поліції, створених відповідно до розділу 3, за винятком випадків, коли контекст такого положення вимагає іншого.

(2) Норми підрозділу (1) є підпорядкованими будь-якому положенню, яке вимагає протилежного і є частиною:

(a) цього Закону, або

(b) будь-якого іншого Закону або підзаконного акту, що були прийняті 21 липня 1994 року або пізніше.

(3) У цілях підрозділу (1), положення є «дотичним законодавчим положенням», якщо це є положення (інше, аніж положення, що є застосовним тільки до конкретно визначених органів поліції) документу, який:

(a) був виданий до 21 липня 1994 року у публічного загального Закону, а також

(b) має характер законодавства.

Загальні положення

22. Звіти старших констеблів до органів поліції

(1) Кожен старший офіцер сил поліції повинен протягом найкоротшого строку після закінчення кожного фінансового року подавати до органу поліції загальний звіт про поліцейську діяльність у зоні, в якій ці сили утримуються, протягом зазначеного року.

(2) Старший офіцер поліції повинен забезпечити публікацію звіту, зазначеного у підрозділі (1), у спосіб, який йому видається найбільш належним.

(3) В усіх випадках, коли це вимагається органом поліції, старший офіцер сил поліції повинен подавати такому органу звіт з питань, визначених у запиті, які мають бути дотичними до поліцейської діяльності у зоні, в якій утримуються ці сили поліції.

(4) Поданий відповідно до підрозділу (3) звіт повинен мати форму, яку вимагає орган поліції.

(5) Якщо на думку старшого офіцера звіт, що подається відповідно до підрозділу (3), може містити відомості, які мають триматися у таємниці з огляду на публічні інтереси або ж на службові інтереси органу поліції, ця особа може просити орган передати вимогу про подання звіту до Державного секретаря. При цьому така вимога матиме силу тільки за умови її підтвердження Державним секретарем.

(6) Орган поліції може самостійно або через старшого офіцера поліції організувати публікацію звіту, згаданого у підрозділі (3), у такий спосіб, який цей орган вважає найбільш прийнятним.

23. Договори про співпрацю

(1) Якщо старші офіцери кількох сил поліції вважають, що будь-які поліцейські функції можуть виконуватися більш ефективно або результативно у разі спільних дій цих сил, вони мають право за ухвали органів поліції, що утримують такі сили, укласти у цих цілях договір.

(2) Якщо два або більше органів поліції вважають, що будь-які приміщення, техніка або інше матеріальне забезпечення або ж об'єкти можуть з більшою ефективністю надаватися силам поліції, що утримуються цими органами поліції, вони можуть укласти відповідний договір.

(3) Усі видатки, що виникають внаслідок договору, який укладається відповідно до цього розділу, розподіляються між органами поліції частками, які визначаються цими органами за домовленістю або за відсутності такого договору, Державним секретарем.

(4) Договір, зазначений у підрозділі (1) або (2), може змінюватись або уточнюватись подальшими договорами.

(5) Якщо Державний секретар вважає доцільним укладення договору згідно з положеннями підрозділу (1), (2) або (4), він має право, розглянувши думки відповідних сто-

рін з цього приводу, віддати таким сторонам розпорядження укласти такий договір на засадах, які можуть бути визначеними у його розпорядженні.

(6) У підрозділі (1):

(a) посилання на службовців сил поліції включає у себе посилання на спеціальних констеблів, призначених до зони, де утримуються такі сили, а також

(b) посилання на поліцейські функції включає у себе посилання на функції, що стосуються підготовки персоналу та надання йому можливостей професійного розвитку.

(7) Положення цього розділу не звужують повноважень органу поліції на виконання спільних дій або на будь-яку іншу співпрацю з будь-якою іншою особою за обставин, коли такі дії сприятимуть виконанню будь-яких функцій органу поліції або ж кращому їх забезпеченню.

(7A) В усіх цілях цього розділу:

a) Британські сили транспортної поліції повинні розумітися так, якби це були сили поліції;

b) старший констебль таких сил має розумітися так, якби він був старшим офіцером цих сил,

c) «поліцейські функції» включають у себе функції Британських сил транспортної поліції, а також

Комітет Британської транспортної поліції повинен розумітися так, ніби він є органом поліції, що утримує ці сили у цілях, визначених підрозділом (1), (2) та (7), а Стратегічний орган залізниць повинен розумітися таким самим чином у цілях підрозділу (3).

(8) У цілях цього розділу Службовий орган Національного кримінального відділу, Національний кримінальний відділ та Генеральний директор цього відділу повинні розумітися так, ніби вони є органом поліції, силами поліції, що утримуються таким органом, та старшим офіцером таких сил відповідно, а посилання на «поліцейські функції» у підрозділі (1) включає у себе функції цього відділу.

24. Взаємодопомога сил поліції

(1) Старший офіцер будь-яких сил поліції має право за запитом старшого офіцера інших сил поліції, надавати своїх констеблів або іншу допомогу для того, щоб дати цим силам можливість впоратися з навантаженням на їхні ресурси.

(2) Якщо Державний секретар вважає відповідним інтересам публічної безпеки або віддає наказ про те, щоб будь-які сили поліції були підсилені або отримали іншу допомогу, щоб мати можливість впоратися з навантаженням на свої ресурси, а також вважає, що знайти для цього задовільні рішення у межах норм підрозділу (1) неможливо, або ж це неможливо зробити вчасно, він може віддати розпорядження старшому офіцеру будь-яких сил поліції надати своїх констеблів або іншу допомогу, яка може бути визначена у такому розпорядженні.

(3) На час передання констеблів відповідно до цього розділу для надання допомоги іншим силам поліції, такі констеблі, незалежно від положень розділу 10(1), перебуватимуть під управлінням та контролем старшого офіцера поліції цих сил.

(4) Орган поліції, що утримує сили поліції, яким надається допомога відповідно до цього розділу, повинен сплатити силам поліції, що надають таку допомогу, суму, про яку можуть домовитись відповідні органи поліції або за відсутності такої домовленості суму, що передбачається будь-яким договором, що існує на даний момент між усіма органами поліції взагалі, або ж за відсутності такого загального договору суму, визначену Державним секретарем.

(4A) Цей розділ діє стосовно Стратегічного органу залізниць, Британських сил транспортної поліції та старшого констебля цих сил так само, як вони діють стосовно органу поліції, сил поліції та старших офіцерів поліції відповідно, а відтак посилання у підрозділі (3) на розділ 10(1) має розумітися у разі, якщо констеблі надаються таким старшим констеблем як таке, що включає у себе посилання на схему, розроблену відповідно до розділу 132 Закону про залізниці від 1993 року.

(5) Цей розділ стосується Службового органу Національного кримінального відділу, Національного кримінального відділу та Генерального директора цього відділу так само, як вони стосуються органу поліції, сил поліції та старшого офіцера поліції відповідно, а відтак посилання підрозділу (3) на розділ 10(1) повинно розумітися, у разі, якщо констеблі передаються Генеральним директором Національного кримінального відділу як таке, що включає у себе посилання на розділ 56(1) Закону про поліцію від 1997 року.

25. Надання спеціальних послуг

(1) Старший офіцер сил поліції на прохання будь-якої особи може забезпечувати надання спеціальних поліцейських послуг у будь-яких приміщеннях або у будь-якому місці поліцейської зони, у якій утримуються ці сили поліції за умови, що за такі послуги органу поліції сплачується винагорода за ставками, які можуть визначатися цим органом.

(1A) Старший констебль Британських сил транспортної поліції за зверненням будь-якої особи може забезпечувати надання спеціальних поліцейських послуг за умови, що за такі послуги Стратегічному органу залізниць сплачується винагорода за ставками, що можуть визначатися таким Органом.

26. Надання консультацій та допомоги міжнародним організаціям тощо

(1) Відповідно до положень цього розділу, орган поліції може надавати консультації і допомогу:

(a) міжнародній організації або установі, або

(b) будь-якій іншій особі або органу, яка займається за межами Сполученого Королівства діяльністю, аналогічною діяльності, яку проводить орган поліції або старший офіцер поліції у своїй зоні.

(2) Повноваження, що покладаються на орган поліції підрозділом (1), включають у себе повноваження укладати домовленості, за якими службовець сил поліції, що утримуються цим органом, тимчасово несе службу при особі або при органі, які згадуються у параграфі (a) або (b) цього підрозділу.

(3) Здійснення повноважень, передбачених підрозділом (1), допускається тільки за згоди Державного секретаря або ж у межах загального дозволу, наданого ним.

(4) Зазначені у підрозділі (3) згода або дозвіл можуть надаватися на умовах, які Державний секретар вважає належними.

(5) Нічого з цього розділу не наділяє орган поліції правом надавати фінансову допомогу шляхом:

(a) надання гранту або позики;

(b) надання гарантії або зобов'язання відшкодування, або

(c) здійснення інвестиції через придбання акцій або позикового капіталу.

(6) Орган поліції має право вимагати винагороди за консультації або допомогу, що надаються ним відповідно до цього розділу.

(7) (*вилучений*)

(8) Положення цього розділу жодним чином не звужують дію Закону про поліцію (послуги за кордоном) від 1945 року.

27. Спеціальні констеблі

(1) Старший офіцер сил поліції, що утримуються у певній поліцейській зоні, має право відповідно до розділу 51 призначати у такій зоні спеціальних констеблів.

(2) Відповідно до розділу 51 усі спеціальні констеблі, призначені до поліцейської зони, перебувають під управлінням та контролем старшого офіцера поліції, який також має право на їх звільнення.

28. Кадети поліції

(1) Старший офіцер сил поліції відповідно до розділу 52 має право призначати осіб кадетами для проходження підготовки з метою подальшого набуття статусу службовців цих сил поліції.

(2) Відповідно до розділу 52 усі кадети поліції перебувають під контролем старшого офіцера поліції, який також має право на їх звільнення.

(3) Без будь-якого звуження дії підрозділу (2), у цілях прийняття рішень стосовно функцій роботодавця, а також реалізації правил законодавства стосовно відповідальності, яку бере на себе роботодавець, орган поліції, що

утримує сили поліції, повинен розумітися як роботодавець будь-якого кадета поліції, який проходить підготовку у відповідних силах поліції.

29. Присяга констеблів

Кожен службовець сил поліції, який утримується у даній поліцейській зоні і кожен спеціальний констебль, який призначається до поліцейської зони, повинен після свого призначення прийняти присягу констебля у формі, встановленій у Додатку 4:

(a) (*вилучений*)

(b) перед мировим суддею, який має юрисдикцію у цій поліцейській зоні.

30. Юрисдикція констеблів

(1) Службовець сил поліції має всі повноваження та права констебля на всій території Англії та Уельсу, а також у прилеглих до Сполученого Королівства водах.

(2) Спеціальний констебль має всі повноваження і права констебля у межах поліцейської зони, до якої він призначений, а також у прилеглих до Сполученого Королівства водах, якщо межі такої зони включають у себе берегову зону.

(3) Без жодного звуження дії підрозділу (2), призначений до певної поліцейської зони констебль має всі повноваження і права констебля:

(a) у разі, коли такий спеціальний констебль призначений до поліцейської зони, іншої, аніж зона Сіті Лондон, – у будь-якій іншій поліцейській зоні, прилеглій до його власної поліцейської зони, а також

(b) у разі, коли спеціальний констебль призначений до поліцейської зони Сіті Лондон, - у столичному поліцейському округу та у будь-якій іншій поліцейській зоні, прилеглій до цього округу.

(3A) Службовець Британських сил транспортної поліції, який у силу розділу 23 або 24 тимчасово повинен проходити службу у силах поліції, що утримуються певним органом поліції, має всі повноваження і права службовця таких сил поліції.

(4) Спеціальний констебль, який у силу розділу 23 або 24 тимчасово повинен проходити службу в інших силах поліції, має всі повноваження і права констебля у будь-якій зоні, де спеціальні констеблі, призначені до зони, у якій утримуються ці сили поліції, мають такі повноваження і права відповідно до цього розділу.

(5) У цьому розділі:

- повноваження включають у себе повноваження, передбачені будь-яким актом, як прийнятим, так і виданим;
- «води Сполученого Королівства» означають море та інші водні басейни у межах морської територіальної зони;
- крім того, норми цього розділу у частині, що стосується повноважень за будь-яким актом, дозволяють здійснення повноважень в усіх водах Сполученого Королівства, незалежно від того, стосується або ні таких вод відповідний акт на додаток до цього положення.

(6) Норми цього розділу жодним чином не звужують дію:

(a) розділів 98 та 99 далі, а також

(b) будь-якого іншого акту, яким констеблям надаються повноваження з певною конкретною метою.

31. Винагорода за сумлінну службу

За рекомендацією старшого офіцера поліції, орган поліції може виділяти коштом фонду поліції винагороди за сумлінну службу або за інші видатні вчинки службовцям сил поліції, що утримуються таким органом поліції.

Зміна поліцейських зон

32. Повноваження на зміну поліцейських зон за наказами

(1) Державний секретар має право видавати накази про зміни поліцейських зон в Англії та Уельсі, за винятком змін поліцейської зони Сіті Лондон.

(2) Зміни, що допускаються за наказами, передбаченими у цьому розділі, включають у себе зміни, які мають наслідком зменшення або збільшення кількості поліцейських зон, але не зміни, що мають наслідком ліквідацію столичного поліцейського округу.

(3) Державний секретар має право користуватися передбаченим цим розділом

повноваженням змінювати поліцейські зони тільки за наступних умов:

(a) до нього надійшли клопотання від органів поліції кожної такої зони, або

(b) він вважає доцільним проведення таких змін в інтересах ефективності або результативності роботи.

(4) Державний секретар здійснює передбачені цим розділом повноваження видавати накази у такий спосіб, щоб жодна з перелічених далі зон:

(a) графство, у якому не існує окружних рад,

(b) округ у будь-якому іншому графстві,

(c) графство-округ в Уельсі, а також

(d) округ Лондон,

не були поділені на дві або більше поліцейські зони.

33. Заперечення проти змін, запропонованих Державним секретарем

(1) Перед виданням наказу відповідно до розділу 32 у силу підрозділу (3)(b) цього розділу Державний секретар повинен повідомити про свої пропозиції:

(a) органи поліції всіх зон, зміни яких пропонуються;

(b) ради усіх графств, округів, графств-округів або округу Лондону, що мають повну або часткову юрисдикцію у будь-якій зоні (за винятком поліцейського столичного округу), яку він пропонує змінити;

(bb) Орган Великого Лондону у разі, якщо він пропонує змінити поліцейський столичний округ;

(c) ради всіх округів Лондону, графств або округів, які повністю або частково, внаслідок реалізації пропозицій, будуть уведені до поліцейського столичного округу або виведені з нього, а також

(d) усіх інших осіб, яких він вважає належними.

(2) У передбаченому підрозділом (1) повідомленні повинні:

(a) пояснюватися зміни, що пропонуються, а також характер будь-яких дотичних положень, які будуть міститися у наказі;

(b) визначатися причини, через які Державний секретар пропонує зміни, а також

(c) визначатися граничний термін, протягом якого Державний секретар може отримати будь-які заперечення щодо змін, які пропонуються.

(3) Дата, що визначається відповідно до підрозділу (2)(c), повинна встановлюватись не раніше аніж через чотири місяці від дати надання повідомлення.

(4) У разі, якщо особа, яка отримала повідомлення відповідно до підрозділу (1), надала заперечення у встановленому порядку, Державний секретар перш ніж видавати наказ згідно з розділом 32 повинен:

(a) розглянути такі заперечення, а також

(b) надіслати особі ще одне повідомлення про те, чи він погоджується із запереченнями. У разі незгоди наводяться причини для цього.

(5) У разі, коли Державний секретар направив повідомлення відповідно до підрозділу (1) із зазначенням змін, що пропонуються, допускаються розбіжності між змістом наказу про запровадження змін та змістом повідомлення у частині, яка стосується загального характеру положень наказу, а також наявність положень, не зазначених у повідомленні.

34. Накази про зміни поліцейських зон: додаткові положення

(1) Повноваження видавати накази відповідно до розділу 32 включають у себе повноваження встановлювати додаткові та перехідні нормативні положення, які Державний секретар вважає доцільними або необхідними, включаючи:

(a) положення стосовно статусу службовця органу поліції;

(b) положення про передання майна, прав та обов'язків;

(c) положення про переведення службовців сил поліції та інших осіб;

(d) положення стосовно незавершених проваджень.

(2) Без будь-якого звуження дії підрозділу (1), повноваження видавати накази відпо-

відно до розділу 32 включають у себе повноваження на:

(a) внесення змін до Додатку 1 цього закону і до розділу 76 Закону про врядування Лондону від 1963 року (протяжність поліцейського столичного округу), а також

(b) внесення змін до будь-якого іншого акту та до будь-якого документу, прийнятого за таким актом у разі, якщо такі зміни є наслідком положень наказу.

(3) Видання наказів відповідно до розділу 32 у силу підрозділу (3)(b) цього розділу допускається тільки у разі, якщо проект такого наказу був поданий до обох палат Парламенту та затверджений ними.

(4) Наказ, про який йдеться у підрозділі (3) і який окремо від цього підрозділу повинен вважатися у цілях регламенту кожної з палат Парламенту гібридним документом, повинен опрацьовуватися палатами так, якби він таким документом не був.

(5) Статутний документ, що містить наказ, виданий відповідно до розділу 32 у силу підрозділу (3)(a) цього розділу може скасовуватись рішенням будь-якої з палат Парламенту.

Додаткові положення

35. Сіллі

У цілях застосування цієї Частини до архіпелагу Сіллі:

(a) архіпелаг повинен розумітися як графство, а також

(b) посилання на раду графства повинні розумітися як посилання на раду архіпелагу Сіллі.

Частина II. Централізований нагляд, керування та об'єкти

Функції Державного секретаря

36. Загальні обов'язки Державного секретаря

(1) Державний секретар повинен здійснювати свої повноваження відповідно до положень цього Закону, про які йдеться у підрозділі (2), у такий спосіб і тією мірою, які, на його думку, забезпечують найвищу ефективність і результативність поліції.

(2) Згадані у підрозділі (1) положення цього закону – це:

(a) Частина I;

(b) ця Частина;

(c) Частина III (за винятком розділів 61 та 62);

(d) у Главі II Частини IV - розділ 85 та Додаток 6, а також

(e) у Частині V - розділ 95.

36A. Національний план поліцейської діяльності

(1) До початку кожного фінансового року Державний секретар зобов'язаний готувати Національний план поліцейської діяльності на відповідний рік.

(2) Державний секретар подає Національний план поліцейської діяльності на фінансовий рік до Парламенту.

(3) Відповідно до підрозділу (4), такий план повинен подаватися до Парламенту не пізніше 30 листопада попереднього фінансового року.

(4) У разі виняткових обставин такий план може бути поданий до Парламенту пізніше, аніж це визначено у підрозділі (3). Але подання повинно відбутися до початку фінансового року, якого план стосується.

(5) Якщо план подається до Парламенту пізніше, аніж це визначено у підрозділі (3), цей план повинен містити пояснення щодо виняткових обставин, що призвели до затримки.

(6) У Національному плані поліцейської діяльності на фінансовий рік:

(a) повинні визначатися всі позиції, які Державний секретар вважає стратегічними пріоритетами поліцейської діяльності взагалі для сил поліції, що утримуються у поліцейських зонах Англії та Уельсу, на період у три роки, який починається із зазначеного року;

(b) повинен міститися опис того, що планує або пропонує Державний секретар за кожним з наступних напрямків:

(i) визначення завдань відповідно до розділу 37 і надання загальних вказі-

вок стосовно кожного з таких визначених завдань;

(ii) визначення відповідно до розділу 4 Закону про місцеве врядування 1999 року показників якості роботи (у значенні, використаному у цьому розділі) для органів поліції;

(iii) видання нормативних положень відповідно до повноважень, передбачених цим Законом, Частиною 4 Закону про кримінальну юстиції та поліцію від 2001 року (підготовка поліції) та Частиною 2 Закону про реформування поліції від 2002 року (робота із скаргами, тощо);

(iv) видання керівних настанов відповідно до будь-якого положення цього Закону або Частини 2 Закону про реформування поліції від 2002 року, а також

(v) видання та перегляд кодексів поведінки відповідно до цього Закону і Глави 1 Частини 4 Закону про реформування поліції від 2002 року (повноваження, що можуть здійснюватись цивільними особами);

(c) можуть міститися інші відомості, плани та рекомендації, які Державний секретар вважає відповідними пріоритетам, визначеним у плані.

(7) Перш ніж подавати Національний план поліцейської діяльності на фінансовий рік до Парламенту, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(8) У цьому розділі:

- «фінансовий рік» означає період у дванадцять місяців, що закінчується 31 березня, а також
- «загальні вказівки» означають вказівки, що віддаються відповідно до розділу 38 та визначають цільові показники якості роботи для всіх органів поліції, яких стосуються розділ 37.

37. Визначення завдань для органів поліції

(1) Державний секретар має право видавати накази, що визначають завдання поліцейської діяльності у зонах всіх органів поліції, яких стосуються норми цього розділу.

(1A) Органи поліції, яких стосуються норми цього розділу – це органи, створені відповідно до розділу 3, та Орган столичної поліції.

(2) Перш ніж видавати наказ відповідно до цього розділу Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції, яких стосуються норми цього розділу, а також

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів осіб сил поліції, що утримуються такими органами.

(3) Статутний акт, що містить виданий відповідно до цього розділу наказ, подається після його розробки до Парламенту.

38. Визначення цільових показників якості

(1) У разі визначення певного завдання відповідно до розділу 37, Державний секретар може віддати органам поліції розпорядження встановити рівні якості роботи (цільові показники якості), що мають бути досягнуті для виконання цього завдання.

(2) Видане відповідно до цього розділу розпорядження може стосуватися всіх органів поліції, яких стосуються розділ 37, або одного чи кількох таких органів.

(3) Видане відповідно до цього розділу розпорядження може визначати умови, яким мають відповідати цільові показники якості, при цьому для різних органів можуть визначатися різні умови.

(4) Державний секретар повинен забезпечити публікацію всіх розпоряджень, виданих відповідно до цього розділу у спосіб, який він вважає найбільш належним.

39. Кодекси поведінки

(1) Державний секретар може видавати кодекси поведінки стосовно виконання функцій органами поліції, що створюються відповідно до розділу 3, та Органом столичної поліції.

(2) Державний секретар може періодично здійснювати повний або частковий перегляд будь-якого кодексу поведінки, що випускається відповідно до цього розділу.

(3) Державний секретар повинен подавати до Парламенту примірник будь-якого кодексу поведінки, а також будь-якої редакції кодексу поведінки, які він видав відповідно до цього розділу.

39A. Кодекси поведінки для старших офіцерів

1. Якщо Державний секретар вважає це необхідним у цілях забезпечення загальної ефективності та результативності сил поліції, що утримуються у поліцейських зонах Англії та Уельсу, він може видавати процесуальні кодекси стосовно виконання своїх функцій старшими офіцерами цих сил поліції.

2. Державний секретар може періодично здійснювати повний або частковий перегляд кодексів поведінки, що видаються відповідно до цього розділу.

3. Якщо Державний секретар має намір здійснити видання або перегляд кодексу поведінки відповідно до цього розділу, спочатку він повинен наказати Центральному поліцейському органу з тренінгів і розвитку підготувати проект такого кодексу або змін до нього. При цьому проект, підготовлений таким органом, повинен містити всі питання, які Державний секретар може визначити у своєму наказі.

4. Перш ніж готувати проект кодексу поведінки відповідно до цього розділу або ж проект редакції кодексу, Центральний поліцейський орган з тренінгів і розвитку повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

5. Державний секретар повинен подавати будь-який кодекс поведінки, виданий ним відповідно до цього розділу, а також будь-які редакції кодексів до Парламенту.

6. Державний секретар, діючи відповідно до підрозділу (5), не повинен подавати до Парламенту або ж має право виключити з такого подання будь-які елементи, публікація яких, на його думку:

(a) зашкодить інтересам національної безпеки;

(b) може зашкодити запобіганню або розкриттю злочину, або затриманню чи притягненню до відповідальності порушників, або

(c) може зашкодити безпеці будь-якої особи.

7. Виконуючи будь-які функції, що є предметом кодексу поведінки за цим розділом, старший офіцер поліції повинен брати до уваги цей кодекс.

40. Повноваження щодо надання вказівок органам поліції

(1) У разі, якщо у звіті про проведення перевірки відповідно до розділу 54, поданому Державному секретарю, зазначається стосовно будь-яких сил поліції, що утримуються відповідно до розділу 2, або ж стосовно столичних сил поліції, що:

(a) на думку автора звіту, піддані перевірці сили повністю або частково, взагалі або на окремих напрямках не є ані ефективними, ані результативними, або

(b) на думку такої особи такі сили повністю або частково втратять свою ефективність або результативність взагалі, або на конкретних напрямках, якщо не будуть вжиті заходи з усунення недоліків,

Державний секретар може віддати органу поліції, відповідальному за утримання таких сил, розпорядження про вжиття заходів з усунення недоліків, які можуть бути визначені у розпорядженні.

(2) Заходи з усунення недоліків можуть стосуватися виключно наступних питань:

(a) питання, посилання на яке стало причиною висловленої у звіті думки, яка підпадає під положення підрозділу (1) (a) чи (b), або

(b) питання, яке Державний секретар вважає дотичним до будь-якого питання, що підпадає під зміст параграфу (a).

(3) Якщо Державний секретар здійснює свої повноваження віддавати розпорядження відповідно до цього розділу стосовно сил поліції:

(a) він повинен підготувати звіт про здійснення ним таких повноважень стосовно даних сил поліції; а також

(b) він повинен подати такий звіт до Парламенту.

(4) Розроблений відповідно до підрозділу (3) звіт:

(a) повинен готуватися у час, який Державний секретар вважає належним, а також

(b) може стосуватися не тільки одноразового здійснення повноважень, визначених у підрозділі.

(5) Державний секретар має право віддавати розпорядження відповідно до цього розділу стосовно будь-яких сил поліції тільки у разі, якщо:

(a) орган поліції, що утримує такі сили і старший офіцер цих сил отримали інформацію стосовно підстав, на яких Державний секретар має намір віддати розпорядження, яке він вважає належним для того, щоб зазначені особи надали свої думки або пропозиції відповідно до наступних параграфів цього підрозділу;

(b) орган поліції і старший офіцер отримали можливість висловитися стосовно таких підстав;

(c) орган поліції отримав можливість надати пропозиції про вжиття заходів з усунення недоліків, внаслідок яких необхідність у такому розпорядженні відпаде, а також

(d) Державний секретар розглянув такі думки та пропозиції.

(6) Державний секретар може видавати нормативні положення щодо порядку, якого слід дотримуватись у разі, якщо вноситься пропозиція про віддання розпорядження відповідно до цього розділу.

(7) Перш ніж видавати нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(8) Нормативні положення, що видаються відповідно до цього розділу, можуть мати різний зміст для різних випадків та обставин.

(9) Видання статутного акту, що містить нормативні положення відповідно до цього розділу, допускається тільки у разі, якщо проект таких нормативних положень був поданий до Парламенту та затверджений обома його палатами.

41. Вказівки щодо мінімального бюджету

(1) Повноваження Державного секретаря віддавати розпорядження відповідно до розділу 40 органу поліції, створеного відповідно до розділу 3, включають у себе повноваження вимагати від такого органу, щоб сума його бюджетного запиту на кожний фінансовий рік (відповідно до розділу 43 Закону про фінанси місцевого врядування від 1992 року) була не меншою, аніж сума, що зазначена у розпорядженні Державного секретаря.

(2) Повноваження, що можуть здійснюватись у силу підрозділу (1), а також будь-які розпорядження, що віддаються у межах таких повноважень, можуть підлягати обмеженням, накладеним згідно з Главою IV Частини I Закону про фінанси місцевого врядування від 1992 року.

(3) Не допускається віддання розпорядження у силу підрозділу (1) стосовно певного фінансового року після останнього дня грудня попереднього року.

(4) У разі, якщо Державний секретар віддає розпорядження органу поліції у силу під-

розділу (1), будь-які нарахування або розрахунки, здійсненні таким органом відповідно до Частини I Закону про фінанси місцевого врядування від 1992 року, у разі їхньої невідповідності розпорядженню, вважаються нікчемними.

41A. Повноваження віддавати розпорядження стосовно планів дій

(1) Цей розділ стосується ситуації, коли у звіті, виданому Державним секретарем за результатами перевірки, проведеної згідно з положеннями розділу 54, заявлено стосовно певних сил поліції у поліцейській зоні:

(a) що, на думку автора звіту, такі сили поліції повністю або частково, взагалі або у конкретних аспектах, не є ані ефективними, ані результативними, або

(b) що, на думку цієї особи, сили поліції повністю або частково втратять ефективність або результативність взагалі або в окремих аспектах, якщо не будуть вжиті заходи, спрямовані на усунення недоліків.

(2) Якщо Державний секретар вважає, що стосовно будь-якого питання, визначеного у звіті, вимагається прийняття заходів для усунення недоліків, він може віддати органу поліції, відповідальному за утримання таких сил поліції, розпорядження про подання йому плану дій.

(3) План дій – це план, що визначає заходи з усунення недоліків, які пропонуються органом поліції стосовно тих питань, які визначені у розпорядженні.

(4) Якщо орган поліції отримує розпорядження про подання плану дій, такий орган повинен наказати старшому офіцеру даних сил поліції підготувати його проект та подати його до органу поліції на розгляд.

(5) Після розгляду плану дій, поданого йому відповідно до підрозділу (4), орган поліції може подати цей план до Державного секретаря із змінами або без них.

(6) Якщо орган поліції пропонує внести зміни до проекту плану дій, поданому відповідно до підрозділу (4), він повинен провести консультації зі старшим офіцером поліції.

(7) Після розгляду плану дій, поданого йому відповідно до розпорядження, відданого згідно з цим розділом, Державний секретар, якщо він вважає, що заходи з усунення недоліків, що містяться у поданому йому плані дій, не є адекватними, може повідомити орган поліції і старшого офіцера даних сил про свою думку і навести підстави для неї.

(8) Якщо орган поліції отримує повідомлення відповідно до підрозділу (7):

(a) він повинен після консультацій із старшим офіцером даних сил поліції стосовно заходів, що пропонувалися, прийняти рішення про перегляд плану дій у світлі зазначених питань, а також

(b) якщо він здійснює перегляд плану – направити копію переглянутого плану до Державного секретаря.

(9) Після віддання розпорядження відповідно до цього розділу органу поліції, відповідальному за утримання сил поліції, Державний секретар повинен повідомити старшого офіцера цих сил поліції про те, що він віддав таке розпорядження.

(10) Час, протягом якого розпорядження про подання плану дій має бути виконане, повинен становити не менше чотирьох тижнів, але не більше дванадцяти тижнів з моменту віддання такого розпорядження.

(11) Вимога про можливе включення відданого відповідно до цього розділу розпорядження до плану дій, що подається Державному секретарю, включає у себе:

(a) положення, що визначає кроки, які пропонуються органом поліції стосовно питань, зазначених у розпорядженні, а також цільові показники, яких пропонує досягти орган поліції;

(b) положення, що визначає пропозиції органу стосовно часу, протягом якого такі кроки мають бути здійснені, а цільові показники досягнуті, а також стосовно засобів, що дозволять виміряти успішність виконання плану дій;

(c) положення про надання звітів про хід виконання плану дій Державному секретарю;

(d) положення про порядок та періодичність подання звітів про хід виконання плану, а також

(e) положення стосовно часу дії плану та обставин припинення його дії, які визначає Державний секретар.

(12) Нічого у цьому розділі не дає Державному секретарю або органу поліції дозвіл наказувати включати до плану дій або до його проекту певні вимоги про проведення або не проведення заходів стосовно конкретної справи або ж стосовно конкретно визначеної особи.

(13) У цьому розділі посилання на справу, у якій вже існує діючий план дій, і на подання плану Державному секретарю включають у себе посилання на подання редакцій існуючого плану. Відтак, попередні положення матимуть відповідні наслідки.

(14) Орган поліції повинен виконувати всі розпорядження, що віддаються йому відповідно до цього розділу.

(15) Старший офіцер будь-яких сил поліції повинен виконувати будь-які розпорядження, що віддаються йому відповідно до цього розділу.

(16) Жодне з положень цього розділу або розділу 40 не позбавляє Державного секретаря у разі подання аналогічного звіту відповідно до розділу 54 права (стосовно тих самих питань або інших питань, одночасно або неодночасно) здійснювати як свої повноваження передбачені цим розділом, так і повноваження, передбачені розділом 40.

41B. Порядок віддання розпоряджень відповідно до розділу 41A

(1) Державний секретар має право віддавати розпорядження відповідно до розділу 41A стосовно будь-яких сил поліції тільки у разі, коли:

(a) як орган поліції, що утримує такі сили, так і старший офіцер цих сил отримали інформацію щодо підстав, які має Державний секретар для того, щоб пропонувати віддання розпорядження, яке він вважає належним для того, щоб ці сили висловили свої думки або пропозиції згідно з наступними параграфами цього підрозділу;

(b) як орган поліції, так і старший офіцер отримали можливість висловитися стосовно зазначених підстав;

(c) органу поліції надавалася можливість внести свої пропозиції щодо вжиття заходів з усунення недоліків, внаслідок яких необхідність у відданні розпорядження відпаде, а також

(d) Державний секретар розглянув такі думки та пропозиції.

(2) Державний секретар може видавати нормативні положення стосовно порядку, якого необхідно дотримуватись у випадках, коли вноситься пропозиція про віддання розпорядження відповідно до розділу 41A.

(3) Перш ніж видавати нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції; а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(4) Видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть мати різний зміст стосовно різних випадків та обставин.

(5) Видання статутного акту, що містить нормативні положення відповідно до цього розділу, допускається тільки у разі, якщо проект таких нормативних положень був поданий до Парламенту та затверджений обома його палатами.

(6) Якщо Державний секретар здійснює свої повноваження щодо віддання розпорядження відповідно до розділу 41A стосовно сил поліції:

(a) він повинен підготувати звіт про таке здійснення своїх повноважень стосовно даних сил поліції, а також

(b) він повинен подати цей звіт до Парламенту.

(7) Виданий відповідно до підрозділу (6) звіт:

(a) повинен бути підготовлений у час, який Державний секретар вважає належним, а також

(b) може стосуватися не тільки здійснення повноважень, зазначених у цьому підрозділі.

42. Усунення старших констеблів з посади тощо

(1) Державний секретар має право зажадати, щоб орган поліції здійснив свої повноваження відповідно до розділу 11 щодо заклику до старшого констебля подати у відставку в інтересах ефективності та результативності роботи.

(2) Перш ніж вимагати реалізації такого повноваження або ухвалити рішення про його реалізацію або вимагати реалізації подібного повноваження, що може здійснюватись стосовно заступника старшого констебля або помічника старшого констебля, Державний секретар повинен надати старшому констеблю або відповідно заступнику старшого констебля або ж помічнику старшого констебля можливість висловити свої міркування щодо цього та має взяти ці міркування до уваги.

(3) У разі, якщо відповідно до цього розділу такі міркування надаються, Державний секретар може, а у разі, коли він пропонує висунути вимогу про здійснення повноваження, зазначеного у підрозділі (1), має обов'язок призначити одну або декілька осіб (при цьому принаймні одна з них не повинна бути офіцером поліції або департаменту Уряду) для проведення дізнання та надання йому відповідного звіту, а також розглянути звіт, поданий відповідно до цього підрозділу.

(4) Видатки, які понесуть старший констебль або помічник старшого констебля або заступник старшого констебля у зв'язку з дізнанням, що проводиться відповідно до цього розділу і які оподатковуються згідно з розпорядженням Державного секретаря, покриваються коштом фонду поліції.

(5) Цей розділ є застосовними до передбаченого у розділі 9E повноваження Органу столичної поліції закликати:

(a) Комісіонера столичної поліції;

(b) заступника Комісіонера столичної поліції;

(c) помічника Комісіонера столичної поліції;

(ca) заступника помічника Комісіонера столичної поліції або

(d) командира столичних сил поліції

подати у відставку в інтересах ефективності або результативності роботи, так само як вони є застосовними до передбаченого у розділі 11 повноваження органу поліції.

42A. Порядок усунення з посад старших офіцерів

(1) Державний секретар може видати нормативне положення стосовно порядку, якого необхідно дотримуватись у разі здійснення повноваження або виконання обов'язку, визначеного розділом 9E, 11 або 42.

(2) Перш ніж видавати будь-які нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(3) Видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть мати різний зміст для різних випадків та обставин.

(4) Статутний акт, що містить нормативні положення, передбачені цим розділом, може скасовуватися постановою будь-якої з палат Парламенту.

43. Звіти органів поліції

(1) У разі, якщо цього вимагає Державний секретар, орган поліції зобов'язаний подати йому звіт стосовно питань, пов'язаних з виконанням функцій цього органу або з поліцейською діяльністю у його зоні згідно з позиціями вимоги Державного секретаря.

(2) У направленій відповідно до підрозділу (1) вимозі може визначатися форма, у якій повинен бути поданий звіт.

(3) Державний секретар має право забезпечити або зажадати, щоб орган поліції забезпечив публікацію наданого відповідно до цього розділу звіту у спосіб, який він вважає належним.

44. Звіти старших констеблів

(1) Державний секретар може зажадати від старшого офіцера будь-яких сил поліції подання йому звіту з тих питань, які він визначає у своїй вимозі і які повинні стосуватися поліцейської діяльності у поліцейській зоні такого старшого офіцера.

(2) У вимозі, що направляється відповідно до підрозділу (1), може бути визначена форма, у якій повинен бути наданий звіт.

(3) Державний секретар має право вимагати або зажадати, щоб орган поліції забезпечив публікацію наданого відповідно до цього розділу звіту у спосіб, який він вважає належним.

(4) Старші офіцери всіх вил поліції повинні подавати Державному секретарю, у якомога стисліший термін після завершення кожного фінансового року, аналогічні звіти, що відповідно до вимог розділу 22(1) подаються до органу поліції.

45. Кримінальна статистика

(1) Старші офіцери всіх сил поліції зобов'язані передавати Державному секретарю відомості стосовно порушень, порушників, кримінальних проваджень і стану злочинності у своїх зонах у строки та у формі, які будуть визначені Державним секретарем.

(2) Державний секретар повинен забезпечити передання зведеної та утаємниченої інформації, поданої йому відповідно до цього розділу до Парламенту.

46. Поліцейський грант

(1) Як передбачено наступними положеннями цього розділу, кожен фінансовий рік Державний секретар виділяє гранти на цілі поліції:

(a) органам поліції, окрім органів столичного поліцейського округу, а також

(b) Органу поліції Великого Лондону.

При цьому посилання у наступних положеннях на органи поліції повинні розумітися як такі, що включають у себе посилання на Орган Великого Лондону.

(2) Кожного фінансового року Державний секретар за ухвали Казначейства визначає:

(a) загальну суму грантів, що мають бути виділені відповідно до цього розділу, а також

(b) суми грантів, що виділяються кожному з органів.

При цьому будь-яке таке визначення може змінюватись у силу подальших визначень, що наведені у цьому підрозділі.

(3) Державний секретар повинен підготувати звіт, що містить розроблені відповідно до підрозділу (2) визначення, а також міркування, які він взяв до уваги під час розробки цих визначень.

(4) Визначаючи розподіл між органами поліції частки або всієї суми грантів, Державний секретар може на власний розсуд застосувати формули або інші правила, які він вважає належними.

(5) Міркування, що беруться Державним секретарем до уваги у цілях визначень, про які йдеться у підрозділі (2), а також формули або інші правила, згадані у підрозділі (4), можуть бути різними для різних органів або для різних категорій органів.

(6) Копії всіх звітів, що готуються відповідно до підрозділу (3), повинні подаватися до Палати Громад[6], а виплати за грантами можуть здійснюватись тільки у разі, якщо звіт, де визначаються їхні суми, був ухвалений рішенням зазначеної Палати.

(7) Грант, що надається органу поліції відповідно до цього розділу, виплачується повністю або частинами у терміни, які визначає Державний секретар за ухвали міністерства фінансів; при цьому такі терміни можуть припадати на відповідний фінансовий рік або наставати після його завершення.

(7A) У разі, коли грант, про який йдеться у цьому розділі, отримує орган Великого Лондону, він повинен негайно зарахувати цей

[6] Назва Нижньої палати Парламенту. В оригіналі – «House of Commons» (прим. редактора).

грант на рахунок Органу столичної поліції та виплатити його цьому органу.

(8) У разі, коли внаслідок подальших визначень, розроблених у відповідності до підрозділу (2), сума гранту, що належить певному органу, є меншою аніж сума гранту, що вже є виплаченим йому за відповідний рік, різниця має бути сплачена органом на користь Державного секретаря у визначений ним день; але виплата будь-яких сум, передбачених нормами цього підрозділу, допускається тільки у разі, якщо звіт, який містить подальші визначення сум, був ухвалений рішенням Палати Громад.

(9) У разі, коли виплата суми, передбаченої підрозділом (8) вище, має бути виплачена Органом Великого Лондону, мер Лондона має право віддати органу столичної поліції розпорядження виплатити кошти у розмірі, який не перевищує таку суму, Органу Великого Лондону у строк, встановлений у такому розпорядженні.

47. Гранти на капітальні видатки

(1) Державний секретар може виділяти гранти на капітальні видатки, які були (або будуть) понесені у поліцейських цілях:

(a) органами поліції, окрім органів столичного поліцейського округу, а також

(b) Органом столичної поліції.

(2) Гранти, про які йдеться у цьому розділі, можуть виділятися безумовно або на певних умовах.

(3) Державний секретар здійснює передбачені цим розділом повноваження тільки за ухвали Казначейства.

(4) Будь-який грант, що виділяється у силу підрозділу (1)(b), виплачується Органу Великого Лондону.

(5) Якщо Орган Великого Лондону одержує грант відповідно до цього розділу, він повинен негайно зарахувати його на рахунок Органу столичної поліції та виплатити його цьому Органу.

48. Гранти на видатки із захисту національної безпеки

(1) Державний секретар може виділяти гранти під видатки, понесені (або такі, що будуть понесені) у поліцейських цілях:

(a) органами поліції, окрім органів столичного поліцейського округу, а також

(b) Органом столичної поліції,

у зв'язку із захистом національної безпеки.

(2) Гранти, про які йдеться у цьому розділі, можуть виділятися безумовно або на певних умовах.

(3) Державний секретар здійснює передбачені цим розділом повноваження тільки за ухвали Казначейства.

(4) Будь-який грант, що виділяється у силу підрозділу (1)(b), виплачується Органу Великого Лондону.

(5) Якщо Орган Великого Лондону одержує грант відповідно до цього розділу, він повинен негайно зарахувати його на рахунок Органу столичної поліції та виплатити його цьому Органу.

49. Місцеві дізнання

(1) Державний секретар має право вимагати проведення призначеною ним особою дізнання стосовно будь-якого питання, пов'язаного з поліцейською діяльністю у будь-якій зоні.

(2) Дізнання, про яке йдеться у цьому розділі, може проводитися публічно або приватно згідно з вказівками Державного секретаря.

(3) Підрозділи (2) та (3) розділу 250 Закону про місцеве врядування від 1972 року (повноваження на виклик і допит свідків) є застосовними до дізнання, що проводиться відповідно до цього розділу, так само як вони є застосовними до дізнання, що проводиться відповідно до зазначеного розділу.

(4) У разі, якщо звіт особи, яка проводить дізнання відповідно до цього розділу, не публікується, коротке викладення його результатів та висновків оголошується Державним секретарем тією мірою, якою він це вважає доцільним з огляду на публічні інтереси.

(5) Державний секретар може віддати розпорядження про повне або часткове покриття видатків, пов'язаних з проведенням дізнання, про яке йдеться у цьому розділі, коштом:

(a) фонду поліції або

(b) якщо дізнання пов'язане більше ніж з однією поліцейською зоною, – коштом відповідних фондів поліції у пропорції, визначеній у розпорядженні,

При цьому всі суми, що належать до виплати відповідно до цього розділу, оподатковуються у спосіб, який визначає Державний секретар.

50. Нормативні положення для сил поліції

(1) Відповідно до положень цього розділу Державний секретар може видавати нормативні положення стосовно врядування, адміністрування та умов служби сил поліції.

(2) Без звуження загального змісту підрозділу (1), нормативні положення, що видаються відповідно до цього розділу, можуть містити норми стосовно:

(a) рангів, що можуть надаватися службовцям сил поліції;

(b) вимог до кваліфікації службовців сил поліції для їх призначення на посади та для службового просування;

(c) термінів випробувальних періодів;

(d) добровільної відставки службовців сил поліції;

(e) поведінки, ефективності і результативності роботи службовців сил поліції та підтримання дисципліни;

(f) тимчасового усунення службовців сил поліції від служби у відповідних силах та з посад констеблів;

(g) ведення особистих справ службовців сил поліції;

(h) обов'язків, виконання яких від службовців поліції не вимагається;

(i) визнання виконанням поліцейських обов'язків участі у зібраннях Федерацій поліції та будь-яких органів, що визнаються Державним секретарем у цілях розділу 64;

(j) графіку несення служби, відпусток, виплат заробітної платні та покриття службових видатків службовців сил поліції, а також

(k) видання, використання і повернення поліцейської форми, спеціальних засобів та екіпіровки.

(3) Без жодного звуження повноважень, що визначаються у цьому розділі, нормативні положення, про які йдеться у цьому розділі, повинні:

(a) встановлювати або передбачати встановлення порядку дій у випадках, коли до службовця сил поліції застосовується звільнення, вимога подати у відставку, пониження у ранзі, зменшення розміру винагороди, штрафи, догани або попередження, а також

(b) містити норми про прийняття рішень у випадках, коли до старшого офіцера поліції застосовується звільнення або будь-який інший захід, зазначений у параграфі (a), органом поліції, що утримує дані сили, або комітетом такого органу.

У цілях цього підрозділу термін «старший офіцер» означає службовця сил поліції у ранзі вищому, аніж старший суперінтендант.

(4) У зв'язку з питаннями, яких можуть стосуватися нормативні положення, про які йдеться у цьому розділі, такими положеннями згідно з підрозділом (3)(b) може:

(a) надаватися дозвіл або висуватися вимога щодо видання нормативних положень Державним секретарем, органами поліції, старшими офіцерами поліції або іншими особами або ж щодо наділення їх відповідними дискреційними повноваженнями, або

(b) надаватися дозвіл або висуватися вимога щодо делегування будь-якою особою функцій, покладених на таку особу згідно з такими нормативними положеннями.

(5) Нормативні положення, про які йдеться у цьому розділі і які стосуються врегулювання винагороди або відшкодування службових видатків, можуть мати зворотну дію від дати, що у них зазначається, але жодне з положень цього розділу не повинне розумітися як дозвіл на зменшення заднім числом розміру винагороди або відшкодування службових видатків.

(6) Нормативні положення, про які йдеться у цьому розділі і які стосуються умов служби повинні передбачати, що призна-

чення осіб на посади на визначений термін допускається тільки для осіб у ранзі суперінтенданта або вище.

(7) Нормативні положення, про які йдеться у цьому розділі, можуть мати різний зміст для різних випадків та обставин.

(8) Будь-який статутний акт, що містить нормативні положення, передбачені цим розділом, може скасовуватися рішенням будь-якої з палат Парламенту.

Інформація стосовно проходження служби

51. Положення стосовно спеціальних констеблів

(1) Державний секретар може видавати нормативні положення стосовно врядування, адміністрування та умов служби спеціальних констеблів.

(2) Без жодного звуження дії загальних положень підрозділу (1), видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть містити норми стосовно:

(a) рівня кваліфікації, що вимагається від кандидата на посаду спеціального констебля;

(b) умов виходу спеціальних констеблів у відставку;

(ba) поведінки спеціальних констеблів та підтримання дисципліни;

(c) нагляду за роботою спеціальних констеблів з боку його офісу;

(d) видів допомоги та видатків, що можуть виплачуватись спеціальним констебля, а також

(e) застосовності до спеціальних констеблів будь-яких положень, виданих у межах будь-якого статутного акту, який стосується пенсійного забезпечення, належного службовцям сил поліції з урахуванням змін, які можуть вноситися відповідними нормативними актами.

(3) Якщо видані відповідно до цього розділу нормативні положення передбачають спосіб розрахунку пенсійного забезпечення, що належить спеціальним констеблям у силу посилання на шкалу рівнів номінальної винагороди, встановлену нормативними положеннями, тоді видані відповідно до цього розділу нормативні положення, що передбачають збільшення такої номінальної винагороди, можуть мати зворотну дію щодо будь-якої дати, зазначеної у таких положеннях.

(3A) Коли йдеться про будь-яке питання, якого можуть стосуватися видані відповідно до цього розділу нормативні положення, такі положення можуть передбачати наступне:

(a) дозвіл або вимогу видати нормативне положення Державним секретарем, органами поліції, старшим офіцером поліції або іншими особами або ж наділення зазначених осіб дискреційними повноваженнями або

(b) дозвіл або вимогу делегувати функції будь-якої особи, на яку такі функції покладені, у силу існуючих нормативних положень.

(4) Положення підрозділів (7) та (8) розділу 50 є застосовними до нормативних положень, виданих відповідно до цього розділу.

52. Нормативні положення стосовно кадетів сил поліції

(1) Державний секретар має право видавати нормативні положення стосовно врядування, адміністрування та умов служби кадетів поліції.

(1A) Коли йдеться про будь-яке питання, якого можуть стосуватися видані відповідно до цього розділу нормативні положення, такі положення можуть передбачати:

(a) дозвіл або вимогу видати нормативне положення Державним секретарем, органами поліції, старшим офіцером поліції або іншими особами або ж наділення зазначених осіб дискреційними повноваженнями або

(b) дозвіл або вимогу делегувати функції будь-якої особи, на яку такі функції покладені у силу існуючих нормативних положень.

53. Нормативні положення щодо стандартної екіпіровки

(1) Державний секретар може видавати нормативні положення, якими вимагається

відповідність екіпіровки, що видається силам поліції або використовується ними, певним вимогам стосовно конструкції та характеристик такої екіпіровки, як це передбачається нормативними положеннями.

(1A) Державний секретар може зажадати силою виданих ним нормативних положень виконання наступних вимог:

(a) норма, якою від усіх сил поліції Англії та Уельсу у разі застосування засобів екіпіровки у цілях, передбачених у нормативних положеннях, вимагається використання виключно:

(i) засобів, зазначених у нормативних положеннях;

(ii) засобів, що відповідають наведеному у нормах опису, або

(iii) засобів, що відносяться до типу, затвердженого Державним секретарем відповідно до нормативних положень;

(b) норма, якою від усіх сил поліції Англії та Уельсу вимагається мати у готовності до застосування засоби екіпіровки, що підпадають під дію параграфів (a)(i) - (iii) і зазначені у нормативних положеннях, описані у них або затверджені ними;

(c) норма, якою всім силам поліції Англії та Уельсу забороняється використання засобів екіпіровки типу, затвердженого відповідно до параграфу (a)(iii), за винятком наступних обставин:

(i) умови, на яких застосування таких засобів було дозволене, виконуються, а також

(ii) виконуються інші умови такого дозволу;

(d) норма, якою вимагається відповідність засобів екіпіровки, що використовується силами поліції Англії та Уельсу (якщо йдеться про всі сили поліції) умовам, що можуть бути визначені у нормативних положеннях або затвердженими Державним секретарем згідно з нормативними положеннями;

(e) норма, якою всім силам поліції Англії та Уельсу забороняється використання певних засобів, встановлених нормативними положеннями, або засобів екіпіровки, описаних у таких положеннях.

(1B) Державний секретар повинен видавати будь-які нормативні положення у відповідності до підрозділу (1A) тільки у разі, коли він вважає це необхідним у цілях підвищення загальної ефективності та результативності роботи сил поліції, які утримуються у поліцейських зонах Англії та Уельсу.

(2) Перш ніж видавати будь-які нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(2A) Видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть містити різні норми для різних випадків та обставин.

(2B) Статутний акт, що містить нормативні положення, видані у відповідності до цього розділу, може скасовуватися силою резолюції будь-якої палати Парламенту.

(2C) У цьому розділі термін «екіпіровка» включає у себе:

(a) автотранспортні засоби, а також

(b) головні убори, захисний та інший одяг.

53A. Врегулювання процедур та порядку дій

(1) Державний секретар має право видавати нормативні положення, якими від усіх сил поліції Англії та Уельсу вимагається:

(a) дотримання певних процедур або порядку дій, або

(b) прийняття процедур та порядків дій визначеного характеру.

(2) Перш ніж видавати будь-які нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) старшим інспектором сил констеблів, а також

(b) Центральним поліцейським органом з тренінгів і розвитку.

(3) Перш ніж проводити консультації, передбачені підрозділом (2), Державний секретар повинен провести консультації щодо таких своїх дій з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції, а також

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції.

(4) Запит, що подається у цілях підрозділу (2), може містити визначення строку, протягом якого зазначені консультації повинні бути надані. Якщо такий строк визначений, передбачені у запиті консультації повинні бути надані у межах такого терміну.

(5) Перш ніж надавати консультацію у відповідь на запит, надісланий у цілях підрозділу (2), Центральний поліцейський орган з тренінгів і розвитку повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції;

(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерами поліції, а також

(c) іншими особами на його власний розсуд.

(6) Державний секретар має право видавати будь-які нормативні положення відповідно до цього розділу, якими вимагається прийняття певної процедури або порядку дій тільки у разі, коли:

(a) стосовно такої процедури або порядку дій ним була отримана та розглянута порада Центрального поліцейського органу з тренінгів і розвитку;

(b) у пораді старшого інспектора констеблів зазначено, що він не має заперечень у зв'язку з питаннями, згаданими у підрозділі (7), а також

(c) Таких заперечень не має і сам Державний секретар.

(7) До згаданих тут питань відносяться наступні:

(a) необхідність прийняття такої процедури або порядку дій у цілях проведення службовцями двох або більше сил поліції спільних або узгоджених операцій;

(b) необхідність видання нормативних положень у цілях забезпечення виконання такої процедури або порядку дій, а також

(c) відповідність прийняття процедури або порядку дій національним інтересам.

(8) Видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть містити різні норми для різних випадків та обставин.

(9) Видання статутного акту, який містить перші нормативні положення, що видаються відповідно до цього розділу, допускається тільки у разі, якщо проект таких нормативних положень був поданий до Парламенту та ухвалений резолюцією обох палат.

(10) Статутний акт, що містить будь-які інші нормативні положення, видані відповідно до цього розділу, може скасовуватися резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

Інспектори служби констеблів

54. Призначення інспекторів служби констеблів та їхні функції

(1) Її Величність може призначати таку кількість інспекторів (які звуться Інспектори Її Величності служби констеблів), яку може визначити, за узгодженням з Казначейством Державний секретар, а з числа призначених у такий спосіб осіб одна особа може бути призначена на посаду старшого інспектора служби констеблів.

(2) Інспектори служби констеблів повинні перевіряти з наданням відповідного звіту Державному секретарю ефективність та результативність роботи всіх сил поліції, що утримуються у певній поліцейській зоні, Національної служби кримінальної розвідки[7], Національного кримінального відділу[8] та

[7] Спеціальний поліцейський орган (в оригіналі – «National Criminal Intelligence Service»). В 2006 році приєднаний до Агенції щодо серйозної організованої злочинності (в оригіналі – «Serious Organised Crime Agency») (прим. редактора).

[8] Спеціальний поліцейський орган (в оригіналі – «National Crime Squad»).Також приєднаний до Агенції щодо серйозної організованої злочинності (прим. редактора).

Центрального поліцейського органу з тренінгів і розвитку.

(2A) Інспектори служби констеблів мають право перевіряти з наданням відповідного звіту Державному секретарю дотримання органами поліції вимог, встановлених Частиною I Закону про місцеве врядування від 1999 року.

(2B) Державний секретар має право у будь-який момент зажадати від інспекторів служби констеблів проведення передбаченої цим розділом перевірки:

(a) сил поліції, що утримуються у будь-якій поліцейській зоні;

(b) Національної служби кримінальної розвідки, а також

(c) Національного кримінального відділу;

при цьому направлене відповідно до цього підрозділу розпорядження може включати у себе вимогу про проведення перевірки тільки у межах конкретної частини сил поліції, конкретної служби або відділу, або ж стосовно конкретних питань або конкретних дій таких сил, служб або відділів.

(2C) У випадках проведення інспекторами перевірки відповідно до підрозділу (2B), вони повинні направити звіт про результати такої перевірки Державному секретарю.

(3) Інспектори служби констеблів повинні виконувати усі інші обов'язки, пов'язані з підвищенням ефективності та результативності роботи поліції відповідно до розпоряджень Державного секретаря, які він може періодично видавати.

(3A) Державний секретар має право делегувати старшому інспектору служби констеблів усі або будь-яку із зазначених далі функцій:

(a) свої функції, передбачені розділами 9F(2), 9FA(2) та 9G(2) стосовно затвердження рішень, якого вимагає призначення помічника Комісіонера столичної поліції, заступника помічника Комісіонера столичної поліції або Командира сил столичної поліції;

(b) свої функції, передбачені розділами 11(1), 11A(2) та 12(2) стосовно затвердження рішень, якого вимагає призначення старшого констебля сил поліції, заступника старшого констебля сил поліції або помічника старшого констебля сил поліції;

(c) свої функції, передбачені розділом 12A(4) стосовно згоди, надання якої вимагається для того, щоб заступник старшого констебля мав право виконувати будь-які повноваження або обов'язки старшого констебля безперервно протягом періоду, що перевищує три місяці.

(4) Кожного року старший інспектор служби констеблів повинен подавати Державному секретарю звіт у формі, яку визначає Державний секретар, а Державний секретар повинен подавати копію такого звіту до Парламенту.

(5) Інспекторам служби констеблів виплачується заробітна плата та компенсація видатків у розмірах, які визначає Державний секретар за згодою Казначейства.

55. Оприлюднення звітів

(1) Відповідно до підрозділу (2), Державний секретар повинен забезпечити оприлюднення звіту, який він отримує згідно з розділом 54(2) або (2A) у спосіб, який він вважає належним.

(2) Державний секретар має право виключити з публікації, яка оприлюднюється відповідно до підрозділу (1), будь-яку частину звіту у разі, якщо на його думку, оприлюднення такої частини:

(a) буде суперечити інтересам національної безпеки, або

(b) може зашкодити безпеці будь-якої особи.

(3) Державний секретар повинен надсилати копію оприлюдненого звіту:

(a) до органу поліції, який утримує сили поліції, яких стосується звіт, а також

(b) до старшого офіцера таких сил поліції.

(4) Орган поліції повинен запропонувати старшому офіцеру поліції подати свої коментарі до оприлюдненого звіту до певної визначеної дати.

(5) Орган поліції повинен підготувати коментарі до оприлюдненого звіту та забезпечити оприлюднення:

(a) своїх коментарів;
(b) будь-яких коментарів, поданих старшим офіцером поліції відповідно до підрозділу (4), а також
(c) будь-яких відгуків, які орган має стосовно коментарів, поданих старшим офіцером поліції,

у спосіб, який такий орган вважає належним.

(6) Орган поліції повинен відправити копії всіх документів, оприлюднених відповідно до підрозділу (5), Державному секретареві.

(7) Підрозділи (3)-(6) є застосовними до звітів, пов'язаних з Національною службою кримінальної розвідки або Національним кримінальним відділом таким самим чином, яким вони були б застосовними, якби:

(a) орган, якого стосується звіт, був би силами поліції;
(b) службовий орган, який утримує такий орган, був би органом поліції, що утримує таки сили, а також
(c) Генеральний директор такого органу був би старшим офіцером таких сил поліції.

(8) Підрозділи (3)-(6) є застосовними до звіту, пов'язаного з Центральним поліцейським органом з тренінгів і розвитку таким самим чином, якби:

(a) посилання на орган поліції, що утримує сили поліції, яких стосується звіт, було б посиланням на Центральний поліцейський орган з тренінгів і розвитку, а також
(b) підрозділи (3)(b), (4) та (5)(b) і(c) були б пропущені.

56. Помічники інспекторів та офіцери апарату

(1) Державний секретар має право призначати помічників інспекторів служби констеблів.

(2) Службовці сил поліції можуть призначатися Державним секретарем на посади помічників інспекторів служби констеблів або офіцерів інспекторів служби констеблів.

(3) Призначені відповідно до цього розділу особи отримують заробітну плату та покриття службових видатків у розмірі, який може встановлюватись Державним секретарем за узгодженням з Казначейством.

Центральні служби

57. Загальні служби

(1) Державний секретар може створювати та утримувати або ж сприяти створенню та утриманню тих організацій, структур та служб, які він вважає необхідними або доцільними для підвищення ефективності та результативності роботи поліції.

(2) За використання структур та служб, створених Державним секретарем (або організацій, які він створив та утримує), може стягуватися платня відповідно до підрозділу (1).

(3) Державний секретар має право видавати нормативні положення, якими від усіх сил поліції Англії та Уельсу вимагається використання чітко визначених структур або служб, або ж структур або служб, що відповідають конкретному опису (незалежно від того, створені вони чи ні згідно з підрозділом (1), якщо він вважає, що таке їх використання поліцією відповідатиме інтересам ефективності або результативності її роботи.

(3A) Виданими відповідно до цього розділу нормативними положеннями також може вимагатися використання Національним кримінальним відділом конкретно визначених структур або служб, або ж структур або служб, що відповідають конкретному опису, якщо Державний секретар вважає, що таке їх використання Відділом сприятиме результативності та ефективності його роботи.

(4) Перш ніж видавати нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) особами, які, на його думку, представляють інтереси органів поліції, а також
(b) особами, які, на його думку, представляють інтереси старших офіцерів поліції, а також
(c) якщо нормативні положення стосуються Національного кримінального

відділу – із Службовим органом Національного кримінального відділу та Генеральним директором цього Відділу.

(5) Державний секретар повинен провести консультації з Організацією інформаційних технологій поліції, перш ніж видавати нормативні положення щодо інформаційних технологій відповідно до цього розділу.

(6) У підрозділі (5) термін «інформаційні технології» охоплює всі комп'ютерні або інші технології, за допомогою яких інформація або інші відомості можуть фіксуватися або передаватися без надання їм форми документу.

58. Дослідження

Державний секретар має право створювати такі органи та вживати такі кроки, які на його думку є необхідними або доцільними у цілях проведення досліджень питань, що мають вплив на ефективність або результативність роботи поліції.

Частина III. Представницькі інституції поліції

59. Федерації поліції

(1) Продовжує своє існування Федерація поліції Англії та Уельсу, а також Федерація поліції Шотландії, які представляють сили поліції у зазначених країнах стосовно всіх питань, пов'язаних з добробутом та ефективністю таких сил, за винятком:

- питань службового просування окремих осіб, а також
- дисциплінарних питань, які торкаються окремих осіб (відповідно до підрозділу (2).

(2) Федерація поліції може представляти службовця сил поліції у будь-якому провадженні, відкритому згідно з нормативними положеннями, розробленими відповідно до розділу 50(3) вище або розділу 26(2A) Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року або ж в апеляційному провадженні, яке виникає як наслідок початкового провадження.

(3) Службовець сил поліції може бути представленим відповідно до підрозділу (2) виключно іншим службовцем поліції, за винятком випадків апеляції, поданої до апеляційного трибуналу поліції[9] або обставин, передбачених розділом 84.

(4) Федерації поліції повинні діяти через свої місцеві та центральні представницькі органи.

(5) Федерації поліції та всі філії Федерацій повинні згідно з підрозділом (6) бути повністю незалежними та непричетними до будь-якого органу або особи за межами поліції, але мають право приймати на роботу осіб, які не належать до поліції, на посади, пов'язані з адміністративними або дорадчими функціями.

(6) Державний секретар:

- може давати дозвіл Федерації поліції або філії такої Федерації на вступ в асоціацію з особою або органом з-поза меж поліції у випадках, у спосіб та на умовах або з обмеженнями, які він визначає окремо, а також
- має право вносити зміни до зазначених дозволів або відкликати їх,

при цьому всі дії, на які у такий спосіб був отриманий дозвіл, не можуть заборонятися підрозділом (5).

(7) Цей розділ є застосовним до кадетів поліції у такий самий спосіб, як вони стосуються службовців поліції, що вимагає відповідного тлумачення посилань на сили поліції.

(8) У цілях підрозділу (1):

(a) Генеральний директор Національної служби кримінальної розвідки та особи, які підпадають під дію розділу 9(2)(a) Закону про поліцію від 1997 року (колишні службовці сил поліції), призначені службовцями поліції до Національної служби кримінальної розвідки, а також

(b) Генеральний директор Національного кримінального відділу та особи, які підпадають під дію розділу 55(2)(a) зазначеного Закону (колишні службовців сил

[9] Згідно з Додатком 6 до цього Закону, трибунал складається з 3 членів, які призначаються Державним секретарем: один – має не менше 7 років суддівського досвіду, другий – представник відповідного органу поліції, третій – має не менше 5 років досвіду інспектора Служби констеблів або Комісіонера Столичної поліції (прим. редактора).

поліції), призначені службовцями поліції до Національного кримінального відділу,

повинні вважатися службовцями сил поліції Англії та Уельсу, при цьому посилання на сили поліції у цьому розділі повинні розумітися відповідним чином.

60. Нормативні положення щодо Федерацій поліції

(1) Державний секретар має право видавати нормативні положення, якими:

(a) визначається порядок створення та роботи Федерацій поліції, або

(b) Федераціям надається дозвіл на розробку правил стосовно питань, пов'язаних з їх створенням і порядком роботи згідно з нормативними положеннями.

(2) Без жодного звуження загального змісту підрозділу (1), видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть містити норми стосовно:

(a) членства у Федераціях;

(b) збирання Федераціями коштів через добровільні членські внески, а також стосовно розпорядження коштами, сформованими з таких внесків;

(c) способу, у який комітети або органи Федерацій можуть звертатися до органів поліції, старших офіцерів та Державного секретаря;

(d) покриття Державним секретарем видатків, понесених у зв'язку з діяльністю Федерацій, а також стосовно використання Федераціями приміщень, що надаються органами поліції у поліцейських цілях, а також

(e) внесення змін до будь-яких нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року, наведеного вище розділу 50 або 26 Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року стосовно будь-якого службовця поліції, який є секретарем або офіцером Федерації поліції, а також стосовно вимог до Федерації щодо сплати внесків, пов'язаних із заробітною платою, пенсіями або компенсацією службових видатків, на які така особа має право.

(2A) У цілях параграфів (c) і (d) підрозділу (2):

(a) Службовий орган Національної служби кримінальної розвідки та Службовий орган Національного кримінального відділу повинні розумітися як органи поліції, а також

(b) Генеральний директор Національної служби кримінальної розвідки і Генеральний директор Національного кримінального відділу повинні розумітися як старші офіцери поліції,

при цьому наведене у параграфі (d) цього підрозділу посилання на «поліцейські цілі» повинне розумітися відповідним чином.

(3) Видані відповідно до цього розділу нормативні положення можуть містити такі додаткові та перехідні норми, які Державний секретар вважає належними, включаючи норми, що містять посилання будь-якого акту (включаючи цей Закон) на комітети або інші органи Федерацій.

(4) Перш ніж видавати нормативні положення відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з трьома Центральними Комітетами Федерації поліції, яких такі нормативні положення стосуватимуться, у форматі засідання Об'єднаного комітету.

(5) Статутний акт, що містить норми відповідно до цього розділу, може скасовуватись резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

(6) Положення цього розділу стосуються кадетів поліції у такий самий спосіб, у який вони стосуються службовців поліції.

61. Переговорна рада поліції Сполученого Королівства

(1) Продовжуватиме своє існування Переговорна рада поліції Сполученого Королівства для розгляду особами, які представляють інтереси:

(a) органів, які утримують сили поліції у Великій Британії та Службу поліції Північної Ірландії;

(aa) Службового органу Національної служби кримінальної розвідки та

Службового органу Національного кримінального відділу;

(b) осіб, які є службовцями зазначених сил поліції або Служби поліції або ж кадетами поліції;

(ba) осіб, які є службовцями Національної служби кримінальної розвідки як це передбачено розділом 9(1)(a) або (b) Закону про поліцію від 1997 року або ж службовцями Національного кримінального відділу як це передбачено розділом 55(1)(a) або (b) зазначеного Закону;

(c) Комісіонера столичної поліції;

(d) Державного секретаря, а також

(e) Міністрів Шотландії,

питань, що стосуються графіків роботи, відпусток, винагороди та компенсації службових видатків, використання і повернення поліцейської форми, екіпіровки та спеціальних засобів.

(2) Голова і заступник Голови Ради призначається Прем'єр-міністром після консультацій з Міністрами Шотландії.

(3) Відповідно до підрозділу (2) Рада і далі буде створюватись відповідно до порядку, розробленого після проведення консультацій між Державним секретарем та організаціями, які представляють інтереси осіб, про яких йдеться у параграфах (a), (b), (c) та (e) підрозділу (1), який Державний секретар вважає такий порядок задовільним.

(4) Державний секретар має право:

(a) призначати для Голови і для заступників голови або для голови Ради платню у розмірі, яку визначає Державний секретар за узгодженням з Казначейством, а також

(b) компенсувати будь-які видатки, понесені Радою.

(5) Міністри Шотландії можуть здійснювати компенсацію видатків, понесених Радою у зв'язку з виконанням своїх функцій, тією мірою, якою це стосується Шотландії.

(6) У цілях розділу 36(3) Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року, усі видатки, що відповідають нормам підрозділу (5), повинні розумітися як такі, що були понесені відповідно до розділу 36(1) зазначеного Закону від 1967 року.

62. Функції Ради стосовно нормативних положень

(1) Перш ніж видавати:

(a) нормативні положення відповідно до розділу 50 або 52,

(aa) розділу 34A Закону про поліцію від 1997 року,

(ab) розділу 79A Закону про поліцію від 1997 року,

(b) (*вилучений*)

(c) нормативні положення відповідно до розділу 25 Закону про поліцію (Північної Ірландії) від 1998 року,

стосовно будь-яких питань, про які йдеться у розділі 61(1) (інших, аніж пенсійні питання), Державний секретар повинен взяти до уваги рекомендації, надані Переговорною радою поліції Сполученого Королівства, а також передати до Ради проект таких нормативних положень.

(1A) Перш ніж видавати нормативні положення відповідно до розділу 26 або 27 Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року (інші, аніж нормативні положення, що стосуються спеціальних констеблів) стосовно усіх питань, про які йдеться у розділі 61(1) (інших, аніж пенсійних питань), Міністри Шотландії повинні взяти до уваги всі рекомендації, надані Переговорною радою поліції Сполученого Королівства, а також подати до Ради проект таких нормативних положень.

(1AA) Перш ніж визначати терміни та умови, на яких буде призначатися пенсія відповідно до розділу 9(1)(b) або 55(1)(b) Закону про поліцію від 1997 року, Службовий орган Національної служби кримінальної розвідки або відповідно Службовий орган Національного кримінального відділу повинен:

- провести консультації з Переговорною радою поліції Сполученого Королівства стосовно будь-якого терміну або умови, що стосуються будь-якого питання, про яке йдеться у розділі 61(1) (іншого, аніж пенсії), а також
- взяти до уваги будь-які рекомендації, видані Радою.

(1B) Перш ніж визначати терміни та умови, на яких буде призначатися пенсія

відповідно до розділу 52 Закону про поліцію від 1997 року, Державний секретар повинен:

(a) провести консультації з Переговорною радою поліції Сполученого Королівства стосовно будь-якого терміну або умови, пов'язаних з питаннями, про які йдеться у розділі 61(1) (іншими, аніж пенсії), а також

(b) взяти до уваги всі рекомендації, надані Комісією.

(1C) Перш ніж визначати терміни та умови, на яких повинен призначатися Генеральний директор Національної служби кримінальної розвідки, Державний секретар повинен:

(a) провести консультації з Переговорною радою поліції Сполученого Королівства стосовно будь-яких термінів або умов, які у разі призначення на зазначену посаду офіцера поліції на дійсній службі, мають стосунок до будь-яких питань, зазначених у розділі 61(1) (інших, аніж пенсії), а також

(b) взяти до уваги будь-які рекомендації, надані Радою,

при цьому у цьому підрозділі термін «офіцер поліції на дійсній службі» має те ж саме значення, що й у розділі 6 Закону про поліцію від 1997 року.

(2) Порядок, про який йдеться у розділі 61(3), повинен врегульовувати процедуру досягнення згоди щодо рекомендації, яку надає Рада у цілях наведеного вище підрозділу (1) або (1A), (1AA) або (1B), і містити норми щодо виконання такої рекомендації через арбітраж за обставин, які можуть визначатися таким порядком.

(3) Видання будь-яких нормативних положень, що стосуються пенсій відповідно до наведеного вище розділу 52, 27 Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року або ж розділу 25 Закону про поліцію (Північної Ірландії) від 1998 року допускається виключно після проведення консультацій з Радою.

63. Рада поліції Англії, Уельсу і Шотландії

(1) Продовжують своє існування Рада поліції Англії та Уельсу і Рада поліції Шотландії у цілях надання Державному секретареві порад з питань, що стосуються поліції у зазначених країнах.

(1A) Рада поліції Англії та Уельсу, крім того, надає Державному секретареві поради із загальних питань, що стосуються:

(a) службовців Національної служби кримінальної розвідки у межах розділів 9(1)(a) або (b) Закону про поліцію від 1997 (інших, аніж службовці, які працюють у цій службі на тимчасових засадах, про які йдеться у розділі 38A(1)(ba) Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року або розділі 27 Закону про поліцію (Північної Ірландії) від 1998), або

(b) службовців Національного кримінального відділу у межах розділів 55(1)(a) або (b) Закону про поліцію від 1997 року.

(1B) Рада поліції Шотландії, крім того, надає Державному секретарю поради із загальних питань, які стосуються службовців Національної служби кримінальної розвідки, які працюють на тимчасових засадах, про яких йдеться у розділі 38A(1)(ba) Закону про поліцію (Шотландії) від 1967.

(2) Порядок створення та робочі процедури кожної з рад визначаються Державним секретарем після проведення консультацій з організаціями, які представляють інтереси органів поліції та службовців сил поліції, а також кадетів поліції.

(3) Перш ніж видавати:

(a) нормативні положення відповідно до розділу 50 або 52 чи ж інші положення стосовно будь-якого з питань, про які йдеться у розділі 61(1), або

(b) нормативні положення згідно з Главою I Частини IV, або

(c) нормативні положення відповідно до розділу 34A, 37, 39, 79A, 81 або 83 Закону про поліцію від 1997 року, або ж

(d) нормативні положення відповідно до Частини 2 Закону про реформування поліції від 2002 року,

Державний секретар повинен передати до Ради поліції Англії та Уельсу проект таких нормативних положень та взяти до уваги будь-які заяви, зроблені такою Радою.

Роз'яснення

64. Членство у профспілках

(1) Відповідно до подальших положень цього розділу, службовець сил поліції не може бути членом будь-якої профспілки або ж асоціації, цілі або одна з цілей якої пов'язані з контролем розміру винагороди, пенсій або умов проходження служби у будь-яких силах поліції, або ж із впливом на ці питання.

(2) У разі, якщо особа належала до професійної спілки, перш ніж стати службовцем сил поліції, така особа має право за згодою старшого офіцера поліції і надалі залишатися членом такої профспілки протягом часу своєї служби у силах поліції.

(3) (*вилучений*)

(4) Цей розділ стосується кадетів поліції так само як він стосується службовців сил поліції. При цьому посилання на сили поліції або на службу у силах поліції мають розумітися відповідним чином.

(4A) Цей розділ стосується службовців Національної служби кримінальної розвідки у межах розділу 9(1)(a) або (b) Закону про поліцію від 1997 або службовців Національного кримінального відділу у межах розділу 55(1)(a) або (b) зазначеного Закону (службовці поліції) так само, як він стосується службовців сил поліції. При цьому посилання на сили поліції або на службу у силах поліції мають розумітися відповідним чином.

(4B) У ході свого застосування з огляду на зміст підрозділу (4A), підрозділ (2) діятиме таким самим чином, як у разі, коли б посилання на старшого офіцера поліції були б посиланнями на Генерального директора Національної служби кримінальної розвідки або відповідно на Генерального директора Національного кримінального відділу.

(5) Жодне з положень цього розділу не стосується членства у Федераціях поліції або ж у будь-якому іншому органі, визнаному Державним секретарем у цілях цього розділу таким, що представляє інтереси службовців сил поліції, які не є членами цих Федерацій.

Частина IV. Скарги, дисциплінарні провадження тощо

Глава I. Скарги

65. Тлумачення Глави I

У цій Главі:

термін «відповідний орган» означає:

(a) (*вилучений*)

(b) щодо службовця будь-яких сил поліції:

- якщо він є керівним офіцером – орган поліції поліцейської зони цих сил, а також
- якщо він не є керівним офіцером – старшого офіцера сил поліції;

«Орган» означає Орган щодо скарг на поліцію;

«скарга» означає скаргу на поведінку службовця сил поліції, яка була подана:

(a) представником загалу, або

(b) від імені представника загалу та за його письмовою згодою;

«дисциплінарне провадження» означає провадження, яке визначено нормативними положеннями згідно з розділом 50;

«офіцер розслідування» означає службовця сил поліції, призначеного відповідно до розділу 68(3) або у залежності від обставин до розділу 69(5) або (6), для розслідування скарги;

«керівний офіцер» означає службовця сил поліції у ранзі, вищому аніж старший суперінтендант;

«тяжке тілесне ушкодження» означає перелам, ушкодження внутрішнього органу, порушення функції організму, глибокий поріз або глибоку рвану рану.

Орган щодо скарг на поліцію

66. Орган щодо скарг на поліцію

(1) Орган, відомий під назвою Орган щодо скарг на поліцію, продовжує своє існування як орган управління.

(2) Стосовно цього органу діє Додаток 5[10].

[10] Згідно з Додатком 5 до цього Закону, орган складається з голови і 8 членів. Голова призначається Її Величністю, а члени – Державним секретарем (прим. редактора).

Робота із скаргами, тощо

67. Попередня робота

(1) Якщо скарга подається старшому офіцеру поліції поліцейської зони, така особа повинна здійснити всі кроки, які вона вважає бажаними для того, щоб зібрати та зберегти докази стосовно акту поведінки, про який йдеться у скарзі.

(2) Після виконання вимог підрозділу (1), старший офіцер повинен визначити, чи є він відповідним органом щодо службовця поліції, поведінка якого є предметом скарги.

(3) Якщо старший офіцер встановлює, що він є відповідним органом, він повинен:

- направити скаргу або, якщо скарга була подана в усній формі - її зміст, до відповідного органу, а також
- надіслати повідомлення про це особі, яка, або від імені якої була подана скарга.

(4) Нічого у цій Главі не має сили щодо скарги тією мірою, якою вона стосується управління або контролю сил поліції з боку старшого офіцера поліції або особи, яка виконує функції старшого офіцера поліції.

(5) Якщо поведінка, що є частково або повністю предметом скарги, є або була предметом кримінального або дисциплінарного провадження, жодне з положень цієї Глави, що стосується фіксації та перевірки скарг, не матиме сили стосовно такої скарги тією мірою, якою воно стосується такої поведінки.

68. Розслідування скарг щодо керівного офіцера

(1) У разі коли скарга на поведінку керівної посадової особи поліції:

- подається до відповідного органу, або
- направляється до відповідного органу згідно з розділом 67(3),

відповідний орган повинен зафіксувати та відповідно до підрозділу (2) розслідувати скаргу.

(2) Переконавшись у тому, що поведінка, яка є предметом скарги, навіть у разі її підтвердження не може стати підставою для кримінального або дисциплінарного провадження, відповідний орган може опрацювати скаргу на свій власний розсуд.

(2A) В усіх інших випадках діятимуть підрозділи (2B) або (3).

(2B) Якщо скарга стосується поведінки Комісіонера столичної поліції або заступника Комісіонера столичної поліції:

- відповідний орган повідомляє Державного секретаря, і
- Державний секретар призначає особу для розслідування за скаргою.

(3) В усіх інших випадках відповідний орган призначає службовця сил відповідного органу або іншу особу для розслідування за скаргою.

(4) Якщо:

(a) у випадку, коли має силу підрозділ (2B), Державний секретар, або

(b) у випадках, коли має силу підрозділ (3) - відповідний орган подає клопотання до старшого офіцера поліції про призначення службовця його сил поліції відповідно до підрозділу (2B) або (3), і старший офіцер повинен задовольнити таке клопотання.

(5) Не допускається призначення відповідно до підрозділу (3) службовця сил поліції у ранзі, що є нижчим аніж ранг службовця, поведінка якого є предметом скарги.

(6) Якщо розслідування відповідно до цього розділу проводиться не під наглядом Органу, про який йдеться у розділі 72, офіцер з розслідування повинен подати свій звіт до відповідного органу.

69. Розслідування за скаргою: стандартна процедура

(1) Якщо старший офіцер поліції встановлює, що він є відповідним органом щодо службовця сил поліції:

(a) поведінка якого стала предметом скарги, а також

(b) він не є керівним офіцером,

він повинен записати скаргу.

(2) Після запису скарги відповідно до підрозділу (1) старший офіцер поліції повинен перевірити, чи підпадає така скарга під критерії неформального вирішення питання, а також він може призначити службовця сил поліції собі на допомогу.

(3) Скарга відповідає критеріям неформального вирішення питання тільки якщо:

(a) представник загалу дає на це свою згоду, а також

(b) старший офіцер поліції переконався у тому, що поведінка, яка стала предметом скарги, навіть у разі її підтвердження, не може бути підставою для кримінального або дисциплінарного провадження.

(5) Якщо старший офіцер поліції вважає, що скарга відповідає критеріям неформального вирішення питання, він може призначити службовця своїх сил для такого вирішення від свого імені.

(6) Якщо старший офіцер поліції вважає, що скарга не відповідає критеріям неформального вирішення питання, він повинен призначити службовця своїх або інших сил для формального розслідування.

(7) Якщо після спроб неформального вирішення питання старший офіцер поліції вважає, що:

(a) неформальне вирішення питання не є можливим, або

(b) скарга не відповідає критеріям неформального вирішення питання через інші причини,

він повинен призначити службовця своїх або інших сил поліції для формального розслідування.

(8) Не допускається призначення для формального розслідування за скаргою таких службовців сил поліції, які раніше призначалися для опрацювання цієї скарги відповідно до підрозділу (4).

(9) Якщо старший офіцер поліції подає клопотання старшому офіцеру поліції інших сил про надання службовця цих сил для його призначення відповідно до підрозділу (5) або (6), такий старший офіцер повинен задовольнити клопотання.

(10) Якщо перевірка проводиться не під наглядом Органу відповідно до розділу 72, офіцер з розслідування повинен подавати свій звіт старшому офіцеру поліції, який призначив його.

70. Посилання на скарги до Органу

(1) Відповідний орган:

(a) повинен передавати до Органу:

(i) усі скарги, де повідомляється, що акт поведінки, який є предметом скарги, призвів до смерті іншої особи або до завдання їй тяжких тілесних ушкоджень, а також

(ii) усі скарги, зміст яких підпадає під дії, описані у цілях цього розділу у нормативних положеннях, виданих Державним секретарем, а також

(b) може передавати до Органу будь-які скарги, передання яких до такого Органу не вимагається в обов'язковому порядку.

(2) Орган може зажадати подання на його розгляд будь-якої скарги, що не була передана йому відповідним органом. У такому разі відповідний орган повинен виконати таку вимогу не пізніше ніж у строк, встановлений у цілях цього підрозділу Державним секретарем.

(3) У разі, коли скарга підпадає під критерії для її передання Органу відповідно до підрозділу (1)(a), відповідний орган повинен передати її до Органу не пізніше ніж у строк, встановлений у цих цілях під-параграфом (i) або відповідно (ii) цього підрозділу у нормативних положеннях, виданих Державним секретарем.

71. Подання на розгляд Органу інших питань

(1) Відповідний орган може передавати до Органу будь-яке питання, якого стосується цей розділ, якщо цей відповідний орган вважає, що таке питання мусить бути передане через:

(a) його серйозність, або

(b) виняткові обставини.

(2) Норми цього розділу стосуються будь-якого питання, яке:

(a) містить, на думку відповідного органу, ознаки вчинення службовцем сил поліції кримінального порушення або акту поведінки, який має наслідком початок дисциплінарного провадження, а також

(b) не є предметом скарги.

72. Нагляд за розслідуваннями з боку Органу

(1) Орган повинен здійснювати нагляд за розслідуваннями:

(a) усіх скарг, де повідомляється, що акт поведінки, який є предметом скарги, призвів до смерті іншої особи або до завдання їй тяжких тілесних ушкоджень, а також

(b) усіх скарг, зміст яких підпадає під дії, описані у цілях цього розділу у нормативних положеннях, виданих Державним секретарем, а також

(c) усіх скарг, що не підпадають під визначення параграфів (a) або (b), а також усіх питань, переданих до Органу відповідно до розділу 71, у разі, якщо орган вирішує що такий нагляд відповідатиме публічним інтересам.

(2) У разі, якщо Орган приймає рішення, як це визначено у підрозділі (1)(c), він повинен повідомити про це відповідний орган.

(3) У разі, якщо розслідування проводиться під наглядом Органу, цей Орган може вимагати наступне:

(a) призначення відповідно до розділу 68(2B) або (3) або 69(5) здійснюються тільки після того, як Орган повідомив відповідний орган про свою згоду з кандидатурою, яку має намір призначити відповідний орган, або

(b) якщо таке призначення вже було здійснене, а Орган не задовольняє призначена особа, Орган вимагає:

(i) щоб відповідний орган у розумно стислий строк вибрав іншого службовця сил поліції та повідомив Орган про свій намір здійснити його призначення на посаду, а також

(ii) щоб призначення здійснювалось тільки у разі, якщо Орган повідомив відповідний орган про своє затвердження запропонованої кандидатури.

(3A) Під час застосування підрозділу (3) щодо призначення на посаду, що здійснюється відповідно до розділу 68(2B):

a. усі посилання на відповідний орган повинні розумітися як посилання на Державного секретаря, а також

b. посилання у параграфі (b)(i) на іншого службовця сил поліції повинне розумітися як посилання на іншу особу.

(i) Державний секретар повинен видавати нормативні положення, якими Органу надаються повноваження, у межах умов або обмежень, встановлених у таких нормативних положеннях, встановлювати до конкретних перевірок вимоги на додаток до будь-яких вимог, що накладаються у силу підрозділу (3).

(ii) Службовець сил поліції зобов'язаний виконувати усі вимоги, що накладаються на нього у силу нормативних положень, про які йдеться у підрозділі (4).

73. Звіти щодо розслідувань тощо

(1) Після завершення розслідування, що проводилося під наглядом Органу, офіцер з розслідування повинен:

(a) подати звіт про результати перевірки до Органу, а також

(b) направити копію такого звіту до відповідного органу.

(2) Після розгляду звіту, поданого відповідно до підрозділу (1), Орган повинен направити до відповідного органу відповідну заяву.

(3) У випадках, коли це є доцільним, Орган, подаючи відповідну заяву, як це зазначено у підрозділі (2), повинне направити її копію до службовця сил поліції, дії якого розслідувалися.

(4) Якщо:

(a) розслідування за скаргою проведене, а також

(b) наступні дії є доцільними,

Орган також повинен направити копію відповідної заяви особі, яка подала скаргу, або від імені якої ця скарга була подана.

(5) Повноваження на видання відповідної заяви включають у себе повноваження видавати окремі заяви стосовно дисциплінарного та кримінального аспектів розслідування.

(6) Відкриття дисциплінарного провадження до передання відповідної заяви до відповідного органу не допускається.

(7) Відповідно до підрозділу (8) ані відповідний орган, ані Директор Служби публічного обвинувачення не має права розпочинати кримінальне провадження до подання відповідної заяви до відповідного органу.

(8) Обмеження, передбачені підрозділом (7), не є застосовними у разі, якщо Директор вважає, що існують виняткові обставини, через які очікування моменту передання відповідної заяви не є бажаним.

(9) У цьому розділі термін «відповідна заява» означає заяву:

(a) стосовно того, задоволений чи ні Орган проведеним розслідування,

(b) у якій уточнюються всі ті аспекти розслідування, якими Орган не задоволений, а також

(c) стосовно будь-яких інших питань, які може передбачати Державний секретар у нормативних положеннях, що ним видаються.

74. Кроки, що здійснюються після розслідування дій керівного офіцера

Після отримання:

- звіту стосовно поведінки керівного офіцера, який подається відповідно до розділу 68(6), або
- копії звіту стосовно поведінки керівного офіцера, який направляється відповідно до розділу 73(1),

відповідний орган повинен надіслати копію такого звіту Директору Служби публічного обвинувачення за винятком випадків, коли за результатами розгляду звіту відповідний орган переконується у тому, що акт такої поведінки не містив ознак кримінального порушення.

75. Кроки, що здійснюються після розслідування: стандартна процедура

(1) Жодне з положень цього розділу або розділу 76 не має сили щодо керівних офіцерів.

(2) Після отримання:

(a) звіту стосовно поведінки службовця сил поліції, який не є керівним офіцером, що подається відповідно до розділу 69(9), або

(b) копії звіту стосовно поведінки зазначеного службовця поліції, що надсилається відповідно до розділу 73(1),

старший офіцер поліції повинен визначити, чи містить звіт ознаки того, що службовець сил поліції даної поліцейської зони міг вчинити кримінальне порушення.

(3) Якщо старший офіцер визначає, що звіт містить ознаки того, що службовець сил поліції даної зони міг вчинити кримінальне порушення, ця особа повинна надіслати копію звіту до Директора Служби публічного обвинувачення.

(4) Після того як зазначений Директор вирішив питання про кримінальне провадження, старший офіцер повинен відповідно до нормативних положень, виданих Державним секретарем, направити цьому Органу меморандум, який:

(a) підписується старшим офіцером,

(b) містить заяву про те, чи така особа розпочала (або має намір розпочати) дисциплінарне провадження у зв'язку з актом поведінки, який був предметом перевірки, а також

(c) містить причини рішення не розпочинати (і не мати намір розпочинати) таке провадження, якщо таке рішення було прийняте.

(5) Якщо старший офіцер вважає, що звіт не містить ознаки того, що службовець сил поліції даної зоні міг вчинити кримінальне порушення, ця особа, у випадках, що можуть передбачатися нормативними положеннями, які видав Державний секретар, повинна направити до Органу меморандум з цього приводу, який:

(a) підписується старшим офіцером,

(b) містить заяву про те, чи така особа розпочала (або має намір розпочати) дисциплінарне провадження у зв'язку з актом поведінки, який був предметом перевірки, а також

(c) містить причини рішення не розпочинати (і не мати намір розпочинати) таке провадження, якщо таке рішення було прийняте.

(6) У випадках, коли перевірка:

(a) стосувалася акту поведінки, що став предметом скарги, а також

(b) проводилася без нагляду Органу,

старший офіцер повинен, якщо у силу нормативних положень, виданих відповідно до підрозділу (4) або (5), вимагається направлення копії меморандуму, одночасно направити до Органу копію скарги або запис скарги, а також копію звіту про результати розслідування.

(7) Якщо старший офіцер направив до Органу меморандум відповідно до підрозділу (4) або (5), він зобов'язаний:

(a) якщо у меморандумі зазначено, що він має намір розпочати дисциплінарне провадження, розпочати таке провадження та провести його, а також

(b) якщо у меморандумі зазначено, що він розпочав таке провадження, провести його.

76. Повноваження Органу стосовно дисциплінарного провадження

(1) У разі, коли поданий відповідно до розділу 75 меморандум містить заяву про те, що старший офіцер поліції не розпочав дисциплінарне провадження або не має наміру розпочинати його, Орган може видати рекомендацію про початок такого провадження.

(2) У разі, якщо старший офіцер розпочав дисциплінарне провадження згідно з рекомендацією, наданою відповідно до підрозділу (1), така особа повинна його провести.

(3) Якщо після того, як Орган надав відповідно до цього розділу свою рекомендацію та провів консультації із старшим офіцером, ця особа і далі відмовляється розпочинати дисциплінарне провадження, Орган має право віддати розпорядження про початок провадження.

(4) У разі, якщо Орган віддає старшому офіцеру розпорядження відповідно до цього розділу, він повинен передати цій особі письмову заяву з наведенням причин для віддання такого розпорядження.

(5) Як це передбачено підрозділом (6), старший офіцер повинен виконати таке розпорядження.

(6) Орган має право відкликати своє розпорядження, віддане відповідно до цього розділу.

(7) Старший офіцер зобов'язаний:

(a) повідомити Орган про заходи, вжиті ним у відповідь на рекомендацію або розпорядження, про які йдеться у цьому розділі, а також

(b) надати органу усю іншу інформацію, яку він може вимагати на розумних підставах у цілях виконання своїх функцій, як це передбачено цим розділом.

77. Відомості, що стосуються опрацювання скарг тощо

Усі органи поліції, виконуючи свої обов'язки утримання ефективних та результативних сил поліції, а також інспектори служби констеблів, виконуючи свої обов'язки стосовно забезпечення ефективності та результативності сил поліції, повинні дбати про свою поінформованість щодо аспектів, зазначених у розділах 67 – 76, у зв'язку з відповідними силами поліції.

78. Служби констеблів, що утримуються органами, іншими, аніж органи поліції

(1) За згоди Державного секретаря допускається укладення договору між Органом та органом, що утримує корпус констеблів, стосовно створення щодо корпусу констеблів, який утримується органом, іншим, аніж орган поліції, процедур, які є відповідними або подібними до процедур, встановлених у цій Главі.

(2) Якщо щодо корпусу констеблів таких чинних процедур не існує, Державний секретар може видати наказ про встановлення таких процедур.

(3) Укладений відповідно до цього розділу договір може бути змінений або розірваний у будь-який час за ухвалою Державного секретаря.

(4) Перш ніж видавати наказ відповідно до цього розділу, Державний секретар повинен провести консультації з:

(a) Органом, а також

(b) органом, який утримує корпус констеблів, якого буде стосуватися такий наказ.

(5) Статутний акт, що містить наказ, про який йдеться у цьому розділі, може бути скасований резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

(6) Жодне з положень будь-якого іншого акту, прийнятого або виданого до 31 жовтня 1984 року, не забороняє органу, який утримує корпус констеблів, вводити у дію процедури, встановлені відповідно до цього розділу.

(7) Жодна з таких процедур не має сили стосовно будь-яких дій будь-якого констебля за межами Англії та Уельсу.

79. Звіти

(1) На вимогу Державного секретаря Орган повинен звітувати перед ним стосовно тих аспектів діяльності, пов'язаних з його функціями, які визначаються Державним секретарем, і з цією метою Орган може проводити дослідження таких аспектів діяльності.

(2) Орган має право направляти Державному секретарю звіти стосовно будь-яких питань, про які Органу стає відомо відповідно до цієї Глави, якщо Орган вважає, що існує необхідність привернути увагу Державного секретаря до таких питань з огляду на їхню серйозність або через інші виняткові обставини.

(3) Орган повинен направити копію звіту, про який йдеться у підрозділі (2):

(a) органу поліції та старшому офіцеру тих сил поліції, яких, на думку Органу, торкаються поставлені у звіті питання, або

(b) якщо звіт стосується корпусу констеблів, як це визначено у розділі 78, – органу, який його утримує, та офіцеру, який здійснює управління та контроль цим корпусом.

(4) Після закінчення кожного календарного року Орган у максимально стислі строки повинен надавати Державному секретарю звіт про виконання ним своїх функцій протягом такого року.

(5) Державний секретар повинен надавати Парламенту копію звіту, одержаного ним відповідно до цього розділу, а також забезпечувати оприлюднення такого звіту.

(6) Орган направляє кожному органу поліції:

(a) копії всіх звітів, поданих відповідно до підрозділу (4), а також

(b) усю статистичну або іншу загальну інформацію:

(i) яка стосується року, про який йдеться у звіті, та зони цього органу поліції, а також

(ii) яка, на думку Органу, повинна бути доведена до уваги органу поліції зв'язку з його функціями, визначеними у розділі 77.

80. Обмеження на розкриття інформації

(1) Не допускається розкриття будь-якої інформації, отриманої Органом у зв'язку з виконанням його функцій відповідно до розділів 67 - 79 або нормативних положень, виданих згідно з вимогами розділу 81, будь-якій особі, яка є або була службовцем, офіцером або працівником Органу, за винятком:

(a) Державного секретаря або службовця, офіцера або працівника Органу, або інших осіб тією мірою, якою це може бути необхідним для належного виконання Органом своїх функцій;

(b) у цілях проведення кримінального, цивільного або дисциплінарного провадження, або

(c) у формі короткого підсумку або заяви загального характеру, що видається Органом, але не містить відомостей про особу, яка є джерелом інформації або якої ця інформація стосується.

(2) Особа, що розкрила інформацію усупереч цьому розділу, несе відповідальність за порушення і карається у порядку сумарного провадження[11] санкцією у вигляді штрафу у

[11] Це провадження, яке проходить в магістратських судах і цим відрізняється від проваджень у судах Корони. В оригіналі – «summary conviction» (прим. редактора).

розмірі, що не перевищує 5-ий рівень стандартної шкали[12].

81. Нормативні положення

(1) Державний секретар може видавати нормативні положення стосовно процедур, що мають виконуватися згідно з цією Главою.

(2) Видані Державним секретарем нормативні положення повинні передбачати:

(a) що, за тими винятками та у відповідності до тих процедур, які можуть встановлюватись у нормативних положеннях, старший офіцер сил поліції повинен надавати копію або протокол оформлення усіх скарг, що стосуються поведінки службовця її сил поліції:
  (i) такому службовцю, а також
  (ii) особі, яка подала скаргу або від імені якої скарга була подана;

(b) процедури неформального вирішення питань скарг тих видів, які можуть визначатися у нормативних положеннях, а також процедури надання особі, яка подала скаргу або від імені якої скарга була подана, протокол результату виконання такої процедури, якщо зазначена особа подала клопотання про отримання такого протоколу протягом строку, який може встановлюватись у таких нормативних положеннях;

(c) процедури надання службовцю сил поліції, поведінка якого стала предметом скарги, коли існує можливість неформального вирішення питання, можливості надати свої коментарі щодо скарги в усній або у письмовій формі;

(d) випадки, у яких будь-яка норма цієї Глави буде незастосовною, якщо:
  (i) скарга, питання якої не можуть бути вирішеними у неформальний спосіб, відкликається або
  (ii) скаржник заявляє, що не вимагає здійснення будь-яких подальших кроків;

(e) випадки, у яких Орган має можливість не дотримуватись певних вимог цієї Глави;

(f) випадки, у яких Орган має право відмовитися від нагляду за розслідуванням за скаргою або будь-якого іншого питання;

(g) процедури передання або подання скарг або інших питань до Органу;

(h) строк, протягом якого Орган повинен надати повідомлення, про яке йдеться у розділі 72(2);

(i) що Орган повинен отримати відомості або документи того типу, який може бути визначений у нормативних положеннях протягом часу або за обставин, які також можуть у них визначатися;

(j) що будь-які дії або рішення Органу, що здійснюються або приймаються ним внаслідок отримання меморандуму, про який йдеться у розділі 75, повинні, якщо такі дії або рішення належать до типу, що визначається у нормативних положеннях, доводитися до відома зацікавленої особи, а також що у зв'язку з таким повідомленням Орган має право надавати такій особі будь-яку дотичну інформацію;

(k) що старші офіцери поліції повинні мати право делегувати будь-які функції, покладені на них у силу норм цієї Глави.

(3) У цьому розділі термін «документ» означає будь-який носій, на якому зафіксована інформація певного типу.

82. Нормативні положення: додатково

(1) Нормативні положення, про які йдеться у цій Главі, можуть містити різні норми для різних обставин, а також дозвіл Державному секретарю видавати норми у будь-яких цілях, визначених у таких нормативних положеннях.

(2) Відповідно до підрозділу (3) статутний акт, що містить передбачені цієї Главою нормативні положення, може бути скасований резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

(3) Видання нормативних положень, про які йдеться у цьому підрозділі, допускається тільки після подання їхнього проекту до обох

[12] Цей штраф становить 5 000 фунтів (прим. редактора).

палат Парламенту та ухвалення ними такого проекту.

(4) Положення підрозділу (3) є застосовними до нормативних положень, що видаються у силу вимог розділу 70(1)(a)(ii), 72(1)(b) або (4), 75(4) або (5) або 81(2)(b), (e) або (f).

83. Інструкції щодо роботи зі скаргами

(1) Державний секретар може видавати для органів поліції, старших офіцерів та інших службовців сил поліції інструкції стосовно виконання ними своїх функцій у світлі вимог цієї Глави, при цьому зазначені особи будуть зобов'язані дотримуватися таких інструкцій під час виконання своїх функцій.

(2) Не допускається видання інструкцій, про які йдеться у підрозділі (1), стосовно ведення однієї окремої справи.

(3) Недотримання особою, якій буди надані інструкції відповідно до підрозділу (1), таких інструкцій може визнаватися правомірним через процедуру апеляції проти рішення, прийнятого під час провадження, про яке йдеться у нормативних положеннях, виданих відповідно до розділу 50(3).

(4) Під час виконання своїх функцій, як це передбачено розділом 76, Орган зобов'язаний мати на увазі всі інструкції, надані йому Державним секретарем стосовно питань, які на той час є предметом інструкцій, про які йдеться у підрозділі (1). При цьому Орган зобов'язаний, без звуження жодних загальних вимог цього підрозділу, звертати особливу увагу на принципи, що повинні застосовуватися у справах, пов'язаних з кримінальним провадженням.

(5) Звіт Органу, про який йдеться у розділі 79(4), повинен містити посилання на всі інструкції, які надавалися Органу відповідно до підрозділу (4) протягом року, якого стосується звіт.

Глава II. Дисциплінарні та інші провадження

84. Представництво під час дисциплінарного та іншого провадження

(1) Звільнення, пред'явлення вимоги про звільнення за власним бажанням або понижження у ранзі службовця сил поліції у ранзі старшого суперінтенданта або нижче за рішенням, прийнятим під час провадження, що проводиться відповідно до нормативних положень, виданих згідно з розділом 50(3)(a), допускається тільки у разі, якщо такій особі була надана можливість мати за власним вибором юридичного представника на слуханнях, що проводяться під час такого провадження.

(2) Якщо службовець сил поліції здійснює вибір, про який йдеться у підрозділі (1), його інтереси на слуханнях можуть представляти, за його вибором, радник або соліситор[13].

(3) Службовець сил поліції у ранзі старшого суперінтенданта або нижче може бути представленим на слуханнях іншим службовцем сил поліції, за винятком випадків, коли такий службовець скористався нагодою вибрати для себе юридичного представника.

(4) У виданих відповідно до розділу 50 нормативних положеннях необхідно визначати:

(a) процедуру повідомлення службовця сил поліції про правові наслідки положень підрозділів (1) - (3), наведених вище;

(b) строк, протягом якого він повинен бути повідомлений про такі правові наслідки, а також

(c) строк, протягом якого він мусить визначитися із своїм вибором мати або не мати представника на слуханнях.

(5) Якщо службовець сил поліції:

(a) не надає без поважних причин повідомлення про своє бажання мати юридичного представника відповідно до нормативних положень, або

(b) подає відповідно до нормативних положень повідомлення про те, що він відмовляється від юридичного представника,

він може бути звільнений, звільнитися за власним бажанням за вимогою керівництва

[13] Історичні назви представників правничої професії в Англії, які наразі зрівняні в своїх повноваженнях. В оригіналі – «counselor (barrister)», «solicitor» (прим. редактора).

або бути понижений у ранзі без участі власного юридичного представника.

(6) Якщо службовець сил поліції надав відповідно до нормативних положень повідомлення про своє бажання мати юридичного представника, справа проти такого службовця може представлятись радником або соліситором, незалежно від того, має зазначений службовець зазначене представництво чи ні.

85. Оскарження рішень про звільнення тощо

(1) Службовець сил поліції, до якого застосовується захід у вигляді звільнення, вимоги про добровільний вихід у відставку або пониження у ранзі за рішенням, що приймається під час провадження, передбаченого нормативними положеннями, виданими відповідно до розділу 50(3), має право оскаржити таке рішення перед апеляційним трибуналом поліції, якщо він не має права на оскарження перед будь-яким іншим органом або особою. В останньому випадку він має право оскаржити перед апеляційним трибуналом поліції будь-яке рішення такої іншої особи або органу, внаслідок якого до нього застосовується захід у вигляді звільнення, вимоги про добровільний вихід у відставку або пониження у ранзі.

(2) У випадках, коли апеляційний трибунал поліції допускає оскарження, він має право, якщо вважає це доцільним, видати постанову, за якою до скаржника застосовуються заходи:

(a) які, на думку трибуналу, є менш суворими аніж ті, які були застосовані за рішенням, що оскаржується, а також

(b) які могли бути застосовані до нього особою або органом, які прийняли таке рішення.

(3) Державний секретар може встановлювати правила процедури оскарження рішень перед апеляційними трибуналами поліції відповідно до цього розділу.

(4) Правила, видані відповідно до цього розділу, можуть містити положення, які дають апеляційним трибуналам поліції право викликати осіб на слухання для надання свідчень або документів, а також, зокрема, застосовувати підрозділи (2) та (3) розділу 250 Закону про місцеве врядування від 1972 року із змінами, які можуть встановлюватися такими правилами.

(5) Статутний акт, що містить правила, розроблені відповідно до цього розділу, повинен подаватися до Парламенту.

(6) Додаток 6 має силу щодо оскаржень, про які йдеться у цьому розділі.

86. Допустимість свідчень у подальшому провадженні

(1) Відповідно до підрозділу (2) жодне з свідчень, наданих особою у цілях неформального вирішення скарги, не є допустимим у подальшому кримінальному, цивільному або дисциплінарному провадженні.

(2) Свідчення не стають недопустимими з огляду на вимоги підрозділу (1), якщо вони становлять або містять заяву, що стосується питання, яке не підпадає під обсяг питань, які передбачається вирішити у неформальний спосіб.

(3) У цьому розділі «скарга» та «дисциплінарне провадження» мають значення, передбачене розділом 65.

87. Інструкції стосовно дисциплінарного провадження

(1) Державний секретар має право видавати для органів поліції, старших офіцерів поліції та для інших службовців сил поліції правила виконання ними своїх функцій, передбачених нормативними положеннями, виданими відповідно до розділу 50 стосовно питань, про які йдеться у підрозділі (2)(e) цього розділу. При цьому зазначені особи повинні брати до уваги такі інструкції у ході виконання своїх функцій.

(2) Підрозділи (2)-(5) розділу 83 є застосовними до інструкцій, виданих відповідно до підрозділу (1), так само як вони є застосовними до інструкцій, виданих відповідно до підрозділу (1) цього ж розділу.

88. Відповідальність за хибні дії констеблів

(1) Старший офіцер поліції поліцейської зони несе відповідальність у зв'язку з актами неправомірної поведінки підпорядкованих

йому констеблів під час виконання або гаданого виконання ними своїх функцій таким самим чином, як роботодавець несе відповідальність за діяння, вчинені найманими ним працівниками під час їхньої роботи, а відтак вважається, у зв'язку з діянням, колективним порушником у всіх цілях правової практики.

(2) Коштом фонду поліції виплачуються:

(a) усі суми компенсації шкоди або видатків, присуджені рішенням проти старшого офіцера поліції під час провадження, розпочатого проти нього на основі цього розділу, а також усіх видатків, понесених ним у зв'язку з таким провадженням, якщо вони не були покриті ним під час провадження, а також

(b) усі суми, виплата яких вимагається у зв'язку із задоволенням позову проти старшого офіцера поліції на основі цього розділу, якщо позов задовольняється за ухвалою органу поліції.

(3) Усі провадження, розпочаті за позовом, поданим на основі цього розділу, повинні проводитися проти старшого офіцера поліції, який перебуває на цій посаді на цей момент, або ж, якщо ця посада вакантна, проти особи, яка виконує обов'язки старшого офіцера поліції. При цьому посилання у підрозділах (1) та (2) на старшого офіцера поліції повинні тлумачитися відповідним чином.

(4) Орган поліції у випадках та мірою, якою він вважає це доцільним, може виплачувати коштом фонду поліції:

(a) компенсацію шкоди або видатків, присуджену рішенням проти особи, якої стосуються норми цього підрозділу, під час провадження, пов'язаного з неправомірною поведінкою такої особи;

(b) компенсацію видатків, що виникли та не були покриті такою особою під час такого провадження, а також

(c) суми, пов'язані із задоволенням позову, який став або міг стати підставою для порушення такого провадження.

(5) Підрозділ (4) є застосовним до особи, яка є:

(a) службовцем сил поліції, що утримуються органом поліції;

(b) на даний момент констеблем, який проходить службу у таких силах на підставі розділу 24 або 98 цього Закону або Розділу 23 Закону про поліцію від 1997 року, або

(c) спеціальним констеблем, призначеним до поліцейської зони даного органу.

(6) Цей розділ буде дійсним для випадків формування міжнародної спільної слідчої групи під керівництвом констебля, який є службовцем сил поліції таким самим чином:

(a) якби неправомірна поведінка у ході виконання або гаданого невиконання його функцій, функцій будь-якого члена групи, який не є ані констеблем, ані службовцем органу поліції, була б неправомірною поведінкою констебля, підпорядкованого старшому офіцеру таких сил поліції, а також

(b) якби підрозділ (4) був застосовний, якщо йдеться про орган поліції, що утримує такі сили, до кожного з членів такої групи, до якого вони не були б застосовні на інших підставах, аніж положення цього підрозділу.

(7) У цьому розділі «міжнародна слідча група» означає будь-яку слідчу групу, сформовану відповідно до:

(a) будь-якого рамкового рішення про формування спільної слідчої групи, прийнятого згідно із статтею 34 Договору про Європейський Союз;

(b) Конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах між державами-членами Європейського Союзу та Протоколу до Конвенції відповідно до зазначеної статті зазначеного Договору, або

(c) будь-якого міжнародного договору, стороною якого є Сполучене Королівство і яке згадується у цілях цього розділу у наказі, виданому Державним секретарем.

(8) Статутний акт, що місить передбачений підрозділом (7) наказ, може бути скасований резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

Частина V. Різне та загальне

Порушення

89. Напади на констеблів

(1) Будь-яка особа, яка здійснює напад на констебля під час виконання ним своїх обов'язків або на особу, яка надає констеблю допомогу у виконанні ним своїх обов'язків, несе відповідальність за вчинення порушення та засуджується під час сумарного провадження до позбавлення волі на строк не більше шести місяців або до штрафу, що не перевищує розмір 5-го рівня стандартної шкали, або і до того, і до іншого.

(2) Будь-яка особа, яка чинить опір або свідомо перешкоджає констеблю під час виконання ним своїх обов'язків або ж особі, яка надає констеблю допомогу у виконанні ним своїх обов'язків, несе відповідальність за вчинення порушення та засуджується під час сумарного провадження до позбавлення волі на строк не більше одного місяця або до штрафу, що не перевищує розмір 3-го рівня стандартної шкали[14], або і до того, і до іншого.

(3) Цей розділ також є застосовним до констебля, який є службовцем сил поліції, що утримуються у Шотландії або у Північній Ірландії під час виконання ним ордеру або інших дій в Англії або Уельсі на підставах будь-якого акту, що наділяє його повноваженнями в Англії та Уельсі.

(4) У цьому розділі посилання на особу, яка надає допомогу констеблю у виконанні його обов'язків, включає у себе посилання на будь-яку особу, яка не є констеблем і не супроводжується констеблем, але при цьому:

(a) є службовцем міжнародної спільної слідчої групи, яку очолює службовець поліції або службовець Національної служби кримінальної розвідки або ж Національного кримінального відділу, а також

(b) виконує свої функції як службовець такої групи.

У цьому розділі «міжнародна слідча група» означає будь-яку слідчу групу, сформовану відповідно до:

- будь-якого рамкового рішення про формування спільної слідчої групи, прийнятого згідно зі статтею 34 договору про Європейський Союз;
- Конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах між державами-членами Європейського Союзу та Протоколу до Конвенції відповідно до зазначеної статті зазначеного Договору, або
- будь-якого міжнародного договору, стороною якого є Сполучене Королівство і який згадується у цілях цього розділу у наказі, виданому Державним секретарем.

(5) Статутний акт, що містить наказ, про який йдеться у підрозділі (5), може скасовуватися резолюцією будь-якої з палат Парламенту.

90. Деперсоналізація тощо

(1) Будь-яка особа, яка свідомо, у цілях введення в оману видає себе за службовця сил поліції або за спеціального констебля, або ж робить заяви або вчиняє дії, розраховані на те, щоб видати себе за такого службовця або констебля, несе відповідальність за порушення та засуджується під час сумарного провадження до позбавлення волі на строк не більше шести місяців або до штрафу у розмірі не більше 5-го рівня стандартної шкали, або ж і до того, і до іншого.

(2) Будь-яка особа, яка не будучи констеблем має на собі будь-який елемент поліцейської форми, через що за даних обставин вона набуває вигляду службовця поліції такою мірою, що вводить інших в оману, несе відповідальність за порушення та засуджується під час сумарного провадження до штрафу у розмірі не більше 3-го рівня стандартної шкали.

(3) Будь-яка особа, яка не будучи службовцем сил поліції або спеціальним констеблем, володіє будь-яким елементом поліцейської форми, якщо вона не здатна довести законність володіння таким елементом, а також законність цілей володіння ним, несе відпо-

[14] Цей штраф становить 2 500 фунтів (прим. редактора).

відальність за порушення та засуджується під час сумарного провадження до штрафу у розмірі не більше 1-го рівня стандартної шкали[15].

(4) У цьому розділі:

(a) «елемент поліцейської форми» означає будь-який елемент форми або знак розрізнення або службове посвідчення, яке, як правило, видається службовцям сил поліції або спеціальним констеблям, або ж будь-що інше, що має вигляд такого елементу, знаку або документу;

(aa) «службовець сил поліції» включає у себе службовців Британських сил транспортної поліції, а також

(b) «спеціальний констебль» означає спеціального констебля, призначеного до поліцейської зони.

91. Підбурювання до невиконання обов'язків

(1) Будь-яка особа, яка підбурює або намагається підбурювати або вчиняє дії, спрямовані на підбурювання службовця сил поліції до припинення виконання ним службових обов'язків, несе відповідальність та засуджується:

(a) під час сумарного провадження до позбавлення волі на строк не більше шести місяців або до штрафу у розмірі, не більшому аніж передбачений законом, або і до того, і до іншого;

(b) під час провадження з розглядом обвинувального акту – до позбавлення волі на строк не більше двох років або до штрафу, або і до того, і до іншого.

(2) Цей розділ є застосовним до службовців Британських сил транспортної поліції і до спеціальних констеблів, призначених до поліцейської зони так само, як вони є застосовними до службовців сил поліції.

Різні фінансові положення

92. Гранти з боку місцевих органів

(1) Рада графства, округу, населеного пункту, округу Лондон, парафії або громади може надавати гранти будь-якому органу поліції, створеному відповідно до розділу 3, поліцейська зона якого повністю або частково підпадає під юрисдикцію такої ради.

(2) Рада округу Лондон, графства, округу або парафії, територія якої повністю або частково підпадає під юрисдикцію столичного поліцейського округу, має право надавати гранти у поліцейських цілях Органу столичної поліції.

(3) Передбачені цим розділом гранти можуть надаватися без жодних умов або, за згодою старшого офіцера поліції відповідної поліцейської зони – на певних умовах.

(4) Цей розділ є застосовним до Ради островів Сіллі так само, як вони є застосовними до ради графства.

93. Прийняття подарунків та позичок

(1) У зв'язку з виконанням будь-яких із своїх функцій орган поліції має право приймати подарунки у грошовій формі, а також подарунки або позички в іншій формі на умовах, які такий орган вважає належними.

(2) Умови, на яких приймаються подарунки або позички відповідно до підрозділу (1), можуть включати у себе умови, що передбачають комерційне спонсорство діяльності органу поліції або сил поліції, що ним утримуються.

94. Фінансування нових органів поліції

(1) Державний секретар має право надавати гранти будь-якому органу поліції, створеному відповідно до розділу 3, для покриття будь-яких понесених ним (або таких, що будуть понесені ним) видатків у будь-який час протягом першого року роботи такого органу.

(2) Без звуження будь-яких інших прав брати позики, орган поліції, створений відповідно до розділу 3, має право брати запозичення у формі тимчасової позики або овердрафту у банку або в іншій структурі у будь-яких розмірах, які є необхідними для того, щоб покрити його видатки до початку першого року його роботи.

(3) Суми, що позичаються органом поліції відповідно до цього розділу, не повинні перевищувати суми, які може встановлювати

[15] Цей штраф становить 200 фунтів (прим. редактора).

Державний секретар, а їх повернення повинно здійснюватися до кінця першого року роботи органу.

(4) У цілях цього розділу «перший рік роботи» органу поліції є фінансовим роком, коли цей орган отримав перші надходження як результат виконання постанови, виданої ним відповідно до Частини I Закону про фінанси місцевого врядування від 1992 року.

96. Фонд поліції Лондон Сіті

Коштом фонду поліції Лондон Сіті покриваються всі видатки, понесені згідно з цим Законом у зв'язку з:

(a) призначенням спеціальних констеблів до поліцейської зони Лондон Сіті, а також

(b) призначенням кадетів поліції з огляду на потреби сил поліції Лондон Сіті.

96. Схеми отримання громадської думки щодо поліцейської діяльності

(1) У кожній поліцейській зоні повинні існувати схеми для отримання:

(a) думок місцевих мешканців щодо питань, пов'язаних з поліцейською діяльністю у зоні, а також

(b) відомостей, що надають ці мешканці у рамках співпраці з поліцією у цілях запобігання злочинам у цій зоні.

(2) За винятком випадків, передбачених підрозділом (6), такі схеми розробляються для кожної поліцейської зони органом поліції після проведення консультацій із старшим констеблем або якщо йдеться про округ столичної поліції – Комісіонером столичної поліції у відповідній формі.

(3)-(5) (*вилучені*)

(6) Міська рада Лондон Сіті повинна надавати Комісіонеру поліції Лондон Сіті вказівки стосовно схем роботи для поліцейської зони Лондон Сіті. Комісіонер, у свою чергу, розробляє відповідні схеми відповідно до цього розділу з урахуванням таких інструкцій.

(7) Особа або орган, в обов'язки якого входить розробка схем відповідно до цього розділу, повинен здійснювати періодичний перегляд таких схем.

(8) Якщо Державний секретар вважає, що такі схеми для певної поліцейської зони не забезпечують виконання завдань, визначених у підрозділі (1), він може зажадати від органу або особи, до обов'язків якого входить розробка схем для даної зони, подання звіту стосовно таких схем.

(9) Після розгляду поданого відповідно до підрозділу (8) звіту Державний секретар має право зажадати від органу або особи, які його подали, перегляду зазначених схем та подання повторного звіту з цих питань.

(10) Орган або особа, до обов'язків якого входить розробка зазначених схем, має той самий обов'язок проведення консультацій як під час перегляду схем, так і під час їх розробки.

96A. Національні та міжнародні функції столичної поліції

(1) Державний секретар та Орган столичної поліції можуть укладати договори стосовно рівня якості роботи, що повинен бути досягнутий силами столичної поліції у зв'язку з будь-якими з її національних або міжнародних функцій.

(2) Якщо Державний секретар вважає, що сили столичної поліції не виконують якусь одну із своїх національних або міжнародних функцій, або жодної з них:

(a) згідно із стандартом, визначеним в чинному договорі, укладеному відповідно до підрозділу (1), або

(b) у разі відсутності договору, укладеного згідно з цим розділом стосовно такої функції або функцій – згідно зі стандартом, який Державний секретар вважає задовільним,

він має право віддати Органу столичної поліції розпорядження про вжиття заходів, що можуть окремо визначатися у такому розпорядженні.

(3) Орган столичної поліції зобов'язаний виконати розпорядження, віддане відповідно до підрозділу (2).

(4) У цілях цього розділу «національні або міжнародні функції» означає функції, пов'язані з:

(a) захистом високопосадовців або їхнього житла;
(b) національною безпекою;
(c) боротьбою з тероризмом, або
(d) наданням послуг у зв'язку з будь-якими іншими національними або міжнародними цілями.

96B. Національні та міжнародні функції: застосування вимог про звітність тощо

(1) У разі застосування до Органу столичної поліції, розділ 6 має таку саму дію, щоб посилання у підрозділі (1) на забезпечення утримання ефективних та результативних сил поліції в окрузі столичної поліції включало б у себе посилання на забезпечення ефективного та результативного виконання цими силами своїх національних або міжнародних функцій.

(2) У разі застосування до Органу столичної поліції розділ 7(1) має таку ж силу, щоб посилання на поліцейську діяльність столичного поліцейського округу включало б у себе посилання на виконання силами столичної поліції своїх національних або міжнародних функцій.

(3) У разі застосування до органу столичної поліції розділ 8 має таку ж силу:
(a) щоб посилання у підрозділі (1) на поліцейську діяльність у столичному поліцейському окрузі включало б у себе посилання на виконання силами столичної поліції своїх національних або міжнародних функцій, а також
(b) щоб посилання у підрозділі (2)(c) на цільові показники, встановлені органом, не включало б у себе жодних стандартів якості роботи, встановлених ним у межах договору, про який йдеться у підрозділі (1) розділу 96A, або розпорядження, відданого відповідно до підрозділу (2).

(4) У разі застосування до органу столичної поліції розділ 9(1) має таку ж саму силу, щоб посилання на поліцейську діяльність в окрузі столичної поліції включало б у себе посилання на виконання силами столичної поліції своїх національних або міжнародних функцій.

(5) У разі застосування до сил столичної поліції розділи 22 та 24 мають таку ж силу, щоб посилання на поліцейську діяльність у столичному поліцейському окрузі включало б у себе посилання на виконання силами столичної поліції своїх національних або міжнародних функцій.

(6) Розділ 95(1) та (3) Закону про Орган врядування Великого Лондону від 1999 року (мінімальний розмір бюджету для Органу столичної поліції) має таку ж силу, щоб посилання на відновлення або утримання ефективних та результативних сил поліції у столичному поліцейському окрузі включало б у себе посилання на необхідність забезпечення виконання цими силами своїх національних або міжнародних функцій в ефективний і результативний спосіб.

(7) Підрозділ (4) розділу 96A є застосовним у цілях цього розділу так само, як він є застосовним у цілях зазначеного вище розділу.

97. Офіцери поліції, які несуть службу за межами своїх сил

(1) У цілях цього розділу «відповідна служба» означає:
(a) службу, яку особа несе на тимчасових засадах відповідно до розділу 26;
(b) службу, яку особа несе на тимчасових засадах відповідно до розділу 56 за згодою належного органу;
(c) службу, яку особа несе на тимчасовій основі під егідою Корони відповідно до нормативного положення, виданого Державним секретарем при:
(i) організаціях та службах, зазначених у розділі 57, або
(ii) дослідницьких або інших службах, пов'язаних з поліцією,
коли особа несе таку службу за згодою належного органу;
(ca) службу, яку особа несе на тимчасових засадах при Національній службі кримінальної розвідки за згодою належного органу;

(cb) службу, яку особа несе на тимчасових засадах при Національному кримінальному відділі за згодою належного органу;

(cc) службу, яку особа несе на тимчасових засадах при Організації інформаційних технологій поліції за згодою належного органу;

(cd) службу, яку особа несе на тимчасових засадах при Центральному поліцейському органі з тренінгів і розвитку за згодою належного органу;

(d) службу, яку особа несе на тимчасових засадах як радник Державного секретаря за згодою належного органу;

(e) службу, що оплачується відповідно до розділу 1(1) Закону про поліцію (служба за кордоном) від 1945 року, і яку особа несе за згодою належного органу;

(ea) службу, яку особа несе на тимчасових засадах при Омбудсмені щодо поліції Північної Ірландії відповідно до домовленостей, досягнутих згідно з параграфом 8 Додатку 3 до Закону про поліцію (Північної Ірландії) від 1998 року;

(f) службу у Поліцейській службі Північної Ірландії, яку особа несе за згодою Державного секретаря та належного органу;

(g) службу, яку особа несе згідно з призначенням, здійсненим відповідно до розділу 10 Закону про розвиток стосунків та закордонну співпрацю від 1980 року за згодою належного органу, або

(h) службу, яку особа несе у зв'язку з нормативним положенням, виданим Державним секретарем для надання допомоги відповідно до Закону про розвиток міжнародних стосунків від 2001 року, за згодою належного органу.

У підрозділі (1) «належний орган» щодо службовця сил поліції означає старшого офіцера поліції, який діє за згодою органу поліції, за винятком того, що стосовно старшого офіцера поліції він означає орган поліції.

Відповідно до підрозділів (4)-(8), службовець поліції, який несе відповідну службу, повинен сприйматися таким чином, ніби протягом проходження такої служби він не є службовцем таких сил поліції. Винятком з цього правила є питання виплати належних йому пенсії, допомоги або преміальних виплат коштом фондів, що виділяються Парламентом на основі нормативних положень, виданих відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року:

(a) після закінчення періоду проходження відповідної служби такий службовець має право на повернення до своїх сил поліції у ранзі, який він мав безпосередньо перед початком строку відповідної служби, а також

(b) у цілях визначення ставок, що встановлюються законом або нормативними положеннями, що видаються відповідно до розділу 50, для визначення розміру його винагороди згідно із вислугою років цей службовець повинен вважатися таким, що протягом усього періоду відповідної служби перебував у складі своїх сил поліції.

(4) Коли йдеться про відповідну службу, згадану у підрозділі (1)(e), посилання у підрозділі (3) на нормативні положення, видані відповідно до Закону про пенсії поліції від 1976 року, повинно розумітися як таке, що включає у себе посилання на нормативні положення, видані відповідно до розділу 1 Закону про поліцію (служба за кордоном) від 1945 року.

(5) Під час проходження відповідної служби особа може отримувати підвищення у ранзі або посаді так, наче вона проходить службу у своїх силах поліції, і у таких випадках:

(a) посилання на параграф (a) підрозділу (3) на ранг, який мала особа безпосередньо перед початком періоду проходження відповідної служби, має розумітися як посилання на ранг, що такій особі надається після підвищення, а також

(b) у цілях, зазначених у параграфі (b) зазначеного підрозділу, особа має вважатися такою, що проходила службу у цьому ранзі від моменту його надання.

(6) Службовець сил поліції, який:

(a) пройшов відповідну службу, як це передбачається параграфом (a), (b), (c), (ca), (cb), (cc),(cd), (d), (g) або (h) підрозділу (1), або

(b) під час проходження відповідної служби відповідно до параграфу (e) зазначеного підрозділу звільняється з такої служби органом дисциплінарного провадження, створеного згідно з нормативними положеннями, розробленими відповідно до розділу 1 Закону про поліцію (служба за кордоном) від 1945 року, або ж отримав вимогу піти у відставку добровільно як альтернатива звільненню, або

(c) під час проходження відповідної служби у рамках параграфу (ea) або (f) зазначеного підрозділу звільняється з такої служби або отримує вимогу піти у відставку добровільно як альтернатива звільненню,

має право на застосування до нього нормативних положень, виданих відповідно до розділу 50(3), у зв'язку з будь-якими діями або бездіяльністю під час проходження такої служби у той самий спосіб, якби він проходив службу у своїх силах поліції. При цьому відповідним чином застосовуються норми розділу 85.

(7) У цілях підрозділу (6) свідоцтво про звільнення особи або про пред'явлення їй вимоги добровільно подати у відставку як альтернатива звільненню є підтвердженням зазначеного факту, якщо:

(a) коли йдеться про випадок, передбачений параграфом (b) цього підрозділу, така вимога або рішення про звільнення надійшли від органу дисциплінарного провадження, згаданого у зазначеному параграфі, або

(b) коли йдеться про випадок, передбачений параграфом (c) зазначеного підрозділу, така вимога або рішення надійшли від Омбудсмена щодо поліції Північної Ірландії або від його імені або ж (у залежності від обставин) від старшого констебля Служби поліції Північної Ірландії, або ж від іншої особи або органу, які можуть призначатися у цілях даного підрозділу наказом Державного секретаря.

(8) Службовець сил поліції, який проходить відповідну службу відповідно до параграфу (b), (c), (ca), (cb), (cc),(cd), або (d) підрозділу (1):

(a) зберігає за собою статус констебля, а також

(b) у цілях розділів 30, 59, 60, 64 вважається службовцем сил поліції.

(9) Державний секретар несе відповідальність у зв'язку з актами неправомірної поведінки службовця сил поліції, який проходить відповідну службу згідно з параграфом (b), (c) або (d) підрозділу (1) під час виконання або гаданого виконання його функцій таким самим чином, як роботодавець несе відповідальність за діяння, вчинені його найманими працівниками під час виконання роботи. При цьому, якщо йдеться про діяння, він повинен вважатися колективним порушником в усіх правових цілях.

98. Транскордонна взаємодопомога між різними силами поліції

(1) Старший офіцер сил поліції в Англії або Уельсі за клопотанням старшого офіцера сил поліції Шотландії або старшого констебля Служби поліції Північної Ірландії має право передавати констеблів або надавати іншу допомогу для того, щоб дати можливість силам Шотландської поліції або Службі поліції Північної Ірландії зреагувати на підвищене навантаження на їхні ресурси.

(2) Старший офіцер сил поліції у Шотландії за клопотанням старшого офіцера сил в Англії або Уельсі, старшого констебля Сил поліції в Англії або Уельсі, старшого констебля Служби поліції Північної Ірландії або Генерального директора Національного кримінального відділу, має право передавати констеблів або надавати іншу допомогу для того, щоб дати можливість силам поліції Англії або Уельсу, або Службі поліції Північної Ірландії, або Національному кримінальному відділу зреагувати на підвищене навантаження на їхні ресурси.

(3) Старший констебль Служби поліції Північної Ірландії за клопотанням старшого

офіцера сил поліції в Англії або Уельсі, або старшого офіцера сил поліції у Шотландії, або Генерального директора Національного кримінального відділу має право передавати констеблів або надавати іншу допомогу для того, щоб сили Англії або Уельсу, або ж сили Шотландії, або ж Національний кримінальний відділ мали можливість зреагувати на підвищене навантаження на їхні ресурси.

(3A) Генеральний директор Національного кримінального відділу за клопотанням старшого офіцера сил поліції у Шотландії, або старший констебль Служби поліції Північної Ірландії має право передавати констеблів або надавати іншу допомогу для того, щоб сили Шотландії або Служба поліції Північної Ірландії мали змогу зреагувати на підвищене навантаження на їхні ресурси.

(4) У разі, коли Державний секретар:

(a) вважає доцільним в інтересах публічної безпеки та порядку підсилити або надати іншу допомогу силам поліції або Національному кримінальному відділу для того, щоб вони мали можливість зреагувати на підвищене навантаження на їхні ресурси, а також

(b) вважає, що укладання задовільних договорів відповідно до підрозділу (1), (2), (3) або (3A) або їх укладання вчасно не є можливим,

має право віддати старшому офіцеру будь-яких сил поліції в Англії або Уельсі, старшому офіцеру будь-яких сил поліції у Шотландії або старшому констеблю Служби поліції Північної Ірландії, або Генеральному директору Національного кримінального відділу, відповідно, розпорядження про передання констеблів або про надання іншої допомоги в обсязі, що зазначається у такому розпорядженні.

(5) У разі передання констебля згідно з цим розділом для надання допомоги іншим силам поліції або Національному кримінальному відділу, такий констебль, незалежно від інших норм:

(a) перебуває під управлінням та контролем старшого офіцера поліції зазначених сил, або ж, якщо такими іншими силами є сили поліції у Шотландії або Служба поліції Північної Ірландії, або Національний кримінальний відділ – старшого офіцера таких сил або старшого констебля Служби поліції Північної Ірландії, або Генерального директора Національного кримінального відділу відповідно, а також

(b) користується усіма повноваженнями та правами, які має службовець зазначених інших сил як констебль.

(6) Орган поліції, що утримує сили поліції, яким відповідно до цього розділу надається допомога, повинен виплатити органу поліції, що утримує сили, з числа яких допомога надається, винагороду у розмірі, яка може бути предметом домовленості між такими органами, або за відсутності такого договору може визначатися будь-яким договором, який на той час може існувати між усіма силами поліції взагалі, або ж за відсутності і такого договору, може визначатися Державним секретарем.

(6A) У цілях підрозділу (6) Службовий орган Національного кримінального відділу повинен вважатися органом поліції, а Національний кримінальний відділ – силами поліції, які ним утримуються.

(7) У разі застосування цього підрозділу до Шотландії, будь-яке словосполучення, використане у цьому розділі та у Законі про поліцію (Шотландії) від 1967, матиме у цьому розділі таке ж значення, як і у Законі.

(8) Щодо Північної Ірландії «констебль» означає офіцера поліції у значенні, встановленому у Законі про поліцію (Північної Ірландії) від 2000 року.

99. Юрисдикція офіцерів столичної поліції

(1) Службовець сил поліції, який призначається для захисту осіб або майна у Шотландії, повинен під час виконання своїх обов'язків мати усі повноваження та права констебля сил поліції, що утримуються відповідно до Закону про поліцію (Шотландії) від 1967 року.

(2) Службовець столичних сил поліції, який призначається для захисту осіб або майна у Північній Ірландії, повинен під час виконання своїх обов'язків мати всі повнова-

ження і права констебля Королівської служби констеблів Ольстеру.

100. Старші констеблі, які підпадають під дію змін поліцейських зон або реорганізацію місцевого врядування

(1) Якщо старший констебль сил поліції, існування яких припиняється як результат наказу, відданого відповідно до розділу 32 цього Закону, розділу 58 Закону про місцеве врядування від 1972 року або до розділу 17 Закону про місцеве врядування від 1992 року, не отримує призначення на посаду старшого констебля або іншого службовця сил-правонаступника з моменту його переведення, у такий момент він повинен набути статус службовця таких сил (або, якщо існує декілька сил-правонаступників – тих сил, які визначаються згаданим вище наказом) за посиланням на норми цього розділу.

(2) Якщо особа є службовцем сил поліції у силу виключно норм цього розділу, така особа повинна мати ранг помічника старшого констебля, але у цілях призначення її винагороди, пенсії та інших умов служби, повинна вважатися такою особою, що і далі залишається старшим констеблем сил, що припинили своє існування, з одночасним урахування положень розділу 10(1).

(3) Старший констебль, який набуває статусу службовця сил поліції у силу норм цього розділу, повинен згідно з нормативними положеннями, виданими відповідно до розділу 50, втратити статус службовця таких сил через три місяці, якщо він не надав згоди на призначення на одну з посад у таких силах.

(4) Якщо старший констебль був призначений на строк, що закінчується протягом трьох місяців від моменту, коли він набув статусу службовця сил поліції у силу норм цього розділу, положення підрозділу (3) мають таку саму дію, якби посилання на термін у три місяці було б посиланням на зазначений строк.

(5) У випадках, коли:

(a) старший констебль сил поліції проходить відповідну службу відповідно до норм параграфів (b), (c), (d) або (e) розділу 97(1), а також

(b) до завершення цього строку такі сили припиняють своє існування, як це визначено у підрозділі (1) вище,

підрозділ (1) є застосовним до старшого констебля у такий самий спосіб, якби він і надалі залишався старшим констеблем таких сил, але при цьому посилання на дату переведення особи замінюються посиланнями на дату закінчення згаданого вище періоду.

(6) У цьому розділі:

(a) «сили-правонаступник» щодо сил поліції, що припиняють своє існування як результат виданого наказу, означає сили, до яких службовці таких сил поліції переводяться таким наказом, а також

(b) «дата переведення» означає дату, починаючи з якою такі службовці вважаються переведеними.

101. Тлумачення

(1) За винятком випадків, коли контекст положення вимагає іншого, у цьому Законі:

«Британські сили транспортної поліції» означає констеблів, призначених відповідно до розділу 53 Закону про Британську комісію з питань транспорту;

«старший офіцер поліції» означає:

(a) щодо сил поліції, що утримуються відповідно до розділу 2, - старшого констебля;

(b) щодо сил столичної поліції – Комісіонера столичної поліції, а також

(c) щодо сил поліції Лондон Сіті – Комісіонера поліції Лондон Сіті;

«Поліцейська зона Лондон Сіті» означає Лондон Сіті, як це визначено у цілях Закону, що стосується сил поліції Лондон Сіті;

«столичний округ поліції» означає цей округ, як він визначений у розділі 76 Закону про врядування Лондону від 1963 року;

«поліцейська зона» означає поліцейську зону, як це визначено у розділі 1;

«орган поліції» означає:

(a) щодо поліцейської зони, що входить до переліку додатку 1, орган, створений відповідно до розділу 3;

(b) щодо столичного поліцейського органу – Орган столичної поліції, а також

(c) щодо поліцейської зони Лондон Сіті – міську раду;

«сили поліції» означає сили, що утримуються органом поліції;

«фонд поліції» означає:

(a) щодо сил, що утримуються відповідно до розділу 2, або до сил столичної поліції, – фонд, що утримується органом поліції таких сил відповідно до розділу 14;

(b) щодо сил поліції Лондон Сіті – фонд, з якого покриваються видатки таких сил.

(2) У цьому Законі «поліцейські цілі правопорядку» щодо поліцейської зони включають у себе цілі:

(a) діяльності спеціальних констеблів, призначених до даної зони;

(b) діяльності кадетів поліції, які проходять підготовку з метою вступу на службу до сил поліції, що утримуються у такій зоні, а також

(c) діяльності цивільних службовців, які працюють у цих силах, або діяльності усіх зазначених спеціальних констеблів або кадетів.

102-106

(...)

Закон Провінції Онтаріо (Канада) про поліцейські послуги від 1990 року[1]

1. *Декларація принципів*

Поліцейські послуги надаються по всій території Онтаріо відповідно до наступних принципів:

1. потреба у забезпеченні безпеки та охорони усіх людей та усього майна в Онтаріо;
2. важливість забезпечення фундаментальних прав, гарантованих Канадською Хартією прав та свобод, а також Кодексом про права людини;
3. потреба у співпраці між надавачами поліцейських послуг та громадами, які вони обслуговують;
4. важливість поважного ставлення до потерпілих від злочинів та розуміння їхніх потреб;
5. потреба у належному сприйнятті плюралістичного, багаторасового та багатокультурного характеру спільноти Онтаріо;
6. потреба зробити поліцейські сили представниками тих громад, які вони обслуговують.

2. (1) *Визначення*

У цьому Законі:

- «посадова особа, яка здійснює призначення» має те ж значення, що й у Законі про міжпровінційну поліцейську діяльність від 2009 року;
- «асоціація» означає асоціацію, члени якої належать до однієї поліцейської структури, і цілі яких включають у себе поліпшення умов їхньої праці та розміру винагороди;
- «правління» означає муніципальне правління поліцейської служби;
- «керівник поліції» означає керівника поліції муніципалітету або Комісіонера поліції провінції Онтаріо та поширюється також і на виконуючого обов'язки керівника поліції;
- «комісія» означає Комісію цивільної поліції Онтаріо;
- «комісіонер» означає Комісіонера провінційної поліції Онтаріо;
- «позапровінційний командир» має те ж саме значення, що й у Законі про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року;
- «незалежний директор з аналізу роботи поліції» означає особу, призначену у відповідності до підрозділу 26.1 (1);
- «місцевий командир» має те ж саме значення, що й у Законі про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року;
- «службовець сил поліції» означає працівника сил поліції або особу, яка призначається як офіцер поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року;
- «сили поліції» означає поліцію провінції Онтаріо або сили поліції муніципалітету;
- «офіцер поліції» означає керівника поліції або будь-якого іншого офіцера поліції, включаючи особу, яка призначається як офіцер поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, але виключаючи спеціального констебля, констебля корінного населення, офіцера муніципального органу правопорядку або допоміжного службовця сил поліції;
- «за приписами» означає речі, що відповідають приписам норм;
- «норми» означає норми, видані у відповідності до цього Закону;
- «член подружжя» означає:
  (а) члена подружжя за визначенням розділу 1 Закону про сім'ю або

[1] Переклад з англійської мови здійснено Сергієм Колесником за рахунок коштів Міжнародного фонду «Відродження» (прим. редактора).

(b) будь-яку з двох осіб, які проживають разом у шлюбних стосунках без реєстрації шлюбу.

(2) *Офіцер, призначений згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, вважається службовцем цих сил поліції*

У цілях пунктів 49 та 132-134 цього Закону, пункту 25.1 Кримінального кодексу Канади, так само як у цілях будь-якого призначення до сил поліції, здійсненого Генеральним солісітором[2] згідно з розділом 2 Закону про заборонені до вільного обігу наркотики та речовини, особа, призначена як офіцер поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, вважається:

a) службовцем поліції провінції Онтаріо;
b) якщо його/її призначення було здійснено службовцем муніципальних сил поліції – службовцем таких муніципальних сил поліції або
c) якщо його/її призначення було здійснене правлінням – службовцем тих сил поліції, які знаходяться під контролем цього правління.

Частина I. Відповідальність за поліцейські послуги

Генеральний солісітор

3. (1) (*вилучений*)

(2) *Обов'язки та повноваження Генерального солісітора*

Генеральний соліситор:

a) здійснює керування силами поліції з метою забезпечення адекватних та результативних поліцейських послуг, що надаються на муніципальному та провінційному рівнях;
b) здійснює контроль управлінь та сил поліції для забезпечення дотримання ними приписаних стандартів послуг;
c) (*вилучений*)
d) розробляє та запроваджує програми удосконалення практики, стандартів та тренінгів поліції;
e) реалізує систему перевірок та аналізу сил поліції на території Онтаріо;
f) надає допомогу у координації поліцейських послуг;
g) проводить консультації з дорадчими органами, дорадчими комітетами з питань діяльності поліції в інтересах громад, керівниками муніципальної поліції, роботодавцями спеціальних констеблів та асоціаціями з питань, які стосуються поліції та поліцейських послуг;
h) здійснює розробку, втілення та управління програмами та статистичною роботою, а також проводить дослідження стосовно поліцейських послуг та пов'язаних з цим питань;
i) надає правлінням, дорадчим комітетам з питань діяльності поліції в інтересах громад та муніципальним керівникам поліції відомості та пропозиції стосовно керування силами поліції та їхньої роботи, прийомів вирішення конкретних проблем та інші відомості, які можуть бути корисними для зазначених структур;
j) видає директиви та настанови стосовно поліцейських питань;
k) розробляє та реалізує програми орієнтованих на громади поліцейських послуг;
l) забезпечує роботу Поліцейського коледжу Онтаріо.

(3) Робота поліцейського коледжу, відомого як Поліцейський коледж Онтаріо, де проходять підготовку службовці сил поліції, продовжується.

Муніципалітети

4. (1) *Поліцейські послуги в муніципалітетах*

Кожен муніципалітет, якого стосується даний підрозділ, зобов'язаний забезпечувати адекватні та ефективні поліцейські послуги відповідно до своїх потреб.

(2) *Основні поліцейські послуги*

Адекватні та ефективні поліцейські послуги повинні включати у себе щонайменше усі з наведених нижче послуг:

1. попередження злочинів;

[2] Найменування посади міністра внутрішніх справ Канади. В оригіналі – «Solicitor General» (прим. редактора).

2. забезпечення виконання законів;
3. допомога потерпілим від злочинів;
4. підтримка публічного порядку;
5. ліквідація наслідків надзвичайних подій.

(3) *Інфраструктура поліцейських послуг*

У процесі надання адекватних та ефективних поліцейських послуг муніципалітет несе відповідальність за забезпечення усієї інфраструктури та адміністрування, які є необхідними для забезпечення таких послуг, включаючи наземні транспортні засоби, водні транспортні засоби, засоби зв'язку, будівлі та постачання.

(4) *Сфера застосування*

Підрозділ (1) застосовується до:

a) муніципалітетів з однієї адміністративної одиниці;
b) муніципалітетів нижчого рівня у графстві Оксфорд та у графствах, а також
c) регіональних муніципалітетів, інших, аніж графство Оксфорд.

(5) (*вилучений*)

(6) *Виняток*

Незалежно від положень підрозділу (4), ради графства Оксфорд та всі муніципалітети нижчого рівня у межах графства Оксфорд можуть домовитися про застосовність підрозділу (1) до графства Оксфорд, а не до муніципалітетів нижчого рівня, але досягнувши такої угоди, ради не мають права відкликати її згодом.

5. (1) *Методи надання муніципальних поліцейських послуг*

Відповідальність муніципалітету за надання поліцейських послуг реалізується в один із наступних способів:

1. рада може створити сили поліції, службовці яких призначаються правлінням згідно з положенням 31(1)(a);
2. відповідно до розділу 33 рада може домовитися з однією або кількома радами про створення об'єднаного правління, і таке об'єднане правління може призначати службовців сил поліції згідно з положенням 31(1)(a);
3. відповідно до розділу 6, рада може домовитися з однією або кількома радами про злиття їхніх сил поліції;
4. відповідно до розділу 6.1, рада може домовитися з радою іншого муніципалітету про надання у ній поліцейських послуг правлінням іншого муніципалітету на умовах, що визначаються в договорі з цього приводу, якщо той муніципалітет, якому будуть надаватися поліцейські послуги, межує з муніципалітетом, який буде надавати такі послуги, або межує з будь-яким іншим муніципалітетом, якому поліцейські послуги надаються тим самим муніципалітетом;
5. відповідно до розділу 10, рада може домовитися самостійно або разом з іншими радами про надання поліцейських послуг поліцією провінції Онтаріо.
6. рада має право удатися і до інших способів надання поліцейських послуг у разі їх погодження з Комісаріатом.

(2) *Різні способи надання послуг у одному муніципалітеті*

Відповідно до підрозділу (3), відповідальність муніципалітету за надання поліцейських послуг може реалізовуватися в один із способів, визначених у підрозділі (1), в одній окремій зоні муніципалітету і в один з інших способів, визначених у підрозділі (1), в інших окремих зонах муніципалітету, якщо:

a) муніципалітет має у своєму складі дві або більше громади, які є значно розпорошені по території, або має у своїх межах одну або більше громад, які знаходяться на віддаленні від решти громад муніципалітету, або
b) поліцейські послуги історично надавалися в одній або кількох окремих зонах муніципалітету у спосіб, який є відмінним від способу, у який поліцейські послуги надаються на решті території муніципалітету.

(3) *Одне правління або об'єднане правління*

Усі поліцейські послуги, що надаються в одному муніципалітеті, за винятком послуг з охорони правопорядку, що надаються у спосіб, описаний у параграфах 3 або 4 підрозділу (4), або ж поліцейські послуги, що надаються у муніципалітеті поліцією провінції Онтаріо

згідно з положеннями розділу 5.1, повинні надаватися під керівництвом одного правління або об'єднаного правління.

5.1. (1) *Випадок, коли муніципалітет не надає поліцейських послуг*

Якщо муніципалітет не надає поліцейських послуг в один із способів, визначених у розділі 5, поліцейські послуги надаються такому муніципалітету поліцією провінції Онтаріо (ППО).

(2) *Оплата муніципалітетом послуг ППО*

Муніципалітет, якому поліцейські послуги надаються поліцією провінції Онтаріо згідно з положеннями підрозділу (1), повинен оплачувати міністерству фінансів такі послуги у розмірах та у порядку, передбачених нормами.

(3) Сума заборгованості муніципалітету за поліцейські послуги, надані поліцією провінції Онтаріо, якщо вона не була стягнута іншими засобами, може бути відрахована від суми будь-якого гранту, який надається такому муніципалітету коштом провінції, або ж може бути стягнутою за судовим рішенням з виплатою судових видатків як борг перед Її Величністю.

(4) *Дорадчий комітет з питань діяльності поліції в інтересах громад*

Один або декілька муніципалітетів, які обслуговуються одним і тим самим загоном поліції провінції Онтаріо, який надає поліцейські послуги відповідно до положень цього розділу, можуть створити дорадчий комітет з питань діяльності поліції в інтересах громад.

(5) *Склад*

У разі створення дорадчого комітету з питань діяльності поліції в інтересах громад він повинен мати у своєму складі по одному делегату від кожного з муніципалітетів, який обслуговується одним і тим самим загоном поліції провінції Онтаріо та вирішив мати свого делегата.

(6) *Функції*

Дорадчий комітет з питань діяльності поліції в інтересах громад дає командиру загону поліції провінції Онтаріо, призначеного до муніципалітету або муніципалітетів, або ж особі, визначеній таким командиром, поради стосовно цілей та пріоритетів поліцейських послуг у муніципалітеті або муніципалітетах.

(7) *Термін повноважень*

Термін повноважень делегата дорадчого комітету з питань діяльності поліції в інтересах громад визначається радою під час призначення делегата, але не може бути більшим від терміну повноважень ради, яка призначила такого делегата.

(8) *Те ж саме та повторне призначення*

Делегат дорадчого комітету з питань діяльності поліції в інтересах громад може продовжувати виконувати свої функції після завершення терміну повноважень ради, яка його/її призначила, до призначення свого наступника, маючи при цьому право бути призначеним повторно.

(9) *Захист від відповідальності*

Недопустимими є позови або провадження стосовно компенсації завданої шкоди проти дорадчого комітету з питань діяльності поліції в інтересах громад або ж делегата дорадчого комітету з питань діяльності поліції в інтересах громад у зв'язку з будь-якими діями, які були вчинені сумлінно з метою або з наміром виконання своїх обов'язків, або ж провадження стосовно будь-яких закидів щодо недбалості або порушень у сумлінному виконанні своїх обов'язків.

6. (1) *Злиття сил поліції*

Незалежно від положень будь-якого іншого Закону, ради двох або більше муніципалітетів, які мають свої сили поліції, можуть укласти договір про їх злиття.

(2) *Зміст договору про злиття*

У договорі повинно йтися про:

a) створення та, відповідно до розділу 33, склад об'єднаного правління злитих сил поліції;
b) злиття сил поліції та призначення або переведення їхніх службовців;
c) використання об'єднаним правлінням сил та засобів, а також про його відповідальність, пов'язану із силами поліції;
d) кошторис видатків на роботу злитих сил поліції;

е) будь-які інші питання, вирішення яких є необхідним та доцільним для здійснення злиття сил.

(3) *Затвердження Комісією*

Зазначений договір не набуває чинності доти, доки організаційна структура злитих сил поліції не буде затверджена Комісією.

(4) *Винятки: призначення членів правління*

Призначення осіб на посади об'єднаного правління злитими силами поліції можуть здійснюватись до набуття договором чинності.

6.1. (1) *Муніципальні договори про надання поліцейських послуг*

Ради двох муніципалітетів можуть укласти договір про надання поліцейських послуг одному муніципалітету правлінням іншого муніципалітету на умовах, що визначаються в такому договорі, якщо той муніципалітет, якому будуть надаватися поліцейські послуги, межує з муніципалітетом, який буде надавати такі послуги, або межує з будь-яким іншим муніципалітетом, якому поліцейські послуги надаються тим самим муніципалітетом.

(2) *Радники правління*

Рада муніципалітету, якій надаються поліцейські послуги відповідно до укладеної згідно з підрозділом (1) угоди, має право обрати особу, яка буде здійснювати дорадчі функції в правлінні іншого муніципалітету стосовно цілей та пріоритетів поліцейських послуг у муніципалітеті, якому такі послуги надаються.

(3) *Термін повноважень*

Термін повноважень особи, обраної для виконання дорадчих функцій в правлінні іншого муніципалітету, визначається радою під час обрання такої особи, але він не може бути більшим, аніж термін повноважень ради, яка обрала таку особу.

(4) *Те ж саме та повторне призначення*

Особа, обрана для виконання дорадчих функцій в правлінні іншого муніципалітету, може продовжувати виконувати свої функції після завершення терміну повноважень ради, яка її обрала, до обрання свого наступника, маючи при цьому право бути призначеною повторно.

(5) *Захист від відповідальності*

Недопустимими є позови або провадження стосовно компенсації завданої шкоди проти особи, обраної для виконання дорадчих функцій в правлінні іншого муніципалітету у зв'язку з будь-якими діями, які були вчинені добросовісно з метою або з наміром виконання своїх обов'язків, або ж у зв'язку з будь-якими закидами щодо недбалості або порушень у добросовісному виконанні своїх обов'язків.

7. (1) *Муніципальні договори про обмін поліцейськими послугами*

Два або більше управлінь можуть домовитися про надання одним з управлінь певних поліцейських послуг іншому або іншим правлінням на умовах, що визначаються у відповідному договорі.

(2) *Обмеження*

Два або більше управлінь не мають права домовлятися, відповідно до підрозділу (1), про те, що сили поліції одного правління надаватимуть іншому правлінню або іншим правлінням поліцейські послуги, які муніципалітет зобов'язаний надавати згідно з вимогами розділу 4.

(3) *Муніципальні договори з ППО*

Правління муніципалітету може домовитися з Комісаром або з командиром місцевого загону поліції провінції Онтаріо про надання поліцією провінції Онтаріо певних поліцейських послуг на умовах, що визначаються у відповідному договорі, при цьому на такий договір поширюється дія положень підрозділів 10(7) та (8).

8. (1) *Додаткові муніципальні сили поліції*

Муніципалітет, до якого не є застосовними положення підрозділу 4(1) (обов'язок надавати поліцейські послуги), має право, після узгодження з Комісаром, створити та підтримувати свої власні сили поліції.

(2) *Перехідне положення*

Узгодження, яке було надане або вважається таким, що було надане, відповідно до розділу 19 Закону про поліцію, і передбачається частиною 381 переглянутого кодексу законів Онтаріо від 1980 року стосовно сил

поліції, які утримувалися станом на 30 грудня 1990 року, вважається таким, що було надане відповідно до цього розділу.

(3) *Відкликання*

Комісією має право відкликати своє узгодження, надане або яке вважається таким, що було надане, відповідно до цього розділу.

9. (1) *Відсутність або неадекватність поліцейських послуг, допомога з боку ППО*

Якщо Комісія встановлює, що муніципалітет, до якого є застосовними положення підрозділу 4(1), не надає поліцейських послуг, він може вимагати від комісара надання допомоги силами поліції провінції Онтаріо.

(2) *Неадекватність поліцейських послуг*

Якщо Комісія встановлює, що муніципальні сили поліції не надають адекватних та ефективних поліцейських послуг або ж не дотримуються цього Закону або норм, він може повідомити про свої висновки правлінню такого муніципалітету та наказати правлінню вжити заходів, які Комісія вважає за необхідні.

(3) Якщо правління не виконує зазначеного наказу, Комісія може вимагати від комісара надання допомоги силами поліції провінції Онтаріо.

(4) *Запит Атторнея Корони*[3]

Атторней Корони має право вимагати від Комісара надання допомоги силами поліції провінції Онтаріо на будь-якому напрямку, на якому муніципалітет зобов'язаний надавати поліцейські послуги.

(5) *Звернення правління*

Правління може прийняти рішення про звернення до Комісара про надання допомоги силами поліції провінції Онтаріо.

(6) *Звернення керівника поліції за надзвичайних обставин*

Керівник муніципальної поліції, який вважає, що у муніципалітеті виникли надзвичайні обставини, може звернутися до Комісара із запитом про надання допомоги силами поліції провінції Онтаріо.

(7) *Передання керівником поліції повідомлення до правління*

Керівник поліції, який звертається із запитом відповідно до підрозділу (6), повинен направити голові правління повідомлення про свій запит, за можливістю, невідкладно.

(8) *Допомога ППО*

У разі подання запиту згідно з положеннями цього розділу, Комісар забезпечує надання силами поліції провінції Онтаріо такої тимчасової або невідкладної допомоги тією мірою, якою вважає це необхідним, і припиняє надання силами поліції провінції Онтаріо тимчасової або невідкладної допомоги, коли вважає це доцільним.

(9) *Вартість послуг*

Комісар посвідчує вартість послуг, наданих відповідно до положень цього розділу поліцією провінції Онтаріо, після чого муніципалітет здійснює оплату зазначеної суми міністру фінансів, якщо Генеральний соліситор на вимагає іншого.

(10) Сума заборгованості муніципалітету за поліцейські послуги, надані поліцією провінції Онтаріо, якщо вона не була стягнута іншими засобами, може бути відрахована від суми будь-якого гранту, який надається такому муніципалітету коштом провінції, або ж може бути стягнутою за судовим рішенням з виплатою судових видатків як борг перед Її Величністю.

10. (1) *Муніципальні договори про надання поліцейських послуг ППО*

Генеральний соліситор може укласти договір з радою окремого муніципалітету або спільний договір з радами двох або більше муніципалітетів про надання поліцейських послуг муніципалітету або муніципалітетам поліцією провінції Онтаріо.

(2) *Необхідність існування правління*

Для того, щоб муніципалітет міг укласти договір відповідно до цього розділу, такий муніципалітет повинен мати власне правління.

(3) Для того, щоб два або більше муніципалітети могли укласти договір відповідно до цього розділу, такі муніципалітети повинні мати власні правління.

[3] Служба, яка здійснює державне обвинувачення у кримінальних справах. В оригіналі – «Crown Attorney» (прим. редактора).

(4) *Перехідне положення*

У випадку якщо договір відповідно до положень цього розділу був укладений до набуття чинності за розділом 10 Закону про доповнення до норм стосовно поліцейських послуг від 1997 року муніципалітетом, який на той час не мав правління, такий договір залишається дійсним та підлягає виконанню незалежно від змісту підрозділу (2), але його поновлення неможливе доти, доки у муніципалітеті не з'явиться його власне правління.

(5) *Колективна угода*

Укладання жодного договору відповідно до положень цього розділу не допускається, якщо, на думку Генерального соліситора, рада намагається укласти договір для подолання норм цього Закону про колективні угоди.

(6) *Обов'язки ППО*

Коли договір набирає чинності, загін поліції провінції Онтаріо, призначений до відповідного муніципалітету або муніципалітетів, надає поліцейські послуги муніципалітету або муніципалітетам, а також виконує інші обов'язки, включаючи забезпечення виконання розпоряджень муніципальної влади, які визначені в договорі.

(7) *Виплати до консолідованого фонду доходів*

Суми, одержані від муніципалітетів за договорами, укладеними відповідно до цього розділу, надходять до консолідованого фонду доходів.

(8) *Стягнення сум заборгованості*

Сума заборгованості муніципалітету за договором, якщо вона не була стягнута іншими засобами, може бути відрахована від суми будь-якого гранту, який надається такому муніципалітету коштом провінції, або ж може бути стягнутою за судовим рішенням з виплатою судових видатків як борг перед Її Величністю.

(9) *Роль правління*

Якщо один або більше муніципалітетів укладає договір відповідно до цього розділу, правління або об'єднане правління повинне повідомити командира загону поліції провінції Онтаріо, приписаного до такого муніципалітету або муніципалітетів, або ж призначену цим командиром особу про поліцейські послуги у цьому муніципалітеті або у цих муніципалітетах, а також зобов'язане:

a) брати участь у відборі кандидатів на посаду командира загону, призначеного до такого муніципалітету або муніципалітетів;
b) визначати взагалі цілі та пріоритети для поліцейських послуг після консультацій з командиром загону або з призначеною ним особою;
c) після проведення консультацій з командиром загону або з призначеною ним особою – визначати місцеву політику стосовно поліцейських послуг (при цьому правління не має права визначати на рівні провінції політику поліції провінції Онтаріо стосовно поліцейських послуг);
d) контролювати якість роботи командира загону;
e) періодично отримувати від командира загону або від призначеної ним особи звіти стосовно заяв та рішень, зроблених та прийнятих відповідно до розділу 49 (вторинні види діяльності);
f) аналізувати створену командиром загону відповідно до частини V систему роботи із скаргами, а також періодично отримувати від командира загону або від призначеної ним особи звіти про роботу із скаргами.

(10) *Незастосовність деяких розділів*

У разі якщо один або декілька муніципалітетів укладають договір відповідно до цього розділу, положення розділів 31 (функції правління), розділу 38 (муніципальні сили поліції) та розділу 39 (оцінки) не застосовуються до такого муніципалітету або муніципалітетів.

11. (1) *Муніципалітети, які мають право отримувати надходження від штрафів*

Положення цього розділу застосовуються у разі, якщо певний муніципалітет має право отримувати надходження від штрафів, сплачених за результатами проваджень, розпочатих офіцерами муніципальних сил поліції.

(2) Якщо через договір, укладений відповідно до розділу 7 або 10, муніципалітет не має своїх власних сил поліції, офіцери поліції, при-

значені до такого муніципалітету за цим договором, повинні вважатися, у цілях визначення права на отримання надходжень від штрафів, офіцерами муніципальних сил поліції.

12. (*вилучений*)

13. (1) *Спеціальні зони та послуги ППО*

Якщо через створення місцевого органу влади або через будь-які інші причини, особливі обставини або через ненормальні умови у зоні можливість покладання відповідальності за поліцейські послуги на певний муніципалітет або на провінцію, на думку Генерального соліситора, відсутня, Лейтенант-Губернатор-Радник[4] має право оголосити таку зону спеціальною зоною.

(2) *Договір про надання поліцейських послуг ППО*

Особа, яка управляє місцевим органом влади або є власником спеціальної зони, повинна укласти з Генеральним соліситором договір про надання поліцейських послуг у спеціальній зоні поліцією провінції Онтаріо.

(3) *Обов'язки ППО, оплата*

Положення підрозділів 10(6) та (7) застосовуються до зазначеного договору, включаючи необхідні зміни до них.

(4) *Відмова від укладання договору*

Якщо особа, яка керує місцевим органом врядування або є власником спеціальної зони, не укладає договір відповідно до вимог підрозділу (2), послуги у такій зоні надаються поліцією провінції Онтаріо.

(5) *Вартість послуг*

Сума вартості послуг може бути стягнута з особи у судовому порядку як кошти, які є заборгованістю перед Її Величністю.

14. *Поліцейські послуги за межами муніципалітету*

Муніципалітет, який має інтерес на землях за межами його території, може дати згоду на повну або часткову сплату вартості надання поліцейських послуг на таких землях.

15. (1) *Офіцери із забезпечення виконання актів муніципалітету*

Рада муніципалітету може призначити осіб, відповідальних за забезпечення виконання актів муніципалітету.

(2) *Офіцери порядку*

Офіцери муніципальних органів правопорядку є офіцерами порядку у цілях забезпечення виконання актів муніципалітету.

16. *Допомога сім'ям загиблих офіцерів муніципальної поліції*

Рада муніципалітету може виділяти фінансову або іншу допомогу вдовам (вдівцям) та дітям службовців муніципальних сил поліції, які загинули внаслідок поранень або захворювань, отриманих під час виконання службових обов'язків.

16.1. *Установи ув'язнення*

За згодою Комісії цивільної поліції Онтаріо, рада кожного місцевого муніципалітету має право створювати, експлуатувати та контролювати установи ув'язнення осіб, щодо яких у муніципалітеті був ухвалений вирок про позбавлення свободи на термін не більше 10 діб, а також осіб, які тримаються під вартою за підозрою у вчиненні порушення або ж через необхідність їх переведення до виправної установи для судового розгляду їхніх справ або ж у цілях виконання вироку. Такі особи можуть на законних підставах прийматися установами ув'язнення та утримуватись там.

16.2. (1) *Старший офіцер порядку*

Кожною установою ув'язнення повинен керувати офіцер порядку, призначений з цією метою.

(2) *Заробітна плата*

Рада муніципалітету може встановлювати та виплачувати заробітну плату або інші види винагороди старшому офіцеру порядку в установі ув'язнення.

[4] Найменування посадової особи, яка є заступником Генерал-Губернатора і представляє Королеву в провінції Онтаріо. В оригіналі – «Lieutenant Governor in Council» (прим. редактора).

Поліція провінції Онтаріо

17. (1) *Комісіонер*

Поліція провінції Онтаріо має свого Комісіонера, який призначається Лейтенант-Губернатором-Радником.

(2) *Функції*

Відповідно до рішення Генерального соліситора, Комісіонеру доручається загальне керівництво та управління поліцією провінції Онтаріо та особами, пов'язаними з нею.

(3) *Заступники Комісіонера*

Лейтенант-Губернатор-Радник має право призначити одного або кількох заступників Комісіонера, яким належить виконувати обов'язки Комісіонера у разі його відсутності або непрацездатності, і які під час виконання таких обов'язків мають право здійснювати всі повноваження та функції Комісіонера.

(3.1) *Делегування*

Комісіонер має право делегувати у письмовій формі будь-які із своїх повноважень та обов'язків, визначених цим Законом, заступнику Комісіонера з визначенням будь-яких обмежень, умов та вимог, пов'язаних з таким делегуванням.

(4) *Річний звіт*

Після завершення календарного року Комісіонер повинен подати Генеральному соліситору річний звіт стосовно стану справ у поліції провінції Онтаріо.

18. (1) *Склад ППО*

Поліція провінції Онтаріо має у своєму складі:

a) Комісіонера;
b) інших офіцерів поліції, призначених відповідно до вимог частини III Закону про публічну службу Онтаріо від 2006 року;
c) інших працівників поліції провінції Онтаріо, призначених відповідно до вимог частини III Закону про публічну службу Онтаріо від 2006 року.

(2) *Ранги*

Комісіонер встановлює ранги офіцерів поліції провінції Онтаріо та визначає ранг кожного з цих офіцерів поліції.

(3) *Уповноважені офіцери*

Лейтенант-Губернатор-Радник має право надавати офіцерам поліції провінції Онтаріо ранг уповноваженого офіцера та давати дозвіл на наділення їх повноваженнями з посвідченням Великою державною печаткою.

19. (1) *Відповідальність ППО*

Поліція провінції Онтаріо має такі функції:

1. надання поліцейських послуг у тих частинах Онтаріо, які не мають інших муніципальних сил поліції окрім офіцерів муніципальних органів правопорядку;
2. надання поліцейських послуг на всіх судноплавних водоймах в Онтаріо, за винятком тих, що знаходяться у межах муніципалітетів, визначених Генеральним соліситором;
3. забезпечення патрулювання на Королівській трасі, за винятком тих її частин, що визначаються Генеральним соліситором;
4. забезпечення патрулювання дорожніх комунікацій у значенні, наведеному у розділі 21 Закону про публічний транспорт та поліпшення автошляхів, які визначаються Генеральним соліситором;
5. ведення слідчих дій на допомогу муніципальним силам поліції за вказівкою Генерального соліситора або за запитом Атторнея Корони.

(2) *Акти муніципалітету*

На поліцію провінції Онтаріо не покладаються жодні обов'язки у зв'язку із забезпеченням виконання актів муніципалітету, за винятком тих, що передбачаються положеннями договорів, укладених відповідно до розділу 10.

(3) *Можливість ППО виставляти рахунки за свої послуги*

За згодою Генерального соліситора поліція провінції Онтаріо має право виставляти муніципалітету, органу правопорядку або визначеній корпорації, або організації рахунки за послуги, які надаються їм відповідно до цього Закону.

(4) *Виплати до консолідованого фонду надходжень*

Грошові суми, отримані за рахунками, виставленими відповідно до підрозділу (3),

сплачуються до консолідованого фонду надходжень.

(5) *Стягнення сум заборгованості*

Суми заборгованості за рахунками, виставленими відповідно до підрозділу (3), якщо вони не були стягнені іншими засобами, можуть стягуватись у судовому порядку як заборгованість перед Її Величністю а також, якщо боржником є муніципалітет, можуть відраховуватись із суми будь-якого гранту, виділеного муніципалітету з коштів провінції.

20. *Допомога членам сімей загиблих офіцерів поліції провінції Онтаріо*

Лейтенант-Губернатор-Радник має право виділяти з коштів, призначених у цих цілях Законодавцем, фінансову або іншу допомогу вдовам (вдівцям) та дітям поліції провінції Онтаріо, які загинули внаслідок поранень або захворювань, отриманих під час виконання службових обов'язків.

Частина II. Комісія цивільної поліції Онтаріо

21. (1) *Склад Комісії та інше*

Комісія, відома англійською мовою як «Ontario Civilian Commission on Police Services», а французькою – як «Commission civile des services policiers de l'Ontario», продовжує діяти як «Ontario Civilian Police Commission» англійською мовою та «Commission civile de l'Ontario sur la police» – французькою.

(2) *Членство*

До складу Комісії входять особи, які призначаються Лейтенант-Губернатором-Радником.

(3) *Голова та заступники голови*

Лейтенант-Губернатор-Радник може призначити одного з членів Комісії головою Комісії, а також одного або кількох членів Комісії заступниками голови.

(4) *Працівники*

Працівники, які вважаються необхідними для належного ведення справ Комісії, можуть призначатися на посаду відповідно до частини II Закону Онтаріо про публічну службу від 2006 року.

(5) *Делегування*

Голова може дати дозвіл члену або працівнику Комісії на здійснення повноважень Комісії та виконання його обов'язків щодо конкретного питання, при цьому делегування повноважень, наданих Комісії положеннями розділів 23 та 24, не допускається.

(6) *Кворум*

Голова визначає кількість членів Комісії, яка становить кворум для будь-якої цілі, а також може постановити, що кворум становить один член Комісії.

(7) *Річний звіт*

Після завершення кожного календарного року Комісія подає до Генерального солісітора річний звіт про свою діяльність.

(8) *Видатки*

Кошти, необхідні для виконання завдань Комісії виплачують із сум, призначених Законодавцем з цією метою.

(9) *Захист від особистої відповідальності*

Недопустимими є позови або провадження стосовно компенсації завданої шкоди проти членів Комісії у зв'язку з будь-якими діями, які були вчинені сумлінно з метою або з наміром виконання своїх обов'язків, або ж у зв'язку з будь-якими закидами щодо недбалості, або порушень у сумлінному виконанні своїх обов'язків.

(10) *Конфіденційність*

Кожен з членів Комісії зобов'язаний зберігати таємницю будь-якої інформації, яку він отримує під час виконання своїх обов'язків за цим Законом і не розголошувати таку інформацію жодній особі, за винятком:

a) ситуацій, коли це вимагається у зв'язку з виконанням положень цього Закону та норм;
b) свого захисника або
c) ситуацій, коли особа, якої стосується така інформація, якщо така особа існує, дає свою згоду на її розголошення.

(11) *Виняток – завдання охорони правопорядку*

Незалежно від положень підрозділу (10), голова Комісії або визначена ним особа може передавати інформацію, отриману ним під час виконання своїх службових обов'язків за

цим Законом, коли це вимагається для виконання завдань з охорони правопорядку.

(12) *Свідчення*

Від жодного члена або працівника Комісії не може вимагатися надання свідчень у будь-якому цивільному провадженні або суперечці стосовно інформації, яка стала йому відома під час виконання своїх обов'язків.

22. (1) *Повноваження та обов'язки Комісії*

До повноважень та обов'язків Комісії відноситься таке:

a) У разі, якщо Генеральний соліситор повідомляє Комісію про те, що правління або муніципальні сили поліції не дотримуються встановлених стандартів поліцейських послуг;
   i. віддання розпорядження дотримуватись стандартів правлінню або силам поліції, а також
   ii. вжиття заходів відповідно до підрозділу 23(1), якщо Комісія вважає це належним;
b) проведення розслідувань стосовно службовців, які здійснюють призначення відповідно до розділу 25 Закону про міжпровінційну поліцейську діяльність від 2009 року;
c) проведення розслідувань з питань роботи муніципальної поліції згідно з розділом 25;
d) проведення дізнань у питаннях, пов'язаних із злочинністю та охороною правопорядку відповідно до розділу 26;
e) проведення дізнань за власною ініціативою стосовно скарги або скарг на політику або послуги, що реалізуються силами поліції, або стосовно поведінки офіцера поліції та вирішення питання за такою скаргою або скаргами керівника поліції або правлінням;
e.1) (*вилучений*)
e.2) надання рекомендацій стосовно політики або послуг, що реалізуються силами поліції шляхом їх розсилки разом з відповідними супроводжувальними документами Генеральному соліситору, керівнику поліції, асоціації, якщо така існує, а також, коли йдеться про муніципальні сили поліції – правлінню;
f) слухання та вирішення питань, переданих йому правлінням, або питань щодо оскаржень, поданих до Комісії офіцерами поліції та скаржниками відповідно до частини V.

(2) *Застосування Закону про публічні розслідування від 2009 року*

Положення розділу 33 Закону про публічні розслідування від 2009 року поширюються на розслідування або дізнання, які проводить Комісія.

(3) *Застосовність Закону про процедуру здійснення законних повноважень від 2009 року до проведення слухань*

Положення Закону про процедуру здійснення законних повноважень не є застосовними до Комісії, за винятком випадків, коли Комісія проводить слухання відповідно до норм підрозділів 23 (1), 25 (4), (4.1) або (5), 39 (5), 47(5), 69 (8), 77 (7), 87 (2), (3) або (4) або 116 (1).

23. (1) *Санкції за недотримання встановлених стандартів поліцейських послуг*

Якщо після проведення слухань Комісія доходить висновку про те, що правління або провінційні сили поліції грубо або неодноразово порушували встановлені стандарти поліцейських послуг, Комісія має право вжити один з наступних заходів або декілька з них паралельно:

1. відсторонення від виконання службових обов'язків керівника поліції, одного або кількох членів правління або ж усього правління на визначений період часу;
2. звільнення керівника поліції, одного або кількох членів правління або усього складу правління;
3. розпуск сил поліції та звернення до поліції провінції Онтаріо з проханням про надання поліцейських послуг муніципалітету;
4. призначення адміністратора для виконання визначених функцій стосовно поліцейських питань у муніципалітеті на визначений період часу.

(2) (*вилучений*)

(3) *Відсторонення із збереженням або без збереження оплати*

Якщо Комісія відсторонює керівника поліції або членів правління, які мають право на винагороду відповідно до положень підрозділу 27(12), вона має уточнювати, чи буде зберігатися заробітна плата таким особам.

(4) (*вилучений*)

(5) *Повноваження адміністратора*

Призначений відповідно до параграфу 4 підрозділу (1) адміністратор наділяється повноваженнями, необхідними для виконання його функцій.

(6) *Заміна керівника поліції*

Якщо Комісія відсторонює або звільняє керівника поліції, вона може призначити іншу особу на його заміну.

(7) *Сторони*

Сторонами слухання є керівник поліції, правління, будь-хто з членів правління за призначенням Комісії, а також, якщо Комісія дає відповідну вказівку, асоціація або асоціації, які представляють службовців сил поліції.

(8) Комісія може вводити нові сторони на будь-якому етапі слухань, якщо вважає це за доцільне.

(9) *Заміна звільненого або відстороненого члена правління*

Якщо Комісія відсторонює або звільняє члена правління, рада муніципалітету або Лейтенант-Губернатор-Радник, у залежності від обставин, призначає на його місце іншу особу.

(10) *Наслідки відсторонення та звільнення*

Член правління, якого було звільнено, не має права у подальшому бути членом будь-якого правління, а член правління, якого було відсторонено, не має права на повторне призначенням протягом часу, на який його відсторонено.

(11) *Оскарження до адміністративного суду*

Сторона має право оскаржити рішення Комісії до адміністративного суду протягом тридцяти днів з моменту отримання такого рішення.

(12) *Підстави для оскарження*

Оскарження може стосуватися питань, які не є питаннями винятково фактів, або визначеного покарання, або ж і того, і іншого.

24. (1) *Невідкладні обставини, тимчасове розпорядження*

У разі, коли Комісія вважає обставини справи невідкладними, а також що тимчасове розпорядження відповідає публічним інтересам, вона має право видати таке тимчасове розпорядження відповідно до положень підрозділу 23(1).

(2) *Обмеження*

Комісія не має права видавати тимчасові розпорядження про звільнення особи або про розпуск сил поліції.

25. (1) *Розслідування з поліцейських питань*

Комісія має право за власною ініціативою або за запитом Генерального соліситора, Незалежного директора з аналізу роботи поліції, ради муніципалітету або правління провести розслідування, дізнання з подальшим наданням звіту щодо наступних питань:

a) поведінка або виконання службових обов'язків офіцерів поліції, керівником муніципальної поліції, допоміжним службовцем сил поліції, спеціальним констеблем, офіцером муніципальних органів правопорядку або членом правління;

a.1) виконання своїх обов'язків службовцем, який здійснює призначення відповідно до Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року;

b) керування муніципальними силами поліції;

c) спосіб, у який муніципалітету надаються поліцейські послуги;

d) потреби муніципалітету у поліцейських послугах.

(2) *Вартість розслідування*

Сума вартості розслідування, яке проводиться за запитом ради, оплачується муніципалітетом, якщо Генеральний соліситор не віддає іншу вказівку.

(3) *Звіт*

Комісія повинна передати свій звіт про розслідування, що проводиться відповідно до положень підрозділу (1), Генеральному соліситору або ж Незалежному директору з аналізу роботи поліції за їхньою вимогою, а також до правління або ради на їхню вимогу;

крім того, вона має право передати звіт будь-якій іншій особі, якщо вважає це доцільним.

(3.1) *Заборона діяльності у ході розслідування офіцеру, призначеного згідно з Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Офіцер поліції, який призначений згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, дії або якість роботи якого вивчається або досліджується Комісією відповідно до положення (1)(a), або ж щодо якого Комісія проводить слухання згідно з тим самим положенням, не має права виконувати будь-які поліцейські обов'язки в Онтаріо протягом усього часу розслідування, дізнання або слухань.

(4) *Заходи, що вживаються до офіцера поліції, керівника муніципальної поліції*

Якщо за результатами слухань Комісія доходить висновку про те, що офіцер поліції, інший ніж офіцер, призначений згідно із Законом про між провінційну поліцейську діяльність від 2009 року, або керівник муніципальної поліції, з огляду на чіткі та переконливі докази, допустив акти неналежної поведінки або низької якості роботи, вона має право віддати вказівку про застосування до такого офіцера поліції або керівника муніципальної поліції будь-якого заходу, передбаченого розділом 85, за рішенням Комісії, або ж про відправлення такого офіцера поліції або керівника муніципальної поліції у відставку, якщо така особа має право на відставку.

(4.1) *Заходи, що вживаються до допоміжного службовця, спеціального констебля, офіцера муніципальних органів правопорядку*

Якщо за результатами слухань Комісія доходить до висновку про те, що допоміжний службовець сил поліції, спеціальний констебль або офіцер муніципальних органів правопорядку працює неякісно або є непридатним до виконання обов'язків за своєю посадою у задовільний спосіб, вона може віддати вказівку про:

a) пониження такої особи у посаді на визначений період часу або безстроково за рішенням Комісії;
b) звільнення особи;
c) відправлення особи у відставку, якщо вона має право на відставку, або
d) зупинення або відкликання призначення такої особи.

(4.2) *Заходи, що вживаються до посадової особи, призначеної на підставах Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Якщо за результатами слухань Комісія доходить висновку про те, що поведінка офіцера поліції, призначеного на підставах Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, з огляду на чіткі та переконливі докази, є неприйнятною, або що офіцер поліції непридатний для виконання обов'язків за своєю посадою у задовільний спосіб, вона може вжити один або обидва з наведених далі заходів:

1. припинити дію призначення особи як офіцера поліції Онтаріо;
2. віддати вказівку про безстрокову заборону призначення такої особи як офіцера поліції в Онтаріо на підставах Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року або ж про заборону її призначення як офіцера поліції Онтаріо згідно із цим Законом на визначений період часу.

(4.3) *Заходи, що вживаються до службовця, який здійснює призначення*

Якщо за результатами слухань Комісія доходить висновку про те, що службовець, який здійснює призначення, працює неякісно або ж є непридатним до виконання обов'язків за своєю посадою у задовільний спосіб, вона має право відкликати рішення про призначення такої особи як службовця, який здійснює призначення.

(5) *Покарання до члена правління*

Якщо за результатами слухань Комісія доходить висновку про те, що член правління винуватий у неналежній поведінці, або ж працює неякісно, або ж є непридатним до виконання обов'язків за своєю посадою у задовільний спосіб, вона має право усунути такого члена правління з посади або тимчасово відсторонити його.

(6) *Оскарження до адміністративного суду*

Якщо член сил поліції або правління, до якого застосоване покарання відповідно до підрозділу (4) або (5), або ж службовець, який здійснює призначення, відкликається згідно з підрозділом (4.3), він має право оскаржити таке рішення до адміністративного суду протягом 30 днів від дня отримання повідомлення про рішення Комісії.

(7) *Підстави для оскарження*

Зміст оскарження може стосуватися не тільки фактів, але й застосованого покарання, або ж і того, і іншого.

(8) *Заміна члена, повноваження якого були зупинені або скасовані*

Якщо Комісія приймає рішення про тимчасове або безстрокове усунення члена правління, муніципальна рада або Лейтенант-Губернатор-Радник відповідно повинні призначити особу на заміну особі, яка вибула.

(9) *Наслідки тимчасового або безстрокового усунення*

Член правління, якого було усунуто безстроково, у подальшому не має права займати посади у будь-якому правлінні, а член правління, якого було усунено тимчасово, не має права на повторне призначення протягом часу, на який його було усунуто.

26. (1) *Дізнання стосовно злочинів та заходів з охорони правопорядку*

Лейтенант-Губернатор-Радник може віддати Комісії розпорядження про проведення дізнання щодо будь-якого питання, пов'язаного із злочинністю або заходів з охорони правопорядку та звітування з цього приводу перед Лейтенант-Губернатором-Радником з визначенням обсягу та сфери такого дізнання.

(2) (*вилучено*)

(3) *Права свідків*

Свідки у дізнаннях, що проводяться згідно з вимогами цього розділу, мають право на захисника та на консультації з ним, а також усі інші права свідків у цивільних судах.

(4) *Порушення*

У разі якщо будь-яка особа свідомо та без згоди Комісії розкриває відомості про докази, зібрані у приватному порядку у ході дізнання, що проводиться згідно з вимогами цього розділу, або відомості, які ймовірно призведуть до встановлення винуватості свідка у порушенні та до його засудження, така особа карається штрафом у розмірі не більше 5 000 $.

Частина II.1. Незалежний директор з аналізу діяльності поліції

Порядок призначення Незалежного директора з аналізу діяльності поліції

26.1. (1) *Призначення Незалежного директора з аналізу діяльності поліції*

Цим положенням встановлюється посада Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, який призначається Лейтенант-Губернатором-Радником за поданням Генерального атторнея.

(2) *Обмеження*

Особа, яка є офіцером поліції або колишнім офіцером поліції, не може призначатися на посаду Незалежного директора з аналізу діяльності поліції.

(3) *Розмір винагороди*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції отримує винагороду та компенсацію пов'язані з роботою видатків у розмірі, що визначається Лейтенант-Губернатором-Радником.

(4) *Працівники*

Для Незалежного директора з аналізу діяльності поліції можуть бути призначені, згідно з частиною II Закону про публічну службу Онтаріо від 2006 року, працівники, яких він вважає необхідними для виконання своїх обов'язків.

(5) *Обмеження*

Особа, яка є офіцером поліції не може бути призначена до офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції.

(6) *Делегування*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право делегувати у письмовій формі будь-які свої повноваження, обов'язки або функції, визначені цим Законом, працівнику свого офісу на умовах, які Незалежний директор з аналізу діяльності поліції може визначити у відповідному дорученні.

(7) *Регіональні офіси*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право створювати регіональні офіси, у разі чого усе, чим наділяється Незалежний директор з аналізу діяльності поліції за цим Законом, може передаватися до одного з його регіональних офісів.

(8) *Річний звіт*

Після завершення кожного року Незалежний директор з аналізу діяльності поліції подає до Генерального атторнея річний звіт про стан справ в офісі Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, при цьому такий звіт в обов'язковому порядку має бути відкритий для широкого загалу.

(9) *Конфіденційність*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції, усі працівники офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, усі слідчі, призначені відповідно до положень підрозділу 26.5(1), а також усі особи, які здійснюють свої повноваження або виконують свої обов'язки за розпорядженнями Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, зобов'язані зберігати таємницю будь-якої інформації, одержаної під час виконання своїх обов'язків за цим Законом та не передавати таку інформацію жодній особі, за винятком:

a) ситуацій, коли це вимагається з огляду на виконання цього Закону та відповідних положень;
b) свого захисника;
c) ситуацій, коли це вимагається у цілях заходів з охорони правопорядку, або
d) ситуацій, коли особа, якої стосується така інформація, дає згоду на її розголошення.

(10) *Свідчення*

Від Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, від будь-якого працівника офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, від слідчого, призначеного згідно з положеннями підрозділу 26.5(1), або від особи, яка здійснює повноваження або виконує свої обов'язки за розпорядженнями Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, не може вимагатися надання свідчень у цивільному провадженні стосовно відомостей, які стали таким особам відомі під час виконання своїх обов'язків, за винятком, коли це вимагається на слуханнях, що проводяться згідно з нормами частини V.

(11) *Недопустимість документів*

Будь-який документ, підготовлений під час виконання своїх обов'язків за цим Законом Незалежним директором з аналізу діяльності поліції, працівником офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, слідчим, призначеним згідно з положеннями підрозділу 26.5(1), або особою, яка здійснює повноваження, або виконує свої обов'язки за розпорядженнями Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, не є допустимим у цивільному провадженні, за винятком випадку проведення слухань відповідно до частини V.

26.2. *Функції Незалежного директора з аналізу діяльності поліції*

Функціями Незалежного директора з аналізу діяльності поліції є:

a) розгляд скарг, поданих йому представниками громадськості відповідно до частини V та відповідних положень; також
b) здійснення повноважень та виконання обов'язків Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, які передбачаються параграфом 4.1 підрозділу 135(1).

26.3. *Призначення офіцера контактів та зв'язку*

Усім начальникам поліції належить призначити старшого офіцера за визначенням розділу 144 своїх сил поліції для виконання функцій контактів та зв'язку з Незалежним директором з аналізу діяльності поліції.

Слідчі повноваження

26.4. *Застосування Закону про публічні розслідування від 2009 року*

Положення розділу 33 Закону про публічні розслідування від 2009 року застосовуються до розслідувань або перевірок, що проводяться згідно з нормами цього Закону Незалежним директором з аналізу діяльності поліції або слідчим, призначеним відповідно до

підрозділу 26.5(1), або ж працівником офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, які проводять розслідування, або перевірки від імені Незалежного директора з аналізу діяльності поліції.

26.5. (1) *Слідчі*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право призначати на роль слідчих працівників свого офісу або інших осіб, якщо він вважає це за доцільне для проведення розслідувань, визначених частиною V або відповідними положеннями, за умови, що таке призначення здійснюється у письмовій формі.

(2) *Пред'явлення призначення*

У ході здійснення своїх повноважень з розслідування за положеннями цього Закону слідчий має обов'язок пред'являти документ про своє призначення за вимогою осіб.

26.6. (1) *Слідчі повноваження у приміщеннях поліції*

Якщо слідчий вважає це за необхідне у цілях розслідування, що проводиться згідно з цим Законом, він має право, повідомивши про свої наміри керівника поліції або командира загону сил поліції, у будь-який розумний час заходити та проводити обшук у приміщеннях відділку або загону таких сил поліції, включаючи автотранспорт, що належить цим силам поліції, незалежно від місця його знаходження.

(2) *Повноваження з проникнення*

Слідчий, який проводить розслідування на дільниці або у загоні сил поліції, має право:

a) вимагати від осіб пред'явлення або надання доступу до будь-яких записів, речей, даних або інформації, що мають стосунок до розслідування;
b) проводити пошук, огляд, копіювання або вилучення будь-яких записів, речей, даних або інформації, що має стосунок до розслідування, а також
c) використовувати будь-який пристрій або систему для збереження, обробки або вилучення даних, що використовуються або є наявними у приміщенні, для вироблення у доступній для читання формі будь-яких записів, даних або інформації, що мають стосунок до розслідування.

(3) *Експертна допомога*

Слідчий має право діяти у супроводі та за допомогою осіб, які мають спеціальні експертні або професійні знання.

(4) *Обов'язок надання відомостей і допомоги*

У разі, коли слідчий вимагає від особи пред'явлення або надання доступу до записів, речей, даних або інформації, така особа зобов'язана виконати цю вимогу у спосіб та протягом часу, визначеними слідчим, а також, якщо це від неї вимагається, надати будь-яку допомогу, яка є розумно необхідною для того, щоб слідчий зміг зрозуміти запис, річ, дані або інформацію.

(6) *Незастосування сили*

Мировий або провінційний суддя має право, за клопотанням слідчого і без попереднього попередження, видати слідчому ордер на проникнення до приміщень, зазначених у підрозділі (1), на їх обшук, а також на здійснення будь-яких повноважень, визначених у підрозділі (2), (3) або (4), якщо мировий суддя або провінційний суддя, відповідно до обставин, задовольняється наданими під присягою відомостями про наявність підстав підозрювати, що:

a) слідчому було відмовлено у реалізації його права на вхід до приміщення згідно з підрозділом (1) або ж у реалізації права згідно з підрозділом (2), (3) або (4);
b) існує ймовірність того, що слідчому буде відмовлено у реалізації його права на вхід до приміщення згідно з підрозділом (1) або ж у реалізації права згідно з підрозділом (2), (3) або (4).

(7) *Умови*

Ордер може містити умови та положення на додаток до визначених у підрозділі (6), якщо мировий або провінційний суддя вважає за доцільне визначення таких умов з огляду на обставини.

(8) *Завершення терміну дії ордеру*

Ордер є дійсним протягом 30 днів або протягом меншого періоду згідно із зазначеним у ордері.

(9) *Подальші ордери*

Мировий суддя або провінційний суддя має паво видавати подальші ордери згідно з положеннями підрозділу (6).

(10) *Застосування сили*

Зазначений у ордері слідчий має право застосовувати будь-яку силу, яка є необхідною для виконання ордеру, а також має право викликати офіцера поліції для надання допомоги у його виконанні.

26.7. (1) *Слідчі повноваження в інших приміщеннях*

Мировий або провінційний судді має право, за клопотанням слідчого і без попереднього попередження, видати ордер щодо місця, іншого, аніж визначеного у розділі 26.6, яким слідчому надається дозвіл на вхід до приміщення, зазначеного в ухвалі, та на здійснення повноважень, зазначених в ордері, стосовно записів, речей, даних або інформації, перелічених в ордері, якщо мировий суддя або провінційний суддя, відповідно, переконався, на основі поданих йому під присягою відомостей у тому, що:

a) розслідування стосується поведінки офіцера поліції;
b) існують розумні підстави вважати, що така поведінка становить порушення, передбачене розділом 80, або факт неналежного несення служби;
c) існують розумні підстави вважати, що у даному місці знаходяться записи, речі, дані або інформація, яка має стосунок до розслідування, а також
d) з огляду на всі дотичні чинники, включаючи характер місця, про доступ до якого подане клопотання, видання такого ордеру відповідатиме кращим інтересам правосуддя.

(2) *Повноваження з проникнення*

У зв'язку з проведенням розслідування слідчому може надаватися дозвіл на здійснення всіх або деяких з повноважень, визначених у підрозділі 26.6.

(3) *Житло*

Незалежно від положень підрозділу (1), слідчий не має права здійснювати надані ордером повноваження на проникнення до приміщення або його частини, якщо таке приміщення використовується як житло, за винятком випадків, коли мировий суддя або провінційний суддя був повідомлений про те, що клопотання стосується дозволу на проникнення до житла, а відповідний ордер надає дозвіл на проникнення саме до житла.

(4) *Допомога експерта*

Ордером, виданим згідно з підрозділом (1), особам, які мають спеціальні, експертні або професійні знання, може надаватися дозвіл на супровід слідчого і надання йому допомоги у виконанні ордеру.

(5) *Умови*

В ордері можуть міститися умови та положення на додаток до тих, що визначені у цьому розділі, які вважаються доцільними за існуючих обставин мировим або провінційним суддею.

(6) *Час виконання*

Ухвала має бути виконаною у період від 6:00 до 21:00, якщо у ній не зазначене інше.

(7) *Завершення терміну дії ордеру*

Ордер є дійсним протягом 30 днів або протягом меншого часу, якщо це у ньому зазначено.

(8) *Подальші ордери*

Мировий або провінційний суддя має право постановляти подальші ордери відповідно до підрозділу (1).

(9) *Застосування сили*

Зазначений в ордері слідчий має право застосовувати будь-яку силу, що є необхідною для його виконання, а також може викликати офіцера поліції для надання допомоги у виконанні ордеру.

(10) *Визначення*

У цьому розділі, під «місцем» розуміється будівля, приміщення та автомобіль.

26.8. (1) *Вилучені записи або речі*

Вилучивши записи або речі під час дій, що виконуються згідно з положеннями підрозділу 26.6(2) або за ордером, виданим згідно

з підрозділом 26.6 (6) або 26.7 (1), слідчий повинен надати розписку особі, у якої такі записи або речі були вилучені.

(2) *Зберігання записів або речей*

Записи або інші речі, вилучені слідчим, який діє відповідно до підрозділу 26.6(2) або за ордером, виданим згідно з підрозділом 26.6 (6) або 26.7 (1), можуть зберігатися у слідчого.

(3) Протягом розумного строку слідчий повинен повернути запис або річ, що у нього зберігається згідно з нормами підрозділу (2), особі, у якої такий запис або річ були вилучені у разі, якщо слідчий вважає, що подальше зберігання у нього такого запису або речі у цілях розслідування або будь-якого провадження за цим Законом, яке виникло внаслідок розслідування, не є необхідним.

(4) У разі, коли слідчий вилучив запис або іншу річ за ордером, виданим згідно з підрозділу 26.7(1), слідчий або призначена ним особа повинна протягом найкоротшого розумного строку:

a) пред'явити запис або річ мировому або провінційному судді або
b) скласти протокол про вилучення запису або речі для передання мировому або провінційному судді.

(5) У разі, коли згідно з підрозділом (4), вилучений запис або річ пред'являються мировому або провінційному судді, або ж мировому або провінційному судді передається відповідний протокол, такий суддя повинен:

a) у разі, якщо він переконався у тому, що такий запис або річ мають зберігатися у цілях розслідування або провадження, що відкривається за результатами розслідування згідно з цим Законом, у слідчого або в особи, призначеної слідчим, або ж в особи, визначеної Незалежним директором з аналізу діяльності поліції, видати ордер про їх зберігання у зазначених осіб до завершення розслідування або провадження або
b) в усіх інших випадках – видати ордер про повернення запису або речі особі, у якої їх було вилучено.

(6) За клопотанням особи, яка має зацікавленість у запису або речі, що знаходиться на зберіганні згідно з підрозділом (2) або положенням (5)(a), а також з повідомленням особи, у якої такий запис або річ були вилучені, слідчий або будь-яка інша особа, яка має очевидну зацікавленість у цих записах або речах, мировий або провінційний суддя мають право видати ордер про експертизу, випробування, перевірку або копіювання запису або речі, а також зазначити у цьому наказі умови, які є розумно необхідними за поточних обставин.

(7) За клопотанням особи, яка має зацікавленість у запису або речі, що знаходиться на зберіганні згідно з підрозділом (2) або положенням (5)(a), а також з повідомленням особи, у якої такий запис або річ були вилучені, слідчий або будь-яка інша особа, яка має очевидну зацікавленість у цих записах або речах, мировий або провінційний суддя мають право видати ордер про повернення запису або речі особі, у якої вони були вилучені у разі, якщо вважається, що такий запис або річ більше не є необхідними у цілях розслідування або будь-якого провадження яке, згідно з цим Законом, відкривається за результатами розслідування.

(8) Положення підрозділу 159(5) Закону про порушення законів провінцій є застосовними, з необхідними поправками, ордерів, виданих відповідно до підрозділу (6) або (7).

26.9. *Допустимі копії доказів*

Копія запису або іншої речі, яка посвідчена слідчим як дійсна копія оригіналу є, за відсутності доказів зворотного, допустимою як доказ тією ж мірою, що й оригінал та має таку ж саму доказову вагу.

Частина III. Муніципальні правління поліцейських послуг

27. (1) *Правління поліцейських послуг*

Цим положенням встановлюється одне правління поліцейських послуг або, як передбачено у підрозділі 5 (3), одне або більше правлінь поліцейських послуг для кожного муніципалітету, який утримує сили поліції.

(2) *Комісії поліції, що продовжують діяти як правління поліцейських послуг*

Усі комісії поліції, створені раніше або знову згідно із Законом про поліцію, за нормами статті 381 Переглянутого Статуту Онтаріо[4] від 1980 року або будь-якого іншого Закону, що був чинним на 31 грудня 1990 року, продовжують свою діяльність як правління поліцейських послуг.

(3) *Назва*

Правління має назву «Police Services Board» (зазначити назву муніципалітету), а також може називатися «Commission des services policiers» (зазначити назву муніципалітету).

(4) *Правління у складі трьох членів у малих муніципалітетах*

Правління муніципалітетів, населення яких, за даними останнього перепису, проведеного згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, не перевищує 25 000 мешканців, повинно мати у своєму складі:

a) голову муніципальної ради, а якщо голова вирішує не входити до складу правління – іншого члена муніципальної ради, призначеного її рішенням;
b) одну особу, призначену рішенням ради, яка не є ані членом ради, ані співробітником муніципалітету, а також
c) одну особу, призначену Лейтенант-Губернатором-Радником.

(5) *Правління у складі п'яти членів у більших муніципалітетах*

Правління муніципалітетів, населення яких, за даними останнього перепису, проведеного згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, перевищує 25 000 мешканців, повинно мати у своєму складі:

a) голову муніципальної ради, а якщо голова вирішує не входити до складу правління – іншого члена муніципальної ради, призначеного її рішенням;
b) одного члена ради, призначеного рішенням ради;
c) одну особу, призначену рішенням ради, яка не є ані членом Ради, ані співробітником муніципалітету, а також
d) дві особи, призначені Лейтенант-Губернатором-Радником.

(6) *Варіант збільшення складу правління у малих муніципалітетах*

Муніципальна рада, до якої в іншому випадку були б застосовні положення підрозділу (4), може своїм рішенням визначити, що склад її правління буде відповідати підрозділу (5).

(7) *Перехідне положення*

Рішення, прийняте згідно з положенням 8(2a) Закону про поліцію, яке є главою 381 Переглянутого Статуту Онтаріо від 1980 року, до 31 грудня 1990 року вважається таким, що було прийнято згідно з підрозділом (6).

(8) (*вилучено*)

(9) *Правління у складі семи членів за певних обставин*

Рада муніципалітету, населення якого, за даними останнього перепису, проведеного згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, перевищує 300 000 мешканців, може звернутися до Лейтенант-Губернатора-Радника з клопотанням про збільшення складу свого правління; якщо Лейтенант-Губернатор-Радник задовольняє клопотання, правління має такий склад:

a) голова муніципальної ради, а якщо голова вирішує не входити до складу правління – інший член муніципальної ради, призначений її рішенням;
b) два члена ради, призначені рішенням ради;
c) одна особа, призначену рішенням ради, яка не є ані членом ради, ані співробітником муніципалітету, а також
d) три особи, призначені Лейтенант-Губернатором-Радником.

(10) *Вакантні посади*

Якщо посада члена правління, призначеного Лейтенант-Губернатором-Радником, стає вакантною, на неї може бути призначена особа на заміну на тимчасовій основі, доки Лейтенант-Губернатор-Радник не здійснить нове призначення.

[4] Консолідований документ, який містить всі нормативні акти провінції Онтаріо і оновлюється кожні десять років. В оригіналі – «Revised Statutes of Ontario» (прим. редактора).

(10.1) *Тривалість перебування на посаді*

Тривалість перебування на посаді члена правління, призначеного рішенням ради, визначається у рішенні про його призначення, але не може перевищувати термін мандату ради, яка призначила такого члена.

(10.2) *Те ж саме та повторне призначення*

Член правління, призначений рішенням ради, має право і далі працювати після завершення терміну його перебування на посаді до призначення свого наступника, а крім того може бути повторно призначений на цю посаду.

(11) Якщо посада члена правління, який був призначений муніципальною радою або знаходиться на посаді через те, що він є головою муніципальної ради, стає вакантною, правління повідомляє про це раду, яка призначає особу на заміну.

(12) *Винагороди*

Рада виплачує членам правління, які призначені Лейтенант-Губернатором-Радником або Генеральним соліситором, винагороду у розмірі, який щонайменше дорівнює сумам за приписами.

(13) *Особи, які не відповідають критеріям для призначення членом правління*

Не можуть бути членам правління суддя, мировий суддя, офіцер поліції та особа, яка практикує як захисник у кримінальних справах.

(14) *Тлумачення положень про населення муніципалітетів, що мають більше одного правління*

У разі, коли відповідно до підрозділу 5(3), муніципалітет має більше одного правління, посилання підрозділів (4),(5) та (9) на кількість населення муніципалітету мають тлумачитися як посилання на кількість населення частини муніципалітету, що обслуговується правлінням, на який поширюється дія норм підрозділу.

(15) (*вилучено*)

28. (1) *Вибори голови*

Члени правління обирають голову на першому засіданні кожного року.

(2) *Заступник голови*

Члени правління також можуть обирати заступника голови на першому засіданні кожного року.

29. (1) *Захист від особистої відповідальності*

Не допускається подання позовів або порушення будь-якого іншого провадження щодо компенсації шкоди проти члена правління у зв'язку з будь-якими його діями, вчиненими сумлінно у ході виконання або намірів виконання його обов'язків, із закидами щодо недбалості або порушень у ході сумлінного виконання ним таких обов'язків.

(2) *Відповідальність правління*

Положення підрозділу (1) не знімають з правління відповідальності за дії або бездіяльність її членів, при цьому правління несе відповідальність таким самим чином як це мало б місце, якби зазначене положення не існувало, а член правління був би його службовцем.

30. (1) Правління може укладати контракти, подавати судові позови та відповідати за позовами від свого власного імені.

(2) Члени Управління не несуть особистої відповідальності за укладені Управлінням контракти.

31. (1) *Відповідальність правлінь*

Правління відповідає за надання адекватних та ефективних поліцейських послуг у муніципалітеті і здійснює:

a) призначення службовців муніципальних сил поліції;
b) загальне визначення, після консультацій з керівником поліції, завдань та пріоритетів поліцейських послуг у муніципалітеті;
c) створення правил ефективного керування силами поліції;
d) здійснення відбору та призначення керівника поліції, та заступника керівника поліції, та визначення розмірів їхніх винагород, та умов роботи з урахуванням їхніх побажань;
e) спрямування роботи керівника поліції та контроль якості його роботи;
f) розробка правил стосовно розкриття керівником поліції особистої інформації осіб;

g) отримання періодичних звітів від керівника поліції щодо розкриття інформації та рішень, які мали місце відповідно до розділу 49 (вторинна діяльність);
h) розробка настанов стосовно відшкодування службовцям сил поліції витрат, пов'язаних із судовими позовами відповідно до розділу 50;
i) визначення керівних принципів роботи із скаргами відповідно до частини V, як це вимагається підрозділом (1.1);
j) аналіз системи роботи із скаргами керівника поліції відповідно до частини V та отримання періодичних звітів від керівника поліції щодо його системи роботи із скаргами.

(1.1) *Обмеження*

Керівні принципи стосовно роботи із скаргами, що встановлюються членам правління згідно із частиною V, можуть встановлюватись виключно у разі, якщо вони відповідають:

a) усім правилам процедури або керівним принципам роботи із скаргами від громадськості, визначеним відповідно до положення 56(1)(b) Незалежним директором з аналізу роботи поліції, а також
b) усім процедурам, умовам або вимогам, визначеним положеннями параграфу 26.4 підрозділу 135(1).

(2) *Службовці сил поліції під юрисдикцією правління*

Службовці сил поліції, незалежно від того, були вони призначені правлінням чи ні, знаходяться під юрисдикцією Управління.

(3) *Обмеження*

Правління має право віддавати накази та розпорядження керівнику поліції, але не решті службовців сил поліції. Також не допускається віддання наказів та розпоряджень будь-яким членом правління будь-якому службовцю сил поліції.

(4) Правління не має право віддавати керівнику поліції розпорядження стосовно конкретних оперативних рішень або повсякденної роботи сил поліції.

(5) *Підготовка членів правління*

Правління повинно дбати про те, щоб його члени проходили підготовку, яку може пропонувати або вимагати Генеральний соліситор.

(6) *Правила стосовно керування силами поліції*

Правління має право шляхом видання підзаконних актів встановлювати правила ефективного керування силами поліції.

(7) *Керівні принципи стосовно вторинної діяльності*

Правління має право встановлювати керівні принципи, що відповідають розділу 49, щодо розкриття відомостей про вторинну діяльність та щодо надання дозволів на таку діяльність.

32. *Присяга члена правління*

Перш ніж приступати до виконання службових обов'язків, член правління приймає присягу або вступає на посаду згідно з правилами за приписами.

33. (1) *Договір про створення об'єднаного правління*

Незалежно від положень будь-яких спеціальних законів, ради двох або більше муніципалітетів мають право укласти договір про створення об'єднаного правління.

(2) *Обов'язкова згода Генерального соліситора*

Договір повинен бути затвердженим підзаконними актами муніципалітетів, які беруть у ньому участь, та вимагає згоди Генерального соліситора.

(3) *Застосовність Закону до об'єднаних правлінь*

Положення цього Закону, що є застосовними до правлінь, також застосовуються з необхідними поправками до об'єднаних правлінь.

(4) *Об'єднані правління у складі трьох членів*

Об'єднане правління муніципалітетів, загальна чисельність населення яких, згідно з останнім переписом, проведеним згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, не перевищує 25 000 осіб, повинне складатися з таких осіб:

a) одна особа, яка є членом ради муніципалітету-учасника, призначена за згодою рад муніципалітетів-учасників;
b) одна особа, призначена за згодою муніципалітетів-учасників, яке не є членом ради муніципалітету-учасника ані співробітником муніципалітету-учасника, а також
c) одна особа, призначена Лейтенант-Губернатором-Радником.

(5) *Правління у складі п'яти членів*

Об'єднане правління муніципалітетів, загальна чисельність населення яких, згідно з останнім переписом, проведеним згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, перевищує 25 000 осіб, повинне складатися з наступних осіб:

a) дві особи, які є членами рад будь-яких муніципалітетів-учасників, призначені за згодою рад муніципалітетів-учасників;
b) одна особа, призначена за згодою рад муніципалітетів-учасників, які не є членами ради муніципалітету-учасника ані співробітниками муніципалітету-учасника, а також
c) дві особи, призначені Лейтенант-Губернатором-Радником.

(6) *Варіант збільшення складу правління*

Ради муніципалітетів-учасників, до яких в іншому випадку були б застосовні положення підрозділу (4), може своїм спільним рішенням визначити, що склад їхнього об'єднаного правління буде відповідати підрозділу (5).

(7) *Об'єднані правління у складі семи членів*

У разі, коли загальна чисельність населення муніципалітетів-учасників згідно з даними перепису, проведеного згідно з розділом 15 Закону про оцінку населення, перевищує 300 000, ради муніципалітетів-учасників можуть звернутися до Лейтенант-Губернатора-Радника з клопотанням про збільшення їхнього об'єднаного правління; у разі затвердження такого клопотання Лейтенант-Губернатором-Радником, об'єднане правління повинно мати у своєму складі:

a) три особи, які є членами рад будь-яких муніципалітетів-учасників, призначені за згодою рад муніципалітетів-учасників;
b) одну особу, призначену за згодою рад муніципалітетів-учасників, яка не є членом ради муніципалітету-учасника ані співробітником муніципалітету-учасника, а також
c) три особи, призначені Лейтенант-Губернатором-Радником.

34. *Делегування*

Правління має право делегувати двом або більше своїм членам будь-які повноваження, надані йому цим Законом, за винятком:

a) (*вилучено*)
b) повноваження на ведення переговорів згідно із частиною VIII, яке може бути делеговане правлінням одному або більше його членам.

35. (1) *Засідання*

Правління повинне проводити не менше чотирьох засідань на рік.

(2) *Кворум*

Кворум складає більшість членів Управління.

(3) *Відкриті для публіки процедури*

Засідання та слухання, що проводяться правлінням, повинні бути відкритими для загалу у відповідності до підрозділу (4), а оголошення про їх проведення мають публікуватися у спосіб, що визначається правлінням.

(4) *Виняток*

Правління має право не допустити публіку до слухань або до їхньої частини у разі, якщо воно вважає, що:

a) можливе розголошення питань, що стосуються публічної безпеки, і, з огляду на обставини, необхідність запобігти їх розкриттю у публічних інтересах переважає необхідність дотримання принципу відкритості процедур для публіки або
b) можливе розкриття фінансових або особистих, або інших питань такого характеру, що з огляду на обставини запобігання їх розкриттю в інтересах будь-якої особи, якої такі питання стосуються, або у публічних інтересах переважає необхідність дотримуватись принципу відкритості процедур для публіку.

36. *Допустимість доказів у вигляді підзаконних актів*

Документ, що представляється як підзаконний акт правління, підписаний членом правління, або як копія такого підзаконного акта, посвідчена членом правління, є допустимим доказом без додаткових вимог підтвердження підпису або повноважень особи, яка його підписала.

37. *Правила і процедури*

Правління повинно встановити свої власні правила і процедури виконання своїх обов'язків за цим Законом, за винятком випадків, коли правила проведення слухань згідно з підрозділом 65(9) Закону про процедуру здійснення законних повноважень не є застосовними для правління.

38. *Муніципальні сили поліції*

Муніципальні сили поліції мають у своєму складі керівника поліції, який є службовцем сил поліції, та інших офіцерів поліції, які є службовцями сил поліції, а також інших співробітників поліції за необхідністю, а також забезпечуються належною технікою та приміщеннями.

39. (1) *Кошториси*

Правління повинно подавати кошториси робочих та капітальних видатків до муніципальної ради, у яких окремими рядками мають бути показані кошти, потрібні для:

a) утримання сил поліції та їх забезпечення технікою та приміщеннями, а також

b) оплати видатків на діяльність правління, окрім фонду заробітної платні для членів правління.

(2) Формат кошторисів, період часу, який вони охоплюють, та графік їх подання визначаються радою.

(3) *Бюджет*

Після розгляду кошторисів рада визначає загальний бюджет правління для цілей, зазначених у положеннях 1 (a) та (b), при цьому рада не має обов'язку приймати цифри кошторисів, поданих правлінням.

(4) Визначаючи загальний бюджет правління, Рада не наділена повноваженнями затверджувати або не затверджувати конкретні рядки кошторисів.

(5) *Слухання спірних питань Комісією*

Якщо правління вважає, що визначений для нього радою бюджет не є достатнім для утримання адекватної кількості офіцерів поліції або інших службовців поліції, або ж для забезпечення сил поліції адекватною технікою, або приміщеннями, правління може вимагати вирішення цього питання Комісією, яка після проведення слухань приймає відповідне рішення.

40. (1) *Скорочення або ліквідація сил поліції*

Правління має право звільняти службовців сил поліції у цілях ліквідації сил поліції або їх скорочення за умови, що на це дає згоду Комісія, а сама ліквідація або скорочення не суперечать цьому Закону.

(2) *Критерії надання Комісією згоди*

Комісія надає згоду на припинення працевлаштування службовця сил поліції відповідно до положень підрозділу (1) тільки у тому разі, якщо:

a) службовець та правління досягли згоди щодо виплати вихідної допомоги або ж про передання питання до арбітражу або

b) Комісія видала наказ відповідно до підрозділу (3).

(3) *Наказ про передання суперечки до арбітражу*

Якщо службовець та правління не досягли згоди щодо виплати вихідної допомоги або щодо передання суперечки до арбітражу, Комісія, якщо вона дотримується думки про доцільність ліквідації сил поліції або їх скорочення, може видати наказ службовцю та правлінню про передання справи на розгляд арбітражу та віддати всі необхідні розпорядження у зв'язку з цим.

(4) *Арбітраж*

Розділ 124 стосується арбітражу, про який у ньому йдеться, з необхідними поправками.

Частина IV. Офіцери та інші службовці поліції

Керівник поліції

41. (1) *Обов'язки керівника поліції*

Обв'язки керівника поліції включають:

a) коли йдеться про муніципальні сили поліції – адміністративне керування силами поліції та нагляд за їх роботою відповідно до завдань, пріоритетів та правил, встановлених правлінням відповідно до підрозділу 31(1);

b) забезпечення виконання службовцями сил поліції своїх обов'язків згідно з цим Законом та положеннями, а також у спосіб, який відповідає потребам громади, а також забезпечення підтримки дисципліни у силах поліції;

c) забезпечення надання силами поліції послуг, зорієнтованих на громаду;

d) управління системою роботи із скаргами відповідно до частини V.

(1.1) *Повноваження на розкриття особистої інформації*

Незалежно від положень будь-якого іншого Закону, керівник поліції або призначена ним особа на виконання вимог цього підрозділу має право розкривати особисту інформацію про осіб відповідно до чинних положень.

(1.2) *Ціль розкриття інформації*

Будь-яке розкриття інформації, що здійснюється відповідно до підрозділу (1.1), повинно переслідувати одну або декілька з наступних цілей:

1. захист осіб;
2. захист потерпілих від злочинів;
3. забезпечення поінформованості потерпілих щодо правозастовчих, судових або виправних заходів, дотичних до злочину, де вони є потерпілими;
4. охорона правопорядку;
5. виправні цілі;
6. здійснення правосуддя;
7. забезпечення виконання будь-якого Закону, положення або урядової програми;
8. забезпечення поінформованості публіки стосовно правозастовчих, судових або виправних заходів стосовно будь-якої особи.

(1.3) Будь-яке розкриття інформації, здійснене відповідно до підрозділу (1.1), буде вважатися таким, що відповідає положенням 42(1)(e) Закону про свободу інформації та захист приватності та 32(e) Закону про свободу інформації та захист приватності у муніципалітетах.

(1.4) У разі розкриття особистої інформації відповідно до підрозділу (1.1) для міністерства, агенції або інституції, таке міністерство, агенція або інституція повинна забезпечити збирання такої інформації, а підрозділ 39 Закону про свободу інформації та захист приватності та 29(2) Закону про свободу інформації та захист приватності у муніципалітетах не буде застосовним до такого збирання особистої інформації.

(2) *Підзвітність керівника поліції перед правлінням*

Керівник поліції звітує перед правлінням та виконує її законні накази та розпорядження.

Офіцери поліції

42. (1) *Обов'язки офіцера поліції*

Обов'язки офіцера поліції включають:

a) підтримку порядку;

b) запобігання злочинам та іншим порушенням і надання допомоги та підтримки іншим особам у діях із запобігання цим явищам.

c) надання допомоги потерпілим від злочинів;

d) затримання злочинців та інших порушників та осіб, які можуть бути взяті під варту на законних підставах;

e) висунення обвинувачень та участь у обвинуваченні;

f) виконання ордерів, які повинні виконуватись офіцерами поліції та виконання пов'язаних з цим обов'язків;

g) виконання обов'язків, покладених на офіцера керівником поліції на законних підставах;

h) якщо йдеться про муніципальні сили поліції та про випадок існування угоди за розділом 10 (договір про надання поліцейських послуг ППО) – забезпечення виконання актів муніципалітету;

i) проходження підготовки за приписами.

(2) *Повноваження на діяльність по всій території Онтаріо*

Офіцер поліції має повноваження діяти у цій своїй якості на всій території Онтаріо.

(3) *Повноваження та обов'язки констебля за загальним правом*

Офіцер поліції має повноваження та обов'язки, визначені для констебля за загальним правом.

43. (1) *Критерії прийняття на службу*

Не допускається призначення як офіцера поліції особи, яка не відповідає наступним критеріям:

a) є громадянином Канади або постійно проживає у Канаді;
b) досягла 18 років або більше;
c) має фізичну та психічну спроможність виконувати обов'язки за посадою з урахуванням безпеки самої особи та публічної безпеки;
d) має високі моральні характеристики і навички, а також
e) має рівень освіти не менше чотирьох років середньої школи або еквівалентний рівень освіти.

(2) Кандидат на призначення офіцером поліції повинен надати всю дотичну інформацію або матеріали, які вимагаються від нього на законних підставах у зв'язку з поданою ним заявою.

(3) *Виняток*

Положення цього розділу не застосовуються до офіцера поліції, призначеного за Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року або до кандидата на призначення за цим законом.

44. (1) *Випробувальний термін*

Випробувальний термін для офіцера муніципальної поліції починається у день його призначення та закінчується після настання першої з наступних подій:

a) проходження одного року з дня призначення;
b) проходження одного року з дня завершення офіцером поліції початкового періоду навчання у Поліцейському коледжі Онтаріо.

(2) *Час для проходження початкової підготовки*

Офіцер поліції повинен завершити початковий період підготовки протягом шести місяців від дня свого призначення.

(3) *Припинення працевлаштування протягом випробувального терміну*

Правління має право припинити працевлаштування офіцера поліції у будь-який момент протягом його випробувального періоду, але перед цим воно повинне надати цьому офіцеру поліції розумну інформацію про причини такого припинення, а також можливість надати свої пояснення у письмовій або усній формі за рішенням правління.

(3.1) *Незастосовність частини V*

У разі припинення працевлаштування офіцера поліції відповідно до підрозділу (3), положення частини V не діють.

(4) *Не більше одного випробувального терміну*

Положення підрозділів (1), (2) та (3) не застосовуються до офіцера поліції, який пройшов випробувальний термін в інших муніципальних силах поліції, Поліції провінції Онтаріо, у Королівській канадській кінній поліції або ж у відряджених силах поліції за межами Онтаріо.

45. (1) *Службова присяга та збереження таємниці*

Перед початком виконання своїх службових обов'язків особа, призначена офіцером поліції, приймає присягу або службові зобов'язання та зобов'язання щодо збереження таємниці у формі згідно з приписами.

(2) *Виняток*

Положення цього розділу не застосовуються до офіцера поліції, призначеного за Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року.

46. *Політична діяльність*

Участь офіцера муніципальної поліції у політичній діяльності за межами дозволеного статутом не допускається.

Службовці сил поліції

47. (1) *Задоволення потреб службовця муніципальних сил поліції у зв'язку з інвалідністю*

Згідно з підрозділом (2), якщо службовець муніципальних сил поліції визнається інвалідом через його фізичні або психічні вади і внаслідок цього є неспроможним виконувати свої основні обов'язки за посадою, правління повинно задовольнити його потреби згідно з Кодексом про права людини.

(2) *Невиправдане обтяження*

Правління має право звільнити службовця або відправити його у відставку, якщо він має на неї право, у разі, коли після проведення слухань з отриманням свідчень від двох кваліфікованих лікарів, правління:

a) визначає на основі наданих свідчень, що службовець є інвалідом через свої фізичні або психічні вади і внаслідок цього неспроможний виконувати свої основні обов'язки за посадою, а також ті обов'язки, які службовець мав би виконувати, а також
b) доходить до висновку, що службовець не може бути працевлаштований без невиправданих обтяжень для правління.

(3) *Те ж саме, ППО*

Згідно з підрозділом (4), якщо службовець Поліції провінції Онтаріо стає інвалідом через свої фізичні або психічні вади і внаслідок цього неспроможний виконувати свої основні обов'язки за посадою, Комісія повинна задовольнити потреби такого службовця згідно з Кодексом про права людини.

(4) Службовець може бути звільнений або відправлений у відставку, якщо він має на неї право, у разі, коли після проведення слухань з отриманням свідчень від двох кваліфікованих лікарів, Комісіонер або призначена ним особа:

a) визначає на основі наданих свідчень, що службовець є інвалідом через свої фізичні або психічні вади і внаслідок цього неспроможний виконувати свої основні обов'язки за посадою, а також ті обов'язки, які службовець мав би виконувати, а також
b) доходить до висновку, що службовець не може бути працевлаштований без невиправданих обтяжень для Представництва Корони в Онтаріо.

(5) *Оскарження*

Службовець сил поліції, якого звільняють або відправляють у відставку відповідно до підрозділу (2) або (4), має право поскаржитися до Комісії та правління або до Комісіонера шляхом подання до Комісії письмового повідомлення, у залежності від обставин, протягом тридцяти днів від дня отримання повідомлення про таке рішення.

(6) *Повноваження Комісії*

Комісія може підтримати, змінити або скасувати рішення, або висунути до правління, або Комісіонера, залежно від обставин, вимогу про повторне слухання питання.

(7) *Рішення*

Комісія повинна без затримок надати письмове повідомлення про своє рішення з наведенням його підстав скаржнику та правлінню або Комісіонеру відповідно до обставин.

(8) *Участь членів Комісії*

До участі у прийнятті рішення можуть бути допущені тільки ті члени Комісії, які були присутніми під час слухань та розгляду оскарження, а рішення Комісії приймається тільки за участі усіх його членів, які були присутні на слуханнях, якщо скаржник не дав своєї згоди на інше.

48. (*вилучений*)

49. (1) *Обмеження щодо вторинної діяльності*

Службовцю сил поліції не дозволяється займатися будь-якими видами діяльності, які:

a) створюють перешкоди або негативно впливають на виконання його обов'язків як службовця сил поліції, або можуть створити такі перешкоди або вплив;
b) створюють для нього ситуацію конфлікту інтересів або можуть її створити;
c) в іншому випадку могли б бути постійним місцем працевлаштування для іншої особи, або
d) дають службовцю переваги, пов'язані з його статусом службовця сил поліції.

(1.1) *Виняток для офіцера, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Положення (1) (c) не застосовуються до офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року.

(2) *Виняток: виконання обов'язків за оплату*

Положення (1)(d) не забороняє службовцю сил поліції надавати як приватній особі послуги, домовленість про які була досягнута через сили поліції.

(3) *Повідомлення керівника поліції*

Службовець сил поліції, який має намір удатися до діяльності, яка може суперечити підрозділу (1), або ж дізнається про те, що діяльність, якою він вже займається, може мати зазначений характер, повинен повідомити всі деталі ситуації керівнику поліції або правлінню, якщо йдеться про керівника поліції.

(4) *Рішення керівника поліції або правління*

Керівник поліції або правління, залежно від обставин, повинні прийняти рішення про те, чи має право службовець займатися таким видом діяльності, і службовець повинен підкоритися прийнятому рішенню.

50. (1) *Відповідальність за делікти*

Правління або Представництво Корони Онтаріо відповідно до обставин несе відповідальність за делікти, вчинені службовцями сил поліції у ході своєї роботи.

(2) *Відшкодування видатків службовцю сил поліції*

Відповідно до керівних принципів, визначених у положенні 31(1)(h), правління може відшкодувати службовцю сил поліції його видатки, пов'язані з провадженням:

a) коли він є відповідачем за цивільним позовом, якщо його відповідальність не встановлено;
b) коли він є обвинувачуваним у кримінальному провадженні, якщо його провину не встановлено;
c) стосовно будь-якого іншого провадження, питанням якого є спосіб, у який службовець виконував свої обов'язки за посадою, якщо встановлюється, що службовець діяв сумлінно.

(3) *Договір*

Більшість службовців сил поліції та правління можуть, через договір, укладений відповідно до частини VIII, передбачати відшкодування пов'язаних з правовими провадженнями видатків службовців поліції, за винятком видатків, понесених службовцем, який був визнаний винуватим у вчиненні кримінального порушення. У разі існування такого договору правління повинно забезпечувати відшкодування відповідно до такого договору, а положення підрозділу (2) будуть незастосовними.

(4) *Відповідальність ради за зобов'язаннями правління*

Рада несе відповідальність за зобов'язаннями, що виникли в правління відповідно до підрозділів (1), (2) та (3).

(5) *Відшкодування видатків службовцю ППО*

Міністр фінансів може прийняти рішення про відшкодування коштом консолідованого фонду надходжень видатків службовця Поліції провінції Онтаріо, понесених ним у зв'язку з провадженнями проти нього, у розумних розмірах:

a) коли службовець виступає як відповідач за цивільним позовом, і його відповідальність не встановлено;
b) коли службовець виступає як обвинувачуваний у кримінальному провадженні, і його провину не встановлено;
c) стосовно будь-якого іншого провадження, питанням якого є спосіб, у який службовець виконував свої обов'язки за посадою, якщо встановлюється, що службовець діяв сумлінно.

(6) *Договір*

Асоціація Поліції провінції Онтаріо та Представництво Корони в Онтаріо можуть, через договір, укладений згідно із Законом про колективні договори Поліції провінції Онтаріо від 2006 року, або ж за законом, що передував цьому Закону, включаючи норми частини II Закону про публічну службу у редакції, яку він мав безпосередньо перед його скасуванням, передбачати

відшкодування пов'язаних з правовими провадженнями видатків службовців поліції, за винятком видатків, понесених службовцем, що був визнаний винуватим вчиненні кримінального порушення; у разі існування такої угоди міністр фінансів повинен забезпечувати відшкодування відповідно до такого договору, а положення підрозділу (5) будуть незастосовними.

(7) *Виняток для офіцера, призначеного відповідно до Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Положення цього розділу не застосовуються до службовців поліції, призначених за Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року.

51. (1) *Кадети поліції*

За згодою правління керівник муніципальної поліції може призначити осіб кадетами поліції для проходження підготовки.

(2) Кадет поліції є службовцем муніципальних сил поліції.

52. (1) *Допоміжні службовці муніципальних сил поліції*

За рішенням Генерального соліситора правління може призначати допоміжних службовців сил поліції.

(2) *Повідомлення про тимчасове або повне зупинення повноважень*

Якщо правління приймає рішення про тимчасове або повне припинення повноважень допоміжного службовця сил поліції, воно повинно негайно надати Генеральному соліситору письмове повідомлення про це.

(3) *Допоміжні службовці ППО*

Комісіонер має право призначати допоміжних службовців Поліції провінції Онтаріо.

(3.1) Комісіонер також є уповноваженим припиняти на тимчасовій або безстроковій основі повноваження допоміжного службовця сил поліції.

(3.2) *Повідомлення та можливість висловити свою думку*

Перш ніж відбувається тимчасове або безстрокове зупинення повноважень допоміжного службовця поліції відповідно до підрозділу (2) або (3.1), йому надається розумний обсяг інформації стосовно причин прийняття такого рішення, а також можливість висловити з цього приводу свою думку в усній або письмовій формі за рішенням правління або Комісіонера відповідно.

(4) *Повноваження допоміжних службовців поліції*

Допоміжний службовець сил поліції має повноваження офіцера поліції, якщо він знаходиться у супроводі або під наглядом офіцера поліції та отримав дозвіл на виконання поліцейських обов'язків від керівника поліції.

(5) *Обмеження*

Керівник поліції може давати допоміжному службовцю поліції дозвіл на виконання поліцейських обов'язків тільки за особливих обставин, включаючи надзвичайні обставини, коли кількість офіцерів сил поліції недостатня для контролю ситуації.

(6) *Службова присяга та збереження таємниці*

Особа, призначена допоміжним службовцем сил поліції, повинна до початку виконання своїх обов'язків за посадою прийняти присягу або вступити на посаду із зобов'язанням збереження таємниці у встановленій формі.

Спеціальні констеблі

53. (1) *Призначення спеціальних констеблів правлінням*

За рішенням Генерального соліситора правління має право призначати спеціального констебля на той час, до тієї місцевості та у тих цілях, які правління вважає доцільними.

(2) *Призначення спеціальних констеблів Комісіонером*

За рішенням Генерального соліситора Комісіонер має право призначати спеціального констебля на той час, до тієї місцевості та у тих цілях, які Комісіонер вважає доцільними.

(3) *Повноваження офіцера поліції*

У документі про призначення спеціального констебля для нього можуть бути визначені повноваження офіцера поліції у тому обсязі та у тих цілях, що визначаються у цьому документі.

(4) *Обмеження*

Не допускається наймання спеціального констебля силами поліції для виконання на постійній основі, на засадах сумісництва або у штаті, усіх звичайних обов'язків офіцера поліції.

(5) Підрозділ (4) не забороняє силам поліції надавати спеціальним констеблям дозволи на супроводження та доставки осіб під вартою, а також на виконання обов'язків, пов'язаних з функціями правління згідно з частиною X.

(6) *Повне або тимчасове зупинення призначення*

Повноваження на призначення спеціального констебля включають у себе також повноваження на повне або тимчасове припинення такого призначення, але у разі, коли правління або Комісіонер здійснює таке повне або тимчасове зупинення, про це необхідно негайно повідомити Генерального соліситора у письмовій формі.

(7) Генеральний соліситор також має повноваження припиняти призначення спеціального констебля повністю або тимчасово.

(8) *Повідомлення та можливість надання пояснень*

Перш ніж призначення спеціального констебля зупиняється, йому надається у розумному обсязі інформація про причини такого припинення, а також можливість дати свої пояснення усно або письмово, у залежності від рішення правління, Комісіонера або Генерального соліситора відповідно.

(9) *Службова присяга та збереження таємниці*

Призначена спеціальним констеблем особа, перш ніж приступати до виконання своїх службових обов'язків, повинна прийняти присягу або вступити на посаду із зобов'язанням нерозголошення таємниці у формі згідно з приписами.

Констеблі корінного населення

54. (1) За рішенням Комісії Комісіонер може призначати Констебля корінного населення для виконання визначених для нього обов'язків.

(2) *Подальші ухвали*

Якщо обов'язки, визначені для Констебля корінного населення, стосуються резервацій за визначенням Закону Канади про індіанців, таке призначення вимагає також рішення органу управління поліцією резервації або радою племені.

(3) *Повноваження офіцера поліції*

Призначення Констебля корінного населення наділяє його повноваженнями офіцера поліції з метою виконання визначених для нього обов'язків.

(4) *Обов'язок консультацій*

Комісіонер не має права припиняти повністю або тимчасово призначення Констебля корінного населення з обов'язками, що стосуються резервацій, не проконсультувавшись з органом управління поліцією або радою племені, що затвердили таке призначення.

(5) *Повне або тимчасове припинення призначення*

Повноваження на призначення Констебля корінного населення включають у себе також повноваження на повне або тимчасове припинення такого призначення, але у разі, коли Комісіонер припиняє повністю або тимчасово таке призначення, Комісії повинно бути своєчасно надане відповідне повідомлення.

(6) *Комісія*

Комісія також має повноваження на повне або тимчасове припинення призначення Констебля корінного населення.

(7) *Повідомлення та можливість дати пояснення*

Перш ніж призначення Констебля корінного населення припиняється, йому надається у розумному обсязі інформація про причини такого припинення, а також можливість дати свої пояснення усно або письмово, у залежності від рішення Комісіонера або Комісії відповідно.

(8) *Службова присяга та збереження таємниці*

Призначена Констеблем корінного населення особа, перш ніж приступати до виконання своїх службових обов'язків, повинна прийняти присягу або вступити на посаду із

зобов'язанням нерозголошення таємниці у формі згідно з приписами.

Надзвичайні ситуації

55. (1) У надзвичайних ситуаціях Генеральний соліситор може укладати договір з Представництвом Корони Канади або іншої провінції або ж з будь-яким з її агенцій про надання поліцейських послуг.

(2) *Повноваження діяти як офіцери поліції*

Договір надає повноваження усім офіцерам поліції, яких це може стосуватися, діяти як офіцери поліції у сфері, якої стосується цей договір.

(3) *Застосовність*

У цілях виконання пенсійного плану, визначеного згідно із Законом про охорону праці та страхування від 1997 року, відносини між службовцем сил поліції та органом, що його працевлаштовує, залишаються такими ж, якими вони були б, якби передбачений цим розділом договір не укладався.

(4) *Витрати на виклик Канадських сил*

Якщо згідно з положеннями цього розділу надаються послуги Канадських сил, муніципалітет, на території якого виникла потреба у таких послугах, оплачує всі пов'язані з цим витрати.

(5) *Заборона виходу у відставку за власним бажанням під час надзвичайної ситуації*

Згідно з розділом 33 та 34 Закону Канади про національну оборону, на весь час дії договору, укладеного згідно з цим розділом, не допускається вихід у відставку за власним бажанням жодного службовця сил поліції, що має юрисдикцію у зоні, якої стосується цей договір, без згоди керівника поліції.

Частина V. Скарги та дисциплінарні провадження

Публічні скарги, подані до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції

56. (1) *Повноваження Незалежного директора з аналізу діяльності поліції*

У цілях цієї частини Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право:

a) встановлювати процедурні правила щодо здійснення повноважень, обов'язків або функцій Незалежного директора з аналізу діяльності поліції згідно з цією частиною;
b) встановлювати процедурні правила та керівні принципи роботи керівників поліції та правлінь із публічними скаргами, що подаються представниками загалу згідно з цією частиною, а також
c) віддавати вказівки на допомогу керівникам поліції та правлінням у роботі із скаргами, що подаються представниками загалу згідно з цією частиною.

(2) *Доступність для загалу*

Процедурні правила, що встановлюються Незалежним директором з аналізу діяльності поліції згідно з положенням (1)(a), повинні бути викладені у письмовій формі та бути доступними для ознайомлення з ними широким загалом.

(3) *Правила не є регуляторним актом*

Правила або керівні принципи, встановлені Незалежним директором з аналізу діяльності поліції згідно з підрозділом (1), не є регуляторним актом у значенні Частини III Закону про законодавство від 2006 року.

57. *Аналіз системних проблем*

Окрім інших функцій, передбачених цим Законом, Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право розглядати та аналізувати проблеми системного характеру, які є предметом та причиною скарг, що подаються представниками загалу згідно з цією частиною, а також надавати рекомендації щодо вирішення цих проблем Генеральному соліситору, Генеральному аторнею, керівникам поліції, правлінням або будь-якій іншій особі, або органу.

58. (1) *Можливість подання скарги до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції*

Будь-який представник загалу має право подати скаргу згідно з цією частиною до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції стосовно:

a) правил надання поліцейських послуг або самих послуг, що надаються силами поліції, або
b) поведінки офіцера поліції.

(2) *Заборона*

Незалежно від змісту підрозділу (1), наступні особи не мають права подавати скарги до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції:

1. Генеральний аторней;
2. службовець офісу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції;
3. член або службовець Комісії;
4. службовець або допоміжний службовець сил поліції, якщо скарга подається стосовно тих самих сил поліції або їхнього службовця;
5. (*вилучений*)
6. член або службовець правління, якщо це правління відповідає за сили поліції, щодо яких або щодо службовця яких подається скарга;
7. особа, обрана Радою муніципалітету для дорадчої діяльності при правлінні іншого муніципалітету згідно з підрозділом 6.1(2), якщо таке правління відповідає за сили поліції, щодо яких або щодо службовця яких подається скарга;
8. делегат дорадчого комітету з діяльності поліції в інтересах громад, визначений згідно з підрозділом 5.1(4), якщо дорадчий комітет з діяльності поліції в інтересах громад здійснює діяльність при командирі загону Поліції провінції Онтаріо, щодо якого або щодо службовця якого подається скарга.

(3) *Подання скарги через представника*

Скаржник, визначений таким згідно з підрозділом (1), має право діяти через свого представника у зв'язку із скаргою, поданою відповідно до цієї частини.

(4) *Інформування та допомога громадськості*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції зобов'язаний надавати громадськості інформацію про систему роботи із скаргами, що діє згідно з цією частиною, а також організовувати надання допомоги представникам загалу у поданні їхніх скарг.

(5) *Застосовність до окремої частини скарги*

Ця частина є застосовною до частини скарги так само як і до окремої скарги, за винятком випадків, коли з контексту скарги випливає інше.

58.1. (1) *Скарги на дії офіцерів поліції Онтаріо, які діють в іншій провінції або на іншій території*

Після отримання звіту від особи або органу, на який покладена робота із скаргами стосовно офіцерів поліції в іншій провінції або на іншій території, щодо скарги, поданої на дії офіцера поліції Онтаріо, призначеного для здійснення функцій офіцера поліції у такій провінції або на такий території, Генеральний соліситор, керівник поліції або правління повинні передати цей звіт Незалежному директору з аналізу діяльності поліції.

(2) Після отримання звіту, зазначеного у підрозділі (1), або безпосередньо від особи або органу, які підготували звіт, або від Генерального соліситора, керівника поліції або правління, Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен опрацювати подану згідно з цією частиною скаргу у такий самий спосіб, як коли б ця скарга була б подана представником загалу стосовно поведінки офіцера поліції в Онтаріо.

(3) Для скарг, передбачених вимогами підрозділу (2), скаржник, у цілях цієї частини, є особою або органом, який подав скаргу в іншій провінції або на іншій території, а також особою або органом, які підготували звіт.

59. (1) *Розгляд скарг Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен розглядати всі скарги, що подаються до нього представниками загалу згідно з цією частиною, а також визначати, чого саме стосується скарга: поліцейської діяльності або самих послуг, що надаються силами поліції, або ж поведінки офіцера поліції.

(2) *Контроль передання та зберігання скарг Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Згідно з розділом 60, Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен дбати про те, щоб кожна скарга, розглянута

відповідно до підрозділу (1), була передана та опрацьована за належністю згідно з вимогами розділу 61.

60. (1) *Право Незалежного директора з аналізу діяльності поліції на відмову*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право, відповідно до положень цього розділу, прийняти рішення не розглядати скаргу, подану до нього представником загалу згідно з цією частиною.

(2) *Термін давності у шість місяців*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право прийняти рішення не розглядати скаргу, подану до нього представником загалу, якщо на момент її подання пройшло більше шести місяців від подій, які є предметом скарги.

(3) Приймаючи своє рішення згідно з підрозділом (2), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен брати до уваги наступне:

a) чи є скаржник неповнолітнім або інвалідом у значенні Закону про доступ мешканців – інвалідів Онтаріо до органів влади від 2005 року;
b) чи не є або не був скаржник суб'єктом кримінального провадження щодо подій, які стали підставою для скарги, а також
c) чи відповідатиме рішення про розгляд скарги, з огляду на всі обставини, публічному інтересу.

(4) *Несерйозність, недобросовісність скаржника, тощо*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції може прийняти рішення не розглядати скаргу, подану представником загалу, якщо, на його думку, існує одна з наступних ситуацій:

1. скарга є дрібною або несерйозною або ж подана недобросовісним скаржником;
2. розгляд скарги, повністю або частково, був би більш належним у світлі інших законів;
3. відповідність рішення про розгляд скарги, з огляду на всі обставини, публічному інтересу є сумнівною.

(5) *Відсутність наслідків поліцейської діяльності або надання послуг*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції може прийняти рішення не розглядати скаргу, подану представником загалу стосовно поліцейської діяльності або самих послуг, що надаються силами поліції у разі, якщо вони не мали прямих наслідків для скаржника.

(6) *Відсутність наслідків поведінки*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції може прийняти рішення не розглядати скаргу, подану представником загалу стосовно поведінки офіцера поліції, у разі, якщо скаржник:

1. не є особою, на яку така поведінка була спрямована;
2. не є особою, яка бачила або чула акт такої поведінки, або її наслідки, оскільки не була фізично присутня у місці та у час вчинення акту такої поведінки;
3. не є особою, яка:
   i. мала особисті стосунки з особою, зазначеною у параграфі 1, на момент акту зазначеної поведінки, а також
   ii. зазнала втрат, шкоди, стресу, загроз або незручностей у результаті зазначеної поведінки.
4. не є особою, якій відомо про акт неналежної поведінки, або ж яка має у своєму розпорядженні або під своїм контролем будь-які відомості або речі, що стосуються такої поведінки, якщо, на думку Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, такі відомості або речі є переконливими доказами того, що акт поведінки, зазначений у скарзі, є порушенням за визначенням розділу 80 або незадовільну якість роботи, при цьому такі докази будуть допустимими у судовому провадженні.

(7) *Повідомлення*

Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції вирішує не розглядати скаргу, яка є іншою, аніж скарга, визначена у підрозділі (9), відповідно до вимог цього розділу, він повинен повідомити про це рішення скаржника та керівника сил поліції, яких

стосується справа, із зазначенням причин такого рішення, а також, якщо йдеться про керівника поліції, повідомити його про суть скарги.

(8) Після отримання повідомлення згідно з підрозділом (7) стосовно скарги на поведінку офіцера поліції іншої, аніж керівник поліції, керівник поліції повинен негайно повідомити офіцера поліції, дії якого оскаржуються, у письмовій формі про суть скарги, а також про рішення Незалежного директора з аналізу діяльності поліції не розглядати скаргу із зазначенням причин такого рішення.

(9) *Те ж саме для офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції приймає рішення не розглядати скаргу на поведінку офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, згідно з вимогами цього розділу, він повинен повідомити про таке рішення скаржника та службовця, який здійснює призначення, або місцевого командира, який призначив офіцера поліції згідно з цим Законом, або ж приписаного службовця, який здійснює призначення, у письмовій формі із зазначенням причин та суті скарги, а службовець, який здійснює призначення, або місцевий командир повинні, у свою чергу, надати таке ж саме повідомлення офіцеру поліції, на якого подана скарга, а також його позапровінційному командиру.

61. (1) *Передання та зберігання скарг*

Положення цього розділу стосуються всіх скарг, поданих до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції представником загалу згідно з цією частиною, за винятком випадків, коли Незалежний директор з аналізу діяльності поліції приймає рішення не розглядати скаргу відповідно до положень розділу 60.

(2) *Скарги щодо діяльності муніципальних сил поліції*

Скарги стосовно поліцейської діяльності або самих послуг, що надаються муніципальними силами поліції, повинні передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до командира загону та опрацьовуватись відповідно до розділу 64.

(3) *Скарги щодо місцевої поліцейської діяльності ППО*

Скарги щодо місцевої поліцейської діяльності, здійснюваної згідно з положенням 10(9)(c), загону Поліції провінції Онтаріо, який надає поліцейські послуги на основі договору, укладеного відповідно до розділу 10, мають передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до командиру загону та опрацьовуватись згідно з розділом 64.

(4) *Скарги щодо провінційної поліцейської діяльності ППО, послуг*

Скарги щодо провінційної поліцейської діяльності Поліції провінції Онтаріо або щодо поліцейських послуг, що надаються Поліцією провінції Онтаріо, за винятком послуг, що надаються на основі договору, укладеного згідно з розділом 10, повинні передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до Комісіонера та опрацьовуватись згідно з розділом 65.

(5) *Скарги щодо офіцера іншого, аніж керівник*

Скарги на поведінку офіцера поліції, іншого, аніж керівник поліції, заступник керівника поліції або офіцер поліції, призначений відповідно до Закону про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, повинні:

a) передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до керівника тих сил поліції, яких стосується скарга, та опрацьовуватись відповідно до розділу 66;
b) передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до керівника сил поліції, інших, аніж сили поліції, яких стосується скарга, та опрацьовуватись відповідно до розділу 67, або
c) залишатися у Незалежного директора з аналізу діяльності поліції та опрацьовуватись відповідно до розділу 68.

(5.1) *Те ж саме для офіцера, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Скарги на поведінку офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, повинні:

a) передаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до будь-якого керівника поліції та опрацьовуватись відповідно до розділу 68.1, або

b) залишатися у Незалежного директора з аналізу діяльності поліції та опрацьовуватись відповідно до розділу 68.2.

(6) Здійснюючи свої дискреційні повноваження згідно з підрозділом (5) або (5.1), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен брати до уваги характер скарги та публічні інтереси.

(7) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право, передаючи скаргу до керівника поліції відповідно до підрозділу (5) або (5.1), наказати керівнику поліції розглянути скаргу у спосіб, визначений Незалежним директором з аналізу діяльності поліції.

(8) *Скарги на керівника або заступника керівника муніципальних сил*

Скарги на поведінку керівника муніципальної поліції або заступника керівника муніципальної поліції передаються Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до правління та опрацьовуються відповідно до розділу 69.

(9) *Скарги на Комісіонера, заступника Комісіонера*

Скарга на поведінку Комісіонера або заступника Комісіонера передається Незалежним директором з аналізу діяльності поліції до Генерального соліситора та опрацьовується у відповідності до розділу 70.

(10) *Видатки, пов'язані з розглядом скарг*

У разі, якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції передає скаргу, передбачену положенням (5) (b), до керівника сил поліції, інших, аніж сили поліції, яких стосується скарга, ті сили поліції, яких стосується скарга, повинні покрити видатки на розслідування, проведеного силами поліції, яким було передано справу.

62. (1) *Повідомлення про скаргу*

Якщо скарга на поведінку офіцера поліції подається відповідно до положення 61(5) (a) до керівника сил поліції, яких стосується ця скарга, керівник поліції повинен негайно після отримання скарги повідомити про суть скарги офіцера поліції, на якого подана скарга, за винятком випадків, коли:

a) на думку керівника поліції, такі дії можуть зашкодити розслідуванню у справі, або

b) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції віддає керівнику поліції вказівку не надавати такого повідомлення офіцеру поліції.

(2) Якщо скарга на поведінку офіцера поліції передається відповідно до положення 61 (5) (b) до керівника сил поліції, інших, аніж сили поліції, яких стосується скарга, або ж залишається у Незалежного директора з аналізу діяльності поліції відповідно до положення 61 (5) (c), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен повідомити про суть скарги керівника сил поліції, яких стосується скарга.

(3) Після отримання повідомлення відповідно до підрозділу (2) керівник поліції повинен негайно повідомити про скаргу офіцера поліції, якого стосується скарга, за винятком випадків, коли:

a) на думку керівника поліції, такі дії можуть зашкодити розслідуванню у справі, або

b) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції віддає керівнику поліції вказівку не надавати такого повідомлення офіцеру поліції.

(3.1) *Те ж саме для офіцерів, призначених згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Якщо скарга на поведінку офіцера поліції передається відповідно до положення 61 (5.1) (a) до керівника поліції або залишається у Незалежного директора з аналізу діяльності поліції відповідно до положення 61 (5.1) (b), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен негайно повідомити про суть службовця або місцевого командира, які

призначили цього офіцера поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги, або приписаного службовця, який здійснює призначення.

(3.2) Після отримання повідомлення відповідно до підрозділу (3.1), службовець, який здійснює призначення, або місцевий командир повинні негайно повідомити про суть скарги офіцера поліції, якого стосується скарга, а також його позапровінційного командира, за винятком випадків, коли:

a) на думку службовця, який здійснює призначення, або місцевого командира такі дії можуть зашкодити розслідуванню у справі, або
b) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції віддає службовцю, який здійснює призначення, або місцевому командиру вказівку не надавати такого повідомлення офіцеру поліції або міжпровінційному командиру.

(4) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право віддати розпорядження, зазначене у положенні (1) (b), (3) (b) або (3.2) (b), у разі, коли, на його думку, надання повідомлення про скаргу офіцеру поліції може зашкодити розслідуванню справи.

(5) Якщо скарга на поведінку керівника муніципальної поліції або заступника керівника муніципальної поліції подається відповідно до підрозділу 61 (8) до правління, правління повинно повідомити про суть скарги керівника муніципальної поліції або заступника керівника муніципальної поліції, якого стосується скарга, за винятком випадку, коли, на думку правління, таке повідомлення може зашкодити розслідуванню справи.

Розгляд та розслідування за скаргами

63. (1) *Скарги щодо поліцейської діяльності муніципальних сил*

Керівник поліції повинен розглядати всі скарги, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (2), та вживати заходи, які він вважає належними, або не вживати заходів за результатами розгляду.

(2) *Рішення за скаргою*

Протягом 60 днів після отримання скарги керівник поліції повинен повідомити скаржника у письмові формі про своє рішення за скаргою з належним обґрунтуванням, а також про право скаржника вимагати розгляду скарги правлінням, якщо скаржник незадоволений прийнятим рішенням.

(3) *Продовження терміну*

Керівник поліції має право продовжити 60-денний період, встановлений у підрозділі (2), шляхом направлення відповідного письмового повідомлення про таке продовження скаржнику до завершення терміну, який продовжується.

(4) *Письмовий звіт*

Після прийняття рішення за скаргою керівник поліції повинен подати до правління та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції письмовий звіт про своє рішення, включаючи його обґрунтування.

(5) *Вимога про розгляд справи правлінням*

Протягом 30 днів після отримання повідомлення відповідно до підрозділу (2), скаржник має право висунути вимогу про розгляд справи правлінням шляхом подання відповідної письмової заяви до правління.

(6) *Розгляд скарги правлінням*

Після отримання письмової вимоги про розгляд скарги, яка була раніше розглянута керівником поліції, правління повинно:

a) повідомити про таку вимогу керівника поліції;
b) відповідно до підрозділу (7), розглянути скаргу та вжити заходів за скаргою або не вживати заходів, на власний розсуд, а також
c) повідомити скаржника, керівника поліції та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про своє рішення за скаргою з належним обґрунтуванням.

(7) *Розгляд скарги комітетом правління*

Правління, яке має у своєму складі більше трьох членів, може призначити комітет у складі не менше трьох членів з кворумом у дві особи для розгляду скарги і надання рекомендацій правлінню за результатами такого розгляду. Своєю чергою, правління повинно

взяти до уваги ці рекомендації та вжити заходів за скаргою або не вживати заходів на розсуд правління.

(8) *Публічне засідання*

Проводячи розгляд скарги відповідно до цього розділу, правління або комітет правління можуть провести її публічний розгляд.

64. (1) *Скарги щодо місцевої поліцейської діяльності ППО*

Командир загону повинен розглядати всі скарги, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (3), та вживати заходів або не вживати заходів за результатами розгляду на власний розсуд.

(2) *Рішення за скаргою*

Протягом 60 днів після передання скарги командир загону повинен повідомити скаржника у письмовій формі про своє рішення за скаргою з належним обґрунтуванням, а також про право скаржника вимагати розгляду скарги правлінням, якщо він не задоволений рішенням.

(3) *Продовження терміну*

Командир загону має право продовжити 60-денний період, встановлений у підрозділі (2), шляхом направлення відповідного письмового повідомлення про таке продовження скаржнику до завершення терміну, який подовжується.

(4) *Письмовий звіт*

Після прийняття рішення за скаргою командир загону повинен подати до правління та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції письмовий звіт про своє рішення, включаючи його обґрунтування.

(5) *Вимога про розгляд справи правлінням*

Протягом 30 днів після отримання повідомлення відповідно до підрозділу (2), скаржник має право висунути вимогу про розгляд справи правлінням шляхом подання відповідної письмової заяви до правління.

(6) *Розгляд скарги правлінням*

Після отримання письмової вимоги про розгляд скарги, яка була раніше розглянута командиром загону, правління повинно:

a) повідомити про таку вимогу командира загону;
b) відповідно до підрозділу (7), розглянути скаргу та вжити заходів за скаргою або не вживати заходів, на власний розсуд, а також
c) повідомити скаржника, командира загону та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про своє рішення за скаргою з належним обґрунтуванням.

(7) *Розгляд скарги комітетом правління*

Правління, яке має у своєму складі більше трьох членів, може призначити комітет у складі не менше трьох членів з кворумом у дві особи для розгляду скарги і надання рекомендацій правлінню за результатами такого розгляду. Своєю чергою, правління повинно взяти до уваги ці рекомендації та вжити заходів за скаргою або не вживати заходів на розсуд правління.

(8) *Публічне засідання*

Проводячи розгляд скарги відповідно до цього розділу, правління або комітет правління можуть провести її публічний розгляд.

(9) *Делегування*

Командир загону має право делегувати виконання будь-яких із своїх обов'язків, функцій або повноважень, передбачених цим розділом, будь-якому офіцеру поліції, який входить до складу загону.

65. (1) *Скарги щодо провінційної поліцейської діяльності ППО*

Комісіонер повинен розглядати всі скарги, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (4), та вживати будь-які заходи або не вживати заходів за результатами розгляду скарги на власний розсуд.

(2) *Повідомлення скаржника*

Комісіонер повинен повідомляти скаржника та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про своє рішення за скаргою з наведенням обґрунтування.

66. (1) *Скарги на поведінку офіцера поліції*

Керівник поліції повинен забезпечувати розслідування всіх скарг, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до положення

61 (5) (a), та подання письмового звіту за результатами розслідування.

(2) *Безпідставна скарга*

Якщо, після завершення розслідування та після розгляду письмового звіту, поданого йому, керівник поліції доходить думки про те, що скарга є безпідставною, він не вживає жодних заходів за скаргою та повідомляє скаржника, офіцера поліції, на якого подана скарга, та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції у письмовій формі про своє рішення та про право скаржника відповідно до підрозділу 71 (1), вимагати перегляду цього рішення Незалежним директором з аналізу діяльності поліції протягом 30 днів після отримання такого повідомлення, до якого додається копія письмового звіту про результати розслідування.

(3) *Проведення слухань*

Відповідно до підрозділу (4), якщо після завершення розслідування та після розгляду поданого йому письмового звіту керівник поліції має розумні підстави вважати, що поведінка офіцера поліції була порушенням за визначенням розділу 80 або спричинила низьку якість роботи, він повинен провести слухання цієї справи.

(4) *Неформальне вирішення справи*

Якщо після завершення розслідування та після розгляду поданого йому письмового звіту керівник поліції вважає, що неналежна поведінка або низька якість роботи мали місце, але не носили характеру тяжкого порушення, він може удатися до неформального вирішення справи без проведення слухань за умови, що офіцер поліції та скаржник погоджуються з таким способом її вирішення.

(5) *Повідомлення*

Перед тим як удаватися до неформального вирішення справи керівник поліції повинен повідомити скаржника та офіцера поліції у письмовій формі про те, що, на його думку, неналежна поведінка або низька якість роботи не мали характеру тяжкого порушення, а також про те, що відповідно до підрозділу 71 (1), скаржник має право звернутися до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції протягом 30 днів після одержання такого повідомлення з вимогою про перегляд зазначеного рішення.

(6) *Можливість неформального вирішення справи тільки після її розгляду Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Керівник поліції не має права вживати жодних заходів для вирішення справи, доки:

a) не завершиться 30-денний період, протягом якого скаржник має право вимагати перегляду справи, а скаржник з такою вимогою не звернувся, або
b) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції завершить перегляд справи, якщо скаржник звернувся з вимогою про її перегляд протягом 30 днів, тільки у разі, якщо рішення Незалежного директора з аналізу діяльності поліції допускає можливість вирішення справи у неформальний спосіб.

(7) Незалежно від положень підрозділу (6), якщо скаржник повідомляє керівника поліції у письмовій формі про те, що він не буде вимагати перегляду справи Незалежним директором з аналізу діяльності поліції, керівник поліції повинен зробити спробу неформально вирішити справу після отримання такого повідомлення від скаржника.

(8) *Згода офіцера поліції або скаржника*

Офіцер поліції або скаржник, які дають свою згоду на запропоноване вирішення справи відповідно до положень підрозділу (4), мають право відкликати свою згоду, повідомивши керівника поліції про таке відкликання не пізніше ніж через 12 робочих днів від дня надання зазначеної згоди.

(9) *Повідомлення*

Якщо офіцер поліції та скаржник дають свою згоду на неформальне вирішення справи, і такі згоди не відкликаються офіцером поліції або скаржником протягом часу, визначеного у підрозділі (8), керівник поліції повинен повідомити про вирішення справи Незалежного директора з аналізу діяльності, а також надати Незалежному директору з аналізу діяльності поліції будь-які інші відомості щодо вирішення справи, яких той вимагатиме.

(10) *Вирішення справи без проведення слухань*

Якщо згода на неформальне вирішення справи не надається або ж відкликається відповідно до положень підрозділу (8), повинні діяти наступні правила:

1. керівник поліції повинен надати офіцеру поліції інформацію у розумному обсязі стосовно справи, а також можливість надати свої усні або письмові коментарі щодо неї;
2. відповідно до параграфу 3, керівник поліції має право застосувати до офіцера поліції покарання, визначене у положенні 85 (1) (d), (e) або (f) або декілька з цих покарань у будь-якому поєднанні, а також вжити будь-яких інших заходів, визначених у підрозділі 85 (7), а крім того – внести дані про справу, застосоване покарання або вжиті заході і про коментарі офіцера особи поліції до його особистої справи;
3. якщо офіцер поліції не погоджується із застосованим покаранням або із вжитим заходом, керівник поліції не застосовує покарання і не вживає будь-яких інших заходів, а також не вносить відомості до особової справи офіцера поліції, а натомість проводить слухання справи відповідно до положень підрозділу (3).

(11) *Повідомлення*

Керівник поліції повинен повідомити Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про покарання або захід, вжиті відповідно до параграфу 2 підрозділу (10).

(12) *Скасування запису в особові справі*

Запис, зроблений в особовій справі офіцера поліції відповідно до параграфу 2 підрозділу (10), повинен бути вилучений з особової справи через два роки після його внесення, якщо протягом цього часу інших зауважень стосовно неналежної поведінки або низької якості роботи до особової справи не вносилося відповідно до цієї частини.

(13) *Договір*

Жодне з положень цього розділу не зачіпає договорів між правліннями та офіцерами або асоціаціями поліції, якими допускаються покарання або заходи, інші, аніж визначені у цьому розділі, якщо офіцер поліції погоджується з ними без проведення слухань відповідно до підрозділу (3).

67. (1) *Скарги на поведінку офіцера поліції, їх розслідування іншими силами поліції*

Керівник поліції зобов'язаний забезпечувати розслідування усіх скарг, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до положення 61 (5) (b), та надання письмового звіту за результатами такого розслідування.

(2) Керівник поліції повинен надавати письмовий звіт керівнику сил поліції, яких стосується скарга, який повинен вжити подальших заходів за звітом таким самим чином, як якби звіт був поданий йому відповідно до розділу 66.

68. (1) *Скарги на поведінку офіцера поліції, їх розслідування Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен забезпечувати розслідування всіх скарг, що залишаються у нього відповідно до положення 61 (5) (c), та оформлення письмового звіту про результати такого розслідування.

(2) *Безпідставна скарга*

Якщо після завершення розслідування Незалежний директор з аналізу діяльності поліції доходить висновку про те, що скарга є безпідставною, він повідомляє цей висновок у письмовій формі керівнику сил поліції, яких скарга стосується, а керівник поліції не вживає жодних заходів за скаргою, а також повідомляє про це рішення, додаючи копію письмового звіту, скаржника та офіцера поліції, яких стосується скарга.

(3) *Справи, що передаються керівнику поліції*

Якщо після завершення розслідування Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має розумні підстави вважати, що поведінка офіцера поліції, якої стосується скарга, була актом неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або призвела до низької якості роботи, він повинен передати справу разом з письмовим звітом керівнику сил поліції, яких скарга стосується.

(4) Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції доходить думки про те, що неналежна поведінка офіцера поліції, якого стосується скарга, або низька якість роботи мали місце, але не була тяжким порушенням, він повинен повідомити про цю свою думку, передаючи справу керівнику поліції відповідно до підрозділу (3).

(5) *Проведення слухань керівником поліції*

Відповідно до підрозділу (6), керівник поліції повинен провести слухання справи, переданої йому відповідно до підрозділу (3) Незалежним директором з аналізу діяльності поліції.

(6) *Неформальне вирішення справи*

Якщо після розгляду письмового звіту керівник поліції доходить до думки про те, що неналежна поведінка або низька якість роботи мали місце, але не була тяжким порушенням, він може вдатись до неформального вирішення справи без проведення слухань за умови, що офіцер поліції та скаржник погоджуються з таким рішенням.

(7) Підрозділи 66 (8), (9), (10), (11), (12) та (13) є застосовними, з необхідними поправками, до варіанту неформального вирішення справи відповідно до підрозділу (6).

68.1. (1) *Скарги на поведінку офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року та їх розслідування силами поліції*

Керівник поліції повинен забезпечувати розслідування всіх скарг, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до положення 61 (5.1) (a), та оформлення письмових звітів за результатами таких розслідувань.

(2) Керівник поліції повинен подавати письмові звіти Незалежному директору з аналізу діяльності поліції, який повинен опрацьовувати їх таким самим чином, як коли б вони були підготовлені ним самим відповідно до розділу 68.2. Крім того, керівник поліції має право передавати Незалежному директору з аналізу діяльності поліції будь-які інші пов'язані із скаргою відомості, які він вважає належними, або подання яких вимагає Незалежний директор з аналізу діяльності поліції.

68.2. (1) *Скарги на поведінку офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року та їх розслідування Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен забезпечувати розслідування всіх скарг, що залишаються у нього відповідно до положення 61 (5.1) (b), а також оформлення письмових звітів за результатами таких розслідувань.

(2) *Безпідставна скарга*

Якщо після завершення розслідування Незалежний директор з аналізу діяльності поліції доходить думки про те, що скарга є безпідставною, він повідомляє цю свою думку у письмовій формі скаржнику та службовцю або місцевому командиру, які здійснили призначення офіцера поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, або ж належного службовця, який здійснює призначення, і додає до такого повідомлення копію відповідного письмового звіту, а службовець, який здійснює призначення, або місцевий командир, у свою чергу, передають таке повідомлення офіцеру поліції, якого стосується скарга, а також його позапровінційному командиру.

(3) *Справи, що розглядаються позапровінційним органом з роботи із скаргами*

Якщо після завершення розслідування Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має розумні підстави вважати, що поведінка офіцера поліції, якого стосується скарга, була неналежною за визначенням розділу 80, він передає цю справу разом з копією письмового звіту до особи або органу, які відповідають за роботу із скаргами, поданими на офіцерів поліції у провінції або на території, де така особа працювала як офіцер поліції на час її призначення згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, а також повідомляє скаржника та службовця або місцевого командира, які призначили цього офіцера поліції згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, або ж належного службовця про таке передання зазначеної справи, додаючи до повідомлення копію письмового

звіту. Незалежний директор з аналізу діяльності поліції також може передавати до особи або органу, відповідального за роботу із скаргами на офіцерів поліції, будь-які інші дотичні до скарги відомості, які він вважає належними.

(4) Після отримання повідомлення відповідно до підрозділу (3), службовець, який здійснює призначення або місцевий командир, у свою чергу, повідомляють офіцера поліції, якого стосується скарга, а також його позапровінційного командира про відповідне передання справи, додаючи до такого повідомлення копію письмового звіту.

(5) Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції вважає, що неналежна поведінка офіцера поліції не мала характеру тяжкого порушення, він повідомляє про це свою думку, передаючи справу до особи або органу в іншій провінції, або на іншій території відповідно до підрозділу (3).

69. (1) *Скарги на поведінку керівника або заступника керівника муніципальної поліції*

Правління повинно розглядати всі скарги, що передаються до нього Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (8).

(2) *Проведення розслідування Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Якщо після завершення розгляду правління доходить думки про те, що поведінка керівника поліції або заступника керівника поліції, яких стосується скарга, могла бути порушенням за законами Канади або провінції, або території, або ж акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80, або ж могла призвести до низької якості роботи, правління звертається до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції з клопотанням про проведення розслідування за скаргою та про надання письмового звіту за результатами такого розслідування.

(3) Правління покриває видатки, пов'язані з розслідуванням, що проводиться у відповідності до підрозділу (2).

(4) *Повідомлення про рішення не вживати заходів*

Якщо після завершення розгляду правління доходить думки про те, що поведінка керівника або заступника керівника поліції, яких стосується скарга, не відноситься до видів поведінки, зазначених у підрозділі (2), правління не вживає жодних заходів за скаргою та повідомляє скаржника, керівника або заступника керівника поліції та Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про таке своє рішення у письмовій формі з наведенням підстав для нього.

(5) *Безпідставна скарга*

Якщо після завершення розслідування за скаргою відповідно до підрозділу (2) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції доходить думки про те, що скарга є безпідставною, він повідомляє про цю свою думку у письмовій формі правління, і правління не вживає жодних заходів за скаргою та повідомляє скаржника і керівника або заступника керівника поліції, яких стосується скарга, про це рішення у письмовій формі з доданням копії письмового звіту.

(6) *Передання справи до правління*

Якщо після завершення розслідування Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має розумні підстави вважати, що поведінка керівника або заступника керівника поліції була неналежною або призвела до низької якості роботи, він повинен передати справу разом з письмовим звітом до правління.

(7) Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції вважає, що поведінка керівника або заступника керівника поліції була неналежною або призвела до низької якості роботи, проте не була тяжким порушенням, він зазначає цю свою думку, передаючи справу до правління відповідно до підрозділу (6).

(8) *Проведення слухань правлінням або Комісією*

Відповідно до підрозділу (9), правління повинно провести слухання справи, переданої до нього відповідно до підрозділу (6), або ж може передати справу Комісії для проведення слухань.

(9) *Неформальне вирішення справи*

Якщо після розгляду письмового звіту правління доходить думки про те, що поведінка

або низька якість роботи мали місце, проте не були тяжким порушенням, правління може вдатися до неформального вирішення справи, не проводячи слухань за умови, що керівник або заступник керівника поліції та скаржник погоджуються із запропонованим рішенням.

(10) *Згода керівника або заступника керівника поліції і скаржника*

Керівник або заступник керівника поліції або ж скаржник, які дали свою згоду на вирішення справи відповідно до підрозділу (9), мають право відкликати свою згоду не пізніше ніж через 12 робочих днів після її надання.

(11) *Повідомлення*

Якщо керівник або заступник керівника поліції і скаржник дали свою згоду на неформальне вирішення справи, і ці згоди не були відкликані ними протягом часу, визначеного у підрозділі (10), правління повинно надати повідомлення про таке вирішення справи Незалежному директору з аналізу діяльності поліції, а також надати Незалежному директору з аналізу діяльності поліції будь-які інші відомості стосовно вирішення справи, яких він вимагатиме.

(12) *Вирішення справи без проведення слухань*

Якщо згода на неформальне вирішення справи не надається або якщо вона відкликається відповідно до підрозділу (1), діють наступні правила:

1. правління повинно надати керівнику або заступнику керівника поліції інформацію у розумному обсязі стосовно справи, а також можливість надати свої усні або письмові коментарі щодо неї;
2. відповідно до параграфу 3, правління має право застосувати до керівника або заступника керівника поліції покарання, визначене у положенні 85 (2) (d), (e) або (f), або декілька з цих покарань у будь-якому поєднанні, а також вжити будь-яких інших заходів, визначених у підрозділі 85 (7), а крім того – внести дані про справу, застосоване покарання або вжиті заході і про коментарі керівника або заступника керівника поліції до їхніх особистих справ.
3. якщо керівник або заступник керівника поліції не погоджується із застосованим покаранням або із вжитим заходом, правління не застосовує покарання і не вживає будь-яких інших заходів, а також не вносить відомості до особової справи, а натомість проводить слухання справи або ж передає її до Комісії для проведення слухань відповідно до положень підрозділу (8).

(13) *Повідомлення*

Правління повинно повідомити Незалежного директора з аналізу діяльності поліції про покарання або захід, вжиті відповідно до параграфу 2 підрозділу (12).

(14) *Скасування запису в особовій справі*

Запис, зроблений в особовій справі керівника або заступника керівника поліції відповідно до параграфу 2 підрозділу (12), повинен бути вилучений з особової справи через два роки після його внесення, якщо протягом цього часу інших зауважень стосовно неналежної поведінки або низької якості роботи до особової справи не вносилося відповідно до цієї частини.

(15) *Договір*

Жодне з положень цього розділу не зачіпає договорів між правліннями та керівниками або заступниками керівників поліції, якими допускаються покарання або заходи, інші, аніж визначені у цьому розділі, якщо відповідний керівник або заступник керівника поліції погоджується з ними без проведення слухань у відповідності до підрозділу (8).

70. *Скарги на поведінку Комісіонера та заступника Комісіонера*

Генеральний соліситор опрацьовує всі скарги, що передаються йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (9), у спосіб, який він вважає належним, а оскарження рішень або заходів, прийнятих або вжитих Генеральним солісітором згідно з нормами цього розділу, не допускається.

71. (1) *Клопотання про розгляд Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Якщо скаржника було повідомлено відповідно до підрозділу 66 (2), про те, що його скарга є безпідставною, або ж відповідно до підрозділу 66 (5), що оскаржені дії визначені такими, що не є тяжким порушенням, скаржник має право протягом 30 днів після отримання такого повідомлення подати до Незалежного директора з аналізу діяльності поліції клопотання про розгляд ним такого рішення.

(2) *Розгляд Незалежним директором з аналізу діяльності поліції*

Після отримання клопотання про розгляд рішення відповідно до підрозділу (1), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен розглянути рішення з урахуванням всіх матеріалів, наданих скаржником або керівником поліції, та докласти зусиль для завершення такого розгляду протягом 30 днів від дня отримання клопотання, проте при цьому Незалежний директор з аналізу діяльності поліції слухання справи не проводить.

(3) *Рішення Незалежного директора з аналізу діяльності поліції за результатами розгляду*

Після завершення розгляду рішення Незалежний директор з аналізу діяльності поліції може:

a) підтримати прийняте рішення;
b) віддати керівнику поліції розпорядження опрацювати скаргу у спосіб, визначений Незалежним директором з аналізу діяльності поліції;
c) призначити розслідування за скаргою або ж слухання стосовно скарги силами поліції, які є іншими, аніж сили поліції, яких стосується скарга;
d) провести розслідування за скаргою самостійно, або
e) вжити або забезпечити вжиття заходів за скаргою, які Незалежний директор з аналізу діяльності поліції вважає необхідними за існуючих обставин.

(4) *Видатки*

Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції призначає проведення розслідування за скаргою силам поліції відповідно до положення (3) (c), сили поліції, яких стосується скарга, покривають видатки, понесені силами поліції, яким була передана справа, пов'язані з розслідуванням або слуханнями.

(5) *Повідомлення*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен повідомити скаржника, керівника поліції та офіцера поліції, якої стосується скарга, про своє рішення та про заходи, вжиті ним відповідно до підрозділу (3).

72. (1) *Можливість передоручення публічних скарг*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право, коли йдеться про скаргу, подану представником загалу за цією частиною стосовно поведінки офіцера поліції, іншого аніж керівник або заступник керівника поліції, у будь-який момент після передання скарги до керівника поліції відповідно до положення 61 (5) (a) або (b) та до проведення слухань відповідно до підрозділу 66 (3) або 68 (5) відносно початку розгляду скарги:

a) віддати керівнику поліції розпорядження опрацювати скаргу у спосіб, визначений Незалежним директором з аналізу діяльності поліції;
b) доручити розслідування за скаргою або проведення слухань стосовно скарги керівнику сил поліції, інших, аніж сили поліції, яких скарга стосується;
c) взяти на себе розслідування скарги або
d) вжити або вимагати від керівника поліції будь-яких інших заходів стосовно скарги, які вважаються Незалежним директором з аналізу діяльності поліції необхідними за існуючих обставин.

(2) Повноваження Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, описані у підрозділі (1), є додатковими до будь-яких інших повноважень Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, передбачених цим Законом, включаючи, окрім іншого, повноваження, визначені у підрозділі 61 (7).

(3) Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право, коли йдеться про скаргу, подану представником загалу за цією частиною стосовно поведінки керівника або

заступника керівника поліції, у будь-який момент після передання скарги до правління відповідно до положення 61 (8) та до проведення слухань відповідно до підрозділу 69 (8) відносно початку розгляду скарги:

a) віддати правлінню розпорядження опрацювати скаргу у спосіб, визначений Незалежним директором з аналізу діяльності поліції;
b) доручити проведення слухань правлінню або
c) вжити або вимагати від Управління будь-яких інших заходів стосовно скарги, які вважаються Незалежним директором з аналізу діяльності поліції необхідними за існуючих обставин.

(4) *Видатки*

Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції доручає проведення розслідування за скаргою або слухань відносно неї силам відповідно до положення (1) (b), сили поліції, яких стосується скарга, повинні покрити всі видатки, пов'язані з розслідуванням або слуханнями та понесені силами поліції, яким була передана справа.

73. (1) *Обов'язок виконання розпорядження Незалежного директора з аналізу діяльності поліції*

Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (7) або положення 71 (3) (b), 72 (1) (a) або (3) (a) віддає розпорядження про опрацювання скарги у визначений ним спосіб, керівник поліції або правління, відповідно, повинен невідкладно опрацювати скаргу у визначений спосіб.

(2) Якщо Незалежний директор з аналізу діяльності поліції вимагає відповідно до положення 71 (3) (e), 72 (1) (d) або (3) (c) від керівника поліції або правління вжиття заходів за скаргою, керівник поліції або правління, відповідно, негайно забезпечують вжиття таких заходів.

Відкликання публічних скарг

74. (1) *Відкликання публічної скарги*

Скаржник, який подав скаргу відповідно до підрозділу 58 (1), має право відмовитися від неї, повідомивши про це Незалежного директора з аналізу діяльності поліції за винятком випадку, коли слухання за скаргою вже почалися.

(2) *Повідомлення*

Якщо скарга відкликається відповідно до підрозділу (1), Незалежний директор з аналізу діяльності поліції негайно повідомляє про факт відкликання скарги:

a) керівника сил поліції, яких стосується скарга у разі, якщо скарга стосувалася поліцейської діяльності або самих послуг, що надаються цими силами поліції, або ж офіцера поліції іншого, аніж керівник поліції або його заступник;
b) правління у разі, якщо скарга стосувалася поведінки керівника або заступника керівника муніципальної поліції або
c) Генерального соліситора у разі, якщо скарга стосувалася поведінки Комісіонера або заступника Комісіонера.

(3) Відповідно до підрозділів (4), (5) та (6), якщо керівник поліції або правління отримують повідомлення відповідно до підрозділу (2) про відкликання скарги стосовно поведінки офіцера поліції, керівник поліції або, відповідно, правління повинні, протягом 30 днів після отримання повідомлення про відкликання від Незалежного директора з аналізу діяльності поліції, повідомити про це офіцера поліції, якого стосується скарга.

(4) *Можливість подальшого розгляду скарги*

Керівник поліції або правління мають право продовжувати розгляд скарги після її відкликання відповідно до підрозділу (1), якщо керівник поліції або, відповідно, правління вирішують протягом 30 днів після одержання повідомлення про відкликання скарги, що такий подальший розгляд буде доцільним.

(5) Коли йдеться про скаргу на поведінку офіцера поліції, скарга, розгляд якої було продовжено відповідно до підрозділу (4), має розглядатися таким чином, як коли б вона була подана керівником поліції відповідно до підрозділу 76 (1) або правлінням відповідно до підрозділу 77 (1) відповідно.

(6) *Повідомлення*

Якщо керівник поліції або правління продовжує розгляд скарги стосовно поведінки офіцера поліції після її відкликання, керівник поліції або правління відповідно повинні протягом 30 днів після одержання повідомлення про відкликання, повідомити офіцера поліції, якого стосується скарга, про її відкликання і про продовження її розгляду за винятком випадків, коли, на думку керівника поліції або правління, такі дії можуть зашкодити розслідуванню справи.

75. (1) *Відкликання скарги під час слухань*

Незалежно від положень підрозділу 74 (1), скаржник має право відкликати свою скаргу після початку проведення слухань за скаргою, якщо на відкликання скарги дають свою згоду наступні особи:

1. Незалежний директор з аналізу діяльності поліції;
2. керівник поліції у разі, коли скарга стосується поведінки офіцера поліції іншого, аніж керівник поліції або заступник керівника поліції;
3. правління у разі, коли скарга стосується поведінки керівника або заступника керівника муніципальної поліції.

(2) Підрозділи 74 (2) - (6) не є застосовними до скарг, відкликаних відповідно до підрозділу (1).

Внутрішні скарги

76. (1) *Скарга керівника*

Керівник поліції має право подати скаргу відповідно до цього розділу стосовно поведінки офіцера поліції, який працює у його силах поліції і не є заступником керівника поліції, та забезпечити проведення розслідування за скаргою та оформлення звіту за результатами розслідування.

(2) У цілях цієї частини керівник поліції, який подає скаргу відповідно до підрозділу (1), не є скаржником.

(3) *Повідомлення*

Після подання скарги стосовно поведінки офіцера поліції керівник поліції повинен негайно подати повідомлення про суть скарги офіцеру поліції за винятком випадку, коли, на думку керівника поліції, такі дії можуть зашкодити проведенню розслідування у справі.

(4) *Доручення розслідування іншим силам поліції*

Керівник муніципальної поліції має право за рішенням правління та з письмовим повідомленням Комісії звернутися у письмовій формі до керівника інших сил поліції з проханням про забезпечення проведення розслідування та про передання йому відповідного звіту коштом сил поліції, яких стосується скарга.

(5) *Те ж саме стосовно офіцера ППО*

Якщо йдеться про скаргу на поведінку офіцера поліції, яка належить до Поліції провінції Онтаріо, Комісіонер може, повідомивши Комісію письмово, звернутися до керівника інших сил поліції з проханням про забезпечення розслідування скарги та надання йому звіту коштом Поліції провінції Онтаріо.

(6) *Те ж саме, коли йдеться про декілька сил поліції*

Якщо у скарзі йдеться про інцидент, пов'язаний з поведінкою двох або більше офіцерів поліції, які належать до різних сил поліції, керівник сил поліції, до яких належать такі особи, повинні досягти домовленості про те, які сили поліції – а це можуть бути сили поліції, до яких належать офіцери, дії яких оскаржуються, або інші сили поліції – проводитимуть розслідування та видаватимуть звіт у письмовій формі для іншого або інших керівників поліції, а також про те, яким чином будуть розподілені пов'язані з розслідуванням видатки.

(7) Якщо керівники поліції не можуть дійти згоди відповідно до підрозділу (6), Комісія приймає рішення про розподіл видатків, а також:

a) вирішує, який з керівників сил поліції, до яких належить офіцер поліції, дії якого оскаржуються, забезпечить проведення розслідування та надання письмового звіту іншому або іншим керівникам поліції або
b) звертається до іншого керівника поліції з проханням про забезпечення

проведення розслідування та надання письмового звіту керівникам поліції.

(8) *Безпідставна скарга*

Якщо після завершення розслідування та розгляду поданого йому письмового звіту керівник поліції дотримується думки про те, що скарга є безпідставною, він не вживає жодних заходів за скаргою та повідомляє про це офіцера поліції, якого стосується скарга, додаючи до повідомлення копію письмового звіту.

(9) *Проведення слухань*

Відповідно до підрозділу (10), якщо після завершення розслідування та розгляду поданого йому письмового звіту керівник поліції має розумні підстави вважати, що поведінка офіцера поліції становила акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або призвела до низької якості роботи, він повинен провести слухання справи.

(10) *Неформальне вирішення справи*

Якщо після завершення розслідування та розгляду поданого йому письмового звіту керівник поліції вважає, що неналежна поведінка або низька якість роботи мали місце, але не становили тяжкого порушення, він може удатися до неформального вирішення справи без проведення слухань у разі, якщо офіцер поліції дає свою згоду на таке вирішення справи.

(11) *Згода офіцера поліції*

Офіцер поліції, який дав свою згоду на запропоноване вирішення справи відповідно до підрозділу (10), має право відкликати свою згоду, повідомивши про це керівника поліції у письмовій формі, не пізніше ніж через 12 робочих днів після дня надання згоди.

(12) *Вирішення справи без проведення слухань*

Якщо спроба неформального вирішення справи була зроблена, але не дала результатів, повинні діяти наступні правила:

1. керівник поліції повинен надати офіцеру поліції інформацію у розумному обсязі стосовно справи, а також можливість надати свої усні або письмові коментарі щодо неї;
2. відповідно до параграфу 3 керівник поліції має право застосувати до офіцера поліції покарання, визначене у положенні 85 (1) (d), (e) або (f) або ж декілька з цих покарань у будь-якому поєднанні, а також вжити будь-яких інших заходів, визначених у підрозділі 85 (7), а крім того – внести дані про справу, застосоване покарання або вжиті заході і про коментарі офіцера поліції до його особистої справи;
3. якщо офіцер поліції не погоджується із застосованим покаранням або із вжитим заходом, керівник поліції не застосовує покарання і не вживає будь-яких інших заходів, а також не вносить відомості до особової справи офіцера поліції, а натомість проводить слухання справи відповідно до положень підрозділу (3).

(13) *Скасування запису в особові справі*

Запис, зроблений в особовій справі офіцера поліції відповідно до параграфу 2 підрозділу (12), повинен бути вилучений з особової справи через два роки після його внесення, якщо протягом цього часу інших зауважень стосовно неналежної поведінки або низької якості роботи до особової справи не вносилося відповідно до цієї частини.

(14) *Договір*

Жодне з положень цього розділу не зачіпає договорів між правліннями та офіцерами або асоціаціями поліції, якими допускаються покарання або заходи, інші, аніж визначені у цьому розділі, якщо офіцер поліції погоджується з ними без проведення слухань відповідно до підрозділу (9).

77. (1) *Скарги правління*

Правління має право подавати скарги відповідно до цього розділу щодо поведінки керівника або заступника керівника муніципальної поліції і повинно розглядати такі скарги.

(2) У цілях цієї частини правління, яке подає скаргу відповідно до підрозділу (1), не є скаржником.

(3) *Повідомлення*

Після подання скарги на поведінку керівника або заступника керівника поліції, правління повинно негайно надати повідомлення про суть скарги керівнику або заступнику керівника поліції, за винятком випадків, коли правління вважає, що така дія може зашкодити розслідуванню справи.

(4) *Доручення розслідування іншим силам поліції*

Якщо після завершення розгляду справи правління доходить думки про те, що поведінка керівника або заступника керівника поліції може бути порушенням згідно із законами Канади або провінції або території, або ж актом неналежної поведінки за визначенням розділу 80, або ж роботою низької якості, правління повинне звернутися до Комісії з клопотанням про доручення керівнику інших сил поліції організації негайного розслідування справи та надання письмового звіту про його результати коштом правління.

(5) *Безпідставна скарга*

Якщо після завершення розслідування, проведеного іншими силами поліції, керівник або заступник керівника поліції доходить висновку про те, що скарга є безпідставною, керівник поліції доводить таку думку у письмовій формі до відома правління, а правління не вживає жодних заходів за скаргою, а також повідомляє керівника або заступника керівника поліції, яких стосується скарга, про це своє рішення у письмовій формі, додаючи до повідомлення копію письмового звіту.

(6) *Передання справи до правління*

Якщо після завершення розслідування, проведеного іншими силами поліції, керівник або заступник керівника інших сил поліції має розумні підстави вважати, що поведінка керівника або заступника керівника поліції, щодо яких проводилося розслідування була актом неналежної поведінки або призвела до низької якості роботи, він повинен передати справу разом з письмовим звітом до правління.

(7) *Проведення слухань правлінням або Комісією*

Відповідно до підрозділу (8) правління повинно провести слухання питання, переданого йому відповідно до підрозділу (6), або ж може передати питання до Комісії для проведення ним відповідних слухань.

(8) *Неформальне вирішення справи*

Якщо після розгляду письмового звіту правління доходить думки про те, що неналежна поведінка або низька якість робіт мали місце, але не становили тяжкого порушення, правління може удатися до неформального вирішення питання без проведення слухань, якщо керівник або заступник керівника поліції погоджується з таким рішенням.

(9) *Вирішення справи без проведення слухань*

Якщо спроба неформального вирішення справи була зроблена, але не дала результатів, повинні діяти наступні правила:

1. правління повинно надати керівнику або заступнику керівника поліції інформацію у розумному обсязі стосовно справи, а також можливість надати свої усні або письмові коментарі щодо неї;
2. відповідно до параграфу 3 правління має право застосувати до керівника або заступника керівника поліції покарання, визначене у положенні 85 (2) (d), (e) або (f) або ж декілька з цих покарань у будь-якому поєднанні, а також вжити будь-яких інших заходів, визначених у підрозділі 85 (7), а крім того – внести дані про справу, застосоване покарання або вжиті заході і про коментарі керівника або заступника керівника поліції до його особистої справи.
3. якщо керівник або заступник керівника поліції не погоджується із застосованим покаранням або із вжитим заходом, правління не застосовує покарання і не вживає будь-яких інших заходів, а також не вносить відомості до особової справи, а натомість проводить слухання справи відповідно до положень підрозділу (7).

(10) *Скасування запису в особовій справі*

Запис, зроблений в особовій справі керівника або заступника керівника поліції відповідно до параграфу 2 підрозділу (9), повинен бути вилучений з особової справи через два роки після його внесення, якщо протягом

цього часу інших зауважень стосовно неналежної поведінки або низької якості роботи до особової справи не вносилося відповідно до цієї частини.

(11) *Договір*

Жодне з положень цього розділу не зачіпає договорів між правліннями та керівниками або заступниками керівників поліції, якими допускаються покарання або заходи, інші, аніж визначені у цьому розділі, якщо керівник або заступник керівника поліції погоджується з ними без проведення слухань відповідно до підрозділу (9).

78. (1) *Можливість вказівок щодо внутрішніх скарг*

Коли йдеться про скаргу, подану керівником поліції відповідно до розділу 76 або ж правлінням відповідно до розділу 77, Комісія має право на будь-якій стадії процедури роботи із скаргою віддати керівнику поліції або, відповідно, правлінню розпорядження опрацювати скаргу згідно з вказівками Комісії або доручити розгляд скарги або розслідування за нею або ж проведення слухань щодо неї силам поліції, іншим, аніж ті сили поліції, яких стосується скарга.

(2) *Обов'язок*

Якщо Комісія віддає розпорядження про опрацювання скарги згідно з його вказівками, керівник поліції або правління відповідно повинні негайно виконати це розпорядження.

(3) *Видатки*

Якщо Комісія доручає розгляд скарги або розслідування за нею, або проведення слухань стосовно скарги силам поліції, сили поліції, який стосується скарга, повинні покрити видатки на розгляд, розслідування або на проведення слухань, понесені силами поліції, яким була доручена справа.

Порушення

79. (1) *Порушення стосовно скарг*

Ніхто не має права удаватися до зловживань, примусу або залякування, або ж робити спроби зловживання, примусу або залякування щодо будь-якої іншої особи у зв'язку із скаргою, поданою відповідно до положень цієї частини.

(2) Ніхто не має права свідомо перешкоджати або заважати, або ж робити спроби заважати або перешкоджати Незалежному директору з аналізу діяльності поліції або слідчому, призначеному Незалежним директором з аналізу діяльності поліції, у виконанні його обов'язків за цим Законом, або ж надавати зазначеним особам неправдиві відомості.

(3) *Покарання*

Особа, яка діє всупереч положенням підрозділів (1) або (2), є винною у вчиненні порушення, і такі її дії караються штрафом у сумі не більше 2000 $ або позбавленням волі на строк не більше одного року, або ж і тим, і іншим одночасно.

(4) *Необхідність згоди Генерального атторнея*

Не допускається відкриття жодних проваджень за цим розділом без згоди Генерального атторнея.

Неналежна поведінка

80. (1) Офіцер поліції є винним у неналежній поведінці у разі, якщо:

a) вчиняє порушення, визначене у приписах Кодексу поведінки;
b) діє всупереч положенням розділу 46 (політична діяльність);
c) удається до діяльності, що суперечить положенням підрозділу 49 (1) (вторинна діяльність) без дозволу свого керівника поліції або, коли йдеться про керівника муніципальної поліції – без дозволу правління, знаючи, що така діяльність може суперечити положенням зазначеного підрозділу;
d) діє всупереч положенням підрозділу 55(5) (відставка за власним бажанням під час надзвичайної ситуації);
e) вчиняє порушення, визначене у підрозділі 79 (1) або (2) (порушення стосовно скарги);
f) діє всупереч розділу 81 (включаючи неналежну поведінку та ненадання послуг);
g) діє всупереч розділу 117 (членство у професійних спілках);

h) поводиться з особистим майном осіб, іншим, аніж гроші або вогнепальна зброя, у спосіб, який не відповідає змісту розділу 132;
i) поводиться з грошима у спосіб, який не відповідає положенням розділу 133;
j) поводиться із зброєю у спосіб, що не відповідає вимогам розділу 134;
k) діє всупереч нормі, визначеній у параграфі 15 (техніка), 16 (застосування сили), 17 (стандарти вбрання та форми), 20 (поліцейське переслідування) або 21 (протоколи) підрозділу 135 (1).

(2) *Поведінка поза межами служби*

Офіцер поліції не може визнаватися винним у неналежній поведінці відповідно до підрозділу (1), якщо між його поведінкою та/або професійними вимогами до офіцера поліції, або репутацією сил поліції немає зв'язку.

81. (1) *Підбурювання до неналежної поведінки*

Ніхто не має права:

a) підбурювати або робити спроби підбурювання офіцера поліції до ненадання послуг або
b) підбурювати або робити спроби підбурювання офіцера поліції до актів неналежної поведінки.

(2) *Ненадання послуг*

Жоден службовець сил поліції не має права відмовляти у наданні послуг.

(3) *Порушення*

Особа, яка діє всупереч положенням підрозділів (1) або (2), є винною у вчиненні порушення та підлягає покаранню у вигляді штрафу у сумі не більше 2000 $ або у вигляді позбавлення волі на строк не більше одного року, або і тому, і іншому одночасно.

(4) *Згода Генерального соліситора*

Не допускається відкриття проваджень, передбачених цим розділом, без згоди Генерального соліситора.

Слухання

82. (1) *Обвинувач на слуханнях*

Керівник поліції повинен призначити на роль обвинувача на слуханнях, що проводяться відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5) або 76 (9):

a) офіцера поліції з будь-яких сил поліції у ранзі, який є рівним або вищим рангу офіцера поліції, щодо якого проводяться слухання або
b) особу, яка має право виступати обвинувачем на слуханнях за Законом про правничу спільноту.

(2) Офіцер поліції з інших сил поліції має право виступати обвинувачем тільки з дозволу свого керівника поліції.

(3) Правління або Комісія повинні призначити обвинувачем на слуханнях, що проводяться відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7) відповідно, особу, яка має право виступати обвинувачем на слуханнях згідно із Законом про правничу спільноту, при цьому винагорода за виконання функцій обвинувача виплачується такій особі правлінням, незалежно від того, була така особа призначена правлінням або Комісією.

83. (1) *Процедура слухань*

Слухання, що проводяться відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5), 69 (8), 76 (9) або 77 (7), повинні проводитись згідно із Законом про процедуру прийняття актів.

(2) *Застосовність цього розділу*

Підрозділи (3), (4), (5), (6), (11), (12), (13), (14), (15) та (16) є застосовними до слухань, що проводяться згідно з нормами цієї частини.

(3) *Сторони*

Сторонами на слуханнях є обвинувач, офіцер поліції, стосовно якого проводяться слухання, а також, якщо йдеться про скаргу, подану представником загалу – скаржник.

(4) *Повідомлення і право на представництво*

Сторони слухань повинні бути повідомлені протягом розумного строку про проведення слухань, при цьому кожна із сторін має право бути представленою особою, яка має на це право згідно із Законом про правничу спільноту.

(5) *Розгляд доказів*

Перед слуханнями офіцер поліції і скаржник, якщо такий існує, повинні надати один

одному можливість ознайомитися з будь-якими речовими або документальними доказами, які будуть пред'являтися, або ж з усіма протоколами, зміст яких буде використовуватися як доказ.

(6) *Право офіцера поліції не надавати докази*

Офіцер поліції, стосовно якого проводяться слухання, не зобов'язаний надавати докази на слуханнях.

(7) *Заборона примусу*

Не допускається примус жодної особи надавати свідчення у цивільному провадженні стосовно відомостей, отриманих нею у ході виконання своїх обов'язків за цією частиною, за винятком надання свідчень на слуханнях, які проводяться згідно з нормами цієї частини.

(8) *Недопустимість документів*

Не допускається прийняття жодних документів, підготовлених у зв'язку із скаргою, що подається згідно з нормами цієї частини, у цивільному провадженні, за винятком слухань, які проводяться згідно з вимогами цієї частини.

(9) *Недопустимість свідчень*

Не допускається прийняття жодних свідчень, наданих у ході спроби неформального вирішення за скаргою, яке здійснюється згідно з нормами цієї частини, у цивільному провадженні, включаючи провадження за нормами підрозділів 66 (10), 69 (12), 76 (12) або 77 (9) або ж у ході слухань, які проводяться за нормами цієї частини, якщо особа, яка давала такі показання, не надає своєї згоди на це.

(10) *Фіксація доказів*

Усі свідчення, що надаються на слуханнях, повинні фіксуватися, а копії стенограм повинні надаватися на тих самих умовах, які діють у Вищому суді юстиції[5].

(11) *Повернення речових доказів*

Протягом розумного часу після того, як справу було остаточно вирішено, документи та речі, що використовувалися як докази на слуханнях, повинні бути повернені особі, яка їх надала, за її зверненням.

(12) *Заборона спілкування без повідомлення*

Відповідно до підрозділу (13) особа, яка проводить слухання, не має права обговорювати напряму або опосередковано питання, винесене на слухання, з будь-якою іншою особою, якщо сторони про це не були повідомлені, і їм не була надана можливість взяти участь у такому обговоренні.

(13) *Виняток*

Особа, яка проводить слухання, має право звернутися за правовою порадою до радника, який не залежить від сторін, і у такому разі сторонам повинен бути повідомлений характер такої поради для того, щоб вони мали можливість зробити свої подання відповідно до закону.

(14) *Консультації з Атторнеєм Корони*

Якщо були проведені консультації з Атторнеєм Корони, особа, яка веде слухання, може продовжувати розглядати ту частину скарги, яка, на його думку, відбиває акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або роботу низької якості, якщо Атторней Корони не віддає інших вказівок.

(15) *Продовження слухань*

Якщо офіцеру поліції висувається обвинувачення у вчиненні порушення за законами Канади або провінції, або території у зв'язку з діями, які були предметом скарги, слухання справи продовжуються, якщо Атторней Корони не повідомляє керівника поліції або правління про те, що слухання повинні бути зупинені до завершення провадження щодо порушення.

(16) *Фотозйомка на слуханнях*

Зміст підрозділів 136 (1), (2) та (3) Закону про суди (фотозйомка на судових слуханнях) є застосовним з необхідними поправками до процедури слухань, а особа, яка діє всупереч положенням підрозділу 136 (1), (2) або (3) Закону про суди у формі, у якій він є застосовним з огляду на текст цього підрозділу, є винною у порушенні та повинна понести покарання у вигляді штрафу у розмірі не більше 2000 $.

[5] Назва Вищого суду провінції Онтаріо. В оригіналі – «Superior Court of Justice» (прим. редактора).

(17) *Шестимісячний термін давності – виняток*

Якщо від дня, зазначеного у підрозділі (18), пройшло шість місяців, вручення повідомлення про слухання не допускається, за винятком випадку, коли правління, якщо йдеться про офіцера муніципальної поліції, або Комісіонер, коли йдеться про службовця Поліції провінції Онтаріо, вважає, що за існуючих обставин затримка із врученням повідомлення про слухання мала розумні причини.

(18) День, зазначений у підрозділі (17) – це:

a) якщо йдеться про слухання за скаргою, поданою відповідно до цієї частини представником загалу стосовно поведінки офіцера поліції іншого, аніж керівник або заступник керівника поліції:
   i. день, у який керівник поліції отримав скаргу, передану йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до положення 61 (5) (a) або (b), або
   ii. день, у який Незалежний директор з аналізу діяльності поліції прийняв рішення залишити скаргу у себе відповідно до положення 61 (5) (c);
b) коли йдеться про слухання за скаргою, поданою відповідно до цієї частини представником загалу стосовно керівника або заступника керівника поліції, – день, у який правління отримало скаргу, передану йому Незалежним директором з аналізу діяльності поліції відповідно до підрозділу 61 (8) або
c) коли йдеться про слухання за скаргою, поданою відповідно до цієї частини керівником поліції або правлінням, – день, у який факти, що стали підставою для скарги, уперше стали відомі керівнику поліції або правлінню відповідно.

84. (1) *Резолютивна частина та рішення*

Якщо після завершення слухань, що проводилися відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5) або 76 (9) керівником поліції, акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або низька якість роботи доведені чіткими та переконливими доказами, керівник поліції повинен вжити будь-який із заходів, зазначених у розділі 85.

(2) Якщо після завершення слухань, що проводилися відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7) правлінням, акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або низька якість роботи доведені чіткими та переконливими доказами, правління повинно вжити будь-який із заходів, зазначених у розділі 85.

(3) Якщо після завершення слухань, що проводилися відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7) Комісією, акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або низька якість роботи доведені чіткими та переконливими доказами, Комісія повинна відповідно до підрозділу (4), віддати правлінню письмове розпорядження про вжиття заходів, передбачених у розділі 85, які визначає Комісія.

(4) *Необхідність повідомлень*

Комісія має право віддавати правлінню розпорядження про накладення покарань, звільнення або пониження у посаді тільки у разі, коли у повідомленні про слухання або у наступному повідомленні, врученому керівнику або заступнику керівника поліції, зазначено, що такі покарання можуть бути застосовані у разі, якщо обвинувачення за скаргою були доведені чіткими та переконливими доказами.

85. (1) *Повноваження, які має керівник поліції, правління або Комісія після завершення слухань*

Відповідно до підрозділу (4), керівник поліції відповідно до підрозділу 84 (1), має право:

a) звільнити офіцера поліції із сил поліції;
b) віддати розпорядження про звільнення офіцера поліції протягом семи днів, якщо ця особа не піде у відставку за власним бажанням;
c) понизити офіцера поліції у посаді із зазначенням способу та часу такого пониження;
d) відсторонити офіцера поліції від роботи без збереження заробітної

плати на період не більше 30 днів або 240 годин у залежності від обставин;

e) віддати розпорядження про позбавлення офіцера поліції заробітної плати не більше ніж за три дні або 24 години, у залежності від обставин;

f) віддати розпорядження про позбавлення офіцера поліції права працювати протягом не більше ніж 20 днів або 160 годин у залежності від обставин або

g) накласти на офіцера поліції декілька покарань, визначених у положеннях (c), (d), (e) та (f) у будь-якому поєднанні.

(2) Відповідно до підрозділу (4), правління відповідно до підрозділу 84 (2), має право:

a) звільнити керівника або заступника керівника поліції із сил поліції;

b) віддати розпорядження про звільнення керівника або заступника керівника поліції протягом семи днів, якщо ця особа не піде у відставку за власним бажанням;

c) понизити керівника або заступника керівника поліції у посаді із зазначенням способу та часу такого пониження;

d) відсторонити керівника або заступника керівника поліції від роботи без збереження заробітної плати на період не більше 30 днів або 240 годин у залежності від обставин;

e) віддати розпорядження про позбавлення керівника або заступника керівника поліції заробітної плати не більше ніж за три дні або 24 години, у залежності від обставин;

f) віддати розпорядження про позбавлення керівника або заступника керівника поліції права працювати протягом не більше ніж 20 днів або 160 годин у залежності від обставин або

g) накласти на керівника або заступника керівника поліції декілька покарань, визначених у положеннях (c), (d), (e) та (f) у будь-якому поєднанні.

(3) Правління повинно негайно вжити заходів, яких вимагає від нього Комісіонер у своєму розпорядженні відповідно до підрозділу 84 (3).

(4) *Необхідність повідомлення*

Керівник поліції або, відповідно, правління має право накладати покарання у вигляді звільнення або пониження у посаді, передбачені підрозділами (1) або (2), тільки у разі, коли у повідомленні про слухання або у наступному повідомленні, врученому керівнику або заступнику керівника поліції або іншому офіцеру поліції, зазначено, що такі покарання можуть бути застосовані у разі, якщо обвинувачення за скаргою були доведені чіткими та переконливими доказами.

(5) *Розрахунок покарань*

Покарання, що накладаються відповідно до положень (1) (d), (e) та (f) та (2) (d), (e) та (f), розраховуються у днях у разі, якщо керівник, заступник керівника поліції або інший офіцер поліції, як правило, працює протягом восьми годин на день або менше, або у годинах, якщо така особа, як правило, працює більше восьми годин на день.

(6) Якщо покарання накладається відповідно до положення (1) (e) або (2) (e), керівник, заступник керівника поліції або офіцер поліції відповідно, може за власним вибором відбути покарання, працюючи без збереження заробітної плати, або застосувавши її до часу відпустки або до часу компенсації за понаднормову роботу.

(7) *Додаткові повноваження*

На додаток або взамін покарання, зазначеного у підрозділі (1) або (2), керівник поліції або правління, відповідно, мають відповідно до підрозділу 84 (1) або (2), право:

a) оголосити догану керівнику, заступнику керівника поліції або іншому офіцеру поліції;

b) віддати розпорядження про проходження керівником, заступником керівника поліції або іншим офіцером поліції конкретного консультаційного циклу, лікування або курсу підготовки;

c) віддати розпорядження про участь керівника, заступника керівника поліції або іншого офіцера поліції у визначеній програмі або заходах;

d) одночасно вжити будь-яке поєднання покарань, зазначених у положеннях (a), (b) та (c).

(8) *Повідомлення про рішення*

Керівник поліції або правління, відповідно, повинні негайно повідомити про будь-які застосовані відповідно до підрозділу (1), (2), (3) або (7) покарання або заходи, із зазначенням підстав для цього:

a) керівника, заступника керівника поліції або іншого офіцера поліції, на якого надійшла скарга;
b) у разі застосування покарання або заходу керівником муніципальної поліції – правління, а також
c) у разі застосування покарання або заходів у зв'язку із скаргою, поданою представником загалу – скаржника.

(9) *Запис в особовій справі*

Керівник поліції або правління, відповідно, мають право зробити запис стосовно проблеми, вжитих заходів та коментарів, наданих керівником, заступником керівника поліції або іншим офіцером поліції, до яких такий захід вживається, у їхній особовій справі, але при цьому внесення посилань на викладені у скарзі або на слуханнях закиди, а також урахування справи у будь-яких цілях стосовно працевлаштування особи допускаються тільки у разі, коли:

a) акт неналежної поведінки за визначенням розділу 80 або низька якість роботи були доведені чіткими та переконливими доказами або
b) керівник, заступник керівника поліції або інший офіцер поліції пішов у відставку за власним бажанням до того, як у справі було прийняте остаточне рішення.

(10) *Обмеження на працевлаштування*

Будь-яка особа, яка звільняється відповідно до розділу 84, або ж яка йде у відставку за власним бажанням на підставах розпорядження відповідно до розділу 84, може бути працевлаштованою у силах поліції тільки через п'ять років після такого звільнення або відставки.

86. (1) *Публічність рішень*

Керівник поліції повинен дбати про те, щоб усі рішення, які приймаються після слухань, що проводяться відповідно до підрозділу 66 (3) або 68 (5), доводилися до відома загалу у спосіб, який він вважає доцільним за наявних обставин, а також передавати копії усіх таких рішень Незалежному директору з аналізу діяльності поліції.

(2) Правління повинно дбати про те, щоб усі рішення, які приймаються після слухань, що проводяться відповідно до підрозділу 69 (8), доводилися до відома загалу у спосіб, який воно вважає доцільним за наявних обставин, а також передавати копії усіх таких рішень Незалежному директору з аналізу діяльності поліції.

(3) Після одержання копії рішення від керівника поліції або правління, Незалежний директор з аналізу діяльності поліції повинен опублікувати таке рішення шляхом його розміщення в Інтернеті.

87. (1) *Оскарження до Комісії*

Керівник поліції або скаржник, якщо такий є, має право, протягом 30 днів після отримання повідомлення про рішення, прийняте за результатами слухань, проведених відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5) або 76 (9) керівником поліції, або відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7) правлінням, оскаржити таке рішення перед Комісією, вручивши їй письмове повідомлення із зазначенням підстав для оскарження.

(2) *Проведення слухань Комісією*

Комісія повинна провести слухання після отримання повідомлення від керівника поліції відповідності до підрозділу (1).

(3) Комісія повинна провести слухання після отримання від скаржника повідомлення відповідно до підрозділу (1), якщо оскарження стосується висновку про те, що акт неналежної поведінки або низька якість роботи не були доведені чіткими та переконливими доказами.

(4) *Право Комісії провести слухання*

Комісія має право провести слухання, якщо вважає це доцільним, після одержання повідомлення від скаржника відповідно до підрозділу (1), якщо таке повідомлення містить оскарження, інше, аніж описане у підрозділі (3).

(5) *Оскарження за протоколом*

Слухання, що проводяться відповідно до цього розділу, стосуються оскарження на основі протоколу, але Комісія має право одержувати нові або додаткові докази, якщо вважає це справедливим.

(6) *Право Генерального соліситора бути заслуханим*

Генеральний соліситор має право бути заслуханим представником або іншою особою стосовно підстав оскарження.

(7) *Право Незалежного директора з аналізу діяльності поліції бути заслуханим*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право бути заслуханим представником або іншою особою стосовно підстав оскарження рішення, прийнятого у зв'язку із скаргою, поданою представником загалу.

(8) *Повноваження Комісії*

Після проведення слухань за оскарженням, Комісія має право:

a) підтримати, змінити або скасувати рішення, яке оскаржується;
b) замінити власним рішенням рішення керівника поліції або правління відповідно;
c) У разі оскарження рішення керівником поліції – видати ордер про проведення нового слухання перед керівником поліції відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5) або 76 (9), принагідно або
d) у разі оскарження рішення правлінням, видати ордер про проведення нового слухання правлінням відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7), принагідно.

88. (1) *Оскарження до Адміністративного суду*

Сторона слухань, що проводяться Комісією відповідно до підрозділу 69 (8) або 77 (7), має право оскаржити рішення Комісії до Адміністративного суду протягом 30 днів від дня одержання повідомлення про рішення Комісії.

(2) *Підстави для оскарження*

Оскаржуватись може питання, яке стосується не тільки фактів, але також застосованого покарання або інших вжитих заходів, або ж і того, і іншого.

(3) *Право Генерального соліситора бути заслуханим*

Генеральний соліситор має право бути заслуханим представником або іншою особою стосовно підстав оскарження.

(4) *Право Незалежного директора з аналізу діяльності поліції бути заслуханим*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право бути заслуханим представником або іншою особою стосовно підстав оскарження рішення, прийнятого у зв'язку із скаргою, поданою представником загалу.

Відсторонення

89. (1) Якщо офіцер поліції, інший, аніж керівник або заступник керівника поліції, підозрюється або обвинувачується у порушенні за законами Канади, або провінції, або території, або ж підозрюється у неналежній поведінці за визначенням розділу 80, керівник поліції має право відсторонити таку особу від виконання службових обов'язків із збереженням заробітної плати.

(2) Якщо керівник або заступник керівника поліції підозрюється або обвинувачується у порушенні за законами Канади, або провінції, або території, або ж підозрюється у неналежній поведінці за визначенням розділу 80, правління має право відсторонити його від виконання службових обов'язків із збереженням заробітної плати.

(3) *Скасування та повторне застосування відсторонення*

Керівник поліції або правління має право скасувати рішення про відсторонення, а потім, у разі необхідності, повторно його застосувати на власний розсуд керівника поліції або правління відповідно.

(4) *Тривалість відсторонення*

Якщо керівник поліції або правління не скасовує своє рішення про відсторонення, таке рішення залишається дійсним, доки не буде прийнято остаточного рішення у провадженні, питанням якого є поведінка керівника, заступника керівника поліції або офіцера поліції.

(5) *Умови відсторонення*

На час свого відсторонення керівник, заступник керівника поліції або інший

офіцер поліції не має права здійснювати жодних із своїх повноважень, покладених на нього як на керівника, заступника керівника поліції або як офіцера поліції, або ж носити чи використовувати форму та засоби, які були йому надані для дій у цій якості.

(6) *Відсторонення без збереження заробітної плати*

Якщо керівник, заступник керівника поліції або інший офіцер поліції засуджується за вчинення порушення та отримує вирок у вигляді позбавлення волі, керівник поліції або правління, принагідно, має право відсторонити його без збереження заробітної плати, навіть якщо вирок перебуває на апеляційному розгляді.

(7) *Доходи від іншої роботи*

Якщо керівник, заступник керівника поліції або інший офіцер поліції відстороняється із збереженням заробітної плати, розмір його платні зменшується на суму доходів, які він отримує від інших видів діяльності протягом цього часу.

(8) *Виняток*

Положення підрозділу (7) є незастосовними до доходів від діяльності, яку особа розпочала до періоду свого відсторонення.

Звільнення та звільнення за власним бажанням

90. (1) *Звільнення офіцера поліції за власним бажанням*

Якщо у будь-який момент після подання скарги на поведінку офіцера поліції відповідно до цієї частини і до прийняття остаточного рішення за скаргою такий офіцер поліції звільнюється за власним бажанням, жодних подальших заходів, яких вимагає ця частина стосовно скарги, після дати такого звільнення не вживається.

(2) *Повідомлення*

Якщо зазначена у підрозділі (1) скарга була подана відповідно до цієї частини представником загалу, повідомлення про відставку за власним бажанням негайно надається скаржнику та Незалежному директору з аналізу діяльності поліції:

a) правлінням сил поліції, з яких звільнився за власним бажанням офіцер поліції, коли йдеться про відставку за власним бажанням керівника або заступника керівника муніципальної поліції або
b) керівником сил поліції, з яких звільнився за власним бажанням офіцер поліції, коли йдеться про відставку за власним бажанням офіцера поліції іншого, аніж керівник або заступник керівника поліції.

(3) *Виняток*

Незалежно від положень підрозділу (1), у разі якщо офіцер поліції, який звільняється за власним бажанням, поступає на роботу до сил поліції протягом п'яти років від дати такого звільнення, положення цієї частини будуть застосовними до такої особи відповідно до чинних норм.

(4) *Умовне працевлаштування*

За обставин, зазначених у підрозділі (3), якщо офіцер поліції працює у силах поліції, інших, аніж ті сили поліції, з яких він звільнився за власним бажанням, такий офіцер поліції вважається, у цілях встановленої цією частиною процедури розгляду скарг, таким, що працює у тих силах поліції, з яких він звільнився, за винятком того, що заходи, які мають вживатися за справою керівником поліції відповідно до підрозділу 84 (1) або правлінням відповідно до підрозділу 84 (2) або 85 (3) після завершення процесу розгляду скарги, будуть вжиті керівником поліції або, відповідно, правлінням тих сил поліції, де працює офіцер поліції після свого звільнення за власним бажанням.

(5) *Виняток: офіцери, призначені згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року*

Положення цього розділу не застосовуються до офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року.

90.1. Положення цієї частини застосовуються до офіцера поліції, призначеного згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року, навіть у разі, коли його працевлаштування за цим Законом припиняється.

Аудити якості роботи

91. (1) *Аудити якості роботи, що проводяться правліннями*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право вимагати у будь-який час подання йому звіту про аудит якості роботи із скаргами, що подаються відповідно до цієї частини представниками загалу. Така перевірка проводиться незалежним аудитором коштом правління.

(2) Аудит якості роботи повинен проводитись відповідно до вказівок, які можуть віддаватися Незалежним директором з аналізу діяльності поліції.

92. *Аудити якості роботи, що проводить Незалежний директор з аналізу діяльності поліції*

Незалежний директор з аналізу діяльності поліції має право час від часу проводити аудит якості роботи за будь-яким із аспектів роботи із скаргами, що подаються відповідно до цієї частини представниками загалу, при цьому результати таких перевірок повинні оприлюднюватись.

Загальні питання

93. (1) *Неформальне вирішення питань за скаргами*

Якщо у будь-який момент розслідування, яке ведеться згідно з цією частиною за скаргою на поведінку офіцера поліції, іншого, аніж керівник або заступник керівника поліції, стає очевидним, що ця поведінка не була тяжким порушенням, керівник сил поліції, яких стосується скарга, має право удатися до неформального вирішення питання за умови, що зазначений офіцер поліції та скаржник, якщо такий є, дають свою згоду на таке рішення.

(2) У разі, якщо скарга надійшла від представника загалу, керівник поліції не має права удаватися до неформального вирішення питання відповідно до підрозділу (1) без дозволу Незалежного директора з аналізу діяльності поліції.

(3) Якщо у будь-який момент розслідування, яке ведеться згідно з цією частиною за скаргою на поведінку керівника або заступника керівника муніципальної поліції, стає очевидним, що ця поведінка не була тяжким порушенням, правління має право удатися до неформального вирішення питання за умови, що такий керівник або заступник керівника поліції та скаржник, якщо такий є, дають свою згоду на таке рішення.

(4) *Повідомлення*

Якщо рішення за скаргою, поданою представником загалу, приймається у неформальній спосіб відповідно до підрозділу (1) або (3), керівник поліції або, відповідно, правління повинні надати повідомлення Незалежному директору з аналізу діяльності поліції, а також передати Незалежному директору з аналізу діяльності поліції усі інші відомості стосовно вирішення справи за скаргою, яких він вимагає.

(5) *Згода офіцера поліції або скаржника*

Офіцер поліції або скаржник, які дають свою згоду на запропоноване відповідно до підрозділу (1) рішення, мають право відкликати свою згоду, повідомивши про це керівника поліції та, у разі якщо скарга була подана представником загалу, Незалежного директора з аналізу діяльності поліції у письмовій формі не пізніше ніж через 12 робочих днів від дня, коли така згода була надана.

(6) *Незастосовність цієї частини*

Жодні інші положення цієї частини не є застосовними до неформального вирішення справи відповідно до підрозділу (1) або (3), за винятком підрозділу 83 (9).

94. (1) *Делегування повноважень та обов'язків керівника*

Керівник поліції має право делегувати наступні повноваження та обов'язки офіцеру поліції або колишньому офіцеру поліції у ранзі інспектора або вище, судді або судді у відставці або іншій особі, яка за приписами може виконувати наступні дії:

1. проведення слухань відповідно до підрозділу 66 (3), 68 (5) або 76 (9) та вжиття заходів відповідно до підрозділу 84 (1), якщо цей підрозділ є застосовним;
2. дії відповідно до підрозділів 66 (4) та (10), підрозділу 68 (6) або підрозділів 76 (10) та (12).

(2) Особа, якій керівник поліції може делегувати повноваження відповідно до підрозділу (1), має право діяти як особа з делегованими повноваженнями тільки у разі, якщо вона має передбачену у приписах кваліфікацію та відповідає встановленим у них умовам або вимогам, якщо такі є.

(3) Якщо керівник поліції делегує зазначені у параграфі (1) підрозділу (1) повноваження та обов'язки офіцеру поліції з інших сил поліції у ранзі інспектора або вище, такий офіцер поліції має право діяти на виконання делегованих їй повноважень тільки з дозволу свого керівника поліції.

(4) Керівник поліції має право делегувати свої повноваження та обов'язки за цією частиною, які є іншими, аніж зазначені у підрозділі (1), будь-якому службовцю сил поліції.

95. *Конфіденційність*

Будь-яка особа з адміністративними повноваженнями за цією частиною має обов'язок зберігати таємницю стосовно всіх відомостей, які вона отримує під час виконання своїх обов'язків за цією частиною, і не має права повідомляти такі відомості жодній іншій особі, за винятком:

a) випадку, коли це вимагається у зв'язку з виконанням цього Закону та статутів;
b) свого захисника;
c) випадку, коли це може вимагатися у цілях охорони правопорядку або
d) випадку, коли на це надає згоду особа, якої ці відомості стосуються.

96. (1) *Повідомлення*

У випадках, коли згідно з цією частиною вимагаються надання або вручення повідомлення, посилання, запиту або іншого документу особі або органу, таке вручення може здійснюватись безпосередньо особі, факсом, поштою, або іншими засобами електронного передання даних, або ж іншим методом, який забезпечує підтвердження одержання.

(2) *Умовне отримання*

Повідомлення, посилання, запит або інший документ вважаються отриманими особою або органом у перелічених далі випадках, за винятком обставин, коли особа або орган встановлює, що особа або орган, діючи добросовісно, через свою відсутність, нещасний випадок, хворобу або через інші обставини поза межами їхнього контролю не отримали повідомлення, яке вважається отриманим:

1. у разі доставки поштою – на п'ятий день після відправлення документу;
2. у разі передання факсом або іншими електронними засобами – у день після відправлення документу або, якщо цей день – субота або святковий день – на наступний день, який не є суботою або святковим днем.

97. *Незастосовність закону про Омбудсмена*

Закон про Омбудсмена не є застосовними до жодних дій, що вчиняються відповідно до цієї частини.

98. (1) *Перехідне положення*

Скарги, що подаються відповідно до старої частини V, продовжують опрацьовуватися відповідно до старих норм частини V.

(2) Якщо скарга стосовно правил надання послуг або самих послуг, що надаються силами поліції, або стосовно поведінки офіцера поліції подається у день скасування старої частини V або після цього дня, але подія, якої стосується скарга, відбулася до скасування старої частини V, така скарга опрацьовується згідно з вимогами старої частини V.

(3) *Визначення*

У цьому розділі слова «стара частина V» означають частину V цього Закону у редакції, яку вона мала безпосередньо перед її скасуванням розділом 10 Закону про незалежний аналіз діяльності поліції.

Частина VI

99 - 112

(*вилучені*)

Частина VII. Спеціальні розслідування

113. (1) *Відділ спеціальних розслідувань*

При Міністерстві Генерального соліситора створюється відділ спеціальних розслідувань.

(2) *Склад*

До складу відділу входить директор, який призначається Лейтенант-Губернатором-Радником за поданням Генерального соліситора, та слідчі, які призначаються відповідно до частини III Закону про публічну службу Онтаріо від 2006 року.

(3) На посаду директора не може призначатися особа, яка є або була у минулому офіцером поліції, а на посади слідчих не можуть призначатися особи, які є офіцерами поліції.

(3.1) *Виконуючий обов'язки директора*

Директор має право призначити особу, іншу, аніж офіцер поліції або колишній офіцер поліції, виконуючим обов'язки директора для здійснення повноважень та виконання обов'язків директора у випадку відсутності або непрацездатності директора.

(4) *Офіцери порядку*

Директор, виконуючий обов'язки директора та слідчі є офіцерами порядку.

(5) *Розслідування*

Директор може за своєю власною ініціативою та зобов'язаний за розпорядженням Генерального соліситора або Генерального атторнея забезпечувати проведення розслідувань обставин завдання тяжких тілесних ушкоджень та смерті, які могли бути наслідком кримінальних порушень, вчинених офіцерами поліції.

(6) *Обмеження*

Слідчий не має права брати участь у розслідуваннях, що стосуються службовців сил поліції, до яких він належав.

(7) *Обвинувачення*

Директор повинен висувати обвинувачення стосовно офіцерів поліції у зв'язку з розслідуваними фактами та передавати їх до Атторнея Корони для притягнення винних до відповідальності у разі, якщо, на його думку, він має розумні підстави для таких дій.

(8) *Звіт*

Директор повинен звітувати про результати розслідувань перед Генеральним атторнеєм.

(9) *Співпраця з боку сил поліції*

Службовці сил поліції мають обов'язок повної співпраці із службовцями відділу під час розслідування.

(10) *Співпраця з боку службовців, які здійснюють призначення*

Службовці, які здійснюють призначення, мають обов'язок повної співпраці із службовцями відділу під час проведення розслідувань останніми.

Частина VIII. Трудові відносини

114. *Визначення*

У цій Частині:

«Арбітражна комісія» розуміється Арбітражна комісія поліції Онтаріо, діяльність якої продовжується відповідно до підрозділу 131 (1) («Commission d'arbitrage»);

«старший офіцер» розуміється службовець поліції, який має ранг інспектора або вище, або ж який виконує наглядову або конфіденційні роботу («agent superieur»).

115. (1) *Винятки для ППО*

Ця частина, за винятком розділу 117, не застосовується до Поліції провінції Онтаріо.

(2) *Керівник поліції та його заступник*

Робочі умови та розмір винагороди керівника сил поліції та його заступника визначаються відповідно до положення 31 (1) (d) (функції правління), а не до положень цієї частини.

(3) Ця частина не застосовується до офіцерів поліції, призначених згідно із Законом про міжпровінційні поліцейські послуги від 2009 року.

116. (1) *Слухання про статус особи*

У разі виникнення суперечки про те, чи є особа службовцем сил поліції або старшим офіцером, зацікавлена особа має право звернутися до Комісії з проханням проведення слухань для вирішення цього питання.

(2) Рішення Комісії є остаточним.

117. *Виняток з правила про заборону участі у профспілках*

Службовець сил поліції має право набувати членство у профспілці або подовжувати таке членство у профспілці або в організації, що має пряме або опосередковане членство у професійних спілках, тільки за умови, що таке членство вимагається у зв'язку з

вторинною діяльністю особи, яка не суперечить нормам розділу 49, а також що проти цього не заперечує керівник поліції.

118. (1) *Окремі колективні договори, тощо, окремі категорії*

Якщо більшість службовців сил поліції або ж асоціація, що має право надавати повідомлення про своє бажання укласти колективний договір, призначає службовців сил поліції до різних категорій у цілях цієї частини, переговори про договори, примирення та арбітраж мають проводитися таким чином, ніби кожна з таких категорій є окремими силами поліції.

(2) *Старші офіцери*

Якщо принаймні 50 відсотків старших офіцерів сил поліції належать до асоціації, що складається виключно із старших офіцерів, переговори про договори, примирення та арбітраж здійснюються таким чином, ніби старші офіцери є окремими силами поліції.

(3) *Обмеження*

Ведення переговорів, здійснення примирення та арбітражу з більше ніж двома категоріями сил поліції (окремо від старших офіцерів) допускається тільки у разі, якщо Комісія затвердить створення категорій.

119. (1) *Повідомлення про переговори щодо колективного договору*

У разі відсутності будь-якого договору або у будь-який момент після терміну у дев'яносто днів, що передують завершенню терміну договору, у цілях підрозділу 129 (1) або (2), більшість службовців сил поліції мають право надати правлінню письмове повідомлення про переговори щодо договору, поновлення існуючого договору із змінами або без них, або з метою укладення нового договору.

(2) *Переговори*

Протягом п'ятнадцяти днів після повідомлення про переговори або протягом більш тривалого періоду, про який сторони домовляються, правління повинно зустрітися з переговорним комітетом службовців сил поліції.

(3) Сторони повинні вести переговори добросовісно та докласти усіх розумних зусиль для досягнення домовленостей стосовно винагород, пенсій, лікарняних листів та процедур подання скарг для службовців сил поліції, а також, згідно з розділом 126, стосовно умов їхньої праці.

(4) *Подання договору*

Правління повинно без затримок подавати копії всіх договорів до Арбітражної комісії.

(5) *Асоціація*

Якщо принаймні 50 відсотків службовців сил поліції належать до асоціації, повідомлення про переговори подається такою асоціацією.

(6) *Муніципальні плани, повідомлення до міністра*

У разі, якщо повідомлення про переговори стосується питань пенсійного забезпечення згідно з пенсійними планами, створеними або такими, що будуть створені відповідно до Закону про муніципалітети від 2001 року або до Закону про місто Торонто від 2006 року, таке повідомлення повинно бути надане також міністру з муніципальних питань та житла, який має право визначати максимальний розмір пенсійних виплат, що можуть включатися до будь-якого договору, або асигнування стосовно пенсійних планів.

120. (1) *Комітет з переговорів*

Члени переговорного комітету повинні бути службовцями сил поліції.

(2) *Захисник і радники*

У переговорах з боку кожного з переговорних комітетів можуть брати участь по одному захиснику та по одному раднику.

(3) *Поліцейська організація*

Якщо повідомлення про бажання провести переговори надане асоціацією, що входить до складу поліцейської організації, або якщо принаймні 50 відсотків службовців сил поліції належать до поліцейської організації, член такої організації має право бути присутнім під час проведення переговорів як радник.

(4) *Керівник поліції*

Крім того, право брати участь у процесі переговорів як радник має керівник поліції або, за згодою сторін, інша особа, призначена керівником поліції.

121. (1) *Призначення офіцера для узгодження позицій*

У разі надання повідомлення про переговори Генеральний соліситор, за вимогою сторони, повинен призначити офіцера з узгодження позицій.

(2) *Обов'язок офіцера з узгодження позицій*

Офіцер з узгодження позицій радиться із сторонами та докладає зусиль для укладення договору, при цьому протягом чотирнадцяти днів після свого призначення ця особа повинна надати письмовий звіт про результати своєї роботи Генеральному соліситору.

(3) *Продовження встановленого терміну*

Термін у чотирнадцять днів може бути продовжений у разі, якщо сторони на це погоджуються, або якщо Генеральний соліситор продовжує його з огляду на висловлену офіцером з узгодження позицій думку про можливість укладання договору протягом розумного часу у разі продовження цього терміну.

(4) *Звіт*

Після того як офіцер з узгодження позицій повідомляє Генерального соліситора про те, що договір укладено, або про те, що укладання договору неможливе, Генеральний соліситор негайно повідомляє про це сторони.

(5) *Арбітражний розгляд тільки після узгодження позицій*

Жодна зі сторін не має права подавати вимогу про передання спірних питань на розгляд арбітражу відповідно до розділу 122, доки не буде призначений офіцер з узгодження позицій, який не докладе зусиль до укладання договір і не надасть звіт Генеральному соліситору, а також доки Генеральний соліситор не повідомить сторони про інформацію, подану у звіті офіцера з узгодження позицій.

122. (1) *Арбітраж*

Якщо спірні питання не вирішуються після переговорів, що проводяться відповідно до розділу 119, та після узгодження позицій відповідно до розділу 121, сторона має право направити голові Арбітражної комісії та іншій стороні письмове повідомлення про передання таких питань на арбітраж.

(2) *Склад арбітражного комітету*

Стосовно складу арбітражного комітету діють наступні правила:

1. сторони повинні визначити кількісний склад комітету: одна особа або три особи. Якщо сторони не спроможні досягнути згоди у цьому питанні, або якщо вони домовляються про те, що арбітражний комітет має складатися з трьох осіб, але після цього одна із сторін не призначає особу згідно з домовленістю, арбітражний комітет повинен складатися з однієї особи;
2. якщо арбітражний комітет буде складатися з однієї особи, сторони повинні призначити таку особу спільно. Якщо сторони не спроможні досягти згоди про спільне призначення, така особа призначається головою Арбітражної комісії;
3. якщо арбітражний комітет буде складатися з трьох осіб, кожна із сторін призначає по одній особі, і сторони спільно призначають голову. Якщо сторони не спроможні досягти згоди щодо спільного призначення, голова комітету призначається головою Арбітражної комісії;
4. Якщо арбітражний комітет має у своєму складі одну особу, яка була призначена головою Арбітражної комісії, або якщо арбітражний комітет складається з трьох осіб, а його голова був призначений головою Арбітражної комісії, голова Арбітражної комісії повинен обрати методику арбітражного розгляду та повідомити арбітражний комітет про свій вибір. Обрана методика має бути методикою арбітражної медіації, якщо голова Арбітражної комісії не вважає, що інша методика буде більш належною. Обрана методика не повинна бути методикою вибору остаточної пропозиції без медіації, так само як і методикою вибору остаточної пропозиції через медіацію, за винятком випадку, коли голова Арбітражної комісії вибирає таку методику за своїм власним розсудом, оскільки вважає, що саме така методика є найбільш

належною з огляду на характер суперечки. Якщо вибрана методика вибору остаточної пропозиції через медіацію, медіатором виступає голова арбітражного комітету або, якщо арбітражний комітет має у своєму складі одну особу, саме ця особа виступає як медіатор.

(3) *Строк початку слухань*

Арбітражний комітет повинен провести перше слухання протягом 30 днів після призначення голови або, якщо до складу арбітражного комітету входить одна особа, протягом 30 днів після призначення такої особи.

(3.1) *Виняток*

Якщо обрана головою Арбітражної комісії методика є методикою арбітражної медіації або методикою вибору остаточної пропозиції через медіацію, граничний строк, встановлений у підрозділі (3), є незастосовним до першого слухання, а відлічується, з необхідними поправками, від моменту початку процесу медіації.

(3.2) *Строк для подання відомостей*

Якщо обрана головою Арбітражної комісії методика є методикою арбітражної медіації або методикою вибору остаточної пропозиції через медіацію, голова арбітражного комітету або, якщо арбітражний комітет має у своєму складі одну особу – ця особа має право, проконсультувавшись із сторонами, встановити дату, після якої подання сторонами відомостей до комітету не допускається, за винятком випадків, коли:

a) такі відомості не були наявними до цієї дати;
b) голова або, якщо арбітражний комітет складається з однієї особи – така особа допускає подання відомостей, а також
c) іншій стороні надається можливість здійснити свої подання стосовно таких відомостей.

(3.3) *Слухання*

Якщо обрана головою Арбітражної комісії методика є методикою умовного арбітражу, арбітражний комітет повинен провести слухання, але голова арбітражного комітету або, якщо комітет складається з однієї особи – така особа може встановити обмеження на подання сторін для представлення ними своїх позицій.

(3.4) *Об'єднання суперечок*

Допускається арбітражний розгляд кількох суперечок одночасно тільки у разі, коли на це дають свою згоду сторони таких суперечок.

(3.5) *Час для прийняття рішення*

Арбітражний комітет повинен прийняти своє рішення протягом 90 днів після призначення його голови або, якщо комітет складається з однієї особи – протягом 90 днів після призначення такої особи.

(3.6) *Продовження*

Сторони можуть домовитися про продовження терміну, визначеного у підрозділі (3.5), як до, так і після його закінчення.

(3.7) *Винагорода та видатки*

Оплата винагороди та видатків членів арбітражного комітету розподіляється у наступний спосіб:

1. кожна сторона оплачує винагороду та видатки члена комітету, призначеного такою стороною;
2. кожна із сторін оплачує половину суми винагороди та видатків голови комітету або, якщо арбітражний комітет складається з однієї особи – половину винагороди та видатків такої особи.

(4) *Заяви ради*

Муніципальна рада може виступати із заявами перед арбітражним комітетом, якщо їй був на це наданий дозвіл окремою постановою.

(5) *Критерії*

Під час прийняття рішення арбітражний комітет повинен брати до уваги чинники, які він вважає дотичними до справи, включаючи наступні критерії:

1. спроможність працедавця здійснити виплату з огляду на його фінансовий стан;
2. міра, якою можливе скорочення обсягу послуг, з огляду на рішення комітету, у разі, якщо рівні фінансування та оподаткування не будуть збільшені;
3. економічна ситуація в Онтаріо та у відповідному муніципалітеті;

4. порівняння умов працевлаштування та характеру роботи, що виконується, між службовцями та іншими порівнянними категоріями службовців у публічному та приватному секторах;
5. спроможність працедавця залучити та утримати у себе кваліфікованих службовців;
6. інтереси і добробут громади, що обслуговується силами поліції;
7. будь-які місцеві чинники, що діють у цій громаді;

(5.1) *Перехідне положення*

Підрозділ (5) не є застосовним, якщо, у день Королівського схвалення Закону про заощадження та реструктуризацію або раніше:

a) були розпочаті слухання в усній або в електронній формі, або
b) арбітражний комітет отримав усі подання, якщо слухання в усній або в електронній формі не проводяться.

(5.2) *Обмеження*

Жодне з положень підрозділу (5) не зачіпає повноважень арбітражного комітету.

(6) *Подання рішення*

Арбітражний комітет повинен без затримок передати копію свого рішення до Арбітражної комісії.

(7) (*вилучений*)

122.1. (1) *Припинення поточного провадження*

Передбачене цим Законом провадження перед арбітром або перед арбітражним комітетом, у межах якого слухання почалися до дати набрання чинності підрозділом 5 (6) Закону про вирішення суперечок у публічному секторі від 1997 року, зупиняється, а всі рішення, прийняті під час такого провадження, є нікчемними.

(2) *Виняток для завершеного провадження*

Норми цього розділу не є застосовними до провадження, якщо:

a) остаточне рішення було постановлене до 3 червня 1997 року або
b) остаточне рішення було постановлене після 3 червня 1997 року, а його вручення відбулося до дати набрання чинності підрозділом 5 (6) Закону про вирішення суперечок у публічному секторі від 1997 року.

(3) *Виняток за згодою*

Цей розділ не застосовується, якщо після 3 червня 1997 року сторони у письмовій формі погодились продовжувати провадження.

123. (1) *Призначення офіцера з узгодження позицій у разі суперечки*

Генеральний соліситор повинен призначити, за клопотанням сторони, офіцера з узгодження позицій у разі, якщо сторони по різному тлумачать договір або рішення арбітражу, укладене або постановлене відповідно до цієї частини або ж існують закиди щодо порушення умов договору або рішення.

(2) *Обов'язок офіцера з узгодження позицій*

Офіцер з узгодження позицій радиться із сторонами та докладає зусиль для укладення договору, при цьому протягом чотирнадцяти днів після свого призначення він повинен надати письмовий звіт про результати своєї роботи Генеральному соліситору.

(3) *Продовження встановленого терміну*

Термін у чотирнадцять днів може бути продовжений у разі, якщо сторони на це погоджуються, або якщо Генеральний соліситор продовжує його з огляду на висловлену офіцером з узгодження позицій думку про можливість укладання договору протягом розумного часу у разі подовження цього терміну.

(4) *Звіт*

Після того як офіцер з узгодження позицій повідомляє Генерального соліситора про те, що договір укладено, або про те, що укладання договору не можливе, Генеральний соліситор негайно повідомляє про це сторони.

(5) *Неможливість арбітражного розгляду у ході узгодження позицій*

Жодна із сторін не має права подавати вимогу про передання спірних питань на розгляд арбітражу, доки Генеральний соліситор не повідомить сторони про інформацію, подану у звіті офіцера з узгодження позицій.

124. (1) *Арбітражний розгляд після невдалого узгодження позицій*

Якщо офіцер з узгодження позицій повідомляє про неможливість вирішення суперечки через процедуру узгодження позицій, кожна із сторін має право подати Генеральному соліситору та іншій стороні письмове повідомлення про передання суперечки на арбітражний розгляд.

(2) Процедура, передбачена підрозділом (1), є можливою також щодо будь-якої скарги чи арбітражної процедури щодо договору, рішення чи ухвали.

(3) *Склад арбітражного комітету*

Стосовно складу арбітражного комітету діють наступні правила:

1. сторони повинні визначити кількісний склад комітету: одна особа або три особи. Якщо сторони не спроможні досягнути згоди у цьому питанні, або якщо вони домовляються про те, що арбітражний комітет має складатися з трьох осіб, але після цього одна із сторін не призначає особу згідно з домовленістю, арбітражний комітет повинен складатися з однієї особи;
2. якщо арбітражний комітет буде складатися з однієї особи, сторони повинні призначити таку особу спільно. Якщо сторони не спроможні досягти згоди про спільне призначення, така особа призначається Генеральним соліситором;
3. якщо арбітражний комітет буде складатися з трьох осіб, кожна із сторін призначає по одній особі, і сторони спільно призначають голову. Якщо сторони не спроможні досягти згоди щодо спільного призначення, голова призначається Генеральним соліситором.

(4) *Строк початку слухань*

Арбітражний комітет повинен почати арбітражний розгляд протягом 30 днів після свого призначення, якщо до складу арбітражного комітету входить одна особа, або протягом 30 днів після призначення його голови, якщо до складу комітету входять три особи.

(5) *Подання рішення*

Арбітражний комітет повинен без затримок передати копію свого рішення до Арбітражної комісії.

(6) *Витрати та видатки*

Стосовно вартості та видатків арбітражного розгляду діють наступні правила:

1. винагорода будь-якій особі, призначеній Генеральним соліситором, виплачується Арбітражною комісією;
2. кожна із сторін покриває свої власні видатки, пов'язані з арбітражним розглядом, включаючи винагороди будь-яких осіб, які сторона призначає до арбітражного комітету;
3. сторони рівно розподіляють між собою вартість та видатки, що виникли у зв'язку з питаннями, які вони вирішували спільно, включаючи винагороди будь-яких осіб, яких вони спільно призначили до арбітражного комітету.

(7) *Виконання*

На тридцять перший день після винесення рішення або після дати, коли таке рішення повинно бути виконано – залежно від того, яка з цих подій настала пізніше – арбітражний комітет має право, за своєю власною ініціативою, і є зобов'язаним, якщо про це подає клопотання одна із сторін, передати копію свого рішення в установленій формі до Вищого суду юстиції.

(8) Таке рішення реєструється у той самий спосіб, як і рішення Вищого суду юстиції, і його виконання забезпечується як виконання рішення Вищого суду юстиції.

125. *Продовження терміну*

Сторони можуть досягти домовленості про продовження будь-якого терміну, зазначеного у цій частині.

126. *Обмеження*

Договори та рішення, укладені та ухвалені відповідно до цієї частини, не зачіпають умов роботи службовців сил поліції у частині, у якій такі умови роботи визначені розділами 42 - 49, підрозділом 50 (3) частини V (за винятком положень підрозділів 66 (13) та 76 (14)), частини VII цього Закону і нормативних положень).

127. Закон про арбітраж від 1991 року не застосовується до арбітражних процедур розгляду, які проводяться відповідно до цієї частини.

128. *Обов'язковість договорів та рішень*

Договори та рішення, досягнуті та постановлені відповідно до цієї частини, є обов'язковими для правління та службовців сил поліції.

129. (1) *Термін дії договорів та рішень*

Договори та рішення залишаються у силі до кінця року, у який вони набрали чинності, і далі, доки їм на заміну не будуть прийняті інші договори та рішення.

(2) *Більший строк дії за згодою сторін*

Сторони договору можуть передбачити, що договір та будь-які рішення, що приймаються за нею, залишатимуться у силі до кінця року, наступного за роком, коли вони набрали чинності, а також далі, доки їм на заміну не будуть прийняті нові договори та рішення.

130. (1) *Положення про видатки*

Якщо під час прийняття радою своїх річних кошторисів було подане повідомлення про переговори, але договір ще не був укладений або арбітражне рішення ще не було постановлене, рада повинна передбачити оплату видатків, що випливатимуть з очікуваного договору або арбітражного рішення у розмірі, який вона вважає адекватним.

(2) *Набрання чинності*

Договір або арбітражне рішення набирає чинності у перший день фінансового періоду, на який рада виділила кошти у своєму кошторисі, незалежно від того, коли такий день настає: до або після укладення договору або ухвалення рішення.

(3) *Виняток*

Положення договору або арбітражного рішення, які не пов'язані з муніципальними видатками, можуть набирати чинності раніше строку, встановленого у підрозділі (2).

131. *Склад Арбітражної комісії, тощо*

(1) Комісія, відома під назвою Арбітражна комісія поліції Онтаріо, продовжує свою діяльність під назвою «Ontario Police Arbitration Commission» англійською мовою або «Commission d'arbitrage de la police de l'Ontario» – французькою.

(2) *Члени*

Арбітражна комісія має у своєму складі наступних членів, які призначаються Лейтенант-Губернатором-Радником:

1. два представники правління за рекомендацією Асоціації правлінь служб поліції Онтаріо.
2. два представники членів асоціацій за рекомендацією Асоціації поліції Онтаріо.
3. голова.

(3) (*вилучений*)

(4) *Службовці*

Відповідно до частини III Закону про публічну службу Онтаріо, для роботи в Арбітражній комісії можуть призначатися службовці, які вважаються необхідними для належного ведення її справ.

(5) *Відповідальність Арбітражної комісії*

Арбітражна комісія має наступні повноваження:

1. ведення реєстру арбітрів, які є наявними для призначення відповідно до розділу 124;
2. надання арбітрам допомоги адміністративного характеру стосовно ведення арбітражних розглядів;
3. визначення ставок винагороди арбітрам, які призначаються Генеральним соліситором відповідно до розділу 124;
4. підтримка публікацій та розповсюдження інформації про договори, арбітражні розгляди та рішення;
5. підтримка досліджень щодо предметів договорів, арбітражних розглядів та рішень;
6. ведення реєстру договорів та арбітражних рішень, укладених та прийнятих згідно з цією частиною.

(6) *Нормативи*

За умови їх затвердження Лейтенант-Губернатором-Радником, Арбітражна комісія має право розробляти нормативи щодо:

а) ведення арбітражних розглядів та встановлення їхніх процедур;

b) форми документів і правила їх використання.

(6.1) *Консультації, що передують призначенню голови*

Жодна особа не може бути призначеною головою Арбітражної комісії після набрання чинності цим підрозділом, якщо Генеральний соліситор або його представник не провів попередніх консультацій або не зробив спроби проведення таких консультацій з:

a) суб'єктами переговорів, які, на думку Генерального соліситора або його представника, розумною мірою представляють суб'єктів переговорів, що представляють службовців сил поліції, а також

b) працедавцями або з організаціями працедавців, які, на думку Генерального соліситора або його представника, розумною мірою представляють працедавців службовців сил поліції.

(6.2) *Реєстр кандидатів для призначень відповідно до розділу 122*

Голова Арбітражної комісії повинен започаткувати та вести реєстр осіб, які можуть ним призначатися відповідно до розділу 122.

(6.3) *Призначення осіб, які не включені до реєстру*

Голова Арбітражної комісії відповідно до розділу 122 має право призначити особу, яка не включена до реєстру, але за умови, що голова провів попередні консультації або намагався провести попередні консультації з іншими членами Арбітражної комісії.

(6.4) Жодна особа не може бути заміненою у реєстрі або вилученою з нього, якщо голова Арбітражної комісії не провів попередніх консультацій або не намагався провести попередні консультації з іншими членами Арбітражної комісії.

(7) (*вилучений*)

Частина VIII.1. Переміщення активів між різними пенсійними планами

131.1 – 131.5

(...)

Частина IX. Нормативні положення та різне

132 – 136

(...)

Частина X. Охорона судів

137. (1) *Муніципалітети, що мають сили поліції*

Правління, яке несе відповідальність за надання поліцейських послуг в одному або у кількох муніципалітетах, має наступні обов'язки стосовно приміщень, де проводяться судові провадження:

1. забезпечення охорони суддів та осіб, які беруть участь у провадженні або спостерігають за ним;
2. протягом того часу дня, коли у приміщеннях, як правило, знаходяться судді та публіка, – охорона таких приміщень;
3. забезпечення надійної варти осіб, які тримаються під вартою, і які знаходяться у приміщеннях або наближаються до них, включаючи осіб, які беруться під варту у ході провадження;
4. визначення належних рівнів безпеки та охорони у цілях параграфів 1, 2 і 3.

(2) *Інші частини Онтаріо*

Провінційні сили поліції Онтаріо мають обов'язки, визначені у параграфах 1, 2, 3 і 4 підрозділу (1), у тих частинах Онтаріо, де вони несуть відповідальність за надання поліцейських послуг.

(3) *Заміна загального права*

Обов'язки, що передбачаються цим розділом, замінюють обов'язки із забезпечення охорони судів, що існували у загальному праві.

Закон Республіки Польща про поліцію від 6 квітня 1990 року[1]

Розділ 1. Загальні положення

Стаття 1.

1. Створюється Поліція як екіпіроване і озброєне формування, яке служить суспільству і призначене для охорони безпеки людей, а також для підтримання безпеки та публічного порядку.

1a. Назву «Поліція» має право застосовувати виключно формування, про яке йде мова.

2. Основними завданнями Поліції є:

1) охорона життя та здоров'я людей, а також майна від протиправних посягань, що загрожують цим благам;
2) охорона безпеки та публічного порядку, у тому числі забезпечення спокою у публічних місцях, а також у засобах публічного транспорту та публічного сполучення, у дорожньому русі та на водоймах, призначених для загального користування;
3) ініціювання та організація заходів, що мають на меті запобігання вчиненню злочинів та проступків, а також криміногенним явищам, та співпраця у цій галузі з органами державної влади та місцевого самоврядування, а також громадськими організаціями;
4) викривання злочинів та проступків, а також переслідування осіб, які їх вчинили;
5) нагляд над спеціалізованими озброєними охоронними формуваннями у межах, визначених в окремих приписах;
6) контроль за дотриманням адміністративних приписів та приписів щодо публічного порядку, пов'язаних з публічною діяльністю або таких, що діють у публічних місцях;
7) співпраця з поліціями інших держав, їхніми міжнародними організаціями, а також з органами та інститутами Європейського Союзу на основі міжнародних договорів та угод, а також окремих приписів;
8) збирання, обробка та передання кримінальної інформації;
9) (*вилучено*)
10) ведення бази даних, що містить інформацію про результати аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК);
11) (*вилучено*).

3. Поліція також виконує завдання, що випливають з приписів права Європейського Союзу, а також міжнародних договорів та угод, на засадах та в обсязі, які в них визначені.

Стаття 2.

В обсязі, у спосіб та на засадах, визначених в окремих приписах, завдання, передбачені для Поліції, виконують у Збройних Силах Республіки Польщі, а також стосовно солдатів Військова Жандармерія та військові органи правопорядку.

Стаття 3.

Воєвода, а також війт (бурмістр, президент міста) або староста, який виконує владні повноваження загальної адміністрації, а також органи гміни, повіту та самоврядування воєводства виконують завдання в галузі охорони безпеки або публічного порядку на засадах, визначених законами.

Розділ 2. Організація Поліції

Стаття 4.

1. Поліція складається з таких видів служб: кримінальної, превентивної, а також допоміжної для діяльності Поліції в організаційному, логістичному та технічному плані.

[1] Переклад з польської мови здійснено Андрієм Поритком за рахунок коштів програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів (прим. редактора).

2. До складу Поліції входить судова поліція. Докладний обсяг завдань та принципи організації судової поліції визначає, шляхом видання наказу, міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання правосуддя.

3. До складу Поліції також входять:

1) Вища школа Поліції, центри підготовки та поліцейські школи;
2) окремі превентивні загоди та антитерористичні підрозділи;
3) дослідницькі інститути.

3a. Організацію та сферу діяльності Вищої Школи Поліції у Щитні як вищої школи, а також процедуру призначення та відкликання ректора, а також призначення, обрання та відкликання проректорів регулює закон «Право про вищу освіту» від 27 липня 2005 р.

3b. Організацію та сферу діяльності науково-дослідних підрозділів, про які йдеться в п. 3 абз. 3, а також процедуру призначення та відкликання директорів цих підрозділів та їхніх заступників регулює закон про науково-дослідні підрозділи від 25 липня 1985 р.

4. Головний Комендант Поліції зі згоди міністра, відповідального за внутрішні справи, може скликати в обґрунтованих випадках інші, ніж названі в абз. 1, види служб, визначаючи їхню територіальну належність, організацію та сферу діяльності.

Стаття 4a.

Працівники на адміністративних, технічних та господарських посадах у комендатурах та комісаріатах Поліції, за винятком посад, визначених Головним Комендантом Поліції, працевлаштовуються на засадах, визначених у приписах про працівників державних органів.

Стаття 5.

1. Центральним органом державної адміністрації, відповідальним за питання захисту безпеки людей та підтримання публічної безпеки та правопорядку, є Головний Комендант Поліції, який підпорядковується міністру, відповідальному за внутрішні справи.

2. Головний Комендант Поліції є керівником усіх службових осіб Поліції (далі — «поліцейські»).

3. Головного Коменданта Поліції призначає та відкликає Голова Ради Міністрів за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи.

4. Заступників Головного Коменданта Поліції, у тому числі І-ого Заступника, призначає та відкликає міністр, відповідальний за внутрішні справи, за поданням Головного Коменданта Поліції.

5. У разі якщо посада Головного Коменданта Поліції стає вакантною, міністр, відповідальний за внутрішні справи, до часу призначення нового коменданта доручає виконувати обов'язки Головного Коменданта Поліції, на строк не довший ніж 3 місяці, одному з його заступників.

6. У разі тимчасової неспроможності Головного Коменданта Поліції виконувати свої функції міністр, відповідальний за внутрішні справи, до часу усунення перешкоди у виконанні цих функцій дотеперішнім комендантом, але на строк не довший ніж 6 місяців, доручає виконувати обов'язки Головного Коменданта Поліції одному з його заступників.

Стаття 6.

1. Органами державної адміністрації на території воєводства у питаннях, про які йшла мова у абз. 1 ст. 5 є:

1) воєвода з допомогою воєводського коменданта Поліції, який діє від його імені, або воєводський комендант Поліції, який діє від власного імені, у питаннях:
   a) виконання оперативно-розшукових та дізнаннєво-слідчих дій, а також дій у сфері переслідування за проступки,
   b) видання індивідуальних адміністративних актів, якщо так визначено законами;
2) повітовий (міський) комендант Поліції;
3) комендант комісаріату Поліції.

2. Територіальна сфера діяльності органів, про які йшла мова в п. 1 та 2 абз. 1, відповідає принциповому адміністративному поділу Держави, із застереженнями абз. 3–5.

3. З територіальної сфери діяльності воєводського коменданта Поліції, відповідального за Мазовецьке воєводство, виключається територія столичного міста Варшави, а також повітів: Гродзиського, Легіоновського, Мінського, Новодворського, Отвоцького, П'ясечнського, Прушківського, Західного Варшавського та Воломінського.

3a. У містах, які є місцем розташування органів влади міста на правах повіту та повітах, можна утворити міську комендатуру Поліції, яка виконуватиме завдання на території цього міста та повіту.

3b. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, шляхом видання наказу, створює та ліквідує міські комендатури Поліції, про які йшла мова в абз. 3a з урахуванням адміністративно-географічних та демографічних умов міста та повіту.

4. Столичний Комендант Поліції виконує на території, про яку йшла мова в абз. 3, завдання та повноваження, що відповідають завданням та повноваженням воєводського коменданта Поліції.

4a. На території столичного міста Варшави завдання та повноваження, що відповідають завданням та повноваженням повітового (міського) коменданта Поліції, виконує територіально відповідний районний комендант Поліції.

4b. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, визначає шляхом видання наказу територіальну належність районних комендантів Поліції, створює та ліквідує районні комендатури Поліції, а також визначає їх назви. Територіальна відповідальність районних комендантів Поліції поширюється на територію однієї дільниці або кількох дільниць.

5. Столична Комендатура Поліції становить допоміжний апарат Столичного Коменданта Поліції, що виконує свої завдання на території, про яку йшла мова в абз. 3.

Стаття 6a.

1. В адміністративному провадженні у питаннях, пов'язаних з виконанням завдань та повноважень Поліції, якщо законами не визначено інше, відповідним органом є повітовий (міський) комендант Поліції, а на території столичного міста Варшави – районний комендант Поліції.

2. В адміністративному провадженні в питаннях, про які йшла мова в абз. 1, органами вищого рівня є:

1) щодо повітового (міського) коменданта Поліції – воєводський комендант Поліції;
1a) щодо районного коменданта Поліції – Столичний Комендант Поліції;
2) щодо воєводського коменданта Поліції – Головний Комендант Поліції.

Стаття 6b.

1. Воєводського коменданта Поліції призначає та відкликає міністр, відповідальний за внутрішні справи, за поданням Головного Коменданта Поліції, складеним після отримання думки воєводи.

2. Столичного Коменданта Поліції призначає та відкликає міністр, відповідальний за внутрішні справи, за поданням Головного Коменданта Поліції, складеним після отримання думки воєводи, а також думки Президента столичного міста Варшави.

3. Головний Комендант Поліції, за поданням воєводського коменданта або відповідно Столичного Коменданта Поліції, призначає та відкликає до трьох заступників воєводського коменданта або Столичного Коменданта Поліції, у тому числі І-ого заступника.

4. На посаду воєводського коменданта та Столичного Коменданта Поліції, а також заступників воєводського коменданта та Столичного Коменданта Поліції призначають офіцерів Поліції, за винятком посад заступників у справах служб, допоміжних для діяльності Поліції в організаційному, логістичному та технічному плані, на які можна призначити й осіб, які не є поліцейськими.

5. У разі якщо посада воєводського коменданта або Столичного Коменданта Поліції стає вакантною, Головний Комендант Поліції, до моменту призначення нового коменданта, доручає виконувати обов'язки воєводського коменданта або Столичного Коменданта Поліції, на строк не довший ніж 6 місяців, одному з його заступників або визначеному офіцерові.

6. У разі неотримання думок, про які йшла мова в абз. 1 або абз. 2, міністр, відповідальний за внутрішні справи, за поданням Головного Коменданта Поліції, може призначити воєводського коменданта або Столичного Коменданта Поліції після закінчення 14 днів з дня подання заяви про надання думки.

Стаття 6c.

1. Повітового (міського) коменданта Поліції призначає та відкликає воєводський комендант Поліції, після отримання думки старости. Положення п. 1 абз. 3 ст. 35 закону про повітове самоврядування від 5 червня 1998 р. не застосовується.

2. Районного коменданта Поліції призначає та відкликає Столичний Комендант Поліції, після отримання думки Президента столичного міста Варшави. Положення п. 1 абз. 3 ст. 35 закону про повітове самоврядування від 5 червня 1998 р. не застосовується.

3. Воєводський комендант Поліції, за поданням повітового (міського) коменданта Поліції, призначає та відкликає І-ого заступника та решту заступників повітового (міського) коменданта Поліції.

4. Столичний Комендант Поліції, за поданням районного коменданта Поліції, призначає та відкликає І-ого заступника та решту заступників районного коменданта Поліції.

5. На посаду повітового (міського) коменданта та районного коменданта Поліції, а також заступника повітового (міського) коменданта та районного коменданта Поліції призначають офіцерів Поліції.

6. У разі якщо посада повітового (міського) коменданта Поліції стає вакантною, воєводський комендант Поліції, до моменту призначення нового коменданта, доручає виконувати обов'язки повітового (міського) коменданта Поліції, на строк не довший ніж 6 місяців, одному з його заступників або визначеному офіцерові.

7. У разі якщо посада районного коменданта Поліції стає вакантною, Столичний Комендант Поліції, до моменту призначення нового коменданта, доручає виконувати обов'язки районного коменданта Поліції, на строк не довший ніж 6 місяців, одному з його заступників або визначеному офіцерові.

8. У разі неотримання думок, про які йшла мова в абз. 1 або абз. 2, воєводський комендант або Столичний Комендант Поліції може призначити відповідно повітового (міського) коменданта або районного коменданта Поліції після закінчення 14 днів з дня подання заяви про надання думки.

Стаття 6d.

1. Коменданта комісаріату Поліції призначає та відкликає повітовий (міський) комендант Поліції після отримання думки територіально відповідного війта (бурмістра або президента міста) або війтів. Таке надання думки не стосується коменданта спеціалізованого комісаріату.

2. Заступників коменданта комісаріату Поліції призначає та відкликає повітовий (міський) комендант Поліції за поданням коменданта комісаріату Поліції.

3. На посаду коменданта комісаріату Поліції та заступника коменданта комісаріату Поліції призначають офіцерів або аспірантів Поліції.

4. У разі якщо посада коменданта комісаріату Поліції стає вакантною, повітовий (міський) комендант Поліції, до моменту призначення нового коменданта, доручає, після отримання думки війта (бурмістра або президента міста) або війтів, виконувати обов'язки коменданта комісаріату Поліції, на строк не довший ніж 3 місяці, одному з його заступників, а за відсутності заступників – іншому поліцейському.

5. У разі тимчасової неможливості виконання функцій комендантом комісаріату Поліції повітовий (міський) комендант Поліції, до часу усунення перешкоди у виконанні цих функцій дотеперішнім комендантом, доручає виконувати обов'язки коменданта комісаріату Поліції одному з його заступників, а за відсутності заступників – іншому поліцейському.

6. На території столичного міста Варшави положення абз. 1 та 3–5 застосовуються за аналогією для призначення та відкликання коменданта комісаріату Поліції районним

комендантом Поліції, після отримання думки Президента столичного міста Варшави.

7. На території столичного міста Варшави положення абз. 2 та 3 застосовуються за аналогією для призначення заступників коменданта комісаріату Поліції районним комендантом Поліції.

8. У разі неотримання думки, про яку йде мова в абз. 1 або 6:

1) повітовий (міський) комендант Поліції може призначити коменданта комісаріату Поліції після закінчення 14 днів з дня подання заяви про надання думки;
2) районний комендант Поліції може призначити коменданта комісаріату Поліції після закінчення 21 днів з дня подання заяви про надання думки.

Стаття 6e.

1. Відкликати з посади, про яку йшла мова в абз. 1, 2 та 5 ст. 6b, абз. 1–4, 6 та 7 ст. 6c, а також абз. 1, 2 та 6 ст. 6d, можна будь-який час.

2. У разі відсутності думок, про які йшла мова в абз. 1 та 2 ст. 6b, абз. 1 та 2 ст. 6c, а також абз. 1 та 6 ст. 6d, орган, уповноважений призначати на посаду коменданта може відкликати відповідно комендантів: воєводського та Столичного, повітового (міського), районного або коменданта комісаріату Поліції, після закінчення 14 днів з дня вручення заяви про надання думки.

3. Поліцейського, відкликаного з посади, передають у розпорядження поліцейського керівника, уповноваженого відкликати з посади, з тим застереженням, що поліцейського, відкликаного з посади воєводського коменданта та Столичного Коменданта Поліції, передають у розпорядження Головного Коменданта Поліції. Поліцейський протягом 6 місяців має право на отримання грошового забезпечення в розмірі, належному йому до відкликання.

Стаття 6f.

Воєводський комендант Поліції та повітовий (міський) комендант Поліції є керівниками поліцейських на території своєї діяльності.

Стаття 6g.

Головний Комендант Поліції, воєводський комендант Поліції, повітовий (міський) комендант Поліції виконують свої завдання з допомогою підпорядкованих їм комендатур, а комендант комісаріату Поліції – з допомогою комісаріату.

Стаття 7.

1. Головний Комендант Поліції визначає:

1) докладні принципи організації та сферу діяльності комендатур, комісаріатів та інших організаційних підрозділів Поліції;
2) методи та форми виконання завдань окремими поліцейськими службами, у межах, не охоплених іншими положеннями, виданими на основі закону;
3) - 4) (*вилучено*)
4a) програми професійної підготовки поліцейських;
4b) сферу, докладні умови, процедуру проведення, а також принципи оцінювання тесту фізичної підготовки поліцейських;
5) докладні принципи підготовки тварин, які використовуються для виконання завдань Поліції, а також норми їх харчування;
6) докладні умови безпеки та охорони служби, після консультації з Державною інспекцією праці;
7) принципи професійної етики поліцейських, після отримання думки професійної спілки поліцейських.

2. Воєводський комендант Поліції визначає територіальну належність комісаріатів Поліції на території своєї діяльності.

3. Головний Комендант Поліції може створювати та ліквідувати центри підготовки та поліцейські школи.

4. Статути комендатур, комісаріатів та інших організаційних підрозділів Поліції визначає відповідний для них комендант Поліції за узгодженням з відповідним начальником. Статут воєводської комендатури Поліції не є частиною статуту воєводського управління.

Стаття 8.

1. Воєводський комендант Поліції за узгодженням з Головним Комендантом Поліції створює, у разі потреби, залізничний, водний, авіаційний або інший спеціалізований комісаріат. Коменданти спеціалізованих комісаріатів підпорядковуються територіально відповідному воєводському комендантові Поліції.

2. Коменданта спеціалізованого комісаріату Поліції призначає та відкликає воєводський комендант Поліції.

Стаття 8а.

1. Повітовий (міський) комендант Поліції може створювати опорні пункти дільничних та відділення Поліції на засадах, визначених Головним Комендантом Поліції.

2. Керівника опорного пункту та керівника відділення Поліції призначає та звільняє з посади повітовий (міський) комендант Поліції, після отримання думки війта (бурмістра або президента міста), за винятком якщо висловити думку з цього питання був уповноважений виконавчий орган допоміжної одиниці гміни.

3. Завданнями керівника опорного пункту та керівника відділення Поліції є, зокрема:

1) виявляти загрози та протидіяти причинам їх виникнення;
2) ініціювати та організовувати дії місцевих громад, що мають на меті запобігати вчиненню злочинів та проступків, а також іншим криміногенним явищам;
3) виконувати адміністративно-правопорядкову діяльність, а також інші невідкладні дії, пов'язані з повідомленням про злочин та забезпеченням місця події.

Стаття 9

(*вилучена*)

Стаття 10.

1. Коменданти Поліції, із застереженням абз. 1а, подають річні звіти про свою діяльність, а також інформацію про стан правопорядку та публічної безпеки відповідним воєводам, старостам, війтам (бурмістрам або президентам міст), а також радам повіту та радам гмін. У разі загрози публічній безпеці або порушення публічного порядку звіти та інформацію подають цим органам невідкладно на кожну їхню вимогу.

1а. Столичний Комендант Поліції подає звіт та інформацію, про які йшла мова в абз. 1, Мазовецькому Воєводі, а також, у межах, що стосуються діяльності Поліції на території столичного міста Варшави, Президентові столичного міста Варшави та Раді столичного міста Варшави. Районні коменданти Поліції не подають окремих звітів.

2. У рамках виявлення злочинів та переслідування осіб, які їх вчинили, звіти та інформація, про які йшла мова в абз. 1, можуть передаватися виключно судам та прокураторам, на їхню вимогу.

3. Рада повіту (міста), а також рада гміни на підставі звітів та інформації, про які йшла мова в абз. 1, може визначити, шляхом прийняття ухвали, істотні для самоврядної громади загрози безпеці та публічному порядку.

4. Ухвала, про яку йде мова в абз. 3, не може стосуватися виконання конкретної службової дії чи визначати спосіб виконання завдань Поліцією.

5. Повітові (міські) коменданти Поліції зобов'язані надавати комісії безпеки та правопорядку, на вимогу її голови, документи та інформацію, що стосуються роботи Поліції на території повіту, за винятком особових справ працівників та службовців, оперативно-розшукових та дізнаннєво-слідчих матеріалів, а також актів в індивідуальних адміністративних справах.

Стаття 11.

1. Війт (бурмістр, президент міста) або староста може вимагати від відповідного коменданта Поліції відновити правопорядок або вжити заходів, що запобігають порушенню закону, а також спрямованих на усунення загрози безпеці та публічному порядку.

2. Вимога, про яку йшла мова в абз. 1, не може стосуватися оперативно-розшукових, дізнаннєво-слідчих дій, а також дій у сфері переслідування проступків. Ця вимога не може стосуватися виконання конкретної

службової дії чи визначати спосіб виконання завдання Поліцією.

3. Війт (бурмістр, президент міста) або староста несуть виключну відповідальність за зміст вимоги, про яку йшла мова в абз. 1.

4. Вимога, про яку йшла мова в абз. 1, передана усно, повинна бути підтверджена письмово.

5. Відповідний комендант Поліції невідкладно передає справу комендантові Поліції вищого рівня, якщо він не в стані виконати вимогу, про яку йшла мова в абз. 1.

6. Вимога, про яку йшла мова в абз. 1, якщо вона порушує закон, є нікчемною. Про нікчемність вимоги вирішує воєвода.

Стаття 12.

1. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, визначає шляхом видання наказу:

1) озброєння Поліції;
2) уніформу, знаки розрізнення та ідентифікаційні знаки поліцейських;
3) засади та спосіб носіння уніформи, а також орденів, відзначень, медалей та відзнак;
4) норми обмундирування;
5) зразок та процедуру надавання прапора організаційним одиницям Поліції;
6) зразок поліцейських відзнак, а також докладні засади та процедуру їх надавання поліцейським.

2. Головний Комендант Поліції визначає принципи грошових нарахувань за посади в Поліції.

Стаття 13.

1. Видатки, пов'язані з функціонуванням Поліції, покриваються з державного бюджету.

1a. Науково-дослідні підрозділи, про які йшла мова у п. 3 абз. 3 ст. 4, отримують з державного бюджету цільові та суб'єктні дотації на фінансування поточної діяльності, пов'язаної з виконанням статутних завдань Поліції, зокрема:

1) провадженням наукових досліджень та розробницьких робіт при реалізації завдань, про які йшла мова у п. 3 та 4 абз. 2 ст. 1;
2) утриманням, провадженням та розвитком викривальних баз даних, у тому числі бази даних, про яку йде мова у п. 10 абз. 2 ст. 1;
3) утриманням, провадженням та розвитком інфраструктури, необхідної для збирання та обробки дактилоскопічних даних, про які йде мова в п. 2 абз. 1 ст. 124 закону про іноземців від 13 червня 2003 р.;
4) виконанням завдань у сфері міжнародного співробітництва, у тому числі обміну дактилоскопічними даними та результатами аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК), який ведеться на підставі законів, а також чинних міжнародних договорів та угод;
5) виконанням завдань підрозділу, уповноваженого затверджувати технічну специфікацію, а також підтверджувати позбавлення придатності до використання вогнепальної зброї всіх видів, про яку йде мова в абз. 1 та 4 ст. 6a закону про зброю та боєприпаси від 21 травня 1999 р.;
6) виконанням завдань Головного Коменданта Поліції у сфері нагляду за функціонуванням криміналістичних лабораторій воєводських комендатур Поліції;
7) реалізацією права на грошове утримання та інші належні виплати у зв'язку зі службовими відносинами поліцейських, що виконують службу в цих підрозділах.

2. Штат Поліції визначається законом про бюджет.

3. Одиниці територіального самоврядування, державні організаційні одиниці, асоціації, фонди, банки, а також страхові установи можуть брати участь у покритті інвестиційних, модернізаційних або ремонтних витрат, а також витрат на утримання та функціонування організаційних підрозділів Поліції, а також закупівлю необхідних для їхніх потреб товарів та послуг.

4. За поданням ради повіту або ради гміни кількість штатних одиниць Поліції в дільничних опорних пунктах та відділеннях Полі-

ції на території повіту або гміни може бути збільшено понад кількість, встановлену на засадах, визначених в абз. 2 ст. 12, якщо ці органи забезпечать покриття витрат на утримання штатних одиниць Поліції на період не менш ніж 5 років, на умовах, визначених в угоді, укладеній між органом повіту або гміни та відповідним воєводським комендантом Поліції та затвердженій Головним Комендантом Поліції.

4a. Рада повіту або рада гміни може передати, на умовах, визначених в угоді, укладеній між виконавчим органом повіту або гміни та відповідним повітовим (міським) комендантом Поліції, фінансові засоби, що становлять власні доходи повіту або гміни, для Поліції з призначенням на:

1) грошову компенсацію за час служби, що перевищує норму, визначену в абз. 2 ст. 33;
2) нагороду за досягнення в службі – для поліцейських відповідних за місцезнаходженням повітових (міських) комендатур та комісаріатів, які виконують завдання у галузі превентивної служби.

4b. Угода, про яку йшла мова в абз. 4a, визначає, зокрема:

1) види статутних завдань Поліції, які фінансуються на підставі угоди:
   a) які виконуються в час, що перевищує норму, визначену в абз. 2 ст. 33;
   b) за виконання яких може бути надано нагороду за досягнення в службі;
2) розмір, а також процедуру та строки передачі фінансових засобів, про які йшла мова в абз. 4a;
3) спосіб здійснення оцінки правильності виконання угоди.

4c. Створюється Фонд підтримки Поліції (далі – «Фонд»), який складається з таких фондів: центрального, воєводських та фондів шкіл Поліції.

4d. Фонд є державним цільовим фондом.

4e. Фінансові засоби, одержані Поліцією за процедурою та на умовах, визначених в абз. 3 та 4a, на підставі договорів та угод, укладених:

1) Головним Комендантом Поліції – є доходами центрального фонду;
2) відповідними воєводськими комендантами або Столичним Комендантом Поліції або підпорядкованими їм повітовими (міськими, районними) комендантами Поліції – є доходами воєводських фондів;
3) Коменданта Вищої Школи Поліції, а також комендантів поліцейських шкіл – є доходами фонду шкіл Поліції.

4f. Кошти Фонду призначені на:

1) покриття інвестиційних, модернізаційних або ремонтних витрат, а також витрат на утримання та функціонування організаційних підрозділів Поліції, а також закупівлю необхідних для їхніх потреб товарів та послуг;
2) грошову компенсацію для поліцейських за час служби, що перевищує норму, визначену в абз. 2 ст. 33;
3) нагороди для поліцейських за досягнення в службі.

4g. Коштами Фонду розпоряджаються:

1) Головний Комендант Поліції – у межах центрального фонду;
2) відповідно воєводські коменданти або Столичний Комендант Поліції – у межах воєводських фондів;
3) Комендант Вищої Школи Поліції, а також коменданти поліцейських шкіл – у межах фонду шкіл Поліції.

4h. Головний Комендант Поліції готує зведений фінансовий план та зведений фінансовий звіт Фонду.

4ha. Зміну квот доходів та витрат Фонду, зазначених у фінансовому плані Фонду, а також перенесення витрат між окремими пунктами плану здійснює розпорядник коштів Фонду.

4i. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за публічні фінанси, має визначити, шляхом видання наказу, докладні засади фінансової діяльності Фонду, а також процедуру та строки підготовки його фінансових планів та звітів, розписавши положення угод та договорів, а також раціональне розпорядження коштами.

5. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відпові-

дальним за публічні фінанси, повинен визначити шляхом видання наказу докладні умови угоди, про яку йшла мова в абз. 4.

Стаття 13a
(*вилучена*)

Стаття 13b.
День 24 липня встановлюється Святом Поліції.

Розділ 3. Сфера повноважень Поліції
Стаття 14.

1. У межах своїх завдань Поліція з метою виявлення, запобігання та викриття злочинів та проступків виконує дії: оперативно-розшукові, дізнаннєво-слідчі та адміністративно-правопорядкові.

2. Поліція виконує також дії на розпорядження суду, прокуратора[2], органів державної адміністрації та територіального самоврядування у межах, у яких цей обов'язок визначено в окремих законах.

3. Поліцейські у процесі виконання службових обов'язків зобов'язані поважати людську гідність, а також дотримуватися та захищати права людини.

4. Поліція з метою реалізації статутних завдань може користуватися даними про особу, у тому числі й у формі електронного запису, отриманими іншими державними органами, службами та установами в результаті виконання оперативно-розшукових заходів, а також обробляти їх у розумінні закону про захист персональних даних від 29 серпня 1997 р., без відома та згоди особи, якої ці дані стосуються.

5. Розпорядник даних, про які йшла мова в абз. 4, зобов'язаний надати доступ до персональних даних, із застереженням абз. 7, на підставі індивідуального уповноваження Головного Коменданта Поліції, комендантів воєводських Поліцій або уповноваженого поліцейського, пред'явленого поліцейським разом зі службовим посвідченням. Факт надання доступу до цих даних підлягає захисту на підставі закону про захист негласної інформації від 5 серпня 2010 р.

5a. Поліція може, у межах, необхідних для виконання її статутних завдань, користуватися кримінальною інформацією, зібраною в Загальнопольському центрі кримінальної інформації.

6. Голова Ради Міністрів повинен визначити шляхом видання наказу зразок уповноваження, про яке йшла мова в абз. 5, передбачивши виключно необхідні дані уповноваженого поліцейського, а також докладні умови видання уповноважень від імені Головного Коменданта Поліції або комендантів воєводських Поліції іншим поліцейським.

7. Голова Ради Міністрів повинен визначити шляхом видання наказу межі, умови та процедуру передання Поліції інформації про особу, отриманої органами, уповноваженими виконувати оперативно-розшукові дії, під час виконання цих дій, встановивши вимоги, що випливають з приписів про захист негласної інформації.

Стаття 15.

1. Поліцейські, виконуючи дії, про які йшла мова у ст. 14, мають право:
1) вимагати документи від осіб з метою встановлення їх особистості;
2) затримувати осіб за процедурою та у випадках, визначених у приписах Кодексу карного провадження та інших законів;
2a) затримувати осіб, позбавлених свободи, які на підставі дозволу відповідного органу покинули слідчий ізолятор або заклад відбування покарання та у визначений термін не повернулися до нього;
3) затримувати осіб, які в очевидний спосіб створюють безпосередню загрозу для життя або здоров'я людей, а також для майна;
3a) брати в осіб мазки зі слизової оболонки щік:
   a) за процедурою та у випадках визначених у приписах Кодексу карного провадження;

[2] Назва службовця органу обвинувачення. В оригіналі – «prokurator» (прим. редактора).

b) з метою ідентифікації осіб, особистість яких не встановлена, а також осіб, які намагаються приховати свою особистість, якщо встановити особистість в інший спосіб неможливо;

3b) брати біологічний матеріал з трупів людей, особистість яких не встановлена;

4) обшукувати осіб та приміщення за процедурою та у випадках, визначених у приписах Кодексу карного провадження та інших законів;

4a) спостерігати та реєструвати з використанням технічних засобів зображення з приміщень, призначених для осіб, затриманих або приведених з метою витверезіння, поліцейських дитячих кімнат, перехідних кімнат, а також тимчасових перехідних приміщень;

5) здійснювати особистий огляд, а також перегляд вмісту багажу та перевірку вантажу в портах та на вокзалах, а також у засобах наземного, повітряного та водного транспорту, у разі існування обґрунтованої підозри виконання забороненого вчинку під загрозою покарання;

5a) спостерігати та реєструвати з використанням технічних засобів зображення подій у публічних місцях, а в разі оперативно-розшукових та адміністративно-правопорядкових дій, що здійснюються на підставі закону, – також і звуку, що супроводжує ці події;

6) вимагати необхідну допомогу від державних установ, органів державної адміністрації та територіального самоврядування, а також суб'єктів господарювання, які здійснюють діяльність у комунальній сфері. Згадані установи, органи та суб'єкти зобов'язані, у межах своєї діяльності, надавати таку допомогу, в межах чинних приписів законодавства;

7) звертатися про надання необхідної допомоги до інших суб'єктів господарювання та громадських організацій, а також звертатися у нагальних випадках до будь-якої особи про надання невідкладної допомоги, в рамках чинних приписів права.

2. Особа, затримана на підставі п. 3 абз. 1, користується правами, передбаченими для затриманої особи у Кодексі карного провадження.

3. Затримання особи може бути застосоване тільки тоді, якщо інші засоби виявилися непридатними або неефективними.

4. Затримана особа, про яку йде мова в п. 3 абз. 1, може бути пред'явлена для упізнання, сфотографована або піддана дактилоскопії тільки тоді, коли її особистість не можна встановити в інший спосіб.

5. Затриману особу слід невідкладно піддати – в разі обґрунтованої потреби – лікарському обстеженню або надати їй першу медичну допомогу.

6. Дії, згадані в абз. 1, слід виконувати в такий спосіб, щоб якомога менше порушувати особисті блага особи, щодо якої їх проводять.

7. Спосіб проведення дій, про які йшла мова в абз. 1, може бути оскаржено до прокуратора за територіальною належністю.

7a. Затримана особа може бути розміщена в приміщенні організаційної одиниці Поліції або приміщенні організаційної одиниці Прикордонної охорони, призначеному для затриманих осіб.

7b. Приміщення для осіб, затриманих або приведених з метою витверезіння, перехідні кімнати, а також тимчасові перехідні приміщення можуть створювати та ліквідовувати воєводські коменданти Поліції, а також Столичний Комендант Поліції.

8. Рада Міністрів повинна визначити шляхом видання наказу процедуру під час виконання повноважень, про які йшла мова в п. 1, 2a, 3, 3a (пп. b), 3b та 5–7 абз. 1, а також зразки документів, які застосовуються в цих питаннях, маючи на увазі забезпечення ефективності дій, які виконує Поліція, а також дотримання прав осіб, щодо яких ці дії виконуються.

9. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання здоров'я, повинен визна-

чити шляхом видання наказу процедуру проведення лікарських обстежень, про які йшла мова в абз. 5, встановивши випадки, що обґрунтовують необхідність невідкладного надання затриманій особі першої медичної допомоги або необхідність проведення щодо неї необхідних лікарських обстежень, час та організацію цих обстежень, а також спосіб їх документування.

10. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу:

1) умови, яким повинні відповідати приміщення в організаційних підрозділах Поліції для осіб, затриманих або приведених з метою витверезіння, обсяг документації, яка ведеться, а також зразки документів, що входять до її складу;
2) умови, яким повинні відповідати перехідні кімнати в організаційних підрозділах Поліції, в яких можна розмістити затриманих або приведених осіб на час виконання службових дій, очікування на перевезення до приміщення для осіб, затриманих або приведених з метою витверезіння або до поліцейської дитячої кімнати, або переведення до пенітенціарного закладу;
3) умови, яким повинні відповідати тимчасові перехідні приміщення, які можуть утворюватися поза організаційними підрозділами Поліції, в яких можна розмістити осіб, затриманих або приведених у зв'язку з порушенням правопорядку, на час, необхідний для прийняття рішення щодо подальшого обсягу та характеру службових дій, що здійснюватимуться стосовно цих осіб;
4) умови, яким повинні відповідати поліцейські дитячі кімнати;
5) правила перебування осіб у приміщеннях та кімнатах, про які йшла мова в п. 4а абз. 1, передбачивши їх розташування, оснащення, технічні умови приміщення та необхідні складові частини;
6) спосіб зберігання та знищення записів зображень з приміщень та кімнат, про які йшла мова в п. 4а абз. 1, та їх надання уповноваженим суб'єктам, а також умови відповідного захисту записаного зображення від втрати, спотворення або несанкціонованого оприлюднення – керуючись потребою забезпечення ефективності дій, що їх здійснює Поліція, а також потребою забезпечити дотримання прав осіб, щодо яких здійснюються ці дії.

11. Зібрані записи зображення з приміщень та кімнат, про які йшла мова в п. 4а абз. 1, що не містять доказів, які дозволяють розпочати карне провадження або провадження у справах про проступки, дисциплінарне провадження, або можуть бути використані у провадженні в межах дій щодо вияснення обставин[3], або доказів, що мають значення для таких відкритих проваджень, Поліція зберігає протягом щонайменш 30 днів, але не довше ніж 60 днів з дня запису, після чого їх знищує.

Стаття 15a.

Службова особа Поліції має право затримувати осіб, які вчиняють насильства у сім'ї і створюють безпосередню загрозу для життя або здоров'я людей, за процедурою, визначеною у ст. 15.

Стаття 16.

1. У разі непідкорення виданим на підставі закону розпорядженням органів Поліції або її службових осіб, поліцейські можуть застосовувати такі засоби безпосереднього примусу:

1) фізичні, технічні та хімічні засоби, що служать для позбавлення свободи рухів або конвоювання осіб, а також для зупинення поїздів;
2) службові палиці;
3) водні зупиняючі засоби;
4) службових собак та коней;
5) непроникаючі кулі, що вистрілюються з вогнепальної зброї.

[3] Провадження в межах дій щодо вияснення обставин є процедурою, передбаченою Кодексом про провадження у справах про проступки від 2001 року (прим. редактора).

2. Поліцейські можуть застосовувати виключно ті засоби безпосереднього примусу, які відповідають потребам, що випливають з наявної ситуації, та є необхідними для досягнення підкорення виданим розпорядженням.

Стаття 17.

1. Якщо засоби безпосереднього примусу, згадані в абз. 1 ст. 16, виявилися недостатніми або їх застосування, з огляду на обставини даної події, є неможливим, поліцейський має право застосувати вогнепальну зброю виключно:

1) з метою відвернення безпосереднього та незаконного посягання на життя, здоров'я або свободу поліцейського або іншої особи, а також з метою протидії діям, спрямованим безпосередньо на такий замах;
2) проти особи, яка не підкоряється заклику негайно кинути зброю або інше небезпечне знаряддя, застосування якого може загрожувати життю, здоров'ю або свободі поліцейського або іншої особи;
3) проти особи, яка намагається незаконно, силою забрати вогнепальну зброю в поліцейського або іншої особи, уповноваженої володіти вогнепальною зброєю;
4) з метою відбиття небезпечного безпосереднього, раптового посягання на об'єкти та пристрої, важливі для безпеки або обороноздатності держави, на приміщення вищих органів влади, вищих та центральних органів державної адміністрації або правосуддя, на об'єкти народного господарства або культури, а також на дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав або міжнародних організацій, а також на об'єкти, що перебувають під наглядом озброєного охоронного утворення, створеного на підставі окремих приписів;
5) з метою відбиття посягання на майно, що створює водночас безпосередню загрозу для життя, здоров'я або свободи людини;
6) у безпосередній погоні за особою, стосовно якої застосування зброї було припустимим у випадках, визначених у п. 1–3 та 5, або за особою, щодо якої існує обґрунтована підозра у вчиненні вбивства, терористичного замаху, викрадення особи з метою вимагання викупу або певної поведінки, розбою, розбійного викрадення, розбійного вимагання, навмисного тяжкого ушкодження тіла, зґвалтування, підпалу або в інший спосіб навмисного піддання загальній небезпеці життя або здоров'я;
7) з метою схоплення особи, про яку йде мова у п. 6, якщо вона сховалася у важкодоступному місці, а з супутніх обставин випливає, що вона може застосувати вогнепальну зброю або інше небезпечне знаряддя, застосування якого може загрожувати життю або здоров'ю;
8) з метою відбиття раптового, безпосереднього та незаконного посягання на конвой, що охороняє людей, матеріали, які містять негласну інформацію, гроші або інші цінні предмети;
9) з метою схоплення або унеможливлення втечі особи, яка є затриманою, тимчасово заарештованою або відбуває покарання у вигляді позбавлення свободи, якщо:
   a) втеча особи, позбавленої свободи, створює загрозу для життя або здоров'я людей;
   b) існує обґрунтована підозра, що особа, позбавлена свободи, може застосувати вогнепальну зброю, вибухові матеріали або небезпечне знаряддя;
   c) позбавлення свободи відбулося у зв'язку з обґрунтованою підозрою або виявленням скоєння злочинів, про які йшла мова у п. 6.

2. У діях зімкнених частин та підрозділів Поліції вогнепальна зброя може бути застосована тільки з наказу їх командира.

3. Застосування вогнепальної зброї має відбуватися у спосіб, який завдає якомога меншої шкоди особі, проти якої застосовано вогнепальну зброю.

4. Рада Міністрів шляхом видання наказу докладно визначає умови та спосіб поводження з використанням вогнепальної зброї, а також принципи застосування вогнепальної зброї підрозділами, згаданими в абз. 2.

Стаття 18.

1. У разі загрози публічній безпеці або порушення публічного порядку, особливо шляхом створення:

1) загальної небезпеки для життя, здоров'я або свободи громадян;
2) безпосередньої загрози для майна у значних розмірах;
3) безпосередньої загрози для об'єктів або пристроїв, про які йшла мова в п. 4 абз. 1 ст. 17;
4) загрози злочину терористичного характеру або його вчинення щодо об'єктів, які мають особливе значення для безпеки або обороноздатності держави, або можуть мати наслідком небезпеку для людського життя

– Голова Ради Міністрів за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи, з метою забезпечення публічної безпеки або відновлення публічного порядку, може розпорядитися про застосування озброєних частин або підрозділів Поліції.

2. У невідкладних випадках рішення, про яке йде мова в абз. 1, приймає міністр, відповідальний за внутрішні справи, невідкладно повідомляючи про нього Голову Ради Міністрів.

3. У випадках, про які йшла мова в абз. 1, якщо застосування озброєних частин та підрозділів Поліції виявиться недостатнім, на допомогу озброєним частинам та підрозділам Поліції можуть бути застосовані частини та підрозділи Збройних Сил Республіки Польща (далі – «Збройні Сили»), на підставі постанови Президента Республіки Польща, виданої за поданням Голови Ради Міністрів.

4. Допомога, про яку йде мова в абз. 3, може бути надана також у формі самостійної протидії частин та підрозділів Збройних Сил загрозі або вчиненню злочину, про який ішла мова в п. 4 абз. 1, у разі якщо частини та підрозділи Поліції не мають можливості ефективно протидіяти цим загрозам.

5. У невідкладних випадках рішення про надання допомоги, про яку йде мова в абз. 3 та 4, приймає Міністр національної оборони, за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи, визначаючи межі та форму допомоги та невідкладно повідомляючи про неї Президента Республіки Польща та Голову Ради Міністрів.

6. Президент Республіки Польща невідкладно видає постанову про затвердження або відхилення рішення, про яке йде мова в абз. 5.

7. Солдати частин та підрозділів Збройних Сил, скерованих на допомогу озброєним частинам та підрозділам Поліції, користуються в межах, необхідних для виконання їхніх завдань, щодо всіх осіб, повноваженнями поліцейських, визначеними у ст. 15–17. Користування цими повноваженнями відбувається на засадах та у спосіб, визначених для поліцейських.

8. Рада Міністрів повинна визначити шляхом видання наказу:

1) докладні умови та спосіб застосування частин та підрозділів Поліції та Збройних Сил;
2) спосіб координації дій, здійснюваних Поліцією та Збройними Силами у формі, визначеній в абз. 3 та 4;
3) процедуру обміну інформацією та спосіб логістичної підтримки дій Поліції, що ведуться з допомогою частин та підрозділів Збройних Сил.

9. Розпорядження, про яке йшла мова в абз. 8, повинно враховувати:

1) ступінь загрози для публічної безпеки або порушення публічного порядку, у тому числі злочином терористичного характеру, а також передбачуваний розвиток ситуації;

2) збереження безперервності командування, у тому числі частинами Збройних Сил;
3) захист інформації, якою обмінюються, а також межі логістичної підтримки Поліції.

Стаття 18a.

1. У разі загрози для безпеки та публічного порядку, якщо сили Поліції є недостатніми для виконання їхніх завдань у сфері охорони безпеки та публічного порядку, Голова Ради Міністрів, за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи, узгодженим з Міністром національної оборони, може розпорядитися про використання солдатів Військової жандармерії для надання допомоги Поліції.

2. У випадку, про який ішла мова в абз. 1, солдати Військової жандармерії користуються у межах, необхідних для виконання їхніх завдань, щодо всіх осіб, повноваженнями поліцейських, визначеними у ст. 15–17. Користування цими повноваженнями відбувається на засадах та у спосіб, що встановлені для поліцейських.

Стаття 18b.

1. У разі загрози для публічної безпеки або публічного порядку, якщо використання Поліції виявиться недостатнім, міністр, відповідальний за внутрішні справи, може розпорядитися про використання службовців Прикордонної охорони для надання допомоги Поліції.

2. Допомога, про яку йде мова в абз. 1, може бути надана службовцями Прикордонної охорони також у формі самостійних дій.

3. Службовці Прикордонної охорони, спрямовані на виконання службових завдань, що полягають у наданні допомоги Поліції, користуються, у межах, необхідних для виконання завдань, повноваженнями поліцейських, визначеними у п. 1–3 та 4–5a абз. 1 ст. 15, п. 1, 2, 4 та 5 абз. 1 ст. 16, а також абз. 1 ст. 17. Користування цими повноваженнями відбувається на засадах та у спосіб, що встановлені для поліцейських.

Стаття 18c.

1. У випадках, про які йшла мова в абз. 1 ст. 18, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може розпорядитися про застосування Поліцією пристроїв, які роблять неможливою телекомунікацію на визначеній території, протягом часу, необхідного для усунення загрози або її наслідків з врахуванням необхідності мінімізувати наслідки відсутності можливості користуватися телекомунікаційними послугами.

2. Про застосування пристроїв, про які йшла мова в абз. 1, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції невідкладно повідомляє Голову Бюро електронної комунікації.

Стаття 19.

1. Під час виконання оперативно-розшукових дій, що провадяться Поліцією з метою запобігання, викриття, встановлення призвідників осіб й отримання та забезпечення доказів, переслідуваних за публічним обвинуваченням, умисних злочинів:
1) проти життя, визначених у ст. 148–150 Карного кодексу;
2) визначених у ст. 134, § 1 ст. 135, § 1 ст. 136, § 1 та 3 ст. 156, § 1 та 3 ст. 163, § 1 ст. 164, § 1 та 3 ст. 165, ст. 166, ст. 167, § 1 та 3 ст. 173, ст. 189, ст. 189a, ст. 200, ст. 200a, ст. 211a, ст. 223, § 1 та 3–5 ст. 228, § 1 та 3–5 ст. 229, § 1 ст. 230, § 1 ст. 230a, § 2 ст. 231, ст. 232, ст. 245, ст. 246, § 1–3 ст. 252, ст. 258, ст. 269, ст. 280–282, § 1 ст. 285, § 1 ст. 286, § 1–3 ст. 296, § 1, 2 та 4 ст. 296a, § 1–6 ст. 299, а також § 1, 2 та 4 ст. 310 Карного кодексу;
2a) визначених в абз. 1, 2 та 4 ст. 46, ст. 47, а також абз. 1 та 2 ст. 48 закону про спорт від 25 червня 2010 р.;
3) проти господарського обороту, визначених у ст. 297–306 Карного кодексу, які спричиняють майновий збиток або спрямовані проти майна, якщо розмір збитку або вартість майна перевищує п'ятдесятикратний розмір мінімальної оплати праці, визначеної на підставі окремих приписів;

4) фінансових, якщо вартість об'єкта діяння або заниження суми до сплати до бюджету перевищують п'ятдесятикратний розмір мінімальної оплати праці, визначеної на підставі окремих приписів;
4а) бюджетних, про які йшла мова у § 1 ст. 107 Карно-фінансового кодексу;
5) нелегального виготовлення, володіння або обороту зброєю, боєприпасами, вибуховими матеріалами, наркотичними засобами або психотропними речовинами або їх прекурсорами, а також ядерними та радіоактивними матеріалами;
6) визначених у ст. 8 закону від 6 червня 1997 р. положеннях, якими запроваджується Карний кодекс;
7) визначених у ст. 43–46 закону про забір, зберігання та пересадку клітин, тканин та органів від 1 липня 2005 р.;
8) переслідуваних відповідно до міжнародних договорів та угод,

якщо інші засоби виявилися безрезультатними або будуть непридатними, окружний суд може шляхом видання постанови встановити оперативний контроль, за письмовою заявою Головного Коменданта Поліції, поданою після отримання письмової згоди Генерального прокуратора, або за письмовою заявою воєводського коменданта Поліції, поданою після отримання письмової згоди відповідного окружного прокуратора з огляду на місцерозташування органу Поліції, що подає заяву.

1а. Заява, про яку йшла мова в абз. 1, подається разом з матеріалами, що обґрунтовують потребу застосування оперативного контролю.

2. Постанову, про яку йшла мова в абз. 1, видає окружний суд, відповідний за місцерозташуванням органу Поліції, що подає заяву.

3. У невідкладних випадках, якщо це могло би призвести до втрати інформації або спотворення чи знищення доказів злочину, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може встановити, після отримання письмової згоди відповідного прокуратора, про якого йшла мова в абз. 1, оперативний контроль, одночасно звертаючись до відповідного за місцерозташуванням окружного суду із заявою про видання постанови в цій справі. У разі ненадання судом згоди у 5-денний строк з дня встановлення оперативного контролю, розпорядчий орган зупиняє оперативний контроль, а також знищує зібрані під час його застосування матеріали у присутності комісії та зі складанням протоколу.

4. (*вилучено*)

5. У разі потреби встановлення оперативного контролю щодо підозрюваної або обвинуваченої особи у заяві органу Поліції, про яку йшла мова в абз. 1, про встановлення оперативного контролю зазначають інформацію про провадження, яке ведеться стосовно цієї особи.

6. Оперативний контроль ведеться негласно та полягає у:
1) контролюванні змісту кореспонденції;
2) контролюванні вмісту посилок;
3) застосуванні технічних засобів, які дають можливість негласного отримання інформації та доказів, а також їх запис, зокрема змісту телефонних розмов та іншої інформації, що передається за допомогою телекомунікаційних мереж.

7. Заява органу Поліції, про яку йшла мова в абз. 1, про встановлення окружним судом оперативного контролю, повинна містити, зокрема:
1) номер справи та її криптонім, якщо такий їй було присвоєно;
2) опис злочину із зазначенням, у міру можливості, його правової кваліфікації;
3) обставини, що обґрунтовують необхідність застосування оперативного контролю, у тому числі встановленої безрезультатності або непридатності інших засобів;
4) дані особи або інші дані, які дозволяють однозначно визначити суб'єкта або об'єкт, щодо якого застосовуватиметься оперативний контроль, із зазначенням місця або способу його застосування;
5) мета, час та вид ведення оперативного контролю, про який іде мова в абз. 6.

8. Оперативний контроль встановлюється на строк не довший ніж 3 місяці. Окружний суд може за письмовою заявою Головного Коменданта Поліції або воєводського коменданта Поліції, поданою після отримання письмової згоди відповідного прокурора, про яку йшла мова в абз. 1, на строк не довший ніж наступні 3 місяці, видати постанову про одноразове продовження оперативного контролю, якщо не зникли причини цього контролю.

9. У обґрунтованих випадках, коли під час застосування оперативного контролю з'являються нові обставини, суттєві для запобігання або викриття злочину, або встановлення осіб, які вчиняють злочин, та отримання доказів злочину, окружний суд, за письмовою заявою Головного Коменданта Поліції, поданою після отримання письмової згоди Генерального прокуратора, може видати постанову про оперативний контроль на визначений час і після закінчення строків, про які йшла мова в абз. 8.

10. До заяв, про які йшла мова в абз. 3, 8 та 9, застосовуються за аналогією абз. 1a та 7. Суд перед виданням постанови, про яку йшла мова в абз. 1, 3, 8 та 9, ознайомлюється з матеріалами, що обґрунтовують заяву, зокрема зібраними під час застосування оперативного контролю, запровадженого у цій справі.

11. Заяви, про які йшла мова в абз. 1, 3–5, 8 та 9, окружний суд розглядає одноособово, при чому дії суду, пов'язані з розглядом цих заяв, повинні виконуватися в умовах, передбачених для передачі, зберігання та надання доступу до негласної інформації, а також з відповідним застосуванням приписів, виданих на підставі § 2 ст. 181 Кодексу карного провадження. У засіданні суду може взяти участь виключно прокуратор та представник органу Поліції, який звертається за встановленням оперативного контролю.

12. Суб'єкти, які здійснюють телекомунікаційну діяльність, а також суб'єкти, які надають поштові послуги, зобов'язані за власний рахунок забезпечити технічні та організаційні умови, що дають можливість Поліції проводити оперативний контроль.

13. Оперативний контроль має бути закінчений негайно після припинення причин його встановлення, але не пізніше закінчення строку, на який його було встановлено.

14. Орган поліції, про який йшла мова в абз. 1, повідомляє відповідного прокуратора про результати оперативного контролю після його закінчення, а на його вимогу — і про перебіг цього контролю.

15. У разі отримання доказів, які дозволяють відкрити карне провадження або мають значення для існуючого карного провадження, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції передає прокураторові, про якого йшла мова в абз. 1, усі матеріали, зібрані під час застосування оперативного контролю. У провадженні перед судом стосовно цих матеріалів застосовується за аналогією перше речення § 1 ст. 393 Кодексу карного провадження.

15a. Використання доказу отриманого під час застосування оперативного контролю, є припустимим виключно у карному провадженні у справі про злочин або фінансовий злочин, стосовно якого є припустимим застосування такого контролю будь-яким уповноваженим суб'єктом.

15b. Прокуратор, про якого йшла мова в абз. 1, приймає рішення про межі та спосіб використання переданих матеріалів. § 3–5 статті 238, а також ст. 239 Кодексу карного провадження застосовуються за аналогією.

15c. Якщо в результаті застосування оперативного контролю отримано доказ вчинення злочину або фінансового злочину, щодо якого можна встановити оперативний контроль, вчиненого особою, щодо якої застосовувався оперативний контроль, іншого, ніж охоплений розпорядженням про встановлення оперативного контролю, або вчиненого іншою особою, рішення про згоду на його використання у карному провадженні приймає своєю постановою суд, який видав розпорядження про встановлення оперативного контролю або висловив на нього згоду за процедурою, визначеною в абз. 3, за поданням прокуратора, про якого йшла мова в абз. 1.

15d. Подання, про яке йшла мова в абз. 15c, прокуратор вносить до суду не пізніше ніж протягом місяця з дня отримання матеріалів, зібраних під час застосування оперативного контролю, переданих йому органом Поліції невідкладно, але не пізніше ніж у двомісячний строк з дня закінчення цього контролю.

15e. Суд видає постанову, про яку йшла мова в абз. 15c, у 14-денний строк з дня внесення подання прокуратором.

16. Особі, щодо якої застосовувався оперативний контроль, не надають доступу до матеріалів, зібраних під час тривання цього контролю. Це положення не порушує прав, що випливають зі ст. 321 Кодексу карного провадження.

17. Зібрані під час застосування оперативного контролю матеріали, які не містять доказів, що дають змогу відкрити карне провадження, або доказів, які мають значення для відкритого карного провадження, підлягають негайному знищенню у присутності комісії, засвідченому протоколом. Розпорядження про знищення матеріалів видає орган Поліції, який клопотав про встановлення оперативного контролю.

17a. Про видання та виконання розпорядження стосовно знищення матеріалів, про які йшла мова в абз. 17, орган Поліції зобов'язаний негайно повідомити прокуратора, про якого йшла мова в абз. 1.

18 – 19. (*вилучені*)

20. Постанови суду стосовно оперативного контролю, про які йшла мова в абз. 1, 3, 8 та 9, можуть бути оскаржені до органу Поліції, який подав заяву про видання цієї постанови. Щодо оскарження застосовуються за аналогією приписи Кодексу карного провадження.

21. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з Міністром юстиції, а також міністром, відповідальним за питання зв'язку, повинен визначити шляхом видання наказу спосіб документування оперативного контролю, зберігання та передачі заяв та розпоряджень, а також зберігання, передачі, обробки та знищення матеріалів, отриманих під час застосування цього контролю, враховуючи необхідність забезпечити негласний характер дій, що виконуються, та отриманих матеріалів, а також зразки бланків та реєстрів, що при цьому застосовуються.

22. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, щороку подає до Сейму та Сенату інформацію про діяльність, визначену в абз. 1—21, у тому числі інформацію та дані, про які йшла мова в абз. 3 ст. 20. Інформація повинна бути представлена Сейму та Сенату до 30 червня року, що настає за роком, якого вона стосується.

Стаття 19a.

1. У справах про злочини, визначені в абз. 1 ст. 19 оперативно-розшукові дії, спрямовані на перевірку раніше отриманої вірогідної інформації про злочин, а також встановлення осіб та одержання доказів злочину, можуть полягати у здійсненні у негласний спосіб придбання, збуту або прийняття предметів, що походять зі злочину, які підлягають конфіскації, або виготовлення та перевезення яких чи володіння та оборот якими є забороненими, а також у прийнятті або врученні майнової вигоди.

2. Оперативно-розшукові дії, про які йшла мова в абз. 1, можуть також полягати у пропонуванні придбання, збуту або отримання предметів, що походять зі злочину, які підлягають конфіскації, або виробництво та перевезення яких чи володіння та оборот якими є забороненими, а також отримання або вручення майнової вигоди.

3. Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може видати розпорядження про вчинення на визначений час дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2, після отримання письмової згоди окружного прокурора, відповідного з огляду на місцерозташування органу Поліції, що подає клопотання, якого в поточному режимі повідомляє про результати виконаних дій. Прокуратор може видати розпорядження про зупинення цих дій у будь-який час.

3a. Перш ніж видати письмову згоду, прокуратор ознайомлюється з матеріалами, які обґрунтовують виконання дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2.

4. Дії, про які йшла мова в абз. 1 та 2, можуть бути встановлені на строк, не довший ніж 3 місяці. Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може, після отримання письмової згоди прокуратора, про якого йшла мова в абз. 3, одноразово продовжити застосування цих дій на строк, не довший ніж наступні 3 місяці, якщо не зникли причини їх застосування. Положення абз. 3а застосовується за аналогією.

5. В обґрунтованих випадках, коли під час застосування дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2, з'являються нові обставини, суттєві для перевірки раніше отриманих вірогідних відомостей про злочин, а також встановлення осіб та здобуття доказів злочину, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може, після отримання письмової згоди прокуратора, про якого йшла мова в абз. 3, розпорядитися про продовження цих дій на визначений час і після закінчення строків, про які йшла мова в абз. 4. Положення абз. 3а застосовується за аналогією.

6. Дії, про які йшла мова в абз. 1 та 2, можуть негласно записуватися за допомогою пристроїв, що служать для запису зображення або звуку.

7. У разі отримання доказів, які дозволяють відкрити карне провадження або мають значення для відкритого карного провадження, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції передає окружному прокураторові, про якого йшла мова в абз. 3, усі матеріали, зібрані під час застосування дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2. У провадженні в суді стосовно цих матеріалів застосовується за аналогією перше речення § 1 ст. 393 Кодексу карного провадження.

8. Зібрані під час застосування дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2, матеріали, які не містять доказів, що дозволяють відкрити карне провадження, або доказів, які мають значення для відкритого карного провадження, підлягають негайному знищенню у присутності комісії, засвідченому протоколом. Розпорядження про знищення матеріалів видає орган Поліції, який клопотав про застосування дій.

8a. Про видання та виконання розпорядження, що стосується знищення матеріалів, про які йшла мова в абз. 8, орган Поліції зобов'язаний негайно повідомити прокуратора, про якого йшла мова в абз. 3.

9. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з Міністром юстиції, повинен визначити шляхом видання наказу спосіб проведення та документування дій, про які йшла мова в абз. 1 та 2, а також передання, обробки та знищення матеріалів, отриманих під час застосування цих дій, враховуючи необхідність забезпечити негласний характер дій, що виконуються, та отриманих матеріалів, а також зразки бланків та реєстрів, що застосовуються.

Стаття 19b.

1. З метою документування злочинів, про які йшла мова у ст. 19 абз. 1, або встановлення осіб, які беруть участь у цих злочинах, або отримання предметів злочину Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції може видати розпорядження про негласний нагляд над виготовленням, переміщенням, зберіганням та оборотом предметами злочину, якщо це не створить загрози для життя або здоров'я людей.

2. Про розпорядження, про яке йшла мова в абз. 1, невідкладно повідомляють окружного прокуратора, відповідного з огляду на місце розташування органу Поліції, який видає розпорядження про вчинення цих дій. Прокуратор може наказати зупинити ці дії у будь-який момент.

3. Орган Поліції, про який ішла мова в абз. 1, у поточному режимі повідомляє окружного прокуратора про результати виконаних дій.

4. Відповідно до розпорядження, про яке йшла мова в абз. 1, публічні органи та установи, а також підприємці зобов'язані допустити до подальшого перевезення посилки, що містять предмети злочину, у непошкодженому стані або після їх усунення чи їх повної або часткової заміни.

5. У випаду одержання доказів, які дозволяють відкрити карне провадження або мають значення для відкритого карного про-

вадження, Головний Комендант Поліції або воєводський комендант Поліції передає прокураторові, про якого йшла мова в абз. 2, усі матеріали, зібрані під час застосування дій, про які йшла мова в абз. 1. У процесі перед судом щодо цих матеріалів застосовується за аналогією перше речення § 1 ст. 393 Кодексу карного провадження.

6. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з Міністром юстиції повинен визначити шляхом видання наказу спосіб проведення та документування дій, про які йшла мова в абз. 1, враховуючи необхідність забезпечити негласний характер дій, що виконуються, та отриманих матеріалів, а також зразки бланків та реєстрів, що застосовуються.

Стаття 20.

1. Поліція, дотримуючись обмежень, що випливають зі ст. 19, може одержувати інформацію, у тому числі негласно, збирати її, перевіряти та обробляти.

2. (*вилучено*)

2a. Поліція може збирати, отримувати, накопичувати, обробляти та використовувати з метою реалізації статутних завдань інформацію, у тому числі персональні дані, про осіб, підозрюваних у вчиненні злочинів, що переслідуються за публічним обвинуваченням, неповнолітніх, які припускаються дій, заборонених законом як злочини, що переслідуються за публічним обвинуваченням, осіб з невстановленою особистістю або таких, що намагаються приховати свою особистість, а також про розшукуваних осіб, у тому числі без їхнього відома та згоди.

2aa. Поліція, з метою реалізації статутних завдань, може збирати, отримувати, накопичувати, обробляти, перевіряти та використовувати інформацію, у тому числі персональні дані, яка отримана або обробляється органами інших держав, а також Міжнародною організацією кримінальної поліції – INTERPOL.

2ab. Поліція може передавати інформацію, у тому числі персональні дані, що служить запобіганню злочинності або боротьбі з нею, органам інших держав або Міжнародній організації кримінальної поліції – INTERPOL, про яку йшла мова в абз. 2aa, на засадах та процедурою, що визначені в законі про обмін інформацією з органами правопорядку держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р., у законодавстві Європейського Союзу та в положеннях міжнародних угод.

2b. Інформація, про яку йшла мова в абз. 1, 2a, 2aa та 2ab, стосується осіб, про яких йшла мова в абз. 2a, та може охоплювати:

1) персональні дані, про які йшла мова в абз. 1 ст. 27 закону про захист персональних даних від 29 серпня 1997 р., з тим що дані, які стосуються генетичного коду, охоплюють інформацію виключно про некодуючу частину ДНК;
2) відбитки папілярних ліній;
3) знімки, начерки та описи зовнішності;
4) особливі риси та відмітні ознаки, псевдоніми;
5) інформацію про:
   a) місце проживання або перебування;
   b) освіту, професію, місце роботи та посаду, а також матеріальне становище та майновий стан;
   c) документи та предмети, якими користується особа;
   d) спосіб діяльності особи, її середовище та контакти;
   e) спосіб поведінки особи щодо постраждалих осіб.

2c. Інформацію, про яку йшла мова в абз. 2a, не беруть, у разі якщо вона позбавлена викривальної, доказової або ідентифікаційної придатності у відкритому провадженні.

3. Якщо це необхідно для ефективного запобігання злочинам, визначеним в абз. 1 ст. 19, або їх розкриття чи встановлення осіб та одержання доказів, Поліція може користуватися інформацією, що стосується умов страхування, зокрема даними, що обробляються страховиками, суб'єктів, у тому числі осіб, які уклали страхові договори, а також інформацією, що становить банківську таємницю й обробляється банками.

4. Інформація та дані, про які йшла мова в абз. 3, а також інформація, пов'язана з

передачею цієї інформації та даних, підлягають захисту, передбаченому у приписах про захист негласної інформації, та доступ до них може бути надано виключно поліцейським, які виконують дії у цій справі, та їх керівникам, уповноваженим здійснювати контроль над оперативно-розшуковими діями, які вони ведуть у цій справі. Доступ до актів, що містять цю інформацію та дані, надають, крім того, виключно судам та прокураторам, якщо це відбувається з метою карного переслідування.

5. Доступ до інформації та даних, про які йшла мова в абз. 3, надають на підставі постанови, виданої за письмовою заявою Головного Коменданта Поліції або воєводського коменданта Поліції окружним судом, відповідним за місцем розташування з огляду на розташування органу, що подає заяву.

6. Заява, про яку йшла мова в абз. 5, повинна містити:

1) номер справи та її криптонім, якщо такий було надано;
2) опис злочину із зазначенням, у міру можливості, його правової кваліфікації;
3) обставин, що обґрунтовують необхідність надання доступу до інформації та даних;
4) означення суб'єкта, якого стосуються інформація та дані;
5) суб'єкт, зобов'язаний надати інформацію та дані;
6) вид та обсяг інформації та даних.

7. Після розгляду заяви суд шляхом видання постанови висловлює згоду на надання доступу до інформації та даних вказаного суб'єкта, визначаючи їх вид та обсяг, суб'єкт, який зобов'язаний їх надати, а також орган Поліції, уповноважений виступити про передання інформації та даних, або відмовляє в наданні згоди на надання доступу до інформації та даних. Положення абз. 11 ст. 19 застосовується за аналогією.

8. Постанова суду, про яку йшла мова в абз. 7, може бути оскаржена до органу Поліції, який подавав заяву про видання постанови.

9. Уповноважений судом орган Поліції письмово повідомляє суб'єкта, зобов'язаного надати доступ інформації та даних, про вид обсяг інформації та даних, доступ до яких має бути надано, суб'єкт, якого стосуються інформація та дані, а також про особу поліцейського, уповноваженого їх прийняти.

10. У строк до 90 днів з дня передання інформації та даних, про які йшла мова в абз. 3, Поліція із застереженням абз. 11 та 12 повідомляє суб'єкта, про якого йшла мова в п. 4 абз. 6, про постанову суду, що висловлює згоду на надання доступу до інформації та даних.

11. Суд, який видав постанову про надання доступу до інформації та даних, за поданням Головного Коменданта Поліції, внесеним після отримання письмової згоди Генерального прокуратора, може зупинити шляхом видання постанови на визначений з можливістю дальшого продовження обов'язок, про який ішла мова в абз. 10, якщо виникне імовірність того, що повідомлення суб'єкта, про якого йшла мова в абз. 6 п. 4, може зашкодити результатам вжитих оперативно-розшукових дій. Положення абз. 11 ст. 19 застосовується за аналогією.

12. Якщо у строк, про який ішла мова в абз. 10 або 11, було відкрито підготовче провадження[4], суб'єкта, зазначеного в п. 4 абз. 6, повідомляє про постанову суду про надання доступу до інформації та даних прокуратор або за його розпорядженням Поліція перед закриттям підготовчого провадження або невідкладно після його закриття.

13. Якщо інформація та дані, про які йшла мова в абз. 3, не дали підстав відкрити підготовче провадження, орган, який подає клопотання про видання постанови, письмово повідомляє про це суб'єкта, який передав інформацію та дані.

14. Бюджет Держави несе відповідальність за збитки, завдані порушенням положень абз. 4, на засадах, визначених у Цивільному кодексі.

15. Поліція з метою запобігання злочинам або їх викриття, а також ідентифікації осіб може отримувати, збирати та обробляти інформацію, у тому числі також персональні

[4] Назва стадії досудового розслідування в Польщі (прим. редактора).

дані зі збірок, які ведуться на підставі окремих приписів органами публічної влади, а зокрема з Загальнопольського кримінального реєстру, а також реєстру PESEL[5], у тому числі зі збірок, у яких обробляється інформація, що охоплює персональні дані, отримані в результаті виконання цими органами оперативно-розшукових дій. Адміністратори даних, накопичуваних у цих реєстрах, зобов'язані надавати їх безоплатно.

16. Органи публічної влади, що ведуть реєстри, про які йшла мова в абз. 15, можуть, шляхом ухвалення рішення, висловити згоду на надання доступу за допомогою телекомунікаційних пристроїв до інформації, накопиченої у реєстрах, організаційним підрозділам Поліції, без необхідності подавати письмові заяви, якщо ці підрозділи:

1) володіють пристроями, які дозволяють реєструвати в системі, хто, коли, з якою метою та які дані отримав;
2) мають технічні запобіжні засоби та організаційні запобіжні заходи, які унеможливлюють використання даних з іншою метою, ніж та, для якої їх було отримано;
3) це виправдано з огляду на специфіку або обсяг виконання завдань або діяльності, що провадиться.

16a. Персональні дані, про які йшла мова в абз. 2a, 2aa, 2ab та абз. 15, за винятком персональних даних, про які йде мова в абз. 1 ст. 27 закону про захист персональних даних від 29 серпня 1997 р., Поліція може обробляти:

1) з іншою метою, ніж та, з якою ці дані були зібрані, отримані, передані, надані або накопичені, – якщо це необхідно для реалізації статутних завдань Поліції;
2) з історичною, статистичною або іншою науковою метою – якщо ці дані були модифіковані у спосіб, який робить неможливим співвіднесення ідентифікаційного номера або визначених фізичних, фізіологічних, розумових, економічних, культурних або соціальних ознак з визначеною або такою, яку можна ідентифікувати, фізичною особою або таке співвіднесення вимагало би неспівмірних фінансових витрат, часу або дій.

17. Персональні дані, зібрані з метою викриття злочину, зберігають протягом часу, необхідного для реалізації статутних завдань Поліції. Органи Поліції виконують перевірку цих даних після закриття справи, в межах якої ці дані були внесені до бази, а крім того не рідше ніж кожні 10 років з дня здобуття або одержання інформації, усуваючи зайві дані.

17a. Персональні дані, визнані зайвими, можна обробити у спосіб, який робить неможливим співвіднесення окремих особистих або предметних відомостей із визначеною або такою, що може бути ідентифікована, фізичною особою, або у такий спосіб, що таке співвіднесення вимагало б неспівмірних фінансових витрат, часу або дій.

17b. Персональні дані, про які йшла мова в абз. 17, усувають, якщо орган Поліції отримав вірогідну інформацію, що:

1) діяння, яке становить підставу внесення інформації до бази, не було вчинено або відсутні дані, які б достатнім чином обґрунтовували підозру в його вчинення;
2) подія або обставина, у зв'язку з якими інформацію було внесено до бази, немає ознак забороненого діяння;
3) особа, якої стосуються дані, була виправдана вироком суду, що набрав законної сили.

18. Персональні дані, які розкривають расове або етнічне походження, політичні погляди, релігійні або філософські переконання, конфесійну, партійну або профспілкову належність, а також дані про стан здоров'я, шкідливі звички або статеве життя осіб, підозрюваних у вчиненні злочинів, що переслідуються за публічним обвинуваченням, які не були засуджені за ці злочини, підлягають знищенню у присутності комісії, засвідченому протоколом, невідкладно після набрання відповідною ухвалою законної сили.

[5] Абревіатура Загальної електронної системи реєстрації населення в Польщі (прим. редактора).

19. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу, процедуру накопичення, способи обробки інформації, у тому числі персональних даних, про які йшла мова в абз. 2a, 2aa та 2ab, у базах даних, види поліцейських служб, уповноважених користуватися цими базами, зразки документів, що мають використовуватися під час обробки даних, а також спосіб оцінки даних з погляду їх придатності у відкритих провадженнях, беручи до уваги потребу захисту даних від несанкціонованого доступу та передмови припинення збирання визначених видів інформації, а у випадку інформації, про яку йшла мова в абз. 2aa та 2ab, беручи до уваги необхідність пристосуватися до вимог, визначених органами інших держав або Міжнародною організацією.

Стаття 20a.

1. У зв'язку з виконанням завдань, зазначених в абз. 2 ст. 1, Поліція забезпечує захист форм та методів реалізації завдань, інформації, а також власних об'єктів та даних, що ідентифікують поліцейських.

2. Під час виконання оперативно-розшукових дій поліцейські можуть користуватися документами, які не дають змоги встановити дані, що ідентифікують поліцейського, а також засоби, що використовуються під час виконання службових завдань.

3. В окремо обґрунтованих випадках положення абз. 2 може застосовуватися до осіб, про яких ішла мова в абз. 1 ст. 22.

3a. Не вчиняє злочину:

1) той, хто наказує підготувати або керує підготуванням документів, про які йшла мова в абз. 2 та 3;
2) той, хто підготовляє документи, про які йшла мова в абз. 2 та 3;
3) той, хто надає допомогу в підготуванні документів, про які йшла мова в абз. 2 та 3;
4) поліцейський або особа, згадана в абз. 3, якщо документи, про які йшла мова в абз. 2 та 3, використовуються під час здійснення оперативно-розшукових дій.

3b. Органи державної адміністрації та органи територіального самоврядування зобов'язані надавати Поліції, у межах своєї територіальної належності, необхідну допомогу у межах видання та захисту документів, про які йшла мова в абз. 2 та 3.

4. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладні принципи та процедуру видання, користування та зберігання документів, про які йшла мова в абз. 2 та 3, передбачаючи види документів та мету, з якою їх видають, органи та осіб, які уповноважені видавати документи, користуватися ними та зберігати їх, строк, на який видаються документи, дії, що забезпечують захист документів, а також спосіб їх зберігання та реєстрації.

Стаття 20b.

Інформація про конкретні форми, принципи та організацію оперативно-розшукових дій, а також про дії, які виконуються, та застосовані засоби та методи їх реалізації, може бути надано виключно у разі, якщо існує обґрунтована підозра вчинення злочину, що переслідується за публічним обвинуваченням, у зв'язку з виконанням цих дій. У такому разі надання інформації відбувається за процедурою, визначеною у ст. 9 закону від 21 червня 1996 р. про деякі повноваження працівників канцелярії, що обслуговує міністра, відповідального за внутрішні справи, а також службовців та працівників установ, за якими цей міністр здійснює нагляд.

Стаття 20c.

1. З метою запобігання або викриття злочинів Поліція може отримувати доступ до даних, про які йде мова в ст. 180c і 180d закону «Телекомунікаційне право» від 16 липня 2004 р. (далі – «телекомунікаційні дані»), а також може їх обробляти.

2. Суб'єкт, який здійснює телекомунікаційну діяльність, безоплатно надає доступ до телекомунікаційних даних:

1) поліцейському, вказаному в письмовій заяві Головного Коменданта Поліції або воєводського коменданта Поліції чи уповноваженої ними особи;

2) на усну вимогу поліцейського, який має письмове уповноваження від осіб, про який ішла мова у п. 1;
3) за посередництвом телекомунікаційної мережі поліцейському, що має письмове уповноваження від осіб, про яких ішла мова в п. 1.

2a. У випадку, про який ішла мова в п. 3 абз. 2, надання доступу до телекомунікаційних даних відбувається без участі працівників суб'єкта, який здійснює телекомунікаційну діяльність, або з необхідною їхньою участю, якщо така можливість передбачена в угоді, укладеній між Головним Комендантом Поліції та цим суб'єктом.

3 – 4. (*вилучені*)

5. Надання Поліції доступу до телекомунікаційних даних може відбутися за посередництвом телекомунікаційної мережі, якщо:

1) використовувані телекомунікаційні мережі забезпечують:
   a) можливість встановлення особи, яке одержує дані, їх вид, а також час, коли їх було одержано,
   b) технічні запобіжні засоби та організаційні запобіжні заходи, що унеможливлюють отримання доступу до даних неуповноваженою особою;
2) це зумовлено специфікою або обсягом завдань, які виконують організаційні підрозділи Поліції, чи дій, які вони здійснюють.

6. Матеріали, отримані в результаті дій, вчинених на основі абз. 2, які містять інформацію, що має значення для карного провадження, Поліція передає прокуратору, відповідному за місцем розташуванням та по суті.

7. Матеріали, здобуті в результаті дій, вчинених на підставі абз. 2, які не містять інформації, що має значення для карного провадження, підлягають негайному знищенню у присутності комісії, засвідченому протоколом.

Стаття 20d.

1. Дані, що стосуються осіб, які користуються поштовими послугами, а також дані, що стосуються факту та обставин надання цих послуг або користування ними, можуть бути розкриті Поліції і оброблятися нею виключно з метою запобігання або викривання злочинів та їх осіб, які їх вчиняють.

2. Розкриття даних, про які йшла мова в абз. 1, відбувається:

1) за письмовою заявою Головного Коменданта Поліції або Воєводського коменданта;
2) на вимогу поліцейського, що має письмове уповноваження від осіб, про яких ішла мова у п. 1.

3. Суб'єкти, уповноважені надавати поштові послуги, на підставі закону «Поштове право» від 12 червня 2003 р. зобов'язані надавати доступ до даних, визначених в абз. 1, поліцейським, зазначеним у заяві органу Поліції.

Стаття 21.

1. Надавати відомості про особу, здобуті під час виконання оперативно-розшукових дій, а також за процедурою, про яку йшла мова в абз. 4 ст. 14, дозволено виключно на вимогу суду або прокуратора, а використовувати ці відомості можна тільки з метою карного переслідування.

2. Заборона, зазначена в абз. 1, не застосовується, якщо закон зобов'язує або уможливлює надання таких відомостей визначеному органу або такий обов'язок випливає з міжнародних договорів або угод, а також у випадках, коли приховування такої інформації вело б до загрози життю або здоров'ю інших осіб.

Стаття 21a.

1. Головний Комендант Поліції веде базу даних, що містить інформацію про результати аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК) (далі – «база даних ДНК»), та є її адміністратором у розумінні закону про захист персональних даних від 29 серпня 1997 р.

2. У базі даних ДНК накопичуються та обробляються:

1) відомості, про які йшла мова в абз. 1, стосовно:
   a) осіб, зазначених у ст. 74 та 192a Кодексу карного провадження,

b) невстановлених осіб, а також осіб, які намагаються приховати свою особистість,
c) невстановлених трупів людей,
d) слідів невідомих осіб, які вчиняють злочин;

2) дані, що стосуються осіб, про яких ішла мова у ст. 74 та 192a Кодексу карного провадження, які охоплюють:
a) імена, прізвища або псевдоніми,
b) імена та прізвища при народженні батьків цих осіб,
c) дату та місце народження,
d) позначення та ідентифікаційні риси документа особи,
e) адреса проживання,
f) реєстраційний номер PESEL,
g) громадянство та стать.

3. Сукупно з базою даних ДНК ведуть збірки проб, узятих від особи або з людських трупів, з метою проведення аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК), у формі мазків зі слизової оболонки щік, крові, цибулин волосся або виділень, а стосовно людських трупів – біологічний матеріал у формі проби з тканин (далі – «біологічні проби»).

4. Головний Комендант Поліції здійснює перевірку даних, зібраних у базі даних ДНК, застосовуючи відповідно положення абз. 17 ст. 20.

Стаття 21b.

Інформація, про яку йшла мова в абз. 1 ст. 21a, вводиться в базу даних ДНК на підставі розпорядження:

1) органу, що веде підготовче провадження, або суду – у випадку аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК), проведеного у зв'язку з карним провадженням або провадженням в справах неповнолітніх;
2) відповідного за місцем розташування органу Поліції – у випадку осіб з невстановленою особистістю, осіб, які намагаються приховати свою особистість, а також людських трупів з невстановленою особистістю.

Стаття 21c.

Інформація, накопичена у базі даних ДНК, надається безоплатно органам, які ведуть карне провадження, а також органам Поліції, що виконують ідентифікаційні дії.

Стаття 21d.

1. Біологічні проби та відомості, що стосуються результатів аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК), зберігаються у базі даних ДНК протягом 20 років та використовуються з метою боротьби зі злочинами, а також з метою ідентифікації осіб та трупів.

2. Біологічні проби та відомості, що стосуються результатів аналізу дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК) підозрюваних, обвинувачуваних або засуджених у зв'язку зі вчиненням злочинів або проступків, визначених у розділах XVI–XX, XXV та XXXV Карного кодексу, а також осіб, визначених у § 1 ст. 94 Карного кодексу, можуть зберігатися у базі даних ДНК протягом 35 років.

Стаття 21e.

Видалення інформації, про яку йшла мова в абз. 1 ст. 21a, з бази даних ДНК, а також знищення біологічних проб здійснює комісія, створена Головним Комендантом Поліції, зі складенням протоколу про ці дії щодо осіб:

1) які були виправдані або стосовно яких закрито карне провадження – невідкладно після набранням відповідною ухвалою законної сили;
2) стосовно яких карне провадження умовно закрито – після закінчення 6 місяців з дня закінчення випробувального терміну, визначеного судом;
3) щодо яких провадження закрито на підставі приписів про ключового свідка – після закінчення року з дня набранням законної сили ухвалою про закриття провадження;
4) про яких йде мова у пп. b п. 3a абз. 1 ст. 15, а також людських трупів, особистість яких було встановлено.

Стаття 22.

1. Поліція під час виконання своїх завдань може користуватися допомогою осіб, які не є

поліцейськими. Заборонено розкривати дані про особу, яка надає допомогу Поліції, у рамках оперативно-розшукових дій.

1a. Дані про особу, про яку йде мова в абз. 1, можуть бути розкриті виключно у випадках та за процедурою, що визначені у ст. 9 закону, про яку йде мова у ст. 20b.

1b. Дані про особу, про яку йде мова в абз. 1, можуть бути розкриті на вимогу прокуратора, у т. ч. у разі обґрунтованої підозри у вчиненні цією особою злочину, що переслідується за публічним обвинуваченням, у зв'язку з виконанням оперативно-розшукових дій; розкриття цих даних відбувається за процедурою, визначеною у ст. 9 закону, про який іде мова у ст. 20b.

2. За надання допомоги, про яку йде мова в абз. 1, особам, які не є поліцейськими, може бути призначено винагороду.

2a. Витрати на проведення Поліцією оперативно-розшукових дій, у межах яких з огляду на захист, про який іде мова в абз. 1–3 ст. 20a, не можуть застосовуватися положення про публічні фінанси та звітність, а також винагороди осіб, зазначених в абз. 1, покриваються з оперативного фонду, який створюється з цією метою.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу принципи створення та розпорядження оперативним фондом.

4. Якщо під час використання та у зв'язку з використанням Поліцією допомоги осіб, про яких ішла мова в абз. 1, ці особи втратили життя або отримали ушкодження здоров'я або майнову шкоду, відшкодування належить здійснювати на засадах та за процедурою, що визначені у розпорядженні міністра, відповідального за внутрішні справи.

Розділ 3a. Морський прапор та розпізнавальні знаки

Стаття 22a.

Плавзасоби Поліції піднімають як морський прапор державний прапор з гербом Республіки Польщі, визначений в окремих приписах.

Стаття 22b.

1. Під час виконання завдань, визначених законом, плавзасоби Поліції піднімають, незалежно від морського прапора, прапор Поліції.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу зразок прапора Поліції, обставини та умови його підняття, а також спосіб означення плавзасобів та повітряних суден, а також розпізнавальні знаки, які використовуються на них Поліцією вночі, передбачивши спосіб розміщення морського прапора та прапора на плавзасобах, із зазначенням, які з них піднімають прапор Поліції, а також означення повітряних суден Поліції з визначенням, які з них позначаються символом Поліції.

Розділ 4

(*вилучений*)

Розділ 5. Служба у Поліції

Стаття 25.

1. Службу у Поліції може виконувати польський громадянин з бездоганною репутацією, який не був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за злочин або фінансовий злочин, користується повним обсягом публічних прав, має не нижчу, ніж середня, освіту, а також фізичну та психічну придатність до служби у озброєних формуваннях, що підлягають особливій службовій дисципліні, якій він готовий підпорядковуватися, а також ручається зберігати таємниці відповідно до вимог визначених у приписах про захист негласної інформації.

2. Прийняття кандидата на службу у Поліції відбувається після проведення кваліфікаційного провадження, що має на меті встановити, чи кандидат відповідає умовам служби в Поліції, а також визначити його придатність виконувати цю службу. Кваліфікаційне провадження, із застереженням абз. 3, складається з таких етапів:

1) подання заяви про прийняття на службу, особистої анкети кандидата на службу, а також документів, які підтверджують необхідний рівень освіти

та професійну кваліфікацію та містять дані про попереднє працевлаштування;
2) тест на знання;
3) тест на фізичну підготовку;
4) психологічний тест;
5) проведення кваліфікаційної співбесіди;
6) встановлення фізичної та психічної придатності до служби у Поліції;
7) перевірка в досьє, реєстрах та картотеках істинності даних, що містяться в особистій анкеті кандидата на службу;
8) проведення перевірочного провадження, визначеного у приписах про захист негласної інформації.

3. Кваліфікаційне провадження щодо кандидата, який подає клопотання про прийняття на службу в Поліції:
1) як члена авіаційного персоналу, який володіє авіаційним допуском у певній спеціальності,
2) як члена медичного персоналу у превентивному підрозділі Поліції,
3) який подав документи, зазначені в п. 1 абз. 2, до закінчення 3 років з дня звільнення з цієї служби, якщо під час її виконання він отримав базову професійну кваліфікацію

– складається з етапів, про які йшла мова в п. 1 та 5–8 абз. 2.

4. Кваліфікаційне провадження відкриває та веде Головний Комендант Поліції або воєводський (столичний) комендант Поліції.

5. Головний Комендант Поліції або воєводський (столичний) комендант Поліції відмовляє у відкритті щодо кандидата кваліфікаційного провадження або припиняє його в разі:
1) неподання всіх документів, про які йшла мова в п. 1 абз. 2;
2) невиконання вимог, визначених в абз. 1;
3) одержання негативного результату на одному з етапів кваліфікаційного провадження, про які йшла мова в п. 3–6 та 8 абз. 2;
4) приховування або подання неправдивих даних в особистій анкеті, про яку йшла мова в п. 1 абз. 2;
5) ухилення кандидата від передбачених у кваліфікаційному провадженні дій або етапів цього провадження;
6) входження у нове кваліфікаційне провадження попри одержання ним у попередньому кваліфікаційному провадженні негативного результату на етапі кваліфікаційного провадження, про який ішла мова в п. 7 або 8 абз. 2, якщо з відомостей, наявних у коменданта, який веде провадження, випливає, що обставини, які стали підставою негативного результату на цьому етапі, не змінилися;
7) якщо це не обґрунтовується кадровими потребами Поліції.

6. Інформація про результат кваліфікаційного провадження є публічною інформацією.

7. Міністр, відповідальний за внутрішні справи повинен визначити шляхом видання наказу:
1) обсяг інформації про плановане кваліфікаційне провадження, а також спосіб її оприлюднення;
2) процедуру та спосіб проведення кваліфікаційного провадження;
3) зразок особистої анкети, про яку йшла мова в п. 1 абз. 2;
4) тематичний обсяг тесту на знання, а також обсяг та спосіб проведення тесту на фізичну підготовку та психологічного тесту;
5) спосіб оцінювання кандидатів, а також преференції з огляду на їхню освіту або вміння;
6) спосіб закінчення кваліфікаційного провадження, а також мінімальний строк, після якого кандидат на службу може знову ввійти у кваліфікаційне провадження або його окремі етапи;
7) обсяг інформації про результат кваліфікаційного провадження.

8. Видаючи наказ, про який ішла мова в абз. 7, міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен передбачити: загальність доступу до інформації про кваліфікаційне провадження; дії, необхідні для проведення кваліфікаційного провадження та встанов-

лення в його процесі придатності кандидата до виконання служби в Поліції, а також потребу забезпечити чітке проведення цього провадження; прозорість застосовуваних критеріїв оцінювання; об'єктивність результатів провадження та вибору кандидатів, які найбільшою мірою володіють рисами, вміннями та кваліфікаціями, придатними для виконання службових завдань.

Стаття 25a.

1. Службовець Прикордонної охорони, Бюро охорони Уряду, Митної служби, Державної пожежної охорони, Агентства внутрішньої безпеки, Агентства розвідки, Служби військової розвідки, Служби військової контррозвідки або Центрального антикорупційного бюро може бути на власне прохання переведений на службу в Поліції, якщо він виявляє особливі схильності до її виконання.

2. Службовця, про якого йшла мова в абз. 1, на службу в Поліції переводить за узгодженням відповідно з Головним Комендантом Прикордонної охорони, Шефом Бюро охорони уряду, Шефом Митної служби, Головним Комендантом Державної пожежної охорони, Шефом Агентства внутрішньої безпеки, Шефом Агентства розвідки, Шефом Служби військової розвідки, Шефом Служби військової контррозвідки або Шефом Центрального антикорупційного бюро Головний Комендант Поліції за згодою міністра, відповідального за внутрішні справи.

3. Службовець Прикордонної охорони, Бюро охорони уряду, Митної служби, Державної пожежної охорони, Агентства внутрішньої безпеки, Агентства розвідки, Служби військової розвідки, Служби військової контррозвідки або Центрального антикорупційного бюро, переведений на службу в Поліції, зберігає неперервність служби.

4. Службовцеві, якого переводять за процедурою, про яку йшла мова в абз. 1, не належиться вихідна допомога та інші виплати, передбачені для службовців, які залишають службу.

5. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу конкретний спосіб та процедуру ведення провадження щодо службовців, про яких ішла мова в абз. 1, передбачивши конкретні кваліфікації, які є передумовою служби в Поліції, співвідносність періодів служби та стажу, виплат, а також отриманих у попередніх місцях служби професійних кваліфікацій з поліцейськими.

Стаття 26.

1. Фізичну та психічну придатність до служби визначають лікарські комісії, підпорядковані міністру, відповідальні за внутрішні справи.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, шляхом видання наказу визначає принципи оцінювання фізичної та психічної придатності до служби, а також процедуру прийняття рішення про ця придатність, а також компетенцію та процедуру провадження лікарських комісій у цих справах.

Стаття 27.

1. Перед початком служби поліцейський складає присягу з таким текстом:

«Я, громадянин Республіки Польщі, усвідомлюючи обов'язки поліцейського, які беру на себе, присягаю: вірно служити Народові, захищати встановлений Конституцією Республіки Польщі правопорядок, оберігати безпеку Держави та її громадян, навіть із загрозою для життя. Виконуючи довірені мені завдання, присягаю старанно дотримуватися закону, зберігати вірність конституційним органам Республіки Польщі, дотримуватися службової дисципліни, а також виконувати накази та розпорядження начальників. Присягаю зберігати таємниці, пов'язані зі службою, честь, гідність та добре ім'я служби, а також дотримуватися принципів професійної етики».

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу церемоніал складання присяги, передбачивши умови, процедуру та строк складання присяги поліцейськими, органи, уповноважені приймати присягу, перебіг та спосіб документування складання присяги, а також зразок бланка акту складання присяги.

Стаття 28.

1. Службові відносини поліцейського виникають шляхом призначення на підставі добровільного виявлення бажання виконувати службу.

1a. Призначення, про яке йшла мова в абз. 1, може відбутися:

1) на строк підготовчої або кандидатської служби;

2) на строк контрактної служби;

3) безстроково.

1b. Призначення в контрактній службі може відбутися після укладення угоди (далі – «контракт») між особою, яка виявила бажання виконувати цю службу, та керівником, згаданим в абз. 1 ст. 32.

1c. Контракт укладають на строк від 3 до 5 років. Контракт з однією і тією самою особою може бути укладено не більше ніж двічі.

2. Початок служби відлічується з дня, визначеного у наказі про призначення службовця Поліції.

3. Призначення може відбутися після відбуття строкової військової служби або після переведення в запас.

4. Умова, визначена в абз. 3, не застосовується до жінок, поліцейських у кандидатській службі, а також до осіб, які розпочинають навчання або професійну перепідготовку в училищах органу внутрішніх справ.

5. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, шляхом видання наказу визначає види та зразки службових посвідчень та інших документів поліцейських, органи, компетентні в їх видачі, а також принципи внесення записів у ці документи.

Стаття 28a.

1. Призначення на контрактній службі може відбутися на базову посаду, якщо призначувана особа має середню освіту та пройшла в Поліції базову перепідготовку або закінчила кандидатську службу та зобов'язується доповнити базову перепідготовку у строк, визначений у контракті.

2. Особа, яка не має середньої освіти, може бути призначена на посаду, про яку йшла мова в абз. 1, якщо кваліфікаційне провадження виявить, що ця особа володіє особливими схильностями до служби у Поліції.

3. Для поліцейського на контрактній службі початкові 12 місяців служби у рамках першого контракту є випробувальним терміном.

4. Поліцейський або керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, можуть письмово заявити, не пізніше ніж за один місяць до закінчення випробувального терміну, про намір розірвати службові відносини. У такому разі з дня закінчення випробувального терміну поліцейського звільняють зі служби.

5. У разі неподання заяв, про які йшла мова в абз. 4, поліцейський далі виконує контрактну службу без окремого призначення.

6. Не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення строку, на який було укладено контракт, поліцейський або керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, можуть подати заяву про укладення чергового контракту. У разі укладення чергового контракту поліцейський далі виконує контрактну службу.

Стаття 29.

1. Особу, прийняту на службу в Поліції, призначають поліцейським на підготовчій службі на строк 3 роки.

2. Після закінчення строку підготовчої служби поліцейського призначають безстроково.

3. В особливо обґрунтованих випадках керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, за винятком повітового (міського) коменданта Поліції, може скоротити строк підготовчої служби поліцейського або звільнити його від проходження цієї служби.

4. У разі перерви у виконанні поліцейським службових обов'язків, яка триває довше ніж 3 місяці, керівник може продовжити строк його підготовчої служби.

Стаття 30.

1. Особу, яка підлягає військовій кваліфікації, скеровану за її згодою на службу у превентивних підрозділах Поліції призначають поліцейським у кандидатській службі на строк, про який ішла мова в абз. 2 ст. 56

закону про всезагальний обов'язок оборони Республіки Польщі від 21 листопада 1967 р.

2. Поліцейський у кандидатській службі виконує службу у казарменій системі.

3. Поліцейські в кандидатській службі виконують виключно адміністративно-правопорядкові дії.

4. Строк кандидатської служби зараховують у строк підготовчої служби, якщо перерва між кандидатською службою та початком підготовчої служби не перевищує 3 місяців.

Стаття 31.

1. Особи, які відповідно до приписів про всезагальний обов'язок оборони відбувають підготовку в організаційних підрозділах, підпорядкованих міністру, відповідальному за внутрішні справи, на основі організаційно-мобілізаційних, користуються в межах призначених їм завдань повноваженнями поліцейських, визначеними у ст. 15, 16 та 17.

2. Межі повноважень та обов'язків осіб, про яких йшла мова в абз. 1, що випливають зі службових відносин, будуть визначені в окремих приписах.

Стаття 31a.

1. У разі оголошення мобілізації та під час війни на Поліцію може поширюватися мілітаризація, про яку йде мова в абз. 1 ст. 174 закону про всезагальний обов'язок оборони Республіки Польщі від 21 листопада 1967 р.

2. Поліцейські, які зберігають службові відносини у момент оголошення мобілізації або початку війни, силою закону стають поліцейськими, які виконують службу під час війни та залишаються на цій службі до моменту звільнення.

Стаття 32.

1. У призначенні поліцейського на службові посади, переведенні та звільненні з цих посад компетентними є такі керівники: Головний Комендант Поліції, воєводські та повітові (міські) коменданти Поліції, а також коменданти поліцейських шкіл.

2. Рішення, про які йшла мова в абз. 1, можуть бути оскаржені поліцейським у вищого керівника.

3. Якщо рішення, про яке йде мова в абз. 1, відповідно до закону може бути прийнято виключно Головним Комендантом Поліції, таке рішення може бути оскаржено у міністра, відповідального за внутрішні справи.

Стаття 33.

1. Час виконання служби поліцейського визначений обсягом його обов'язків, беручи до уваги право на відпочинок.

2. Службові завдання поліцейського повинні бути визначені у такий спосіб, щоб їх можна було виконати у межах 40-годинного службового тижня, у 3-місячному тарифному періоді.

3. За час служби, що перевищує норму, визначену в абз. 2, поліцейському надають вільний від служби час у такому самому вимірі або ж йому може бути призначено грошову компенсацію, про яку йде мова в п. 1 абз. 4a ст. 13.

4. Положення абз. 3 не застосовується до поліцейського, який має право на отримання надбавки за службові обов'язки.

5. Кількість годин служби, що перевищує норму, визначену в абз. 2, за яку надано грошову компенсацію, про яку йде мова в п. 1 абз. 4a ст. 13, не може перевищувати 1/4 тижневого виміру часу служби поліцейського у 3-місячному тарифному періоді.

6. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу розклад часу служби, передбачивши тижневий та денний вимір часу служби, випадки продовження часу служби понад встановлену норму, а також введення для поліцейських змінного розкладу часу служби. Крім того, наказом має бути визначено спосіб несення поліцейськими домашніх чергувань, а також умови та процедуру надання поліцейським часу, вільного від служби, або надання грошової компенсації, про яку йде мова в п. 1 абз. 4a ст. 13, а крім того групи поліцейських, звільнених від несення служби в нічний час, неділі та свята.

Стаття 34.

1. Призначення або призов на службову посаду залежить від освіти поліцейського,

отримання визначених професійних кваліфікацій, а також стажу служби в Поліції.

2. В окремо обґрунтованих випадках Головний Комендант Поліції може висловити згоду на призначення на службову посаду поліцейського, у тому числі на підготовчій службі, до отримання ним професійних кваліфікацій, а також стажу служби, які необхідні на цій посаді, за умови виконання вимог щодо рівня освіти. Професійні кваліфікації поліцейський зобов'язаний одержати перед безстроковим призначенням.

3. Умовою одержання професійних кваліфікацій, необхідних для призначення на службову посаду, є закінчення поліцейським:

1) базової професійної підготовки;
2) професійної підготовки для випускників вищих навчальних закладів;
3) Вищої Школи Поліції.

4. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу:

1) вимоги стосовно освіти, професійних кваліфікацій та стажу служби, яким повинні відповідати поліцейські на посадах комендантів Поліції та інших службових посадах, а також умови призначення на вищі службові посади, враховуючи обсяг завдань, які вони виконують;
2) конкретні умови проходження професійної підготовки, а також підвищення кваліфікації у Поліції, передбачивши види, форми, умови та процедуру їх проходження, а також організацію та спосіб проведення підготовок та підвищення кваліфікації та нагляд за їх реалізацією.

Стаття 35.

1. Поліцейський підлягає періодичному службовому оцінюванню.

2. Поліцейський ознайомлюється зі службовою оцінкою протягом 14 днів від її приготування. Він може у 14-денний строк від ознайомлення з оцінкою оскаржити її у вищого керівника.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу: зразок бланка службової оцінки, докладні принципи та процедуру оцінювання службовців, передбачивши передумови оцінювання та його частоту, критерії, що беруться до уваги під час оцінювання, компетентність начальників у виданні оцінки, процедуру ознайомлювання службовців зі службовою оцінкою, а також процедуру оскарження оцінки та розгляду цих оскаржень.

Стаття 35a.

1. Поліцейський може бути скерований на процедуру, що визначає його придатність до служби на визначених посадах або у визначених організаційних підрозділах, шляхом проведення перевірки фізичної підготовки, психологічного або психофізіологічного обстеження.

2. Перевірка або обстеження проводяться уповноваженим організаційним підрозділом Поліції.

3. Щодо поліцейських, які виконують службу або подають клопотання про призначення на службу у Головній Комендатурі Поліції, перевірку та обстеження призначає Головний Комендант Поліції.

4. Щодо поліцейських, які виконують службу на території діяльності воєводського коменданта із застереженням абз. 3 та 4 ст. 6, перевірку та обстеження призначає воєводський комендант Поліції.

5. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу: процедуру та умови встановлення фізичної або психічної придатності до служби на визначених посадах або у визначених організаційних підрозділах, а також проведення психофізіологічних обстежень, із визначенням переліку організаційних підрозділів, уповноважених проводити перевірки або обстеження, про які йшла мова в абз. 1, перелік організаційних підрозділів та службових посад, для яких можуть проводитися перевірка або обстеження, а також обсяг та рамкову методику обстежень на кожну з цих посад.

Стаття 36.

1. Поліцейський може бути переведений виконувати службу або відряджений тимчасово виконувати службу в іншій місцевості зі службового обов'язку або на власне прохання.

2. Переводити або відряджати поліцейського компетентні: Головний Комендант Поліції на території всієї держави, воєводський комендант Поліції на території відповідного воєводства, повітовий (міський) комендант Поліції на території відповідного повіту (міста). Якщо переведення між воєводствами відбувається у зв'язку з домовленістю зацікавлених керівників та поліцейського, переведення відбувається воєводський комендант Поліції того воєводства, у якому поліцейський повинен виконувати службу.

3. Тривалість відрядження не може перевищувати 6 місяців. Головний Комендант Поліції у виняткових випадках може продовжити тривалість відрядження до 12 місяців.

4. Головний Комендант Поліції може відрядити поліцейського, за його згодою, виконувати службові завдання поза Поліцією всередині країни та за кордоном на визначений час.

5. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу умови та процедуру відрядження поліцейського, про якого йшла мова в абз. 4, передбачивши:

1) характер або обсяг завдань, що виконуються під час відрядження, а також відповідні для їх виконання установи;
2) умови отримання та розмір окладу та інших виплат, що випливають зі службових відносин;
3) види, умови призначення та розмір додаткових виплат, пов'язаних з відрядженням;
4) можливість повного або часткового обмеження права на оклад або інші виплати, що випливають зі службових відносин, у разі отримання з закордонного джерела винагороди або інших виплат чи належних оплат, призначених на покриття витрат на відрядження;
5) спосіб реалізації та обсяг деяких прав та обов'язків відрядженого, що стосуються права на відпустку, службового підпорядкування та звітування начальнику, а також вимог забезпечення після закінчення відрядження посади щонайменш рівнозначної посаді, займаній до відрядження;
6) процедуру провадження та повноваження керівник, а також інших суб'єктів та установ, зокрема у питаннях прийняття рішення про відрядження, відкликання з відрядження, а також виплати належних відрядженому коштів.

6. Наказ, про який ішла мова в абз. 5, повинен узалежнити обсяг повноважень відрядженого від виду завдань, що виконуються, часу тривання відрядження, побутових умов та витрат на утримання, пов'язаних з відрядженням, а також межі повноважень та виплат, призначених під час відрядження іноземною стороною або іншим суб'єктом.

Стаття 37.

Поліцейському можна довірити виконувати службові обов'язки на іншій посад у тій самій місцевості на строк, що не перевищує 12 місяців. У такому випадку грошове утримання поліцейського не може бути знижене.

Стаття 37a.

Поліцейського у разі звільнення з досі займаної службової посади можна перевести в розпорядження керівника, компетентного в кадрових питаннях, на строк:

1) перед призовом або призначенням на іншу службову посаду або звільненням зі служби, не довший ніж 12 місяців;
2) звільнення від обов'язку виконувати службові завдання, наданого на засадах, визначених у приписах про професійні спілки;
3) відрядження для виконання службових завдань поза Поліцією усередині країни або за кордоном.

Стаття 38.

1. Поліцейського переводять на нижчу службову посаду у разі призначення дисци-

плінарного покарання у вигляді переведення на нижчу службову посаду.

2. Поліцейського можна перевести на нижчу службову посаду у випадках:

1) встановлення лікарською комісію тривалої неспроможності виконувати службу на займаній посаді, якщо немає можливості призначити його на рівнозначну посаду;
2) непридатності на займаній посаді, встановленій у службовій оцінці у період підготовчої служби;
3) невиконання службових обов'язків на займаній посаді, встановленого у період безстрокової служби у двох службових оцінках підряд, між якими минуло не менш ніж 6 місяців;
4) ліквідації займаної службової посади або з інших причин, обґрунтованих організаційними потребами, якщо немає можливості призначити його на іншу рівнозначну посаду;
5) ненадання згоди на призначення на службову посаду у період перебування в розпорядженні керівника, компетентного в кадрових питаннях, якщо нема можливості призначити його на іншу рівнозначну посаду.

3. Поліцейського можна перевести на нижчу службову посаду також і на його прохання.

4. Поліцейський, який не висловив згоди на переведення на нижчу посаду з причин, визначених в абз. 2, може бути звільнений зі служби.

Стаття 39.

1. Поліцейського відсторонюють від службової діяльності у разі початку проти нього карного провадження у справі про умисний злочин або фінансовий злочин, що переслідується за публічним обвинуваченням, – не довше ніж на 3 місяці.

2. Поліцейського можна відсторонити від службової діяльності у разі початку проти нього карного провадження у справі про умисний злочин або бюджетний злочин, переслідуваний за публічним обвинуваченням, або дисциплінарного провадження, якщо це доцільно задля користі провадження або користі служби, – не довше ніж на 3 місяці.

3. В окремо обґрунтованих випадках строк відсторонення від службової діяльності можна продовжити до моменту закінчення карного провадження.

4. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру відсторонення поліцейського від службової діяльності керівниками, вказавши органи, уповноважені відсторонити поліцейського від службової діяльності, процедуру оскарження рішення про відсторонення, а також випадки скасування або закінчення дії рішення про відсторонення поліцейського від службової діяльності до закінчення кримінального провадження.

Стаття 40.

Поліцейський може бути скерований за обов'язком служби або на власне прохання на проходження лікарської комісії, підпорядкованої міністрові, відповідальному за внутрішні справи, з метою визначення стану здоров'я, а також встановлення фізичної та психічної придатності до служби та зв'язку окремих захворювань зі службою.

Стаття 41.

1. Поліцейського звільняють зі служби у випадках:

1) встановлення стійкої неспроможності до служби лікарською комісією;
2) непридатності до служби, встановленої у службовій оцінці у період підготовчої служби;
3) призначення дисциплінарного покарання у вигляді звільнення зі служби;
4) засудження вироком суду, що набрав законної сили, за умисний злочин або фінансовий злочин що переслідується за публічним обвинуваченням;

4а) присудження судом ухвалою, що набрала законної сили, покарання у вигляді заборони зайняття професією поліцейського;

5) відмови від польського громадянства або набуття громадянства іншої держави;
6) закінчення строку служби, визначеного у контракті, якщо не буде укладено наступного контракту або безстрокового призначення;
7) закінчення випробувального терміну контрактної служби, якщо поліцейський або керівник скористався повноваженням, визначеним в абз. 4 ст. 28a.

2. Поліцейського можна звільнити зі служби у випадках:
1) невиконання службових обов'язків під час проходження безстрокової служби або контрактної служби, встановленого у 2-ох оцінках підряд, між якими минуло не менш ніж 6 місяців;
2) засудження вироком суду, що набрав законної сили, за злочин або фінансовий злочин інший, ніж зазначені в п. 4 абз. 1;
3) призову на іншу державну службу, а також зайняття виборної посади в органах територіального самоврядування або асоціаціях;
4) здобуття права на пенсію у зв'язку з досягненням 30 років пенсійної вислуги;
5) якщо цього вимагає важливий інтерес служби;
6) ліквідації підрозділу Поліції або його реорганізації, пов'язаної зі скороченням штату, якщо переведення поліцейського в інший підрозділ або на нижчу службову посаду є неможливим;
7) закінчення 12 місяців з дня припинення служби внаслідок хвороби;
8) вчинення діяння, що має ознаки злочину або фінансового злочину, якщо вчинення цього діяння є очевидним та робить неможливим його залишення на службі;
9) закінчення 12 місяців відсторонення від виконання службових обов'язків, якщо не зникли причини, що стали підставою цього відсторонення.

3. Поліцейського звільняють зі служби протягом 3 місяців з дня подання ним письмового звернення про відмову від служби.

4. У випадках, визначених в п. 6 абз. 2, звільнення відбувається після закінчення 6 місяців, а в разі підготовчої служби — після закінчення 3 місяців з дня прийняття рішення про ліквідацію підрозділу Поліції або його реорганізацію.

Стаття 42.

1. Скасування або визнання недійсним рішення про звільнення зі служби в Поліції внаслідок його неправильності є підставою поновлення на службі на рівнозначній посаді.

2. Якщо звільнений поліцейський протягом 7 днів від поновлення на службі не заявить про готовність негайно її розпочати, службові відносини припиняються на підставі абз. 3 ст. 41.

3. Якщо після поновлення на службі виявиться, що попри заяву про готовність негайно розпочати службу поліцейський не може бути до неї допущений, бо після звільнення з'явилися обставини, які роблять неможливим її виконання, службові відносини розриваються на підставі п. 5 абз. 2 ст. 41, якщо не з'явиться інша підстава звільнення.

4. Право на оклад з'являється з дня початку служби, якщо після заяви про готовність почати службу не з'явилися обставини, що виправдовують відсутність початку цієї служби.

5. Поліцейському, поновленому на службі, належиться за час перебування поза службою грошова виплата, що дорівнює окладу на посаді, займаній до звільнення, але не більше ніж за 6 місяців та не менш ніж за 1 місяць. Така сама виплата належиться особі, про яку йде мова в абз. 3.

6. Період, за який поліцейському належить грошова виплата, включається в період служби, який враховується при визначенні періоду, від якого залежать права, визначені в абз. 2 ст. 29, абз. 1 ст. 52, абз. 2 та 3 ст. 82, абз. 1 ст. 101, абз. 1 ст. 110, абз. 1 ст. 111 та абз. 1 ст. 115. Період перебування поза службою, за який поліцейський не отримав виплати, не вважається перервою в службі з

погляду прав, що залежать від її неперервного тривання.

7. Положення абз. 1–6 застосовуються за аналогією щодо поліцейського, звільненого зі служби на підставі п. 8 та 9 абз. 2 ст. 41, якщо карне провадження було закінчене такими, що набрали законної сили, виправдним вироком або ухвалою про припинення провадження внаслідок невчинення злочину або фінансового злочину або відсутності визначених законом ознак забороненого діяння.

Стаття 43.

1. Звільнення поліцейського зі служби на підставі абз. 4 ст. 38, а також п. 1 та 2 абз. 1, а також п. 1 та 4 абз. 2 ст. 41 не може відбутися до закінчення 12 місяців з дня припинення служби внаслідок хвороби, якщо поліцейський не подасть письмової заяви про відхід зі служби.

2. (*вилучений*)

3. Звільнення поліцейського зі служби на підставі п. 5 та 8 абз. 2 ст. 41 може відбутися після отримання позиції первинної організації професійної спілки поліцейських.

Стаття 44.

1. Поліцейського не можна звільнити зі служби в період вагітності, під час материнської відпустки, відпустки на умовах материнської відпустки, додаткової материнської відпустки, додаткової відпустки на умовах материнської відпустки, батьківської відпустки або виховательської відпустки, за винятком випадків, визначених у п. 3 та 4 абз. 1 та п. 2, 3, 5 та 6 абз. 2 ст. 41.

2. У разі звільнення поліцейського зі служби на підставі п. 5 та 6 абз. 2 ст. 41 у період вагітності, під час материнської відпустки, відпустки на умовах материнської відпустки, додаткової материнської відпустки, додаткової відпустки на умовах материнської відпустки або батьківської відпустки йому належить виплата окладу до кінця вагітності та тривання зазначеної відпустки.

Стаття 44а.

Поліцейському, звільненому на підставі п. 5 та 6 абз. 2 ст. 41 під час виховательської відпустки належать до кінця строку, на який ця відпустка була надана:

1) грошова виплата, що виплачується на засадах, які застосовуються при виплаті виховательської допомоги;
2) інші права, передбачені для працівників, яких звільняють з роботи під час виховательської відпустки з незалежних від працівників причин.

Стаття 45.

1. Звільнення зі служби на підставі п. 5 абз. 2 ст. 41 здійснює відповідний воєводський комендант Поліції.

2. Залишення на службі поліцейського, про якого йшла мова в п. 2 абз. 2 ст. 41, вимагає згоди відповідного воєводського коменданта Поліції.

3. У решті випадків рішення з питань, про які йшла мова в ст. 37–41, приймає начальник, зазначений в абз. 1 ст. 32.

Стаття 46.

1. Поліцейський, звільнений зі служби, невідкладно отримує службову характеристику, а також, на власне прохання, оцінку служби.

2. Поліцейський може вимагати спростування службової характеристики, а також оскаржити у вищого керівника оцінку служби у строк 7 днів з дня отримання оцінки.

3. Конкретні дані, які слід зазначити у службовій характеристиці та в оцінці служби, а також процедуру видавання та спростування службових характеристик та оскарження оцінок служби, визначає міністр, що відповідає за внутрішні справи, у приписах, виданих на підставі ст. 81.

Стаття 46а.

Головний Комендант Поліції визначає шляхом видання наказу засади провадження начальниками документації з питань, пов'язаних зі службовими відносинами полі-

цейських, а також спосіб провадження особових справ.

Розділ 6. Поліцейські корпуси та звання

Стаття 47.

1. Встановлюються корпуси Поліції та поліцейські звання у такому порядку:

1) у корпусі генералів Поліції: a) генеральний інспектор Поліції, b) надінспектор Поліції;
2) у корпусі старших офіцерів Поліції: a) інспектор Поліції, b) молодший інспектор Поліції, c) підінспектор Поліції;
3) у корпусі молодших офіцерів Поліції: a) надкомісар Поліції, b) комісар Поліції, c) підкомісар Поліції;
4) у корпусі аспірантів Поліції: a) штабний аспірант Поліції, b) старший аспірант Поліції, c) аспірант Поліції, d) молодший аспірант Поліції;
5) у корпусі підофіцерів Поліції: a) штабний сержант Поліції, b) старший сержант Поліції, c) сержант Поліції;
6) у корпусі рядових Поліції: a) старший постовий, b) постовий.

2. Рада Міністрів повинна визначити шляхом видання наказу, які військові звання, звання Прикордонної охорони, Бюро охорони уряду, Митної служби, Державної пожежної охорони, Агентства внутрішньої безпеки, Агентства розвідки, Служби військової розвідки або Служби військової контррозвідки відповідають кожному поліцейському званню, беручи до уваги рівнозначність перших звань у кожному з корпусів.

Стаття 48.

1. Поліцейські звання у корпусі рядових Поліції присвоює керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32. Звання постового присвоюють з дня призначення на службову посаду.

2. Поліцейські звання у корпусах підофіцерів та аспірантів Поліції, а також звання комісара та надкомісара Поліції присвоює керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, за винятком повітового (міського, районного) коменданта Поліції.

3. Перше офіцерське звання, із застереженням абз. 3 ст. 56, а також звання генерального інспектора Поліції та надінспектора Поліції присвоює Президент Республіки Польщі за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи. Інші офіцерські звання, із застереженням абз. 2, присвоює Головний Комендант Поліції.

Стаття 49.

1. Перше поліцейське звання у корпусі підофіцерів Поліції може бути присвоєне поліцейському, який відповідає умовам, визначеним в абз. 1 або 2 ст. 25, пройшов базову професійну підготовку та був призначений або призваний на посаду, для якої було визначено звання у корпусах підофіцерів, аспірантів або офіцерів Поліції.

2. Перше поліцейське звання у корпусі аспірантів Поліції може бути присвоєне підофіцеру Поліції, який відповідає умовам, визначеним в абз. 1 ст. 25, та був призначений або призваний на посаду, для якої було визначено звання у корпусах аспірантів або офіцерів Поліції

Стаття 50.

Перше поліцейське звання у корпусі молодших офіцерів Поліції може бути присвоєно поліцейському, який відповідає умовам, визначеним в абз. 1 ст. 25, закінчив навчання у Вищій Школі Поліції або професійну підготовку для випускників вищих навчальних закладів, був призначений або призваний на посаду, для якої було визначено звання у корпусі офіцерів Поліції, та склав офіцерський екзамен.

Стаття 51 (*вилучена*)

Стаття 52.

1. Присвоєння чергового вищого звання відбувається відповідно до займаної службової посади, а також залежно від службової оцінки. Однак присвоєння цього звання не може відбутися раніше, ніж після вислуги у дотеперішньому званні:

– постового – 1 року,
– старшого постового – 1 року,
– сержанта – 2 років,
– старшого сержанта – 2 років,

– штабного сержанта – 2 років,
– молодшого аспіранта – 3 років,
– аспіранта – 3 років,
– старшого аспіранта – 2 років,
– штабного аспіранта – 4 років,
– підкомісара – 3 років,
– комісара – 4 років,
– надкомісара – 4 років,
– підінспектора – 3 років,
– молодшого інспектора – 4 років,
– інспектора – 4 років.

1a. В особливо обґрунтованих випадках Президент Республіки Польщі, за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи, може присвоїти інспектору Поліції звання надінспектора Поліції без врахування вимоги вислуги у дотеперішньому званні строку, про який ішла мова в пп. 15 абз. 1.

2. (*вилучено*)

3. В особливо обґрунтованих випадках міністр, відповідальний за внутрішні справи, за поданням Головного Коменданта Поліції може присвоїти будь-якому поліцейському вище звання, з врахуванням обмежень, що випливають з положень абз. 4 ст. 48, а також ст. 49 та абз. 1 ст. 50.

4. В особливо обґрунтованих випадках:
1) Президент Республіки Польщі за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи, може присвоїти перше офіцерське звання, а також звання генерального інспектора Поліції та надінспектора Поліції,
2) Головний Комендант Поліції може присвоїти решту поліцейських звань – поліцейському, який загинув у зв'язку з виконанням службової діяльності.

Стаття 53.

1. Звання, зазначені у ст. 47, є довічними.

2. Поліцейські, звільнені зі служби, можуть вживати присвоєні їм звання, про які йшла мова в ст. 47, з доданням визначення «запасу».

3. Втрата звання, зазначеного у ст. 47, настає у разі:
1) втрати польського громадянства або
2) засудження вироком суду, що набрав законної сили, до додаткового покарання у вигляді позбавлення публічних прав або
3) засудження вироком суду, що набрав законної сили, до покарання у вигляді позбавлення свободи за злочин, вчинений з низьких спонукань.

Стаття 54.

1. Рішення про пониження у званні приймає керівник, компетентний у присвоєнні цього звання.

2. Рішення про позбавлення офіцерського звання приймає Головний Комендант Поліції.

3. Рішення про пониження у званні або позбавленні звання генерального інспектора та надінспектора Поліції приймає Президент Республіки Польщі за поданням міністра, відповідального за внутрішні справи.

Стаття 55.

1. Поліцейського поновлюють у званні у разі скасування:
1) вироку, що набрав законної сили, до додаткового покарання у вигляді позбавлення публічних прав або
2) вироку, що набрав законної сили, до покарання у вигляді позбавлення свободи за злочин, вчинений з ниць спонукань, або
3) рішення, на підставі якого відбулося позбавлення звання, або
4) дисциплінарного покарання у вигляді пониження у званні.

2. Рішення про повернення офіцерського звання приймає Головний Комендант Поліції. У решті випадків рішення про повернення звання приймає керівник, компетентний у присвоєнні цього звання.

Стаття 56.

1. Особі, яку приймають на службу та яка має військове звання, присвоюють відповідне поліцейське звання.

2. Присвоєння, про яке йшла мова в абз. 1, залежить від закінчення професійної підготовки, зазначеної в абз. 3 ст. 34.

3. Під час прийняття на службу особи, яка має військове звання підпоручика, відповідне

перше офіцерське звання присвоює Головний Комендант Поліції.

4. Особі, яку приймають на службу на підставі абз. 1 ст. 25а та має звання Прикордонної охорони, Бюро охорони уряду, Митної служби, Державної пожежної охорони, Агентства внутрішньої безпеки, Агентства розвідки, Служби військової розвідки або Служби військової контррозвідки, присвоюють відповідне поліцейське звання.

Стаття 57.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу спосіб та процедуру призначення поліцейських на поліцейські звання, а також зразки клопотання про присвоєння поліцейського звання та акта присвоєння поліцейського звання та процедуру їх підготування, а також керівників, компетентних у цих питаннях, встановивши умови допуску до складання офіцерського екзамену, його обсяг, процедуру та строки складання, підрозділи Поліції, у компетенції яких лежить проведення офіцерського екзамену, а також строки присвоєння поліцейських звань.

Розділ 7. Обов'язки та права поліцейського

Стаття 58.

1. Поліцейський зобов'язаний виконувати обов'язки, що випливають з тексти складеної присяги.

2. Поліцейський зобов'язаний відмовитися виконувати наказ або розпорядження керівника, а також розпорядження прокуратора, органу державної адміністрації або територіального самоврядування, якщо виконання наказу або розпорядження було би пов'язане із вчиненням злочину.

3. Про відмову виконати наказ або розпорядження, про які йшла мова в абз. 2, поліцейський повинен доповісти безпосередньо Головному Комендантові Поліції, минаючи безпосередніх керівників.

Стаття 59.

1. Керівник поліцейського, неспроможного виконати розпорядження суду або прокуратора у визначений строк або у визначеному обсязі, про яке йшла мова в абз. 2 ст. 14, зобов'язаний подати заяву про продовження строку, зміну або скасування розпорядження.

2. У разі невиправданого невиконання розпорядження у визначений строк або у визначеному обсязі на вимогу суду або прокуратора керівник поліцейського відкриває проти нього дисциплінарне провадження. Про результат цього провадження повідомляють відповідно суд або прокуратора.

Стаття 60.

1. Поліцейський під час служби зобов'язаний носити статутну уніформу та оснащення.

2. Головний Комендант Поліції визначає випадки, у яких поліцейський під час виконання службових обов'язків не зобов'язаний носити уніформу.

Стаття 61.

1. У випадках, передбачених в абз. 2 ст. 60, поліцейський, виконуючи дізнаннєво-слідчі дії, а також дії, визначені в абз. 2 ст. 14 та п. 2–4 абз. 1 ст. 15, зобов'язаний пред'явити службове посвідчення у такий спосіб, щоб зацікавлений мав можливість прочитати та занотувати номер та орган, який видав посвідчення, а також прізвище поліцейського.

2. При виконанні інших адміністративно-правопорядкових дій поліцейський, не вдягнений в уніформу, зобов'язаний на вимогу громадянина пред'явити службове посвідчення або ідентифікаційний значок у спосіб, визначений в абз. 1.

Стаття 61а.

1. Поліцейський зобов'язаний підтримувати рівень фізичної підготовки, який забезпечує виконання ним службових завдань, зокрема шляхом участі у підвищенні кваліфікації, про яке йшла мова у приписах, що стосуються докладних умов проходження професійної підготовки, а також підвищення кваліфікації у Поліції.

2. Рівень фізичної підготовки, про який іде мова в абз. 1, оцінюють на підставі результатів перевірки фізичної підготовки поліцейських.

Стаття 62.

1. Поліцейський не може поза службою займатися діяльністю, що має на меті отримання доходу, без письмової згоди керівника, а також займатися діяльністю або заняттями, що суперечать обов'язкам, які випливають із закону або підривають довіру до Поліції.

2. Поліцейський зобов'язаний подати повідомлення про свій майновий стан, у тому числі про майно, на яке поширюється спільна власність подружжя, при укладенні або розриві службових відносин або трудових відносин, щороку, а також на вимогу керівника, компетентного в кадрових питаннях. Це повідомлення має містити інформацію про джерела та розмір одержаних доходів, наявні грошові кошти, нерухоме майно, частки та акції у товариствах торговельного права, а також про набуте цією особою або її чоловіком (дружиною) від Бюджету Держави, іншої державної юридичної особи, гміни або міжгмінної спілки майно, яке виставлялося на продаж шляхом аукціону. Це повідомлення також повинно містити дані стосовно провадження господарської діяльності, а також виконання функцій у товариствах торговельного права або кооперативах, за винятком функцій у наглядовій раді житлового кооперативу.

3. Повідомлення про майновий стан подається щороку до 31 березня станом на 31 грудня попереднього року.

4. Керівники, компетентні в кадрових питаннях, або уповноважені ними особи, з метою проведення аналізу відповідності поданих повідомлень про майновий стан фактичному стану, мають право ознайомлюватися з їх змістом та обробляти дані, які в них містяться.

5. Відомості, що містяться у повідомленні про майновий стан, становлять охоронювану законом таємницю та підлягають захисту, передбаченому для негласної інформації з грифом секретності «закрито», визначеному у приписах про захист негласної інформації, якщо поліцейський, який подав повідомлення, не висловив письмової згоди на їх розкриття, із застереженням абз. 7.

6. Повідомлення про майновий стан зберігається протягом 10 років.

7. Відомості, що містяться у повідомленнях про майновий стан осіб, які виконують функції органів Поліції, публікуються, без їхньої згоди, на відповідних сторінках Бюлетеню публічної інформації, за винятком даних, що стосуються дати та місця народження, номера PESEL, місця проживання та розташування нерухомого майна.

8. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру провадження в питаннях повідомлень про майновий стан, спосіб аналізу їх відповідності фактичному стану, а також зразок повідомлення про майновий стан та процедуру опублікування повідомлень, про які йшла мова в абз. 7, передбачивши обсяг даних, що містяться в повідомленні про майновий стан.

Стаття 62a.

Поліцейський зобов'язаний повідомити керівника, компетентного в кадрових питаннях, про працевлаштування або початок іншої діяльності, спрямованої на одержання доходу, чоловіка (дружини) або особи, з якою він перебуває у спільному домашньому господарстві, у суб'єктах, які надають детективні послуги або послуги охорони осіб та майна, а також про одержання в них акцій або часток, а також про факт перебування виконавцем у розумінні закону «Право публічних замовлень» від 29 січня 2004 р. в інтересах органів та підрозділів, які підпорядковані та підлягають нагляду міністра, відповідального за внутрішні справи, у строк 14 днів з дня отримання інформації про цю подію.

Стаття 63.

1. Поліцейський не може бути членом політичної партії.

2. З моменту прийняття поліцейського на службу припиняється його дотеперішнє членство у політичній партії.

3. Поліцейський зобов'язаний повідомити керівника про належність до внутрішньодержавних асоціацій, що діють поза службою.

4. Належність до закордонних чи міжнародних організацій або асоціацій вимагає дозволу Головного Коменданта Поліції або уповноваженого ним керівника.

Стаття 64.

Поліцейський зобов'язаний повідомити свого безпосереднього керівника про планований виїзд за кордон, за межі Європейського Союзу, на більш ніж 3 дні.

Стаття 65 (*вилучена*)

Стаття 66.

1. Поліцейський під час або у зв'язку з виконанням службових обов'язків користується захистом, передбаченим у Карному кодексі для публічних службовців.

2. Захистом, передбаченим у Карному кодексі для публічних службовців, під час або у зв'язку з виконанням службових обов'язків користується також поліцейський, який поза часом служби діє в інтересах:

1) запобігання загрозі для життя або здоров'я людей;
2) відновлення безпеки та публічного порядку;
3) схоплення особи, яка вчинила заборонена діяння.

Стаття 67.

1. Поліцейські можуть об'єднуватись у професійній спілці поліцейських.

2. Положення закону про професійні спілки застосовуються за аналогією, із застереженням, що у Поліції може діяти тільки одна професійна спілка і ця спілка не має права на страйк.

3. Докладні принципи співпраці професійної спілки поліцейських з міністром, відповідальним за внутрішні питання, та Головним Комендантом Поліції, повинні бути визначені статутом цієї спілки, зареєстрованим у суді.

Стаття 68.

Поліцейський, який у зв'язку зі службою отримав ушкодження здоров'я або зазнав майнової шкоди, отримує відшкодування за процедурою та на засадах, визначених окремим законом. У разі смерті поліцейського у зв'язку зі службою відшкодування одержують члени його сім'ї.

Стаття 69 (*вилучена*)

Стаття 69a.

1. Якщо поліцейський, звільнений зі служби, не виконує умов набуття права на поліцейську пенсію або поліцейську пенсію у зв'язку з інвалідністю, з окладу, виплаченого поліцейському після 31 грудня 1998 р. до дня звільнення зі служби, з якого не утримано внески на пенсійне страхування та страхування у зв'язку з інвалідністю, переказують до Установи соціального страхування внески за цей період, передбачені законом про систему соціального страхування від 13 жовтня 1998 р.

2. Під окладом, який є базою для утримання внесків на пенсійне страхування та страхування у зв'язку з інвалідністю, про яке йшла мова в абз. 1, розуміють:

1) суму мінімальної оплати, що встановлюється на підставі окремих приписів, – за період кандидатської служби до 1 січня 2003 р.;
2) суму мінімальної оплати праці, що застосовувалася у грудні попереднього року, встановленої на підставі окремих приписів, – за період кандидатської служби після 31 грудня 2002 р.;
3) базовий оклад, доплати до окладу, премії за результатами року та за досягнення, а також додаткові виплати, що здійснюються на підставі ст. 112, відповідно перераховані згідно зі ст. 110 закону, про який іде мова в абз. 1, – за інші періоди служби.

3. Внески переказують і в тому разі, якщо поліцейський відповідає виключно умовам набуття права на поліцейську пенсію у зв'язку з інвалідністю. Переказ внесків відбувається за поданням поліцейського.

4. Внески підлягають індексації на коефіцієнт індексації внесків, визначений на підставі закону про пенсії та ренти з Фонду соціального страхування від 17 грудня 1998 р.

5. При обрахунку суми належних внесків, що індексуються на підставі абз. 4, застосовують відповідно абз. 1 ст. 19 і п. 1 і 2 абз. 1 ст. 22 закону про систему соціального страхування.

6. Положення абз. 1–5 застосовуються також до службовця, який перебував на службі до 2 січня 1999 р., якщо після звільнення зі служби, попри відповідність умовам для набуття права на поліцейську пенсію, подав заяву про надання пенсії у рамках соціального страхування.

7. У випадку, про який ішла мова в абз. 6, суму належних індексованих внесків невідкладно переказують на підставі повідомлення Установі соціального страхування про встановлення службовцеві права на пенсію, передбачену в приписах, про які йшла мова в абз. 4.

8. Сума належних індексованих внесків становить дохід Фонду соціального страхування.

9. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за соціальне забезпечення, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру та строки переказування Установі соціального страхування внесків, про які ішла мова в абз. 1, 3, 4 і 7, а також компетентні у цьому питанні підрозділи, маючи на увазі необхідність забезпечити правильне і невідкладне виконання дій, пов'язаних з переказуванням внесків.

Стаття 70.

1. Поліцейський отримує безплатне обмундирування.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за публічні фінанси, повинен визначити шляхом видання наказу розмір та умови надання грошового еквіваленту взамін за обмундирування, враховуючи:

1) елементи обмундирування, які є базою для визначення розміру еквіваленту;
2) спосіб встановлення розміру еквіваленту;
3) процедуру та випадки надання, повернення та призупинення виплати еквіваленту;
4) строки виплати або повернення еквіваленту.

Стаття 71.

1. Підрозділи та організаційні складові Поліції, а також поліцейські отримують оснащення, необхідне для виконання службових функцій.

2. Норми оснащення, про яке йшла мова в абз. 1, докладні принципи його надання та використання визначає Головний Комендант Поліції.

Стаття 72.

1. Поліцейському під час виконання службових обов'язків належить харчування або грошовий еквівалент взамін за харчування.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу випадки, у яких поліцейський отримує харчування, а також норми харчування, передбачивши види норм та спосіб їх встановлення, осіб, які мають право отримувати додаткові норми або їх частину.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за публічні фінансів, повинен визначити шляхом видання наказу випадки отримання та розмір грошового еквіваленту взамін за харчування, передбачивши випадки отримання поліцейським цього еквіваленту, спосіб розрахунку його розміру, а також органи, уповноважені виплачувати еквівалент.

Стаття 73.

1. Поліцейському та членам його сім'ї належить раз у рік право проїзду на рахунок відповідного органу Поліції засобами публічного транспорту в одну з обраних ним місцевостей усередині країни та назад.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу умови використання поліцейським права, про яке йшла мова в абз. 1, передбачивши спосіб розрахунку витрат на проїзд.

3. У разі невикористання належного проїзду уповноважена особа отримує сумарний грошовий еквівалент.

4. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу умови надання грошового еквіваленту, про який ішла мова в абз. 3, передбачивши спосіб визначення розміру еквіваленту та розрахунку невикористаного поліцейським проїзду.

5. Повернення витрат на проїзд або сумарний грошовий еквівалент, про які йшла мова в абз. 1 та 3, не належать поліцейському у календарному році, у якому права на безплатні проїзди засобами публічного транспорту було викуплено на підставі окремих приписів.

6. Особам, про яких ішла мова в абз. 1, можуть надаватися й інші соціальні та побутові допомоги.

7. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за соціальне забезпечення, повинен визначити шляхом видання наказу вид та обсяг допомог, про які йшла мова в абз. 6, передбачивши умови використання цих допомог, спосіб їх реалізації, а в разі фінансових допомог – їх розмір, спосіб розрахунку, строки розрахунків та строки виплати

Статті 74 -76 (*вилучені*)

Стаття 77.

1. Членами сім'ї поліцейського, які мають право на допомоги, передбачені у ст. 73, 75 та 76, вважають чоловіка (дружину) та дітей.

2. Дітьми вважають власних дітей, дітей чоловіка (дружини), прийомних та дітей прийнятих на виховання, які:

1) не досягли 18 років, а в разі якщо вони є учнями школи – 24 років або 25 років, якщо навчаються у вищій школі, а досягнення 24 років припадає на останній або передостанній рік навчання, або
2) стали інвалідами I або II групи до досягнення віку, визначеного у п. 1.

Стаття 78.

Період служби поліцейського розглядається як робота особливого характеру у розумінні приписів про пенсійне забезпечення працівників та їхніх сімей.

Стаття 79.

1. Поліцейський користується правами працівника, пов'язаними з батьківством, визначеними у Кодексі праці, якщо положеннями цього закону не встановлено інакше. Якщо обоє батьків або опікунів є службовцями, правами може скористатися лише один з них.

2. Поліцейський не має права на подання заяви про скорочення часу служби в період, у який він міг би скористатися виховательською відпусткою.

Стаття 80.

1. Поліцейському, який працевлаштувався протягом року з дня звільнення зі служби, а якщо він виконував підготовчу службу – протягом 3 місяців з цього дня, період служби зараховується в період працевлаштування у розумінні всіх прав, що випливають із трудового права.

2. Положення абз. 1 не застосовується, якщо положеннями трудового права передбачено, що закінчення строків, про які йшла мова в абз. 1, не становить перешкоди для користування працівником визначеними правами.

3. Якщо поліцейський не може працевлаштуватися в період, визначений в абз. 1, у зв'язку з хворобою, що спричиняє непрацездатність або інвалідність, зберігає права, визначені в абз. 1, в разі працевлаштування протягом 3 місяців з дня припинення непрацездатності або інвалідності.

4. Положення абз. 1 і 2 не застосовуються до поліцейських, звільнених зі служби в разі засудження вироком суду, що набрав законної сили, або накладення дисциплінарного покарання у вигляді звільнення зі служби.

Стаття 81.

1. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладні права та обов'язки, а також перебіг служби поліцейських, передбачивши особливості та специфіку служби у організаційних складових Поліції, спосіб встановлення, зміни та розірвання службових відносин поліцейського, завдання керівників

організаційних підрозділів, компетентних у кадрових питаннях, зміст особових наказів про призначення поліцейського на цю службову посаду або про звільнення поліцейського зі служби, процедуру видавання службової характеристики та оцінки служби поліцейського, їх зразки, строк вимагання спростування характеристики та оцінки, а також строк здійснення такого спростування.

2. Спосіб несення служби поліцейських визначають розпорядження, статути та накази Головного Коменданта Поліції.

Стаття 82.

1. Поліцейський має право на щорічну оплачувану відпочинкову відпустку тривалістю 26 робочих днів.

2. Поліцейський набуває права на першу відпустку після закінчення 6 місяців служби у розмірі половини відпустки, належної після року служби.

3. Право на відпустку повної тривалості поліцейський набуває після закінчення року служби. У цій відпустці враховується відпустка, про яку йшла мова в абз. 2.

Стаття 83.

1. Поліцейського можна відкликати з відпочинкової відпустки з важливих службових причин, а також затримати надання йому відпустки повністю або частково. Термін відпустки також може бути перенесено за заявою поліцейського, вмотивованою важливими причинами.

2. Поліцейському, відкликаному з відпустки, належить повернення витрат на проїзд згідно з нормами, встановленими у приписах про службові виплати у випадках переведення або відрядження, а також інших затрат.

2a. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру повернення витрат на проїзд та інших понесених витрат, на яке має право поліцейський у разі відкликання з відпустки, з врахуванням норм, визначених для поліцейських, яких переводять або відряджають, задокументованих оплат, здійснених поліцейським, і які були використані у зв'язку з відкликанням з відпустки, а також оплат, понесених за членів сім'ї, про яких іде мова у ст. 77, якщо відкликання поліцейського з відпустки мало наслідком і їхнє повернення.

3. Відкликання поліцейського з відпустки зі службових причин вимагає згоди керівника.

4. Поліцейському, який не використав відпустку у даному календарному році, цю відпустку слід надати протягом перших 3 місяців наступного року.

Стаття 84.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, може шляхом видання наказу запровадити додаткові оплачувані відпустки тривалістю до 13 робочих днів на рік для поліцейських, які несуть службу в особливо тяжких або шкідливих для здоров'я умовах або досягли визначеного віку або стажу служби, або якщо це виправдано особливостями служби.

Стаття 85.

Поліцейському можна надати оплачувану відпустку у зв'язку зі станом здоров'я або особистими обставинами, а також неоплачувану відпустку з важливих причин.

Стаття 86.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладні засади надання поліцейським відпусток, процедуру провадження у цих справах, а також тривалість відпусток, про які йшла мова в ст. 84 та 85, передбачивши строк служби, вік поліцейського, випадки особливо тяжких або шкідливих для здоров'я умов, а також ступені шкідливості, що впливають на тривалість додаткової відпустки.

Стаття 87.

1. Поліцейському, який взірцево виконує обов'язки, виявляє ініціативу в службі та підвищує професійну кваліфікацію, можуть надаватися заохочення:

1) похвала;
2) короткочасна додаткова відпочинкова відпустка тривалістю до 10 робочих днів;
3) надання відомчого відзначення;

4) дострокове присвоєння вищого поліцейського звання.

2. Заохочення надає поліцейському компетентний керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32.

3. Заохочення не надаються поліцейському:

1) покараному дисциплінарним покаранням, до його зняття;
2) засудженому вироком суду або щодо якого карне провадження було умовно закрито, протягом року з дня набрання ухвалою законної сили.

4. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладну процедуру провадження при наданні заохочень поліцейським, встановивши обсяг компетенції керівників у наданні заохочень, а також форму надання заохочень.

Розділ 8. Квартири службовців Поліції

Стаття 88.

1. Поліцейський на безстроковій службі має право на житлове приміщення у місцевості, у якій він несе службу, або у близько розташованій місцевості, з врахуванням кількості членів сім'ї, а також їхніх прав, що випливають з окремих приписів.

2. Поліцейський на підготовчій службі може отримати тимчасову квартиру.

3. Поліцейський втрачає право на житлове приміщення у разі дисциплінарного усунення зі служби.

4. Близько розташованою місцевістю, про яку йде мова в абз. 1, є місцевість, час доїзду з якої до місця несення служби та назад засобами публічного колективного транспорту, згідно з розкладом руху, включно з пересадками, не перевищує в обидва боки двох годин, рахуючи від станції (зупинки), розташованої найближче до місця проживання, до станції (зупинки), розташованої найближче до місця несення служби, не враховуючи час проїзду до та від станції (зупинки) у межах місцевості, з якої поліцейський доїжджає, а також місцевості, у якій виконує службові обов'язки.

Стаття 89.

Членами сім'ї поліцейського, яких враховують при наданні житлового приміщення, є такі, що ведуть спільне домашнє господарство з поліцейським:

1) чоловік (дружина);
2) діти (власні або чоловіка (дружини), прийомні або взяті на виховання у рамках прийомної сім'ї), які перебувають на його утриманні, але не довше ніж до досягнення ними віку 25 років;
3) батьки поліцейського та його чоловіка (дружини), які перебувають на його виключному утриманні, або якщо з огляду на вік або інвалідність чи інші обставини вони є нездатними до працевлаштування; батьками вважають також вітчима та мачуху, а також прийомних батьків.

Стаття 90.

Як житлові приміщення для поліцейських призначають приміщення, які перебувають у розпорядженні міністра, відповідального за внутрішні справи, або підпорядкованих йому органів.

Стаття 91.

1. Поліцейському належиться грошовий еквівалент за ремонт займаного житлового приміщення, з врахуванням кількості членів сім'ї, а також їхніх прав, що випливають з окремих приписів.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за публічні фінанси, повинен визначити шляхом видання наказу розмір, а також докладні принципи надання, відмови в наданні, відкликання та повернення еквіваленту, про який ішла мова в абз. 1, встановивши суб'єктів, які мають право на його отримання, зразки необхідних документів, органи, компетентні в його наданні, відмові в наданні, виплаті, відкликанні або вимаганні його повернення, а також спосіб дій у разі збігу прав на його отримання.

Стаття 92.

1. Поліцейському належиться грошовий еквівалент, якщо він сам або члени його сім'ї не володіють житловим приміщенням у місці несення служби або у близько розташованій місцевості.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за публічні фінанси, повинен визначити шляхом видання наказу розмір, а також докладні принципи надання, відмови в наданні, відкликання та повернення еквіваленту, про який ішла мова в абз. 1, встановивши суб'єктів, які мають право на його отримання, зразки необхідних документів, органи, компетентні в його наданні, відмові в наданні, виплаті, відкликанні або вимаганні його повернення, а також спосіб дій у разі збігу прав на його отримання.

Стаття 93.

1. Поліцейському, який займає житлове приміщення у близькорозташованій місцевості від місця несення служби, належиться повернення витрат на проїзд до місця несення служби у розмірі ціни квитків за проїзд залізницею або автобусом.

2. Повернення витрат, про які йшла мова в абз. 1, не належиться у календарному році, у якому викуплено права на безплатні проїзди державними засобами транспорту на підставі окремих приписів.

Стаття 94.

1. Поліцейському, який не отримав житлового приміщення на підставі адміністративного рішення про надання, належиться фінансова допомога на одержання житлового приміщення у житловому кооперативі або котеджу або житлового приміщення, що становить окрему нерухомість.

1a. Особа, яку було засуджено вироком суду, що набрав законної сили, за умисний злочин або умисний фінансовий злочин, що переслідується за публічним обвинуваченням, вчинений у зв'язку з виконанням службових обов'язків та з метою одержання майнової або особистої вигоди, або за злочин, визначений у ст. 258 Карного кодексу, або щодо якої набрала законної сили санкція у вигляді позбавлення публічних прав за злочин або фінансовий злочин, зобов'язана повернути фінансову допомогу, про яку йде мова в абз. 1.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру провадження, а також докладні принципи надання, відкликання та повернення фінансової допомоги, про яку йде мова в абз. 1, встановивши випадки, у яких ця допомога надається, відкликається або підлягає поверненню, а також спосіб розрахунку розміру фінансової допомоги, що надається або підлягає поверненню, та види документів, необхідних при клопотанні про надання цієї допомоги.

Стаття 95.

1. Житлове приміщення на підставі адміністративного рішення не надається поліцейському:

1) у разі використання ним фінансової допомоги, про яку йде мова в ст. 94;
2) який має у місцевості, де несе службу або у близькорозташованій місцевості житлове приміщення, яке відповідає щонайменш належній йому житловій площі, або котедж, або будинок житлово-пансіонатного типу;
3) чоловік (дружина) якого володіє житловим приміщенням або будинком, визначеним у п. 2;
4) у разі якщо він або його дружина (чоловік) відчужили право власності на кооперативне житлове приміщення, яке становить окрему нерухомість, або будинок, про який ішла мова у п. 2, за винятком випадків, визначених на підставі абз. 3 ст. 96.

2. Рішення про звільнення житлового приміщення, про яке ішла мова в ст. 90, приймається, якщо поліцейський:

1) здає в платний найм або передає для безоплатного використання надане приміщення або його частину;
2) використовує житлове приміщення у спосіб, що суперечить договору найму не відповідає призначенню, нехтує

обов'язками, допускаючи до виникнення збитків, або псує обладнання, призначене для спільного користування жильцями;
3) в інший спосіб разюче або вперто порушує будинковий порядок, обтяжуючи користування іншими приміщеннями;
4) прострочив оплату квартплати або оплат за послуги, пов'язані з експлуатацією приміщення, за щонайменш два повні періоди сплати, попри письмове попередження про намір прийняти рішення про звільнення приміщення та визначення додаткового місячного строку сплати прострочених та поточних оплат;
5) отримав фінансову допомогу, про яку йде мова в абз. 1 ст. 94;
6) був переведений нести службу в іншу місцевість, у якій або в близькорозташованій місцевості йому надано наступне житлове приміщення;
7) не звільнив у строк, визначений окремими приписами, раніше надане житлове приміщення;
8) відмовився від права на займане житлове приміщення;
9) був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за умисний злочин або умисний фінансовий злочин, що переслідується за публічним обвинуваченням, вчинений у зв'язку з виконанням службових обов'язків та з метою здобуття майнової або особистої вигоди, або за злочин, визначений у ст. 258 Карного кодексу, або стосовно якого набрала законної сили санкція позбавлення публічних прав за злочин або фінансовий злочин.

3. Рішення про звільнення житлового приміщення видається також:
1) якщо поліцейському або його дружині (чоловікові) належить законне право на інше житлове приміщення, про яке йшла мова в ст. 90; у такому випадку ці особи користуються правом вибору одного з займаних приміщень;
2) коли поліцейський, звільнений зі служби, або члени сім'ї, які залишилися після поліцейського, займають житлове приміщення, розташоване у будинку, призначеному для службових цілей, або на території закритого об'єкта, а цим особам надано житлове приміщення у цій самій або близькорозташованій місцевості, площа якого відповідає належним нормам на людину;
3) у разі займання житлового приміщення, про яке йшла мова в ст. 90, поліцейським або членами його сім'ї або іншими особами – без законного права.

3a. Рішення про звільнення приміщення видається і тоді, якщо власник приміщення розірвав відносини, пов'язані з приміщенням.

4. Рішення про звільнення приміщення видають стосовно всіх осіб, які проживають у цьому приміщенні.

Стаття 96.

1. Поліцейському, переведеному на службу в іншу місцевість, який на попередньому місці несення служби володіє житловим приміщенням, котеджем або будинком житлово-пансіонатного типу, може бути надано житлове приміщення на підставі адміністративного рішення на новому місці несення служби, якщо він:
1) звільнить займане житлове приміщення або будинок;
2) поверне надану фінансову допомогу:
   a) на житловий вклад або будівельний вклад у розмірі, індексованому кооперативом,
   b) на сплату інших платежів – у наданому розмірі.

2. Поліцейському, який скористався фінансовою допомогою, може бути надано житлове приміщення на підставі адміністративного рішення, якщо він звільнить займане житлове приміщення або будинок, про який ішла мова в абз. 1, а також поверне фінансову допомогу на засадах, визначених у цьому положенні.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу процедуру надавання житлового приміщення у випадках, про які йшла мова в абз. 1 та 2, докладні принципи повернення

наданої фінансової допомоги, а також звільнення займаних житлових приміщень або будинків, визначених в абз. 1, встановивши передумови, обґрунтовують надання житлового приміщення поліцейському, переведеному на службу в іншу місцевість, спосіб дій у разі, коли цей поліцейський скористався фінансовою допомогою на одержання житлового приміщення, а також види документів, що підтверджують звільнення поліцейським житлового приміщення, яке він доти займав.

4. Поліцейському, переведеному зі службового обов'язку на службу в іншу місцевість, який на попередньому місці несення служби не звільнив займане житлове приміщення або дім, про які ішла мова в абз. 1, можна надати тимчасову квартиру згідно з належними нормами, без врахування членів сім'ї, які з ним проживають. Житлові витрати покриваються з бюджетних коштів Поліції, не довше ніж протягом 2 років з дня надання тимчасової квартири.

5. Поліцейський, відряджений для тимчасового несення служби в іншій місцевості, отримує тимчасову квартиру. Житлові витрати покриваються з коштів бюджету Поліції.

Стаття 97.

1. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання будівництва, місцевого планування та використання площі, а також житлової політики, повинен визначити шляхом видання наказу докладні принципи надання та звільнення, а також норми заселення житлових приміщень, про які йшла мова в ст. 90, а також докладні принципи надання житлового приміщення та тимчасової квартири поліцейському, звільнення або заміни цього приміщення та тимчасової квартири, а також органи, компетентні у прийнятті адміністративних рішень у цих питаннях, розмір норм заселення та спосіб їх встановлення.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання будівництва, місцевого планування та використання площі, а також житлової політики, а також міністром, відповідальним за публічні фінанси, повинен визначити шляхом видання наказу умови наймання житлових приміщень, розташованих у будинках, які є власністю Казначейства Держави і перебувають у віданні організаційних підрозділів Поліції, а також спосіб розрахунку квартирної плати, права та обов'язки квартиронаймача та квартироздавач, а також складові частини плати за найм та обставини, що впливають на її розмір.

3. Додаткові норми заселення, встановлені на підставі абз. 1, пов'язані зі службовою посадою або званням, застосовуються також при наданні поліцейським інших житлових приміщень, ніж згадані у ст. 90.

4. Рішення зі спірних питань, що випливають з відносин наймання приміщень, про які йшла мова в абз. 2, приймають загальні суди.

5. Надання та звільнення квартир, а також вирішення питань, про які йшла мова в ст. 91, 92, 94 та абз. 2–4 ст. 95, відбувається у формі адміністративного рішення.

Стаття 98.

Поліцейський, звільнений зі служби, який не має права на житлове приміщення на умовах, визначених у приписах про пенсійне забезпечення службовців Поліції, Агентства внутрішньої безпеки, Агентства розвідки, Служби військової контррозвідки Служби військової розвідки, Центрального антикорупційного бюро, Прикордонної охорони, Бюро охорони уряду, Державної пожежної охорони та В'язничної служби, а також їхніх сімей, зберігає право на надане житлове приміщення за загальними нормами або може бути переселений у замінне житлове приміщення.

Розділ 9. Оклад та інші грошові виплати поліцейських

Стаття 99.

1. Право на оклад виникає з дня призначення поліцейського на службову посаду.

2. У зв'язку зі службою поліцейський отримує один оклад та інші грошові виплати, визначені у законі.

3. Пересічний оклад поліцейських становить добуток базової суми, розмір якої, встановлений на окремих засадах, визначає закон про бюджет.

3а. Під пересічним окладом, про який ішла мова в абз. 3, слід розуміти оклад разом з місячним еквівалентом річної премії.

4. Добуток базової суми, про який іде мова в абз. 3, визначає Рада Міністрів шляхом видання наказу.

Стаття 100.

Оклад поліцейського складається з базового окладу та з надбавок до окладу.

Стаття 101.

1. Розмір базового окладу поліцейського залежить від тарифного розряду його службової посади, а також від вислуги років.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, повинен визначити шляхом видання наказу докладні принципи отримання, а також розмір базового окладу поліцейських, передбачивши тарифні розряди і ставки окладу, які їм відповідають, віднесення службових посад до окремих тарифних розрядів і поліцейські штатні звання, які їм відповідають, умови підвищення цього окладу, а також спосіб встановлення його збільшення за вислугою років.

Стаття 102.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладні принципи встановлення вислуги років, від якої залежить збільшення базового окладу, передбачивши види строків служби, роботи та інших періодів, що підлягають врахуванню у вислугу, спосіб її документування, а також процедуру провадження у цих справах.

Стаття 103.

1. Поліцейський, переведений на службову посаду, віднесену до нижчого тарифного розряду базового окладу, зберігає право на ставку окладу, який він отримував на попередній посаді, до часу одержання вищої ставки окладу за службовою посадою.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, в особливо обґрунтованих випадках може дозволити на збереження поліцейським, переведеним на службову посаду, віднесену до нижчого тарифного розряду базового окладу, право на тарифний розряд, належний на попередній посаді, з одночасним збереженням звання, пов'язаного з цією посадою.

3. Положення абз. 1 не застосовується до поліцейських, переведених на нижчу службову посаду на підставі абз. 1 ст. 38 або п. 2 та 3 абз. 2, а також поліцейських, переведених на власне прохання.

Стаття 104.

1. Поліцейському належиться надбавка за звання у розмірі, що залежить від його поліцейського звання.

2. Поліцейському, який несе службу або виконує обов'язки на керівній або самостійній посаді, належиться надбавка за службові обов'язки.

3. На інших посадах, ніж зазначені в абз. 2, поліцейський за належне виконання службових обов'язків може отримувати надбавку за службові обов'язки.

4. Незалежно він надбавок, про які йшла мова в абз. 1–3, поліцейському можуть надаватися надбавки до окладу, обґрунтовані особливими властивостями, кваліфікаціями, умовами або місцем несення служби.

5. Надбавками до окладу, що мають постійний характер, є надбавки, встановлені у місячних ставках.

6. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, повинен визначити шляхом видання наказу докладні принципи отримання, а також розмір надбавок до окладу, про які йшла мова в абз. 1–4, передбачивши їх вид та характер, передумови надання або підвищення безстроково чи на визначений час, умови зниження або скасування, а також посади, які дають право на отримання надбавки за службові обов'язки.

Стаття 105.

1. Оклад та інші виплати, а також належні грошові суми виплачуються безпосередньо на руки поліцейському, із застереженням абз. 5.

2. Базовий оклад та надбавки до окладу, що мають постійний характер, виплачуються щомісяця наперед першого робочого дня кожного місяця, із застереженням абз. 3 та 5.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, може визначити шляхом видання наказу інші строки виплати надбавок до окладу, що мають постійний характер, встановивши, які з них виплачуються щомісяця за минулий місяць.

4. Строки виплати інших належних грошових сум та виплат, а також надбавок до окладу, не згаданих в абз. 2, визначаються приписами, які стосуються умов їх отримання.

5. Оклад та інші виплати та належні грошові суми можуть виплачуватись у безготівковій формі, на умовах, встановлених у письмовій угоді між платником та поліцейським, але не раніше, ніж у строки, про які йшла мова в абз. 2–4.

Стаття 106.

1. Зміна окладу відбувається з дня виникнення обставин, що обґрунтовують цю зміну.

2. Якщо право на оклад виникло або зміна окладу відбулася протягом місяця, оклад на час до кінця місяця розраховується у розмірі 1/30 частини місячного окладу за кожен день, якщо спеціальними приписами не встановлено інакше.

3. Право на оклад втрачається з останнього дня місяця, у якому відбулося звільнення поліцейського зі служби або виникли інші обставини, що обґрунтовують втрату цього права.

Стаття 107.

1. Давність за вимогами стосовно права на оклад та інші виплати, а також на належні грошові суми становить 3 роки з дня, коли вимога стала підлягати стягненню.

2. Орган, компетентний у розгляді вимог, може не врахувати давність, якщо запізнення у пред'явленні вимоги виправдовується винятковими обставинами.

3. Перебіг давності стосовно окладу та інших виплат, а також належних грошових сум переривається:

1) будь-яка дія перед керівником організаційної одиниці, підпорядкованої міністру, відповідальному за внутрішні справи, яка є компетентною у розгляді вимог, вчинена безпосередньо з метою розслідування, або встановлення, або задоволення вимоги;
2) визнання вимоги.

Стаття 108.

1. Поліцейському належаться такі грошові виплати:

1) допомога на заведення господарства;
2) премії та допомоги;
3) премії до ювілеїв;
4) додаткова винагорода за виконання доручених завдань, що виходять за межі службових обов'язків;
5) виплати за службові відрядження та переведення;
6) виплати, пов'язані зі звільненням зі служби.

1a. Поліцейські можуть отримувати премії за досягнення в службі з фінансових засобів, про які йшла мова в абз. 4a ст. 13.

2. У разі смерті поліцейського або члена його сім'ї належаться:

1) допомога на поховання;
2) посмертний розрахунок.

Стаття 109.

1. Поліцейському, у зв'язку з безстроковим призначенням, належиться допомога на заведення господарства у розмірі одномісячного базового окладу разом з надбавками, які мають постійний характер, належними у день безстрокового призначення.

2. Допомога, про яку йшла мова в абз. 1, не належиться поліцейському, який несе службу у Поліції після звільнення з професійної військової служби або іншої служби, під час якої він отримав таку допомогу.

Стаття 110.

1. Поліцейському за службу, яку він несе у даному календарному році, належиться річна премія до розміру одномісячного окладу.

2. Розмір річної премії встановлюють пропорційно до періоду служби, яка виконувалася у календарному році, за який належиться премія, з виключенням періодів, коли службові завдання не виконувалися з інших причин, ніж перелічені в абз. 1 ст. 121.

3. Період служби, про який ішла мова в абз. 2, не може бути коротшим, ніж 6 календарних місяців.

4. Умова, про яку йшла мова в абз. 3, не застосовується при встановленні права на річну премію за календарний рік, у якому поліцейський:

1) користувався вихователькою відпусткою;
2) був відряджений або відкликаний з відрядження без права на оклад у випадках, про які йшла мова в абз. 4 ст. 36 та ст. 122а;
3) був звільнений зі служби у зв'язку з набуттям права на пенсію або пенсію у зв'язку з інвалідністю на підставі п. 6 та 7 абз. 2 ст. 41;
4) помер або був визнаний зниклим безвісти.

5. Річну премію знижують поліцейському, із застереженням абз. 7, у випадку:

1) вчинення злочину або фінансового злочину, визнаного ухвалою суду, що набрала законної сили;
2) порушення службової дисципліни, визнаного у дисциплінарному провадженні, рішення за яким набрало законної сили;
3) отримання службової оцінки, про яку йде мова в п. 2 абз. 2 ст. 38;
4) отримання першої або чергової службової оцінки, про яку йде мова в п. 3 абз. 2 ст. 38.

6. Зниження, про яке йшла мова в абз. 5, може відбутися в межах від 20% до 50%.

7. Річна премія не належиться поліцейському у випадку:

1) засудження вироком суду, що набрала законної сили, за злочин або фінансовий злочин, про які йшла мова в п. 4 абз. 1 ст. 41;
2) вчинення злочину або фінансового злочину, або діяння, через яке поліцейського було звільнено зі служби на підставі п. 4а абз. 1 та п. 2 та 8 абз. 2 ст. 41;
3) вчинення діяння, за яке поліцейському призначено одне з дисциплінарних покарань, про які йшла мова в п. 3–6 ст. 134;
4) звільнення зі служби на підставі п. 2 абз. 1 та п. 1 абз. 2 ст. 41.

8. Зниження або позбавлення права на річну премію відбувається за календарний рік, у якому поліцейський вчинив злочин або діяння, про які йшла мова в п. 1 та 2 абз. 5, у п. 4 та 4а абз. 1 та п. 2 та 8 абз. 2 ст. 41, а також у п. 3–6 ст. 134, або отримав оцінку, про яку йде мова в п. 2 та 3 абз. 2 ст. 38, або був звільнений зі служби у випадках, про які йшла мова в п. 2 абз. 1 та п. 1 абз. 2 ст. 41, а якщо премія вже була виплачена – за рік, у якому:

1) карне або дисциплінарне провадження у цій справі закінчилося ухвалою, яка набрала законної сили, або
2) поліцейського було звільнено зі служби.

9. Річну премію виплачують до 31 березня календарного року, наступного після року, за який належиться премія.

Стаття 110а.

1. Поліцейському, незалежно від заохочень, про які йшла мова в абз. 1 ст. 87, можуть надаватися мотиваційні премії, у грошовій або речовій формі, за взірцеве виконання службових завдань, виявлені на службі мужність та ініціативу, а також несення служби у важких умовах. Стаття 87 абз. 3 застосовується за аналогією.

2. Поліцейському можуть надаватися допомоги, у грошовій або речовій формі, у разі індивідуальних подій, пов'язаних з долею, стихійного лиха, хвороби, смерті члена сім'ї, а також інших подій, що спричиняють погіршення матеріального становища поліцейського та його сім'ї.

3. У Поліції створюється фонд премій та допомог для поліцейських, що призначається

на премії та допомоги, про які йшла мова в абз. 1 та 2.

Стаття 110b.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, а також міністром, відповідальним за соціальне забезпечення, повинен визначити шляхом видання наказу, докладні умови та процедуру надання поліцейським премій та допомог, про які йшла мова в ст. 110 та 110a, а також спосіб створення фонду премій та допомог для поліцейських, передбачивши:

1) встановлення обставин, що обґрунтовують позбавлення або обмеження права на річну премію, спосіб розрахунку її розміру, види періодів невиконування службових обов'язків, які не враховуються в час служби, що дає право на цю премію;
2) процедуру провадження, а також компетентність керівників у сфері надання та виплати премій та допомог;
3) підрозділи Поліції, у яких створюється фонд премій та допомог, а також способи встановлення та умови збільшення його розміру для окремих розпорядників.

Стаття 111.

1. Поліцейському належаться ювілейні премії у розмірі: через 20 років служби – 75%, через 25 років служби – 100%, через 30 років служби – 150%, через 35 років служби – 200%, через 40 років служби – 300% місячного базового окладу, разом з доплатами постійного характеру.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, повинен визначити шляхом видання наказу періоди, що зараховуються в строк служби, від якого залежить набуття права на ювілейну премію, а також процедуру її розрахунку та виплати, передбачивши періоди служби, роботи та навчання, які спричиняють набуття права на ювілейну премію, спосіб документування цих періодів, а також провадження в разі збігу права на кілька премій та строк виплати премії.

Стаття 112.

1. За виконання доручених завдань, що виходять за межі службових обов'язків, поліцейський отримує додаткову винагороду.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу умови отримання додаткової винагороди, про яку йшла мова в абз. 1, встановивши види доручених завдань, розмір та спосіб розрахунку винагороди, а також процедуру її виплати.

Стаття 113.

1. У разі переведення поліцейського для несення служби в іншу місцевість або відрядження його для тимчасового несення служби, поліцейському належаться виплати за службові відрядження та переведення.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, повинен визначити шляхом видання наказу, розмір, умови, а також процедуру надання виплат, про які йшла мова в абз. 1, встановивши способи розрахунку часу службового відрядження та види виплат і способи встановлення їх розміру, а також строки та процедуру виплати належних сум.

Стаття 114.

1. Поліцейський при звільненні зі служби отримує, із застереженням абз. 2–4:

1) вихідну допомогу;
2) грошовий еквівалент за невикористані відпочинкові або додаткові відпустки, а також за невикористаний вільний від служби час, наданий на підставі абз. 3 ст. 33, але не більше ніж за останні 3 календарні роки;
3) повернення вартості проїзду поліцейського та членів його сім'ї, а також перевезення домового обладнання до нового місця проживання всередині країни, в обсязі та на засадах, що застосовуються при переведенні в інтересах служби.

2. Виплати, про які йшла мова в п. 3 абз. 1, належаться поліцейському, якщо у день звільнення зі служби він виконував умови для отримання пенсійних виплат.

3. Поліцейський при звільненні зі служби на підставі п. 3 та 4а абз. 1, а також п. 8 абз. 2 ст. 41 отримує 50% вихідної допомоги, а також грошовий еквівалент за відпочинкові або додаткові відпустки, не використані в роках, що передують року звільнення зі служби, але не більше ніж за період, про який ішла мова в п. 2 абз. 1.

4. Поліцейському при звільненні зі служби на підставі п. 4 абз. 1 та п. 2 абз. 2 ст. 41 Головний Комендант Поліції або уповноважений ним начальник може у випадках особливо обґрунтованих потреб сім'ї поліцейського надати не більше ніж 50% вихідної допомоги.

Стаття 115.

1. Розмір вихідної допомоги для поліцейського на безстроковій службі дорівнює розміру тримісячного базового окладу включно з надбавками, що мають постійний характер, належними на останній займаній службовій посаді. Вихідна допомога підлягає збільшенню на 20% базового окладу включно з надбавками, що мають постійний характер, за кожен наступний повний рік вислуги понад 5 років безперервної служби аж до розміру шестимісячного базового окладу включно з надбавками, що мають постійний характер. Період служби, що перевищує 6 місяців, рахується як повний рік.

2. При встановленні розміру вихідної допомоги враховують також періоди безперервної професійної військової служби, якщо безпосередньо після звільнення з цієї служби солдат був прийнятий на службу в Поліцію та не отримав вихідної допомоги, належної з попередньої служби.

3. Положення абз. 2 застосовується за аналогією у разі вступу на службу у Поліції після звільнення зі служби в інших службах, у яких належаться виплати виду цього виду.

4. Розмір вихідної допомоги для поліцейського на підготовчій службі дорівнює розміру одномісячного базового окладу включно з надбавками, що мають постійний характер, належними на останній займаній службовій посаді.

Стаття 115а.

Грошовий еквівалент за 1 день невикористаної відпочинкової або додаткової відпустки, а також за кожні розпочаті 8 годин невикористаного вільного часу, належного на підставі абз. 3 ст. 33, встановлюється у розмірі 1/30 частки місячного базового окладу включно з надбавками, що мають постійний характер, належного на останній займаній службовій посаді.

Стаття 116.

1. У разі смерті поліцейського сім'ї, яка залишилася без нього, належиться посмертна допомога у такому розмір, у якому цьому поліцейському належалася 6 вихідна допомога, якби він був звільнений зі служби, а також виплати, визначені у п. 2 та 3 абз. 1 ст. 114.

2. Виплати, про які йшла мова в абз. 1, належаться чоловікові (дружині) поліцейського, який перебував з ним у подружньому зв'язку, а в наступній черговості дітям, а також батькам, якщо у день смерті поліцейського вони виконували умови для отримання сімейної пенсії на підставі приписів про пенсійне забезпечення службовців Поліції, а також їхніх сімей.

3. Положення абз. 1 та 2 застосовується і до поліцейських, що зникли безвісти. Зникнення поліцейського безвісти, а також зв'язок цього зникнення зі службою визнає міністр, що відповідає за внутрішні справи.

Стаття 116а.

1. У випадку поліцейського, смерть якого настала у зв'язку зі службою, кожному з дітей, що перебувають на його утриманні та які у день його смерті виконували умови для отримання сімейної пенсії, Головний Комендант Поліції надає фінансову допомогу на освіту з коштів, призначених для цієї мети у бюджеті Поліції.

2. Фінансова допомога, про яку йде мова в абз. 1, належиться учням понадгімназійних публічних шкіл, а також непублічних з пра-

вами публічних, для молоді та для дорослих, а також слухачам закладів підготовки вчителів та колегій працівників соціальних служб, а також студентам вищих навчальних закладів до часу закінчення навчання, але не довше ніж до досягнення віку 25 років.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладні умови та процедуру надання допомоги, про яку йде мова в абз. 1, встановивши процедуру надання та розмір допомоги залежно від рівня освіти та виду школи.

Стаття 117.

1. Поліцейському на безстроковій службі, звільненому зі служби на підставі п. 1 абз. 1, а також п. 4 абз. 2 ст. 41, виплачується щомісяця протягом року після звільнення зі служби грошова сума у розмір, що відповідає базовому окладу включно з надбавками, що мають постійний характер, які він отримував на останній займаній службовій посаді.

2. Поліцейському, який має право на виплату, визначену в абз. 1, який набув право на пенсійне забезпечення, належиться право вибору однієї з цих виплат.

3. Поліцейському, звільненому зі служби на підставі п. 5 та 6 абз. 2 ст. 41, який через далі триваючу хворобу не може працевлаштуватися, виплачується щомісяця грошова сума, визначена в абз. 1, на час хвороби, але не довше ніж протягом 3 місяців, якщо лікарська комісія не ухвалить висновку про інвалідність, що є підставою для встановлення права на пенсію у зв'язку з інвалідністю.

Стаття 118.

Вихідна допомога, про яку йде мова в ст. 114, а також виплати, визначені у ст. 117, не належаться поліцейському, який безпосередньо після звільнення зі служби був прийнятий на професійну військову службу або на іншу службу, на якій належиться право на такі виплати.

Стаття 119.

1. У разі смерті поліцейського, незалежно від посмертної допомоги, про яку йде мова в ст. 116, належиться допомога на поховання у розмірі:

1) 4000 злотих, якщо витрати на поховання несе чоловік (дружина), діти, внуки, брати або сестри або батьки;
2) фактично понесених витрат, але не більше ніж до розміру, визначеного у п. 1, якщо витрати на поховання несе інша особа.

2. Якщо смерть поліцейського настала внаслідок випадку, що має зв'язок зі службою, витрати на поховання покривають з коштів Головної Комендатури Поліції. Головний Комендант Поліції може висловити згоду на покриття витрат на поховання поліцейського, який помер внаслідок хвороби, що має зв'язок зі службою.

3. У разі покриття витрат на поховання поліцейського з коштів Головної Комендатури Поліції особам, згаданим в п. 1 абз. 1, належиться половина допомоги на поховання.

Стаття 120.

1. У разі смерті члена сім'ї поліцейському належиться допомога на поховання у розмірі:

1) 4000 злотих – якщо витрати на поховання несе поліцейський;
2) фактично понесених витрат, але не більше ніж до розміру, визначеного у п. 1, – якщо витрати на поховання несе інша особа.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу умови покриття витрат на поховання поліцейського з коштів відповідного органу Поліції, а також визначити членів сім'ї, яким належиться допомога на поховання, встановивши види витрат, що покриваються у рамках витрат на поховання, та їх розмір, випадки, а також спосіб встановлення розміру, а також процедуру виплати допомоги на поховання або компенсації цих витрат у зв'язку зі смертю члена сім'ї, а також документи, необхідні для їх виплати.

Стаття 121.

1. У разі хвороби, відпустки, звільнення від службових занять, а також у період від-

сутності службового призначення поліцейський отримує базовий оклад, надбавки до окладу, що мають постійний характер, та інші грошові суми, належні на останній займаній службовій посаді, – з врахуванням змін, що виникли за цей період, які мають вплив на право на оклад та інші належні суми або на їх розмір.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальним за питання праці, може шляхом видання наказу обмежити повністю або частково виплату деяких надбавок до окладу у період хвороби, відпустки з особистих причин або перебування поліцейського без службового призначення, встановивши види та розмір надбавок, виплата яких підлягає обмеженню у разі хвороби, відпустки з особистих причин або перебування поліцейського без службового призначення, а також компетентність органів у цих питаннях.

Стаття 122.

1. Поліцейський, скерований до школи, або на перепідготовку, або на здобуття освіти усередині країни, отримує оклад, а також інші належні грошові виплати.

2. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу розмір та принципи отримання окладу, а також інших виплат, про які йшла мова в абз. 1, встановивши випадки, які дають право поліцейському, скерованому до школи, або на перепідготовку, або на здобуття освіти усередині країни, на отримання окладу, а також спосіб розрахунку сумарного грошового еквіваленту на покриття витрат на проїзд, а також принципи оплати службових відряджень пов'язаних з навчанням.

3. Міністр, відповідальний за внутрішні справи, за узгодженням з міністром, відповідальний за публічні фінанси, а також міністром, відповідальний за питання праці, повинен визначити шляхом видання наказу розмір окладу та інших грошових виплат поліцейського, скерованого в академію або інші школи (на курси) за кордоном, встановивши умови їх отримання, а також спосіб та строки їх виплати.

Стаття 122a.

До поліцейського, відрядженого для виконання функцій зв'язкового офіцера у польських дипломатичних представництвах, у питаннях права на оклад та інші грошові суми та виплати застосовуються виключно приписи, що стосуються працівників польських дипломатичних представництв.

Стаття 123.

1. У разі отримання поліцейським винагороди, передбаченої у приписах про винагороду осіб, які займають керівні державні посади, поліцейському, а також членам його сім'ї належаться грошові суми та виплати у зв'язку зі службою, визначені цим законом, за винятком сум, про які йшла мова в ст. 72.

2. Грошові суми та виплати, визначені в абз. 1, виплачують у встановленому розмірі з врахуванням винагороди, належної поліцейському на останній займаній службовій посаді, або за ставкою, чинною у день звільнення зі служби або у день його смерті.

Стаття 124.

1. Поліцейському, відстороненому від службових функцій, від найближчого терміну виплати затримується 50% належного за останній час окладу.

2. Після закінчення карного або дисциплінарного провадження, що є причиною відсторонення від службових функцій, поліцейський отримує затриману частину окладу, а також обов'язкові підвищення, впроваджені за час затримки, якщо він не був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, або покараний дисциплінарним покаранням у вигляді звільнення зі служби.

Стаття 125.

1. Поліцейському, якого тимчасово заарештовано, від найближчого терміну виплати затримується 50% належного за останній час окладу.

2. У разі закриття карного провадження або виправдання вироком суду, що набрав законної сили, поліцейський отримує затриману частину окладу, а також обов'язкові підвищення, впроваджені за час затримки, навіть

якщо закриття або виправдання відбулося після звільнення поліцейського зі служби, із застереженням положення абз. 3.

3. Положення абз. 2 не застосовується у разі, якщо карне провадження закрито внаслідок задавнення або амністії, а також у разі умовного закриття карного провадження.

Стаття 126.

1. Поліцейському, який самовільно покинув місце несення служби або залишається поза ним або не з'являється на службу, затримується оклад від найближчого терміну виплати. Якщо поліцейський вже отримав оклад за час відсутності без поважних причин, відповідна частина окладу утримується з нього під час найближчої виплати.

2. У разі визнання відсутності виправданою поліцейському виплачують затриманий оклад. У разі невиправданої відсутності поліцейський втрачає за кожен день відсутності 1/30 частину місячного окладу.

3. Положення абз. 1 та 2 застосовується за аналогією у разі винної неможливості несення поліцейським службових обов'язків.

4. Поліцейському, який розпочинає неоплачувану відпустку протягом календарного місяця, належиться оклад у розмірі 1/30 місячного окладу за кожен день, що передує дню початку неоплачуваної відпустки. Якщо поліцейський уже отримав оклад за час неоплачуваної відпустки, відповідна частина окладу утримується з нього під час найближчої виплати.

Стаття 127.

1. З окладу поліцейського можуть здійснюватися утримання у межах та на засадах, визначених у приписах права про працю, а також в інших спеціальних приписах, що застосовуються до винагороди за роботу, якщо положеннями цього закону не встановлено інакше.

2. Під окладом, про який ішла мова в абз. 1, слід розуміти оклад, згаданий у ст. 100, вихідну допомогу у зв'язку зі звільненням зі служби, а також виплати, згадані у ст. 112 та 117, із застереженням абз. 3.

3. Вихідна допомога у зв'язку зі звільненням зі служби підлягає стягненню виключно на покриття задавнених аліментних виплат, з врахуванням обмежень, що випливають з абз. 1.

Стаття 128.

Положення абз. 1 та 2 ст. 127 не застосовується до авансів, що отримуються до розрахунку, а зокрема на витрати на відрядження та переведення. Ці суми утримуються з окладу у повному розмірі, незалежно від утримань інших видів.

Стаття 129.

Права, передбачені у ст. 12, абз. 2 ст. 101, ст. 102, абз. 6 ст. 104, абз. 3 ст. 105, абз. 1 ст. 110, абз. 1 ст. 112, ст. 113 та абз. 2 ст. 120, міністр, відповідальний за внутрішні справи, реалізує після отримання думки професійної спілки поліцейських.

Стаття 130 (*вилучена*)

Стаття 131.

1. Положення розділів 7–9 цього закону, які стосуються поліцейських на підготовчій службі, застосовуються також до поліцейських на кандидатській службі, за винятком положень абз. 2 ст. 88 та абз. 4 ст. 115.

2. Положення абз. 1 застосовується за аналогією до поліцейських на контрактній службі.

Розділ 10. Дисциплінарна та карна відповідальність поліцейських

Стаття 132.

1. Поліцейський несе дисциплінарну відповідальність за вчинення дисциплінарного проступку, що полягає у порушенні службової дисципліни або недотриманні засад професійної етики.

2. Порушенням службової дисципліни є вчинок поліцейського, що полягає у винному перевищенні повноважень або невиконанні обов'язків, які випливають з приписів права або наказів та розпоряджень, виданих уповноваженими керівниками на підставі цих приписів.

3. Порушенням службової дисципліни є, зокрема:

1) відмова у виконанні або невиконання наказу або розпорядження керівника або органу, уповноваженого на підставі закону видавати розпорядження поліцейським, за винятком наказів та розпоряджень, про які йшла мова в абз. 2 ст. 58;
2) нехтування службовою дією або виконання її у неправильний спосіб;
3) невиконання службових обов'язків або перевищення повноважень, визначених у приписах права;
4) введення в оману керівника або іншого поліцейського, якщо це викликало або могло викликати шкоду службі, поліцейському або іншій особі;
5) поведінка керівника у спосіб, що веде до ослаблення службової дисципліни у підпорядкованому організаційному підрозділі або організаційній складовій Поліції;
6) поява на службі у стані після спожиття алкоголю або засобу з подібною дією, а також споживання алкоголю або засобу з подібною дією під час служби або в об'єктах чи на території, зайнятих Поліцією;
7) втрата службової вогнепальної зброї, боєприпасів або службового посвідчення;
8) втрата предмету, що становить службове оснащення, використання якого неуповноваженими особами завдало шкоди громадянинові або створило загрозу для публічного порядку або загальної безпеки;
9) втрата матеріалу, що містить негласну інформацію.

4. Діяння, що є дисциплінарним проступком, яке водночас несе в собі ознаки злочину або проступку, або фінансового злочину, або фінансового проступку, підлягає дисциплінарній відповідальності незалежно від карної відповідальності.

4a. У випадку діяння, що є дисциплінарним проступком, яке водночас несе в собі ознаки проступку, у випадку меншої ваги або покарання штрафом, дисциплінарний керівник може не відкривати дисциплінарного провадження, а відкрите закрити.

4b. У випадку діяння, що є дисциплінарним проступком меншої ваги, дисциплінарний керівник може відмовитися від відкриття провадження та провести з особою, яка вчинила дисциплінарний проступок, задокументовану у формі нотатки дисциплінуючу розмову.

4c. Нотатка, про яку йде мова в абз. 4b, включається до особових справ на річний строк.

Стаття 132a.

Дисциплінарний проступок є винним тоді, коли поліцейський:

1) має замір його вчинити, тобто хоче його вчинити або, передбачаючи можливість його вчинення, погоджується на це;
2) не маючи заміру його вчинити, все-таки вчиняє внаслідок недотримання обережності, яка вимагається у даних обставинах, попри те, що він передбачав таку можливість або міг та повинен був передбачити.

Стаття 132b.

1. Поліцейський несе дисциплінарну відповідальність, якщо вчиняє дисциплінарний проступок сам або спільно, або за узгодженням з іншою особою, а також у разі, якщо керує вчиненням іншим поліцейським дисциплінарного проступку.

2. Поліцейський несе дисциплінарну відповідальність також у разі, якщо схиляє іншого поліцейського до вчинення дисциплінарного проступку або полегшує його вчинення.

3. Кожен із поліцейських, про яких ішла мова в абз. 1 та 2, відповідає у межах своєї вини, незалежно від відповідальності решти осіб.

Стаття 133.

1. Дисциплінарним керівником є керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, із застереженням абз. 2 та 3. Такою самою дисциплінарною владою володіє поліцейський, якому

довірено виконання обов'язків на службовій посаді, про яку йшла мова в абз. 1 ст. 32.

2. Дисциплінарним керівником поліцейського, відрядженого для тимчасового несення служби, або якому довірено виконання службових обов'язків, або якого скеровано на професійну підготовку, навчання у Вищій школі Поліції або курси підвищення кваліфікації у поліцейській школі або центрі підготовки Поліції, є дисциплінарний керівник у місці несення служби, відбування підготовки або навчання, за винятком можливості призначення покарань, визначених у п. 3–6 ст. 134, які призначає керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32.

3. Дисциплінарним керівником поліцейського, відрядженого для несення служби поза межами держави, є командир поліцейського контингенту, у якому поліцейський несе службу, за винятком можливості призначення покарань, визначених у п. 3–6 ст. 134, які призначає керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32.

4. У разі переведення поліцейського для несення служби в іншому організаційному підрозділі Поліції та пов'язаної з цим зміни відповідного дисциплінарного керівника, дисциплінарне провадження, відкрите щодо поліцейського, бере на себе та приймає рішення у першій інстанції новий дисциплінарний керівник.

5. Поліцейський, відряджений для несення службових завдань поза Поліцією, підлягає дисциплінарній владі керівника, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32.

6. Дисциплінарний керівник може у письмовій формі уповноважити своїх заступників або інших поліцейських з очолюваної ним організаційної одиниці Поліції на вирішення дисциплінарних справ від його імені у визначених межах.

7. Сумніви щодо встановлення відповідності керівника в дисциплінарних питаннях вирішує вищий дисциплінарний керівник шляхом видання постанови.

8. Вищими дисциплінарними керівниками у дисциплінарному провадженні є:

1) воєводський комендант Поліції – щодо повітового (міського) коменданта Поліції;
2) Столичний Комендант Поліції – щодо повітового (міського) та районного коменданта Поліції;
3) Головний Комендант Поліції – щодо воєводського коменданта Поліції, Столичного Коменданта Поліції, коменданта поліцейської школи та командира поліцейського контингенту.

Стаття 134.

Дисциплінарними покараннями є:

1) догана;
2) заборона покидати визначене місце перебування;
3) попередження про неповну службову відповідність займаній посаді;
4) призначення на нижчу службову посаду;
5) пониження у званні;
6) звільнення зі служби.

Стаття 134a.

Покарання у вигляді догани означає вказівку покараному дисциплінарним керівником на неналежну поведінку.

Стаття 134b.

1. Покарання у вигляді заборони покидати визначене місце перебування означає заборону покидати визначене місце перебування покараним, що несе службу у казарменій системі. Покарання призначається на строк від 3 до 14 днів.

2. У час відбування покарання у вигляді заборони покидати визначене місце перебування покараний зобов'язаний:

1) у вільний від службових занять час перебувати в організаційному підрозділі Поліції, у якому він несе службу, або іншому місці, визначеному керівником;
2) з'являтися перед керівником або іншим вказаним поліцейським у визначені проміжки часу, але не частіше ніж чотири рази на добу.

Стаття 134c.

Покарання у вигляді попередження про неповну службову відповідність займаній посаді означає вказівку покараному на неналежну поведінку та попередження його, що якщо він знову вчинить дисциплінарний проступок, то може бути призначений на нижчу службову посаду у дисциплінарному порядку або покараний суворішим дисциплінарним покаранням.

Стаття 134d.

1. Покарання у вигляді призначення на нижчу службову посаду означає відкликання або звільнення із займаної службової посади та визначення або призначення на службову посаду, що є нижчою від займаної. Призначення покарання у вигляді призначення на нижчу службову посаду має наслідком втрату прав, про які йшла мова в абз. 3 ст. 6e та абз. 2 ст. 103.

2. До зняття покарання у вигляді призначення на нижчу службову посаду поліцейського не можна визначити або призначити на вищу службову посаду.

Стаття 134e.

1. Покарання у вигляді пониження у званні означає пониження поліцейського звання.

2. Покарання у вигляді пониження у званні можна призначити тільки одночасно з покаранням у вигляді призначення на нижчу службову посаду або покарання у вигляді звільнення зі служби.

Стаття 134f.

Покарання у вигляді звільнення зі служби означає звільнення зі служби у Поліції.

Стаття 134g.

1. За вчинений дисциплінарний проступок можна призначити тільки одне дисциплінарне покарання.

2. За вчинення кількох дисциплінарних проступків можна призначити одне дисциплінарне покарання, відповідно суворіше.

3. Положення абз. 1 та 2 застосовуються із застереженням абз. 2 ст. 134e.

Стаття 134h.

1. Призначене покарання має бути співмірним вчиненому дисциплінарному проступку та ступеню провини, зокрема має враховувати обставини вчинення дисциплінарного проступку, його наслідки, у тому числі наслідки для служби, вид та ступінь порушення обов'язків, покладених на обвинуваченого, мотиви діяльності, поведінку обвинуваченого перед вчиненням дисциплінарного проступку та після його вчинення, а також попередній хід служби.

2. На посилення покарання впливають такі обставини вчинення дисциплінарного проступку:

1) дія з мотивацією, що заслуговує особливого засудження, або у стані після споживання алкоголю або іншого засобу з подібною дією;
2) вчинення дисциплінарного проступку поліцейським до зняття призначеного йому дисциплінарного покарання;
3) серйозні наслідки дисциплінарного проступку, особливо суттєве порушення виконання завдань Поліції або завдання шкоди репутації Поліції;
4) дія у присутності підвладного, спільно з ним або на його шкоду.

3. На пом'якшення покарання впливають такі обставини вчинення дисциплінарного проступку:

1) ненавмисність його вчинення;
2) докладення поліцейським зусиль щодо зменшення його наслідків;
3) відсутність належного професійного досвіду або достатніх професійних вмінь;
4) добровільне повідомлення дисциплінарного керівника про вчинення дисциплінарного проступку до відкриття дисциплінарного провадження.

4. Дисциплінарний керівник бере до уваги обставини, про які йшла мова в абз. 1–3, виключно щодо поліцейського, якого вони стосуються.

Стаття 134i.

1. Дисциплінарний керівник, якщо виникає обґрунтоване припущення про вчинення поліцейським дисциплінарного проступку:

1) відкриває дисциплінарне провадження:
   a) з власної ініціативи,
   b) за поданням безпосереднього керівника поліцейського,
   c) за розпорядженням вищого керівника,
   d) на вимогу суду або прокуратора;
2) може відкрити дисциплінарне провадження за поданням потерпілого.

2. Вищий дисциплінарний керівник може відкрити або перейняти дисциплінарне провадження до прийняття ухвали, якщо за його оцінкою це необхідно з огляду на характер справи.

3. У випадку, про який ішла мова в пп. d п. 1 та п. 2 абз. 1, дисциплінарний керівник повідомляє відповідно суд або прокуратора або потерпілого про відкриття дисциплінарного провадження та результат цього провадження, пересилаючи виписку з прийнятої ухвали або постанови. Матеріали, передані судом, прокуратором або потерпілим, включають в акти дисциплінарного провадження.

4. Якщо виникають сумніви щодо вчинення дисциплінарного проступку, його правової кваліфікації або особи, до відкриття дисциплінарного провадження дисциплінарний керівник наказує провести з'ясовуючі дії. Ці дії слід закінчити у 30-денний строк.

5. Дисциплінарне провадження відкривається з дня видання постанови про відкриття дисциплінарного провадження. Поліцейського, щодо якого видано постанову про відкриття дисциплінарного провадження, вважають обвинуваченим.

6. Постанова про відкриття дисциплінарного провадження містить:
1) означення дисциплінарного керівника;
2) дату видання постанови;
3) звання, ім'я та прізвище, а також службову посаду обвинуваченого;
4) опис дисциплінарного проступку, який ставиться у вину обвинуваченому, разом з його правовою кваліфікацією;
5) фактичне обґрунтування дисциплінарного проступку, який ставиться у вину;
6) означення дисциплінарного представника, який веде провадження;
7) підпис із зазначенням звання, імені та прізвища дисциплінарного керівника;
8) викладення прав, якими користується обвинувачений у ході дисциплінарного провадження.

Стаття 135.

1. Дисциплінарне провадження не відкривається, а відкрите закривається:
1) якщо з'ясовуючі дії не підтвердили вчинення дисциплінарного проступку;
2) після закінчення строків, визначених в абз. 4 та 5;
3) у разі смерті поліцейського;
4) якщо у цій самій справі було прийнято дисциплінарну ухвалу, яка набрала законної сили, або ведеться дисциплінарне провадження.

2. Постанова про відмову у відкритті дисциплінарного провадження, а також ухвала про закриття дисциплінарного провадження вручається потерпілому, якщо він подав заяву про відкриття дисциплінарного провадження. На постанову про відмову у відкритті дисциплінарного провадження, а також на ухвалу про закриття цього провадження потерпілий може подати відповідно скаргу або апеляцію, у 7-денний строк з дня їх вручення.

3. Дисциплінарне провадження не відкривається після закінчення 90 днів з дня одержання дисциплінарним керівником повідомлення про вчинення дисциплінарного проступку.

4. Дисциплінарне покарання не можна призначити після закінчення року з дня вчинення дисциплінарного проступку. Зупинення дисциплінарного провадження зупиняє перебіг цього строку.

5. Якщо дисциплінарним проступком є діяння, яке несе одночасно ознаки злочину або проступку, або фінансового злочину, або фінансового проступку, закінчення строку, визначеного в абз. 4, не може настати до закінчення строків давності за цими злочинами або проступками.

6. У разі видання ухвали про покарання у першій інстанції до закінчення року з дня відкриття дисциплінарного провадження це

провадження вважається закінченим після спливу строку на подання апеляції, а якщо подано апеляцію – з моменту постановлення ухвали вищим дисциплінарним керівником.

Стаття 135a.

1. Дисциплінарне провадження, а також з'ясовуючі дії, про які йшла мова в абз. 4 ст. 134i, веде дисциплінарний представник.

2. Дисциплінарний керівник визначає дисциплінарних представників на строк 4 роки з-поміж поліцейських на безстроковій службі.

3. Дисциплінарний керівник для ведення дисциплінарного провадження, а також з'ясовуючих дій, про які йшла мова в абз. 4 ст. 134i, визначає дисциплінарного представника у званні:

1) не менш ніж молодшого аспіранта, якщо провадження має стосуватися поліцейського, який має звання у корпусі рядових, підофіцерів або аспірантів;
2) не менш ніж підкомісара, якщо провадження має стосуватися поліцейського, який має звання підкомісара, комісара або надкомісара, або поліцейського зі званням, про яке йшла мова у п. 1;
3) не менш ніж підінспектора, якщо провадження має стосуватися поліцейського, який має звання підінспектора або вище, або поліцейського зі званням, про яке йшла мова у п. 2.

Стаття 135b.

1. Дисциплінарний керівник відкликає дисциплінарного представника у випадках:

1) виникнення обставин, які становлять підставу звільнення його зі служби у Поліції;
2) покарання його дисциплінарним покаранням, що набрало законної сили;
3) переведення його в іншу організаційну одиницю Поліції, не підпорядковану безпосередньо дисциплінарному начальникові.

2. Дисциплінарний представник, за згодою дисциплінарного керівника, може скористатися допомогою іншого дисциплінарного представника при здійсненні доказових дій.

Стаття 135c.

1. Дисциплінарний керівник або дисциплінарний представник підлягають усуненню від участі у дисциплінарному провадженні, якщо:

1) справа стосується його безпосередньо;
2) він є чоловіком (дружиною), родичем або свояком обвинуваченого або потерпілої від нього особи у розумінні положень Кодексу карного провадження;
3) він був свідком діяння;
4) між ним й обвинуваченим або особою, потерпілою від обвинуваченого, мають місце особисті відносини, що можуть викликати сумніви в його безсторонності.

2. Дисциплінарного керівника та дисциплінарного представника можна усунути від участі у дисциплінарному провадженні також з інших обґрунтованих причин.

3. Про обставини, що обґрунтовують усунення від участі у дисциплінарному провадженні, дисциплінарний керівник та дисциплінарний представник повідомляють невідкладно відповідно вищого дисциплінарного керівника та дисциплінарного керівника.

4. Усунення дисциплінарного керівника та дисциплінарного представника від участі у дисциплінарному провадженні може відбутися також за поданням обвинуваченого або його захисника, якщо такого було встановлено.

5. Дисциплінарний керівник видає постанову про усунення або відмову в усуненні дисциплінарного представника від участі у дисциплінарному провадженні.

6. Вищий дисциплінарний керівник видає постанову про усунення або про відмову в усуненні дисциплінарного керівника від участі у дисциплінарному провадженні.

Стаття 135d.

1. У разі усунення дисциплінарного керівника від участі у дисциплінарному провадженні на підставі абз. 1 та 2 ст. 135c дисциплінарне провадження переймає вищий дисциплінарний керівник або визначає дисциплінарного керівника з рівнозначної організаційної одиниці Поліції.

2. У разі усунення Головного Коменданта Поліції від участі у дисциплінарному провадженні на підставі абз. 1 та 2 ст. 135c дисциплінарне провадження переймає один із його заступників.

3. У разі усунення дисциплінарного представника від участі у дисциплінарному провадженні на підставі абз. 1 та 2 ст. 135c дисциплінарне провадження переймає у своє ведення інший визначений дисциплінарний представник.

4. До часу видання дисциплінарним керівником постанови про усунення дисциплінарний представник виконує виключно невідкладні дії.

Стаття 135e.

1. Дисциплінарний представник збирає доказовий матеріал та виконує дії, необхідні для з'ясування справи. Зокрема, допитує свідків, обвинуваченого, одержує від нього пояснення, виконує огляд. Про ці дії він складає протоколи. Дисциплінарний представник може також наказати проведення відповідних досліджень.

2. Про інші дії, ніж згадані в абз. 1, складається протокол, якщо цього вимагає спеціальний припис або дисциплінарний керівник чи дисциплінарний представник визнає це за потрібне. В інших випадках можна обмежитися складенням службової записки.

3. Протокол повинен містити:

1) означення дії, її часу та місця, осіб, якій беруть у ній участь або присутні, а також характер їхньої участі;
2) опис перебігу дії;
3) у міру потреби:
   a) зазначення інших обставин, що стосуються перебігу дії,
   b) заяви та висновки учасників дії,
   c) ознайомлення з правами та обов'язками.

4. Пояснення, зізнання, заяви та висновки, а також виявлення певних обставин дисциплінарним представником або керівником організаційної одиниці Поліції, про якого йшла мова в абз. 8, записують у протоколі якомога докладніше, а особи, які беруть участь у дії, мають право вимагати запису у протоколі з повною докладністю всього, що стосується їхніх прав та інтересів.

5. Особи, які беруть участь у дії, з якої складається протокол, а також присутні особи, після ознайомлення зі змістом протоколу, підписують кожну його сторінку. Відмову в ознайомленні зі змістом протоколу, а також відмову або відсутність підпису будь-якої особи слід зазначити у протоколі.

6. Дисциплінарний представник у ході провадження видає постанови, якщо їх видання не віднесено до компетенції дисциплінарного керівника.

7. Постанова, видана у ході провадження, за винятком постанови про відкриття дисциплінарного провадження, повинна містити:

1) означення дисциплінарного представника або дисциплінарного керівника, який видає постанову;
2) дату видання постанови;
3) правову підставу видання постанови;
4) звання, ім'я та прізвище, а також службову посаду обвинуваченого;
5) рішення;
6) фактичне та правове обґрунтування;
7) зазначення, чи належиться право подання оскарження та за якою процедурою;
8) підпис із зазначенням звання, імені та прізвища видавача постанови.

8. У разі необхідності виконати дії поза місцевістю, де ведеться дисциплінарне провадження, дисциплінарний керівник може звернутися за їх виконанням до керівника організаційної одиниці Поліції, відповідної за місцем, у якому виконано дію.

9. Якщо діяння, що є предметом дисциплінарного провадження, є або було предметом іншого провадження, у тому числі підготовчого провадження, дисциплінарний керівник може звернутися до відповідного органу за наданням актів цього провадження повністю або частково. За згодою цього органу потрібні виписки або витяги з наданих актів залучають до актів дисциплінарного провадження.

10. Якщо зібраний доказовий матеріал це обґрунтовує, дисциплінарний керівник видає постанову про зміну або доповнення обвинувачень.

Стаття 135f.

1. У ході дисциплінарного провадження обвинувачений має право на:

1) відмову надавати пояснення;
2) подавати повідомлення про докази;
3) переглядати акти дисциплінарного провадження, а також робити з них нотатки, із застереженням абз. 2;
4) (*вилучено*)
4a) призначення захисника, яким може бути поліцейський, адвокат або правовий радник;
5) подання дисциплінарному керівнику скарг на постанови, видані у ході провадження дисциплінарним представником, у 3-денний строк з дня вручення та у випадках, вказаних у законі. Постанови, видані дисциплінарним керівником, оскаржуються до вищого дисциплінарного керівник, із застереженням абз. 4 ст. 135k.

2. Дисциплінарний представник може шляхом видання постанови відмовити у наданні доступу до актів, якщо цього вимагають інтереси дисциплінарного провадження. Постанова може бути оскаржена.

3. Призначення захисника уповноважує його до діяльності у всьому дисциплінарному провадженні, не виключаючи дій після набрання ухвалою законної сили, якщо вона не містить обмежень. Про зміну обсягу повноважень, що дають право на діяльність у дисциплінарному провадженні, або про їх скасування обвинувачений невідкладно повідомляє захисника, а також дисциплінарного представника.

4. Захисник не може виконувати дії, що суперечать інтересам обвинуваченого. Він може відмовитися представляти обвинуваченого у ході дисциплінарного провадження, повідомивши про це обвинуваченого, а також дисциплінарного представника. До часу призначення нового захисника, але не більше ніж протягом 14 днів з дня повідомлення обвинуваченого, захисник зобов'язаний виконувати необхідні дії.

5. Участь захисника у дисциплінарному провадженні не виключає особистої діяльності у ньому обвинуваченого.

6. Ухвали, постанови, повідомлення та інші письмові документи, видані у ході дисциплінарного провадження, вручають обвинуваченому, а також захиснику, якщо його було призначено. У разі вручення обвинуваченому та захиснику у різні строки документа, який може бути оскаржений або на який може бути подано апеляцію, строк подання апеляції або скарги відраховується з дня вручення, яке відбулося раніше.

7. Повідомлення про докази обвинувачений подає у письмовому вигляді дисциплінарному представникові, який приймає рішення про врахування повідомлення або відмовляє, шляхом видання постанови, у врахуванні повідомлення, якщо:

1) обставина, яка має бути доведена, не має значення для вирішення справи або вже доведена згідно з твердженням подавача;
2) доказ непридатний для встановлення даної обставини або його неможливо провести;
3) проведення доказу суперечить закону.

8. Постанова щодо неврахування повідомлення про доказ може бути оскаржена.

9. Відсутність обвинуваченого на службі без поважних причин, звільнення обвинуваченого від службових занять внаслідок хвороби, а також нез'явлення без поважних причин за викликом дисциплінарного представника не зупиняють перебіг дисциплінарного провадження, а дії, у яких передбачено участь обвинуваченого, не проводяться або проводяться у місці його перебування.

10. Участь у доказових діях, а також ознайомлення з актами дисциплінарного провадження обвинуваченого, звільненого від службових занять внаслідок хвороби, вимагає згоди лікаря, який встановив тимчасову нездатність обвинуваченого до служби. У разі відсутності можливості сконтактувати з лікарем або зміни лікаря таку згоду може надати лікар, який зараз лікує обвинуваченого, а в дальшій черговості – лікар такої самої спеціальності.

Стаття 135g.

1. Дисциплінарний керівник та дисциплінарний представник зобов'язані досліджу-

вати, а також враховувати обставини, які свідчать як на користь обвинуваченого, так і проти нього.

2. Обвинуваченого вважають невинуватим, поки його вину не буде доведено та визнано ухвалою, що набрала законної сили. Сумніви, які не можна усунути, трактуються на користь обвинуваченого.

Стаття 135h.

1. Доказові дії у дисциплінарному провадженні мають бути закінчені у місячний строк з дня відкриття цього провадження. Вищий дисциплінарний керівник шляхом видання постанови може продовжити строк здійснення доказових дій до 2 місяців.

2. Головний Комендант Поліції шляхом видання постанови може продовжити строк здійснення доказових дій на визначений час більше 2 місяців.

3. Дисциплінарний керівник може зупинити дисциплінарне провадження внаслідок виникнення довготривалої перешкоди, яка унеможливлює ведення провадження. Постанова про зупинення дисциплінарного провадження може бути оскаржена у 7-денний строк з дня вручення постанови. Якщо дисциплінарне провадження було відкрито з ініціативи потерпілого, оскаржити цю постанову може також потерпілий.

4. Дисциплінарний керівник видає постанову про продовження зупиненого дисциплінарного провадження після зникнення перешкоди, про яку йде мова в абз. 3.

Стаття 135i.

1. Дисциплінарний представник, після здійснення доказових дії та вирішення, що було з'ясовано всі істотні обставини справи, ознайомлює обвинуваченого з актами дисциплінарного провадження.

2. Захисник може ознайомитися з актами дисциплінарного провадження, про які йшла мова в абз. 1, не пізніше ніж до дня ознайомлення обвинуваченого з цими актами.

3. Дія з ознайомлення з актами дисциплінарного провадження оформлюється протоколом.

4. Відмова ознайомлення з актами провадження або проставлення підпису, що підтверджує цю обставину, не зупиняє провадження. Дисциплінарний представник зазначає про відмову в актах провадження.

5. Обвинувачений має право у 3-денний строк з дня ознайомлення з актами дисциплінарного провадження подати заяву про їх доповнення. Видана дисциплінарним представником постанова про відмову в доповненні актів дисциплінарного провадження може бути оскаржена обвинуваченим.

6. Обвинувачений має право у 3-денний строк з дня ознайомлення з доповненими актами дисциплінарного провадження подати заяву про їх доповнення в обсязі, що випливає зі здійснених доказових дій, що доповнюють акти цього провадження.

7. Дисциплінарний представник, після ознайомлення обвинуваченого з актами дисциплінарного провадження, видає постанову про закінчення доказових дій, а також готує звіт, який:

1) вказує особу, яка веде провадження, та дисциплінарного керівника, який видав постанову про відкриття дисциплінарного провадження;
2) вказує обвинуваченого, а також визначає дисциплінарний проступок, у якому його обвинувачують, з описом фактичного стану, встановленим на підставі зібраних доказів;
3) представляє висновки, що стосуються виправдання, відмови від покарання або визначення покарання, або закриття провадження.

Стаття 135j.

1. На підставі оцінки зібраного у дисциплінарному провадженні доказового матеріалу дисциплінарний керівник видає ухвалу про:

1) виправдання або
2) відмову від покарання, або
3) покарання, або
4) закриття провадження.

2. Ухвала повинна містити:

1) означення дисциплінарного керівника;
2) дату видання ухвали;

3) звання, ім'я та прізвище, а також службову посаду обвинуваченого;
4) опис дисциплінарного проступку, у якому обвинувачується обвинувачений, а також його правова кваліфікація;
5) рішення про виправдання, визнання вини та відмову від покарання або призначення дисциплінарного покарання, або закриття дисциплінарного провадження;
6) фактичне та правове обґрунтування ухвали;
7) повідомлення про право, строк та процедуру складення апеляції;
8) підпис, із зазначенням звання, імені та прізвища дисциплінарного керівника, а також печатку організаційної одиниці Поліції.

3. Дисциплінарний керівник відхиляє постанову, про яку йшла мова в абз. 7 ст. 135i, а також передає акти справи дисциплінарному представникові для доповнення, якщо виявляє, що було з'ясовано всі обставини справи.

4. Дисциплінарний керівник закриває дисциплінарне провадження у випадках, про які йшла мова в абз. 1 ст. 135, або коли воно стало безпредметним з іншої причини.

5. Дисциплінарний керівник може відмовитися від покарання, якщо ступінь вини або ступінь шкідливості дисциплінарного проступку для служби є незначним, а особисті властивості та умови поліцейського, а також дотеперішній перебіг служби підтверджують припущення, що попри відмову від покарання він дотримуватиметься службової дисципліни, а також засад професійної етики.

6. Ухвала, про яку йшла мова в абз. 1, разом з обґрунтуванням складається у письмовому вигляді не пізніше ніж у 14-денний строк з дня видання постанови про закінчення доказових дій.

7. Ухвала, про яку йшла мова в абз. 1, невідкладно вручається обвинуваченому.

8. Якщо дисциплінарний керівник, про якого йшла мова в абз. 2 та 3 ст. 133, вирішить, що слід призначити дисциплінарне покарання, призначати яке він не уповноважений, рішення у цій справі разом з актами дисциплінарного провадження пересилає дисциплінарному керівнику, уповноваженому призначати це покарання.

9. У разі заміру призначити покарання у вигляді звільнення зі служби у Поліції дисциплінарний начальник, до видання дисциплінарної ухвали, викликає обвинуваченого на рапорт з метою його вислухати. У рапорті бере участь дисциплінарний представник. Про термін рапорту слід повідомити правління відповідної місцевої організації професійної спілки поліцейських. Представник правління може брати участь у рапорті, якщо обвинувачений не заперечуватиме. Обвинуваченому вручають звіт у строк, який дає можливість ознайомитися з ним до рапорту.

10. Положення абз. 9 не застосовується у випадку:
1) тимчасового арешту обвинуваченого;
2) відмови обвинуваченого з'явитися на рапорт або його відсутності без поважних причин у призначений термін рапорт;
3) виникнення іншої перешкоди, через яку обвинувачений не має можливості з'явитися на рапорт у 14-денний строк 14 днів з дня вручення постанови про закінчення доказових дій.

Стаття 135k.

1. Дисциплінарне провадження є двоінстанційним. На ухвалу, видану у першій інстанції, обвинувачений може подати апеляцію у 7-денний строк з дня вручення ухвали.

2. Апеляція подається вищому дисциплінарному керівнику за посередництвом керівника, який видав ухвалу у першій інстанції.

3. Вищий дисциплінарний керівник відмовляє у прийнятті апеляції, шляхом видання постанови, якщо її було подано після закінчення строку, або неуповноваженою особою, або вона є неприпустимою. Постанова у цій справі є остаточною.

4. Якщо ухвалу або постанову у першій інстанції видав Головний Комендант Поліції, права на оскарження або апеляцію немає. Проте обвинувачений може у строк, про який ішла мова в абз. 1, звернутися до Головного Коменданта Поліції із заявою про пере-

гляд справи. До цієї заяви застосовуються за аналогією приписи, що стосуються апеляцій на ухвали.

Стаття 135l.

1. В апеляційному провадженні розгляд справи відбувається на підставі фактичного стану, встановленого у дисциплінарному провадженні. Якщо це необхідно для правильного видання ухвали, вищий дисциплінарний керівник може доповнити доказовий матеріал, доручивши дисциплінарному представникові, що веде дисциплінарне провадження, виконати доказові дії, визначивши їх обсяг.

2. З матеріалами, одержаними в результаті доказових дій, про які йшла мова в абз. 1, дисциплінарний представник ознайомлює обвинуваченого. У 3-денний строк з дня ознайомлення обвинувачений має право викласти вищому дисциплінарному керівникові, про якого йшла мова в абз. 1, зауваження стосовно проведених доказових дій. Положення абз. 1–4 ст. 135i застосовуються за аналогією

Стаття 135m.

1. Вищий дисциплінарний керівник у 7-денний строк з дня подання апеляції може скликати комісію для вивчення оскаржуваної ухвали (далі – «комісія»). У разі подання апеляції на ухвалу про призначення покарання, про яке йде мова в п. 4–6 ст. 134, вищий дисциплінарний керівник зобов'язаний скликати комісію.

2. Комісія складається з трьох офіцерів на безстроковій службі, двох з яких визначає вищий дисциплінарний керівник, а одного - відповідне воєводське правління професійної спілки поліцейських, із застереженням абз. 3.

3. Про призначення представника професійної спілки у склад комісії голова воєводського правління професійної спілки поліцейських повідомляє вищого дисциплінарного керівника у 3 денний строк з дня отримання повідомлення про скликання такої комісії. У разі непризначення представника професійної спілки третього члена комісії призначає вищий дисциплінарний керівник.

4. Вищий дисциплінарний керівник призначає голову з-поміж членів комісії.

5. Положення абз. 1–3 ст. 135c застосовуються за аналогією до членів комісії.

6. Комісія може вислухати дисциплінарного представника, обвинуваченого або його захисника.

7. Нез'явлення правильно повідомлених: дисциплінарного представника, обвинуваченого або його захисника – не зупиняє розгляду справи.

8. Комісія може звернутися до вищого дисциплінарного керівника про доповнення доказового матеріалу у порядку абз. 1 ст. 135l.

Стаття 135n.

1. Про проведені дії комісія складає звіт разом із висновком, що стосується способу вирішення апеляції.

2. Комісія представляє вищому дисциплінарному керівнику звіт, про який ішла мова в абз. 1, протягом 21 дня з дня її скликання.

3. Розгляд апеляції вищим дисциплінарним керівником повинен відбутися у строк 14 днів з дня надходження апеляції, а в разі скликання комісії – у строк 7 днів з дня отримання звіту, про який ішла мова в абз. 1.

4. Вищий дисциплінарний керівник може оскаржену ухвалу:

1) залишити в силі або
2) скасувати повністю або частково і в цих межах виправдати обвинуваченого, відмовитися від покарання або призначити інше покарання, або, скасовуючи цю ухвалу, – закрити дисциплінарне провадження у першій інстанції, або
3) скасувати повністю та передати справу на новий розгляд дисциплінарним керівником, якщо вирішення справи вимагає проведення доказових дій повністю або значною мірою.

5. Апеляційне провадження закривається у разі відкликання апеляції.

6. В апеляційному провадженні вищий дисциплінарний керівник не може призначити суворіше дисциплінарне покарання, хіба що оскаржена ухвала разюче порушує закон або інтереси служби.

Стаття 135o.

1. Ухвала або постанова набирає законної сили:

1) після закінчення строку на подання апеляції або оскарження, якщо апеляції або оскарження не подано;
2) у день видання ухвали або постанови апеляційним органом.

2. Дисциплінарний керівник після набрання ухвалою або постановою законної сили невідкладно виконує призначене покарання. У разі призначення покарання у вигляді заборони покидати визначене місце перебування дисциплінарний керівник визначає термін початку та закінчення покарання й одночасно повідомляє про це покараного.

3. Керівник, компетентний у кадрових питаннях, після набрання ухвалою законної сили невідкладно виконує покарання у вигляді повідомлення про неповну службову відповідність займаній посаді.

4. Керівник, про якого йшла мова в абз. 3, після набрання ухвалою законної сили невідкладно виконує покарання у вигляді: призначення на нижчу службову посаду, пониження у званні або звільнення зі служби шляхом видання кадрового наказу відповідно про: звільнення або відкликання покараного з досі займаної службової посади та призначення або визначення його на нижчу службову посаду, пониження у званні або звільнення покараного поліцейського зі служби. Положення абз. 2 ст. 134e застосовується за аналогією.

5. Ухвала про відмову від покарання або про покарання, яка набрала законної сили, а постанова про відмову від відкриття дисциплінарного провадження, яка набрала законної сили, включається до особових справ поліцейського.

Стаття 135p.

1. У межах, не врегульованих цим законом, до дисциплінарного провадження застосовуються за аналогією положення Кодексу карного провадження, що стосуються викликів, строків, вручень та свідків, за винятком можливості накладання адміністративних покарань. У дисциплінарному провадженні до свідків не застосовується також ст. 184 Кодексу карного провадження.

2. Про звільнення від надання свідчень або відповідей на запитання особи, що перебуває з обвинуваченим в особливо близьких особистих відносинах, приймає рішення дисциплінарний представник. Відмову у звільненні від надання свідчень або відповідей на запитання може бути оскаржено у 3-денний строк 3 з дня вручення постанови.

Стаття 135q.

1. Зняття дисциплінарного покарання означає визнання покарання таким, що не накладалося.

2. Дисциплінарні покарання підлягають зняттю після закінчення:

1) 6 місяців з дня набрання законної сили ухвалою про призначення покарання у вигляді догани або покарання у вигляді заборони покидати визначене місце перебування;
2) 12 місяців з дня набрання законної сили ухвалою про призначення покарання у вигляді попередження про неповну службову відповідність займаній посаді;
3) 18 місяців з дня набрання законної сили ухвалою про призначення покарання у вигляді призначення на нижчу службову посаду.

3. У разі бездоганної служби, визнаної у службовій оцінці, дисциплінарний керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, може зняти дисциплінарне покарання до закінчення строку, визначеного в абз. 2, але не раніше, ніж після закінчення:

1) 3 місяців з дня ухвали про покарання у вигляді догани або покарання у вигляді заборони покидати визначене місце перебування;
2) 6 місяців з дня ухвали про покарання у вигляді попередження про неповну службову відповідність займаній посаді;
3) 12 місяців з дня ухвали про покарання у вигляді призначення на нижчу службову посаду.

4. За проявлену мужність або відвагу, а також за значні досягнення у виконанні служ-

бових завдань дисциплінарний керівник, про якого йшла мова в абз. 1 ст. 32, може у будь-який час зняти дисциплінарне покарання.

5. Якщо поліцейського буде знову покарано до зняття дисциплінарного покарання, строк, необхідний для зняття невідбутого покарання, починає відраховуватися заново з дня ухвали про нове покарання.

6. У разі одночасного виконання більш ніж одного дисциплінарного покарання зняття покарань відбувається з закінченням строку, передбаченого для суворішого покарання.

7. Зняття дисциплінарного покарання тягне за собою усунення з особових справ поліцейського ухвали про покарання. Ухвала про відмову від покарання усувається з особових справ після закінчення 6 місяців з дня набранням нею законної сили, положення абз. 3 та 4 застосовуються за аналогією.

Стаття 135r.

1. Дисциплінарне провадження закінчене ухвалою, що набрала законної сили, поновлюється, якщо:

1) докази, на підставі яких було встановлено істотні для справи обставини, виявилися фальшивими;
2) було розкрито істотні для справи обставини, які не були відомі у ході дисциплінарного провадження;
3) ухвалу було видано з порушенням чинних приписів, якщо це могло мати вплив на зміст ухвали;
4) ухвалу було видано на підставі іншого рішення або ухвали суду, які згодом було скасовано або змінено.

2. Дисциплінарне провадження поновлюється за поданням покараного або обвинуваченого, або у разі його смерті за поданням члена сім'ї, який має право на сімейну пенсію, якщо в результаті ухвали Конституційного Суду втратило чинність або було змінено законодавче положення, що було підставою видання дисциплінарної ухвали.

3. У випадку, про який ішла мова в абз. 2, заява про поновлення подається у місячний строк з дня набрання чинності ухвалою Конституційного Суду.

4. Дисциплінарне провадження не поновлюється на шкоду покараного після зняття караності дисциплінарного проступку.

5. Дисциплінарне провадження не поновлюється після закінчення 5 років з дня набрання законної сили ухвалою.

6. Дисциплінарний керівник, який видав дисциплінарну ухвалу, що набрала законної сили, поновлює дисциплінарне провадження зі службового обов'язку або за поданням покараного або обвинуваченого або, у разі його смерті, за поданням члена сім'ї, який має право на сімейну пенсію. Про поновлення дисциплінарного провадження зі службового обов'язку повідомляють покараного або обвинуваченого або, у разі його смерті, члена сім'ї, який має право на сімейну пенсію.

7. Заява про поновлення дисциплінарного провадження подається дисциплінарному керівнику, який видав ухвалу у першій інстанції, у строк 30 днів з дня, у який обвинувачений дізнався про обставину, що становить підставу для поновлення провадження.

8. Якщо причиною поновлення провадження є діяльність дисциплінарного керівника, про якого йшла мова в абз. 6, рішення про поновлення приймає вищий дисциплінарний керівник.

9. Постанова про відмову у поновленні дисциплінарного провадження може бути оскаржена покараним, а також членом сім'ї, який має право на сімейну пенсію, про якого йшла мова в абз. 6, до вищого дисциплінарного керівника у 7-денний строк з дня вручення, при тому що на постанову, видану Головним Комендантом Поліції, може бути лише в такий самий строк подано заяву про перегляд справи.

Стаття 135s.

1. Після поновлення дисциплінарного провадження виконуються доказові дії, обмежені причинами поновлення, а після їх закінчення, відповідно до зроблених висновків, видається ухвала, яка:

1) скасовує попередню ухвалу та встановлює виправдання покараного або закриття дисциплінарного провадження, або

2) змінює попередню ухвалу та встановлює інше дисциплінарне покарання, або
3) відмовляє у скасуванні попередньої ухвали.

2. Зміна попередньої ухвали та призначення іншого дисциплінарного покарання не може відбутися після припинення караності дисциплінарного проступку.

3. Встановлення суворішого покарання, ніж раніше призначене, можливе тільки тоді, коли поновлення відбувається зі службового обов'язку та призначене покарання є разюче неспівмірним вчиненому дисциплінарному проступку.

4. Якщо внаслідок поновлення провадження встановлено м'якше покарання, наслідки раніше призначеного покарання підлягають скасуванню, а в разі встановлення суворішого покарання його виконання розпочинається з дня призначення.

5. На ухвалу та постанову, видані у порядку поновлення дисциплінарного провадження, покараний або обвинувачений, а в разі його смерті член сім'ї, який має право на сімейну пенсію, має право подати апеляцію або скаргу вищому дисциплінарному керівнику у 7-денний строк з дня вручення, при тому що на ухвали та постанови, видані Головним Комендантом Поліції, може бути лише в такий самий строк подано заяву про перегляд справи. Положення абз. 4–6 ст. 135n застосовуються за аналогією.

6. Строк зняття покарання, зміненого внаслідок поновлення провадження, відраховується з дня набрання законної сили ухвалою про призначення нового покарання. У строк для зняття нового покарання враховується строк для зняття, який минув від набрання законної сили ухвалою про призначення покарання у дотеперішньому вигляді.

Статті 136, 137 (*вилучені*)

Стаття 138.

На ухвалу та постанову, що закінчує дисциплінарне провадження, поліцейський має право подати скаргу до адміністративного суду.

Стаття 139.

Міністр, відповідальний за внутрішні справи, повинен визначити шляхом видання наказу докладну процедуру виконання дій, пов'язаних з дисциплінарним провадженням щодо поліцейських, у тому числі обіг документів, пов'язаних з дисциплінарним провадженням, виправлення письмових та бухгалтерських помилок, а також інших очевидних помилок, а також має визначити зразки постанов та інших документів, які готуються у дисциплінарному провадженні, маючи на увазі ефективність провадження.

Статті 140, 141 (*вилучені*)

Стаття 141a.

Положення § 18 ст. 115, а також ст. 318 та 344 Карного кодексу застосовуються за аналогією до службовців Поліції.

Статті 142–144 (*вилучені*)

Стаття 144a.

Не вчиняє злочину той, хто будучи на це уповноваженим, виконує дії, визначені в абз. 1 та 2 ст. 19a, а також той, хто виконує дії, визначені в абз. 1 ст. 19b.

Стаття 145 (*вилучена*)

Розділ 10a. Поліцейські контингенти, виділені для реалізації завдань поза межами держави

Стаття 145a.

1. Поліцейський може бути відряджений для несення служби поза межами держави з метою реалізації завдань, визначених у п. 7 абз. 2 та абз. 3 ст. 1, у поліцейському контингенті, виділеному для участі у:
1) миротворчій місії;
2) акції запобігання терористичним актам або їх наслідкам;
3) рятувальній та пошуковій або гуманітарній акції;
4) поліцейській підготовці та навчаннях;
5) представницьких заходах.

2. Відрядження для несення служби поза межами держави, а також продовження часу

відрядження у випадках, передбачених в п. 1 та 2 абз. 1, відбувається за письмовою згодою поліцейського.

Стаття 145b.

1. Утворення та ліквідацію поліцейського контингенту здійснює:

1) Рада Міністрів – ухвалою у випадку, про який ішла мова в п. 1 абз. 1 ст. 145a;
2) міністр, відповідальний за внутрішні справи – наказом у випадках, про які йшла мова в п. 2 та 3 абз. 1 ст. 145a;
3) Головний Комендант Поліції – рішенням у випадках, про які йшла мова в п. 4 та 5 абз. 1 ст. 145a.

2. В ухвалі, наказі або рішенні, про які йшла мова в абз. 1, визначається зокрема:

1) назва контингенту, його чисельність, а також час перебування поза межами держави;
2) мета направлення контингенту, обсяг його завдань, а також територія діяльності;
3) система керівництва та командування контингентом, а також орган міжнародної організації, якому контингент буде підпорядкований на час операції;
4) органи державної адміністрації, відповідальні за співпрацю з керівними органами відповідної міжнародної організації у сфері керівництва діяльністю контингенту, який виконує завдання поза межами держави;
5) озброєння та оснащення контингенту спеціальними засобами та обладнанням;
6) маршрути та час переміщення контингенту у випадку транзиту.

Стаття 145c.

1. До складу поліцейського контингенту можуть входити працівники Поліції, із застереженням абз. 2.

2. З метою забезпечення зайняття деяких посад у поліцейському контингенті особами, які мають спеціальні кваліфікації, можна працевлаштовувати працівників на засадах, визначених у приписах Кодексу праці.

Стаття 145d.

1. Поліцейські та працівники Поліції, які входять до складу поліцейського контингенту, підлягають на території іноземної держави дисциплінарним та адміністративним приписам, чинним у Республіці Польщі.

2. Особи, про яких ішла мова в абз. 1, зобов'язані дотримуватися права приймаючої держави, а також міжнародного права, обов'язкового для Республіки Польщі.

Стаття 145e.

1. Поліцейський під час відрядження для несення служби у поліцейському контингенті поза межами держави отримує базовий оклад, надбавки до окладу та інші грошові суми, належні на останній займаній службовій посаді, – з врахуванням змін, які виникли за цей час та які впливають на право на оклад та інші виплати або їх розмір.

2. Поліцейському, про якого йшла мова в абз. 1, можуть надаватися надбавки до окладу, виплати у зв'язку з пошкодженням здоров'я, поїздкою та проїздами, а також інші грошові суми, пов'язані з відрядженням, що виплачуються у польській або іноземній валюті.

Стаття 145f.

Рада Міністрів повинна визначити шляхом видання наказу:

1) умови отримання, вид валюти, а також розмір надбавок, виплат та сум, про які йшла мова в абз. 2 ст. 145e, взявши до уваги їх види та обсяг надання з огляду на наявні загрози, тяжкість або місце несення служби, а також функцію, яку виконує поліцейський;
2) права та обов'язки поліцейських, відряджених для несення служби поза межами держави, з врахуванням умов та порядку відряджання поліцейських, випадків їх відкликання до визначеного терміну, а також продовження часу відрядження, а також керівників, компетентних у цих питаннях;
3) докладні принципи працевлаштування у поліцейських контингентах працівників, про яких ішла мова в ст. 145c, та оплати їхньої праці, з врахуванням положень,

що містяться у приписах права про працю, а також специфіки, пов'язаної з працею у поліцейському контингенті, який виконує завдання поза межами держави, зокрема права на закордонну надбавку, виплат, пов'язаних з поїздкою та переїздами, а також інших належних грошових сум, пов'язаних з відрядженням, та відшкодувальних виплат, що випливають з окремих законів;

4) умови отримання послуг охорони здоров'я, про які йде мова в абз. 2 ст. 42 закону про послуги охорони здоров'я, що фінансуються з публічних коштів від 27 серпня 2004 р., поліцейськими та працівниками, про яких ішла мова в ст. 145c, у зв'язку з травмами, отриманими під час виконання ними завдань поза межами держави, а також спосіб та порядок фінансування витрат, беручи до уваги засади та спосіб витрачання публічних коштів;
5) докладні принципи та порядок фінансування та діяльності поліцейського контингенту, у тому числі його оснащення та перевезення, з врахуванням приписів про публічні фінанси.

Стаття 145g.

1. Видатки, пов'язані з участю поліцейських контингентів поза межами держави, фінансуються з державного бюджету, у частині міністра, відповідального за внутрішні справи.

2. Якщо фінансові засоби на цю мету не були передбачені у бюджеті міністра, відповідального за внутрішні справи, їх забезпечує Рада Міністрів.

Розділ 10b. Реалізація спільних дій на території держав-членів Європейського Союзу

Стаття 145h.

Поліцейські та працівники Поліції уповноважені виконувати службові обов'язки на території іншої держави-члена Європейського Союзу, з метою реалізації завдань:

1) у формі спільних патрулів або іншого виду спільних операцій з метою охорони порядку та публічної безпеки, а також запобігання злочинності, про які йде мова в ст. 17 рішення Ради 2008/615/ JHA у питанні інтенсифікації транскордонної співпраці, зокрема у боротьбі з тероризмом та транскордонною злочинністю від 23 червня 2008 р. (далі – «рішення Ради 2008/615/JHA»);
2) у формі надання підтримки у зв'язку з зібраннями, масовими заходами або подібними подіями, стихійними лихами, а також складними аваріями з метою охорони порядку та публічної безпеки, а також запобігання злочинності, про що йде мова в ст. 18 рішення Ради 2008/615/JHA;
3) у рамках надання допомоги спеціальним підрозділом швидкого реагування, про який іде мова у рішенні Ради 2008/617/ JHA у питанні підвищення ефективності співпраці між спеціальними підрозділами швидкого реагування держав-членів Європейського Союзу у кризових ситуаціях від 23 червня 2008 р.

Стаття 145i.

Про виконання службових обов'язків поліцейськими або працівниками Поліції на території іншої держави-члена Європейського Союзу, а також визначення умов виконання цих обов'язків постановляє:

1) Головний Комендант Поліції – рішенням у випадку, про який ішла мова в п. 1 ст. 145h;
2) міністр, відповідального за внутрішні справи, – наказом у випадках, про які йшла мова в п. 2 та 3 ст. 145h.

Розділ 10c. Контактні пункти обміну інформацією з державами-членами Європейського Союзу, а також внутрішньопольське бюро у справах повернення майна

Стаття 145j.

1. Головний Комендант Поліції виконує завдання:

1) внутрішньопольського контактного пункту у справах обміну даними про профілі ДНК, про який іде мова в абз. 1 ст. 6 рішення Ради 2008/615/ JHA;

2) внутрішньопольського контактного пункту у справах обміну дактилоскопічними даними з автоматизованих систем дактилоскопічної ідентифікації, про який іде мова в абз. 1 ст. 11 рішення Ради 2008/615/ ЈНА;
3) внутрішньопольського контактного пункту у справах співпраці при обміні реєстраційними даними наземних транспортних засобів, про який іде мова в абз. 2 ст. 12 рішення Ради 2008/615/ ЈНА;
4) внутрішньопольського контактного пункту у справах обміну персональними та неперсональними даними, про який іде мова в ст. 15 рішення Ради 2008/615/ЈНА;
5) контактного пункту, про який іде мова в абз. 1 ст. 17 рішення Ради 2008/616/ ЈНА у питанні втілення в життя рішення 2008/615/ЈНА у питанні інтенсифікації транскордонної співпраці, особливо у боротьбі з тероризмом та транскордонною злочинністю.

2. До завдань внутрішньопольського контактного пункту, про який ішла мова в п. 1 абз. 1, належить:
1) надання контактним пунктам держав-членів Європейського Союзу, для автоматичних пошуків, референтних даних, що охоплюють виключно профілі ДНК, встановлені на підставі некодуючої частини ДНК, а також індивідуальні ідентифікаційні означення з автоматизованої системи збирання та обробки профілів ДНК, що діє у рамках бази даних ДНК, про яку йде мова в ст. 21а, які збираються з метою викривання осіб, які вчиняють злочини, їх переслідування, запобігання злочинності або боротьби з нею, за винятком даних, щодо яких компетентні суб'єкти застерегли, що вони не підлягають міжнародному обміну;
2) виконання, за розпорядженням суб'єктів, згаданих в абз. 2 ст. 1 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав-членів Європейського Союзу, пошуків у базах даних ДНК, доступ до яких надається контактними пунктами у справах обміну даних про профілі ДНК інших держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р.;
3) співпраця з контактним пунктом, про який ішла мова в абз. 1 ст. 4 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав — членів Європейського Союзу, у рамках надання доступу, обробки та обміну даними про профілі ДНК від 16 вересня 2011 р.

3. До завдань внутрішньопольського контактного пункту, про який ішла мова в п. 2 абз. 1, належить:
1) надання контактним пунктам держав-членів Європейського Союзу доступу до автоматичних пошуків, референтних даних, що охоплюють виключно дактилоскопічні дані, а також індивідуальні ідентифікаційні означення з автоматизованої системи дактилоскопічної ідентифікації, що діє у рамках Центральної дактилоскопічної реєстратури, які зібрані з метою викриття осіб, які вчиняють злочини, їх переслідування, запобігання злочинності або боротьби з нею, за винятком даних, щодо яких компетентні суб'єкти застерегли, що вони не підлягають міжнародному обміну;
2) виконання, за розпорядженням суб'єктів, згаданих в абз. 2 ст. 1 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав-членів Європейського Союзу, пошуків в автоматизованих системах дактилоскопічної ідентифікації, доступ до яких надають контактні пункти у справах обміну дактилоскопічними даними інших держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р.;
3) співпраця з контактним пунктом, про який ішла мова в абз. 1 ст. 4 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав — членів Європейського Союзу, у рамках надання доступу, обробки та обміну дактилоскопічними даними від 16 вересня 2011 р.

4. До завдань внутрішньопольського контактного пункту, про який ішла мова в п. 3 абз. 1, належить:

1) надання доступу у співпраці з міністром, відповідальним за внутрішні справи, контактним пунктам держав-членів Європейського Союзу, до пошуків, даних або відомостей, що містяться в центральному реєстрі наземних транспортних засобів, про який іде мова в ст. 80a закону «Право про дорожній Рух» від 20 червня 1997 р., з метою викриття осіб, які вчиняють злочини, а також інших заборонених діянь, що належать до юрисдикції судів або прокуратури у цих державах;
2) виконання, за розпорядженням суб'єктів, згаданих у ст. 1 абз. 2 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав-членів Європейського Союзу, пошуків у внутрішніх базах реєстраційних даних наземних транспортних засобів, доступ до яких надається контактними пунктами у справах обміну даними про наземні транспортні засоби інших держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р.;
3) співпраця з контактним пунктом, про який ішла мова в абз. 1 ст. 4 закону про обмін інформацією з правоохоронними органами держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р., а також з міністром, відповідальним за внутрішні справи, у рамках надання доступу, обробки та обміну даними про наземні транспортні засоби.

5. До завдань внутрішньопольського контактного пункту, про який ішла мова в п. 4 абз. 1, належить:

1) передання контактним пунктам держав-членів Європейського Союзу інформації, у тому числі персональних даних, у зв'язку з істотними подіями, що мають транскордонні наслідки, отриманої від компетентних органів усередині країни, до статутних завдань яких належить реалізація завдань у сфері запобігання злочинності, а також охорони безпеки та публічного порядку;
2) отримання від контактних пунктів держав-членів Європейського Союзу інформації, про яку йшла мова у п. 1, а також її передача відповідним органам усередині країни, до статутних завдань яких належить реалізація завдань у сфері запобігання злочинності, а також охорони безпеки та публічного порядку.

6. Завдання, про які йшла мова в абз. 2 та 3, Головний Комендант Поліції виконує з допомогою Центральної криміналістичної лабораторії Поліції.

Стаття 145k.

1. Головна Комендатура Поліції виконує завдання внутрішньопольського бюро у справах повернення майна, про яке ішла мова в абз. 1 ст. 1 рішення Ради 2007/845/JHA від 6 грудня 2007 р., що стосується співпраці між бюро у справах повернення майна у державах-членах у галузі викривання та ідентифікації вигоди, що походить зі злочину, або іншого майна, пов'язаного зі злочином.

2. Співпраця, у розумінні положень рішення Ради 2007/845/JHA, між внутрішньопольським бюро у справах повернення майна, про яке йшла мова в абз. 1, і внутрідержавними бюро у справах повернення майна інших держав-членів Європейського Союзу, зокрема у рамках обміну інформацією з метою викривання та ідентифікації вигоди, що походить зі злочину, або іншого майна, пов'язаного зі злочином, а також у рамках обробки цієї інформації, відбувається на засадах та умовах, визначених у законі про обмін інформацією з правоохоронними органами держав-членів Європейського Союзу від 16 вересня 2011 р.

Розділ 11. Перехідні та прикінцеві положення

Стаття 146

1. Від моменту утворення Поліції ліквідується Громадська Міліція.

Стаття 147.

1. Міністр внутрішніх справ організує Поліцію протягом 3 місяців з дня набрання чинності цим законом.

2. Від моменту організації Поліції управління внутрішніх справ підлягають ліквідації.

Статті 148 – 158 (...)

Закон Чеської Республіки про поліцію громади
від 6 грудня 1991 року[1]

Вступні положення

§ 1. (1) Поліція громади є органом громади, який утворює та розпускає представництво громади[2] розпорядженням, що має силу в межах цієї громади.

(2) Поліція громади забезпечує місцеві справи публічного порядку у рамках компетенції громади та виконує інші завдання, якщо так встановлено цим або спеціальним законом.

(3) Поліція громади співпрацює в обсязі, встановленому цим Законом або спеціальним правовим приписом, з Поліцією Чеської Республіки (далі – «поліція»), державними органами та органами територіальних самоврядних одиниць.

(4) Поліція громади, утворена громадою, яка створена містом або статутним містом, а також у столичному місті Празі, позначається «міська поліція».

(5) Поліція громади може виконувати довірені їй завдання і на території іншої громади, якщо так встановлено цим або спеціальним законом.

§ 1a. (1) Поліція громади складається з працівників громади, зарахованих до поліції громади, які:

a) виконують умови пунктів a)-e) абзацу 1 § 4 (далі - «кандидат»);

b) виконують умови абзацу 1 § 4 (далі – «стражник»[3]);

c) не є кандидатом або стражником.

(2) Працівники громади, про яких іде мова в пунктах a) та c) абзацу 1, не можуть:

a) виконувати повноваження стражника;

b) доводити належність до поліції громади згідно з абзацом 2 та 3 § 7 та § 9.

§ 2. Поліція громади при забезпеченні місцевих справ публічного порядку та виконанні інших завдань згідно з цим або спеціальним законом:

a) долучається до охорони та безпеки осіб та майна;

b) стежить за дотриманням правил співжиття у громаді;

c) стежить за дотриманням оголошень та розпоряджень громади, обов'язкових у межах громади;

d) бере участь в обсязі, встановленому цим або спеціальним законом, у стеженні за безпекою та безперешкодністю руху на наземних комунікаціях;

e) бере участь у дотриманні правових приписів про охорону публічного порядку та в обсязі своїх обов'язків та повноважень, встановлених цим або спеціальним законом, вживає заходів для його оновлення;

f) бере участь у запобіганні злочинності на території громади;

g) здійснює нагляд за додержанням чистоти у публічних місцях на у громаді;

h) розкриває проступки та інші адміністративні делікти, провадження щодо яких належить до компетенції громади;

i) надає з метою обробки статистичних даних міністерству внутрішніх справ (далі – «міністерство») на вимогу дані про поліцію громади.

§ 3. (1) Поліцією громади керує староста або інший член представництва громади, якому довірено представляти громаду.

(2) За поданням особи, про яку йде мова в абзаці 1, представництво громади може доручити виконання деяких завдань щодо керівництва поліцією громади визначеному стражнику. Умовою доручення визначеному стражнику є подання негативного люстраційного висновку відповідно до закону, що регулює деякі інші передумови для вико-

---

[1] Переклад з чеської мови здійснено Андрієм Поритком за рахунок коштів програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів (прим. редактора).

[2] Назва представницького органу громади. В оригіналі – «Zastupitelstvo obce» (прим. редактора).

[3] В оригіналі – «strážník» (прим. редактора).

нання окремих функцій у державних органах та організаціях.

§ 3a. (1) Громада або громади, які не утворили поліцію, можуть укласти з іншою громадою в тій самій вищій територіальній самоврядній одиниці (краю), яка утворила поліцію, публічно-правовий договір, на підставі якого поліція цієї громади виконуватиме завдання, встановлені цим або спеціальним законом, на території громади або громад, які не утворили поліцію та є сторонами цього договору.

(2) Для укладення або зміни змісту публічно-правового договору, про який іде мова в абзаці 1, необхідна згода крайового уряду. Рішення про надання згоди крайовий уряд приймає в порядку делегованої компетенції в адміністративному провадженні згідно зі спеціальним законом.

(3) Публічно-правовий договір, про який іде мова в абзаці 1, повинен містити:

a) назви громад, які є його сторонами;

b) визначення обсягу завдань згідно з цим або спеціальним законом, які поліція громади виконуватиме на території громади або громад, які не утворили поліцію та які є сторонами цього договору, а також дату, з якої поліція громади виконуватиме ці завдання;

c) спосіб покриття витрат, пов'язаних із виконанням завдань, про які йде мова в пункті b).

(4) Громада, яка не утворила поліцію та яка є стороною публічно-правового договору, про який йде мова в абзаці 1, повинна видати стражникові громади другої сторони цього договору письмове уповноваження, яким доводить правомірність виконання повноважень на його території.

§ 3b. (1) Для виконання завдань, про які йде мова в § 2, на території громади, де оголошено стан загрози, надзвичайний стан або стан загрози держави (далі – «кризовий стан»), староста громади, на території якої оголошено кризовий стан, уповноважений укласти публічно-правовий договір зі старостою іншої громади про надання стражників.

(2) Публічно-правовий договір, про який іде мова в абзаці 1, містить, зокрема:

a) назви громад, які є учасниками публічно-правового договору;

b) правову підставу укладення публічно-правового договору, про який йде мова в абзаці 1;

c) кількість наданих стражників;

d) відрізок часу, на який надаються стражники;

e) перелік конкретних завдань, які виконуватимуть надані стражники.

§ 3c. (1) Староста громади, на території якої оголошено кризовий стан:

a) інформує перед використанням наданих стражників керівника краю, на території якого знаходиться громада;

b) керує діяльністю наданих стражників, якщо старости громади, яких це стосується, не домовляться інакше.

(2) Надані стражники доводять уповноваження на виконання завдань, про які йде мова в § 2, у громади, на території якої оголошено кризовий стан, письмовим підтвердженням, виданим старостою, зазначеним в абзаці 1.

(3) Письмове підтвердження містить:

a) ідентифікаційний номер стражника;

b) назву громади, з якою стражник перебуває у трудових відносинах;

c) інформацію про домовленість старост, про яку йде мова в § 3b.

(4) Письмове підтвердження втрачає силу в день закінчення кризового стану.

(5) Громада, про яку іде мова в абзаці 1, відповідає за шкоду, якщо її було завдано у зв'язку з виконанням роботи наданих стражників.

Стражники

§ 4. (1) Стражником може бути громадянин Чеської Республіки:

a) бездоганний;

b) надійний;

c) віком більше 21 року;

d) придатний за станом здоров'я;

e) який отримав середню освіту з атестатом зрілості та

f) має свідоцтво про відповідність встановленим професійним вимогам (далі – «свідоцтво»).

(2) Від імені громади у трудових відносинах кандидатів, стражників та інших працівників громади згідно з пунктом c) абзацу 1 § 1a діє староста або інший член представництва громади, якому доручено представництвом громади керувати поліцією громади. Це положення не застосовується, якщо представництво громади довірить це повноваження визначеному стражнику згідно з абзацом 2 § 3.

§ 4a. Бездоганність

(1) Бездоганним для потреб цього Закону не є той:

a) хто був засуджений вироком, який набрав законної сили, за навмисне карне діяння або протягом останніх 5 років був засуджений вироком, який набрав законної сили, за карне діяння, вчинене через недбалість, якщо його дія, якою було вчинено карне діяння, суперечить місії стражника згідно з цим Законом;

b) карне переслідування якого за умисне карне діяння було на підставі рішення про примирення сторін, яке набрало законної сили, припинено і від цього рішення ще не минуло 5 років, якщо його дія є карним діянням, що суперечить місії стражника згідно з цим Законом;

c) карне переслідування якого за умисне карне діяння було на підставі рішення про призначення випробувального строку, яке набрало законної сили, припинено і від цього закінчення цього випробувального строку або строку, протягом якого може бути вирішено, що він виправився, ще не минуло 5 років, або у карному провадженні, яке проти нього велося, було прийнято рішення про умовне відстрочення подання пропозиції про покарання та від цього рішення ще не минуло 5 років, якщо його дія є карним діянням, що суперечить місії стражника згідно з цим Законом,

d) хто у заяві про чесність, про яку йде мова в абзаці 2, подасть хибні відомості, необхідні для оцінки бездоганності.

(2) Бездоганність претендента на посаду стражника, про яку йде мова в пункті a) абзацу 1, доводиться випискою з Карного реєстру, не давнішою ніж 3 місяці. Бездоганність, про яку йде мова в пункті b) та c) абзацу 1, претендент на посаду стражника доводить заявою про чесність, не давнішою ніж 3 місяці.

(3) Претендент на посаду стражника, кандидат або стражник повинен протягом 15 днів від дня відкриття карного переслідування письмово повідомити особу, яка від імені громади діє в трудових відносинах (абзац 2 § 4), що проти нього було відкрито карне переслідування. До повідомлення він повинен долучити копію повідомлення про відкриття карного переслідування або навести в повідомленні резолютивну частину цього рішення, включно з найменуванням органу, який його видав.

§ 4b. Надійність

(1) Надійним для потреб цього Закону не є той, хто протягом останніх 3 років неодноразово був визнаний рішенням, яке набрало законної сили, винним у проступку:

a) у галузі захисту від алкоголізму та інших токсикоманій;

b) у галузі оборони Чеської Республіки;

c) проти публічного порядку;

d) проти правил співжиття у громаді;

e) проти майна;

f) у галузі землеробства, мисливства та риболовства, який полягав в умисному неправомірному втручанні у здійсненні права мисливства або у риболовства або умисно полював на тварин у шлюбний період або ловив рибу під час нересту;

g) у галузі загальних внутрішніх справ, який полягав у порушенні обов'язку або недотриманні заборони, встановлених правовими приписами у сфері зброї та набоїв відповідно до спеціального правового припису, або

h) відповідно до абзацу 1 або 2 § 28,

якщо його дія є проступком, що суперечить місії стражника згідно з цим Законом.

(2) Умова неодноразового визнання винним у проступку, про який йде мова в

абзаці 1, виконується, якщо рішення про відповідальність за будь-який з проступків, зазначених в абзаці 1, набере законної сили до закінчення 3 років з дня, коли набрало законної сили інше рішення про відповідальність за будь-який з цих проступків, вчинених цією ж особою.

(3) Надійним для потреб цього Закону не є також той, хто подав неправдиві відомості в заяві про чесність, про яку йде мова в абзаці 4.

(4) Надійність претендент на посаду стражника доводить заявою про чесність, не давнішою ніж 3 місяці.

(5) Кандидат або стражник повинен протягом 15 днів письмово повідомити особі, яка від імені громади діє в трудових відносинах (абзац 2 § 4), про той факт, що рішенням, яке набрало законної сили, його було визнано винуватим у вчиненні проступку, зазначеного в абзаці 1.

(6) До повідомлення, про яке йде мова в абзаці 5, слід долучити копію рішення щодо проступку.

§ 4c. Придатність за станом здоров'я

(1) Придатність за станом здоров'я оцінює особа, яка перебуває на лікарській службі.

(2) Міністерство за узгодженням з Міністерством охорони здоров'я встановлює розпорядженням перелік фізичних та психічних вад, хвороб або станів, які виключають придатність за станом здоров'я претендента на посаду стражника, кандидата або стражника на виконання роботи, а також обсяг та терміни лікарських оглядів та строк дійсності висновку про придатність за станом здоров'я.

§ 4d. Професійна придатність

(1) Професійну придатність кандидата та стражника оцінює іспитова комісія міністерства у формі іспиту. Іспитова комісія міністерства складається з голови та інших членів. Умовою членства в іспитовій комісії є вища освіта в галузях, які входять до професійних вимог до стражника, які перевіряються згідно з абзацом 5.

(2) Заявку на іспит подає громада.

(3) Громада зобов'язана забезпечити навчання:

a) кандидата перед першим екзаменом до 6 місяців від виникнення трудових відносин;

b) стражника перед кожним екзаменом і не пізніше ніж за 3 місяці до закінчення дії свідоцтва у спеціалізованій школі з акредитацією міністерства освіти, молоді та спорту або у відповідному закладі поліції громади.

(4) Громада зобов'язана забезпечити тренування кандидата та стражника у використанні службової зброї та засобів примусу та у виконанні повноважень згідно з цим або спеціальним законом (далі – «тренування»). Тренування проводиться в закладах, про які йде мова в абзаці 3. На підставі домовленості між громадою та поліцією тренування може провести поліція. Заклад, про який іде мова в абзаці 3, або поліція повинна видати кандидатові або стражникові підтвердження про проведення тренування, яке є умовою складання кандидатом або стражником іспиту з професійної придатності. Кошти на тренування покриває громада.

(5) Іспит відбувається протягом одного дня та складається з двох частин, які окремо виконуються та оцінюються:

a) письмової у вигляді тесту, якою перевіряється знання права в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції громади;

b) усної, яка полягає у вигляді співбесіди, якою перевіряється здатність застосування теоретичних знань.

(6) Кандидат або стражник успішно складає іспит, якщо виконує умови обох частин іспиту.

(7) Якщо кандидат або стражник не складе іспит, міністерство повинно надіслати іспитовий протокол громаді із зазначенням цих фактів. Кандидат та стражник має право на дві повторні спроби скласти іспит, який він не склав, без подання заявки. Термін повторного іспиту має визначити міністерство таким чином, щоб він проводився не раніше ніж через місяць та не пізніше ніж через три місяці з дня першого або першого

повторного екзамену. Про термін та місце проведення повторного іспиту міністерство повідомляє громаду не пізніше ніж з 15-денним випередженням.

(8) У разі якщо кандидат або стражник не склав другий повторний іспит, міністерство повинно встановити строк наступного іспиту не раніше ніж через 12 місяців з дня останнього невдалого іспиту.

(9) Міністерство повинно викликати стражника на перевірку професійної придатності у період дії свідоцтва перед іспитовою комісією міністерства, якщо воно самостійно або на підставі ініціативи громади дійде до обґрунтованих сумнівів у тому, що стражник є професійно підготовленим. У разі якщо стражник не складе другий повторний іспит, міністерство повинно встановити строк іспиту не раніше ніж через 12 місяців з дня останнього невдалого іспиту. Положення абзаців 7 та 8 у цьому випадку застосовуються за аналогією.

(10) Міністерство повинно встановити розпорядженням:

a) обсяг професійних вимог до кандидата та стражника;

b) порядок проходження іспиту;

c) реквізити заявки на іспит;

d) обсяг підготовки кандидата та стражника;

e) реквізити іспитового протоколу.

§ 4e. Свідоцтво

(1) Свідоцтво міністерство видає стражникові на строк 3 роки, якщо він успішно склав іспит.

(2) У разі змін у особистих даних стражника, записаних у сертифікаті, або якщо протягом 3 місяців після закінчення трудових відносин стражника, він вступає у нові трудові відносини стражника в іншій громаді, міністерство повинно видати на вимогу стражника ново виготовлене свідоцтво із зазначенням цих змін особистих даних або зміни назви відповідної громади протягом 15 днів з дня повідомлення про них.

(3) Міністерство повинно встановити розпорядженням реквізити свідоцтва.

§ 5. Вилучення та втрата дійсності свідоцтва

(1) Міністерство вилучає свідоцтво стражника, який перестав виконувати умови:

a) бездоганності;

b) надійності;

c) придатності за станом здоров'я, або

d) професійної придатності.

(2) Міністерство також вилучає свідоцтво стражника, якщо стражник без виправдання не з'явився на виклик міністерства для перевірки професійної придатності, про яку йде мова в абзаці 9 § 4d.

(3) Сертифікат перестає бути дійсним:

a) з дня набрання законної сили рішенням про позбавлення громадянства Чеської Республіки, втрату дієздатності або обмеження дієздатності;

b) з закінченням строку, зазначеного у першому реченні абзацу 1 § 4e;

c) з закінченням трудових відносин стражника. Це положення не застосовується, якщо протягом 3 місяців після закінчення трудових відносин стражника він вступає у нові трудові відносини стражника. Громада зобов'язана у строк 15 днів від закінчення трудових відносин стражника повідомити про трудові відносини міністерство, або

d) з неуспішним складенням другого повторного іспиту, про який іде мова в § 4d.

§ 5a. (1) Громада може перевести стражника для виконання роботи кандидата або іншого працівника громади з дня відкриття:

a) карного переслідування стражника за підозрою у вчинені карного діяння, що передбачає втрату бездоганності відповідно до § 4a, або

b) адміністративного провадження про вилучення свідоцтва,

до часу набрання законної сили рішенням у карному або адміністративному провадженні.

(2) Якщо факти, які передбачають втрату бездоганності відповідно до § 4a, або причини вилучення сертифіката відповідно до абзацу 1 § 5 або абзацу 2 § 5, не підтвердяться, громада повинна перевести страж-

ника назад до виконання роботи стражника. Заробітна плата стражника повинна бути доплачена за період, на який його було переведено для виконання роботи кандидата або іншого працівника громади, про який іде мова в абзаці 1.

(3) Громада також має право перевести стражника для виконання роботи кандидата або іншого працівника громади, якщо він:

a) не пройде успішно тренування, про яке йде мова в абзаці 4 § 4d, або не складе другий повторний іспит, про який іде мова в абзаці 8 § 4d, але лише до часу успішного проходження тренування або складення іспиту, або

b) не складе другий повторний іспит, про який іде мова в абзаці 9 § 4d, але лише до часу успішного складення іспиту.

Обов'язки стражників

§ 6. (1) Під час проведення втручань та операцій для виконання завдань поліції громади стражник повинен дбати про честь, гідність та повагу осіб і свою власну та не допускати, щоб особам у зв'язку з цими діями було завдано невиправданої шкоди та можливе посягання на їхні права та свободи перевищило межі, необхідні для досягнення мети, яку переслідує втручання або операція.

(2) Стражник повинен повідомити осіб про їхні права, якщо він здійснює згідно з цим законом втручання або операцію, що пов'язані з втручанням у їхні права або свободи, якщо серйозність та обставини втручання або операції це дозволяють. В іншому випадку він повинен повідомити їх негайно, як тільки це дозволять обставини.

(3) Стражник повинен надати допомогу в обсязі своїх прав та обов'язків згідно з цим або спеціальним законом кожному, хто її просить.

§ 7. (1) Стражник у робочий час повинен, у межах цього або спеціального закону, провести втручання або операцію, або вжити інший захід, якщо вчиняється карне діяння або проступок або інший адміністративний делікт, або якщо існує обґрунтована підозра у їх вчиненні.

(2) Стражник і в позаробочий час повинен у межах цього Закону провести втручання або вжити інший захід, зокрема сповістити найближчий підрозділ поліції, якщо вчиняється карне діяння або проступок, що безпосередньо загрожує життю, здоров'ю або майну. Якщо у цьому випадку стражник не доводить свою належність згідно з абзацом 1 § 9, він має довести свою належність до поліції громади посвідченням поліції громади.

(3) Якщо обставини втручання або іншого заходу не дозволяють стражникові довести свою належність до поліції громади посвідченням поліції громади (абзац 2), він має довести свою належність усною заявою «поліція громади» або «міська поліція» (абзац 4 § 1). Стражник повинен пред'явити посвідчення поліції громади негайно, як тільки обставини втручання або іншого заходу це дозволять.

(4) Стражник під час проведення втручання повинен, якщо серйозність та обставини втручання дозволяють, вжити відповідний заклик. Якщо важливість втручання дозволяє, стражник перед закликом повинен вжити слова «Іменем закону!».

(5) Кожен повинен підкоритися заклику стражника, який проводить втручання.

(6) Міністерство повинно встановити розпорядженням взірець посвідчення поліції громади.

§ 8. (1) Стражник не може провести втручання або операцію для виконання завдань згідно з цим або спеціальним законом, якщо:

a) він перебуває під впливом ліків або інших речовин, які у серйозний спосіб знижують його здатність діяти;

b) він не був спеціально навчений та підготовлений для його проведення, а серйозність втручання вимагає такого спеціального навчання або підготовки, або

c) очевидно, що втручання або операція не може закінчитися успішно.

(2) Стражник не повинен проводити втручання або операцію для виконання завдань згідно з цим або спеціальним законом, якщо б їх проведення призвело до зри-

вання виконання завдань формування охорони правопорядку.

§ 9. (1) Стражник під час виконання своїх повноважень повинен довести свою належність до поліції громади уніформою зі значком поліції громади, ідентифікаційним номером та назвою громади. Якщо стражник виконує свої повноваження на території громади, яка є стороною публічно-правового договору, про який іде мова в § 3a, на вимогу він повинен також пред'явити уповноваження від цієї громади. При втручанні, яке не терпить зволікання, він має так зробити, як тільки серйозність та обставини цього втручання це дозволять.

(2) Значок поліції громади стражник носить на правому боці грудей, а ідентифікаційний номер – під значком поліції громади. Нашивка з назвою громади носиться на передпліччі лівого рукава.

(3) Уніформи стражників, позначення моторних дорожніх транспортних засобів та інших транспортних засобів поліції громади мають містити спільні елементи. Уніформа не може бути візуально схожою на уніформу, визначену спеціальним правовим приписом.

(4) Міністерство повинно встановити розпорядженням:

a) зразок значка поліції громади;

b) спільні елементи уніформи стражників, позначення моторних дорожніх транспортних засобів та інших транспортних засобів поліції громади.

§ 10. (1) Стражник повинен без зайвого зволікання повідомити поліції про обґрунтовану підозру, що було вчинене карне діяння, та залежно від ваги справи також убезпечити місце карного діяння від проникнення сторонніх осіб.

(2) Стражник повинен повідомити компетентному органу про підозру, що було вчинено проступок або інший адміністративний делікт, розгляд якого належить до компетенції цього органу.

(3) Повідомлення, про яке йде мова в абзацах 1 та 2, має бути підкріплене міркуваннями або доказами, на яких ґрунтується підозра.

Повноваження стражників

§ 11. Повноваження вимагати роз'яснень

(1) Стражник уповноважений:

a) вимагати необхідних роз'яснень від особи, яка може допомогти в поясненні фактів, важливих для розкриття проступку або іншого адміністративного делікту або особи, яка його вчинила, а також для з'ясування дійсного стану справ;

b) викликати особу, про яку йде мова в пункті a), щоб вона у визначений час з'явилася у визначене місце для складання протоколу про подання роз'яснень;

c) викликати особу, про яку йде мова в пункті a), щоб вона надала документи, необхідні для з'ясування фактів, про які йде мова в пункті a).

(2) Якщо протокол про подання роз'яснень має бути складено з особою віком менше 15 років, має бути забезпечено присутність її законного представника.

(3) Особа зобов'язана з'явитися на виклик, про який іде мова в абзаці 1.

(4) Відмовитися від подання роз'яснень може тільки особа, яка цим собі, своєму родичеві у прямій лінії, своєму братові (сестрі), прийомному батькові (матері), прийомній дитині, чоловікові (дружині) або другу, або іншим особам, пов'язаним родинними або подібними відносинами, нанесе шкоду для яких вона би правомірно відчувала як власну, створила загрозу карного переслідування або загрозу переслідування за проступок.

(5) Роз'яснення не можна вимагати від особи, яка б його наданням порушила накладений або визнаний державою обов'язок зберігати таємницю, хіба що цей обов'язок був би скасований компетентним органом або тим, в інтересах якого було накладено цей обов'язок.

(6) Стражник повинен спершу повідомити особу про можливість відмови від надання роз'яснень згідно з абзацами 4 та 5.

(7) Особа, яка з'являється на виклик, має право на відшкодування необхідних витрат та на відшкодування неотриманого заробітку (далі – «відшкодування»). Відшкодування надає громада. Права на відшкодування не

має той, хто з'явився виключно у власних інтересах або у зв'язку зі своїми протиправними діями, або той, хто має право на відшкодування згідно зі спеціальними приписами.

(8) Право на відшкодування, про яке йде мова в абзаці 7, втрачається, якщо особа не скористалася ним протягом 7 днів починаючи з дня, коли особа з'явилася на виклик, про який іде мова в абзаці 1. Про це особа має бути повідомлена.

(9) У разі, якщо особа без достатнього виправдання або без серйозних підстав не з'явиться на виклик або не виконає вимогу, про які йде мова в абзаці 1, вона може бути приведена.

(10) Протокол про подання роз'яснень повинен бути складений з особою без зайвого зволікання.

(11) Про приведення стражник повинен скласти службову нотатку.

§ 11a. (1) Поліція громади в обсязі, необхідному для виконання своїх завдань згідно з цим або спеціальним законом, уповноважена вимагати надання даних з інформаційних систем:

a) поліції про:

1. осіб та речі, які розшукуються або зникли;

2. викрадені моторні дорожні транспортні засоби та викрадені реєстраційні знаки моторних дорожніх транспортних засобів;

3. особистості осіб, які були приведені в поліцію відповідно до абзацу 1 - 3 § 13 або особисту свободу яких було обмежено відповідно до абзацу 2 § 76 Закону про карне провадження;

4. особистість іноземців;

b) органів громади з розширеною компетенцією про:

1. особистість користувача моторного або причіпного транспортного засобу, яким на території громади було вчинено проступок;

2. водія, який підозрюється у вчиненні проступку на території громади;

3. особу віком до 18 років, якій надається соціально-правовий захист дітей відповідно до спеціального правового припису;

4. особистість громадянина громади, де поліція громади виконує завдання згідно з цим або спеціальним законом;

c) муніципальних органів про:

1. собак, заявлених відповідно до спеціального правового припису у стягувача місцевого податку з собаки, про їх тримачів та про стягнення місцевих податків із собаки, в обсязі, необхідному для здійснення контролю за дотриманням розпорядження громади про місцевий податок з собак, що діє на території громади;

2. дозволи на спеціальне використання наземних комунікацій на території громади;

3. дозволи на спеціальне використання публічного простору у громаді в обсязі, необхідному для здійснення контролю за дотриманням розпорядження, яке діє на території громади, про місцевий податок за використання публічного простору;

d) міністерства – про номери та, в разі наявності, серії втрачених, викрадених, знищених або недійсних внутрішніх паспортів та дату заяви про їх втрату, викрадення або знищення;

e) міністерства або поліції:

1. базового реєстру громадян;

2. агентської інформаційної системи реєстру громадян;

3. агентської інформаційної системи іноземців;

4. реєстру ідентифікаційних номерів про фізичних осіб, яким було присвоєно ідентифікаційний номер, але які не ведуться в інформаційних системах, зазначених у підпунктах 2 та 3.

(2) При виконанні своїх завдань поліція громади може використовувати такі референтні дані з базового реєстру громадян:

a) прізвище;

b) ім'я або, за наявності, імена;

c) адреса місця перебування, у разі потреби теж адреса, на яку повинні доставлятися письмові повідомлення відповідно до спеціального правового припису;

d) дата, місце та район народження, у суб'єкта даних, який народився за кордоном, – дата, місце та держава, де він народився;

e) громадянство – за наявності громадянства.

(3) При виконанні своїх завдань поліція громади може використовувати такі дані з інформаційної системи реєстру громадян:

a) ім'я або, за наявності, імена;

b) дата народження;

c) місце та район народження, у випадку народження за кордоном – місце та держава;

d) ідентифікаційний номер;

e) громадянство, за наявності громадянства;

f) адреса місця постійного перебування, у разі потреби – теж адреса, на яку мають доставлятися письмові повідомлення відповідно до спеціального правового припису;

g) позбавлення або обмеження дієздатності, ім'я, за наявності – імена, прізвище та ідентифікаційний номер опікуна, якщо його не було присвоєно – дата, місце та район його народження, а в опікуна, який народився за кордоном, – місце та держава, де він народився;

h) ім'я, за наявності – імена, прізвище та ідентифікаційний номер батька, матері або іншого законного представника.

(4) При виконанні своїх завдань поліція громади може крім даних, що містяться в базовому реєстрі громадян, затребувати з інформаційної системи іноземців такі дані:

a) номер та строк дії дозволу на перебування;

b) початок перебування, за наявності дата закінчення перебування на території Чеської Республіки;

c) позбавлення або обмеження дієздатності;

d) адміністративна або судова депортація та період, протягом якого іноземцеві заборонено в'їзд на територію Чеської Республіки.

(5) Дані, які ведуться як референтні дані в базовому реєстрі громадян, можуть бути використані з інформаційної системи реєстру громадян або інформаційної системи іноземців тільки у тому разі, якщо вони знаходяться у формі, що передує нинішньому стану.

(6) З наданих даних у конкретному випадку можуть бути використані виключно такі дані, які є необхідними для ідентифікації особи, та в обсязі, необхідному для досягнення даної мети. Якщо затребувані дані мають статус особистих даних, запитуваний орган повинен надати їх тільки в обсязі, мінімально необхідному для ідентифікації особи відповідно до абзацу 1 § 12. Документація кожного використання даних, про які йде мова в абзацах 2 - 4, зберігається протягом 1 року.

(7) Запитуваний орган, який веде запитані дані у своїй інформаційній системі, повинен надати їх поліції громади, якщо це не суперечить виконанню або дотриманню обов'язку згідно зі спеціальними приписами. У разі якщо з боку поліції громади та запитуваних органів, про які йде мова в абзаці 1, виконуються технічні умови та вимоги безпеки, у випадку, якщо запитуваний орган є водночас адміністратором інформаційної системи, дані можуть бути надані у спосіб, що уможливлює дистанційний та неперервний доступ.

§ 12. Повноваження вимагати ідентифікації особистості

(1) Під ідентифікацією особистості для потреб цього Закону розуміють з'ясування імені, прізвища, дати народження, ідентифікаційного номера та місця проживання особи. Причина ідентифікації особистості визначає ступінь надійності, з яким проводиться ідентифікація.

(2) Стражник уповноважений закликати особу ідентифікувати свою особистість:

a) якщо йдеться про особу, щодо якої він провадить операцію для виконання завдань поліції громади;

b) якщо йдеться про особу, підозрювану у вчиненні карного діяння або проступку чи іншого адміністративного делікту;

c) якщо йдеться про особу, від якої треба буде вимагати роз'яснень (§ 11);

d) якщо йдеться про особу, яка відповідає опису розшукуваної поліцією особи або зниклої особи;

e) на вимогу іншої особи, якщо ця особа має законний інтерес у встановленні особистості;

f) якщо йдеться про особу, яка вимагає ідентифікації особистості згідно з пунктом e);

g) якщо йдеться про особу, яка заявляє про підозру у вчиненні карного діяння, проступку або іншого адміністративного делікту.

(3) Особа зобов'язана підкоритися заклику, про який іде мова в абзаці 2.

(4) Стражник уповноважений отримані дані, про які йде мова в абзаці 1, надати особі, про яку йде мова в п. «e» абзацу 2.

§ 12a. Стражник в обсязі, необхідному для виконання конкретного завдання поліції громади, уповноважений вимагати від кожного матеріальну та особисту допомогу. Особа, від якої така допомога вимагається, повинна її надати без зайвого зволікання. Вона не зобов'язана цього робити, якщо в цьому їй перешкоджає законний або визнаний державою обов'язок збереження таємниці або виконання іншого законного обов'язку. Фізична особа також не зобов'язана цього робити, якщо надання допомоги поставило б її або близьку особу під серйозну загрозу.

§ 13. Повноваження привести особу

(1) Стражник уповноважений привести у поліцію особу, яка відмовилася підкоритися заклику стражника щодо ідентифікації особистості згідно з абзацом 2 § 12 або не може довести свою особистість навіть після надання стражником необхідного сприяння.

(2) Стражник уповноважений привести у поліцію особу, щодо якої під час з'ясування її особистості виявиться, що вона є особою, яку розшукує поліція, або зниклою особою.

(3) Стражник уповноважений привести у поліцію особу, яка незважаючи на повторний заклик стражника продовжує дію, яка порушує публічний порядок або загрожує життю або здоров'ю інших осіб, або своєму власному, або майну та якій не можна в інший спосіб перешкодити в такій дії.

(4) Стражник уповноважений привести особу на вимогу компетентного органу громади згідно зі спеціальними приписами.

(5) Про приведення має бути складено службову нотатку. Поліція громади передає осіб, приведених відповідно до абзаців 2 та 3, поліції для інших заходів. Прийняття особи поліція має підтвердити стражникові офіційним повідомленням або підтвердженням прийняття.

§ 14. Повноваження забрати зброю

(1) Стражник уповноважений пересвідчитися, чи особа, яку він приводить або особисту свободу якої обмежує, або проти якої спрямовано втручання з огляду на її агресивну поведінку, не має при собі зброї, та забрати її.

(2) Стражник уповноважений після попереднього безрезультатного заклику віддати зброю забрати зброю в особи у загальнодоступному місці, якщо це необхідно в інтересах охорони публічного порядку, життя та здоров'я осіб або безпеки майна та якщо існує загроза, що зброю може бути використано для насильства або погрожування насильством. Особі, яка віддала зброю або в якої зброю було відібрано відповідно до першого речення або відповідно до абзацу 1, стражник повинен виписати підтвердження її відібрання. Відібрану вогнепальну зброю, яка підлягає реєстрації згідно зі спеціальним законом, стражник повинен передати найближчому підрозділу поліції, назву та місце розташування якого він має зазначити в підтвердженні, про яке йде мова в другому реченні.

(3) Під зброєю в абзацах 1 та 2 розуміють будь-що, чим посягання на тіло можна зробити ефективнішим.

(4) Відібрану зброю, про яку йде мова в абзаці 1 або 2, за винятком вогнепальної зброї, що підлягає реєстрації згідно зі спеціальним законом, стражник повинен повернути під підпис під час звільнення особи, якщо проти цього не існує законних підстав, або передати її разом з особою поліції. Про відібрання зброї стражник має скласти службову нотатку.

(5) Якщо підстави відібрання зброї, про які йде мова в абзаці 1 або 2, перестали існувати та якщо проти цього не існує інших законних підстав, зброю має бути повернено тому, хто її віддав або в кого її було відібрано,

якщо ця особа подасть заяву про повернення зброї в канцелярію поліції громади, а якщо йдеться про вогнепальну зброю, що підлягає реєстрації згідно зі спеціальним законом, – у підрозділ поліції, зазначений у підтвердженні про відібрання зброї.

§ 15. Повноваження заборонити вхід у визначені місця

(1) Якщо цього вимагає виконання завдань поліції громади, стражник уповноважений наказати кожному на необхідний час не входити на визначені стражником місця або не затримуватися на них, на необхідний час залишатися на визначеному місці, якщо існує серйозна загроза для здоров'я або життя. Кожен повинен підкоритися наказу стражника. Для позначення або обмеження визначеного місця може бути використано технічні засоби. Якщо як технічний засіб використано смужку з назвою громади та написом «вхід заборонено», смужку з написами «поліція громади» та «вхід заборонено» або смужку з написами «міська поліція» та «вхід заборонено», йдеться про наказ у розумінні цього положення.

(2) Операцію, про яку йде мова в абзаці 1, стражник уповноважений провести також і на вимогу органу, який має аналогічне повноваження згідно зі спеціальними приписами.

§ 16. Повноваження відчинити житло або інше замкнене приміщення

(1) Якщо існує обґрунтоване побоювання, що існує загроза для життя або здоров'я особи або існує велика шкода для майна, стражник уповноважений відчинити житло або інше замкнене приміщення (далі – «житло»), ввійти у нього та провести відповідно до цього Закону втручання, операції або вжити інших заходів задля відвернення безпосередньої загрози.

(2) Під час проведення втручань, операцій або інших заходів, про які йде мова в абзаці 1, стражник повинен забезпечити присутність незацікавленої особи. Він звільняється від цього обов'язку, якщо загрожує небезпека прогаяння.

(3) Після проведення втручань, операцій або інших заходів, про які йде мова в абзаці 1, стражник повинен невідкладно сконтактуватися з користувачами помешкання та подбати про забезпечення помешкання, якщо цього не може зробити користувач або інша уповноважена особа.

(4) Про відчинення помешкання та вжиті заходи стражник має скласти службову нотатку.

§ 17. Повноваження забрати річ

(1) Стражник уповноважений після попереднього безрезультатного заклику віддати річ відібрати цю річ, якщо можна обґрунтовано очікувати, що у провадженні про проступок може бути накладено її конфіскацію або якщо вона може бути забрана.

(2) Не можна відібрати річ, вартість якої є значно неспівмірною з тяжкістю проступку.

(3) Про відібрання або віддання речі стражник має скласти службову нотатку, а особі, у якої річ було відібрано або яка віддала річ на заклик стражника, виписати підтвердження відібрання або віддання речі. Відібрану або віддану річ стражник повинен передати органу, уповноваженому прийняти рішення щодо проступку.

§ 17a. (1) Стражник уповноважений застосувати технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу:

a) який було залишено на місці, де заборонена стоянка або зупинка транспортного засобу;

b) який стоїть на місці, в'їзд на яке заборонено місцевим або тимчасовим упорядкуванням руху на наземних комунікаціях;

c) який стоїть на тротуарі, де це не дозволено, або

d) якщо транспортний засіб незаконно займає публічний простір

та його водій відсутній на місці.

(2) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу відповідно до абзацу 1 може бути застосовано тільки в тому випадку, якщо забезпечено можливість його усунення без зайвого зволікання.

(3) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу усувається без зайвого зволікання після розгляду проступку у спрощеному провадженні, після встановлення особистості особи, яка залишила транспортний засіб на місці, після проведення операцій, необхідних для встановлення особистості такої особи, або після відшкодування витрат, про які йдеться в абзаці 5, користувачем транспортного засобу.

(4) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу з причин, зазначених в абзаці 1, не може бути використано, якщо йдеться про транспортний засіб, який:

a) виконує роль загородження на наземних комунікаціях, або

b) несе явно помітне означення транспортного засобу збройних сил, озброєних формувань охорони правопорядку, пожежної охорони, транспортного засобу, призначеного для надання медичних послуг, транспортного засобу інваліда або транспортного засобу особи, яка користується винятками та імунітетами відповідно до закону або міжнародних угод, обов'язкових для Чеської Республіки.

(5) Застосування та усунення технічного засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу здійснюється коштом особи, яка залишила транспортний засіб на місці, а якщо її не може бути встановлено, то коштом експлуатанта транспортного засобу. Якщо технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу було застосовано всупереч положенням абзацу 1, сума відшкодованих витрат має бути невідкладно повернена особі, яка їх відшкодувала.

(6) У разі, якщо ніхто не висуває вимогу про усунення технічного засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу протягом 30 днів від його застосування, власник комунікації уповноважений за узгодженням з поліцією громади усунути транспортний засіб коштом його користувача. Користувач транспортного засобу звільняється від обов'язку відшкодувати витрати на його усунення, якщо представить серйозні підстави, які не дали йому змоги до усунення транспортного засобу.

(7) На застосування технічного засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу з причин, про які йде мова в абзаці 1, не поширюються положення про засоби примусу.

§ 17b. Стражник уповноважений забезпечувати перевезення осіб до медичного закладу або до прийомного пункту відповідно до спеціального правового припису також поза територією громади, яка утворила поліцію громади або є стороною публічно-правового договору, про який іде мова в § 3a. Обов'язки та повноваження відповідно до закону стражник може виконувати тільки щодо особи, яка перевозиться, в обсязі, необхідному для забезпечення цього перевезення.

§ 17c. Повноваження на вхід у промислові підприємства

Стражник під час виконання завдань поліції громади уповноважений входити в промислові підприємства у торговельний або робочий час у всі приміщення, призначені для клієнтів. Це положення не впливає на положення § 16, якщо йдеться про вхід у житло або інше замкнене приміщення.

Застосування засобів примусу, собаки та службової зброї стражником

§ 18. Засоби примусу

(1) Засобами примусу є:

a) стиски, захоплення, удари руками та ногами;

b) сльозоточивий, електричний або інший так само тимчасово стримуючий засіб;

c) кийок та інший ударний засіб;

d) кайданки;

e) удар службовою зброєю;

f) погроза націленою службовою зброєю;

g) попереджувальний постріл зі службової зброї;

h) технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу.

(2) Стражник уповноважений застосувати засоби примусу в інтересах охорони безпеки іншої особи або своєї власної, майна або для

зупинення безчинства, бійки або іншої дії, яка серйозно порушує публічний порядок.

(3) Перед застосуванням засобів примусу, про які йде мова в п. a)-g) абзацу 1, стражник повинен закликати особу, проти якої він виступає, припинити протиправну дію словами «Іменем закону!» з попередженням, що буде застосовано засоби примусу. Це положення не застосовується, якщо існує загроза для його життя або здоров'я, або життя або здоров'я іншої особи та втручання не терпить зволікання.

(4) Рішення, який із засобів примусу застосувати, стражник приймає відповідно до конкретної ситуації так, щоб досягти мети, переслідуваної втручанням. При цьому він має застосувати такий засіб примусу, який є мінімально необхідним для подолання опору особи, яка допускається протиправної дії.

(5) Стражник повинен дбати, щоб застосуванням засобів примусу не завдати особі шкоди, явно неспівмірної з тяжкістю та небезпекою її протиправної дії.

§ 18a. (1) Стражник уповноважений застосувати кайданки:

a) при обмеженні особистої свободи особи відповідно до абзацу 2 § 76 Кодексу карного провадження;

b) під час приведення особи згідно з цим або спеціальним законом, яка ставить опір, або

c) проти особи, яка фізично атакує іншу особу або стражника, загрожує власному життю, пошкоджує чуже майно або намагається втекти при втручанні стражника.

(2) У випадку, про який іде мова в пункті c) абзацу 1, стражник може обмежити можливість вільних рухів особи, прикувавши її до придатного для цього предмета кайданками. Обмеження вільних рухів може тривати не довше ніж до моменту, коли стане очевидно, що особа не стане повторювати протиправні дії або коли її буде передано поліції, але не довше ніж 2 години.

(3) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу стражник може застосувати у рамках втручання проти особи, особисту свободу якої має бути обмежено, якщо можна припускати, що ця особа спробує використати транспортний засіб для втечі. На це використання технічного засобу не поширюється положення § 17a.

§ 19. Застосування собаки

(1) Стражник уповноважений застосувати замість засобів примусу або разом із ними також і собаку. Положення цього Закону про засоби примусу при цьому застосовуються за аналогією.

(2) Придатність собаки для застосування, про яке йде мова в абзаці 1, має бути засвідчена поліцією.

§ 20. Застосування службової зброї

(1) Стражник уповноважений застосувати службову зброю:

a) в умовах необхідної оборони або в умовах крайньої потреби;

b) щоб зупинити втечу небезпечного злочинця, якого він не може затримати в інший спосіб.

(2) Застосування службової зброї у випадку, зазначеному в пункті b) абзацу 1, є припустимим тільки тоді, якщо застосування засобів примусу було б явно неефективним.

(3) Під службовою зброєю згідно з цим Законом розуміють короткоствольну вогнепальну зброю, власником якої згідно зі спеціальним законом є громада.

(4) Перед застосуванням службової зброї стражник повинен закликати особу, проти якої він виступає, відмовитися від протиправної дії з попередженням, що буде застосовано службову зброю. Від заклику з попередженням він може відмовитися виключно у випадку, якщо існує загроза для його життя або здоров'я, або якщо існує загроза для життя або здоров'я іншої особи та втручання не терпить зволікання.

(5) При застосуванні службової зброї стражник повинен вжити необхідних застережних заходів, зокрема щоб не виникла загроза для життя інших осіб, та якомога старанніше намагатися зберегти життя та здоров'я особи, проти якої спрямоване втручання.

§ 21. Обов'язки стражника після застосування засобів примусу та службової зброї

(1) Якщо стражник виявить, що застосування засобів примусу привело до поранення особи, він повинен, як тільки це дозволять обставини, надати пораненій особі першу допомогу та забезпечити лікарське обстеження.

(2) Після кожного застосування службової зброї, яке привело до поранення особи, стражник повинен негайно, як тільки це дозволять обставини, надати пораненій особі першу допомогу та забезпечити лікарське обстеження. Безпосередньо після кожного застосування службової зброї, як тільки це дозволять обставини, стражник повинен виконати всі невідкладні операції, щоб можна бути належно пояснити правомірність застосування службової зброї.

(3) Про кожне застосування засобів примусу або службової зброї стражник повинен без зайвого зволікання сповістити особу, яка керує поліцією громади (абзац 1 § 3), та скласти службову нотатку.

§ 22. Особливі обмеження

Під час втручання проти вагітної жінки, особи похилого віку, особи з явною тілесною вадою або хворобою або особи віком явно менше 15 років стражник не має права застосовувати удари руками та ногами, сльозоточивий, електричний чи інший подібний тимчасово стримуючий засіб, кийок або інший ударний засіб, собаку, удар службовою зброєю, погрозу націленою службовою зброєю, попереджувальний постріл зі службової зброї та службову зброю, за винятком випадків, коли напад цих осіб безпосередньо загрожує життю та здоров'ю стражника або інших осіб, або загрожує велика шкода майну та якщо небезпеку не можна відвернути в інший спосіб.

§ 23. (1) Якщо під час застосування засобів примусу або собаки було спричинено поранення або смерть особи, або шкоду, якою не можна знехтувати, староста, інший член представництва громади, якому доручено керувати поліцією громади, або визначений стражник, про якого йде мова абзаці 2 § 3, повинен невідкладно сповістити найближчий підрозділ поліції.

(2) Староста, інший член представництва громади, якому довірено керувати поліцією громади, або визначений стражник, про якого йде мова в абзаці 2 § 3, повинен невідкладно сповістити найближчий підрозділ поліції про використання службової зброї.

§ 24. Відшкодування шкоди

(1) Громада відповідає за шкоду, завдану стражником у зв'язку з виконанням завдань, встановлених цим або спеціальним законом. Це положення не застосовується, якщо йдеться про шкоду, завдану особі, яка своєю протизаконною поведінкою викликала правомірне та належне втручання.

(2) Громада відповідає за шкоду особі, яка надала допомогу стражникові на його вимогу або з його відома (далі – «потерпілий»). Громада може бути звільнена від цієї відповідальності лише в тому випадку, якщо цю шкоду потерпілий спричинив собі навмисно.

(3) Громада відповідає і за матеріальну шкоду, яка виникла у потерпілого у зв'язку з наданням допомоги, про яке йде мова в абзаці 2. При цьому відшкодовується дійсна шкода, причому поверненням до попереднього стану. Якщо це неможливо або недоцільно, відшкодовується в грошах. Потерпілому може бути надано і відшкодування витрат, пов'язаних зі здобуттям нової речі взамін пошкодженої.

(4) У разі, якщо потерпілий зазнав пошкодження здоров'я або смерті, обсяг та розмір відшкодування шкоди має бути визначено згідно з положеннями Цивільного кодексу про відповідальність за шкоду для здоров'я в деяких особливих випадках. У випадках, що заслуговують на особливу увагу, крім відшкодування відповідно до Цивільного кодексу може бути надано одноразове надзвичайне відшкодування.

(5) Громада відповідає і за шкоду, спричинену особою у зв'язку з наданням допомоги стражникові або поліції громади. Положення абзацу 1 застосовується за аналогією.

§ 24a. (1) Поліція громади обробляє особисті дані, необхідні їй для виконання завдань згідно з цим або спеціальним законом.

(2) Поліція громади надає особисті дані, про які йде мова в абзаці 1, поліції, органам громади та іншим органам публічної влади, якщо це необхідно для виконання їхніх завдань.

(3) Поліція громади не рідше ніж раз на 3 роки перевіряє, чи особисті дані, які обробляються, про які йде мова в абзаці 1, потрібні для виконання її завдань згідно з цим або спеціальним законом. У разі якщо вона з'ясує, що ці дані не потрібні для виконання її завдань згідно з цим або спеціальним законом, вона без зайвого зволікання повинна провести їх ліквідацію.

(4) Ці положення не впливають на положення правових приписів, які регулюють захист особистих даних.

§ 24b. (1) Поліція громади уповноважена, якщо це необхідно для виконання її завдань згідно з цим або іншим законом, робити звукові, візуальні або інші записи із загальнодоступних місць, а при потребі також звукові, візуальні або інші записи про хід втручання або операції.

(2) Якщо для здійснення записів, про які йде мова в абзаці 1, створено постійні автоматичні технічні системи, поліція громади повинна у зручний спосіб оприлюднити інформацію про створення таких систем.

Загальні та прикінцеві положення

§ 25. (1) Поліція повинна невідкладно сповістити громаду про початок карного переслідування стражника за підозрою у вчиненні карного діяння.

(2) Суди та служби державного представництва[4] невідкладно надають міністерству копії рішень, що передбачають втрату бездоганності стражника, про яку йдеться в абзаці 1 § 4a.

§ 26. (1) Стражник повинен зберігати в таємниці факти, з якими він ознайомився під час виконання завдань поліції громади або у зв'язку з ними та щодо яких інтереси забезпечення завдань поліції громади або інтереси інших осіб вимагають збереження їх в таємниці від сторонніх осіб. Цей обов'язок зберігається і після закінчення трудових відносин стражника.

(2) Кожен, кого поліція громади або стражники просять про надання допомоги, повинен, якщо він був про це належно повідомлений, зберігати в таємниці все, що стало йому відомо у зв'язку з запитаною або наданою допомогою.

(3) Звільнити стражника або особу, зазначену в абзаці 2, від обов'язку зберігати таємницю, може уповноважений староста або інша уповноважена особа.

§ 26a. Компетенція, встановлена крайовому уряду згідно з цим Законом, є реалізацією перенесеної компетенції.

§ 27. Компетенція міністерства

(1) Міністерство:

a) перевіряє професійну придатність стражника;

b) видає та вилучає свідоцтва;

c) веде інформаційні системи, потрібні для виконання встановлених законом завдань, що стосуються:

1. іспитових протоколів;

2. заявок кандидатів та стражників на іспит;

3. стражників;

4. свідоцтв;

5. утворених та ліквідованих поліцій громад;

6. кількості стражників;

7. діяльності поліцій громад.

(2) Міністерство здійснює нагляд за:

a) професійною придатністю стражника для виконання обов'язків та здійснення повноважень згідно з цим або іншим законом;

b) додержанням встановлених спільних елементів уніформи стражника або позначення моторних дорожніх транспортних засобів та інших транспортних засобів поліції громади.

[4] Назва органу обвинувачення. В оригіналі – «státní zastupitelství» (прим. редактора).

(3) При здійсненні нагляду міністерство уповноважене вимагати від громади надання даних, необхідних для здійснення нагляду.

(4) Міністерство має встановити розпорядженням обсяг статистичних даних та спосіб їх надання (пункт і) § 2).

Адміністративні делікти

§ 27a. (1) Громада допустить адміністративний делікт тим, що довірить виконання завдань поліції громади особі, яка не має свідоцтва, або не забезпечить, щоб уніформи стражників, позначення моторних дорожніх транспортних засобів та інших транспортних засобів поліції громади містили спільні елементи.

(2) За адміністративний делікт, про який іде мова в абзаці 1, призначається штраф у розмірі до 20 000 чеських крон.

§ 28. (1) Претендент на посаду стражника, кандидат або стражник допуститься проступку тим, що не виконає обов'язок повідомлення, про який іде мова в абзаці 3 § 4a.

(2) Кандидат або стражник допуститься проступку тим, що не виконає обов'язок повідомлення, про який іде мова в абзаці 5 § 4b.

(3) Фізична особа допуститься проступку тим, що:

a) умисно на загальнодоступному місці неправомірно носить уніформу стражника поліції громади або такі частини уніформи, які можна сплутати з повною уніформою, хоча не є стражником або кандидатом, або

b) неправомірно використовує на дорожньому транспортному засобі або іншому транспортному засобі кольорову схему або позначення, що використовуються на моторних дорожніх транспортних засобах та інших транспортних засобах поліції громади, або особливу кольорову схему та позначення, які з ними візуально можна переплутати.

(4) За проступок, про який іде мова в абзаці 1, може бути призначено штраф у розмірі до 10 000 чеських крон, за проступок, про який іде мова в абзаці 2, – штраф у розмірі до 5 000 чеських крон, та за проступок, про який іде мова в абзаці 3, – штраф у розмірі до 3 000 чеських крон.

§ 28a. (1) Юридична особа не відповідає за адміністративний делікт, якщо доведе, що доклала всіх зусиль, яких можна було вимагати, щоб запобігти порушенню правового обов'язку.

(2) При встановленні розміру штрафу необхідно взяти до уваги тяжкість адміністративного делікту, зокрема спосіб його вчинення та його наслідки, а також обставини, за яких його було вчинено.

(3) Відповідальність за адміністративний делікт задавнюється, якщо адміністративний орган не розпочав провадження щодо нього протягом 1 року від дня, коли він про нього дізнався, але не пізніше ніж протягом 3 років від дня, коли його було вчинено.

(4) Адміністративний делікт, про який іде мова в § 27a, в першій інстанції розглядає міністерство, проступок – громада.

(5) Штраф за адміністративні делікти підлягає сплаті протягом 30 днів від дня, коли рішення про його накладення набрало законної сили.

§ 29. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 1992 року.

Закон Чеської Республіки про службові відносини службовців формувань безпеки
від 23 вересня 2003 року[1]

Частина перша. Загальні положення

§ 1. Предмет регулювання та сфера дії

(1) Цей Закон регулює правовідносини фізичних осіб, які виконують службу у формуванні безпеки (далі – «службовець»), їх нагородження, провадження у справах службових відносин та організаційних питань служби (далі – «службові відносини»). Під формуванням безпеки розуміють Поліцію Чеської Республіки, Пожежно-рятувальну дружину Чеської Республіки, Митну службу Чеської Республіки, В'язничну службу Чеської Республіки, Генеральну інспекцію формування безпеки, Інформаційну службу безпеки та Службу закордонних зв'язків та інформації.

(2) На чолі Поліції Чеської Республіки стоїть поліцейський президент, Пожежно-рятувальної дружини Чеської Республіки – генеральний керівник, Митного управління Чеської Республіки – генеральний керівник Генерального митного управління, В'язничної служби Чеської Республіки – генеральний керівник, Генеральної інспекції формування безпеки – керівник, Інформаційної служби безпеки – керівник та Служби закордонних зв'язків та інформації – керівник (далі – «керівник формування правопорядку безпеки»). Період виконання повноважень керівника формування безпеки триває 5 років. Одна і та сама особа не може бути призначена на посаду керівника формування безпеки більше ніж два рази підряд.

(3) Службовець перебуває у службових відносинах із Чеською Республікою. Права та обов'язки Чеської Республіки щодо службовця виконує відповідне формування безпеки.

(4) Під виконанням служби для потреб цього Закону розуміють:

a) операції та дії, які реалізують права та обов'язки, встановлені правовими приписами, що регулюють діяльність формування безпеки;

b) збирання, оцінку та перевірку відомостей та даних, потрібних для виконання служби, у т. ч. дії в операційних та інформаційних осередках;

c) керування діяльністю служби;

d) діяльність в освітніх, технічних та спеціальних закладах, які забезпечують підготовку службовців та дослідні, технічні та інші умови для виконання служби, причому в обсязі, встановленому керівником формування безпеки, та

e) виконання завдань Інформаційної служби безпеки та Служби закордонних зв'язків та інформації (далі – «інформаційна служба»).

§ 2. Повноваження діяти та приймати рішення у справах службових відносин

(1) У справах службових відносин діє та приймає рішення від імені держави керівник формування безпеки, якщо далі не встановлено інше. У встановленому йому обсязі також діє та приймає рішення керівник організаційної складової формування безпеки.

(2) У справах службових відносин керівника формування безпеки діє та приймає рішення від імені держави міністр, перед яким керівник формування безпеки відповідає за діяльність формування безпеки або за виконання службових обов'язків відповідно до спеціального правового припису, у справах службових відносин керівника Інформаційної служби безпеки діє та приймає рішення призначений урядом член уряду, якщо спеціальним правовим приписом не встановлено інше, та у справах службових відносин керівника Генеральної інспекції

[1] Переклад з чеської мови здійснено Андрієм Поритком за рахунок коштів програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів (прим. редактора).

формування безпеки діє та приймає рішення голова уряду (далі – «вищий керівник керівника формування правопорядку безпеки»).

(3) У справах службових відносин службовців, зарахованих в школу або навчальний заклад (далі – «школа»), які не є організаційною складовою формування безпеки, діє та приймає рішення вищий керівник керівника формування безпеки. У встановленому йому обсязі у справах службових відносин службовців, зарахованих в школу, може діяти та приймати рішення керівник школи.

(4) У справах службових відносин службовців Поліції Чеської Республіки, призначених для виконання завдань у Міністерстві внутрішніх справ (далі – «міністерство»), та службовців, зарахованих до Поліцейської академії Чеської Республіки (далі – «поліцейська академія»), діє та приймає рішення міністр внутрішніх справ. У встановленому йому обсязі у справах службових відносин службовців, призначених для виконання завдань у міністерстві, може діяти та приймати рішення керівник організаційної складової міністерства та у справах службових відносин службовців зарахованих до Поліцейської академії, – ректор поліцейської академії.

(5) Міністр внутрішніх справ, міністр фінансів та міністр юстиції можуть на вимогу керівника формування безпеки уповноважити:

a) керівника організаційної складової держави, створеної для виконання завдань очолюваного ними міністерства, – приймати рішення у справах службових відносин службовців, зарахованих до чинного резерву та висланих для виконання служби в цій організаційній складовій держави, та

b) керівника організаційної складової міністерства – приймати рішення про надбавку за вислугу службовців.

(6) Вищий керівник керівника формування безпеки, керівник формування безпеки та особи, уповноважені приймати рішення у справах службових відносин відповідно до абзаців 1 та 3 - 5, є службовими функціонерами.

§ 3. Реєстр посад

Міністерство веде реєстр вільних посад у формуваннях безпеки, за винятком інформаційних служб, та реєстр даних про службовців цих формувань безпеки, зарахованих до резерву, відкликаних з посади, та про службовців, які подали заяву про переведення на іншу посаду. Реєстр даних про службовців веде міністерство в обсязі даних про номер службового посвідчення та про рівень освіти. Формування безпеки, за винятком інформаційної служби, повинне надати ці дані міністерству без зайвого зволікання у письмовій або електронній формі та регулярно їх оновлювати. Реєстр вільних посад в інформаційній службі та реєстр персональних даних про службовців інформаційних служб веде інформаційна служба.

§ 4. Систематизація

(1) Під систематизацією розуміють встановлення кількості посад, у т. ч. кількості місць службовців, зарахованих до резерву, та обсягу коштів, встановлених державним бюджетом на відповідний рік на їхні службові доходи.

(2) Проект систематизації готує керівник формування безпеки у взаємодії зі своїм вищим керівником. Проект систематизації розробляється згідно із завданням, яке виконує формування безпеки відповідно до спеціального правового припису.

(3) Проект систематизації Поліції Чеської Республіки міністр внутрішніх справ повинен доповнити проектом систематизації для службовців, призначених для виконання завдань у міністерстві, та проектом систематизації для службовців, зарахованих до Поліцейської академії та школи. Проект систематизації для службовців, зарахованих до Поліцейської академії та школи, готує міністр внутрішніх справ у взаємодії з ректором та керівником школи.

(4) Проект систематизації на відповідний календарний рік представляє попереднього року на схвалення урядові вищий керівник керівника формування безпеки.

(5) Проект організаційної структури формування безпеки готує керівник формування безпеки, а схвалює його відповідно

до схваленої урядом систематизації вищий керівник керівника формування безпеки. У випадку інформаційної служби організаційну структуру схвалює керівник інформаційної служби.

§ 5. Службова інструкція

(1) Службова інструкція встановлює, зокрема, обсяг повноважень службовців, які керують виконанням служби інших службовців (далі – «керівник»), щодо надавання підвладним службовцям наказів стосовно виконання служби.

(2) На видання службової інструкції уповноважений службовий функціонер. Службовий функціонер повинен забезпечити ведення переліку чинних службових інструкцій та регулярно оновлювати цей перелік.

(3) Службова інструкція є обов'язковою для службовців.

§ 6. Місце службової діяльності

(1) Службовець виконує службу відповідно до потреб формування безпеки на території Чеської Республіки або за кордоном.

(2) Місце службової діяльності на території Чеської Республіки визначене територією муніципалітету, в якому службовець виконує службу. Місцем службової діяльності службовця, який здійснює паспортний контроль або митний контроль товарів та осіб, які перетинають державний кордон, вважається територія муніципалітету в Чеській Республіці, у тому числі у випадку, якщо місцем виконання служби є визначена міжнародним договором частина території сусідньої держави (далі – «кордонний перехід»).

§ 7. Службовий ступінь, мінімальний освітній рівень, мінімальний період тривання службових відносин для службового ступеня та тарифний клас

(1) Для службовців встановлюються такі службові ступені, мінімальні освітні рівні, мінімальні періоди тривання службових відносин для службового ступеня та тарифні класи:

Службовий ступінь	*Мінімальний освітній рівень*	*Період тривання службових відносин*	*Тарифний клас*
референт	середня або середня професійна	1 рік	1
старший референт	середня з атестатом зрілості	2 роки	2
асистент	середня з атестатом зрілості	3 роки	3
старший асистент	середня з атестатом зрілості	2 роки	4
інспектор	середня з атестатом зрілості	3 роки	5
старший інспектор	середня з атестатом зрілості/вища професійна	5 років	6
комісар	вища професійна або вища у бакалаврській навчальній програмі	6 років	7
старший комісар	вища у бакалаврській навчальній програмі	7 років	8
радник	вища у магістерській навчальній програмі	9 років	9
старший радник	вища у магістерській навчальній програмі	10 років	10
старший державний радник	вища у магістерській навчальній програмі	12 років	11

(2) Періодом тривання службових відносин для службового ступеня є період тривання службових відносин згідно з цим Законом та період, врахований згідно з абзацом 1-3 та абзацом 5 § 224.

(3) Керівник формування безпеки уповноважений встановити службовою інструкцією для посади як виняток вищий освітній рівень, ніж встановлений для службового ступеня, якщо цього вимагають службові дії, які виконуються на цій посаді.

(4) Характеристики виконання служби, які відповідають службовим ступеням, наведені у додатку.

(5) Мінімальні періоди тривання службових відносин для службового ступеня, встановлені в абзаці 1, не поширюються на службовців інформаційних служб та службовців Генеральної інспекції формування безпеки.

§ 8. Звання

(1) Службовцеві зі службовим ступенем належать звання:

Службовий ступінь	Звання
референт	ротний
старший референт	вахмістр
асистент	старший вахмістр
старший асистент	підпрапорщик
інспектор	прапорщик або старший прапорщик
старший інспектор	старший прапорщик або підпоручик
комісар	поручик або надпоручик
старший комісар	капітан або майор
радник	підполковник або полковник
старший радник	полковник
старший державний радник	полковник

(2) Якщо для службового ступеня встановлено 2 звання, вище звання належить керівному службовцеві.

(3) Президент республіки може за поданням уряду присвоїти керівникові формування безпеки, його заступникові або керівнику організаційної складової формування безпеки звання бригадного генерала, генерал-майора або генерал-лейтенанта.

(4) Уряд повинен встановити розпорядженням взірці знаків розрізнення службовців формування безпеки.

§ 9. Види службових відносин

Видами службових відносин є:

a) службові відносини на визначений час та

b) службові відносини на невизначений час.

§ 10. Службові відносини на визначений час

(1) До службових відносин на визначений час тривалістю 3 роки зараховується службовець під час першого прийняття на службу.

(2) До службових відносин на визначений час тривалістю 1 року зараховується службовець, який уже перебував у службових відносинах формування безпеки або професійного військовослужбовця, які тривали не менше ніж 3 роки. Це положення не застосовується до службовця, який уже перебував у службових відносинах на невизначений час, якщо від закінчення попередніх службових відносин минуло менш ніж 5 років.

§ 11. Службові відносини на невизначений час

(1) На службу на невизначений час службовець зараховується з дня, наступного після закінчення службових відносин на визначений час, якщо він успішно склав службовий екзамен та згідно із висновком службової оцінки досягає не менш ніж добрих результатів у виконанні служби.

(2) На службу на невизначений час зараховується під час прийняття до службових відносин також службовець, який уже перебував у службових відносинах формування безпеки на невизначений час або у службових відносинах професійного військовослужбовця протягом не менш ніж 3 років та від закінчення яких минуло менш ніж 5 років.

(3) На службу на невизначений час зараховується керівник інформаційної служби або керівник Генеральної інспекції формування безпеки з дня виникнення службових відносин.

§ 12. Службовий екзамен

(1) Службовець зобов'язаний скласти службовий екзамен. Службовий екзамен він повинен скласти не раніше ніж за 6 місяців та не пізніше за місяць до закінчення строку,

на який його зараховано на службу на визначений час.

(2) Службовий екзамен складається з письмової та усної, також може бути і практична частина. Його метою є перевірити, чи службовець володіє знаннями, необхідними для зарахування на службу на невизначений час.

(3) Службовий екзамен службовець складає перед екзаменаційною комісією, яка складається з не менш ніж трьох членів та яку призначає та розпускає керівник формування безпеки або уповноважений ним службовий функціонер. Про успішне складення службового екзамену голова екзаменаційної комісії видає службовцеві письмовий сертифікат.

(4) Якщо службовець не може скласти службовий екзамен з огляду на поважну перешкоду, службовий функціонер повинен продовжити службовцеві період тривання службових відносин так, щоб службовець міг його скласти протягом 1 місяця після зникнення цієї перешкоди.

(5) Службовець, який не склав успішно службовий екзамен, має право його повторити. Службовець повторно складає службовий екзамен перед екзаменаційною комісією в іншому складі. Цей екзамен можна скласти не раніше ніж через 2 тижні після невдалого складання екзамену та не пізніше ніж до закінчення строку, на який службовець був зарахований на службу на визначений час. Службовий екзамен можна скласти повторно тільки один раз. Положення абзацу 4 про продовження службових відносин застосовується за аналогією.

(6) Спосіб підготовки до службового екзамену, обсяг службового екзамену, його проходження, оцінки та закінчення повинен встановити уряд розпорядженням.

Частина друга. Виникнення, зміни та закінчення службових відносин

Глава I. Виникнення службових відносин

§ 13. Вимоги для прийняття на службу

(1) На службу може бути прийнятий громадянин Чеської Республіки (далі – «громадянин»), який:

a) подав письмову заяву про прийняття;

b) має понад 18 років;

c) є бездоганним;

d) має освітній рівень, встановлений для посади, на яку його має бути призначено;

e) є придатним для виконання служби за станом здоров'я, психічно та фізично;

f) має повну дієздатність;

g) уповноважений на ознайомлення з таємною інформацією відповідно до спеціального правового припису, якщо його має бути призначено на посаду, для якої висувається така вимога;

h) не є членом політичної партії або політичного руху, а у випадку службових відносин службовця інформаційної служби – також професійної організації;

i) не здійснює підприємницьку або іншу діяльність, спрямовану на отримання прибутку, та не є членом керівних або наглядових органів юридичних осіб, які здійснюють комерційну діяльність.

(2) Якщо цього вимагають важливі інтереси служби, у виняткових випадках службовець інформаційної служби може бути прийнятий на службу і в тому разі, якщо його освітній рівень не відповідає встановленому для службового ступеня, який йому має бути присвоєно.

(3) Вимоги, наведені в пунктах «h» та «i» абзацу 1, громадянин доводить заявою про чесність.

§ 14. Бездоганність

(1) Бездоганним для потреб цього Закону не вважається громадянин, який був:

a) за останні 10 років засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння з верхньою межею покарання у вигляді позбавлення свободи на строк до 2 років;

b) за останні 15 років засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння з верхньою межею покарання у вигляді позбавлення свободи на строк понад 2 роки, але не більше ніж 5 років;

c) засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння з верхньою межею покарання у вигляді позбав-

лення свободи понад 5 років, або до надзвичайного покарання[2], або

d) за останні 5 років засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за карне діяння, вчинене з необережності, якщо його дія, якою він вчинив карне діяння, суперечить вимогам, що висуваються до службовця.

(2) Бездоганним для потреб цього Закону не вважається також громадянин:

a) карне переслідування якого за умисне карне діяння було зупинено на підставі рішення про мирову угоду, яке набрало законної сили, і від цього рішення ще не минуло 5 років, якщо дія, якою він вчинив карне діяння, суперечить вимогам, що висуваються до службовця;

b) карне переслідування якого за умисне карне діяння було умовно зупинено рішенням суду, що набрало законної сили, та від закінчення випробувального терміну або строку, протягом якого має бути прийнято рішення, що він виправився, ще не минуло 10 років, або у карному провадженні, яке проти нього велося, було прийнято рішення про умовне відстрочення подання пропозиції про застосування покарання та від цього рішення ще не минуло 5 років, якщо дія, якою він вчинив карне діяння, суперечить вимогам, що висуваються до службовця;

c) який протягом останніх 5 років рішенням суду, що набрало законної сили, був визнаний винним у проступку або іншому адміністративному делікті[3], якщо дія, якою він вчинив проступок або інший адміністративний делікт, суперечить вимогам, що висуваються до службовця, або

d) який виявляє ознаки залежності від алкоголю чи інших психотропних речовин або дій.

(3) При оцінці бездоганності не береться до уваги зняття судимості відповідно до спеціального правового припису або рішення президента республіки, внаслідок яких громадянин розглядається як несудимий.

§ 15. Придатність за станом здоров'я, психічна та фізична придатність

(1) Придатність громадянина за станом здоров'я оцінює надавач лікарських послуг у трудовій сфері на підставі виписки з медичної документації, яка ведеться реєструючим надавачем медичних послуг у галузі загальної практичної медицини, результату лікарського обстеження та інших потрібних оглядів. Медичний висновок про придатність за станом здоров'я громадянин може опротестувати шляхом подання заяви про перегляд надавачу лікарських послуг у трудовій сфері, який видав висновок.

(2) Психічну придатність громадянина оцінює психолог психологічної лабораторії формування безпеки. Висновок психолога про психічну придатність громадянин може опротестувати шляхом подання заяви про перегляд керівникові психологічної лабораторії формування безпеки.

(3) Психічно придатним вважається громадянин, у якого згідно з висновком психолога формування безпеки були виявлені такі особистісні риси, які є передумовою виконання служби у формуванні безпеки.

(4) Фізично придатним вважається громадянин, який відповідає вимогам до фізичної підготовки, встановленим керівником формування безпеки у службовій інструкції для посади, на яку він повинен бути призначений.

(5) Видатки, пов'язані з оцінюванням стану здоров'я, психічної та фізичної придатності громадянина, покриває формування безпеки.

(6) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції, інформаційними службами та Міністерством охорони здоров'я повинно встановити розпорядженням перелік хвороб, станів або вад, які виключають або обмежують придатність громадянина для виконання служби за станом здоров'я, обсяг лікарських обстежень, реквізити лікарського висновку та строк його дії.

[2] Згідно з Карним кодексом Чеської республіки надзвичайне покарання полягає в позбавленні волі на строк від 20 до 30 років або по життєве позбавлення волі (прим. редактора).

[3] Врегульовані Законом про проступки від 1990 року. Див.: Адміністративне деліктне законодавство: Зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Автор-упорядник О.А. Банчук. – К.: Книги для бізнесу, 2007. - С. 855 - 901 (прим. редактора).

(7) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції та інформаційними службами повинно встановити розпорядженням психічні характеристики, які є передумовою для виконання служби у формуванні безпеки, підстави перевірки психічної придатності, процедуру перевірки психічної придатності, реквізити висновку психолога формування безпеки та процедуру при провадженні щодо перегляду.

§ 16. Провадження щодо прийняття

(1) Провадження щодо прийняття відкривається поданням письмової заяви громадянина про прийняття на службу у формування безпеки. У разі якщо у формуванні безпеки немає вільної посади, провадження щодо прийняття не відкривається.

(2) Формування безпеки уповноважене перевірити, чи громадянин виконує умови прийняття на службу. З цією метою воно обробляє його персональні дані та уповноважене для перевірки бездоганності громадянина:

a) подати запит на опис з актів Реєстру покарань;

b) подати запит на виписку з реєстрів, які ведуться міністерством та іншими органами публічного управління та

c) вести розслідування бездоганності громадянина або подати Поліції Чеської Республіки запит на проведення розслідування.

(3) Формування безпеки повинно письмово ознайомити громадянина перед його прийняттям на службу з текстом службової присяги, передбачуваним днем виникнення службових відносин, видом службових відносин та строком їх тривання, службовим призначенням, місцем службової діяльності, строком служби, розміром службового доходу та терміном виплат, тривалістю відпустки, умовами виконання служби та умовами закінчення службових відносин.

(4) У прийнятті громадянина на службу не можна відмовити з причини віку, раси, кольору шкіри, статі, сексуальної орієнтації, релігії та конфесії, політичних або інших переконань, національності, етнічного або соціального походження, майнового стану, роду, подружнього та сімейного стану або сімейних обов'язків, а також з причини членства в професійних організаціях та інших асоціаціях за винятком випадків, встановлених цим Законом або особливим правовим приписом. Ці винятки не вважаються дискримінацією. Заборонено також такі дії формування безпеки, які дискримінують громадянина не прямо, а за своїми наслідками. Такими діями вважається також підбурювання до дискримінації.

(5) Громадянина, який подає клопотання про прийняття на службу, належить письмово повідомити про результати провадження щодо прийняття. Про причини неприйняття не повідомляється.

(6) Формування безпеки зберігає персональні дані про громадянина, якого не було прийнято на службу, та дані про причину його неприйняття протягом 3 років. Після закінчення цього строку ці дані повинні бути знищені.

§ 17. Виникнення службових відносин

(1) Службові відносини встановлюються рішенням службового функціонера відповідного формування безпеки. Рішення про прийняття на службу містить резолюцію про:

a) день виникнення службових відносин;

b) день початку виконання служби;

c) вид службових відносин;

d) строк тривання службових відносин;

e) присвоєння службового ступеню;

f) призначення на посаду;

g) місце службової діяльності та

h) складові службового доходу.

(2) Службові відносини керівника інформаційної служби або керівника Генеральної інспекції формування безпеки виникають з дня його призначення на посаду відповідно до спеціального правового припису.

(3) Службові відносини виникають з дня, встановленого в рішенні про прийняття до службових відносин. У день початку виконання служби службовець складає службову присягу, яка звучить так: «Присягаю своєю честю та совістю, що при виконанні служби буду безстороннім та буду послідовно дотримуватися правових та службових приписів,

виконувати накази своїх керівників та не зловживатиму своїм службовим становищем. Буду завжди і всюди поводитися так, щоб своєю поведінкою не зашкодити доброму імені формування безпеки. Службові обов'язки виконуватиму належно та добросовісно та не вагатимусь при захисті інтересів Чеської Республіки пожертвувати власним життям». Службова присяга вважається складеною, якщо її текст службовець підтвердив своїм підписом. У разі якщо службовець не з'явився на складання присяги або відмовився скласти службову присягу або склав її із застереженнями, службові відносини з ним не виникають.

(4) Якщо службовець не розпочав виконання служби в день, зазначений у рішенні про прийняття на службу, без суттєвої причини, яка би йому в цьому перешкодила, або не повідомив службового функціонера про виникнення цієї причини у тижневий строк, службовий функціонер має скасувати рішення про прийняття на службу.

§ 18. Призначення на посаду при прийнятті на службу та присвоєння службового ступеню

(1) Службовець при прийнятті на службу призначається на посаду у формуванні безпеки, для якої встановлено службовий ступінь референт або старший референт.

(2) Службовець при прийнятті на службу призначається на посаду, для якої встановлено вищий службовий ступінь, ніж зазначений в абзаці 1, якщо його прийнято до службових відносин на підставі виборного провадження згідно з абзацом 4 § 22.

(3) Службовця, який уже перебував у службових відносинах на невизначений час, при прийнятті на службі можна призначити на посаду, для якої встановлено службовий ступінь, уже досягнутий ним під час попередніх службових відносин.

(4) Службовцеві інформаційної служби при прийнятті на службу присвоюється службовий ступінь, встановлений для посади, на яку його призначено.

(5) Службовий функціонер при прийнятті службовця на службі присвоює йому службовий ступінь, встановлений для посади, на яку його призначено.

Глава II. Зміни службових відносин

Розділ 1. Заповнення вільних посад

§ 19. Посада

(1) Посада окреслює організаційне та правове становище службовця у формуванням безпеки. Вона характеризується, зокрема, систематизованим службовим ступенем, рівнем освіти, спеціальністю або напрямом освіти, іншою професійною вимогою, базовим тарифом, змістом службової діяльності, обсягом прав та обов'язків службовця.

(2) Якщо цим Законом не встановлено інше, службовець для посади, на яку його призначено, повинен відповідати, поруч із вимогою щодо рівня освіти, також вимозі спеціальності або напряму освіти, якщо вони встановлені для цієї посади, іншій професійній вимозі та іншій особливій вимозі, якщо таку для цієї осади встановлено. Вимозі щодо спеціальності та напряму освіти не зобов'язаний відповідати громадянин при прийнятті на службу, якщо не йдеться про прийняття на службу на підставі виборного провадження відповідно до абзацу 4 § 22. Іншій професійній вимозі, якщо не йдеться про професійну вимогу, без відповідності якій не може бути призначено на посаду, громадянин не зобов'язаний відповідати при прийнятті на службу та службовець при призначенні на іншу посаду відповідно до абзаців 1 - 4 § 25, абзаців 1, 2 та 4 § 26 та § 27 або після виведення з резерву.

(3) Під спеціальною освіти для потреб цього Закону розуміють:

a) прикладну частину освіти, якою досягається рівень освіти та яка дає кваліфікації для виконання професії, або

b) навчальну спеціальність, яка є складовою навчальної програми вищого навчального закладу.

(4) Під напрямом освіти для потреб цього Закону розуміють освіту, досягнуту:

a) у професійному навчанні, призначеному доповнити професійні знання та вміння, потрібні для виконання службової діяльності, або

b) в програмах освіти протягом усього життя, орієнтованих на виконання служби.

(5) Під іншою професійною вимогою для потреб цього Закону розуміють вимогу, яка вужче обмежує професійну придатність для посади.

(6) Під іншою спеціальною вимогою для потреб цього Закону розуміють придатність за станом здоров'я, фізичну або психічну.

(7) Формування безпеки повинне без зайвого зволікання дати можливість службовцеві, зазначеному в третьому реченні абзацу 2, який не відповідає іншій професійній вимозі для посади, пройти професійну підготовку, спрямовану на задоволення цієї вимоги.

§ 20. Призначення на вільну посаду

(1) Службовий функціонер повинен призначити на вільну посаду у формуванні безпеки службовця цього формування безпеки, який:

a) досяг службового ступеня, який вимагається, та

1. був відкликаний з займаної посади з причин, наведених в абзаці 1, 2 або 3 § 25 або абзаці 2 § 26;

2. зарахований до резерву для тимчасово незарахованих відповідно до абзацу 1 або 3 § 32 на строк, не довший ніж 1 рік;

3. повинен бути виведений з чинного резерву, резерву для тих, що навчаються, або неоплачуваного резерву, до якого його було зараховано відповідно до пункту a) § 33;

4. в якого закінчилося відсторонення від виконання служби, або

b) досяг вищого службового ступеня, ніж вимагається, та

1. був відкликаний з займаної посади з причини, наведеної в абзаці 4 § 26;

2. зарахований до резерву для тимчасово незарахованих відповідно до абзацу 1 або 3 § 32 на строк довший ніж 1 рік, або зарахований до цього резерву відповідно до абзацу 2 § 32;

3. має бути виведений з неоплачуваного резерву, до якого його було зараховано відповідно до пункту b) § 33, і не може бути призначений на посаду у тому ж службовому ступені.

(2) Якщо вільна посада не може бути зайнята відповідно до абзацу 1, службовий функціонер має призначити на цю посаду службовця іншого формування безпеки, за винятком інформаційної служби, який:

a) досяг службового ступеня, який вимагається, та

1. був відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзацах 1, 2 або 3 § 25 або абзаці 2 § 26,

2. зарахований до резерву для тимчасово незарахованих відповідно до абзацу 1 або 3 § 32 на строк, не довший ніж 1 рік, або

b) досяг вищого службового ступеня, ніж вимагається, та:

1. був відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзаці 4 § 26;

2. зарахований до резерву для тимчасово незарахованих відповідно до абзацу 1 або 3 § 32 на строк, довший ніж 1 рік, або зарахований до цього резерву відповідно до абзацу 2 § 32.

(3) Якщо вільна посада не може бути зайнята відповідно до абзацу 1 або 2, службовий функціонер може призначити на цю посаду:

a) службовця цього самого формування безпеки, який досяг службового ступеня, який вимагається, та:

1. який відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзаці 4 § 25;

2. якому під час прийняття на службу було присвоєно службовий ступінь, досягнутий у попередніх службових відносинах (абзац 3 § 18);

3. який був прийнятий на службу та якому було присвоєно службовий ступінь референт або старший референт, або

b) службовця іншого формування безпеки, за винятком інформаційної служби, який досяг службового ступеню, який вимагається, та який:

1. був відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзаці 4 § 25, або

2. має бути виведений з чинного резерву, резерву для тих, що навчаються, або неопла-

чуваного резерву, до якого його було зараховано відповідно до пункту a) § 33, або

c) службовця іншого формування безпеки, за винятком інформаційної служби, який досяг вищого службового ступеню, ніж вимагається, та який був відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзаці 2 § 26, або

d) службовця цього самого або іншого формування безпеки, за винятком інформаційної служби, який:

1. досяг службового ступеня, на один ступінь нижчого, ніж службовий ступінь старший референт, асистент або старший асистент, та був відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 3 § 26;

2. досяг службового ступеню, який вимагається, та в якого закінчилося відсторонення від виконання служби (абзац 6 § 215),

3. досяг вищого службового ступеню, ніж вимагається, зарахований до резерву для тимчасово незарахованих на строк менше 1 року або має бути виведений з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, або неоплачуваного резерву, до якого був зарахований відповідно до пункту a) § 33, та подав заяву про призначення на цю посаду, або

e) службовця інформаційної служби, який досяг службового ступеню, який вимагається, та який був відкликаний з займаної посади з причини, зазначеної в абзаці 4 § 25.

(4) При зайнятті вільної посади службовий функціонер користується реєстром міністерства про службовців відкликаних з посади та про службовців, які подали заяву про переведення на іншу посаду. Керівник формування безпеки в обґрунтованих випадках повинен прийняти рішення, що вільна посада тимчасово залишатиметься незайнятою.

(5) При зайнятті вільної посади в інформаційній службі та Генеральній інспекції формування безпеки процедура, про яку йде мова в абзацах 1 - 4, не застосовується.

§ 20a.

(1) Керівник Генеральної інспекції формування безпеки повинен призначити на вільну посаду службовця Генеральної інспекції формування безпеки, який:

a) був відкликаний з займаної посади з причин, зазначених в абзацах 1 - 3 § 25 або абзаці 2 § 26;

b) зарахований до резерву для тимчасово незарахованих відповідно до абзацу 1 або 3 § 32, або

c) повинен бути виведений з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, або неоплачуваного резерву.

(2) Якщо вільна посада не може бути зайнята відповідно до абзацу 1, керівник Генеральної інспекції формування безпеки може призначити на цю посаду:

a) службовця Генеральної інспекції формування безпеки, який був відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 4 § 25 або абзацу 4 § 26;

b) службовця іншого формування безпеки, якщо він був відкликаний з займаної посади, або

c) громадянина, який відповідає умовам прийняття до службових відносин.

(3) При призначенні на вільну посаду керівник Генеральної інспекції формування безпеки користується реєстром міністерства про службовців переведених до резерву.

§ 21.

(1) Службовий функціонер інформаційної служби може призначити на вільну посаду службовця цієї самої інформаційної служби, який:

a) був відкликаний з займаної посади з причин, зазначених в абзацах 1 - 3 § 25, абзаці 2 та 4 § 26 або § 27;

b) зарахований до резерву для тимчасово незарахованих, або

c) повинен бути виведений з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, спеціального резерву або неоплачуваного резерву.

(2) Якщо вільна посада не може бути зайнята відповідно до абзацу 1, службовий функціонер інформаційної служби може призначити на цю посаду:

a) службовця цієї самої інформаційної служби, який був відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 4 § 25, або службовця іншого формування безпеки, який має службовий ступінь, що вимагається, якщо:

1. був відкликаний з займаної посади з причин, зазначених у пункті a) абзаці 1 § 25;

2. зарахований до резерву для тимчасово незарахованих, або

3. був відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 4 § 25, або

b) громадянина, який виконує умови для прийняття на службу.

(3) При зайнятті вільної посади службовий функціонер інформаційної служби користується реєстром міністерства про службовців, зарахованих до резерву для тимчасово незарахованих.

§ 22. Виборне провадження на посаду

(1) Якщо вільна посада не зайнята у спосіб, зазначений у § 20, керівник формування безпеки або уповноважений ним службовий функціонер повинен оголосити виборне провадження. Виборне провадження не оголошується у випадку зайняття вільних посад, для яких встановлено службовий ступінь референт, старший референт, асистент та старший асистент, якщо на таку посаду буде призначено службовця, який має службовий ступінь на один ступінь нижчий, ніж службовий ступінь, який вимагається для вільної посади.

(2) У виборне провадження може вступити службовець, який має службовий ступінь на один ступінь нижчий, ніж службовий ступінь, який вимагається для вільної посади, проходить службу у формуванні безпеки, службовий функціонер якого оголосив виборне провадження, або проходить службу в іншому формуванні безпеки. Службовець повинен відповідати вимогам щодо освітнього рівня та спеціальності або напряму освіти, якщо такі встановлені для цієї посади, строку тривання службових відносин для службового ступеня та згідно з висновком службової оцінки повинен досягати не менш ніж дуже добрих результатів у виконанні служби.

(3) До виборного провадження на зайняття вільної посади, для якої встановлено службовий ступінь на 2 та більше ступенів вищий, але не вище ніж до службового ступеня старший комісар, може увійти службовець, який здобув вищу освіту, відповідає вимогам, встановленим для вільної посади, за винятком вимоги щодо строку тривання службових відносин для службового ступеня, та згідно з висновком службової оцінки досягає не менш ніж дуже добрих результатів у виконанні служби.

(4) Якщо вільну посаду не вдасться зайняти виборним провадженням відповідно до абзацу 2 або 3, для якої в систематизації посад для потреб виборного провадження окремо визначено спеціальність або напрям освіти, до виборного провадження може вступити і громадянин, який задовольняє умови прийняття до службових відносин.

§ 23. Перебіг виборного провадження

(1) Виборне провадження на вільну посаду проголошується в друкованому органі формування безпеки або в інший зручний спосіб. Якщо є кілька вільних посад, для яких встановлено подібні вимоги, може бути проголошено спільне виборне провадження.

(2) Після виборного провадження службовий функціонер повинен призначити на вільну посаду службовця, який зайняв перше місце у порядку відповідності посаді, яка має бути зайнята. Якщо цього службовця не може бути призначено на вільну посаду, на неї призначають службовця, який зайняв наступне місце у порядку відповідності.

(3) У випадку спільного виборного провадження на кілька вільних посад службовий функціонер повинен призначити на вільні посади службовців за порядком відповідності, в якому вони розташувалися, та відповідно до кількості вільних посад, які мають бути зайняті.

(4) Виборне провадження може бути закінчено висновком, що жоден з учасників виборного провадження не відповідає вільній посаді, яка має бути зайнята. У такому випадку службовий функціонер повинен оголосити нове виборне провадження.

§ 24. Обсяг особистої компетенції у виборному провадженні

Положення § 22 та 23 не застосовуються для зайняття посад в інформаційній службі або Генеральній інспекції формування безпеки, якщо керівник інформаційної служби

або керівник Генеральної інспекції формування безпеки не вирішить інакше.

Розділ 5. Переведення на іншу посаду

§ 25. Переведення на іншу посаду у тому самому службовому ступені

(1) Службовець відкликається з займаної посади, якщо:

a) його посада була ліквідована внаслідок організаційних змін;

b) закінчилася дійсність його сертифікату, якщо він є особою, призначеною контактувати з таємною інформацією, або

c) він втратив придатність за станом здоров'я, фізичну або психічну придатність, яка вимагається на цій посаді.

(2) Службовець, який здійснює діяльність як агент або виконує завдання при прихованому переведенні або є спеціалістом у підрозділі безпосереднього втручання або виконує завдання при особливій охороні свідка, відкликається з займаної посади, якщо цього вимагає важливий інтерес служби.

(3) З займаної посади відкликається також вагітна жінка-службовець, жінка-службовець до закінчення дев'ятого місяця після пологів або жінка-службовець, яка годує груддю, якщо цього вимагає її безпека та охорона здоров'я під час виконання служби та якщо не вдасться усунути ризики, пов'язані з виконанням її служби.

(4) Службовця можна відкликати з займаної посади та призначити на іншу посаду, якщо він про це клопоче.

(5) Службовець, відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 1, 2 або абзацу 4, призначається на іншу посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, також і в іншому місці службової діяльності.

(6) Жінка-службовець, відкликана з посади відповідно до абзацу 3, призначається на іншу відповідну для неї посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь.

§ 26. Переведення на іншу посаду в іншому службові ступені

(1) Службовець відкликається з займаної посади та призначається на іншу посаду, для якої встановлено вищий службовий ступінь, якщо у виборному провадженні він зайняв перше місце в порядку придатності для посади, яка повинна бути зайнята, або наступне у порядку придатності, та повинен бути призначений на посаду відповідно до абзацу 2 § 23.

(2) Службовця можна відкликати з займаної посади та призначити на іншу посаду, для якої встановлено нижчий службовий ступінь, якщо він про це подав клопотання.

(3) Службовця можна відкликати на його бажання з займаної посади, для якої встановлено службовий ступінь референт, старший референт, асистент та старший асистент, та призначити його на посаду, для якої встановлено службовий ступінь на один ступінь вищий, якщо він задовольняє вимогам щодо освітнього рівня, спеціальності або напряму, встановлених для цієї посади.

(4) Службовця можна також відкликати з займаної посади та призначити на іншу посаду, для якої встановлено на один ступінь нижчий службовий ступінь, якщо згідно з висновком службової оцінки він досягає незадовільних результатів у виконанні служби.

(5) Службовця інформаційної служби можна відкликати з займаної посади та призначити на іншу посаду, для якої встановлено вищий службовий ступінь, якщо цього вимагає важливий інтерес служби.

§ 27. Переведення на іншу посаду в особливих випадках

Керівник формування безпеки після закінчення строку повноважень або після відкликання з займаної посади призначається на іншу посаду у формуванні безпеки, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, або, якщо він про це подає клопотання, на один службовий ступінь нижчий, у тому самому місці службової діяльності, або, якщо він про це подає клопотання, також в іншому місці службової діяльності.

Розділ 3. Резерви

§ 28. Види резервів

(1) Службовець, який не може виконувати службу на посаді, повинен бути відкликаний з займаної посади та зарахований до резерву:

a) чинного;
b) для тих, хто навчається;
c) спеціального;
d) для тимчасово незарахованих, або
e) неоплачуваного.

(2) Службовцеві, зарахованому до резерву відповідно до пунктів a) – c) абзацу 1, можна встановити також інше місце службової діяльності.

§ 29. Чинний резерв

(1) До чинного резерву зараховується службовець, який відправлений для виконання служби:

a) в іншу організаційну складову держави, до юридичної або фізичної особи, або

b) за кордон з метою виконання завдань, які випливають:

1. з міжнародних договорів, які є обов'язковими для Чеської Республіки та які були оприлюднені у Зібранні законів або у Зібранні міжнародних договорів;

2. з приписів Європейського Союзу.

(2) На службовців у чинному резерві, відправлених для виконання служби за кордон, поширюються положення цього Закону, якщо міжнародним договором або правовим приписом, прийнятим на його основі, не встановлено інші умови виконання служби.

§ 30. Резерв для тих, хто навчається

До резерву для тих, хто навчається, зараховується службовець, якому було надано відгул при денному навчанні, якщо строк навчання перевищує 12 місяців.

§ 31. Спеціальний резерв

До спеціального резерву зараховується службовець інформаційної служби, якщо цього вимагає важливий інтерес служби. На службовця інформаційної служби, який зарахований до спеціального резерву, положення цього Закону поширюються відповідно.

§ 32. Резерв для тимчасово незарахованих

(1) До резерву для тимчасово незарахованих зараховується службовець у службових відносинах на невизначений час:

a) дотеперішня посада якого в результаті організаційних змін була ліквідована;

b) у якого закінчився строк дійсності сертифіката, якщо він є особою, призначеною контактувати з таємною інформацією;

c) який був виведений з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, спеціального резерву або неоплачуваного резерву, або

d) який втратив придатність за станом здоров'я, фізичну або психічну придатність, яка вимагається для займаної посади,

та який не може бути призначений на іншу посаду.

(2) До резерву для тимчасово незарахованих зараховується також службовець на службі на невизначений час, відкликаний з займаної посади відповідно до абзацу 4 § 26, який не може бути призначений на іншу посаду, для якої встановлено нижчий службовий ступінь. У цьому резерві він може перебувати не довше ніж протягом 3 місяців.

(3) До резерву для тимчасово незарахованих зараховується також вагітна жінка-службовець, жінка-службовець до закінчення дев'яти місяців після пологів або жінка-службовець, яка годує груддю, якщо цього вимагає її безпека та охорона здоров'я під час виконання служби, якщо не вдасться усунути ризики, пов'язані з виконанням її служби, та вона не може бути призначена на іншу посаду, яка підходить для неї.

§ 33. Неоплачуваний резерв

До неоплачуваного резерву зараховується жінка-службовець або службовець, яким:

a) надано батьківську відпустку, або

b) надано відгул без збереження службового доходу на строк довший ніж 1 місяць.

§ 34. Призначення на посаду після виведення з резерву

(1) Службовець, після виведення з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, спеціального або неоплачуваного, до якого був зарахований відповідно до пункту a) § 33, має бути призначений на посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, як для посади, на яку він був призначений до зарахування до цього резерву.

(2) Службовець, після виведення з резерву для тимчасово незарахованих, повинен бути призначений на посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, як для посади, на яку він був призначений до зарахування до резерву. Якщо протягом 1 року від зарахування до резерву не вдасться призначити службовця на посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, його може бути призначено на посаду, для якої встановлено службовий ступінь на 1 ступінь нижчий, ніж встановлений для посади, яку він займав до зарахування до резерву, у тому числі в іншому місці службової діяльності.

(3) Службовець, після виведення з неоплачуваного резерву, до якого його було зараховано відповідно до пункту b) § 33, може бути призначений на посаду, для якої встановлено і нижчий службовий ступінь, якщо його не може бути призначено на посаду, для якої встановлено такий самий службовий ступінь, як для посади, на яку його було призначено до зарахування до резерву, у тому числі в іншому місці службової діяльності.

(4) Службовець, після виведення з резерву для тимчасово незарахованих, який тривав менше ніж 1 рік, або після виведення з чинного резерву, резерву для тих, хто навчається, або неоплачуваного резерву, до якого його було зараховано відповідно до пункту a) § 33, може бути призначений на посаду, для якої встановлено нижчий службовий ступінь, якщо він про це клопотав.

Розділ 4. Інші зміни службових відносин

§ 35. Присвоєння іншого службового ступеня

(1) Службовцеві присвоюється вищий службовий ступінь, якщо його призначено на іншу посаду, для якої встановлено вищий службовий ступінь.

(2) Службовцеві присвоюється нижчий службовий ступінь, якщо його призначено на іншу посаду, для якої встановлено нижчий службовий ступінь.

§ 36. Переведення

(1) Службовця може бути переведено у зв'язку з важливим інтересом служби для виконання:

a) завдань, що випливають з посади, на яку його призначено, до тимчасово створеної службової групи службовців, призначеної для виконання надзвичайного завдання, або

b) інших завдань формування безпеки, які не випливають з посади, на яку його призначено, але не довше ніж на строк 60 днів, які є його звичайними днями служби протягом календарного року, або на довший строк, якщо йдеться про завдання, що випливає з кризової ситуації, у тому числі в іншому місці, ніж його місце службової діяльності.

(2) Службовий функціонер може вирішити, що на час переведення службовець підпорядковуватиметься іншому керівникові.

§ 37. Службове відрядження

(1) Для виконання службових завдань, які випливають із зайнятої ним посади, службовця може бути відправлено у службове відрядження в інше місце, ніж його місце службової діяльності.

(2) Службовий функціонер може вирішити, що на час службового відрядження службовець при виконанні службових завдань підпорядковуватиметься іншому керівникові.

§ 38. Навчальне відрядження

(1) Службовця з метою одержання знань, умінь та досвіду, потрібних для виконання служби, може бути відправлено у навчальне відрядження, зокрема на навчання, на курси або на професійне стажування, у тому числі в інше місце, ніж його місце службової діяльності.

(2) Службовий функціонер може вирішити, що на час навчального відрядження службовець підпорядковуватиметься при виконанні службових завдань іншому керівникові.

(3) Строк перебування у навчальному відрядженні вважається виконанням служби.

§ 39. Заміщення на іншій посаді

(1) Службовцеві може бути доручено заміщення на іншій посаді, для якої встановлено вищий службовий ступінь, але не довше ніж на строк:

a) відсутності службовця, який призначений на цю посаду, або

b) протягом якого триває виборне провадження,

у тому числі в іншому місці, ніж його місце службової діяльності.

(2) На строк заміщення на іншій посаді службовець:

a) не виконує дотеперішні службові завдання та

b) має право на тимчасове користування службовим ступенем, встановленим для заміщуваної посади.

§ 40. Відсторонення від виконання служби

(1) Службовець має бути відсторонений від виконання служби на строк, протягом якого він обґрунтовано підозрюється у скоєнні карного діяння, дисциплінарного проступку або діяння, яке має ознаки проступку або іншого адміністративного делікту, якщо б залишення його у виконанні служби загрожувало важливому інтересу служби або перебігу розслідування його діяння.

(2) На строк відсторонення від виконання служби службовець не має прав та обов'язків, які для нього випливають зі спеціальних правових приписів.

(3) Службовий функціонер уповноважений зобов'язати службовця, якого відсторонено від виконання служби, бути доступним у місці постійного перебування або в іншому місці, встановленому ним на прохання службовця, в обсязі, необхідному для встановлення початку виконання ним служби.

(4) Якщо у зв'язку зі скоєнням карного діяння, дисциплінарного проступку, з діянням, яке має ознаки проступку або іншого адміністративного делікту, виникла підстава для звільнення службовця від службових відносин відповідно до пунктів a) – d) абзацу 1 § 42, його відсторонення від виконання служби триває аж до закінчення службових відносин.

(5) У разі зникнення підстав, з огляду на які службовця було відсторонено від виконання служби, відсторонення від виконання служби повинно бути закінчено.

Глава III. Припинення службових відносин

§ 41. Способи припинення службових відносин

Службові відносини службовця припиняються із:

a) закінченням визначеного строку;

b) звільненням;

c) смертю або оголошенням померлим;

d) днем 31 грудня календарного року, у якому службовець досягнув віку 65 років.

§ 42. Звільнення

(1) Службовець повинен бути звільнений, якщо:

a) він був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння;

b) він був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за карне діяння, вчинене через необережність, та якщо дія, якою він вчинив карне діяння, суперечить вимогам, що висуваються до службовця;

c) у провадженні про умисне карне діяння рішенням суду, що набрало законної сили, його карне переслідування було умовно припинено, встановлено примирення або умовно відстрочено подання пропозиції про застосування покарання та дія, якою він вчинив карне діяння, суперечить вимогам, що висуваються до службовця;

d) порушив службову присягу тим, що допустився ганебної дії, яка має ознаки карного діяння та може загрожувати доброму імені формування безпеки;

e) до нього було застосовано карне покарання у вигляді позбавлення службового ступеня;

f) він порушив обмеження, встановлені в § 47 або § 48;

g) позбувся громадянства Чеської Республіки;

h) згідно з медичним висновком надавача лікарських послуг у трудовій сфері на трива-

лий час втратив придатність до виконання служби за станом здоров'я, за винятком медичних причин, пов'язаних із вагітністю;

i) у нього було відкликано сертифікат фізичної придатності або професійної придатності, встановлені спеціальним правовим приписом;

j) згідно з висновком психолога формування безпеки він втратив психічну придатність до виконання служби;

k) його дієздатність була обмежена або якщо він був позбавлений дієздатності;

l) закінчився строк, зазначений в абзаці 2 § 32, а причина зарахування до резерву для тимчасово незарахованих не зникла, або

m) подав заяву про звільнення.

(2) Службовець інформаційної служби повинен бути звільнений також у тому випадку, якщо закінчилася дійсність його сертифіката, якщо він є особою, призначеною контактувати з таємною інформацією, та не може бути призначений на іншу посаду, причому навіть через 1 рік перебування в резерві для тимчасово незарахованих.

(3) Службовець у службових відносинах на визначений час повинен бути звільнений також у тому випадку, якщо:

a) посада, на яку його було призначено, була ліквідована в результаті організаційних змін та службовця не може бути призначено на іншу посаду;

b) закінчилася дійсність його сертифіката, якщо він є особою, призначеною контактувати з таємною інформацією, та його не може бути призначено на іншу посаду, або

c) він досягнув незадовільних результатів у виконанні служби згідно з висновком службової оцінки.

(4) Рішення про звільнення з причин, зазначених у пунктах b) – d) та пункті f) абзацу 1 та пункті c) абзацу 3, має бути вручено службовцеві протягом 2 місяців з дня, коли службовий функціонер виявив підставу для звільнення, але не пізніше 1 року з дня виникнення цієї підстави.

(5) У разі звільнення службовця відповідно до:

a) пунктів a) – k) абзацу 1 його службові відносини закінчуються днем вручення рішення про звільнення;

b) пункту l) абзацу 1 його службові відносини закінчуються із закінченням 2 календарних місяців, що настають після дня вручення рішення про звільнення, або

c) пункту m) абзацу 1 його службові відносини закінчуються з закінченням 2 календарних місяців, що настають після дня подання заяви про звільнення, якщо службовий функціонер на підставі заяви службовця не прийме рішення про коротший строк.

(6) У разі звільнення службовця відповідно до абзаців 2 та 3 службові відносини закінчуються із закінченням 2 календарних місяців, що настають після дня вручення рішення про звільнення, якщо службовий функціонер на підставі заяви службовця не прийме рішення про коротший строк.

§ 43. Підтвердження виконання служби та службовий висновок

(1) Службовець при закінчення службових відносин має право на отримання підтвердження виконання служби та на підставі заяви також на отримання службового висновку.

(2) Підтвердження виконання служби містить відомості про:

a) час тривання службових відносин;

b) порядок відрахування зі службового доходу та про особу, на користь якої вони здійснюються;

c) спосіб припинення службових відносин та у випадку звільнення – про його причину;

d) факти, які мають значення для висновку про право на отримання лікарняних;

e) розмір середнього заробітку та про інші факти, які мають значення для висновку про право на допомогу у зв'язку з безробіттям або допомогу при перекваліфікації та

f) зобов'язання щодо формування безпеки.

(3) Службовий висновок містить тільки факти, які стосуються виконання служби. Підставою для його складення є службові оцінки.

§ 44. Необхідності після скасування рішення про припинення службових відносин

У разі скасування рішення про припинення службових відносин службовця його службові відносини продовжуються з усіма необхідностями.

Частина третя. Основні обов'язки службовця та обмеження деяких прав

§ 45. Основні обов'язки службовця

(1) Службовець повинен:

a) дотримуватися службової дисципліни;

b) утримуватися від дії, яка може вести до конфлікту інтересу служби та особистих інтересів, та загрожувати вірі в безстороннє виконання служби, зокрема не зловживати у власному інтересі або в інтересі інших осіб відомостями, здобутими у зв'язку з виконанням служби, та у зв'язку з виконанням служби не приймати подарунків або інших вигод;

c) зберігати таємницю щодо фактів, які стали йому відомими під час виконання служби. Це положення не застосовується, якщо службовець був звільнений від цього обов'язку службовим функціонером, якщо спеціальним правовим приписом не встановлено інше;

d) поглиблювати свою професійну підготовку та підтримувати свою фізичну придатність, необхідну для зайнятої посади, та піддаватися її перевірці службовим функціонером;

e) дотримуватися правил службового етикету;

f) надавати формуванню безпеки персональні дані, необхідні для прийняття рішень у службових відносинах та для виконання обов'язків формування безпеки відповідно до спеціальних правових приписів;

g) виконувати службу так, щоб на неї не впливали його політичне, релігійне або інше переконання;

h) повідомляти керівника про перешкоди та недоліки, які загрожують виконанню служби або обтяжують його, та про факт, що його було засуджено вироком суду, що набрав законної сили, за карне діяння, без зайвого зволікання;

i) поводитися та діяти і в позаслужбовий час так, щоб своїми діями не загрожувати доброму імені формування безпеки.

(2) Керівник також повинен:

a) оцінювати виконання служби підлеглими службовцями;

b) дбати, щоб службовці були для виконання служби належним чином навчені та підготовані;

c) винагороджувати зразкове виконання службових обов'язків;

d) робити висновки з порушення службових обов'язків та

e) застосовувати стимули для усунення перешкод та недоліків, які загрожують виконанню служби або обтяжують його.

§ 46. Службова дисципліна

(1) Службова дисципліна полягає в безсторонньому, регулярному та свідомому виконанні службових обов'язків службовця, які для нього випливають з правових приписів, службових інструкцій та наказів.

(2) Якщо наказ керівника явно суперечить правовому припису, службовець повинен звернути його увагу на цей факт. Якщо керівник наполягає на виконанні наказу, службовець уповноважений вимагати його видання у письмовому вигляді. Керівник повинен задовольнити вимогу, якщо це дозволяють обставини виконання служби. У разі якщо обставини виконання служби цього не дозволяють, він має зробити це без зайвого зволікання одразу ж після зникнення цих обставин. Службовець повинен виконати наказ та повідомити про цей факт без зайвого зволікання керівника того, хто видав такий наказ.

(3) Службовець не має права виконувати наказ, виконанням якого він би явно вчинив карне діяння.

§ 47. Обмеження прав службовця

(1) Службовець не має права бути членом політичної партії або політичного руху, а також провадити діяльність на їх користь. Це положення не зачіпає виборче право службовця.

(2) Службовець інформаційної служби не має права бути членом професійної організації.

§ 48.

(1) Службовець не має права бути членом керівних або наглядових органів юридичних осіб, які здійснюють підприємницьку діяльність, за винятком випадків, коли він направлений до цих органів формуванням безпеки. Направлений службовець діє в цих органах як представник Чеської Республіки. Він повинен просувати її інтереси та не має права отримувати від відповідної юридичної особи винагороду, якщо спеціальним правовим приписом не встановлено інше. Винагорода, про яку йде мова в першому реченні, не може бути виплачена службовцеві і після припинення службових відносин.

(2) Службовець не має права здійснювати іншу діяльність, спрямовану на отримання доходу, ніж служба згідно з цим Законом. Це обмеження не поширюється на випадки, зазначені в § 29, 31 та пункті a) § 33, та на інші дії, встановлені внутрішніми актами, виданими керівниками формування безпеки.

Частина четверта. Дисциплінарні заохочення дисциплінарні покарання

§ 49. Дисциплінарні заохочення

(1) За проявлену особисту хоробрість або за виконання особливо важливого службового завдання, або з метою винагородження зразкового виконання службових обов'язків службовцеві може бути надано дисциплінарне заохочення. Зразковим виконанням службових обов'язків вважається також повторне досягнення дуже добрих результатів у виконанні служби, констатоване у висновку службової оцінки.

(2) Дисциплінарним заохоченням є:

a) письмова похвала;

b) грошовий або речовий дарунок, або

c) нагорода службовою медаллю.

(3) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції та інформаційними службами повинно встановити розпорядженням вид та взірець службових медалей та підстави нагородження ними.

§ 50. Дисциплінарний проступок

(1) Дисциплінарним проступком є винна дія, яка порушує службовий обов'язок, але не є карним діянням або дією, яка має ознаки проступку або іншого адміністративного делікту. Такою дією вважається і досягнення незадовільних результатів у виконанні служби, зазначене у висновку службової оцінки.

(2) Дисциплінарний проступок є вчиненим з недбалості, якщо службовець:

a) знав, що своєю дією може порушити службовий обов'язок, але без достатніх підстав вважав, що не порушить службовий обов'язок, або

b) не знав, що своєю дією може порушити службовий обов'язок, хоча з огляду на обставини мав та міг знати.

(3) Дисциплінарний проступок є вчиненим умисно, якщо службовець:

a) хотів своєю дією порушити службовий обов'язок, або

b) знав, що своєю дією може порушити службовий обов'язок, а в разі, якби він його порушив, погоджувався на це.

(4) Дією вважається також невиконання дій, які службовець повинен був виконати.

§ 51. Дисциплінарне покарання

(1) На службовця накладається дисциплінарне покарання:

a) письмова догана;

b) зниження базового тарифу до 25 % на строк не більше ніж 3 місяці;

c) позбавлення службової медалі;

d) позбавлення службового ступеня;

e) штраф;

f) конфіскація речі, або

g) заборона діяльності.

(2) Дисциплінарні покарання, зазначені в пунктах e) – g) абзацу 1, може бути накладено тільки за дію, яка має ознаки проступку. Їх може бути накладено одночасно, у т. ч. одночасно з дисциплінарними покараннями, зазначеними в пунктах a) та c) абзацу 1.

(3) Штраф на службовця накладається в розмірі, встановленому для проступку спеціальним правовим приписом.

Частина п'ята. Час служби, службова готовність та час відпочинку
Глава I. Час служби

§ 52. Основний час служби протягом тижня

(1) Основний час служби службовця становить 37,5 години на тиждень. Службовцеві на його бажання може бути встановлено коротший час служби протягом тижня.

(2) Тижнем виконання служби службовцем вважається час, протягом якого виконувалася служба в обсязі основного часу служби протягом тижня згідно з заздалегідь встановленим графіком часу служби. Одним днем виконання служби вважається одна п'ята обсягу часу, зазначеного в першому реченні.

§ 53. Графік часу служби

(1) Час служби заздалегідь поділяється на окремі зміни, як правило, на строк 1 місяця, рівномірно або нерівномірно. Про зміну графіку часу служби службовцеві повинно бути повідомлено, як правило, не пізніше ніж за 3 дні до початку служби. У разі якщо важливість служби не дає змоги встановити службовцеві нерівномірний графік часу служби заздалегідь, службовий функціонер повинен визначити йому початок зміни не пізніше ніж за 1 день. Кінець зміни він має визначити відповідно до потреб служби.

(2) При рівномірному графіку часу служби час служби поділяється, як правило, на 5 днів у тижні так, щоб:

a) неперервний відпочинок протягом тижня припав, якщо це можливо, на суботу та неділю;

b) тривалість зміни одного дня, як правило, не перевищувала 10 годин;

c) розходження у тривалості часу служби, що припадає на різні тижні, не перевищувало 5 годин;

d) середній час служби протягом 2 календарних місяців не перевищував основний час служби протягом тижня.

(3) При нерівномірному графіку часу служби час служби має бути поділено так, щоб:

a) час неперервної служби був не коротшим ніж 4 години та не перевищував 24 години та

b) середній час служби за 3 календарні місяці та, в обґрунтованих випадках, за календарний рік, не перевищував основний час служби протягом тижня.

(4) Двозмінним або тризмінним режимом служби вважається режим служби, в якому службовці замінюють один одного у двох або у трьох послідовних змінах у межах 24 годин. Безперервним режимом служби вважається режим служби, в якому службовці замінюють один одного у послідовних змінах у межах 24 годин для забезпечення безперервної роботи, що вимагає виконання служби 24 години на день 7 днів на тиждень, або в такому режимі виконують службу у 24-годинних змінах, та в режимі служби відповідно до абзацу 5.

(5) Зміною повною тривалістю 16 годин у службовця Пожежно-рятувальної дружини Чеської Республіки вважається часовий відрізок у межах 24 годин, у якому поряд із виконанням служби тривалістю 16 годин встановлена службова готовність у місці, де службовець виконує службу (далі – «службове приміщення») тривалістю 8 годин.

§ 54. Понаднормова служба

(1) Службовцеві можна у важливому інтересі служби наказати виконання служби понаднормово в обсязі не більше 150 годин у календарному році.

(2) Якщо буде оголошено кризовий стан відповідно до спеціального правового припису або у виняткових випадках в публічному інтересі, службовцеві можна наказати на час кризового стану або на необхідний час у публічному інтересі виконувати службу понаднормово також і понад обсяг, встановлений в абзаці 1.

(3) Понаднормовою службою, про яку йде мова в абзацах 1 та 2, вважається служба, яка виконується понад основний час служби протягом тижня поза межами змін. У службовця з коротшим часом служби протягом тижня понаднормовою службою не вважається служба, яка не перевищує основний час служби протягом тижня.

§ 55. Служба вночі

Службою вночі є служба, яка виконується в період від 22 години до 6 години.

§ 56. Гнучкий час служби

(1) Службовий функціонер може при рівномірному графіку часу служби прийняти рішення про запровадження гнучкого часу служби, якщо цьому не перешкоджає важливий інтерес служби.

(2) При запровадженні гнучкого часу служби службовець вибирає собі початок, а при можливості і кінець зміни в окремі дні відповідно до засад, встановлених службовим функціонером (далі «час служби, що вибирається за бажанням»). Між двома частинами часу служби, що вибирається за бажанням, вміщується час, протягом якого службовець повинен бути у службовому приміщенні (далі – «незмінний час служби»).

(3) Початок та кінець незмінного часу служби службовий функціонер повинен встановити так, щоб при основному часі служби протягом тижня в обсязі 37,5 години незмінний час служби у кожен із днів становив не менше ніж 5 годин. Час служби, що вибирається за бажанням, службовий функціонер повинен розподілити на початок та кінець зміни так, щоб час служби, що вибирається за бажанням, на початку зміни становив не менш ніж 1 годину.

§ 57. Форми гнучкого часу служби

Гнучкий час служби може бути реалізований як:

a) гнучкий день служби, при якому службовець вибирає початок зміни та повинен у відповідний день виконати повну зміну, що припадає на цей день;

b) гнучкий тиждень служби, при якому службовець вибирає початок та кінець змін та повинен у відповідний тиждень виконати службу, що припадає на повний час служби протягом тижня, або

c) чотиритижневий гнучкий час служби, при якому службовець вибирає початок та кінець змін та повинен протягом календарного місяця виконати службу, що припадає на повний час служби у календарному місяці.

§ 58. Перешкоди у службі при гнучкому часі служби

(1) Перешкода у службі з боку службовця при реалізації гнучкого часу служби рахується як виконання служби тільки в обсязі, в якому вона необхідно поширилася на незмінний час служби. В обсязі, в якому перешкода у службі поширилася на час служби, що вибирається за бажанням, вона не рахується виконанням служби та за неї не нараховується службовий дохід. Якщо законом при перешкоді у службі встановлено точну тривалість часу, за який службовець при перешкоді у службі має право на відгул, виконанням служби рахується весь цей час.

(2) Перешкода у службі з боку формування безпеки рахується виконанням служби, якщо вона поширилася на час служби службовця, причому за кожен окремий день при реалізації:

a) гнучкого дня служби, не більше ніж в обсязі тривалості зміни, що припадає на відповідний день, або

b) гнучкого тижня служби або чотиритижневого гнучкого часу служби, не більше ніж в обсязі середньої тривалості служби, що припадає на 1 тиждень або 4 тижні.

(3) Якщо службовець через перешкоду у службі, яка поширилася на час служби, що вибирається за бажанням, не виконав повну денну тривалість служби при реалізації гнучкого дня служби або повну тижневу тривалість служби при реалізації гнучкого тижня служби, або повну чотиритижневу тривалість служби при реалізації чотиритижневого гнучкого часу служби, він повинен невиконану частину часу служби виконати до кінця наступного календарного місяця, якщо службовий функціонер на прохання службовця не встановить інший час виконання служби. Виконання служби, про яке йде мова в першому реченні, можливе тільки в час служби, що вибирається за бажанням.

§ 59. Понаднормова служба при гнучкому часі служби

(1) Понаднормовою службою вважається при:

a) гнучкому дні служби – служба, яка виконується понад тривалість зміни, що припадає на відповідний день;

b) гнучкому тижні служби або чотиритижневому гнучкому часі служби – яка відбувається понад основний час служби, встановлений на відповідний тиждень, якщо службовець виконував її понад встановлений час служби протягом тижня, а при реалізації чотиритижневого гнучкого часу служби – якщо службовець виконував її понад встановлений час служби, що припадає на період чотирьох тижнів.

(2) Не є випадком понаднормової служби, якщо службовець:

a) виконував у межах одного і того самого тижня обов'язок виконати час служби протягом тижня або встановлений час служби, що припадає на чотиритижневий період, при реалізації чотиритижневого гнучкого часу служби у межах цього періоду, або

b) виконував понад встановлений час служби протягом тижня службу, не призначену йому службовим функціонером як понаднормову службу, та без власної вини не міг використати цю службу протягом решти тижня (місяця) для виконання обов'язку виконати встановлений тижневий (чотиритижневий) час служби.

Службовий функціонер повинен зараховувати службовцеві цю службу в час служби протягом тижня (чотиритижневого періоду), як правило, безпосередньо наступного.

Перерви у службі

§ 60. Перерва на їжу та відпочинок

(1) Службовець має право на перерву на службі на їжу та відпочинок, не більше ніж через кожні 5 годин безперервного виконання служби, якщо службовий функціонер не вирішить на прохання службовця інше, зокрема при триванні зміни:

a) до 9 годин – в обсязі 30 хвилин;

b) понад 9 годин – в такому обсязі, щоб одна перерва становила 30 хвилин, а решта перерв становили не менш ніж 15 хвилин.

(2) Перерва у службі на їжу та відпочинок не зараховується в час служби.

(3) У випадку служби, виконання якої не може бути перервано, службовцеві повинно бути забезпечено належний час на їжу та відпочинок без переривання виконання служби.

§ 61. Перерва на годування груддю

(1) Жінка-службовець, яка годує свою дитину груддю, має право на перерву на годування груддю.

(2) Жінці-службовцю, яка виконує службу протягом встановленого часу служби протягом тижня, повинно бути надано на кожну дитину віком до 1 року дві півгодинні перерви на годування груддю, а протягом 3 місяців після досягнення дитиною віку 1 року – одна півгодинна перерва на годування груддю при окремій службі. У разі якщо вона виконує службу протягом коротшого часу, але не менш ніж половину встановленого часу служби протягом тижня, їй має бути надано тільки одну півгодинну перерву на кожну дитину віком до 1 року.

(3) Перерва на годування груддю зараховується в час служби.

Глава II. Службова готовність

§ 62.

(1) Службовцеві можна наказати перебувати у службовій готовності у важливому інтересі служби, якщо є підстава для виконання понаднормової служби.

(2) Службовець перебуває у службовій готовності у позаслужбовий час у службовому приміщенні, визначеному службовим функціонером, або поза ним у місці постійного перебування (проживання) або в іншому місці, визначеному службовим функціонером на прохання службовця.

Глава III. Час відпочинку

§ 63. Безперервний відпочинок між окремими змінами

(1) Службовець має право на безперервний відпочинок між окремими змінами тривалістю не менше ніж 10 годин. Якщо він виконує понаднормову службу, безперервний відпочинок йому може бути скорочено до 6 годин.

(2) У час безперервного відпочинку між окремими змінами службовцеві Пожежно-рятувальної дружини Чеської Республіки зараховується час відпочинку при встановленій службовій готовності у службовому приміщенні, встановлений у часовому проміжку 24 годин відповідно до абзацу 5 § 53, якщо він безперервно тривав не менш ніж 4 години.

§ 64. Безперервний відпочинок протягом тижня

Службовець кожного тижня має право на безперервний відпочинок тривалістю не менш ніж 36 годин. Якщо він виконує понаднормову службу, його безперервний відпочинок може бути скорочено до 12 годин. Якщо цього вимагає важливий інтерес служби, службовцеві може бути надано безперервний відпочинок, на який він має право, наступного тижня разом із безперервним відпочинком за цей тиждень.

Відпустка

§ 65. Тривалість відпустки

(1) Службовець має право на 6 тижнів відпустки в календарному році.

(2) У разі, якщо службові відносини службовця не тривали повний календарний рік, службовець має право на пропорційну частину відпустки. Пропорційна частина відпустки визначається так, що службовець має право на одну дванадцяту відпустки за кожен календарний місяць. У разі якщо службові відносини службовця виникли не пізніше ніж п'ятнадцятого дня місяця, він має право на пропорційну частину відпустки також і за цей календарний місяць. За календарний місяць, у якому службові відносини службовця закінчуються, він має право на пропорційну частину відпустки лише в тому разі, якщо його службові відносини протягом цього місяця тривали не менше ніж 15 днів.

§ 66. Використання відпустки

(1) Початок відпустки визначає службовий функціонер з врахуванням важливих інтересів служби та правомірних побажань службовця так, щоб він міг використати її до кінця календарного року. Якщо службовець не міг використати відпустку у календарному році з огляду на важливий інтерес служби, службовий функціонер повинен визначити її початок так, щоб службовець міг її використати до кінця наступного календарного року. Службовий функціонер повинен визначити службовцеві, службові відносини якого тривали повний календарний рік, використання відпустки не менш ніж протягом 2 тижнів у календарному році, якщо у нього виникло на це право. Про день початку відпустки службовий функціонер повідомляє службовця не пізніше ніж за 15 днів. Цей строк може бути скорочено лише в разі, якщо службовець просить про визначення початку відпустки.

(2) Службовий функціонер може у важливому інтересі служби змінити службовцеві визначений початок відпустки або відкликати його з відпустки. У разі якщо у службовця у зв'язку зі зміною визначеного початку відпустки або у зв'язку з відкликанням з відпустки виникне майнова шкода, він має право на її відшкодування.

(3) Службовий функціонер не може призначити використання відпустки на час, коли службовець визнаний нездатним до служби, а також на час, коли жінка-службовець перебуває у материнській або батьківській відпустці або службовець у батьківській відпустці. На час інших важливих особистих перешкод у службі службовий функціонер може призначити службовцеві використання відпустки лише на його бажання.

(4) У разі, якщо жінка-службовець просить про надання відпустки так, щоб вона починалася безпосередньо після закінчення материнської відпустки, або якщо службовець просить про надання відпустки так, щоб вона починалася безпосередньо після часу, протягом якого жінка-службовець уповноважена користуватися материнською відпусткою, службовий функціонер повинен задовольнити їхнє прохання.

(5) У разі якщо службовець протягом відпустки був визнаний нездатним до служби або якщо він доглядає за хворим членом сім'ї, тривання його відпустки переривається. Це положення не застосовується,

якщо службовий функціонер визначає використання відпустки на час догляду за хворим членом сім'ї або догляду за дитиною на прохання службовця. Тривання відпустки жінки-службовця також переривається з початком материнської або батьківської відпустки, а у службовця – початком батьківської відпустки.

(6) Тижнем або відповідно 1 днем використання відпустки у службовця вважається час, зазначений в абзаці 2 § 52.

§ 67. Скорочення відпустки

Службовцеві, який не виконував службу у календарному році, за який йому надається відпустка, з причини:

a) зарахування до резерву для тимчасово незарахованих або до неоплачуваного резерву;

b) нездатності до служби, за винятком нездатності, що виникла в результаті службової травми або професійної хвороби;

c) батьківської відпустки, за винятком батьківської відпустки, наданої службовцеві в обсязі, в якому жінці-службовцеві надано материнську відпустку;

d) відсторонення від виконання служби, якщо йому не було доплачено службовий дохід, або

e) перебування під арештом

скорочується відпустка за перші 3 місяці нез'явлення на одну дванадцяту тривалості відпустки та за кожен наступний місяць неявки на наступну одну дванадцяту тривалості відпустки.

Глава IV. Відгул зі збереженням службового доходу

Відгул при перешкодах у службі з причини громадського інтересу

§ 68.

(1) У разі, якщо службовець не може виконувати службу з причини громадського інтересу, він має право на надання відгулу зі збереженням службового доходу.

(2) Перешкодою у службі з причини громадського інтересу є виконання публічної функції, виконання громадянського обов'язку та виконання іншої дії в громадському інтересі, яку не може бути виконано у позаслужбовий час.

(3) Виконанням публічної функції вважається, зокрема, виконання обов'язків, які випливають у службовця з функції члена представництва територіальної самоврядної одиниці та голови.

(4) Виконанням громадянського обов'язку вважається, зокрема, виконання обов'язку свідка, експерта або перекладача, викликаного на слухання у суд або адміністративний орган.

(5) Іншою дією в громадському інтересі є:

a) донорство крові або інших біологічних матеріалів;

b) участь у державній спортивній збірній;

c) участь у дії підрозділу Добровільної пожежної дружини, рятувальній акції Гірської служби, Водної рятувальної служби;

d) діяльність вожатого табору для дітей та молоді, його заступника, вожатого загону, вихователя, інструктора, а також медичного або господарського працівника в цьому таборі;

e) вивільнення службовця для виконання функції в професійному органі, або

f) діяльність службовця при лекції або навчанні, у т. ч. дослідницька діяльність.

§ 69.

(1) Відгул для перешкоди у службі з причини виконання публічної функції або громадянського обов'язку надається на необхідний час.

(2) Відгул на необхідний час при донорстві крові надається на дорогу до забірного пункту, на сам забір та на дорогу назад, а потім на відновлення після забору крові, якщо ці факти перекриваються з часом служби в період 24 годин від початку дороги до забірного пункту, та в період 48 годин, якщо йдеться про забір інших біологічних матеріалів. У разі якщо забір не відбудеться, відгул надається тільки на необхідний час відсутності на службі.

(3) Відгул при участі у державній збірній спортивній команді або при участі у втручанні, про яке йде мова в пункті c) абзацу 5 § 68, надається в необхідному обсязі.

(4) Відгул відповідно до пункту d) абзацу 5 § 68 надається в необхідному обсязі, але не більше ніж на 3 тижні у календарному році, якщо цьому не перешкоджає важливий інтерес служби, та за умов, що службовець не менш ніж протягом 1 року перед наданням відгулу систематично та безоплатно працював з дітьми або молоддю. Виконання вимоги систематичної та безоплатної роботи, про яку йде мова в першому реченні, не вимагається, якщо йдеться про табори для дітей та молоді з проблемами здоров'я або про табори формування безпеки.

(5) Відгул для виконання функції у професійному органі надається в необхідному обсязі.

(6) Відгул при лекційній або іншій навчальній діяльності, у т. ч. дослідницькій діяльності, надається в обсязі не більше 10 днів у календарному році, якщо цьому не перешкоджає важливий інтерес служби.

§ 70. Відгул при важливих особистих перешкодах у службі

(1) У разі якщо службовець не може виконувати службу з причини важливих особистих перешкод у службі, він має право на отримання відгулу зі збереженням службового доходу.

(2) Важливими особистими перешкодами у службі є:

a) огляд або обстеження службовця у медичному закладі;

b) супровід дружини (співмешканки) до медичного закладу та назад у зв'язку з народженням дитини;

c) супровід члена сім'ї до медичного закладу на огляд або обстеження, якщо це необхідно з огляду на його вік або стан здоров'я;

d) непередбаченого припинення руху або запізнення громадського транспортного засобу;

e) супровід дитини з проблемами здоров'я до закладу соціальної опіки або до спеціальної школи-інтернату;

f) догляд за хворою дитиною віком до 10 років, догляд за іншим хворим членом сім'ї, якщо його стан здоров'я вимагає догляду з боку іншої особи, та опіка над дитиною віком до 10 років у зв'язку з тим, що:

1. дитячий виховний заклад, під опікою якого дитина зазвичай перебуває, або школа, в яку вона ходить, були закриті за розпорядженням компетентних органів;

2. у зв'язку з оголошенням карантину дитина не може перебувати під опікою дитячого виховного закладу або ходити до школи, або

3. особа, яка зазвичай здійснює опіку над дитиною, захворіла або була охоплена карантином (карантинним розпорядженням), і через це не може опікуватися дитиною.

Одночасне надання відгулу при догляді (опіці) кільком особам, які мають на нього право, або одночасне надання лікарняного виключено;

g) власне весілля, весілля дітей або батьків;

h) влаштування похорону члена сім'ї, участь у ньому або участь у делегації на похорон визначеним службовим функціонером, або

i) переїзд службовця в результаті рішення про призначення на іншу посаду в інше місце службової діяльності.

§ 71.

(1) Відгул при огляді або обстеженні службовця у медичному закладі, супроводі дружини (співмешканки) до медичного закладу та назад у зв'язку з народженням дитини, супроводі члена сім'ї до медичного закладу на огляд або обстеження, якщо це необхідно з огляду на його вік або стан здоров'я, непередбаченому припиненні руху або запізненні громадського транспортного засобу або супроводі дитини з проблемами здоров'я до закладу соціальної опіки або до спеціальної школи-інтернату надається в необхідному обсязі.

(2) Відгул при догляді за хворим членом сім'ї або при опіці над дитиною віком до 10 років надається в необхідному обсязі, у межах перших 9 календарних днів, а якщо йдеться про самотнього службовця – у межах перших 16 календарних днів, якщо період потреби у догляді або опіці триває.

(3) Відгул при власному весіллі або при влаштуванні похорону члена сім'ї, у т. ч.

участі в ньому, надається на 2 дні. Відгул при весіллі дітей та батьків та при участі у похороні члена сім'ї надається на 1 день, при участі в делегації на похорон визначеним службовим функціонером надається в необхідному обсязі, але не довше ніж на 1 день.

(4) При переїзді службовця в результаті рішення про призначення на іншу посаду в інше місце службової діяльності надається відгул не більше ніж на 2 дні.

§ 72. Відгул для участі у виборному провадженні або для задоволення наступної професійної вимоги

Службовець має право на надання відгулу в необхідному обсязі для участі у виборному провадженні або для задоволення наступної професійної вимоги навчанням у школі або на курсах, яке не було йому наказано службовим функціонером, але не довше ніж на строк 10 днів у календарному році.

§ 73. Відгул при навчанні

(1) Службовцеві на його бажання може бути надано відгул при денному навчанні в середній школі, вищій професійній школі або вищій школі, яке є необхідним для виконання служби, причому на весь час тривання навчання.

(2) Службовцеві на його бажання може бути надано відгул при навчанні без відриву від виконання служби у середній школі, вищій професійній школі або вищій школі, яке є необхідним для виконання служби, таким чином:

a) у середній школі або вищій професійній школі в обсязі:

1. необхідному для участі в навчальних зборах та консультаціях, які є частиною навчального плану;

2. 8 днів протягом кожного навчального року;

3. 10 днів на підготовку та складання заключного екзамену або екзамену на атестат зрілості;

4. 20 днів на підготовку та складання абсолюторію та

b) у вищій школі у бакалаврській, магістерській або докторській навчальній програмі або програмі довічної освіти в обсязі:

1. необхідному для участі в навчальних зборах та консультаціях;

2. 14 днів протягом кожного академічного року;

3. 2 дні на підготовку та складання кожного екзамену;

4. разом 40 днів на підготовку та складання державного заключного екзамену у бакалаврській навчальній програмі;

5. разом 80 днів на підготовку та складання державного заключного екзамену у магістерській навчальній програмі або разом 40 днів, якщо магістерська навчальна програма була продовженням бакалаврської навчальної програми, та

6. разом 40 днів на підготовку та складання державного докторського екзамену.

(3) Відгул при навчанні, про який йде мова в підпункті 2 пункту a) та підпункті 2 пункту b) абзацу 2 використовується протягом усього навчального або академічного року. Якщо службовець не використає його внаслідок перешкоди з його боку, право на відгул у зв'язку з навчанням втрачається. У разі якщо службовець не міг використати відгул внаслідок перешкоди з боку формування безпеки, він може використати його в наступному навчальному або академічному році.

§ 74. Обов'язок службовця залишатися у службових відносинах або відшкодувати витрати, пов'язані з навчанням або навчальним відрядженням

(1) Службовець, якому було надано відгул відповідно до абзацу 1 § 73, повинен залишатися після закінчення навчання у службових відносинах протягом часу, що відповідає трикратному часу навчання. Службовець, якому було надано відгул відповідно до абзацу 2 § 73, повинен залишатися після закінчення навчання у службових відносинах протягом часу, що відповідає часу тривання навчання. Службовець, який був скерований у навчальне відрядження, повинен після закінчення навчального відрядження залишатися у службових відносинах протягом 3 років, якщо витрати на навчальне відрядження перевищать суму 100 000 чеських крон.

(2) У разі недотримання службовцем обов'язку залишатися у службових відносинах протягом часу, зазначеного в абзаці 1, він повинен відшкодувати формуванню безпеки витрати, пов'язані з навчанням або навчальним відрядженням. Обов'язок відшкодування витрат виникне в нього і в тому разі, якщо він закінчить свої службові відносини протягом навчання.

(3) Втрати, пов'язані з навчанням або навчальним відрядженням, включають службовий дохід, наданий службовцеві на час відгулу для навчання або навчального відрядження, відшкодування витрат на поїздку, а також інші витрати, які були покриті формуванням безпеки у зв'язку з навчанням. Загальна сума витрат, які службовець повинен відшкодувати, не може перевищувати суму:

a) 200 000 чеських крон, якщо йдеться про денне навчання в середній школі або вищій професійній школі;

b) 400 000 чеських крон, якщо йдеться про денне навчання у вищій школі;

c) 100 000 чеських крон, якщо йдеться про навчання без відриву від виконання служби у середній школі або вищій професійній школі;

d) 150 000 чеських крон, якщо йдеться про навчання без відриву від виконання служби у вищій школі у бакалаврській навчальній програмі або програмі освіти протягом життя;

e) 200 000 чеських крон, якщо йдеться про навчання без відриву від виконання служби у вищій школі в магістерській або докторській навчальній програмі, або

f) 500 000 чеських крон, якщо йдеться про навчальне відрядження.

(4) У разі, якщо службовець виконав обов'язок залишатися у службових відносинах лише частково, відшкодування витрат, пов'язаних з навчанням, має бути пропорційно знижено.

(5) Обов'язок відшкодувати витрати, пов'язані з навчанням або навчальним відрядженням, зникає у випадках звільнення службовця відповідно до пунктів h) - k) абзацу 1, абзацу 2 та пунктів a) або b) абзацу 3 § 42.

(6) Формування безпеки повинно повернути службовцеві суму, якою він відшкодував витрати, пов'язані з навчанням або навчальним відрядженням, якщо при поновному прийнятті на службу він додатково виконав обов'язок залишатися у службових відносинах. У разі виконання ним зазначеного обов'язку лише частково формування безпеки повинно повернути йому суму, яка відповідає частці виконання обов'язку.

§ 75. Загальні положення щодо відгулу зі збереженням службового доходу

(1) Відгул надається службовцеві в днях, які відповідно до заздалегідь встановленого графіку змін є його днями служби. У разі, якщо відгул, що визначений кількістю днів, використовує службовець з нерівномірним графіком роботи, 1 днем використання відгулу вважається строк, зазначений в абзаці 2 § 52.

(2) Службовець повинен подати заяву про надання відгулу. Це положення не застосовується, якщо перешкода у службі, про яку йде мова в пункті c) абзацу 5 § 68 або пунктах a) - f) абзацу 2 § 70, йому не відома заздалегідь.

(3) Службовець повинен довести наявність перешкоди у службі.

Глава V. Відгул без збереження службового доходу

§ 76.

Службовцеві на його бажання надається відгул без збереження службового доходу, якщо цьому не перешкоджає важливий інтерес служби.

Частина шоста. Умови виконання служби

Глава I. Турбота про службовців

§ 77. Обов'язки у сфері турботи про службовців

(1) Формування безпеки та службовець не мають права зловживати виконанням прав та обов'язків, що випливають зі службових відносин, на шкоду іншому учаснику службових відносин або для приниження його людської гідності.

(2) У службових відносинах забороняється пряма та непряма дискримінація з причин статі, сексуальної орієнтації, мови, віросповідання або віри, політичного або іншого

спрямування, членства у професійних організаціях та інших товариствах, майна, роду, раси, кольору шкіри, національності, етнічного або соціального походження, віку, вагітності та материнства, подружнього та сімейного стану, сімейних обов'язків. Домагання та сексуальне домагання вважається формою дискримінації. Дискримінацією вважається також дія, що містить підбурювання, спрямування або викликання тиску, що веде до дискримінації.

(3) Під прямою дискримінацією для потреб цього Закону вважається дія, наслідком якої було, є або могло би бути з причини, зазначеної в абзаці 2, гірше ставлення до службовця, ніж до іншого службовця у порівнянній ситуації.

(4) Під непрямою дискримінацією для потреб цього Закону вважається на перший погляд недискримінаційна дія, яка ставить службовця у невигідне становище щодо іншого на підставі причин, зазначених в абзаці 2.

(5) Під домаганням мається на увазі дія, яка іншим службовцем правомірно сприймається як небажана та намір або наслідок якої веде до приниження гідності фізичної особи або до створення недружелюбної або принизливої атмосфери.

(6) Під сексуальним домаганням мається на увазі небажана дія сексуального характеру у будь-якій формі під час служби, яка іншим службовцем правомірно сприймається як небажана та намір або наслідок якої веде до приниження гідності фізичної особи або до створення недружелюбної або принизливої атмосфери, або яка правомірно може сприйматися як передумова для прийняття рішення, яке впливатиме на реалізацію прав та обов'язків, що випливають зі службових відносин. Сексуальне домагання вважається дискримінацією на підставі статі.

(7) Не вважається дискримінацією поведінка, коли формування безпеки доведе наявність суттєвої причини, що полягає в передумовах або у вимогах до виконання служби, які є необхідними для виконання цієї служби, або особливій вазі служби, яку службовець має виконувати. Мета, яку переслідує такий виняток, повинна бути правомірною, а вимога – пропорційною.

(8) Формування безпеки при створенні умов виконання служби повинно забезпечувати однакове ставлення до всіх службовців, зокрема якщо йдеться про професійну підготовку та досягнення просування по службі, винагородження, інші грошові заохочення та заохочення, що мають грошову цінність. Не вважається неоднаковим ставленням поведінка, про яку йде мова в абзаці 7.

(9) У разі якщо у службових відносинах дійде до порушення прав та обов'язків, що випливають з однакового ставлення, іншою дією, ніж рішення службового функціонера, службовець має право вимагати в суді усунення цього порушення, усунення його наслідків та надання йому пропорційної компенсації. Це право зберігається і за службовцем, службові відносини якого вже закінчилися. Розмір відшкодування повинен визначити суд, взявши до уваги тяжкість виниклої шкоди та обставини, за яких дійшло до порушення прав та обов'язків.

(10) Формування безпеки не має права утискати службовця або ставити його в гірше становище за те, що він у законний спосіб домагається своїх прав та належностей, які випливають для нього зі службових відносин. Так само не можна утискати чи ставити в гірше становище особу, яка заміщає службовця у провадженні.

(11) Формування безпеки повинно створювати умови для регулярного та якомога безпечнішого виконання служби. З цією метою воно повинно забезпечити службовцям, зокрема:

a) письмове повідомлення про зміни обставин, наведених в абзаці 3 § 16, та про заходи, які забезпечують реалізацію положень абзацу 2, а також абзацу 4 § 16, протягом 1 місяця з їх виникнення;

b) інформування про правові приписи, необхідні для виконання служби;

c) ознайомлення зі службовими інструкціями, звіряння з ними та забезпечення їх копіювання своїм коштом відповідно до потреб, а також ознайомлення з наказами та з інформацією, потрібною для виконання служби;

d) умови для їх систематичної освіти та вдосконалення професійної придатності, для здобуття та вдосконалення знань, умінь та навиків, потрібних для виконання служби, та для досягнення та підтримання фізичної форми;

e) турбота про вигляд, оснащення та соціальне обладнання службових приміщень;

f) допоміжні матеріали, засоби та пристрої, потрібні для виконання служби, а також для забезпечення безпеки та охорони життя та здоров'я службовців, у тому числі у позаслужбовий час, та для забезпечення готовності службовців для виконання служби;

g) місце проживання при виконанні служби в іншому місці, ніж місце їх постійного проживання. Місце проживання може бути надано спільно з членом сім'ї;

h) умови для харчування;

i) безплатне харчування в необхідному обсязі, якщо вони виконують службу в обтяжливих умовах при надзвичайних заходах безпеки або при службових втручаннях;

j) безпечне зберігання верхнього одягу та особистих предметів, які зазвичай носять на службу;

k) медичну службу;

l) психологічну опіку.

Глава II. Медичне страхування

§ 78.

(1) Медичне страхування службовців регулює спеціальний правовий припис.

(2) Нездатність до служби або оголошення карантину є для службовця правомірною перешкодою у службі. Під нездатністю до служби для потреб цього Закону розуміється тимчасова непрацездатність, встановлена відповідно до спеціального правового припису.

Глава III. Придатність за станом здоров'я, психічна та фізична придатність службовця

§ 79.

(1) Придатність службовця за станом здоров'я оцінює надавач лікарських послуг у трудовій сфері під час медичних оглядів. Медичний висновок про придатність за станом здоров'я службовець може опротестувати поданням заяви про перегляд керівникові надавача лікарських послуг у трудовій сфері, який видав висновок.

(2) Психічну придатність службовця оцінює психолог психологічної лабораторії формування безпеки. Висновок психолога про психічну придатність службовець може опротестувати шляхом подання заяви про перегляд керівникові психологічної лабораторії формування безпеки.

(3) Психічно придатним вважається службовець, у якого згідно з висновком психолога формування безпеки були виявлені такі особистісні риси, які є передумовою виконання служби на посаді, на яку службовця має бути призначено.

(4) Фізично придатним вважається службовець, який відповідає вимогам до фізичної підготовки, встановленим керівником формування безпеки для виконання служби на посаді, на яку службовця має бути призначено.

(5) Видатки, пов'язані з оцінюванням стану здоров'я, психічної та фізичної придатності службовця, покриває формування безпеки.

(6) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції, інформаційними службами та Міністерством охорони здоров'я розпорядженням повинно встановити перелік хвороб, станів або вад, які виключають або обмежують придатність службовця для виконання служби за станом здоров'я, види, обсяг та регулярність лікарських обстежень, реквізити лікарського висновку та строк його дії.

(7) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції та інформаційними службами повинно встановити розпорядженням психічні характеристики, які є передумовою для виконання служби у формуванні безпеки, підстави перевірки психічної придатності, процедуру перевірки психічної придатності, реквізити висновку психолога формування безпеки та провадження щодо перегляду.

Глава IV. Перебування на оздоровленні

§ 80.

(1) Службовець, чиї службові відносини тривали не менше ніж 15 років, має право на перебування на оздоровленні для зміцнення тілесного та психічного здоров'я тривалістю 14 днів безперервно у календарному році.

(2) Часом, який враховується для виникнення права на перебування на оздоровленні, є період тривання службових відносин та період тривання службових відносин професійного військовослужбовця. У цей час враховується також час, врахований відповідно до абзацу 1 - 3 та абзацу 5 § 224.

(3) Перебування на оздоровленні проводиться у формі санаторного лікувально-реабілітаційного догляду або фізичної реабілітаційної діяльності.

(4) Перебування на оздоровленні у формі санаторного лікувально-реабілітаційного догляду може бути надано службовцеві на підставі рекомендації лікаря надавача медичних послуг у трудовій сфері і в тому разі, якщо він не виконує умову, зазначену в абзаці 1.

(5) Перебування на оздоровленні організовує та відшкодовує пов'язані з ним витрати формування безпеки. Перебування на оздоровленні вважається часом служби в обсязі, який припадає на 2 тижні при рівномірному графіку служби.

(6) Службовець, який не міг розпочати перебування на оздоровленні у календарному році внаслідок важливої перешкоди з його боку, втрачає право на перебування на оздоровленні. У разі якщо службовець не міг розпочати перебування на оздоровленні через перешкоду з боку формування безпеки, службовий функціонер повинен визначити йому початок перебування на оздоровленні в наступному календарному році.

Глава V. Материнська і батьківська відпустка

§ 81. Материнська відпустка

(1) Жінка-службовець має у зв'язку з пологами та доглядом за народженою дитиною право на материнську відпустку тривалістю 28 тижнів. У разі народження одночасно 2 або більше дітей або якщо йдеться про самотню жінку-службовця, вона має право на материнську відпустку тривалістю 37 тижнів.

(2) Жінка-службовець розпочинає материнську відпустку, як правило, від початку шостого тижня перед очікуваним днем пологів, але не раніше ніж від початку восьмого тижня до цього дня.

(3) У разі, якщо жінка-службовець вибере з материнської відпустки до дня пологів менш ніж 6 тижнів, бо пологи настали раніше, ніж було визначено лікарем, їй належить материнська відпустка до закінчення строку, встановленого в абзаці 1. Якщо жінка-службовець вибере з материнської відпустки до дня пологів менш ніж 6 тижнів з іншої причини, їй належить материнська відпустка тільки на строк 22 тижнів з дня пологів або 31 тижнів, якщо йдеться про жінку-службовця, яка одночасно народила 2 або більше дітей, або про самотню жінку-службовця.

(4) У разі народження жінкою-службовцем мертвої дитини їй належить материнська відпустка на строк 14 тижнів.

(5) Материнська відпустка у зв'язку з пологами не може бути коротшою ніж 14 тижнів і не може закінчитися або бути перервана до закінчення 6 тижнів з дня пологів.

§ 82. Батьківська відпустка

Жінка-службовець та службовець мають право на батьківську відпустку на підставі заяви. Батьківська відпустка жінці-службовцю, яка є матір'ю дитини, надається після закінчення материнської відпустки, а службовцеві, який є батьком дитини, не раніше ніж з дня народження дитини, причому в обсязі, в якому вони про неї просять, але не довше, ніж до часу досягнення дитиною 3-річного віку.

§ 83. Материнська та батьківська відпустка при усиновленні дитини

(1) Право на материнську відпустку має жінка-службовець, а право на батьківську відпустку має жінка-службовець або службовець, який взяв дитину в опіку для заміщення батьківської опіки на підставі рішення компетентного органу, або дитину, мати якої померла. Рішенням компетентного органу

вважається рішення про передання дитини в опіку для заміщення батьківської опіки з метою державної соціальної допомоги.

(2) Материнська відпустка, про яку йде мова в абзаці 1, надається жінці-службовцю з дня усиновлення дитини на строк 22 тижнів. Якщо жінка-службовець усиновила 2 або більше дітей або якщо йдеться про самотню жінку-службовця, їй надається материнська відпустка на строк 31 тижня, але не довше ніж до дня досягнення дитиною 8-місячного віку.

(3) Батьківська відпустка, про яку йде мова в абзаці 1, належить жінці-службовцю та службовцеві з дня усиновлення дитини до дня досягнення дитиною 3-річного віку. Жінці-службовцю, яка користувалася материнською відпусткою, про яку йдеться в абзаці 2, належить батьківська відпустка відразу після закінчення материнської відпустки. У разі, якщо дитина була усиновлена після досягнення нею 3-річного віку, але більше ніж до 7-річного віку, особі належить батьківська відпустка на строк 22 тижнів. При усиновленні дитини до досягнення нею 3-річного віку в разі, якщо би 22-тижневий строк закінчився після досягнення дитиною 3-річного віку, батьківська відпустка надається до закінчення 22 тижнів з дня усиновлення дитини.

§ 84. Загальні положення стосовно материнської та батьківської відпустки

(1) Материнською та батьківською відпусткою або батьківською відпусткою можуть користуватись жінка-службовець та службовець одночасно.

(2) Якщо дитина взята під опіку закладом для новонароджених або іншим закладом, у якому надаються медичні послуги, з огляду на стан здоров'я, а жінка-службовець або службовець приступає до виконання служби, цим їхня материнська або батьківська відпустка зупиняється. Невикористану частину їм має бути надано з дня передачі дитини з відповідного закладу назад під їхню опіку, але не довше, ніж до досягнення дитиною 3-річного віку.

(3) У разі якщо жінка-службовець припинила або якщо службовець припинив доглядати за дитиною і з цієї причини дитину було передано під сімейну або інституційну опіку для заміщення батьківської опіки або якщо їхня дитина перебуває під тимчасовою опікою закладу для новонароджених або іншого подібного закладу з інших причин, ніж за станом здоров'я, жінка-службовець не має права на материнську відпустку, а жінка-службовець та службовець не мають права на батьківську відпустку на строк, протягом якого вони не доглядають за дитиною.

(4) Якщо дитина помре протягом перебування жінки-службовця у материнській або батьківській відпустці та службовця у батьківській відпустці, їм повинно бути надано материнську або батьківську відпустку ще на строк 2 тижнів з дня смерті дитини, але не довше, ніж до дня, коли дитина досягла б 1-річного віку.

Глава VI. Особливі умови виконання служби жінками-службовцями та службовцями, які доглядають за дитиною

§ 85. Обмеження при виконанні служби

(1) Вагітна жінка-службовець при виконанні служби не може виконувати дії, заборонені для вагітних жінок, а також дії, виконання яких загрожує згідно з медичним висновком її вагітності. Це положення застосовується за аналогією і для жінки-службовця до кінця дев'ятого місяця після пологів та жінки-службовця, яка годує груддю.

(2) Жінка-службовець, зазначена в абзаці 1, може бути призначена на іншу посаду в іншому місці службової діяльності, переведена або відправлена у службове відрядження тільки за попередньою згодою. На таких же умовах вона може виконувати службу вночі, понаднормову службу або службову готовність.

(3) Жінка-службовець та службовець, які доглядають за дитиною віком до 1 року, або самотня жінка-службовець та самотній службовець, які доглядають за дитиною віком до 3 років, можуть бути призначені на іншу посаду в іншому місці службової діяльності,

переведені або відправлені у службове відрядження тільки за їх попередньою згодою.

(4) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції, інформаційними службами та Міністерством охорони здоров'я повинно встановити розпорядженням перелік дій, заборонених вагітним жінкам-службовцям, жінкам-службовцям до кінця дев'ятого місяця після пологів та жінкам-службовцям, які годують груддю.

Глава VII. Безпека та охорона здоров'я під час виконання служби

§ 86. Загальні положення

(1) Формування безпеки повинно забезпечити безпеку та охорону здоров'я службовців під час виконання служби, беручи до уваги ризики, пов'язані з можливою загрозою для їх життя та здоров'я (далі – «ризики»). Цей обов'язок поширюється й на інших осіб, які з його відома затримуються у службових приміщеннях.

(2) За виконання завдань формування безпеки щодо турботи про безпеку та охорону здоров'я під час виконання служби відповідають службові функціонери.

(3) Нагляд над безпекою службовців під час виконання служби здійснюють у:

a) Поліції Чеської Республіки, Пожежно-рятувальній дружині Чеської Республіки, Генеральній інспекції формування безпеки, Інформаційній службі безпеки та Службі закордонних зв'язків та інформації – міністерство;

b) Митному управлінні Чеської Республіки – Міністерство фінансів;

c) В'язничній службі Чеської Республіки – Міністерство юстиції.

§ 87. Запобігання ризикам та інші обов'язки формування безпеки

(1) Формування безпеки повинно створювати умови для безпечного, нешкідливого, без загроз для здоров'я службового середовища та вживати заходів для запобігання ризикам.

(2) Запобіганням ризикам вважають усі заходи, спрямовані на забезпечення безпеки та охорону здоров'я службовців під час виконання служби, а також заходи, метою яких є попереджати ризики, усувати їх або мінімізувати їх вплив.

(3) Формування безпеки повинно виявляти ризики, з'ясовувати їх причини та джерела, та вживати заходів для їх усунення або мінімізації їх впливу. З цією метою воно повинне регулярно контролювати безпеку та охорону здоров'я службовців під час виконання служби.

(4) При вжитті та проведенні технічних, технологічних, організаційних та інших заходів для запобігання ризикам формування безпеки виходить із загальних запобіжних принципів, якими є:

a) обмеження виникнення ризиків;

b) усунення ризиків у момент їх виникнення;

c) пристосування умов виконання служби до потреб службовців з метою обмежити вплив негативних факторів виконання служби на їх здоров'я та

d) планування під час проведення запобігання ризикам.

§ 88.

Формування безпеки також повинно:

a) забезпечити службовцям вивчення правових приписів, службових інструкцій та наказів стосовно забезпечення безпеки та охорони здоров'я службовців під час виконання служби, регулярно перевіряти їх знання, вимагати та контролювати їх дотримання;

b) забезпечити службовцям відповідно до потреб виконуваної служби у зручних інтервалах достатні та відповідні відомості та накази стосовно безпеки та охорони здоров'я службовців під час виконання служби. Вагітних жінок-службовців, жінок-службовців до кінця дев'ятого місяця після пологів та жінок-службовців, які годують груддю, інформувати про ризики, пов'язані з виконанням служби, та про заходи задля охорони їх безпеки або здоров'я;

c) вести реєстр навчань, відомостей та наказів стосовно безпеки та охорони здоров'я службовців під час виконання служби;

d) вживати необхідні заходи для першої допомоги;

e) не допускати, щоб службовець виконував службу, виконання якої не відповідало б його можливостям за станом здоров'я;

f) забезпечити дотримання заборони паління у службових приміщеннях, встановленої спеціальними правовими приписами;

g) пристосовувати для вагітних жінок-службовців та жінок-службовців, які годують груддю, приміщення для їх відпочинку у службових приміщеннях та

h) забезпечити ведення та збирання медичної та іншої документації про службові травми та професійні хвороби.

§ 89. Особисті захисні засоби, миючі, чистячі та дезінфікуючі засоби

(1) Формування безпеки повинно надавати службовцям:

a) особисті захисні засоби відповідно до спеціального правового припису, якщо воно не може усунути ризики, та утримувати їх у стані, придатному для використання, а також здійснювати контроль за їх використанням, та

b) миючі, чистячі та дезінфікуючі засоби, якщо цього вимагає виконання служби.

(2) Надання особистих захисних засобів не може бути замінено грошовою компенсацією.

§ 90. Обов'язки формування безпеки при службових травмах та професійних хворобах

(1) Формування безпеки повинно дослідити причини та обставини виникнення пошкодження здоров'я або смерті службовця внаслідок травми під час виконання служби або у безпосередньому зв'язку з ним або задля виконання служби (далі – «службова травма») за участю службовця, якщо на це дозволяє його стан здоров'я, та не змінювати без важливих підстав стан на місці травми до часу огляду причин та обставин виникнення службової травми.

(2) Формування безпеки робить записи та веде документацію про всі службові травми, наслідком яких стало поранення службовця з наступною нездатністю до служби тривалістю понад 3 календарні дні або його смертю.

(3) Формування безпеки веде реєстр усіх службових травм, у т. ч. тих, які не призвели до нездатності до служби або якщо нездатність до служби тривала не довше ніж 3 календарні дні, та про професійні хвороби. Спосіб ведення реєстру, повідомлення та надсилання відомостей про травму встановлюється спеціальним правовим приписом.

§ 91. Службові приміщення та службове середовище

Формування безпеки повинне забезпечити, щоб службове приміщення відповідало вимогам безпеки та гігієнічним нормам та було оснащено так, щоб умови виконання служби службовців відповідали безпеці, гігієні та охороні здоров'я під час виконання служби, зокрема щоб:

a) приміщення, коридори, сходи та інші комунікації мали встановлені розміри та площу та були оснащені для виконуваної в них діяльності, а також щоб вони були належно освітлені (якщо це можливо – денним світлом), мали встановлені мікрокліматичні умови, зокрема якщо йдеться про об'єм повітря, вентиляцію, вологість, температуру та водопостачання;

b) приміщення для особистої гігієни, переодягання, зберігання особистих речей, відпочинку та харчування службовців мали встановлені розміри, обладнання та оснащення;

c) аварійні виходи та доступ до них були зажди вільні;

d) приміщення, зазначені в пунктах «a» та «b», регулярно доглядалися, чистилися та прибиралися та

e) були оснащені засобами для надання першої допомоги в обсязі, встановленому надавачем медичних послуг та інструкціями щодо забезпечення медичної допомоги.

§ 92. Права та обов'язки службовця

(1) Службовець має право на забезпечення безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби, на інформацію про ризики виконання служби та про захист від їх впливу.

(2) Службовець має право та обов'язок брати участь у створенні здорового та безпечного службового середовища.

(3) Службовець повинен дбати, якщо на це дозволяють умови виконання служби, про власну безпеку та охорону здоров'я, а також про безпеку та здоров'я осіб, яких безпосередньо стосуються його дії або знехтувані дії під час виконання служби. Службовець повинен:

a) дотримуватися під час виконання служби правових приписів та службової інструкції щодо забезпечення безпеки та охорони здоров'я;

b) дотримуватися встановленої процедури та використовувати особисті захисні засоби;

c) брати участь у навчаннях, які забезпечуються формуванням безпеки задля безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби, та проходити перевірку здобутих знань;

d) повідомляти керівника про недоліки та перешкоди, які можуть загрожувати безпеці або здоров'ю службовців під час виконання служби, та, в міру можливості, брати участь у їх усуненні;

e) за пропозицією службового функціонера пройти лікарське та психологічне обстеження з метою перевірки придатності за станом здоров'я або психічної придатності до виконання служби;

f) за пропозицією службового функціонера пройти тести фізичної придатності до виконання служби. Якщо цього вимагає важливий інтерес служби, також обстеження на поліграфі;

g) проходити медичні огляди, тестування, обстеження та діагностичні перевірки, встановлені спеціальними правовими приписами;

h) не вживати алкогольних напоїв та не зловживати іншими речовинами, що викликають звикання, у службових приміщеннях, під час служби та поза ним, не розпочинати службу, перебуваючи під їх впливом, та не палити у службових приміщеннях, де виконують службу особи, які не палять;

i) пройти перевірку на неперебування під впливом алкоголю або інших речовин, що викликають звикання, за наказом керівника та

j) повідомити керівника про свою травму без зайвого зволікання, якщо на це дозволить його стан здоров'я, а також співпрацювати при виявленні її причин.

(4) Службовий функціонер може дати дозвіл на виняток з заборони на вживання алкогольних напоїв, якщо це необхідно для виконання завдань при застосуванні оперативно-розшукових засобів або при інформаційній діяльності.

Частина сьома. Відшкодування шкоди

Глава I. Запобігання шкоди

§ 93. Обов'язки та права формування безпеки

(1) Формування безпеки повинно забезпечувати службовцям умови для виконання служби, які б не допускали виникнення шкоди. У разі виявлення перешкод воно повинне вжити заходів для їх усунення. Надалі воно повинне контролювати, чи службовці виконують свої службові завдання так, щоб не виникала шкода.

(2) Формування безпеки уповноважене контролювати в необхідному обсязі речі, які службовці вносять у місця або виносять з місць, де вони виконують службу, проводити обшуки службовців та їхніх речей. Під час контролю та обшуку повинні дотримуватися правові приписи про охорону особистості та під час них не може бути принижено людську гідність. Особистий обшук може проводити тільки особа тієї самої статі.

§ 94. Обов'язки службовця

(1) Службовець повинен виконувати службу так, щоб не допустити виникнення шкоди для здоров'я та майна формування безпеки, а також неправомірного збагачення. У разі якщо загрожує шкода, він повинен звернути на неї увагу керівника.

(2) Якщо для відвернення шкоди, яка загрожує формуванню безпеки, потрібне невідкладне втручання, службовець повинен втрутитися. Він не зобов'язаний цього робити, якщо йому цього не дозволяє важлива перешкода.

(3) Якщо службовець виявить, що йому не створено умов для виконання служби, він повинен повідомити про цей факт керівника.

Глава II. Відповідальність службовця за шкоду

Розділ 1.

§ 95. Загальна відповідальність

(1) Службовець відповідає перед формуванням безпеки за шкоду, завдану йому умисним порушенням обов'язків під час виконання служби або у безпосередньому зв'язку з ним.

(2) Службовець повинен відшкодувати формуванню безпеки дійсну шкоду в грошах або поверненням предметів до попереднього стану, якщо на це дасть згоду службовий функціонер. Розмір майнової шкоди визначається за ціною предмета в момент пошкодження або втрати.

(3) Розмір відшкодування шкоди визначається з врахуванням міри провини службовця. Розмір відшкодування шкоди, завданої недбалістю, не може перевищити чотири з половиною розміри його середнього місячного службового доходу (далі – «середній службовий дохід»), досягнутого перед порушенням обов'язку, яким службовець спричинив шкоду. Це обмеження не застосовується, якщо шкода була завдана навмисно або в стані сп'яніння, або в результаті зловживання іншими речовинами, що викликають звикання.

(4) Службовець, який, усвідомлюючи загрозу шкоди, не вдався до запобіжних дій, якщо йому в цьому не заважала важлива перешкода, або не звернув увагу на шкоду, яка загрожує, бере участь у відшкодуванні шкоди, яка була завдана формуванню безпеки, в обсязі, що відповідає обставинам події. Розмір відшкодування шкоди не може перевищити трикратний розмір його середнього службового доходу. Визначення та застосування середнього службового доходу регулюється спеціальним правовим приписом.

(5) Службовець не відповідає за шкоду:

a) яка випливає з ризику виконання служби, або

b) яку він спричинив під час відвернення шкоди, яка загрожувала формуванню безпеки або безпосередньо загрожувала життю та здоров'ю осіб, якщо цей стан він сам навмисно не викликав та діяв під час відвернення шкоди відповідно до обставин.

Розділ 2. Особлива відповідальність

§ 96. Відповідальність за недостачу цінностей, довірених службовцеві під звіт

(1) Службовець, призначений на посаду, з якою пов'язаний обов'язок одержання підзвітних цінностей (наприклад, готівка, марки, товари, матеріальні запаси), відповідає за виниклу недостачу цих цінностей. За довірені цінності можуть нести спільну відповідальність кілька службовців.

(2) Службовець звільняється від відповідальності повністю або частково, якщо доведе, що недостача виникла повністю або частково без його вини, зокрема тим, що формування безпеки не створило умов для нормального розпорядження довіреними цінностями.

(3) Службовець, відповідальний за недостачу, повинен відшкодувати недостачу в повному розмірі.

(4) При спільній відповідальності за недостачу кожному зі службовців визначається частка відшкодування пропорційно до їхніх середніх службових доходів, причому службовий дохід їх спільно відповідального керівника та його заступника враховується у двократному розмірі. Службовець може мати спільну відповідальність також і з працівниками у трудових відносинах або у службових відносинах відповідно до спеціального правового припису.

(5) Частка відшкодування шкоди, встановлена відповідно до абзацу 4, не може в кожного окремого службовця, за винятком спільно відповідального керівника та його заступника, перевищувати розмір, який дорівнює його середньому службовому доходу до виникнення шкоди. У разі якщо так визначеними частками не буде відшкодовано шкоду в повному обсязі, решту повинен відшкодувати відповідальний керівник та його заступник спільно пропорційно до їхніх середніх службових доходів.

(6) У разі якщо недостача (частина недостачі) виникла з вини одного зі спільно відповідальних службовців, її відшкодовує цей службовець відповідно до міри своєї вини.

§ 97. Відповідальність за втрату довірених предметів

(1) Службовець відповідає в повному розмірі за втрату предметів, довірених йому формуванням безпеки, отримання яких було ним письмово підтверджено.

(2) Службовець звільняється від відповідальності повністю або частково, якщо доведе, що втрата довірених предметів виникла повністю або частково без його вини.

Глава III. Відповідальність формування безпеки за шкоду

Розділ 1. Загальна та особлива відповідальність

§ 98. Загальна відповідальність

(1) Формування безпеки відповідає за шкоду, спричинену службовцеві порушенням законних обов'язків під час виконання служби, безпосередньо пов'язаних з ним або задля виконання служби.

(2) Формування безпеки відповідає перед службовцем і за іншу шкоду для здоров'я, ніж шкода, що виникла внаслідок службової травми або професійної хвороби, яка виникла за умов, зазначених в абзаці 1. Щодо способу та обсягу відшкодування застосовуються положення щодо службової травми з тим обмеженням, що не виникає право на одноразове відшкодування та одноразове відшкодування членам сім'ї померлого.

(3) Формування безпеки повинно відшкодувати службовцеві дійсну шкоду в грошах або поверненням до попереднього стану, якщо службовець на це погоджується. Розмір майнової шкоди визначається за ціною речі в момент пошкодження або втрати.

(4) Формування безпеки не відповідає перед службовцем за шкоду для предмета, використаного ним під час виконання службових завдань або у безпосередньому зв'язку з ним без його згоди.

§ 99. Особлива відповідальність за шкоду для предмета

(1) Формування безпеки відповідає перед службовцем також за шкоду для предмета, який він постійно носить на службу, якщо він поклав його у службовому приміщення на місце, призначене для цього, або звичайне місце.

(2) За предмет, який службовець не носить постійно на службу або який формування безпеки не взяло на спеціальне зберігання, формування безпеки відповідає в сумі до 10 000 чеських крон. У разі, якщо буде виявлено, що шкоду для предмета спричинив інший службовець формування безпеки або сталася шкода для предмета, прийнятого формуванням безпеки на спеціальне зберігання, формування безпеки відшкодовує службовцеві шкоду без обмеження.

(3) Право на відшкодування шкоди втрачається, якщо службовець не повідомив про її виникнення службового функціонера без зайвого зволікання, не пізніше ніж протягом 15 днів з дня, коли він довідався про шкоду.

Розділ 2. Відповідальність за шкоду при службовій травмі або професійній хворобі

§ 100. Загальні положення

(1) Формування безпеки відповідає перед службовцем за шкоду, викликану службовою травмою.

(2) Операцією, безпосередньо пов'язаною з виконанням служби, вважається операція, яка потрібна для виконання служби або яка є звичайною або необхідною під час служби, виконується перед початком служби або після її закінчення та під час перерви на харчування та відпочинок, які здійснюються в об'єкті формування безпеки. Такою операцією не вважається дорога на службу та назад, харчування, огляд або обстеження у медичному закладі, а також дорога до нього та назад, якщо огляд або обстеження не відбувається в об'єкті формування безпеки. Обстеження у медичному закладі, проведене з наказу службового функціонера, або огляд під час першої допомоги, у т. ч. дорога до нього та назад, вважається операцією, безпосередньо пов'язаною з виконанням служби.

(3) Службовою травмою є також травма, якої службовець зазнав під час дороги на місце виконання службових завдань та назад при відправленні у службове відрядження, на навчальне відрядження або при переведенні.

(4) Формування безпеки відповідає перед службовцем за шкоду, спричинену професійною хворобою, якщо службовець перед її виявленням виконував службу в умовах, у яких виникає професійна хвороба. Професійними хворобами є хвороби, зазначені у спеціальному правовому приписі. Професійною хворобою вважається також хвороба, яка виникла протягом 3 років до набуття чинності цим Законом.

§ 101. Види відшкодувань

Службовець, який зазнав службової травми або у якого було виявлено професійну хворобу, має право на:

a) відшкодування за втрату в службовому доході;

b) відшкодування за біль та обтяження соціалізації;

c) відшкодування цільових витрат, пов'язаних із лікуванням;

d) одноразове відшкодування;

e) відшкодування матеріальної шкоди.

§ 102. Відшкодування за втрату у службовому доході на час нездатності до служби

(1) Відшкодування за втрату у службовому доході надається службовцеві на час його нездатності до служби внаслідок службової травми або професійної хвороби в такому розмірі, щоб разом зі службовим доходом або з лікарняним дорівнювати його середньому службовому доходу до виникнення шкоди.

(2) При дальшій нездатності до служби внаслідок цієї ж службової травми або професійної хвороби виходять із середнього службового доходу службовця до виникнення цієї дальшої нездатності до служби. Якщо перед виникненням іншої нездатності до служби службовцеві належало відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності, йому належить відшкодування відповідно до абзацу 1 до суми, до якої йому б належало відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби, якби він був нездатним до служби. Службовим доходом після службової травми або після виявлення професійної хвороби вважаються також лікарняні.

§ 103. Відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби

(1) Відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби надається на час тривання службових відносин або у разі якщо службові відносини закінчилися відповідно до пункту h) абзацу 1 § 42 в результаті службової травми або професійної хвороби. Однак після припинення службових відносин відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби не належить, якщо службовець не заробляє і не отримує інвалідного доходу або допомоги у зв'язку з безробіттям або допомоги при перекваліфікації.

(2) Відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби надається службовцеві у розмірі, який разом зі службовим доходом або іншим заробітком після службової травми або після виявлення професійної хвороби, або з інвалідним доходом, який надається з цієї ж підстави, або допомогою у зв'язку з безробіттям, або допомогою при перекваліфікації дорівнює середньому службовому доходу до виникнення шкоди. Отримуваним заробітком вважається заробіток принаймні у розмірі мінімальної винагороди, встановленої спеціальним правовим приписом, з мінімальної винагороди також у разі якщо закінчилася виплата допомоги у зв'язку з безробіттям або допомоги при перекваліфікації внаслідок закінчення строку, на який надається допомога у зв'язку з безробіттям або допомога при перекваліфікації.

(3) У разі, якщо цей Закон дозволяє, у службовця, який одночасно виконував іншу спрямовану на одержання доходу діяльність у трудових відносинах або діяв на підставі трудового договору в час, коли у нього сталася службова травма або коли у нього було виявлено професійну хворобу, виходять з його спрямованої на одержання доходу діяльності за час, протягом якого ця діяльність мала або могла тривати.

(4) Службовцеві, якому після припинення службових відносин надається відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби та який є особою, яка самостійно заробляє, проводиться розрахунок відшкодування на підставі надання доказу про розмір доходу відповідно до спеціального правового припису. У разі якщо встановлений таким чином дохід є нижчим, ніж мінімальна винагорода, відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби надається у розмірі різниці між мінімальною винагородою та середнім службовим доходом до виникнення шкоди.

(5) Відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби належить службовцеві і в разі нездатності з іншої причини, ніж первинна службова травма або професійна хвороба. При цьому доходом після службової травми або після виявлення професійної хвороби вважається дохід, з якого встановлюються лікарняні.

(6) Відшкодування за втрату у службовому доході службовця, який був призначений на іншу посаду внаслідок загрози професійної хвороби або в якого було виявлено професійну хворобу після переведення, виходить з розміру його середнього службового доходу, досягнутого ним до дня переведення на іншу посаду, якщо це для нього вигідніше.

(7) Службовець, якому надається відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби та який відмовився після припинення службових відносин розпочати працю у трудових відносинах, що відповідала б стану його здоров'я, запропоновану формуванням безпеки, надається тільки відшкодування у розмірі різниці між середнім службовим доходом до виникнення шкоди та середнім заробітком, якого він міг би досягти у трудових відносинах.

(8) Уряд може з огляду на зміни, що відбулися у розвитку рівня службового доходу, змінити умови, розмір та спосіб відшкодування за втрату у службовому доході, що належить службовцеві після закінчення нездатності до служби, спричиненої службовою травмою або професійною хворобою.

(9) Службовцеві належить відшкодування за втрату у службовому доході після закінчення нездатності до служби не довше, ніж до кінця календарного місяця, у якому він досяг 65-річного віку.

§ 104. Відшкодування за біль та обтяження соціалізації

(1) Відшкодування за біль та відшкодування за обтяження соціалізації надається одноразово.

(2) Міністерство за згодою з Міністерством фінансів, Міністерством юстиції та інформаційними службами повинно встановити розпорядженням процедуру визначення розміру відшкодування за біль і за обтяження соціалізації.

§ 105. Одноразове відшкодування

(1) Одноразове відшкодування у розмірі 230 000 чеських крон надається службовцеві, службові відносини якого було закінчено відповідно до пункту h) абзацу 1 § 42 в результаті службової травми або професійної хвороби.

(2) Одноразове відшкодування підвищується щороку пропорційно до підвищення середньої номінальної місячної винагороди фізичних осіб у непідприємницькій сфері, досягнутого згідно з оприлюдненими даними Чеської статистичної служби за попередній календарний рік.

§ 106. Види відшкодувань, що надаються після смерті службовця

У разі смерті службовця внаслідок службової травми або професійної хвороби особи, яка залишилися після померлого службовця, мають право на:

a) відшкодування цільових витрат, пов'язаних із лікуванням;

b) відшкодування середніх витрат, пов'язаних із похованням;

c) відшкодування витрат на утримання осіб, що залишилися після померлого;

d) одноразове відшкодування особам, що залишилися після померлого;

e) відшкодування матеріальної шкоди.

§ 107. Відшкодування цільових витрат, пов'язаних із лікуванням, та відшкодування середніх витрат, пов'язаних із похованням

(1) Відшкодування цільових витрат, пов'язаних із лікуванням, та відшкодування витрат, пов'язаних із похованням, надаються особі, яка ці витрати понесла. Від середніх витрат, пов'язаних із похованням, віднімається допомога на поховання, надана відповідно до спеціального правового припису.

(2) Відшкодування середніх витрат, пов'язаних із похованням, включає облікові витрати на поховання, оплату за місце на цвинтарі, одну третю звичайних витрат на жалобний одяг члена сім'ї, транспортні витрати, витрати на підготування могили та на виготовлення пам'ятника або могильної плити. Витрати на виготовлення пам'ятника або могильної плити відшкодовуються до суми у 20 000 чеських крон.

§ 108. Відшкодування витрат на утримання осіб, які залишилися після померлого

Відшкодування витрат на утримання осіб, які залишилися після померлого, надається членам сім'ї, яких службовець був зобов'язаний утримувати, на строк, протягом якого він мав би цей обов'язок, але не довше ніж до досягнення ним 65-річного віку. Під час розрахунку відшкодування виходять із середнього службового доходу службовця. Розмір відшкодування становить 50 % середнього службового доходу, якщо він мав обов'язок утримувати 1 особу, та 80 %, якщо він мав обов'язок утримувати більше осіб. Відшкодування витрат на утримання осіб, які залишилися після померлого, надається членам сім'ї тільки у разі, якщо воно не заміщається вдовиним (вдівцевим) та сирітським доходом, що надається з цієї ж причини.

§ 109. Одноразове відшкодування особам, які залишилися після померлого

(1) Одноразове відшкодування особам, які залишилися після померлого, надається дружині (чоловікові) службовця та незабезпеченій дитині, причому кожному з них у розмірі 200 000 чеських крон, а також кожному з батьків службовця, якщо він проживав з ним в одному домашньому господарстві, у розмірі 100 000 чеських крон.

(2) Одноразове відшкодування особам, які залишилися після померлого, щороку підвищується пропорційно до підвищення середньої номінальної місячної винагороди фізичних осіб у непідприємницькій сфері, досягнутому згідно з оприлюдненими даними Чеської статистичної служби за попередній календарний рік.

§ 110. Відшкодування майнової шкоди

Відшкодування майнової шкоди належить спадкоємцям службовця.

Розділ 3.

§ 111. Загальні положення щодо відповідальності за шкоду

(1) Формування безпеки звільняється від відповідальності за шкоду, якщо доведе, що службовець спричинив шкоду:

a) порушенням правових приписів, службових інструкцій, наказів, або

b) в результаті вжиття алкогольного напою або в результаті зловживання іншою речовиною, що викликає звикання,

та що ці факти були єдиною причиною шкоди.

(2) Формування безпеки звільняється від відповідальності частково, якщо доведе, що факти, зазначені в абзаці 1, були однією з причин шкоди. Розмір відшкодування шкоди має визначити службовий функціонер, беручи до уваги ступінь провини службовця.

(3) Уряд може з огляду на зміни, що відбулися у розвитку рівня службового доходу, змінити розмір одноразового відшкодування, відшкодування середніх витрат, пов'язаних із похованням, на виготовлення пам'ятника або могильної плити, та одноразового відшкодування особам, які залишилися після померлого.

Частина восьма. Службовий дохід і премія за службову готовність

Глава I. Загальні положення

§ 112.

(1) Службовець має право на службовий дохід за виконання служби. Право на служ-

бовий дохід він має також в інших випадках, встановлених законом. Службовим доходом вважається грошова виплата, що надається службовцеві формуванням безпеки у розмірі та на умовах, встановлених цим Законом. Службовець з коротшим строком служби має право на службовий дохід, що відповідає цьому коротшому строку служби.

(2) Службовцеві встановлюється службовий дохід з врахуванням понаднормової служби, якщо така мала місце, в обсязі 150 годин у календарному році. У службовому доході керівника формування безпеки та його заступника враховується вся понаднормова служба.

(3) Службовець та жінка-службовець мають право на однаковий службовий дохід за однакову службу або за службу однакової цінності. Однаковою службою або службою однакової цінності вважається служба однакової або порівнянної складності, відповідальності та тяжкості, яка виконується в однакових або порівнянних умовах служби, при однакових або порівнянних здатностях та здібностях до виконання служби, при однаковій або порівнянній службовій ефективності та результатах виконання служби.

(4) Службовцеві, який не виконував службу через те, що на його звичайний день виконання служби припав святковий день, службовий дохід не скорочується.

Глава II. Складові службового доходу

§ 113.

Службовий дохід службовця складають:

a) базовий тариф;

b) доплата за керівництво;

c) доплата за службу за кордоном;

d) особлива доплата;

e) персональна доплата та

f) винагорода.

§ 114. Базовий тариф

(1) Базовий тариф є щомісячною складовою службового доходу, встановленою в місячних сумах за встановлений час служби. Службовець має право на базовий тариф, встановлений для тарифного класу, встановленого для посади та службового ступеню, який йому присвоєно, та для тарифного ступеню, до якого він зарахований.

(2) Базовий тариф, на який службовець має право відповідно до абзацу 1, збільшується на 10 % службовцеві, який виконує службу у двозмінному, тризмінному або неперервному режимі служби.

(3) Базовий тариф, у т. ч. підвищення, заокруглюється до десятків крон у вищий бік.

§ 115. Ступені базових тарифів

(1) Службовцям встановлюються сітка базових тарифів в одинадцяти тарифних класах, а в кожному з них – у дванадцяти тарифних ступенях. Базовий тариф у тарифних класах підвищується від нижчого базового тарифу на коефіцієнт, який становить 8,5 %. Базовий тариф у дванадцятому тарифному ступені становить 1,5 розміру базового тарифу у першому тарифному ступені. Базовий тариф у тарифних ступенях підвищується від найближчого нижчого ступеню на такий самий коефіцієнт.

(2) Базовий тариф заокруглюється до десятків крон у вищий бік.

§ 115a.

Уряд розпорядженням повинен встановити сітку базових тарифів на наступний календарний рік, уперше на 2007 рік. При встановлені цієї сітки він може підвищити коефіцієнт, про який іде мова в абзаці 2 § 114.

§ 116. Тарифний клас

(1) Для посади службовця встановлюється тарифний клас відповідно до найскладнішої діяльності, виконання якої вимагається на цій посаді. Для посади керівника встановлюється тарифний клас відповідно до найскладнішої діяльності в компетенції відповідної організаційної складової формування безпеки.

(2) Якщо надалі не зазначено інше згідно з характеристиками тарифних класів, наведеними в додатку до цього Закону, уряд повинен встановити розпорядженням каталог діяльностей у формуваннях безпеки, віднесених до окремих тарифних класів відповідно до їх складності, відповідальності та тяжкості.

(3) Каталог діяльностей в інформаційній службі, віднесених до окремих тарифних класів відповідно до їх складності, відповідальності та тяжкості, повинен встановити керівник інформаційної служби службовою інструкцією згідно з характеристиками тарифних класів, наведеними в додатку до цього Закону, взявши до уваги порівняння діяльності в каталозі діяльностей формування безпеки.

(4) При зміні систематизації керівник формування безпеки повинен встановити тарифний клас для нової посади службовця відповідно до каталогу діяльностей. У разі якщо діяльності, які вимагаються на нових посадах, не зазначені в каталозі діяльностей, керівник формування безпеки, за погодженням з Міністерством праці та соціальних справ, повинен встановити тарифний клас відповідно до порівнянних діяльностей, зазначених у каталозі, взявши до уваги складність, відповідальність та психічну або фізичну тяжкість. При порівнянні виходять із загальної характеристики тарифного класу. Керівник інформаційної служби встановлює те саме без погодження з Міністерством праці та соціальних справ.

§ 117. Тарифний ступінь

(1) Базовий тариф у тарифних класах розбивається відповідно до здобутого професійного досвіду у трирічних часових відрізках на 12 тарифних ступенів.

(2) Здобутий професійний досвід виявляється як строк практики, у який враховується:

a) строк виконання служби згідно з цим Законом;

b) доведений строк іншої практики, яку службовець виконував в обсязі, який відповідно до її придатності для виконання служби на посаді визначає службовий функціонер.

(3) У строк практики, про який іде мова в абзаці 2, враховується також:

a) строк виконання базової військової (альтернативної) служби та цивільної служби в обсязі, встановленому спеціальним правовим приписом для виконання базової військової (альтернативної) служби, якщо виконання базової військової служби не проходило одночасно з професійною підготовкою на денному навчанні або на навчанні в стаціонарі, та

b) строк материнської та батьківської відпустки або строк постійного догляду за дитиною дітьми в обсязі, який відповідає тривалості материнської або батьківської відпустки, якщо цей догляд не відбувався одночасно з професійною підготовкою на денному навчанні або на навчанні в стаціонарі, але не більше ніж загальною тривалістю 3 роки.

(4) Службовець відноситься до відповідного тарифного ступеню залежно від строку практики, про який іде мова в абзацах 2 та 3. Службовець переводиться до вищого тарифного ступеню з першого дня календарного місяця, у якому він досяг встановленого строку практики.

(5) Службовцеві, який є спеціалістом у підрозділі безпосереднього втручання, виконує службу як агент або виконує завдання при прихованому переведенні або виконує завдання при особливій охороні свідка, є службовцем інформаційної служби або зарахований до чинного резерву та відправлений для виконання служби за кордоном у рамках підрозділу багатонаціональних сил або міжнародних формування безпеки, керівник формування безпеки може визначити базовий тариф у рамках діапазону базових тарифів, встановлених від найнижчого до найвищого тарифного ступеню відповідного тарифного класу, враховуючи умови виконання служби, її обсяг та ефективність службовця. Коло службовців та критерії визначення базового тарифу встановлює керівник формування безпеки службовим приписом. Базовий тариф, визначений службовцеві відповідно до першого речення, з першого дня кожного наступного календарного року підвищується на такий самий відсоток, на який підвищується аналогічний або найближчий базовий тариф, встановлений у сітці базових тарифів на відповідний календарний рік, якщо не змінюються умови, за яких службовцеві було визначено базовий тариф відповідно до першого речення.

§ 118. Доплата за керівництво

(1) Доплата за керівництво є щомісячною складовою службового доходу, на яку має право керівник.

(2) Розмір доплати за керівництво встановлюється у рамках діапазону відповідно до керівного рівня посади та складності керівної діяльності.

(3) Діапазон доплати за керівництво становить для:

a) керівника формування правопорядку безпеки – від 10 000 до 14 000 чеських крон;

b) керівника 1-го керівного рівня – від 4 000 до 10 000 чеських крон;

c) керівника 2-го керівного рівня – від 2 500 до 7 000 чеських крон;

d) керівника 3-го керівного рівня – від 1 500 до 4 000 чеських крон;

e) керівника 4-го керівного рівня – від 1 000 до 2 000 чеських крон.

(4) Конкретний діапазон доплат за керівництво для посад керівних службовців окремих керівних рівнів залежно від того, чи йдеться про керівника в організаційному підрозділі, компетенція якого поширюється на всю територію Чеської Республіки, чи в нижчому територіальному елементі, повинен встановити керівник формування безпеки у рамках діапазону, про який іде мова в абзаці 3, службовим приписом.

(5) Конкретний діапазон доплат за керівництво для посад керівних службовців інформаційної служби окремих керівних рівнів повинен встановити керівник інформаційної служби у рамках діапазону, про який іде мова в абзаці 3, службовим приписом.

§ 119. Доплата за службу за кордоном

Службовець, зарахований до чинного резерву та відправлений для виконання служби за кордон у рамках підрозділу багатонаціональних сил або міжнародних формувань безпеки, протягом строку діяльності за кордоном має право на доплату у розмірі від 700 до 4 000 USD на місяць або в еквівалентній сумі в євро. Її розмір у рамках діапазону повинен встановити керівник формування безпеки. На строк одержання цієї доплати службовець не має права на відгули та на службовий дохід за понаднормову службу, а також на премію за службову готовність.

§ 120. Особлива доплата

(1) Службовець, який виконує службу в тяжких та шкідливих для здоров'я умовах праці, має право на особливу доплату. Умови надання цієї доплати та її розмір регулюються розпорядженням уряду щодо умов надання та розміру особливої доплати за виконання діяльності в тяжких та шкідливих для здоров'я умовах праці.

(2) Службовець, який виконує службу в середовищі з високим ступенем загрози для здоров'я, яке вимагає застосування ізолюючих дихальних апаратів, має право на особливу доплату у розмірі від 500 до 1 500 чеських крон на місяць.

(3) Службовець, який виконує службу, пов'язану з охороною інтересів держави, при яких може виникнути загроза для його життя або здоров'я або інші серйозні ризики, або службу з надзвичайним психічним навантаженням, має право на особливу доплату у розмірі від 3 000 до 6 000 чеських крон на місяць у I групі та від 1 000 до 4 000 чеських крон у II групі.

(4) Віднесення службової діяльності до I та II групи, та розмір особливої доплати для посади у формуванні безпеки повинен встановити керівник формування безпеки службовим приписом.

(5) У разі виникнення у службовця права на особливу доплату відповідно до абзаців 1 та 2 йому належить та доплата, що є вищою за розміром.

§ 121. *(вилучений)*

§ 122. Персональна доплата

(1) Персональна доплата є необов'язковою складовою службового доходу, якою можна оцінити виконання служби надзвичайної якості або обсягу. Рішення про надання, зміну або зняття персональної доплати має бути письмово обґрунтовано.

(2) Персональну доплату може бути встановлено в розмірі до 60 % базового тарифу службовця.

(3) Службовця, зазначеного в абзаці 5 § 117, та службовця у службовому ступені від старшого комісара до старшого державного радника за виконання служби надзвичайної якості або в обсязі понад основний час служби, якщо цей збільшений обсяг не врахований у базовому тарифі, може бути винагороджено призначенням персональної доплати у розмірі до 100 % його базового тарифу.

§ 123. Винагорода

Службовцеві може бути надано винагороду, якою можна одноразово винагородити:

a) виконання надзвичайного або особливо важливого службового завдання;

b) виконання спішних службових завдань за відсутнього службовця, або

c) виконання служби при досягненні 50-річного віку.

Глава III.

§ 124. Службовий дохід в особливих випадках

(1) Службовець, якому доручено заміщення на іншій посаді, має право на службовий дохід у розмірі, який би йому належав якби він був призначений на цю посаду.

(2) Службовець, зарахований до чинного резерву та відправлений для виконання служби в іншу організаційну складову держави, до юридичної або фізичної особи, має право на службовий дохід у розмірі, що відповідає середньому службовому доходу, якщо йому не надається винагорода за виконану роботу зазначеними суб'єктами. Якщо ця винагорода є нижчою, ніж службовий дохід, про який іде мова в першому реченні, службовець має право на доплату службового доходу.

(3) Службовець, зарахований до резерву для тих, хто навчається, або резерву для тимчасово незарахованих, має право на службовий дохід у розмірі, що відповідає 80 % середнього службового доходу.

(4) Службовець, зарахований до спеціального резерву, має право на службовий дохід відповідно до діяльності, яку він виконує в цьому резерві.

(5) Службовцеві надається службовий дохід:

a) протягом першого місяця нездатності до служби або оголошеного карантину, за винятком перших 3 днів виконання служби, за які службовий дохід при нездатності до служби не надається, та при оголошеному карантині надається у розмірі 60 %, або

b) не довше ніж протягом 12 місяців від початку нездатності до служби, якщо йдеться про нездатність до служби внаслідок службової травми або професійної хвороби.

(6) Службовець, відсторонений від виконання служби, має право на службовий дохід у розмірі 50 % службового доходу, що відповідає середньому службовому доходу. Це положення не застосовується, якщо службовця було взято під арешт. Цей дохід належить службовцеві, відстороненому від виконання служби, також і на строк, зазначений в абзаці 5. Якщо у провадженні про дисциплінарний проступок, про дію, яка має ознаки проступку або іншого адміністративного делікту, або про карне діяння не буде доведено вину службовця, йому повинно бути доплачено частину службового доходу, на яку його службовий дохід було зменшено.

(7) Службовець за час використання відпустки або відгулу має право на службовий дохід у розмірі, що відповідає середньому службовому доходу. Якщо службовець не міг використати відпустку до кінця наступного календарного року, йому належить відшкодування за неї у розмірі службового доходу, який відповідає тривалості невикористаної відпустки.

(8) Службовець, який не може протягом перехідного часу виконувати службу з транспортної причини або іншої перешкоди у службі з боку формування безпеки, має право на службовий дохід. Перешкодою у службі з боку формування безпеки вважається також час поїздки у транспортному засобі у службовому відрядженні, якщо воно відбувається в час служби, участь в оголошеному надзвичайному превентивному обстеженні, щепленні або діагностичному тесті.

(9) Після скасування рішення про припинення службових відносин службовець має

право за час, протягом якого він не виконував службу, на службовий дохід у розмірі, що відповідає середньому службовому доходу.

(10) Службовець, зарахований до чинного резерву, відправлений для виконання служби за кордон, має право на службовий дохід відповідно до діяльності, яку він виконує протягом зарахування до цього резерву, якщо йому не надається винагорода відповідно до міжнародного договору або правового припису, виданого на його підставі. Якщо ця винагорода є нижчою, ніж службовий дохід відповідно до першого речення, він має право на доплату до розміру службового доходу.

(11) Службовець, зарахований до чинного резерву, який відправлений як національний експерт для виконання служби до органів Європейського Союзу, має право на службовий дохід відповідно до діяльності, яку він виконує протягом строку зарахування до цього резерву.

(12) Права на службовий дохід не має службовець, який навмисне привів себе до стану нездатності до служби. Службовий дохід у розмірі 50 % належить службовцеві, якщо він привів себе до стану нездатності до служби:

a) внаслідок участі у бійці. Під бійкою тут розуміється взаємний напад або фізична сутичка 2 або більше осіб, або

b) як безпосередній результат свого сп'яніння або зловживання галюциногенними засобами або психотропними речовинами.

(13) У разі якщо службовець протягом тривання права на службовий дохід при нездатності до служби порушив режим тимчасової праці непрацездатного страхувальника або не виконав обов'язок співпраці під час перевірки цього режиму, встановленої приписами медичного страхування, залежно від тяжкості порушення цього режиму його службовий дохід може бути зменшений або його може бути позбавлено цього доходу. У разі, якщо його вже було виплачено, виплачені суми вважаються переплатою, яку службовець повинен повернути платникові службового доходу.

§ 125. Замінний відгул та службовий дохід за понаднормову службу

(1) Службовець має право на замінний відгул за кожну годину понаднормової служби понад 150 годин у календарному році. У разі, якщо формування безпеки не надасть службовцеві замінний відгул протягом 3 календарних місяців після виконання понаднормової служби або в інший узгоджений строк, він має право на пропорційну частину призначеного йому базового тарифу, персональної доплати та особливої доплати, що припадає на кожну цю годину служби без понаднормової служби у календарному місяці, у якому він виконує службу.

(2) За час користування замінним відгулом службовий дохід не знижується.

Глава IV. Премія за службову готовність

§ 126.

(1) За годину службової готовності у службовому приміщенні поза часом служби службовець має право на винагороду у розмірі 35 %, а якщо йдеться про вихідний або неробочий день, у розмірі 70 % пропорційної частини призначеного базового тарифу, персональної та особливої доплати, що припадає на 1 годину служби у календарному місяці, на який припадає службова готовність.

(2) За годину службової готовності, що виконується поза службовим приміщенням у позаслужбовий час службовця, службовець має право на винагороду у розмірі 10 %, а якщо йдеться про вихідний або неробочий день – у розмірі 15 % пропорційної частини призначеного базового тарифу, персональної та особливої доплати, що припадає на 1 годину служби в місяці, на який припала службова готовність. Це положення не застосовується, якщо йдеться про службовця, який має право на особливі користі, про які йде мова в абзаці 1 § 135.

(3) Службовець має право на службовий дохід за виконання служби в період службової готовності. Премія за службову готовність у такому випадку йому не належить.

(4) Положення абзацу 3 § 112 поширюється на премію за службову готовність за аналогією.

Глава V. Загальні положення про службовий дохід службовців та премію за службову готовність

§ 127. Визначення складових службового доходу керівника формування безпеки

Керівникові формування безпеки складові службового доходу, наведені в абзаці 3 § 118, § 120, 122 та 123, повинен визначити вищий керівник керівника формування безпеки, якщо далі не встановлено інше.

§ 128. Платність службового доходу

(1) Службовий дохід виплачується постфактум за місячний період, у термін виплати, який встановлюється керівником формування безпеки, але не пізніше ніж до кінця календарного місяця, наступного після календарного місяця, у якому у службовця виникло право на службовий дохід або на деяку його складову. У разі якщо термін виплати припадає на суботу, неділю або святковий день, службовий дохід повинен бути виплачений у день виконання служби, що передує строку виплати.

(2) Службовий дохід, який підлягає виплаті протягом відпустки службовця, формування безпеки виплачує службовцеві на його бажання до початку відпустки.

(3) У день припинення службових відносин формування безпеки виплачує службовцеві за його бажанням службовий дохід, на який у нього виникло право, в іншому разі виплачує його в найближчий термін виплати, що настає після дня припинення службових відносин.

§ 129. Виплата службового доходу

(1) Службовий дохід виплачується службовцеві у законних грошах та заокруглюється до цілих крон у вищий бік.

(2) Службовий дохід або іншу грошову належність на користь службовця формування безпеки виплачує своїм коштом та на свій ризик у безготівковий спосіб у термін виплати, на один визначений службовцем його банківський рахунок.

(3) При виплаті службового доходу формування безпеки повинно видати службовцеві підтвердження, що містить дані про окремі складові службового доходу та про здійснені відрахування. Формування безпеки повинно надати службовцеві за його бажанням можливість ознайомитися з підтверджуючими документами, які були підставою обчислення його службового доходу.

(4) Службовцеві з місцем службової діяльності за кордоном за його згодою службовий дохід або його частина може надаватися в узгодженій іноземній валюті, до якої Чеським національним банком оприлюднюється обмінний курс або перерахунковий коефіцієнт. При заокругленні застосовується абзац 1 за аналогією.

(5) Для перерахунку службового доходу або його частину в іноземну валюту застосовується оприлюднений Чеським національним банком обмінний курс або перерахунковий коефіцієнт, дійсний у день терміну виплати.

§ 130. Відрахування зі службового доходу

(1) Відрахування зі службового доходу можна здійснити тільки на підставі заяви службовця про здійснення відрахувань зі службового доходу. В іншому разі формування безпеки може відрахувати зі службового доходу службовця тільки:

a) авансовий внесок податку з доходів фізичних осіб;

b) страховий внесок на соціальне страхування, внесок на державну політику зайнятості та страховий внесок на всезагальне медичне страхування;

c) суми, які стягуються в порядку виконання рішення суду, адміністративного органу або органу, уповноваженого на це законом;

d) аванс у рахунок службового доходу, який службовець повинен повернути через те, що не були виконані умови для призначення службового доходу;

e) невідзвітований аванс на відрядження;

f) службовий дохід за відпустку, на яку службовець втратив право або на яку у нього не виникло право;

g) переплати у виплатах медичного страхування, дохідного страхування, державної соціальної допомоги, допомоги у зв'язку з

безробіттям або допомоги при перекваліфікації та неправомірно отримані суми виплат соціального страхування, якщо службовець повинен ці переплати та неправомірно отримані суми повернути на підставі рішення, яке підлягає виконанню, прийнятого відповідно до спеціальних правових приписів, або

h) суму, на яку йому було знижено базовий тариф у результаті накладення дисциплінарного покарання.

(2) Порядок відрахувань зі службового доходу службовця повинен встановити уряд розпорядженням.

§ 131. Ознайомлення з правовими приписами стосовно службового доходу

Формування безпеки повинно дати службовцеві можливість ознайомитися з правовими приписами, які регулюють нарахування службового доходу.

§ 132. Процедура при нарахуванні деяких складових службового доходу та премії за службову готовність

При нарахуванні службового доходу за понаднормову службу та премії за службову готовність, формування безпеки підраховує загальний час виконання служби та час службової готовності, яку службовець виконував у календарному місяці, та після підрахування нараховує службовий дохід або винагороду тільки за цілі години.

§ 133. Інформаційна система про службовий дохід

(1) Міністерство фінансів веде інформаційну базу про службовий дохід, призначенням якої є накопичення, обробка та зберігання даних про кошти на службові доходи та на премії за службову готовність, про середні службові доходи службовців та їхні персональні дані, які впливають на величину службового доходу.

(2) Формування безпеки повинно вносити до інформаційної системи про службовий дохід дані, зазначені в абзаці 1, в обсязі та у спосіб, який повинен встановити уряд розпорядженням.

(3) Міністерство фінансів передає дані з інформаційної системи Міністерству праці та соціальних справ, та Чеській статистичній службі.

Частина дев'ята.
Речове забезпечення та особливі пільги
Речове забезпечення

§ 134. Службова уніформа або інший одяг

(1) Службовець має право на речове забезпечення. Речовим забезпеченням є:

a) службова уніформа або інший одяг та взуття, що використовується під час виконання служби (далі – «службовий одяг»);

b) аксесуари, призначені для видозміни або доповнення службового одягу та

c) послуги, пов'язані з утриманням службового одягу.

(2) При прийнятті на службу службовець має право на службовий одяг.

(3) Протягом тривання службових відносин службовець має право на аксесуари, призначені для видозміни або доповнення службового одягу, та на послуги, пов'язані з утриманням службового одягу, за винятком часу, за який йому не належить службовий дохід. Службовець, відсторонений від служби, має право на аксесуари, призначені для видозміни або доповнення службового одягу, та на послуги, пов'язані з утриманням службового одягу, тільки у разі якщо йому було доплачено частину службового доходу, на яку його службовий дохід протягом відсторонення від виконання служби було зменшено.

(4) Якщо службовця призначено на іншу посаду або якщо матиме місце істотна зміна умов виконання ним служби, він має право на надання службового одягу або на його доповнення в обсязі, в якому цього вимагають умови виконання служби.

(5) У разі якщо службовцеві не може бути надано службовий одяг, аксесуари, призначені для його видозміни або доповнення, або забезпечено послуги, пов'язані з утриманням службового одягу, він має право на одержання грошової компенсації.

(6) При припиненні службових відносин службовець не має права на грошову компенсацію за недоотриманий службовий одяг.

Особливі пільги

§ 135. Використання службових засобів для інших цілей

(1) Керівник формування безпеки та його заступники мають право на використання службових засобів для інших цілей, а саме:

a) службового транспортного засобу та

b) одного абонентського телефонного апарата

для виконання посади або у зв'язку з ним та в особисте розпорядження з метою забезпечення негайного контакту.

(2) Службовий функціонер може дозволити службовцеві використання службового транспортного засобу для поїздки на службу та назад у зв'язку з виконанням діяльності у кризових штабах, радах безпеки, при оголошеній службовій готовності, понаднормовій службі, поверненні зі службового відрядження в позаслужбовий час та в інших випадках, коли цього вимагає важливий інтерес служби. Він також може дозволити використання одного абонентського телефонного апарата з метою негайного повідомлення про доручення службового завдання.

Частина десята. Відшкодування дорожніх витрат

Глава I.

§ 136. Загальні положення

(1) Службовець має право на відшкодування дорожніх витрат при відправленні у службове відрядження на навчання, перебування на оздоровленні, при виникненні або зміні службових відносин, при зарахуванні до чинного резерву та направленні для виконання служби за кордон або при переїзді.

(2) Службовий функціонер визначає у письмовому вигляді умови для надання відшкодування дорожніх витрат, зокрема час та місце початку та закінчення поїздки, місце виконання службових завдань, спосіб транспорту та спосіб проживання. При цьому він бере до уваги правові інтереси службовця.

(3) Службовим відрядженням вважається строк, який починається з початку поїздки службовця з метою виконання службових завдань в іншому місці, ніж його місце службової діяльності, у т. ч. виконання службових завдань у цьому місці, та закінчується поверненням з цієї поїздки.

(4) Закордонним службовим відрядженням вважається службове відрядження відповідно до абзацу 3, що відбувається поза територією Чеської Республіки. Строком, вирішальним для виникнення права службовця на відшкодування дорожніх витрат в іноземній валюті, є час перетину державного кордону Чеської Республіки або час відльоту та прильоту повітряного судна у випадку авіаційного транспорту. Закордонним службовим відрядженням не вважається поїздка на кордонний перехід.

Глава II. Відшкодування дорожніх витрат при службовому відрядженні

§ 137. Види відшкодування дорожніх витрат

Службовець, відправлений у службове відрядження, має за встановлених далі умов право на відшкодування:

a) транспортних витрат;

b) транспортних витрат за поїздки для відвідання члена сім'ї;

c) витрат на проживання;

d) підвищених витрат на харчування (далі – «харчові») та

e) інших необхідних витрат.

§ 138. Відшкодування транспортних витрат

(1) Службовець має право на відшкодування транспортних витрат за використання громадських транспортних засобів, понесених ним згідно з умовами службового відрядження, у розмірі, який він доведе службовому функціонерові.

(2) У разі якщо службовець за згодою службового функціонера при службовому відрядженні використає інший, ніж службовий дорожній моторний транспортний засіб, йому належить за кожен 1 км поїздки ставка базового відшкодування та відшкодування

витрат за використане пальне у розмірі, встановленому спеціальним правовим приписом для працівників у трудових відносинах.

(3) Відшкодування витрат за використане пальне обчислюється з ціни пального та з витрати пального дорожнім моторним транспортним засобом.

(4) При обчисленні відшкодування витрат за використане пальне виходять із ціни пального, доведеної службовцем. Якщо службовець не доведе ціну пального, це відшкодування витрат для нього обчислюється із середньої ціни пального, встановленої спеціальним правовим приписом для працівників у трудових відносинах.

(5) Витрата пального дорожнім моторним транспортним засобом обчислюється як середнє арифметичне з відомостей про витрату пального, зазначених у технічній документації цього транспортного засобу. У разі відсутності технічної документації службовцеві належиться відшкодування витрат за пальне тільки у разі, якщо він доведе витрату пального технічною документацією іншого дорожнього моторного транспортного засобу аналогічного типу з аналогічним об'ємом циліндрів двигуна.

(6) У разі якщо службовець за згодою службового функціонера використає при службовому відрядженні інший, ніж службовий дорожній моторний транспортний засіб, з ним може бути заздалегідь узгоджено також надання відшкодування витрат за використання дорожнього моторного транспортного засобу у розмірі, що відповідає ціні проїзду громадським транспортним засобом далекого сполучення.

§ 139. Відшкодування транспортних витрат за поїздки для відвідання члена сім'ї

(1) Службовець має право на відшкодування транспортних витрат відповідно до § 138 за поїздки для відвідання члена сім'ї до його місця постійного перебування або іншого заздалегідь узгодженого місця перебування члена сім'ї, на яке службовий функціонер дасть згоду на підставі заяви службовця.

(2) Якщо місце постійного перебування члена сім'ї або інше заздалегідь узгоджене місце перебування члена сім'ї, на яке дасть згоду службовий функціонер на підставі заяви службовця, знаходиться поза територією Чеської Республіки, службовець має право на відшкодування транспортних витрат відповідно до абзацу 1 до місця перетину державного кордону Чеської Республіки. У випадку авіаційного транспорту службовець має право на відшкодування транспортних витрат до місця перетину державного кордону Чеської Республіки у розмірі, що відповідає ціні проїзду дорожнім або залізничним транспортним засобом далекого сполучення, встановленому службовим функціонером.

(3) Відшкодування транспортних витрат за поїздки для відвідин члена сім'ї належить службовцеві, якщо службове відрядження триває понад 7 календарних днів. При цьому за кожен календарний тиждень тривання службового відрядження, у разі якщо службовий функціонер не встановить довший строк, але не менше ніж раз на місяць.

§ 140. Відшкодування витрат на проживання

Службовець має право на відшкодування витрат на проживання, понесених згідно з умовами службового відрядження, у розмірі, який він доведе службовому функціонерові.

§ 141. Харчові

(1) Службовець має право на харчові відповідно до тривалості службового відрядження за календарний день у розмірі, визначеному керівником формування безпеки у рамках сітки ставок харчових, встановлених спеціальним правовим приписом для працівників у трудових відносинах.

(2) У разі якщо службовий функціонер забезпечив службовцеві у службовому відрядженні повне безоплатне харчування, харчові йому не надаються. У разі якщо службовий функціонер забезпечив службовцеві безоплатне харчування тільки частково, належні харчові скорочуються на 20 % за сніданок, на 40 % за обід та на 40 % за вечерю. Харчові,

скорочені відповідно до другого речення, заокруглюються до цілих крон у вищий бік.

(3) Службовець, відправлений у службове відрядження, яке триває 5 та більше годин та час початку якого визначений після дев'ятнадцятої години календарного дня та час закінчення до п'ятої години наступного календарного дня, має право на харчові, встановлені для часового проміжку від 5 до 12 години.

(4) Якщо службовця відправлено у службове відрядження, яке триває довше ніж 1 календарний день, та він проживає в місці постійного перебування або в місці постійного перебування члена сім'ї або щодня повертається для проживання до місця свого постійного перебування або місця постійного перебування члена сім'ї, він має право на харчові тільки за час виконання служби.

(5) Службовець має право на харчові до закінчення виконання служби перед поїздкою для відвідин члена сім'ї та від початку виконання служби після цієї поїздки. На час відвідин члена сім'ї службовцеві харчові не належать.

§ 142. Відшкодування інших необхідних витрат

(1) Службовець має право на відшкодування інших необхідних витрат, понесених під час службового відрядження, у розмірі, який він доведе службовому функціонерові.

(2) У разі якщо службовець не може довести розмір відшкодування інших необхідних витрат, він має право на відшкодування витрат у розмірі, який службовий функціонер визначить відповідно до ціни речей та послуг, звичайних у час та в місці виконання службового відрядження.

Глава III. Відшкодування витрат при закордонному службовому відрядженні

§ 143.

(1) На надання відшкодування витрат при закордонному службовому відрядженні поширюються положення § 136 - 138 та § 140 - 142, якщо цим Законом не встановлено інше.

(2) Надання відшкодування витрат при закордонному службовому відрядженні, яке відбувається на підставі договору про взаємний обмін службовців, регулюється спеціальним правовим приписом.

§ 144. Відшкодування транспортних витрат

У разі використання службовцем за згодою службового функціонера під час закордонного службового відрядження іншого транспортного засобу, ніж службовий дорожній моторний транспортний засіб, він має право на відшкодування транспортних витрат за використане пальне в іноземній валюті за кілометри, проїхані поза територією Чеської Республіки.

§ 145. Відшкодування транспортних витрат за поїздки для відвідання члена сім'ї

(1) Службовець має право на відшкодування транспортних витрат відповідно до § 138 за поїздки для відвідання члена сім'ї до його місця постійного перебування та за умов, встановлених службовим функціонером.

(2) Якщо місце постійного перебування члена сім'ї знаходиться поза територією Чеської Республіки, службовець має право на відшкодування транспортних витрат відповідно до абзацу 1, але не більше ніж у розмірі, що відповідає транспортним витратам до місця останньої службової діяльності на території Чеської Республіки.

§ 146. Харчові в іноземній валюті

(1) Службовець за встановлених далі умов має право на харчові в іноземній валюті, встановлені спеціальним правовим приписом для працівників у трудових відносинах. Розмір харчових в іноземній валюті встановлюється з базової ставки харчових, встановленої для держави, в якій службовець перебуває більшість часу протягом календарного дня.

(2) Службовець має право на харчові в іноземній валюті у розмірі базової ставки харчових в іноземній валюті, якщо час закордонного службового відрядження, проведений

поза територією Чеської Республіки, триває протягом календарного дня довше ніж 12 годин. У разі якщо цей час триває 12 та менше годин, службовець має право на харчові в іноземній валюті у розмірі, який визначається множенням однієї дванадцятої половинного розміру базової ставки харчових в іноземній валюті на кількість цілих годин закордонного службового відрядження, проведених поза територією Чеської Республіки.

(3) У службовця не виникає право на харчові в іноземній валюті, якщо час закордонного службового відрядження, проведений поза територією Чеської Республіки, триває менш ніж 1 годину.

(4) Службовець має право на харчові в чеській валюті відповідно до § 141 за час закордонного службового відрядження, проведений на території Чеської Республіки. Часом, проведеним на території Чеської Республіки, вважається також час, проведений поза її територією, який триває менш ніж 1 годину.

(5) Службовцеві, який здійснює паспортний контроль осіб або митний контроль товарів та осіб, які перетинають державний кордон у транспортних засобах під час поїздки або плавання маршрутом, встановленим міжнародним договором, належать харчові в іноземній валюті відповідно до попередніх абзаців.

§ 147. Кишенькові

(1) Службовий функціонер може призначити службовцеві кишенькові у відповідній іноземній валюті до розміру 40 % харчових, встановлених відповідно до § 146.

(2) Службовий функціонер може призначити службовцеві, який здійснює паспортний контроль осіб або митний контроль товарів та осіб, які перетинають державний кордон у транспортних засобах протягом поїздки або плавання, кишенькові у відповідній іноземній валюті до розміру 20 % харчових, встановлених відповідно до § 146.

Глава IV. Відшкодування дорожніх витрат в інших випадках

§ 148. Відшкодування дорожніх витрат у разі навчання та у разі відправлення у навчальне відрядження

(1) Службовець, якому надано відгул у зв'язку з навчанням, має право на:

a) відшкодування транспортних витрат відповідно до § 138 або § 144 за поїздки для участі в навчальних зборах (консультаціях), для складання екзаменів або абсолюторію та назад;

b) відшкодування витрат на проживання відповідно до § 140 на час участі у навчальних зборах (консультаціях), складання екзаменів або абсолюторію та

c) харчові відповідно до § 141 або § 146 на час, пов'язаний з участю у навчальних зборах (консультаціях), зі складанням екзаменів або абсолюторію. Це положення не застосовується щодо службовця у службових відносинах на визначений час, якщо він виконує навчальні обов'язки в іншому місці, ніж його місце службової діяльності.

(2) Службовець, відправлений у навчальне відрядження до іншого місця, ніж його місце службової діяльності, має право на відшкодування дорожніх витрат на таких самих умовах та у такому самому розмірі, як при службовому відрядженні.

§ 149. Відшкодування дорожніх витрат при виникненні або зміні службових відносин

(1) Службовець, який:

a) переведений на іншу посаду з причин, зазначених в абзацах 1-3 § 25 та абзацах 1 та 4 § 26;

b) призначений на посаду після виведення з резерву;

c) переведений;

d) виконує заміщення на іншій посаді;

e) зарахований до чинного резерву для виконання служби в іншій організаційній складовій держави, в юридичної або фізичної особи, до резерву для тих, хто навчається, або спеціального резерву, до іншого місця службової діяльності,

має право на відшкодування дорожніх витрат на таких самих умовах та у такому самому розмірі, як при службовому відрядженні.

Відшкодування дорожніх витрат згідно з пунктом a), b) або c) надається службовцеві

до часу його переїзду до іншого місця службової діяльності. Харчові надаються не довше ніж протягом 6 років.

(2) Службовцеві, який живе окремо від члена сім'ї в місці службової діяльності з причини:

a) прийняття до службових відносин, або

b) переведення на іншу посаду до іншого місця службової діяльності відповідно до абзацу 4 § 25 або абзацу 2 та 3 § 26,

може бути призначено відшкодування дорожніх витрат на умовах та до розміру, що встановлені для службового відрядження. Відшкодування дорожніх витрат службовцеві може надаватися до часу його переїзду в місце службової діяльності, за винятком харчових, які можуть надаватися не довше ніж протягом 3 років.

(3) Службовець, зазначений в абзаці 2, якому було призначено нижчі харчові, ніж харчові відповідно до абзацу 1 § 141, встановлені для часового проміжку понад 18 годин, має право на харчові при здійсненні поїздки для відвідин члена сім'ї до закінчення виконання служби перед поїздкою для відвідин члена сім'ї та від початку виконання служби після цієї поїздки, а саме у розмірі:

a) 41 % призначених харчових, у разі якщо цей час триває від 5 до 12 годин;

b) 64 % призначених харчових, у разі якщо цей час триває довше ніж 12 годин, але не більше ніж 18 годин, або

c) 100 % призначених харчових, у разі якщо цей час триває довше ніж 18 годин.

(4) Харчові відповідно до абзацу 3 заокруглюються до цілих крон у вищий бік.

(5) Службовець, якого після призначення йому відшкодування дорожніх витрат відповідно до абзацу 1 або 2 було знову переведено на іншу посаду в тому самому місці службової діяльності, має право на відшкодування дорожніх витрат в обсязі, в якому йому їх було призначено.

§ 150. Відшкодування транспортних витрат за місцевий громадський транспорт у місці службової діяльності

Службовець, відправлений з метою виконання службових завдань в дорогу в місці службової діяльності, має право на відшкодування транспортних витрат за місцевий громадський транспорт. Це положення не стосується поїздки на службу та назад.

§ 151. Відшкодування витрат при зарахуванні до чинного резерву службовця, відправленого для виконання служби за кордон

(1) Службовець, який зарахований до чинного резерву та відправлений для виконання служби за кордон, за винятком службовця, який виконує службу у рамках підрозділу багатонаціональних сил або міжнародних формувань безпеки, має право на відшкодування дорожніх витрат як при закордонному службовому відрядженні за час поїздки з Чеської Республіки до місця виконання служби за кордоном та назад, та за службові поїздки за кордоном.

(2) Службовець має право на відшкодування підтверджених витрат на проїзд, проживання та інших необхідних витрат за члена сім'ї, який виїжджає з ним за кордон на підставі рішення службового функціонера.

(3) Службовець має право на відшкодування деяких інших витрат у розмірі та на умовах, встановлених спеціальним правовим приписом для працівників у трудових відносинах.

(4) Службовець не має права на харчові за час службового відрядження, проведений на території Чеської Республіки та на території держави, де він має місце службової діяльності, та на відшкодування транспортних витрат за місцевий громадський транспорт та харчові в місці службової діяльності.

§ 152.

Службовець, зарахований до чинного резерву, відправлений для виконання служби за кордон у рамках підрозділу багатонаціональних сил або міжнародних формувань безпеки, має право на відшкодування дорожніх витрат на таких самих умовах та у такому самому розмірі, як при закордонному службовому відрядженні.

Глава V. Загальні положення щодо відшкодування дорожніх витрат

§ 153.

(1) Відшкодування дорожніх витрат може виплачуватися паушально[4]. Службовий функціонер при обчисленні паушальної суми виходить із середніх умов, які беруться до уваги для призначення відшкодування витрат службовцеві або групі службовців. У разі зміни обставин, за яких було встановлено паушальні суми, службовий функціонер повинен перерахувати паушальні суми.

(2) Якщо закон вимагає, щоб службовець підтвердив дорожні витрати, і службовець їх не підтвердить, службовий функціонер може як виняток призначити йому відшкодування у розмірі, що відповідає умовам поїздки; це положення не застосовується, якщо йдеться про відшкодування витрат на проживання, транспортних витрат за використане пальне та за місцевий громадський транспорт у місці службової діяльності. У разі здійснення службовцем поїздки на муніципальній території, яка є його місцем службової діяльності, він має право на відшкодування транспортних витрат за місцевий громадський транспорт у підтвердженому розмірі. Якщо службовець не підтвердить ці видатки, він має право на відшкодування транспортних витрат у розмірі, який встановить службовий функціонер відповідно до ціни проїзду, дійсної в час здійснення поїздки, та виду транспорту.

(3) Службовцеві за його бажанням може бути надано аванс на відшкодування дорожніх витрат.

(4) Службовець при закордонному службовому відрядженні має право на аванс у відповідній іноземній валюті у розмірі, що відповідає передбачуваному часу тривання та умовам поїздки. Службовий функціонер може домовитися зі службовцем про виплату авансу в іншій іноземній валюті, ніж встановлена для відповідної держави, якщо Чеський національний банк оприлюднює курс валютного ринку до цієї валюти. При визначенні розміру харчових в узгодженій валюті визначається кронний еквівалент харчових у встановленій валюті, який перераховується в узгоджену валюту. Для визначення еквіваленту харчових у кронах та суми харчових в узгодженій валюті використовуються курси валютного ринку, оприлюднені Чеським національним банком та дійсні в день визначення розміру авансу.

(5) Службовець представляє підтверджуючі документи, потрібні для звітування про службове відрядження, службовому функціонерові до п'ятнадцятого дня місяця, наступного після дня закінчення службового відрядження. Формування безпеки повинно здійснити підрахунок відшкодування дорожніх витрат до дня, встановленого для виплати службового доходу за календарний місяць, в якому службовець представив підтверджуючі документи, потрібні для розрахунку відшкодування.

(6) Суму, на яку аванс, наданий службовцеві при закордонному службовому відрядженні, перевищує розмір його права на відшкодування, службовець має повернути у валюті, в якій йому його було надано, або у валюті, на яку він його обміняв за кордоном, або в чеській валюті. Якщо службовцеві було надано менший аванс, ніж той, на який він мав право, йому має бути доплачено різницю в чеській валюті. При розрахунку авансу службовцеві використовується підтверджений курс, за яким надана йому валюта була обміняна за кордоном на іншу валюту, в іншому разі використовується курс, зазначений в абзаці 4.

(7) Службовець повинен без зайвого зволікання повідомити службового функціонера про зміну фактів, вирішальних для надання відшкодування дорожніх витрат.

(8) Службовець, зарахований до чинного резерву та відправлений для виконання служби до іншої організаційної складової держави, до юридичної або фізичної особи, має право на відшкодування дорожніх витрат, якщо ці суб'єкти його йому не надають.

(9) Службовець, відправлений у закордонне службове відрядження або відправлений для виконання служби за кордон, якому протягом цього часу відповідно до міжна-

[4] Паушальні платежі характеризуються тим, що вони не визначаються у чіткій сумі (прим. редактора).

родного договору належить відшкодування дорожніх витрат, відшкодування деяких витрат або відшкодування аналогічних витрат у нижчому розмірі, ніж згідно з цим Законом, має право на відшкодування дорожніх витрат або на відшкодування деяких інших витрат у розмірі різниці між правом згідно з цим Законом та відшкодуванням витрат, що надається відповідно до міжнародного договору.

(10) Службовець, відправлений у закордонне службове відрядження або відправлений для виконання служби за кордоном, якому протягом цього часу відповідно до міжнародного договору належить відшкодування дорожніх витрат, відшкодування деяких інших витрат або відшкодування аналогічних витрат у такому самому або вищому розмірі, ніж згідно з цим Законом, не має права на відшкодування дорожніх витрат або на відшкодування деяких витрат згідно з цим Законом.

(11) Відшкодування дорожніх витрат, відшкодування деяких інших витрат або відшкодування аналогічних витрат, що надається службовцеві відповідно до міжнародного договору, вважається відшкодуванням дорожніх витрат або відшкодуванням деяких інших витрат, що надається згідно з цим Законом.

(12) Службовцеві, у якого одночасно виникає право на відшкодування дорожніх витрат відповідно до різних положень цього Закону, належить відшкодування, яке є для нього вигіднішим.

Глава VI. Відшкодування витрат на переїзд

§ 154.

(1) Службовець, який виконує умови права на надання відшкодування дорожніх витрат відповідно до § 149 та переселяється до громади,в якій його право на надання цих відшкодувань буде втрачено, має право на відшкодування підтверджених:

a) витрат за перевезення облаштування квартири;

b) транспортних витрат та транспортних витрат члена сім'ї відповідно до § 138 з місця постійного перебування до нового місця постійного перебування;

c) інших необхідних витрат, пов'язаних з перевезенням облаштування квартири та

d) неминуче необхідних витрат, пов'язаних з облаштуванням квартири, але лише до розміру 15 000 чеських крон.

(2) Службовець, який в інтересах служби переселяється до іншої громади, має право на відшкодування витрат на переїзд відповідно до абзацу 1. Службовий функціонер може призначити службовцеві залежно від серйозності підстав для переселення іншу допомогу, а саме до розміру трикратної середньої номінальної місячної винагороди фізичних осіб у непідприємницькій сфері, досягнутої відповідно до опублікованих даних Чеської статистичної служби за попередній календарний рік.

Частина одинадцята. Належності у зв'язку відставкою

Глава I. Вихідна допомога

§ 155. Умови виникнення права на вихідну допомогу

Службовець, службові відносини якого закінчилися (далі – «колишній службовець») та який виконував службу не менш ніж протягом 6 років, має право на вихідну допомогу. Це положення не застосовується, якщо його службові відносини закінчилися звільненням відповідно до таких пунктів абзацу 1 § 42:

a) пункту a);

b) пункту c);

c) пункту d) і якщо надалі на підставі дії, яка привела до його звільнення, він був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за навмисне карне діяння, або

d) пункту m) і якщо проти нього ведеться карне провадження за навмисне карне діяння та надалі він засуджений за нього вироком суду, що набрав законної сили, або якщо рішенням, що набрало законної сили, його карне переслідування було умовно зупинено або якщо рішенням, що набрало законної сили, було постановлено примирення або якщо рішенням, що набрало законної сили, покарання було умовно відстрочено.

§ 156. Розмір вихідної допомоги

(1) Базовий розмір вихідної допомоги становить 1 місячний службовий дохід та за кожен дальший закінчений рік службових відносин збільшується на одну третину цього доходу. Максимальний розмір вихідної допомоги становить шестикратний розмір місячного службового доходу.

(2) У разі якщо при попередньому припиненні службових відносин колишньому службовцеві було виплачено вихідну допомогу, при новому припиненні службових відносин йому виплачується вихідна допомога, знижена на суму, яка йому вже була виплачена. Якщо колишньому службовцеві було виплачено вихідну допомогу у такому самому або вищому розмірі, ніж розмір вихідної допомоги, на яку в нього виникло право, вихідна допомога йому не виплачується. Аналогічно чинять у випадку, якщо колишньому професійному військовослужбовцеві при припиненні службових відносин військовослужбовця було виплачено відступні або вихідну допомогу.

Глава II. Оплата за вислугу років

§ 157. Умови виникнення права на доплату за вислугу років

Колишній службовець, який виконував службу не менш ніж протягом 15 років, має право на доплату за вислугу років. Це положення не застосовується, якщо його службові відносини закінчилися звільненням відповідно до таких пунктів абзацу 1 § 42:

a) пункту a);

b) пункту c);

c) пункту d) і якщо надалі на підставі дії, яка привела до його звільнення, він був засуджений вироком суду, що набрав законної сили, за навмисне карне діяння, або

d) пункту m) і якщо проти нього ведеться карне провадження за навмисне карне діяння та надалі він засуджений за нього вироком суду, що набрав законної сили, або якщо рішенням, що набрало законної сили, його карне переслідування було умовно зупинено або якщо рішенням, що набрало законної сили, було постановлено примирення або якщо рішенням, що набрало законної сили, покарання було умовно відстрочено.

§ 158. Розмір доплати за вислугу років

Базовий розмір доплати за вислугу років становить за 15 років служби 20 % місячного службового доходу. Розмір доплати за вислугу років підвищується за шістнадцятий та кожен наступний повний рік служби на 3 % місячного службового доходу, за двадцять перший та кожен наступний повний рік служби – на 2 % місячного службового доходу, а за двадцять шостий та кожен наступний повний рік служби – на 1 % місячного службового доходу. Розмір доплати за вислугу років може становити не більше 50 % місячного службового доходу.

§ 159. Підвищення розміру доплати за вислугу років

Доплата за вислугу років підвищується у такий самий спосіб та у такі самі строки, як відсоткова ставка доходів відповідно до спеціального правового припису. При цьому підвищення доплати за вислугу років становить половину підвищення відсоткової ставки доходів.

§ 160. Збіг доплати за вислугу років з пенсіями

У разі збігу права на виплату доплати за вислугу років з правом на виплату пенсії за віком або пенсії за інвалідністю доплата за вислугу років виплачується тільки тоді, якщо вона є вищою за будь-яку із зазначених пенсій, причому лише у розмірі різниці між доплатою за вислугу років та пенсією. Різниця між доплатою за вислугу років та пенсією визначається до дня призначення пенсії за віком або пенсії за інвалідністю або до дня перерахунку пенсії за інвалідністю при зміні ступеню інвалідності. У разі збігу права на виплату доплати за вислугу років з правом на виплату пенсії за віком від дня призначення пенсії за віком доплатою за вислугу років вважається виключно різниця між належною пенсією за віком та доплатою за вислугу років до цього дня та надалі самостійно підвищу-

ється відповідно до § 159 незалежно від розміру пенсії.

§ 161. Збіг права на доплату за вислугу років з правом на доплату за вислугу років у зв'язку зі службовими відносинами професійного військовослужбовця

(1) При збігу права на доплату за вислугу років з правом на доплату за вислугу років у зв'язку зі службовими відносинами професійного військовослужбовця, колишньому службовцеві виплачується вища доплата за вислугу років.

(2) У разі втрати отримувачем права на доплату за вислугу років у зв'язку зі службовими відносинами професійного військовослужбовця, йому виплачується доплата за вислугу років з дня, наступного після дня втрати цього права, причому з врахуванням усіх підвищень, які би йому належалися з дня припинення службових відносин.

§ 162. Втрата права на виплату доплати за вислугу років

(1) У разі поновного виникнення службових відносин згідно з цим Законом, службовець втрачає право на виплату доплати за вислугу років з дня, що передує дню поновного виникнення службових відносин.

(2) У разі прийняття колишнього службовця до службових відносин професійного військовослужбовця, він втрачає право на виплату доплати за вислугу років з дня, що передує дню його прийняття до службових відносин професійного військовослужбовця.

§ 163. Обов'язки службовця, якому надається доплата за вислугу років

(1) Колишній службовець, якому надається доплата за вислугу років, повинен повідомити формування безпеки протягом 8 днів про виникнення інвалідності. У разі, якщо колишній службовець, який став інвалідом, не подає клопотання про призначення йому пенсії за інвалідністю або протягом 2 років після досягнення віку, потрібного для виникнення права на пенсію за віком про призначення йому пенсії за віком, виплата доплати за вислугу років йому зупиняється. У разі, якщо колишній службовець подає клопотання про призначення йому пенсії за інвалідністю пізніше, ніж встановлено у другому реченні, встановлюється різниця у спосіб, зазначений в § 160, й імовірна різниця доплати за вислугу років доплачується.

(2) Колишній службовець повинен без зайвого зволікання повідомити формування безпеки про прийняття на службу згідно з цим Законом або до службових відносин професійного військовослужбовця та про зміну місця постійного перебування.

Глава III. Посмертна виплата та допомога на поховання службовця

§ 164.

(1) У разі, якщо службові відносини службовця закінчуються його смертю, кожному із членів сім'ї померлого належить посмертна виплата.

(2) Для потреб посмертної виплати членами сім'ї померлого вважаються чоловік, дружина, несамостійна дитина та за умови, що службовець повинен забезпечувати їх утримання, також батьки або інші особи.

(3) Розмір посмертної виплати становить трикратний розмір місячного службового доходу померлого службовця.

§ 164a.

(1) У разі смерті службовця під час мирного стану на території Чеської Республіки формування безпеки на клопотання осіб, які залишилися після померлого, повинно надати відшкодування необхідних витрат на просту труну з металевою вкладкою та відшкодування оплат та транспортних витрат за перевезення на місце поховання. У випадку смерті службовця за кордоном відшкодування відповідно до першого речення належить тільки в тому разі, якщо службовець перебував за кордоном в інтересах служби.

(2) На клопотання осіб, які залишилися після померлого, формування безпеки своїм коштом повинно справити померлому службовцеві простий похорон. До витрат включаються також витрати на металеву вкладку, оплати та перевезення на місце поховання, у разі якщо похорон не справляється у місці

смерті. Відшкодування відповідно до абзацу 1 у цьому випадку не належить здійснювати.

Глава IV. Загальні положення про належності у зв'язку з відставкою

§ 165. Час, вирішальний для належностей у зв'язку з відставкою

(1) Часом, вирішальним для належностей у зв'язку з відставкою, є період тривання службових відносин та строки, враховані до дня набрання чинності цим Законом або під час прийняття на службу відповідно до § 224.

(2) У час, вирішальний для належностей у зв'язку з відставкою, не враховується час:

a) перебування в неоплачуваному резерві, за винятком перебування в цьому резерві з причини користування материнською відпусткою або батьківською відпусткою, наданою службовцеві в обсязі, в якому жінці-службовцю надається материнська відпустка, та обрання на посаду в професійній організації;

b) нездатності до служби, протягом якого не належить службовий дохід в особливих випадках або лікарняні;

c) відсторонення від виконання служби, якщо службовцеві не було доплачено різницю, на яку його службовий дохід було знижено, та

d) перебування під арештом та виконання покарання у вигляді позбавлення свободи, за винятком випадків, коли службовець відповідно до спеціального правового припису мав право на відшкодування шкоди, причиненої рішенням про арешт або покарання у вигляді позбавлення свободи.

§ 166. Місячний службовий дохід для потреб встановлення розміру належностей у зв'язку з відставкою

(1) Місячним службовим доходом для потреб встановлення розміру належностей у зв'язку з відставкою вважається середній службовий дохід без вирахувань, що надавався за попередній календарний рік перед днем припинення службових відносин. Якщо службові відносини закінчилися останнім днем календарного року, середній місячний службовий дохід без вирахувань визначається за цей календарний рік. У разі, якщо службові відносини тривали менш ніж 1 рік, середній місячний службовий дохід без вирахувань визначається за весь час тривання службових відносин. Якщо для службовця це вигідніше, визначається середній службовий дохід без вирахувань за попередні 3 календарні роки.

(2) У час, за який визначається середній місячний службовий дохід без вирахувань, не враховується час, протягом якого службовцеві надавалися виплати страхування у зв'язку з хворобою, та час перебування в неоплачуваному резерві.

(3) При встановленні належностей у зв'язку з відставкою не береться до уваги зниження службового доходу в результаті відсторонення від виконання служби та накладення дисциплінарного покарання у вигляді зниження базового тарифу.

(4) Середній службовий дохід без вирахувань службовця, який понад 1 рік перебував у неоплачуваному резерві з причини довгострокового звільнення задля виконання публічної або громадської функції, встановлюється як правдоподібний середній службовий дохід без вирахувань. Правдоподібний службовий дохід без вирахувань визначається на підставі службового доходу без вирахувань, який би службовець, ймовірно, отримував протягом звільнення в неоплачуваний резерв відповідно до службового розпису перед звільненням у неоплачуваний резерв.

§ 167. Виплата належностей у зв'язку з відставкою

(1) Вихідна допомога та посмертна виплата виплачуються одноразово у 30-денний строк з дня припинення службових відносин.

(2) Колишньому службовцеві, службові відносини якого закінчилися звільненням відповідно до пункту d) або пункту m) абзацу 1 § 42 та проти якого ведеться карне провадження, відпускна допомога та доплата за вислугу років виплачуються тільки після повного закінчення цього провадження, якщо його не було засуджено за умисне карне діяння.

(3) Доплата за вислугу років виплачується щомісяця в строки, встановлені для виплати доходу.

§ 168. Відрахування з належностей у зв'язку з відставкою

Відрахування з належностей у зв'язку з відставкою можна здійснювати на користь формування безпеки тільки на підставі договору про відрахування з належностей у зв'язку з відставкою або на підставі рішення службового функціонера, яке підлягає виконанню. Відрахування з посмертної виплати не здійснюється.

Частина дванадцята. Провадження у справах службових відносин

Глава I. Загальні положення

§ 169. Учасники провадження

Учасником провадження (далі – «учасник») є службовець, колишній службовець або член сім'ї померлого службовця; учасником провадження стосовно діяння, яке має ознаки проступку, є також позивач.

§ 170. Предмет провадження

У провадженні у справах службових відносин приймається рішення про права або обов'язки учасників.

§ 171.

Провадження у справах службових відносин не поширюється на:

a) провадження щодо прийняття;

b) службові оцінки;

c) відправлення у службове відрядження;

d) відправлення у навчальне відрядження;

e) відправлення в перебування на оздоровленні;

f) оголошення службової готовності;

g) встановлення графіка служби протягом тижня;

h) встановлення понаднормової служби;

i) визначення початку відпустки та відкликання з неї та

j) надання відгулу зі збереженням службового доходу.

§ 172. Представництво

(1) Учасник провадження може вибрати собі уповноваженого. Уповноваження на представництво підтверджується письмовим уповноваженням, в якому повинно бути зазначено обсяг повноважень уповноваженого, в іншому разі воно є недійсним.

(2) Уповноважений діє від імені особи, яку він представляє, та з представництва виникають права та обов'язки безпосередньо для особи, яку він представляє.

(3) У разі перевищення уповноваженим обсягу своїх повноважень наслідки для особи, яку він представляє, виникають тільки в тому разі, якщо вона схвалить таку дію або діятиме на її підставі.

§ 173.

Представником учасника, який був рішенням суду позбавлений дієздатності або дієздатність якого було обмежено, є призначений судом опікун.

§ 174. Права та обов'язки учасника у провадженні

(1) Учасник має право:

a) ознайомлюватися з протоколом та робити з нього виписки, представляти докази та вносити інші пропозиції протягом усього часу провадження, отримувати інформацію про провадження, потрібну для відстоювання своїх прав та законних інтересів, висловлювати в провадженні свою позицію, ставити запитання свідкам та експертам, та

b) висловитися перед прийняттям рішення стосовно його підстав, способу їх оцінки, а також запропонувати їх доповнення.

(2) Учасник повинен поводитися так, щоб не ускладнювати провадження та не викликати його затягування.

§ 175. Заява та передання заяви

(1) Учасник може внести заяву службовому функціонерові, який є компетентним приймати рішення у справі, письмово або усно до протоколу, або в електронній формі, підписаній визнаним електронним підпи-

сом. За умови, що заява протягом 3 днів доповнена у спосіб, зазначений у першому реченні, її можна внести за допомогою технічних засобів, зокрема телетайпом або телефаксом.

(2) Заява оцінюється за її змістом. З неї має бути зрозуміло, хто її подає, яких справ вона стосується та що пропонується. Якщо заява не містить передбачених реквізитів або має інші недоліки, службовий функціонер повертає її учасникові, закликає до їх усунення та надає йому для цього відповідний строк.

(3) Заява є врученою, якщо її прийнято службовим функціонером, зазначеним в абзаці 1. У разі якщо йдеться про заяву, для якої встановлено законний строк, заява вважається врученою, якщо її подано на місце, яке для цієї мети призначене або яке є для цієї мети звичайним (канцелярія формування безпеки або організаційної складової), або її подано держателю поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або іншому надавачеві поштових послуг з позначкою «рекомендовано».

(4) У разі якщо службовий функціонер не є компетентним приймати рішення у справі, він повинен невідкладно передати заяву відповідному службовому функціонерові та повідомити про це учасника.

(5) Службовий функціонер повинен прийняти рішення щодо заяви протягом 30 днів, а у більш складних випадках – протягом 60 днів від її вручення.

§ 176. Вручення

(1) Формування безпеки вручає рішення учасникові безпосередньо на руки у службовому приміщенні, в місці постійного перебування (проживання) або в будь-якому іншому місці, де його застануть.

(2) У разі неможливості вручити рішення у спосіб, зазначений в абзаці 1, його може бути вручено через держателя поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або іншого надавача поштових послуг. Рішення надсилається на останнє відоме місце перебування учасника як відправлення з позначкою «у власні руки» та з вимогою письмового підтвердження вручення.

(3) У разі якщо учасника, якому повинно бути вручено відправлення, не застали, хоча він зупиняється в місці вручення, вручатель повинен залишити відправлення на зберігання відправлення у відповідному місцевому відділенні держателя поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або іншого надавача поштових послуг або в органі громади та повідомити про це учасника у зручний спосіб. Відправлення зберігається протягом 10 днів. Початок строку зберігання повинно бути зазначено на відправленні. У разі якщо учасник не звернеться за відправленням протягом строку, зазначеного в другому реченні, держатель поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або інший надавач поштових послуг поверне її службовому функціонерові, який його надіслав, як таке, яке не може бути вручено. У разі, якщо учасник відмовиться від отримання відправлення, держатель поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або інший надавач поштових послуг зазначить про це на відправленні та поверне відправлення офіційному органу, який його надіслав.

(4) Обов'язок вручити рішення є виконаним, якщо учасник візьме письмове повідомлення або якщо відправлення держателем поштової ліцензії, особливої поштової ліцензії або іншим надавачем поштових послуг було повернено службовому функціонерові, який його надіслав, як таке, що не може вручено, та учасник своєю дією або висловлюванням унеможливив вручення відправлення. Наслідки вручення настануть і в тому випадку, якщо учасник відмовиться прийняти відправлення.

(5) Якщо за учасника в провадженні виступає представник, рішення вручається його представникові.

(6) Положення абзаців 1 - 5 застосовуються також при врученні інших письмових повідомлень.

§ 177. Витрати провадження

(1) Витрати провадження, що виникли у формування безпеки, несе це формування. Витрати провадження, що виникли в учасника, несе учасник.

(2) Якщо учасник у провадженні щодо оскарження, протест, у відновленому або провадженні щодо перегляду досягне успіху, він має право на відшкодування витрат від формування безпеки. Якщо учасник досягне у провадженні тільки часткового успіху, він має право на пропорційне відшкодування витрат. Учасник повинен реалізувати своє право до закінчення провадження, а якщо це неможливо – протягом 3 днів з дня вручення рішення, в іншому разі воно втрачається.

(3) Формування безпеки відшкодовує свідкові необхідні витрати, пов'язані зі складанням свідчення, та підтверджений неотриманий заробіток. Свідок повинен реалізувати своє право не пізніше ніж протягом 5 днів з дня його виникнення, в іншому разі воно втрачається.

(4) Формування безпеки відшкодовує особі, яка не є учасником провадження, витрати, пов'язані з наданням документів або з оглядом. Особа має реалізувати своє право не пізніше ніж протягом 5 днів з дня його виникнення, в іншому разі воно втрачається.

(5) При відшкодуванні витрат та виплаті винагород експертам та перекладачам діють відповідно до спеціального правового припису.

Глава II. Перебіг провадження

§ 178. Відкриття провадження

(1) Провадження відкривається на вимогу учасника або з ініціативи формування безпеки.

(2) Провадження відкривається днем, коли:

a) заява учасника фізично вручена компетентному службовому функціонерові, або

b) службовий функціонер виконає першу дію щодо учасника, якщо провадження відкривається з ініціативи формування безпеки.

(3) Провадження є непублічним.

§ 179. Зупинення провадження

Службовий функціонер зупиняє провадження, якщо учасник забрав свою заяву назад, учасник у призначений строк не усунув принципові вади заяви, які не дають змоги продовжувати провадження, було висунуто явно незаконну вимогу або вимога стала явно безпредметною. Провадження, яке було відкрито з ініціативи формування безпеки, зупиняється, якщо зникла його причина.

§ 180. Доказові матеріали для прийняття рішення

(1) Службовий функціонер повинен з'ясувати стан справ, щодо якого нема обґрунтованих сумнівів, в обсязі, необхідному для його рішення, та з цією метою забезпечити собі потрібні доказові матеріали для прийняття рішення.

(2) Доказом є все, що може бути використано для з'ясування фактичного стану справ, зокрема висловлювання та заяви учасника, свідків та інших осіб, документи та інші письмові матеріали або нотатки, думки спеціалістів, висновки експертів, підтвердження, листи, протоколи оглядів та споряджена документація про фактичні обставини.

(3) Стверджувані факти, що учасник був прямо або непрямо дискримінований на підставі своєї статі, національності або раси, службовий функціонер вважає доведеними, якщо у провадженні не було з'ясовано зворотнє.

(4) Службовий функціонер оцінює докази на власний розсуд, при цьому кожен доказ окремо та всі докази в їх взаємозв'язку.

(5) Якщо у провадженні виникне питання, щодо якого вже було прийняте правомочне рішення компетентним органом, службовий функціонер пов'язаний цим рішенням. Якщо прийняття рішення залежить від вирішення питання, яке не належить до компетенції службового функціонера та щодо якого досі не було прийняте правомочного рішення, службовий функціонер може звернутися до компетентного органу про відкриття провадження з цього питання або може скласти про нього власну думку. Службовий функціонер не може скласти власну думку про особистий стан службовця та про те, чи було вчинене карне діяння та хто за нього відповідає. У разі, якщо компетентним органом ведеться провадження з попереднього питання, службовий функціонер повинен дочекатися його результату.

§ 181. Рішення

(1) Рішенням є дія службового функціонера у визначеній справі, якою створюються, змінюються або припиняються права або обов'язки конкретно визначеного учасника, або якою оголошується, що цей учасник має визначені права та обов'язки.

(2) Рішення має:

a) відповідати правовим приписам;

b) бути виданим компетентним службовим функціонером;

c) бути достатньо конкретним;

d) містити встановлені реквізити та

e) мати письмову форму.

(3) Рішення містить резолюцію, обґрунтування та повідомлення про оскарження (протест). Крім того, воно містить ім'я, прізвище, дату народження, за наявності – ідентифікаційний номер, службовий ступінь та звання учасника, якого воно стосується, дату видання рішення, ім'я, прізвище, службовий ступінь, звання або посаду та підпис службового функціонера, який приймав рішення у справі, та відбиток печатки формування безпеки з державним гербом. Особисті дані службовця інформаційної служби можуть бути зазначені в обсязі, який робить можливим приховання його ідентичності.

(4) Резолюція містить вирішення питання, яке є предметом розгляду, положення правового або службового припису, на підставі якого приймалося рішення, а також може містити рішення про обов'язки відшкодувати витрати провадження. У разі якщо учаснику встановлюється обов'язок, який він повинен виконати, містить також строк його виконання.

(5) В обґрунтуванні службовий функціонер повинен навести аргументи прийняття рішення, з яких доказових матеріалів він виходив під час прийняття рішення, якими міркуваннями керувався під час їх оцінки та при тлумаченні правових та службових приписів, а також спосіб, у який він обійшовся з пропозиціями та зауваженнями учасника та з його висловлюванням щодо підстав рішення. Обґрунтування рішення не потрібне, якщо службовий функціонер задовольнить прохання учасника у повному обсязі.

(6) У повідомленні про скаргу (протест) зазначається, чи рішення є остаточним, чи на нього може бути подана скарга (протест). Якщо на нього можна подати скаргу (протест), повідомлення містить дані про те, з якого дня починається відлік строку для подання скарги (протесту), протягом якого строку їх можна подати та якому службовому функціонерові їх подають.

(7) Стосовно конкретного права чи обов'язку учасника не може бути ухвалено повторне рішення без зміни фактичного стану, якщо не йдеться про перегляд рішення. Це положення не застосовується у випадку рішення про відшкодування шкоди, якщо після ухвалення рішення матиме місце істотна зміна умов, за яких було ухвалено рішення про відшкодування шкоди.

(8) Граматичні, арифметичні та інші очевидні помилки в письмовому тексті рішення службовий функціонер може виправити у будь-який час і без заяви, але має повідомити про це учасника.

§ 182. Законна сила та виконання рішення

(1) Рішення, на яке вже не може бути подана скарга (протест), має законну силу.

(2) Рішення підлягає виконанню, якщо воно набрало законної сили або якщо скарга (протест) на нього не має відкладальної дії. Якщо у рішенні встановлено обов'язок, який повинен бути виконаний, рішення, яке набрало законної сили, підлягає виконанню, якщо закінчився строк, призначений для виконання обов'язку.

(3) На вимогу учасника формування безпеки у письмовому тексті рішення повинно зазначатися, коли рішення набрало законної сили, а також коли воно підлягає виконанню.

Глава III. Провадження про звільнення відповідно до пункту d) абзацу 1 § 42

§ 183.

У провадженні про звільнення відповідно до пункту d) абзацу 1 § 42 (далі – «особливе провадження») діють відповідно до глав I та II, за винятком положень пункту b) абзацу 1 § 174.

§ 184. Відкриття особливого провадження

(1) Особливе провадження відкривається в день, коли керівник формування безпеки або керівник організаційної складової формування безпеки, який уповноважений діяти та приймати рішення у питаннях службових відносин, виконає першу дію щодо учасника.

(2) Першою дією може бути вручення рішення про звільнення, якщо службовий функціонер, зазначений в абзаці 1, виявив такий стан справ, щодо якого існують обґрунтовані сумніви, причому в обсязі, необхідному для його рішення.

§ 185.

Скаргу можна подати протягом 7 календарних днів з дня вручення рішення про звільнення. Скарга не має відкладальної дії.

Глава IV. Провадження про дисциплінарний проступок та про дію, яка має ознаки проступку

§ 186. Накладання дисциплінарних покарань

(1) Провадження про дисциплінарний проступок та про дію, яка має ознаки проступку, веде службовий функціонер усно. Про усні дії та про важливі дії в провадженні він готує письмову нотатку.

(2) Службовцеві перед застосуванням дисциплінарного покарання повинно бути надано можливість висловитися по суті, представити докази та захищатися. Службовий функціонер повинен вислухати також особу, яка виступила ініціатором відкриття провадження.

(3) Службовець, про чий дисциплінарний проступок або дію, яка має ознаки проступку, ведеться провадження, до часу, поки рішення про його винуватість не набрало законної сили, вважається невинуватим.

(4) Провадження про дисциплінарний проступок та про дію, яка має ознаки проступку, не можна вести спільно.

(5) При визначенні виду дисциплінарного покарання повинно бути взято до уваги тяжкість дисциплінарного проступку, зокрема спосіб його вчинення, значення та обсяг його наслідків, обставини, за яких його було вчинено, ступінь вини, мотиви, ставлення службовця до виконання службових обов'язків, а також те, чи на нього вже накладалися дисциплінарні покарання. Якщо у спільному провадженні розглядається кілька дисциплінарних проступків одного і того ж службовця, при визначенні виду дисциплінарного покарання повинно бути взято до уваги і цей факт.

(6) За кілька дисциплінарних проступків одного і того ж службовця, об'єднаних у спільне провадження, службовий функціонер накладає дисциплінарне покарання відповідно до найтяжчого дисциплінарного проступку.

(7) Дисциплінарне покарання у вигляді позбавлення службового ступеню накладається за дисциплінарний проступок з особливо шкідливим наслідком; за порушення обов'язків, що випливають з обмеження прав службовця; за дію, якою службовець порушив службову присягу; за повторне вчинення дисциплінарного проступку зі шкідливим наслідком, якщо попереднє накладення дисциплінарних покарань не привело протягом 3 років до відновлення службової дисципліни службовця; за дію, яка має ознаки проступку та суперечить вимогам, що висуваються до службовця, або за повторне досягнення незадовільних результатів у виконанні служби, зазначене у висновку службової оцінки.

(8) Від накладення дисциплінарного покарання у рішенні про дисциплінарний проступок можна відмовитися, якщо для виправлення службовця достатньо самого лише обговорення дисциплінарного проступку.

(9) Дисциплінарне покарання за дисциплінарний проступок може бути накладено не пізніше ніж протягом 2 місяців з дня, коли службовий функціонер довідався про дію, яка має ознаки дисциплінарного проступку, та не пізніше ніж протягом 1 року з дня, коли дисциплінарний проступок було вчинено. Дисциплінарне покарання за дію, яка має ознаки проступку, може бути накладено не пізніше ніж протягом 1 року з дня, коли проступок було вчинено. У ці строки не враховується

час, протягом якого щодо цього ж вчинку велося карне провадження.

(10) Дисциплінарне покарання не може бути накладено на службовця, який уже був за цей самий вчинок засуджений вироком суду, що набрав законної сили.

§ 187. Передання справи

Службовий функціонер повинен невідкладно передати справу, у тому числі протягом провадження, якщо виявлені факти свідчать про те, що йдеться про карне діяння, яке вчинив:

a) службовець Поліції Чеської Республіки, службовець В'язничної служби Чеської Республіки або митник – Генеральній інспекції формування безпеки;

b) службовець Інформаційної служби безпеки, службовець Служби закордонних зв'язків та інформації або службовець Генеральної інспекції формування безпеки – компетентним органам відповідного формування безпеки;

c) службовець Пожежно-рятувальної дружини – відповідному підрозділу поліції Чеської Республіки.

§ 188. Зупинення провадження про дисциплінарний проступок

Службовий функціонер повинен зупинити провадження про дисциплінарний проступок, якщо з'ясує, що:

a) вчинок, щодо якого ведеться провадження, не мав місця або не є дисциплінарним проступком;

b) вчинок не був вчинений службовцем;

c) вчинення дії, щодо якої ведеться провадження, службовцем не було доведено;

d) пройшли строки давності притягнення до відповідальності за дисциплінарний проступок;

e) щодо вчинку вже було прийнято рішення, яке набрало законної сили, органом, який діяв у карному провадженні;

f) службовець помер, або

g) справу було передано відповідно до § 187 після відкриття провадження.

§ 189. Особливе провадження при розгляді дії, яка має ознаки проступку

(1) При розгляді дії, яка має ознаки проступку, чинять відповідно до спеціального правового припису, якщо йдеться про:

a) вирішення, чи дія службовця має всі риси, потрібні для встановлення винуватості;

b) вирішення про конфіскацію предмета, заборону дії та відмову від виконання її решти;

c) накладення охоронного застереження на відібрану річ;

d) оцінювання, чи було пропущено строк на подання заяви;

e) спільне провадження;

f) відкладення справи, або

g) зупинення провадження.

(2) За дію, яка має ознаки проступку, у вигляді образи гідності, пошкодження здоров'я з недбалості, умисного порушення громадського співжиття або проти майна, вчинену між близькими особами, дисциплінарне покарання може бути накладено лише в тому випадку, якщо заяву про відкриття провадження подала потерпіла особа або її законний представник або опікун. Якщо йдеться про дію, яка має ознаки проступку у вигляді образи гідності, дисциплінарне покарання може бути накладено лише після неуспішної спроби примирення особи, гідність якої було ображено, та службовця. Про спосіб вирішення цієї дії службовий функціонер повинен повідомити особу, яка подала заяву.

(3) Якщо службовий функціонер накладає на службовця дисциплінарне покарання у вигляді зниження базового тарифу за дію, яка має ознаки проступку, його загальний розмір не може перевищити верхню межу штрафу, встановленого за цю дію спеціальним правовим приписом.

(4) Дисциплінарне покарання заборони діяльності виконується і в тому разі, якщо службові відносини службовця, на якого його було накладено, закінчилися.

Глава V. Перегляд рішення

§ 190. Скарга

(1) Учасник може подати скаргу на рішення службового функціонера протягом

15 днів з дня його вручення. Учасник подає скаргу службовому функціонеру, який видав рішення.

(2) Якщо учасник через відсутність, неповність або неправильність повідомлення подав скаргу після закінчення встановленого строку або невідповідному службовому функціонеру, вважається, що він подав її вчасно та відповідному службовому функціонеру, якщо він зробив це не пізніше ніж протягом 90 днів з дня, коли йому було вручено рішення.

(3) Учасник може забрати скаргу, поки йому не вручено рішення про скаргу. Якщо учасник забере скаргу, він не може подати її знову.

(4) Скарга не має відкладальної дії, за винятком скарги на рішення про накладення дисциплінарного покарання, про відшкодування шкоди або про обов'язок повернути неправомірне збагачення.

(5) Службовий функціонер, який прийняв оскаржуване рішення, може скасувати або змінити це рішення, якщо він повністю задовольняє скаргу. На це рішення можна подати скаргу. Якщо він цього не зробить, він повинен передати скаргу разом зі своєю позицією апеляційному органу у 15-денний строк з дня її подання.

(6) Апеляційним органом є вищий службовий функціонер службового функціонера, який видав оскаржуване рішення. Якщо йдеться про рішення керівника школи, апеляційним органом є міністерство, а якщо йдеться про рішення керівника організаційної складової міністерства або ректора поліцейської академії, апеляційним органом є міністр внутрішніх справ.

(7) Апеляційний орган переглядає оскаржуване рішення та провадження, яке йому передувало, в обсязі, зазначеному в скарзі. Законність переглядає в повному обсязі. Вади провадження бере до уваги лише у тому випадку, якщо вони могли мати вплив на законність або правильність оскаржуваного рішення.

(8) Апеляційний орган повинен прийняти рішення за скаргою без зайвого зволікання, не пізніше ніж протягом 90 днів з дня її подання. Якщо на те є підстави, апеляційний орган повинен змінити або скасувати рішення та зупинити провадження. В іншому разі він повинен відхилити апеляцію та підтвердити рішення.

(9) На рішення за скаргою не можна подати скаргу.

§ 191. Протест

(1) На рішення міністра або визначеного урядом члена уряду можна подати протест протягом 15 днів з дня його вручення.

(2) Рішення за протестом приймає службовий функціонер, який видав оскаржуване рішення. У провадженні про протест діють відповідно до § 190.

§ 192. Відновлення провадження

(1) Провадження, закінчене рішенням, яке набрало законної сили, на вимогу учасника відновлюється, якщо:

a) відкрився новий факт, який існував у період первісного провадження та який учасник, для якого він є сприятливим, не з власної вини не міг у цьому провадженні застосувати;

b) рішення залежало від вирішення попереднього питання, щодо якого компетентним органом було прийнято інакше рішення, або

c) рішення спирається на доказ, щодо якого з'ясувалося, що він неправдивий;

та цей факт може мати істотний вплив на зміст рішення.

(2) Учасник може подати заяву про відновлення провадження у 90-денний строк з дня, коли він дізнався про одну з підстав, зазначених в абзаці 1, але не пізніше ніж протягом 4 років з дня набрання рішенням законної сили.

(3) Нове провадження у справі повинен вести службовий функціонер, який прийняв рішення.

(4) Новим рішенням у справі попереднє рішення скасовується.

(5) На нове рішення у справі можна подати скаргу (протест).

§ 193. Провадження щодо перегляду

(1) Рішення, яке набрало законної сили, щодо якого учасник або службовий функціо-

нер припускають, що воно суперечить правовим приписам, повинен переглянути відповідний міністр, а якщо йдеться про рішення службового функціонера Інформаційної служби безпеки – призначений урядом член уряду.

(2) Службовий функціонер, який прийняв рішення, може задовольнити заяву учасника про перегляд рішення в повному обсязі. Якщо велося провадження щодо оскарження, заяву учасника може задовольнити й апеляційний орган.

(3) При перегляді рішення службовий функціонер виходить з правового стану та фактичних обставин, що існували в момент його ухвалення.

(4) Провадження щодо перегляду може бути відкрито не пізніше ніж до закінчення 4 років з дня набрання законної сили рішенням, яке переглядається, а рішення в провадженні щодо перегляду може бути видано до закінчення 5 років з дня набрання законної сили рішенням, яке переглядається.

(5) На рішення у провадженні щодо перегляду можна подати протест. На рішення службового функціонера відповідно до абзацу 2 можна подати скаргу.

§ 194. Дорадча комісія

Рішення за скаргою (протестом), у відновленому провадженні, у провадженні щодо перегляду та щодо застережень стосовно службової оцінки приймає службовий функціонер на підставі проекту дорадчої комісії. Членів дорадчої комісії призначає та встановлює правила її діяльності службовий функціонер, для якого дорадча комісія готує проект рішення.

Глава VI. Виконання рішення та судовий перегляд рішень, які набрали законної сили

§ 195. Виконання рішення

(1) У разі, якщо учасник протягом встановленого строку не виконає обов'язок щодо грошової виплати, накладений рішенням, яке підлягає виконанню, службовий функціонер повинен прийняти рішення про відрахування з його службового доходу або належностей у зв'язку з відставкою.

(2) Якщо виконання рішення неможливо забезпечити у спосіб, зазначений в абзаці 1, керівник формування безпеки вносить суду пропозицію про оголошення виконання рішення.

§ 196. Судовий перегляд рішень, які набрали законної сили

(1) Учасник може оскаржити до суду рішення, яке було прийняте в провадженні згідно з цим Законом, протягом 60 днів від набрання рішенням законної сили.

(2) У разі оскарження відповідно до абзацу 1 рішення службового функціонера, яке набрало законної сили, яким накладається дисциплінарне покарання, відшкодування шкоди або обов'язок повернути неправомірне збагачення, виконання цього рішення відкладається до набрання законної сили рішенням суду.

Частина тринадцята. Інформування службовців та обговорення питань, що стосуються виконання служби, і відносини формування безпеки та професійної організації

§ 197. Право на інформацію та обговорення питань, що стосуються виконання служби

(1) Службовці мають право на інформацію та обговорення питань, що стосуються виконання служби. Якщо у формуванні безпеки не здійснює діяльність професійна організація, формування безпеки повинно інформувати службовців та діяти з ними безпосередньо. Обговоренням питань, що стосуються виконання служби, вважаються переговори між формуванням безпеки та службовцями або переговори між формуванням безпеки та відповідним органом професійної організації з метою досягнення згоди про умови виконання служби.

(2) Формування безпеки повинне інформувати службовців про:

а) правдоподібний розвиток зайнятості у формуванні безпеки;

b) стан та структуру службовців у формуванні безпеки;

c) базові умови виконання служби та їх зміни, та

d) стан безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби.

(3) Формування безпеки повинне обговорювати зі службовцями питання безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби в обсязі, встановленому законом.

§ 198. Компетенція професійної організації та вищого професійного органу

(1) Професійна організація, яка здійснює діяльність у формуванні безпеки, має право на інформацію та на обговорення справ, які стосуються виконання служби, а також уповноважена:

a) обговорити та зайняти позицію щодо підстав, потрібних для систематизації посад формування безпеки;

b) обговорити та зайняти позицію щодо системи оцінки та винагородження службовців та щодо розвитку службових доходів;

c) отримувати інформацію про службовця, прийнятого до службових відносин;

d) обговорити та зайняти позицію щодо проектів рішень, які стосуються припинення службових відносин;

e) обговорити та зайняти позицію щодо проектів службових інструкцій, які стосуються умов виконання служби службовцями;

f) обговорити та зайняти позицію щодо проектів графіків служби;

g) обговорити та зайняти позицію щодо проектів покращення умов виконання служби та вносити такі проекти;

h) брати участь в оцінювальних та дорадчих органах службового функціонера, та

i) здійснювати контроль за станом безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби.

(2) У разі, якщо професійна організація не висловить своєї думки щодо проекту, який обговорюється, та не займе позиції з питань, зазначених у пунктах a) або d) – g) абзацу 1 у 15-денний строк з дня, коли їй було вручено письмовий проект, або в узгоджений строк, службовий функціонер далі діє без її позиції.

(3) Вищий професійний орган при обговоренні відповідно до абзацу 1 § 197 уповноважений, зокрема:

a) обговорювати та займати позиції з питань, зазначених в пунктах a), b), e) та f) абзацу 1;

b) брати участь в оцінювальних та дорадчих органах керівника формування безпеки;

c) здійснювати контроль за дотриманням правових та службових приписів, та за станом безпеки та охорони здоров'я під час виконання служби.

(4) Службовий функціонер повинен забезпечити, щоб професійна організація, яка здійснює діяльність у формуванні безпеки, та вищий професійний орган могли реалізовувати повноваження, встановлені для них цим Законом.

(5) За професійну організацію, яка здійснює діяльність у формуванні безпеки, діє відповідний професійний орган. Відповідним професійним органом або вищим професійним органом для потреб цього Закону вважається орган, який уповноважений виступати у правовідносинах від імені відповідної професійної організації. Вищим професійним органом вважається також центральний професійний орган, який уповноважений виступати у правовідносинах від імені відповідної спілки професійних організацій.

§ 199. Колективний договір

(1) З метою покращення умов виконання служби службовцями, санітарно-гігієнічних, соціальних та культурних умов відповідний професійний орган або вищий професійний орган може укласти від імені службовців колективний договір з формуванням безпеки.

(2) На процедуру при укладанні колективного договору, на її чинність, дію та на вирішення колективних спорів поширюються за аналогією положення спеціального правового припису, за винятком положення про страйк та про локаут.

§ 200. Захист професійних функціонерів та забезпечення діяльності професійних організацій

(1) Службовець, який був обраний на посаду в органі професійної організації, не може бути через виконання цієї посади звільнений зі служби.

(2) Формування безпеки повинно надати професійній організації, яка здійснює у ньому діяльність, інформацію та матеріали для її діяльності, та повинно брати до уваги її позицію. Надалі воно повинно створювати матеріально-технічні умови для діяльності професійної організації та уможливити службовцям проведення виборів до її органів.

(3) Коло посад у професійному органі, для виконання яких службовці на тривалий час повинні бути звільнені від службових обов'язків, повинен встановити керівник формування безпеки за погодженням з відповідною професійною спілкою.

Частина чотирнадцята. Загальні, перехідні та прикінцеві положення

Глава I. Загальні положення

§ 201. Визначення деяких термінів

(1) Важливим інтересом служби вважається зацікавленість формування безпеки у вчасному та якісному виконанні завдань формування безпеки.

(2) Членом сім'ї вважається чоловік або дружина службовця, його діти, прийомні діти, діти, передані в опіку або на виховання на підставі рішення компетентного органу, батьки, усиновителі або інші особи, які проживають зі службовцем у домашньому господарстві.

§ 202. Особисті дані

(1) Формування безпеки обробляє особисті дані службовця, які його ідентифікують, дані про його здатність до виконання служби, рівень освіти, особистий стан та бездоганність, які потрібні для прийняття рішень у питаннях службових відносин, забезпечення регулярного виконання служби, реалізації прав та обов'язків службовця у службових відносинах. Надалі воно обробляє особисті дані, якщо так встановлено спеціальним правовим приписом.

(2) Особисті дані службовця та документи або їх засвідчені копії, які їх підтверджують, веде формування безпеки в особовій справі службовця. Надалі воно веде в ній документацію про перебіг службових відносин службовця. Її складають, зокрема, документи про здатність службовця виконувати службу, рішення у питаннях службових відносин та службові оцінки.

(3) Службовець повинен повідомити службового функціонера про зміну в особистих даних у 8-денний строк з дня зміни.

(4) Службовець, якого стосується особова справа, може ознайомлюватися з нею, робити з неї виписки та вимагати коштом формування безпеки надання копії документів.

(5) За умов та в обсязі, встановленому керівником формування безпеки, з особовою справою може ознайомлюватися також:

a) службовий функціонер;

b) апеляційний орган;

c) члени дорадчої комісії;

d) керівник;

e) службовець (працівник) кадрового, наглядового, юридичного підрозділу або підрозділу безпеки.

(6) Право ознайомлюватися з особовою справою має також працівник Національної служби безпеки. Це положення не застосовується щодо ознайомлення з особовою справою службовця інформаційної служби.

(7) Захист особистих даних в особовій справі регулюється спеціальним правовим приписом.

(8) Формування безпеки зберігає особову справу службовця протягом 50 років. Після закінчення цього строку діють відповідно до спеціального правового припису.

§ 203. Службова оцінка

(1) Службова оцінка службовця містить оцінку його професійності, якості виконання службових обов'язків та рівня теоретичних знань, у т. ч. їх застосування під час виконання служби. Службова оцінка містить також завдання для подальшого професійного розвитку службовця.

(2) Службова оцінка є основою для прийняття рішень у питаннях службових відносин службовця. Її здійснює керівник (далі – «оцінювач») або уповноважений ним службовець.

(3) Службовець, який оцінювався, повинен отримати копію службової оцінки. Якщо він з нею не погоджується, він має право подати щодо неї письмові заперечення керівнику оцінювача у 15-денний строк з дня її отримання. Керівник оцінювача повинен задовольнити заперечення та змінити службову оцінку або відхилити заперечення та підтвердити службову оцінку у 30-денний строк з дня їх подання.

(4) У висновку службової оцінки оцінювач повинен зазначити, чи службовець у виконанні служби досягає:

a) відмінних результатів;

b) дуже добрих результатів;

c) добрих результатів;

d) добрих результатів із застереженнями, або

e) незадовільних результатів.

(5) Службова оцінка службовця у службових відносинах на визначений час здійснюється один раз на рік. Її здійснюють щоразу перед складанням службового екзамену. Службова оцінка службовця у службових відносинах на невизначений час здійснюється відповідно до потреби, не рідше ніж раз на 3 роки. Службова оцінка здійснюється також на підставі заяви службовця, але не раніше ніж через 6 місяців від останньої службової оцінки. Службова оцінка виходить із регулярної щорічної оцінки, яку здійснює безпосередній керівник службовця протягом календарного року, а схвалює оцінювач.

(6) Службова оцінка не складається на службовця, який у період, що оцінюється, виконував службу менш ніж протягом 6 місяців.

(7) Керівник формування безпеки не підлягає службовій оцінці.

§ 204. Дієздатність учасника

(1) Здатність учасника мати у правовідносинах згідно з цим Законом права та обов'язки визначається спеціальним правовим приписом.

(2) Здатність учасника набувати власними правочинами права та брати на себе обов'язки (процесуальна дієздатність), а також позбавлення чи обмеження дієздатності судом регулюється спеціальним правовим приписом.

§ 205. Нікчемність правочину учасника

Нікчемним є правочин учасника, який:

a) своїм змістом або метою суперечить закону або обходить його;

b) не був вчинений вільно, серйозно, визначено або зрозуміло;

c) не був вчинений у встановленій законом формі;

d) наперед спрямований на відмову від прав;

e) був учинений у стані сильного душевного хвилювання, яке робить його нездатним до цього правочину, або

f) не має дієздатності.

§ 206. Задавнення

(1) Право задавнюється, якщо його не було реалізовано у встановлений строк. Задавнення права береться до уваги тільки у тому разі, якщо формування безпеки або учасник, щодо якого реалізується право, зробить посилання на задавнення права. Задавнене право у такому випадку не може бути визнане.

(2) Якщо службовець реалізує своє право та належним чином бере участь у відкритому провадженні, перебіг давності на час провадження зупиняється. Це саме стосується і права, яке було законно визнано та щодо якого ведеться провадження до оголошення виконання рішення.

§ 207.

(1) Строк на реалізацію грошових належностей, що випливають зі службових відносин, становить 3 роки, якщо не встановлено інше.

(2) Строк для реалізації права на окремі повторювані виплати становить 3 роки з дня, з якого вони підлягають сплаті.

(3) Строк для реалізації права на відшкодування шкоди становить 2 роки. Його відлік починається з дня, коли потерпілий дізнався про виникнення шкоди та відповідального за неї. Право на відшкодування шкоди задавнюється, якщо воно не було реалізоване протягом 3 років, а у випадку умисно завданої шкоди – протягом 10 років з дня, коли сталася подія, з якої виникла шкода. Це положення не застосовується у випадку шкоди для здоров'я.

§ 208.

(1) Право, визначене рішенням, яке набрало законної сили, задавнюється через 10 років починаючи з дня, коли воно повинно бути реалізоване відповідно до рішення.

(2) Строк давності, зазначений в абзаці 1, застосовується і до окремих виплат, на які у рішенні було розбито реалізацію. Відлік строку давності для окремих виплат починається з дня, коли вони підлягають сплаті.

(3) Право на відшкодування за втрату у службовому доході та за обтяження соціалізації з причини службової травми або професійної хвороби, право на відшкодування витрат на утримання осіб, що залишилися після померлого, та на доплату за вислугу років не задавнюється. Однак права на окремі виплати задавнюються.

(4) Відсотки та повторювані виплати, призначені рішенням, що набрало законної сили, які підлягають сплаті після набрання законної сили рішенням, задавнюються через 3 роки з дня, коли вони стали підлягати сплаті.

§ 209. Втрата права

Втрата права через те, що воно не було реалізоване у встановлений строк, стається тільки у випадках, зазначених в абзаці 4 § 42, абзаці 3 § 99, абзаці 9 § 186, абзаці 1 § 190, абзаці 2 § 192 та абзаці 4 § 193. Втрата права береться до уваги і в тому випадку, якщо вона не винесена в провадження.

§ 210. Строки

(1) Відлік строку починається з дня, коли право могло бути реалізовано вперше.

(2) У разі, якщо було узгоджено виплату частинами, відлік строку для кожної з частин починається з дня, з якого вони підлягають виплаті. Якщо через невиплату частини сплаті підлягає вся заборгована сума, відлік строку починається з дня, коли підлягає сплаті невиплачена частина.

§ 211. Відлік часу

(1) Строк, визначений у днях, починається з дня, наступного після події, яка є визначальною для його початку.

(2) Останній день строку, визначеного в тижнях, місяцях або роках, припадає на день, який назвою або числом відповідає дню, на який припадає подія, з якої починається відлік строку. Якщо місяць не має такого дня, останній день строку припадає на останній день у місяці. Половина місяця становить 15 днів.

§ 212. Втрата та перехід прав після смерті службовця

(1) Право на відшкодування за біль та за обтяження соціалізації втрачається зі смертю службовця. Інші грошові права не втрачаються.

(2) Права, що випливають зі службових відносин, до трикратного розміру середнього службового доходу службовця переходять другому з подружжя, а якщо такого немає, його дітям, а якщо немає ні другого з подружжя, ні дітей, – батькам, якщо вони жили з ним в одному домашньому господарстві. Якщо цих осіб немає, права стають предметом спадкування.

(3) Грошові права формування безпеки втрачаються зі смертю службовця, за винятком прав, щодо яких було прийнято рішення, яке набрало законної сили, або підстави та розмір яких були письмово визнані службовцем перед його смертю, та прав на відшкодування навмисно завданої шкоди.

§ 213. Неправомірне збагачення

(1) Неправомірним збагаченням вважається вигода, одержана виплатою без законних підстав, за нікчемним правочином або за

рішенням службового функціонера, яке було скасовано.

(2) Формування безпеки або службовець, які отримали безпідставне збагачення, повинні його повернути.

§ 214. Таємниця

Обов'язок службовця зберігати таємницю про факти, які стали йому відомі під час виконання служби, зберігається і після припинення службових відносин. Це положення не застосовується, якщо службовець звільнений від цього обов'язку службовим функціонером, якщо спеціальним правовим приписом не встановлено інше.

Глава II. Перехідні положення

§§ 215 – 230 **(...)**

§ 231. Чинність

Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2007 року.

Закон Чеської Республіки про поліцію Чеської Республіки
від 17 липня 2008 року[1]

Частина перша. Поліція Чеської Республіки
Глава I. Утворення та діяльність Поліції Чеської Республіки

§ 1. Поліція Чеської Республіки (далі – «поліція») є цілісним озброєним формуванням охорони правопорядку.

§ 2. Поліція служить суспільству. Її метою є охорона безпеки осіб, майна та публічного порядку, здійснення карного провадження, здійснення завдань згідно з карним провадженням та завдань у сфері внутрішнього порядку та безпеки, довірених їй законами, приписами Європейського Союзу, що мають безпосереднє застосування, або міжнародними договорами, які є частиною законодавства (далі – «міжнародний договір»).

§ 3. Поліція провадить діяльність на території Чеської Республіки, якщо цим Законом або іншим правовим приписом не встановлено інше.

§ 4. (1) Завдання поліції виконують службовці поліції (далі – «поліцейські») та працівники, зараховані в поліцію (далі – «працівники поліції»).

(2) Міністр внутрішніх справ (далі – «міністр») може скеровувати поліцейських для виконання завдань:

a) міністерства внутрішніх справ (далі – «міністерство»);

b) у Поліцейській академії Чеської Республіки, або

c) в школі або навчальному закладі, які не є організаційною складовою поліції.

Глава II. Керівництво та організація поліції

§ 5. (1) Поліція підпорядкована міністерству.

(2) Міністерство створює передумови для виконання завдань поліції.

(3) Президент поліції відповідає за діяльність поліції перед міністром.

§ 6. (1) Поліція складається з таких підрозділів:

a) Поліцейська президія Чеської Республіки (далі – «поліцейська президія») на чолі з президентом поліції;

b) підрозділи поліції з загальнодержавною компетенцією;

c) крайові управління поліції (далі – «крайові управління»),

d) підрозділи, утворені в рамках крайового управління.

(2) Підрозділи поліції, зазначені в пункті b) абзацу 1, утворює за поданням президента поліції міністр. Підрозділи поліції, згадані в пункті d) абзацу 1, утворює за поданням керівника крайового управління президент поліції.

(3) Поліцейська президія керує діяльністю поліції.

§ 7. Поліцейська президія та підрозділи поліції з загальнодержавною компетенцією у розпорядженні майном Чеської Республіки та у правовідносинах вважаються складовими організаційними елементами держави та облікової одиниці міністерства.

§ 8. (1) Крайові управління є організаційним елементом держави та обліковою одиницею, доходи та видатки якої є складовою кошторису міністерства. Крайове управління очолює крайовий управляючий, який також є головою організаційного елементу держави. Підрозділи поліції, створені в рамках його

[1] Переклад з чеської мови здійснено Андрієм Поритком за рахунок коштів програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів (прим. редактора).

компетенції, є внутрішніми організаційними підрозділами крайового управління.

(2) У поліції створюється 14 крайових управлінь, назви та адреси яких наведені у додатку до цього Закону. Територіальні межі крайового управління відповідають територіальним межам вищого територіального самоврядного елемента.

Глава III. Основні обов'язки

§ 9. Поліцейський та працівник поліції при виконанні завдань поліції повинні дотримуватися правил ввічливості та дбати про честь, гідність та повагу осіб і свою власну.

§ 10. Ініціатива

(1) У випадку загрози або порушення внутрішнього порядку та безпеки, усунення яких належить до завдань поліції, поліцейський на службі або працівник поліції у робочий час повинен провести операцію у рамках своїх повноважень (далі – «операція») або вжити інший захід для усунення загрози або порушення.

(2) Поліцейський повинен діяти згідно з абзацом 1 і в позаслужбовий час, якщо існує безпосередня загроза для життя, здоров'я або свободи осіб чи майна, або якщо має місце посягання на ці блага.

(3) У випадку загрози або порушення внутрішнього порядку та безпеки, усунення якого належить до компетенції іншого органу публічної влади, та якщо загрожує небезпека затримання, поліцейський на службі або працівник поліції у робочий час повинен вжити відповідних заходів для усунення небезпеки, яка безпосередньо загрожує, та у випадку необхідності повідомити компетентний орган публічної влади. Якщо небезпека затримання не загрожує, поліцейський на службі або працівник поліції у робочий час повідомляє цей орган про цю загрозу або порушення без зайвого зволікання.

(4) Поліцейський не зобов'язаний проводити операцію або вживати інший захід, якщо:

a) він виконує іншу операцію, зокрема:

1. виконує завдання, при яких застосовує оперативно-розшукові засоби або допоміжні оперативно-розшукові засоби;

2. переслідує особу, що вчинила карне діяння;

3. виступає під об'єднаним командуванням;

4. несе шифрувальну або кур'єрську службу, під час якої могла б виникнути загроза для вчасного передання шифрованої інформації або загроза для речей, що доставляються;

5. виконує завдання, під час якого використовує вибухові матеріали або вибухові пристрої;

6. забезпечує безпеку охоронюваних об'єктів, приміщень або осіб;

7. веде тренування та підготовку до застосування оперативно-розшукового засобу або допоміжного оперативно-розшукового засобу, або

8. здобуває докази у межах інтересів, про які йде мова в § 70, припинення або незавершення якої мало б очевидно тяжкіші наслідки, ніж невиконання цих обов'язків;

b) його здатності знижені в результаті його стану здоров'я або під впливом ліків, або інших речовин так, що звичайне проведення або закінчення операції, або іншого заходу було би під загрозою;

c) він не отримав спеціальної підготовки або навчання для проведення операції або іншого заходу та якщо важливість операції або іншого заходу вимагає такої підготовки або навчання, або

d) очевидно, що операція або інший захід не можуть завершитися успішно.

(5) Якщо обставини це дозволяють, поліцейський перед проведенням операції, під час якої доходить до прямого вимагання виконання правових обов'язків або до прямого захисту прав з застосуванням сили або загрози її застосування (далі – «втручання»), повинен вжити слова «Іменем закону!» та відповідні заклики.

§ 11. Правомірність вчинків

Поліцейський та працівник поліції повинні:

a) дбати, щоб жодній особі в результаті їхніх вчинків не було завдано невиправданої шкоди;

b) дбати, щоб внаслідок їхнього рішення відмовитися від операції особам, безпека яких під загрозою, не було завдано невиправданої шкоди;

c) діяти так, щоб можливе посягання на права та свободи осіб, проти яких спрямована операція, або сторонніх осіб не перевищило меж, необхідних для досягнення мети операції.

§ 12. Доведення належності

(1) Під час проведення операції поліцейський повинен довести свою належність до поліції службовою уніформою, службовим посвідченням або значком поліції, на яких має бути розбірливо видно ідентифікаційний номер. Працівник поліції під час проведення операції повинен довести свою належність до поліції посвідченням поліцейського з розбірливо видимим ідентифікаційним номером.

(2) Якщо важливість або обставини операції не дають змоги довести належність у спосіб згідно з абзацом 1, поліцейський виявляє свою належність до поліції усним оголошенням «поліція». Це положення не застосовується, якщо важливість або обставини операції не дають можливості для такого усного оголошення. Поліцейський доводить свою належність у спосіб згідно з абзацом 1 негайно, як тільки обставини операції дадуть таку можливість.

(3) Обов'язку довести належність до поліції не має поліцейський, який правомірно приховує цю належність.

§ 13. Поліцейський повинен перед проведенням операції повідомити особу, на яку поширюється операція, про правові підстави проведення операції, а якщо операція пов'язана з посяганням на права або свободи особи – також про її права та обов'язки. Якщо важливість та обставини операції не дають змоги для такого повідомлення, він здійснить або забезпечить таке інформування негайно, як тільки обставини це дозволять.

Глава IV. Співпраця та інші відносини поліції

Розділ 1. Співпраця

§ 14. Поліція при виконанні своїх завдань співпрацює зі збройними силами, формуваннями охорони правопорядку та іншими органами публічної влади, а також із юридичними та фізичними особами.

§ 15. У рамках співпраці поліція, зокрема, звертає увагу органів та осіб, зазначених у § 14, на факти, які стосуються їхньої діяльності та можуть вести до загрози або порушення внутрішнього порядку та безпеки, якщо цим Законом або іншим правовим приписом не встановлено інше.

§ 16. Співпраця з громадами

(1) Підрозділ поліції, визначений президентом поліції, може укласти письмову координаційну угоду з громадою або міською дільницею столичного міста Праги з метою встановлення спільних дій при забезпеченні міських справ публічного порядку.

(2) Крайове управління відповідної міської компетенції може укласти письмову координаційну угоду зі столичним містом Прагою з метою встановлення спільних дій при забезпеченні міських справ публічного порядку.

(3) Координаційна угода повинна містити, зокрема:

a) форми та засоби сталої координації громади та підрозділу поліції при забезпеченні міських справ публічного порядку в громаді;

b) завдання громади та підрозділу поліції в галузі запобігання протиправним починанням, що порушують публічний порядок в громаді;

c) завдання громади та підрозділу поліції при порушенні публічного порядку в громаді;

d) участь громади та підрозділу поліції у забезпеченні виконання завдань згідно з пунктами b) та c);

e) форми та засоби оцінки виконання завдань згідно з пунктами b) та c) та усунення можливих виявлених недоліків;

f) строк, на який укладається угода;

g) забезпечення фінансових засобів.

§ 17. Співпраця з іншими юридичними та фізичними особами

Поліція співпрацює з юридичними та фізичними особами:

a) які здійснюють діяльність у галузі:

1. запобігання злочинності та соціально патологічним явищам;

2. освітньої діяльності у сфері внутрішнього порядку та безпеки;

3. надання підтримки, опіки та допомоги жертвам карних діянь;

4. залагодження наслідків карних діянь, або

5. запобігання та усунення наслідків кризових ситуацій та надзвичайних подій у сфері внутрішнього порядку та безпеки;

b) які працюють з особами, які вчинили карні діяння, та особами із соціально патологічним або аналогічним ризикованим способом поведінки, або

c) які здійснюють іншу діяльність в інтересах забезпечення внутрішнього порядку та безпеки.

Розділ 2. Інші відносини

§ 18. Поліцейський у межах, необхідних для виконання конкретного завдання поліції, уповноважений вимагати від органів та осіб, зазначених у § 14, матеріальну та особисту допомогу, зокрема необхідні відомості та інформацію, у тому числі особисті дані. Ці органи та особи зобов'язані надати допомогу, яка від них вимагається. Вони не зобов'язані цього робити, якщо в цьому їм перешкоджає законний або визнаний державою обов'язок збереження таємниці або виконання іншого законного обов'язку. Фізична особа також не зобов'язана цього робити, якщо надання допомоги поставило б її або близьку особу під серйозну загрозу.

§ 19. Технічна підтримка

(1) Поліція може технічно забезпечити використання пристроїв нагляду або самоактивуючої та запобіжної техніки, або стеження за особами та речами на вимогу державного органу, уповноваженого на таке використання.

(2) Державний орган у рамках вимоги має довести, що використання пристроїв нагляду або стеження за особами та речами є дозволеним згідно з іншим правовим приписом.

§ 20. Діяльність поліції у рамках інтегрованої рятувальної системи, під час розв'язання кризових ситуацій та надзвичайних подій, та під час підготовки до них

(1) Під виконанням завдання розв'язання надзвичайних подій та кризових ситуацій розуміють і підготовку поліції до них.

(2) Поліція як базовий компонент інтегрованої рятувальної системи виконує на місці проведення рятувальних та ліквідаційних робіт завдання згідно з цим Законом.

(3) Поліцейський або підрозділ поліції беруть участь у веденні рятувальних та ліквідаційних робіт включно з авіаційною підтримкою інтегрованої рятувальної системи та авіаційною підтримкою в кризових ситуаціях:

a) якщо вони для цього підготовані та оснащені;

b) якщо це необхідно для рятування життя, здоров'я або майна та

c) якщо вони призначені для цього президентом поліції.

§ 21. Надання охорони та співпраця під час виконання судових рішень

(1) Поліція надає охорону особі, якій довірено виконання рішення, за умов, що ця особа:

a) не може провести виконання рішення з огляду на загрозу для свого життя або здоров'я та

b) подає заяву про надання цієї охорони.

(2) Поліція надає судовому виконавцеві співпрацю під час виконавчої діяльності та охорону під час виконання судового рішення. Поліція надає охорону з відшкодуванням витрат у тому випадку, якщо судовий виконавець може забезпечити собі охорону в інший спосіб.

(3) У заяві про надання охорони має бути наведено конкретні докази, з яких випливає

побоювання щодо загрози для життя або здоров'я особи.

§ 22. Залучення військових, службовців В'язничної служби Чеської Республіки та Митної служби Чеської Республіки до виконання завдань поліції

(1) Якщо сили та засоби поліції виявляться недостатніми для забезпечення внутрішнього порядку та безпеки, уряд Чеської Республіки може залучити до виконання завдань поліції військових дійсної служби та службовців В'язничної служби Чеської Республіки або Митної служби Чеської Республіки. Військових та службовців можна залучити на необхідний строк.

(2) Військові та службовці, залучені згідно з абзацом 1, мають під час виконання завдань поліції права та обов'язки поліцейських. Уряд Чеської Республіки може обмежити обсяг цих прав та обов'язків.

(3) Військові та службовці, залучені згідно з абзацом 1, доводять свою належність до виконання завдань поліції своєю встановленою уніформою з зовнішнім позначенням «POLICIE», посвідченням, що підтверджує уповноваження на виконання завдань поліції, а в разі потреби й усним оголошенням. При цьому вони діють згідно з § 12.

(4) Міністерство встановлює розпорядженням зразки зовнішнього позначення «POLICIE» та посвідчення, яке підтверджує уповноваження на виконання завдань поліції, та спосіб доведення належності.

§ 23. Оприлюднення інформації засобами масової інформації

Власник радіо- або телевізійного передавача та видавець періодичної преси зобов'язані без відшкодування витрат на підставі вимоги поліції невідкладно та без змін в обсязі та змісті оприлюднити інформацію про серйозну загрозу для життя та здоров'я осіб, майна або публічного порядку.

Глава V. Обмеження особистої свободи

§ 24. Загальні положення

(1) Особа, свобода якої обмежена поліцейським, не може бути піддана катуванню або жорстокому, нелюдському чи принизливому поводженню, а також з нею не можна поводитися у спосіб, який не вшановує людську гідність. Поліцейський, який стане свідком такого поводження, зобов'язаний вжити заходів для припинення такого поводження та невідкладно повідомити про нього свого керівника.

(2) Поліція на вимогу особи, свободу якої обмежено, повідомляє про цей факт близьку їй особу або іншу особу, яку особа, свободу якої обмежено, вкаже. Якщо йдеться про неповнолітню особу, особу, позбавлену дієздатності, або особу, дієздатність якої було обмежено, повідомляє також законного представника цієї особи. Якщо йдеться про особу, молодшу 15-ти років, повідомляє також орган соціально-правового захисту дітей. Якщо йдеться про військового дійсної служби, повідомляє також Військову поліцію. Поліція здійснює повідомлення невідкладно.

(3) Повідомлення, про яке йдеться в абзаці 2, поліція не здійснює, якщо внаслідок цього було би поставлено під загрозу виконання завдання важливої операції або якщо таке повідомлення було би пов'язане з неспівмірними складнощами. Про цей факт без зайвого зволікання письмово повідомляють державного представника[2] за відповідною місцевою належністю. Особу, про яку йде мова в абзаці 2, повідомляють негайно, як тільки зникне перешкода, про яку йдеться в першому реченні.

(4) Особа, свободу якої обмежено, має право забезпечити собі власним коштом правову допомогу та розмовляти з захисником без присутності третьої особи. З цією метою поліцейський невідкладно надає необхідну співпрацю, якщо її вимагає ця особа.

(5) Особа, свободу якої обмежено, має право на огляд або обстеження лікарем на свій вибір. Це положення не застосовується до лікарського огляду для встановлення, чи цю особу можна помістити в поліцейську камеру та чи її необхідно з неї звільнити.

[2] Назва службовця органу обвинувачення. В оригіналі – «státního zástupce» (прим. редактора).

Поліція з метою огляду або обстеження дає лікареві доступ до цієї особи.

§ 25. Прикування

(1) Поліцейський уповноважений обмежити можливість вільного пересування особи, яка фізично атакує поліцейського або іншу особу, загрожує власному життю, пошкоджує майно або робить спробу втечі, прикуванням до відповідного предмета, зокрема за допомогою кайданків.

(2) Обмеження, про яке йде мова в абзаці 1, має бути закінчено в момент, коли стає очевидно, що особа не повторюватиме дії, про які йдеться в абзаці 1, але не довше ніж через 2 години від моменту прикування.

§ 26. Затримання особи

(1) Поліцейський уповноважений затримати особу, яка:

a) своїми діями безпосередньо загрожує своєму життю, життю або здоров'ю інших осіб або майну;

b) у будівлі підрозділу поліції навмисно забруднює або пошкоджує майно, або словесно ображає поліцейського чи іншу особу;

c) має бути приведена згідно з іншим правовим приписом;

d) утекла з місць позбавлення свободи, охоронного лікування, примусового виховання, тимчасового утримання або охоронного виховання або із запобіжного утримання;

e) під час приведення ставила опір або зробила спробу втечі;

f) була впіймана під час діяння, яке має ознаки адміністративного делікту, якщо існує обґрунтоване побоювання, що вона продовжуватиме протиправну дію або створюватиме перешкоди з'ясуванню обставин справи;

g) не може нести карну відповідальність і була впіймана під час діяння, яке має ознаки карного діяння, якщо існує обґрунтоване побоювання, що вона продовжуватиме протиправну дію або створюватиме перешкоди з'ясуванню обставин справи, або

h) є неповнолітньою, якщо це необхідно для її повернення під батьківську або іншу подібну опіку її законному представникові.

(2) Поліцейський повинен невідкладно звільнити особу, як тільки зникнуть причини її затримання, якщо цим Законом не встановлено інше. Якщо на це є законна причина, він передає особу компетентному органу або установі для виконання запобіжного заходу.

(3) Затримання може тривати не довше ніж 24 години з моменту обмеження особистої свободи.

(4) У разі затримання поліцейським неповнолітньої особи або особи, яка не може нести карну відповідальність, він повинен невідкладно повідомити про цей факт її законного представника або навчальний чи виховний заклад, з якого особа втекла, або інший подібний заклад, у який ця особа поміщена на підставі рішення суду або на підставі угоди законних представників. Законний представник або зазначений заклад зобов'язані без зайвого зволікання забезпечити вивезення цієї особи з підрозділу, в якому ця особа затримана. У разі якщо поліція як виняток забезпечить перевезення особи сама, ця особа або її законний представник зобов'язані відшкодувати витрати на перевезення. Затриману особу, яка втекла з місця примусового виховання, охоронного виховання або тимчасового утримання, поліція повинна перевезти у найближчий приймальний пункт діагностичної установи, хіба що навчальний заклад, з якого особа втекла, ближчий, ніж цей приймальний пункт.

(5) Про затримання поліцейський складає службову нотатку.

§ 27. Затримання іноземця

(1) Поліцейський уповноважений затримати іноземця, якщо:

a) іноземець допустився дій, за які перебування на території Чеської Республіки можна припинити або відкрити провадження про адміністративну депортацію;

b) було відкрито провадження про адміністративну депортацію та поліцейський отримає привід для затримання іноземця згідно з іншим правовим приписом;

c) іноземець має бути депортований згідно з рішенням, яке підлягає виконанню, або

d) є підстава припускати, що іноземець незаконно прибув на територію Чеської Республіки або незаконно на ній перебуває.

(2) Про затримання іноземця, про яке йде мова в абзаці 1, поліцейський без зайвого зволікання повідомляє орган, який приймає рішення про закінчення перебування на території Чеської Республіки або про адміністративну депортацію. Поліцейський уповноважений затримати іноземця до того часу, коли цей орган вручить іноземцеві рішення про закінчення перебування або повідомлення про відкриття провадження про адміністративну депортацію.

(3) Затримання, про яке йде мова в абзаці 1, може тривати не довше ніж 24 години з моменту обмеження особистої свободи. Затримання, про яке йде мова в абзаці 2, може тривати не довше ніж 48 годин з моменту обмеження особистої свободи. Загальний час затримання, про яке йде мова в абзацах 1 та 2, не може бути довшим ніж 48 годин з моменту обмеження особистої свободи.

§ 28. Поліцейські камери

Поліцейський уповноважений помістити у поліцейську камеру (далі – «камера») особу:

a) затриману;

b) заарештовану;

c) ув'язнену;

d) яку передають для виконання покарання позбавлення свободи, запобіжного утримання, охоронного лікування або охоронного виховання;

e) забрану поліцейським для проведення процесуальних дій з ув'язнення, виконання покарання позбавлення свободи, запобіжного утримання, охоронного лікування або охоронного виховання, або

f) приведену згідно з § 63 або 65, якщо через опір особи не можна забезпечити проведення операції, зазначеної в § 63 або 65.

§ 29. (1) Перед поміщенням особи у камеру поліцейський повинен пересвідчитися, чи ця особа не має при собі зброї або іншої речі, що може створювати загрозу для життя або здоров'я, та відібрати такий предмет. З цією метою він уповноважений провести обшук особи. Якщо річ, про яку йдеться в першому реченні, є виробом медичного призначення, відібрання якого призводить до психічної або фізичної шкоди, для цього має бути особлива причина.

(2) Поліцейський складає перелік відібраних речей та передає копію переліку особі. При звільненні особи з камери їй повертають відібрані речі під підпис.

§ 30. У камеру окремо поміщуються особи:

a) різної статі;

b) віком до 18 років та дорослі;

c) заарештовані або ув'язнені, щодо яких можна припускати, що проти них буде вестися спільне карне провадження або карні справи яких є пов'язаними;

d) які агресивно поводяться, або

e) щодо яких є підстави припускати у них агресивну поведінку.

§ 31. (1) Особу, яка явно перебуває під впливом речовини, що викликає звикання, можна помістити в камеру за умов, що лікар, після проведеного огляду, не знайде причин помістити її в антиалкогольному та антитоксикоманському приймальному пункті або в іншій медичній установі, або після проведеного обстеження з погляду лікаря уже не буде підстав для її поміщення в антиалкогольному та антитоксикоманському приймальному пункті або в іншій медичній установі.

(2) Якщо поліцейський виявить, що особа, яка має бути поміщена в камеру, є пораненою, або якщо ця особа повідомить про свою серйозну хворобу, або є обґрунтована підозра, що ця особа страждає на таку хворобу, поліцейський повинен забезпечити їй лікарське обстеження та вимагати від лікаря оцінити її стан здоров'я.

§ 32. (1) Якщо особа, поміщена в камеру, захворіє, зазнає іншого пошкодження здоров'я або вчинить спробу самогубства, поліцейський, який здійснює нагляд за камерою, повинен вжити необхідних запобіжних заходів, спрямованих на захист її життя або здоров'я, зокрема надати їй першу допо-

могу та викликати лікаря, від якого вимагати висловити думку щодо дальшого перебування особи в камері або щодо її дальшого перебування у медичному закладі. Якщо, на думку лікаря, стан здоров'я особи перешкоджає дальшому її перебуванню в камері, поліцейський повинен невідкладно звільнити особу з камери. Якщо з огляду на стан здоров'я це необхідно, поліцейський повинен забезпечити її перевезення до медичного закладу.

(2) Про випадок, про який іде мова в абзаці 1, або про смерть особи, поміщеної в камеру, поліцейський повинен невідкладно сповістити свого керівника. Той повинен невідкладно сповістити відповідного прокурора. Про смерть особи поліція також без зайвого зволікання повідомляє близьку особу померлої особи, якщо така є відомою.

§ 33. (1) Камера повинна бути гігієнічно нешкідливою та має відповідати своєму призначенню.

(2) У камері не можуть бути розміщені предмети, які могли би бути використані для створення загрози життю або здоров'ю поліцейського або інших осіб.

(3) Якщо особа не має достатнього одягу або якщо її одяг негігієнічний, одяг їй надає у користування підрозділ поліції, у якому влаштована камера.

(4) Особа, розміщена в камері, має право на встановлений відпочинок, у тому числі на сон, на надання необхідних ліків та медичних засобів, достатній доступ до води та туалету, а також на здійснення основних гігієнічних процедур. Крім того, вона має право на отримання їжі тричі на день у встановлених проміжках.

(5) Особа, розміщена в камері, має бути поінформована, з підтвердженням такого інформування, про права та обов'язки осіб, розміщених у камері.

Глава VI. Поведінка стосовно речей

§ 34. Відібрання речей

(1) Поліцейський уповноважений закликати особу видати річ, якщо:

a) можна вважати, що у провадженні щодо проступку[3] може бути накладено її конфіскацію або річ може бути забрана, або

b) йдеться про річ, важливу для провадження щодо проступку.

(2) Якщо заклик до видання речі, про який іде мова в абзаці 1, не дав результату, поліцейський уповноважений забрати цю річ. Не можна забрати річ, вартість якої є значно неспівмірною з тяжкістю проступку.

(3) Про видання речі або її відібрання поліцейський складає службову нотатку та видає особі підтвердження. Видану або забрану річ поліцейський передає органу, у компетенції якого знаходиться прийняття рішень щодо цього проступку.

(4) Якщо річ, про яку йде мова в абзаці 1 або 2, є наркотичною або психотропною речовиною, та якщо цей проступок розглянутий у спрощеному провадженні, поліція має таку речовину знищити або зареєструвати для мети, про яку йде мова в § 38.

§ 35. Віддання та відібрання зброї та особистий обшук

(1) Поліцейський уповноважений закликати особу віддати зброю, якщо загрожує небезпека, що її буде незаконно застосовано для насильства або загрози насильства. Якщо заклик не дав результату, поліцейський уповноважений відібрати зброю.

(2) Поліцейський уповноважений провести обшук особи та забрати у неї зброю, якщо:

a) особиста свобода особи має бути обмежена;

b) проти неї направлено втручання, або

c) проти неї направлена інша операція, загрожує небезпека, що особа ставитиме опір, та існує підозра, що особа має при собі зброю.

[3] Це провадження врегульоване Законом про проступки від 1990 року. Див. в книзі: Адміністративне деліктне законодавство: Зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Автор-упорядник О.А. Банчук. – К.: Книги для бізнесу, 2007. – С. 855 – 901 (прим. редактора).

(3) Про проведений обшук поліцейський складає службову нотатку.

(4) Особі, яка віддала зброю або в якої її було забрано, поліцейський без зайвого зволікання видає підтвердження її відібрання.

(5) Поліцейський повертає віддану або забрану зброю, якщо зникла причина її віддання або відібрання. Особа повинна підтвердити повернення зброї підписом.

§ 36. Застосування технічного засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу

(1) Поліцейський уповноважений застосувати технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу:

a) який було залишено на місці, де заборонена стоянка або зупинка транспортного засобу;

b) який стоїть на місці, в'їзд на яке заборонено місцевим або тимчасовим упорядкуванням руху на наземних комунікаціях;

c) який стоїть на тротуарі, де це не дозволено, або

d) якщо транспортний засіб незаконно займає публічний простір та його водій відсутній на місці.

(2) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу може бути застосовано тільки в тому випадку, якщо забезпечено можливість його усунення без зайвого зволікання.

(3) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу усувається без зайвого зволікання після розгляду проступку у спрощеному провадженні, після з'ясування особистості особи, яка залишила транспортний засіб на забороненому місці, після проведення дій, необхідних для з'ясування особистості такої особи або після відшкодування витрат, про які йдеться в абзаці 5, експлуатантом транспортного засобу.

(4) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу у випадках, про які йде мова в абзаці 1, не може бути використано, якщо йдеться про транспортний засіб, який:

a) виконує роль загородження на автомобільній дорозі, або

b) несе явно помітне означення транспортного засобу збройних сил, формування охорони правопорядку, пожежної охорони, транспортного засобу, призначеного для надання медичних послуг, транспортного засобу інваліда або транспортного засобу особи, яка користується винятками та імунітетом відповідно до закону або міжнародного договору.

(5) Застосування та усунення технічного засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу здійснюється коштом особи, яка залишила транспортний засіб на місці, а якщо її не може бути встановлено, то коштом експлуатанта транспортного засобу. Якщо технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу було застосовано всупереч положенням абзацу 1, сума відшкодованих витрат має бути невідкладно повернена особі, яка їх відшкодувала.

(6) Технічний засіб для запобігання від'їзду транспортного засобу поліцейський може застосувати також за умов, про які йдеться в пункті b) абзацу 1 § 55. На таке застосування технічного засобу положення абзаців 1 - 5 не поширюються.

§ 37. Забезпечення, усунення та знищення речі

(1) Поліцейський уповноважений забезпечити річ, а при потребі усунути її, якщо існує обґрунтована підозра, що вона становить безпосередню серйозну загрозу для життя, здоров'я, майна або життєвого простору та якщо цю загрозу неможливо усунути в інший спосіб.

(2) Якщо загрозу неможливо усунути в спосіб, про який іде мова в абзаці 1, поліцейський уповноважений знищити річ, зокрема якщо існує обґрунтована підозра, що вона містить вибухівку.

(3) Якщо на те немає законної перешкоди, поліція повинна видати забезпечену річ без зайвого зволікання особі, про право якої на видання їй цієї речі достовірно відомо, або повідомити таку особу про можливість отримати цю річ. У разі невпевненості поліція бере річ на своє зберігання, а особу, яка висуває вимогу про видання їй цієї речі, інформує

про можливість реалізувати цю вимогу шляхом цивільно-правового провадження.

(4) Якщо є небезпека, що річ, яка не могла бути видана згідно з абзацом 3, зіпсується, її має бути продано, а отримані грошові кошти поліція повинна взяти на зберігання.

(5) Забезпечена річ, у тому числі грошові кошти, про які йде мова в абзаці 4, переходить у дохід держави, якщо вимогу про її видання не висунуто у 3-місячний строк від моменту її забезпечення або якщо за річчю протягом цього строку не звернулися.

(6) Витрати, пов'язані зі зберіганням, відшкодовує особа, яка забрала річ.

§ 38. Зберігання та використання небезпечних речовин та речей

(1) Поліція та поліцейські школи можуть з метою навчання, тренування, дослідів, експертної, фахової та науково-дослідної діяльності або для здійснення іншої діяльності у рамках виконання своїх завдань придбавати, утримувати, зберігати, виробляти та використовувати небезпечні речовини та речі, та частини людських трупів.

(2) Під небезпечними речовинами та речами для потреб цього Закону розуміють, зокрема, вибухові речовини, вибухові пристрої, наркотичні та психотропні речовини, отрути, підробки грошових коштів, поштових марок та цінних паперів або інших офіційних паперів.

(3) Поліція:

a) вживає заходів для обмеження незаконного або випадкового доступу до небезпечних речовин та речей або їх незаконного використання, знищення або втрати;

b) розробляє та веде реєстр небезпечних речовин та речей;

c) веде документацію технічно-організаційних заходів для забезпечення охорони небезпечних речовин та речей, та для усунення ризиків, що випливають з характеру цього матеріалу, для безпеки осіб та майна.

(4) Поліцейський уповноважений використовувати та переміщати вибухові речовини та вибухові пристрої у зв'язку із забезпеченням безпеки осіб та майна, зокрема під час ліквідації вибухових систем-пасток, під час ліквідації знайдених боєприпасів або вибухових речовин, під час спеціального дресирування службових собак, під час боротьби з особами, які вчинили тяжкі карні діяння, або якщо це необхідно для запобігання чи усунення серйозної загрози для публічного порядку та безпеки.

(5) Зброя, набої та боєприпаси, у т.ч. вибухові речовини, які є в школах та навчальних закладах і призначені для освіти та підготовки поліцейських, є озброєнням поліції. Під зброєю розуміють вогнепальну зброю включно з набоями та допоміжними пристроями зброї, вибухову речовину, спеціальний вибуховий предмет, проламний піротехнічний засіб та спеціальний заряд.

§ 39. Унеможливлення експлуатації електронних комунікацій

(1) Поліція може з метою усунення безпосередньої загрози для життя або здоров'я осіб, або безпосередньої загрози великомасштабної шкоди для майна унеможливлювати в необхідній мірі та на необхідний строк:

a) експлуатацію електронних комунікаційних пристроїв та мереж;

b) надання послуг електронних комунікацій, або

c) експлуатацію радіокомунікаційних служб.

(2) Про унеможливлення, про яке йде мова в абзаці 1, поліція повідомляє територіально відповідний операційний та інформаційний центр Інтегрованої рятувальної системи та Чеську телекомунікаційну службу. Необхідною мірою повідомляє про проведене унеможливлення користувачів мереж та служби електронних комунікацій, яких воно торкнулося. Ці положення не застосовуються, якщо повідомлення, про яке йде мова в першому та другому реченнях, може поставити під загрозу виконання завдань поліції.

§ 40. Вхід у житло, інше приміщення або на земельну ділянку

(1) Поліцейський уповноважений ввійти без згоди користувача у житло, інше приміщення або на земельну ділянку та провести

там потрібні операції або інші заходи лише в тому випадку, якщо справа не терпить зволікання та вхід туди є необхідний для захисту життя або здоров'я осіб або для відвернення серйозної загрози для публічного порядку та безпеки.

(2) Уповноваження, про яке йде мова в абзаці 1, поліцейський має також у випадку:

a) обґрунтованої підозри, що у місці, зазначеному в абзаці 1, знаходиться померла особа;

b) переслідування особи, або

c) входу в інше приміщення або на земельну ділянку, якщо він має обґрунтовану підозру, що там знаходиться тварина, піддана тортурам.

(3) Поліцейський уповноважений з метою входу у місце, зазначене в абзаці 1, відкрити це місце або в інший спосіб отримати до нього доступ, у разі необхідності також і з застосуванням сили.

(4) Поліцейський повинен при вході в житло, інше приміщення або на земельну ділянку та при подальших операціях забезпечити присутність незацікавленої особи. Він звільняється від цього обов'язку, якщо загрожує небезпека затримання або якщо життя чи здоров'я незацікавленої особи може опинитися під загрозою.

(5) Після проведення операцій або інших заходів поліцейський повинен без зайвого зволікання зв'язатися з користувачами житла, іншого приміщення або земельної ділянки та подбати про забезпечення цього місця, якщо цього не може зробити користувач або інша уповноважена особа.

§ 41. Вхід до промислових підприємств

(1) Поліцейський під час виконання конкретного завдання поліції уповноважений входити у промисловому підприємстві до приміщень, щодо яких можна мати підстави, що в них утримуються фізичні особи, але лише після закінчення торгового або робочого часу. Це положення не обмежує надання доступу для входу у житло, інше приміщення або на земельну ділянку.

(2) Якщо виконання конкретного завдання поліції не можна досягти в інший спосіб, поліцейський уповноважений з метою входу до промислового підприємства відкрити це підприємство або в інший спосіб отримати до нього доступ, у разі необхідності також і з застосуванням сили.

§ 42. Зупинка та огляд транспортного засобу

(1) Поліцейський уповноважений зупинити транспортний засіб та провести його огляд, якщо:

a) він переслідує особу, яка вчинила умисне карне діяння, або

b) шукає особу, яка вчинила умисне карне діяння, або речі, що походять з такого карного діяння або пов'язані з таким карним діянням,

і має обґрунтовану підозру, що у транспортному засобі така особа або речі знаходяться.

(2) Поліцейський уповноважений зупинити транспортний засіб та провести його огляд, якщо він має обґрунтовану підозру, що із використанням транспортного засобу, на транспортному засобі або у зв'язку з транспортним засобом було вчинено карне діяння.

(3) Поліцейський уповноважений зупинити транспортний засіб та провести його огляд, якщо він шукає:

a) осіб, які перебувають у розшуку, зникли або незаконно затримуються на території Чеської Республіки;

b) зброю, набої, вибухові речовини, наркотичні та психотропні речовини та отрути, або

c) речі, що походять з карної діяльності або пов'язані з карною діяльністю,

і має обґрунтовану підозру, що у транспортному засобі така особа або річ знаходиться.

(4) Поліцейський уповноважений при забезпеченні безпеки засобів публічного пасажирського транспорту від посягання на їх користування та на безпеку пасажирів цих транспортних засобів провести догляд багажу, а також засобу публічного пасажирського транспорту з метою з'ясувати, чи в них не переміщається річ, яка могла би бути

використана для такого посягання. Так само він уповноважений провести обшук особи з метою з'ясувати, чи вона не переховує таку річ.

(5) Поліцейський уповноважений під час забезпечення безпеки засобів публічного пасажирського транспорту та при забезпеченні публічного порядку та безпеки у цих засобах на:

a) безоплатне перевезення цими засобами;

b) безоплатне використання телекомунікаційних пристроїв, встановлених у цих засобах.

(6) Поліцейський уповноважений з метою проведення догляду відкрити транспортний засіб або в інший спосіб отримати до нього доступ, у разі необхідності також і з застосуванням сили.

§ 43. (1) Якщо цього вимагає виконання конкретного завдання поліції, поліцейський уповноважений наказати будь-кому:

a) на необхідний час не входити на визначене поліцейським місце (далі – «визначене місце»),

b) на необхідний час не затримуватися на визначеному місці, або

c) на необхідний час залишатися на визначеному місці, якщо існує серйозна загроза для життя або здоров'я.

(2) Для позначення або обмеження визначеного місця можуть бути використані технічні засоби. Якщо як технічний засіб використана смужка з позначенням «Policie ČR», йдеться про наказ, про який іде мова в абзаці 1.

Глава VII. Відселення

§ 44. (1) Якщо на підставі виявлених фактів, зокрема з огляду на попередні посягання, є підстави припускати, що особа допустить небезпечне посягання на життя, здоров'я або свободу, або особливо тяжке посягання на людську гідність, поліцейський уповноважений відселити цю особу з квартири або дому, де вона проживає спільно з особою, якій загрожує посягання (далі – «спільне помешкання»), а також з безпосереднього оточення спільного помешкання. Поліцейський уповноважений відселити цю особу також і за її відсутності.

(2) Відселення триває протягом 10 днів з дня його проведення. Цей строк не може бути скорочено навіть за згоди особи, якій загрожує посягання. Поданням клопотання про видання запобіжного заходу згідно з цивільним провадженням протягом відселення, строк відселення продовжується до дня набрання законної сили рішенням суду щодо цього клопотання.

(3) Про відселення поліцейський повідомляє усно відселену особу та особу, якій загрожує посягання, та готує підтвердження відселення, яке передає їм під підпис. Складовими частинами підтвердження відселення є визначення приміщення, на яке поширюється відселення, наведення відомостей про особу, якій загрожує посягання, та відселеної особи, повідомлення про права та обов'язки відселеної особи та адреси підрозділу поліції, де вона може отримати копію офіційного повідомлення про відселення. У разі відмови особи, якій загрожує посягання, або відселеної особи отримати підтвердження відселення або письмово підтвердити його отримання поліцейський зазначає про цей факт у службовій нотатці.

(4) Якщо відселена особа не присутня під час відселення, повідомлення про її права та обов'язки у зв'язку з її відселенням поліцейський має їй надати при першому контакті. Якщо це можливо, поліцейський повинен передати цій особі підтвердження відселення, в іншому випадку він повинен повідомити її про можливість отримати підтвердження відселення та копію офіційного повідомлення про відселення у відповідному підрозділі поліції. Складовою повідомлення є дані про адресу цього підрозділу.

(5) У разі незгоди відселеної особи з відселенням вона може на місці висунути заперечення, які поліцейський повинен внести в підтвердження відселення. Поліцейський повинен передати ці заперечення без зайвого зволікання у відповідне крайове управління за місцем відселення (далі – «відповідне крайове управління»). Відселена особа може далі до 3 днів з дня отримання під-

твердження відселення внести відповідному крайовому управлінню заперечення у письмовому вигляді. Строк на подання заперечень починає перебіг з наступного дня після дня, коли було отримано підтвердження відселення, та вважається дотриманим, якщо заперечення не пізніше ніж в останній день строку передані для відправлення поштою або подані до відповідного крайового управління. Про це право поліцейський повідомляє відселену особу до передання підтвердження відселення.

(6) У разі якщо відповідне крайове управління вирішить, що умов для відселення не було дотримано, воно припиняє відселення та без зайвого зволікання повідомляє про цей факт особу, якій загрожує посягання, та відселену особу.

§ **45.** (1) Відселена особа зобов'язана:

a) невідкладно покинути приміщення, визначене поліцейським у підтвердженні відселення;

b) утримуватись від входження у приміщення, про яке йде мова в пункті a);

c) утримуватись від контакту або спроб контакту з особою, якій загрожує посягання;

d) видати поліцейському на його вимогу всі наявні в неї ключі від спільного помешкання.

Поліцейський повідомляє відселену особу про наслідки непідкорення вимозі, про яку йдеться в пункті d).

(2) Відселена особа має право:

a) взяти із собою зі спільного помешкання речі, які служать для її особистих потреб, особисті цінності та особисті документи до виконання обов'язку, про який іде мова в пункті a) абзацу 1;

b) взяти із собою протягом відселення зі спільного помешкання речі, про які йде мова в пункті a), та речі, необхідні для її підприємницької діяльності або для виконання професійної діяльності. Це право можна реалізувати одноразово та тільки у присутності поліцейського. Поліцейський попередньо повідомляє особу, якій загрожує посягання, про реалізацію цього права;

c) перевіряти проведення відселення, зокрема за номером телефону для крайніх потреб «158»;

d) отримати копію офіційного повідомлення про відселення у відповідному підрозділі поліції.

(3) Поліцейський повинен надати відселеній особі без зайвого зволікання інформацію про можливість іншого поселення та необхідне сприяння у зв'язку з цим. Від цієї особи далі він вимагатиме адресу для вручень.

§ **46.** Поліцейський повинен повідомити особі, якій загрожує посягання, про:

a) можливість подати клопотання про видання запобіжного заходу згідно з цивільним провадженням;

b) можливість використання психологічних, соціальних або інших служб у галузі допомоги жертвам насильства та

c) наслідки, що випливають з подання завідомо неправдивих даних, які поліцейський бере до уваги при відселенні.

§ **47.** (1) Територіальні межі приміщення, на яке поширюється відселення, поліцейський визначає відповідно до потреб ефективного превентивного захисту особи, якій загрожує посягання. Якщо в результаті відселення створюється загроза для експлуатації об'єкта або унеможливлюється виконання професійної діяльності відселеної особи, поліцейський повинен невідкладно повідомити про цей факт експлуатанта об'єкту або роботодавця відселеної особи з метою вжиття необхідних запобіжних заходів.

(2) Під час проведення операцій, пов'язаних з відселенням, поліцейський має забезпечити присутність незаінтересованої особи Це положення не застосовується, якщо загрожує небезпека затримання.

(3) Не пізніше ніж протягом 24 годин від входження поліцейського у спільне помешкання поліцейський повинен надіслати копію службової нотатки про відселення відповідному інтервенційному центру та суду, який компетентний у прийнятті рішення щодо клопотання про видання запобіжного заходу згідно з цивільним провадженням. Якщо у

спільному житлі живе неповнолітня особа, він має надіслати копію службової нотатки про відселення у такий самий строк і компетентному органу соціально-правового захисту дітей.

(4) Поліцейський протягом 3 днів від відселення має проконтролювати виконання відселеною особою обов'язків, що випливають з відселення.

(5) Про проведені операції та запобіжні заходи поліцейський складає службову нотатку.

Глава VIII. Забезпечення безпеки охоронюваних об'єктів, приміщень та осіб

§ 48. Забезпечення безпеки охоронюваних об'єктів та приміщень

(1) Поліція забезпечує безпеку охоронюваних об'єктів та приміщень. Обсяг забезпечення безпеки має визначити за поданням президента поліції міністр залежно від стану безпеки та можливого ступеня загрози.

(2) Під охоронюваним об'єктом та приміщенням розуміють об'єкти та приміщення, які мають особливе значення для внутрішнього порядку та безпеки, визначені як такі урядом. Під охоронюваним об'єктом та приміщенням також розуміють об'єкти та приміщення, щодо яких така охорона випливає з міжнародного договору.

(3) Охоронюваним об'єктом або приміщенням вважають також об'єкт або приміщення, що не відповідає умовам, зазначеним в абзаці 2, на час тривання безпосередньої загрози для нього. Поліція забезпечує охорону такого об'єкта або приміщення на необхідний час. Рішення про забезпечення цієї охорони приймає президент поліції, а якщо справа не терпить зволікання – поліцейський, який здійснює операцію.

(4) При забезпеченні безпеки охоронюваного об'єкта або приміщення поліцейський уповноважений:

a) перевіряти підстави входження особи на об'єкт або в приміщення;

b) перевіряти особистість особи, яка входить або виходить;

c) провести догляд речі, яка вноситься або виноситься;

d) зупиняти транспортний засіб, що в'їжджає або виїжджає, та провести його догляд;

e) провести обшук особи, яка входить або виходить;

f) на час перебування особи на об'єкті або в приміщенні забрати в неї зброю.

§ 49. Забезпечення безпеки визначених осіб

(1) Поліція забезпечує у рамках виконання своїх завдань безпеку:

a) конституційного діяча Чеської Республіки, якщо так визначено урядом;

b) особи, яка охороняється під час її перебування на території Чеської Республіки відповідно до міжнародних договорів.

(2) При забезпеченні безпеки охоронюваної особи, про яку йде мова в абзаці 1, або особи, якій надається короткострокова охорона, поліцейський уповноважений:

a) провести обшук особи, багажу, речі, транспортного засобу або об'єкта, які знаходяться в приміщенні, з якого можна було загрожувати безпеці охоронюваної особи, та обшук такого приміщення, та

b) перевірити дотримання гігієнічних лімітів показників питної води, харчових продуктів та страв, а також виконання гігієнічних вимог до виконання епідеміологічно важливих дій, якщо такі повинні бути вжиті для потреб охоронюваної особи.

(3) Обшук особи, про яку йде мова в пункті a) абзацу 2, поліцейський уповноважений провести, якщо ця особа на його заклик негайно не залишить приміщення, про яке йде мова в пункті a) абзацу 2, або якщо загрожує небезпека затримання.

(4) Обшук об'єкта поліцейський уповноважений провести тільки з дозволу власника або користувача. Без згаданого дозволу поліцейський уповноважений провести обшук, якщо існує обґрунтована підозра, що з об'єкта загрожує посягання на безпеку охоронюваної особи.

(5) Обшук об'єкта, багажу, речі та транспортного засобу не може переслідувати іншу мету, ніж забезпечення безпеки охоронюваної особи.

(6) Під час перевірки нешкідливості для здоров'я та дотримання гігієнічних вимог, про які йде мова в пункті b) абзацу 2, поліцейський має права та обов'язки контролюючого працівника відповідно до закону про державний контроль. Законом про державний контроль регулюється несення та відшкодування витрат, що виникли під час такої перевірки.

§ 50. Короткострокова охорона особи

(1) Під короткостроковою охороною особи для потреб цього Закону розуміють запобіжні заходи, які включають:

a) фізичну охорону;

b) тимчасову зміну місця перебування особи;

c) застосування забезпечуючої техніки, або

d) консультативно-превентивну діяльність.

(2) Короткострокову охорону осіб поліція надає в обґрунтованих випадках особі, якій явно загрожує шкода для здоров'я або інша серйозна небезпека, але якій не може бути надано особливу охорону осіб або якщо не виконуються умови забезпечення безпеки особи відповідно до абзацу 1 § 49, або умови охорони особи, якій довірено виконання судового рішення відповідно до § 21. Короткострокова охорона осіб в обґрунтованих випадках надається також близьким особам особи, якій явно загрожує шкода для здоров'я або інша серйозна небезпека. Короткострокову охорону не можна надавати без згоди особи, якій її має бути надано.

(3) У випадку безпосередньої загрози посягання на життя або здоров'я особи поліцейський повинен надати цій особі початкову фізичну охорону та повідомити про це підрозділ поліції, який відповідає за забезпечення короткочасної охорони осіб.

Глава IX. Застосування засобів примусу та зброї

§ 51. Загальні положення

Поліцейський уповноважений застосувати під час втручання засіб примусу та зброю, для застосування яких він був підготовлений.

§ 52. Засоби примусу

Засобами примусу є:

a) стиски, захоплення, удари руками та ногами;

b) сльозоточивий, електричний або інший так само тимчасово стримуючий засіб;

c) кийок та інший ударний засіб;

d) метальний засіб, який має статус вогнепальної зброї згідно з іншим правовим приписом, з тимчасово стримуючою дією;

e) метальний засіб, який не має статусу зброї згідно з абзацом 5 § 56;

f) зупиняюча смуга, барикадування дороги автомобілем та інший засіб примусового зупинення транспортного засобу або перешкоджання від'їзду транспортного засобу;

g) виштовхування автомобілем;

h) виштовхування щитом;

i) виштовхування конем;

j) службовий собака;

k) водомет;

l) шумосвітлова граната;

m) удар вогнепальною зброєю;

n) погроза націленою вогнепальною зброєю;

o) попереджувальний постріл;

p) кайданки;

q) засіб для обмеження орієнтації у просторі.

§ 53. Загальні умови застосування засобу примусу

(1) Поліцейський уповноважений застосувати засіб примусу для охорони власної безпеки, іншої особи або майна, або для охорони публічного порядку.

(2) Перед застосуванням засобу примусу поліцейський повинен закликати особу, проти якої він виступає, відмовитися від протиправної дії, з застереженням, що буде використано засоби примусу. Це положення не застосовується у випадку застосування засобу для запобігання від'їзду транспортного засобу. Заклик із застереженням можна пропустити у тому випадку, якщо існує загроза для життя або здоров'я особи та втручання не терпить зволікання.

(3) Поліцейський уповноважений застосувати засіб примусу, який:

a) дасть можливість досягти мети, яку переслідує втручання, та

b) є необхідним для подолання опору або нападу особи, проти якої він виступає.

(4) Електричний засіб примусу поліцейський уповноважений застосувати лише тоді, якщо застосування іншого засобу примусу було б явно недостатнім для досягнення мети, яку переслідує втручання.

(5) Поліцейський при застосуванні засобу примусу дбає про те, щоб не завдати особі шкоди, явно неспівмірної з тяжкістю та небезпекою її протиправної дії.

§ 54. Застосування кайданків та засобів для обмеження орієнтації в просторі

Поліцейський уповноважений застосувати кайданки та засіб для обмеження орієнтації в просторі також для сковування особи:

a) затриманої;

b) заарештованої;

c) ув'язненої;

d) яку передають для виконання покарання у вигляді позбавлення свободи, запобіжного утримання, охоронного лікування або охоронного виховання, або

e) взятої поліцейським для проведення процесуальних заходів з арешту або виконання покарання у вигляді позбавлення свободи, запобіжного утримання, охоронного лікування або охоронного виховання,

якщо існує обґрунтоване побоювання, що може виникнути загроза для безпеки осіб, майна або охорони публічного порядку або особа зробить спробу втекти. Поліцейський уповноважений застосувати кайданки для взаємного прикування двох або більше осіб.

Засіб для обмеження орієнтації в просторі поліцейський уповноважений використати лише в тому разі, якщо мети операції не може бути досягнуто в інший спосіб.

§ 55. Застосування засобу для примусового зупинення транспортного засобу або перешкоджання його від'їзду

(1) Поліцейський уповноважений застосувати засіб для примусового зупинення транспортного засобу або перешкоджання його від'їзду:

a) для зупинення транспортного засобу, водій якого попри заклик зупинити транспортний засіб згідно з іншим правовим приписом не зупинив транспортний засіб, або

b) для запобігання від'їзду транспортного засобу у рамках втручання проти особи, особисту свободу якої має бути обмежено, якщо можна припускати, що ця особа намагатиметься використати транспортний засіб для втечі.

(2) Поліцейський при застосуванні засобу для примусової зупинки транспортного засобу має дбати, щоб не було поставлено під загрозу життя або здоров'я інших осіб та щоб життя або здоров'я особи, проти якої спрямовано втручання, було поставлено під загрозу тільки необхідною мірою.

§ 56. Застосування зброї

(1) Поліцейський уповноважений застосувати зброю:

a) для необхідної самооборони або при крайній потребі;

b) якщо небезпечний злочинець, проти якого він виступає, не здасться на його заклик або відмовляється покинути своє укриття;

c) щоб зупинити втечу небезпечного злочинця, якого він не може затримати в інший спосіб;

d) якщо не можна в інший спосіб подолати активний опір, спрямований на розладнання його важливого втручання;

e) щоб відвернути насильницьке посягання, яке ставить під загрозу стережений або охоронюваний об'єкт або приміщення;

f) якщо не можна в інший спосіб зупинити транспортний засіб, водій якого необережною їздою створює серйозну загрозу для життя або здоров'я осіб та не зупиняється на повторний заклик або сигнал, надані згідно з іншим правовим приписом;

g) якщо особа, проти якої було застосовано засіб примусу націленою вогнепальною зброєю або попереджувальний постріл, не підкориться наказу поліцейського, спрямованого на забезпечення безпеки його самого або іншої особи, або

h) для знешкодження тварини, яка загрожує життю або здоров'ю особи.

(2) Застосування зброї у випадках, зазначених у пунктах a)-f) абзацу 1 є припустимим тільки за умов, що застосування засобу примусу було б явно неефективним.

(3) Перед застосуванням зброї у випадках, зазначених у пунктах a)-e) абзацу 1 поліцейський повинен закликати особу, проти якої він виступає, відмовитися від протиправної дії, з попередженням, що буде застосовано зброю. Заклик з попередженням можна не застосовувати у випадку, якщо існує загроза для життя або здоров'я поліцейського або іншої особи та втручання не терпить зволікання.

(4) При застосуванні зброї поліцейський повинен вжити необхідних застережних заходів, зокрема не загрожувати життю інших осіб та якомога старанніше намагатися зберегти життя особи, проти якої спрямоване втручання.

(5) Під зброєю для потреб цієї глави розуміють вогнепальну зброю включно з набоями та допоміжними пристроями, за винятком метального засобу, який має статус вогнепальної зброї згідно з іншим правовим приписом, з тимчасово стримуючою дією, а також колючу та ріжучу зброю, вибуховий матеріал, спеціальний вибуховий предмет, проламний піротехнічний засіб та спеціальний заряд.

§ 57. Обов'язки поліцейського після застосування засобу примусу або зброї

(1) Після застосування засобу примусу або зброї, під час якого особу було поранено, поліцейський повинен негайно, як тільки це дозволять обставини, надати пораненій особі першу допомогу та забезпечити лікарське обстеження. Далі він повинен вжити невідкладних заходів або вчинити інші дії, щоб можна було належно пояснити правомірність застосування зброї.

(2) Про втручання, під час якого було застосовано засіб примусу або зброю, поліцейський повинен невідкладно доповісти своєму керівнику та скласти про нього службову нотатку із зазначенням причини, ходу та наслідку їх застосування. Службову нотатку не складають у разі застосування кайданків відповідно до § 54.

(3) Керівник поліцейського формування повинен без зайвого зволікання сповістити відповідного прокурора про поранення або заподіяння смерті особі або про шкоду, якою не можна знехтувати, спричинені застосуванням засобу примусу або зброї.

§ 58. Особливі обмеження

(1) Під час втручання проти вагітної жінки, особи похилого віку, особи з явною тілесною вадою або хворобою, або особою віком менше 15 років, поліцейський не має права застосовувати удари руками та ногами, сльозоточивий, електричний чи інший подібний тимчасово стримуючий засіб, кийок або інший ударний засіб, метальний засіб, що має статус вогнепальної зброї згідно з іншим правовим приписом, з тимчасово стримуючою дією, метальний засіб, який не має статусу зброї згідно з цим Законом, виштовхування автомобілем, виштовхування щитом, службового собаку, світлошумову гранату, удар вогнепальною зброєю, погрозу націленою вогнепальною зброєю, попереджувальний постріл та зброю, за винятком випадків, коли напад такої особи безпосередньо загрожує життю або здоров'ю поліцейського або іншої особи або загрожує велика шкода майну та небезпеку не можна відвернути в інший спосіб.

(2) Обмеження, про яке йде мова в абзаці 1, не поширюється на застосування сльозоточивого засобу, світлошумової гранати та виштовхування автомобілем та щитом, якщо вони застосовуються проти групи осіб.

§ 59. Втручання під об'єднаним командуванням

(1) Під час втручання під об'єднаним командуванням рішення про застосування засобу примусу та зброї приймає командир підрозділу, що виконує втручання. Рішення про застосування засобу примусу та зброї також може прийняти на місці втручання керівник цього командира, який цим рішенням бере на себе командування до закінчення втручання. Рішення командира підрозділу, який виконує втручання, та його керівника про застосування засобу примусу або зброї

має бути задокументовано записуючою технікою зі звуком або у письмовому вигляді.

(2) Рішенням, про яке йде мова в абзаці 1, відповідальність за виконання обов'язків, про які йде мова в § 57, переходить на того, хто прийняв це рішення.

Глава X. Робота з інформацією

§ 60. Загальні положення про обробку інформації поліцією

(1) Поліція обробляє відповідно до цього Закону та іншого правового припису інформацію, у тому числі особисті дані, в обсязі, необхідному для виконання своїх завдань.

(2) Інформацію, яка обробляється, поліція повинна забезпечити від неправомірного доступу, зміни, знищення, втрати або відчуження, зловживання або іншої неправомірної обробки. Поліція надалі має вжити необхідних заходів для забезпечення безпеки та надійності використовуваної інформаційної системи. Ці положення не впливають на обов'язки згідно з іншим правовим приписом.

§ 61. Подання роз'яснень

(1) Поліція може вимагати необхідних роз'яснень від особи, яка може допомогти пояснити обставини, важливі для:

a) розкриття карного діяння або проступку та особи, яка його вчинила;

b) знайдення особи або речі, що перебуває в розшуку, або зниклої, або

c) підготування та вжиття заходів для забезпечення безпеки особи, охоронюваної згідно з цим Законом або іншим правовим приписом,

та у випадку потреби викликати її, щоб у визначений час або без зайвого зволікання, якщо це необхідно, з'явилася на визначене місце для складання службової нотатки про подання роз'яснень.

(2) Якщо особа з'явиться на підставі виклику, поліцейський повинен з цієї особою скласти без зайвого зволікання службову нотатку про подання роз'яснень.

(3) Від особи не можна вимагати подання роз'яснень, якщо цим було би порушено встановлений законом або визнаний державою обов'язок зберігати мовчання, крім випадку, якщо б цей обов'язок компетентним органом або тим, в інтересах якого встановлено цей обов'язок, було скасовано. Особа може відмовитися від подання роз'яснень лише у тому разі, якби вона цим викликала загрозу кримінального переслідування або переслідування за адміністративний делікт себе самої або близької особи.

(4) Особа, яка з'явилася за викликом, про який іде мова в абзаці 1, має право на відшкодування необхідних витрат та на відшкодування неотриманого заробітку. Відшкодування надає поліція. Права на відшкодування не має той, хто з'явився виключно у власних інтересах або у зв'язку зі своїми протиправними діями. Право на відшкодування втрачається, якщо особа не скористалася ним протягом 7 днів починаючи з дня, коли особа з'явилася на виклик, про який іде мова в абзаці 1. Про це особа має бути поінформована.

(5) У разі якщо особа без достатнього виправдання або без серйозних підстав не з'явиться на виклик, вона може бути приведена. Службову нотатку про подання роз'яснень поліцейський повинен скласти без зайвого зволікання після її приведення. Після складання цієї нотатки поліцейський повинен відпустити особу.

(6) Про приведення поліцейський повинен скласти службову нотатку.

§ 62. Здійснення записів

(1) Поліція може, якщо це необхідно для виконання її завдань, здійснювати звукові, візуальні або інші записи осіб та речей, які знаходяться на загальнодоступних місцях, та звукові, візуальні або інші записи про хід операції.

(2) Якщо для здійснення записів, про які йде мова в абзаці 1, застосовуються постійні автоматичні технічні системи, поліція у зручний спосіб оприлюднює інформацію про застосування таких систем.

§ 63. Особиста ідентифікація

(1) Під особистою ідентифікацією розуміють подання імені (за наявності – імен),

прізвища, дати народження, та у разі потреби також адреси місця постійного перебування, адреси місця перебування або адреси проживання за кордоном, ідентифікаційного номера та громадянства. Обсяг та спосіб перевірки особистих даних має бути співмірним з метою перевірки особистості.

(2) Поліцейський уповноважений закликати до особистої ідентифікації особу:

a) яка підозрюється у вчиненні карного діяння або адміністративного делікту;

b) утримується в приміщенні, про яке можна мати обґрунтовану підозру, що в ньому утримуються іноземці без дозволу, який дає право законного перебування на території Чеської Республіки;

c) безпідставно затримуються в безпосередній близькості від охоронюваного поліцією приміщення або в місці, з якого можна дієво загрожувати цьому приміщенню;

d) від якої вимагаються роз'яснення;

e) яка відповідає опису особи, яка розшукується або зникла;

f) входить в охоронюваний поліцією об'єкт або приміщення, або в місце, вхід у яке заборонено поліцейським, або виходить з цього об'єкта, приміщення або місця;

g) яка в загальнодоступному місці має зброю та є обґрунтована підозра, що зброю може бути використано для насильства або погрожування насильством;

h) затримується поблизу місця, де було вчинено карне діяння або адміністративний делікт, сталася пожежа або інша надзвичайна подія;

i) яка має бути приведена на вимогу компетентного органу згідно з іншим правовим приписом;

j) яка повідомила про підозру у вчиненні карного діяння або адміністративного делікту;

k) на вимогу іншої особи, яка має законний інтерес в особистій ідентифікації, а також особу, яка вимагає від поліцейського проведення особистої ідентифікації, а отримані особисті дані передати особі, яка вимагала проведення особистої ідентифікації, або

l) при виконанні іншого завдання, якщо це необхідно для охорони безпеки осіб та майна, публічного порядку або для запобігання карному діянню.

(3) Якщо особа, зазначена в абзаці 2, відмовиться ідентифікувати свою особистість або не може її ідентифікувати навіть після надання необхідного відповідного сприяння та поліцейський не може ідентифікувати її особистість проведенням операції на місці, уповноважений привести особу для проведення операцій, спрямованих на ідентифікацію її особистості. Необхідне сприяння в ідентифікацію особистості поліцейський надає у спосіб та в обсязі, які не пошкодять меті операції.

(4) Якщо особистість приведеної особи неможливо ідентифікувати на підставі наданих даних або в доступних реєстрах, поліцейський уповноважений отримати інформацію, необхідну для ідентифікації особи, зняттям дактилоскопічних відбитків, перевіркою тілесних знаків, вимірюванням тіла, здійсненням візуальних, звукових та інших записів та забранням біологічних зразків, які дають можливість отримати інформацію про генетичний склад.

(5) Якщо операцію, про яку йде мова в абзаці 4, неможливо провести у зв'язку з опором особи, поліцейський уповноважений подолати цей опір. Спосіб подолання опору має бути співмірним з інтенсивністю опору. Не можна долати опір особи, якщо йдеться про забір крові або іншу подібну операцію, пов'язану з втручанням в тілесну недоторканність.

(6) Якщо внаслідок ідентифікації особистості виявлено зниклу особу, поліцейський зі згоди цієї особи має повідомити того, хто заявив про зникнення особи. Без згоди зниклої особи поліція повідомляє заявника, що пошуки зниклої особи було закінчено. Якщо зникла особа позбавлена дієздатності, поліцейський повідомляє про ідентифікацію зниклої особи, хто заявив про зникнення особи, та її законного представника.

§ 64. (1) Приведення особи не може тривати довше, ніж час, необхідний для ідентифікації її особистості. У разі якщо поліцейський не ідентифікує особу протягом 24 години

від моменту її приведення, він повинен її відпустити.

(2) Про проведені операції та запобіжні заходи поліцейський складає службову нотатку.

§ 65. Отримання особистих даних для потреб майбутньої ідентифікації

(1) Поліція може при виконанні своїх завдань для потреб майбутньої ідентифікації в:

a) особи, яка обвинувачується у вчиненні умисного карного діяння або особи, якій було повідомлено про підозру у вчиненні такого карного діяння;

b) особи при виконанні покарання у вигляді позбавлення свободи за вчинення умисного карного діяння;

c) особи, якій було приписано охоронне лікування або запобіжне утримання, або

d) знайденої особи, яку було оголошено у розшук і яка не володіє повною дієздатністю,

знімати дактилоскопічні відбитки, перевіряти тілесні знаки, виконувати обмірювання тіла, здійснювати візуальні, звукові та подібні записи та відбирати біологічні зразки, які дають можливість отримати інформацію про генетичний склад.

(2) Якщо операцію, про яку йде мова в абзаці 1, неможливо провести внаслідок опору особи, поліцейський, після попереднього безрезультатного заклику, уповноважений подолати цей опір. Спосіб подолання опору має бути співмірним з інтенсивністю опору. Не можна долати опір особи, якщо йдеться про забір крові або іншу подібну операцію, пов'язану з втручанням в тілесну недоторканність.

(3) Якщо операцію, про яку йде мова в абзаці 1, неможливо провести на місці, поліцейський уповноважений привести особу для її проведення. Після проведення операції поліцейський має відпустити особу.

(4) Про проведені операції поліцейський складає службову нотатку.

(5) Поліція ліквідує отримані особисті дані, про які йде мова в абзаці 1, як тільки їх обробка перестане бути необхідною для потреб запобігання, розшуку або розкриття карного діяння, або здійснення карного провадження, або забезпечення безпеки Чеської Республіки, публічного порядку чи внутрішньої безпеки.

§ 66. Отримання інформації з реєстрів

(1) Поліція може в обсязі, необхідному для виконання конкретного завдання, вимагати від держателя реєстру або обробника надання інформації з реєстру, який ведеться на підставі іншого правового припису. Виконавець реєстру або обробник має надати інформацію безоплатно, якщо іншим правовим приписом не встановлено інше. Держатель реєстру або обробник зобов'язані без зайвого зволікання задовольнити вимогу, якщо іншим правовим приписом не встановлено для надання інформації поліції іншого режиму.

(2) Поліція може в обсязі, необхідному для виконання конкретного завдання, вимагати від держателя реєстру або обробника надання інформації з бази даних учасників загальнодоступної телефонної служби, агентської інформаційної системи реєстру громадянських свідоцтв, агентської інформаційної системи реєстру закордонних паспортів, агентської інформаційної системи реєстру дипломатичних та службових паспортів, агентської інформаційної системи реєстру громадян, реєстру даних про мито, кадастру нерухомості, базового реєстру громадян, базового реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та органів публічної влади, базового реєстру територіальної ідентифікації, адресу та нерухомості, базового реєстру справ органів публічної влади та деяких прав та обов'язків, інформаційної системи територіальної ідентифікації, реєстру дорожніх транспортних засобів центрального реєстру дорожніх транспортних засобів, реєстру історичних та спортивних автомобілів, реєстру водіїв та центрального реєстру водіїв у спосіб, що уможливлює дистанційний та безперервний доступ. У випадку агентської інформаційної системи реєстру громадянських свідоцтв та агентської інформаційної системи реєстру закордонних паспортів інформацію можна надати тільки у спосіб,

який уможливлює безперервний доступ. У випадку бази даних учасників загальнодоступної телефонної служби інформація має надаватися у формі та в обсязі, встановленому іншим правовим приписом.

(3) Поліція може у випадках, встановлених законом, та в обсязі, необхідному для виконання конкретного завдання, вимагати від юридичної або фізичної особи, яка забезпечує публічну комунікаційну мережу або надає загальнодоступні послуги електронних комунікацій, надання експлуатаційних та локалізаційних даних у спосіб, що уможливлює дистанційний та неперервний доступ, якщо іншим правовим приписом не встановлено інше. Ці особи зобов'язані задовольнити вимогу без зайвого зволікання, у формі та в обсязі, встановлених іншим правовим приписом.

(4) Поліція вимагає надання інформації, про яке йдеться в абзацах 1 - 3, тільки у спосіб, який дасть поліції можливість зберігати ідентифікаційні дані про підрозділ поліції або про поліцейського, який вимагав надання інформації, та про мету, з якою вимагалося надання інформації, не менш ніж протягом 5 років. Щодо фактів, про які йдеться в першому реченні, держатель реєстру або обробник повинні зберігати таємницю.

(5) З метою забезпечення охорони особи, щодо якої можна обґрунтовано припускати, що її життя або здоров'я можуть бути під загрозою, з метою пошуку розшукуваної або зниклої особи, або з метою запобігання розкриттю діяльності поліції, поліція або міністерство можуть вимагати від обробника або держателя реєстру, який ведеться на підставі інших правових приписів, повідомляти поліцію про кожне виданя особистих даних.

§ 67. Одержання інформації у зв'язку з розкриттям та розслідуванням проступків

(1) Поліція у зв'язку з розкриттям та розслідуванням проступку уповноважена вимагати:

a) виписки з даних Карного реєстру у випадках, у яких попереднє карне переслідування могло би вести до кваліфікації вчинку як карного діяння;

b) проведення попереднього обстеження при підозрі на перебування під впливом алкоголю або іншої речовини, що викликає звикання, за допомогою дихального тесту або забором слини або поту;

c) професійне лікарське обстеження для виявлення алкоголю або іншої речовини, що викликає звикання, включно із забором крові, сечі, слини або поту, і лише у тому випадку, що особу не можна заздалегідь викликати для проведення відповідних операцій з огляду на її стан здоров'я, або

d) видання іншого професійного висновку.

(2) Поліцейський надалі уповноважений проводити огляд місця проступку, огляд речей, що мають відношення до вчиненого проступку, та у зв'язку з цим виявляти та фіксувати сліди.

(3) Особа зобов'язана надати можливість провести щодо себе операції, зазначені в пункті b) або c) абзацу 1, якщо це не пов'язано з небезпекою для її здоров'я.

(4) Забір крові має бути проведено, якщо цього вимагає особа, підозрювана у вчиненні проступку.

§ 68. Розшуки осіб та речей

(1) Поліція здійснює як складову виконання своїх завдань розшуки осіб та речей з метою виявити, де знаходяться ці особи або речі, або ідентифікувати осіб, трупи, частини людського тіла або кістякової знахідки невідомої особистості.

(2) Поліція може вимагати для потреб розпочатого розшуку конкретної розшукуваної або зниклої особи та з метою встановлення особи, особистість якої невідома, або знайденого трупа надання експлуатаційних та локалізаційних даних від юридичної або фізичної особи, яка забезпечує публічну комунікаційну мережу або надає загальнодоступні послуги електронних комунікацій, у спосіб, що уможливлює дистанційний та неперервний доступ, якщо іншим правовим приписом не встановлено інакше. Інформація надається у формі та в обсязі, встановлених іншим правовим приписом.

(3) Поліція може для потреб розпочатого розшуку конкретної розшукуваної або зниклої особи вимагати від:

a) банку – передання даних про час і місце використання електронного платіжного засобу розшукуваної або зниклої особи;

b) закладу медичного страхування або медичного закладу – надання інформації про час і місце надання медичних послуг цій особі.

(4) Інформація, одержана згідно з абзацами 2 та 3, може бути використана тільки для потреб встановлення часу та місця перебування особи.

(5) Поліція може з метою встановлення особистості невідомого трупа вимагати надання даних з медичної документації.

Одержання відомостей про карне діяння

§ 69. (1) Поліцейський перед початком операцій у карному провадженні з власної ініціативи або на підставі спонукання іншої особи або органу з метою одержання відомостей про карне діяння розшукує, розкриває, та, у разі потреби, також документує факти, які свідчать про те, що було вчинене карне діяння. У рамках дій, про які йде мова в першому реченні, він повинен запобігати карним діянням.

(2) Поліцейський під час виконання дій, про які йде мова в абзаці 1, чинить згідно з цим законом, з використанням зазначених у ньому повноважень та засобів.

§ 70. (1) Під середовищем інтересу для потреб цього Закону розуміють середовище, в якому можна обґрунтовано припускати одержання відомостей, що мають значення для припинення, розкриття та документування карних діянь, для викриття осіб, якій їх вчинили, та для запобігання цим карним діянням.

(2) Одержанням відомостей із середовища інтересу є діяльність поліцейського, який, не розкриваючи істинної мети своєї діяльності, активно розшукує, документує та оцінює відомості про середовище інтересу та осіб, які в ньому обертаються. У рамках цієї діяльності поліцейський уповноважений використовувати допоміжні оперативно-розшукові засоби.

§ 71. Підрозділ поліції, завданням якого є боротьба з тероризмом, може з метою запобігання та викриття конкретних загроз у галузі тероризму в необхідному обсязі вимагати від:

a) юридичної або фізичної особи, яка забезпечує публічну комунікаційну мережу або надає загальнодоступні послуги електронних комунікацій, – надання експлуатаційних та локалізаційних даних у спосіб, що уможливлює дистанційний та неперервний доступ, якщо іншим правовим приписом не встановлено інше. Інформація надається у формі та обсязі, встановлених іншим правовим приписом;

b) банку – передання даних про час і місце використання електронного платіжного засобу;

c) закладу медичного страхування або медичного закладу – надання інформації про час і місце надання медичних послуг.

§ 71a. Спеціалізований підрозділ поліції, визначений президентом поліції, може для потреб карного провадження або для потреб початку карного провадження вимагати від стягувача податку інформацію, одержану при стягуванні податку, якщо це необхідно для виконання конкретного завдання у галузі боротьби з корупцією, тероризмом, організованою злочинністю, податковою, фінансовою та серйозною економічною злочинністю та легалізацією доходів від карної діяльності. Надання інформації згідно з цим положенням не є порушенням обов'язку зберігання таємниці згідно з податковим законом.

§ 72. Допоміжні оперативно-розшукові засоби

Поліцейський при запобіганні карним діянням, при одержанні відомостей про карне діяння, у зв'язку з карним провадженням та у зв'язку з забезпеченням короткострокової охорони особи уповноважений застосовувати допоміжні оперативно-розшукові засоби, якими є:

a) інформатор;
b) маскувальні засоби;
c) забезпечуюча техніка;
d) спеціальні фінансові засоби.

§ 73. Інформатор

(1) Під інформатором розуміють фізичну особу, яка надає поліції інформацію та послуги у такий спосіб, щоб її співпраця з поліцією не була викрита.

(2) Інформаторові за його діяльність може бути надано фінансову або матеріальну винагороду.

§ 74. Маскувальні засоби

Під маскувальним засобом розуміють річ, у тому числі маскувальний документ, приміщення або діяльність, що служить для приховування істинної особистості особи, для унеможливлення розкриття її діяльності або для приховування діяльності поліції.

§ 75. Маскувальний документ

(1) Під маскувальним документом для потреб цього Закону розуміють офіційний папір або інший документ, який служить для приховування істинної особистості особи, для унеможливлення розкриття діяльності, маскувального засобу або забезпечуючої техніки, для приховування поліцейської діяльності або для інших подібних потреб.

(2) Маскувальним документом не може бути посвідчення депутата або сенатора, члена уряду, управляючого Чеського національного банку, члена Верховного контрольної служби, інспектора Служби захисту особистих даних та судді Конституційного суду, службове посвідчення судді та державного представника та посвідчення живої або померлої особи.

(3) Якщо це необхідно з огляду на серйозність маскувального документа, поліція або міністерство можуть необхідною мірою забезпечити в інформаційних системах, які ведуться згідно з іншими правовими приписами, внесення, зміну або усунення потрібних даних та в обґрунтованих випадках блокування цих даних. Ці дані ніяк особливо не позначаються та ведуться разом з іншими особистими даними, якщо поліція або міністерство не вирішить інакше. Органи публічної влади на вимогу поліції або міністерства повинні видати маскувальний документ та здійснити необхідні заходи у зв'язку з його забезпеченням, використанням та закінченням використання. При цьому вони повинні діяти таким чином, щоб уникнути викриття діяльності поліції або міністерства.

(4) Маскувальний документ забезпечує або видає поліція або міністерство за згодою міністра. Міністерство веде реєстр маскувальних документів.

§ 76. Забезпечуюча техніка

Під забезпечуючою технікою розуміють технічні засоби, пристрої та їх сукупності, що застосовуються з метою запобігання або усунення загрози для публічного порядку та безпеки.

§ 77. Спеціальні фінансові засоби

(1) Під спеціальними фінансовими засобами розуміють виділені фінансові засоби, які використовуються для покриття деяких видатків у зв'язку з одержанням відомостей про карне діяння, використанням допоміжних оперативно-розшукових засобів, використанням оперативно-розшукових засобів згідно з карним провадженням та у зв'язку з забезпеченням короткострокової охорони особи. На розпорядження спеціальними фінансовими засобами не поширюються правові приписи, які регулюють розпорядження грошовими коштами держави.

(2) Поліцейський, який розпоряджається спеціальними фінансовими засобами, повинен розпоряджатися ними економно та згідно з метою, на яку їх було надано.

§ 78. Передання інформації

(1) Поліція передає інформаційним службам Чеської Республіки, Військовій поліції, міністерству, В'язничній службі Чеської Республіки, Митній службі Чеської Республіки та іншим органам публічної влади інформацію, включно з інформацією, що обробляється у поліцейських реєстрах, зібрану нею при виконанні своїх завдань, якщо це необхідно для виконання завдань у рамках їх діяльності.

(2) Поліція не повинна передавати інформацію, якщо це поставило під загрозу виконання завдань поліції.

Особливі положення про обробку особистих даних поліцією

§ 79. (1) Поліція може обробляти особисті дані, у тому числі делікатні дані, без згоди особи, якої ці дані стосуються (далі – «суб'єкт даних»), якщо це необхідно для виконання її завдань.

(2) Накопичувати дані про расове походження, релігійні або політичні переконання, про належність до незаборонених законом угруповань або сексуальну поведінку можна тільки в тому разі, якщо це необхідно для потреб розкриття конкретного карного діяння або адміністративного делікту.

§ 80. Передання особистих даних або надання до них доступу

(1) Поліція передає особисті дані або надає до них доступ, якщо:

a) так встановлено цим Законом або іншим правовим приписом, міжнародним договором або приписом Європейського Союзу, що має пряме застосування;

b) якщо передання особистих даних або надання до них доступу є необхідним для відвернення серйозної загрози для безпеки осіб або публічного порядку, або

c) якщо це в інтересах особи, якої ці особисті дані стосуються, та якщо ця особа дала на їх передачу або надання до них доступу свою згоду або якщо її згоду можна обґрунтовано припускати на підставі обставин.

(2) У випадку, про який йде мова в пункті a) абзацу 1, особисті дані можна передати отримувачеві без вимоги, якщо іншим правовим приписом, міжнародним договором або приписом Європейського Союзу, що має пряме застосування, не встановлено інакше. У випадку, про який іде мова в пункті b) абзацу 1, особисті дані можна передати отримувачеві і без вимоги. У випадку, про який іде мова в пункті c) абзацу 1, особисті дані можна передати отримувачеві тільки на підставі письмової вимоги, яка повинна містити мету, для якої особисті дані мають бути передані.

(3) Якщо це можливо, до особистих даних, які передаються, додається інформація про рішення органів, які діють у карному провадженні, які набрали законної сили, якщо вони стосуються цих даних.

(4) Неправдиві або неточні особисті дані не можна передавати. Неперевірені особисті дані під час передавання позначаються та зазначається ступінь їх надійності. Якщо мало місце передання неправдивих або неточних особистих даних, поліція без зайвого зволікання повідомляє про це отримувача цих даних.

(5) Отримувач особистих даних уповноважений обробляти особисті дані для іншої мети, ніж та, для якої їх було передано або надано до них доступ, за умови, що поліція погоджується на таку обробку.

(6) Поліція може і без вимоги передати особисті дані за кордон або надати до них доступ:

a) при використанні інформаційної системи, утвореної державами, які зв'язані міжнародними договорами про скасування контролю на спільних кордонах та пов'язаними з ними приписами Європейського Союзу (далі – «Шенгенська інформаційна система»), в обсязі та з метою, що встановлені цими міжнародними договорами та приписами Європейського Союзу, або

b) при запобіганні карному діянню, перевірці фактів, які свідчать про те, що було вчинено карне діяння, розкритті та розслідуванні карних діянь або при забезпеченні публічного порядку та безпеки:

1. міжнародній організації «Interpol»;
2. Європейському поліцейському бюро;
3. закордонному формуванню охорони правопорядку, або
4. компетентному органу або інституції держави-члена Європейського Союзу в обсязі та з метою, що встановлені міжнародним договором або приписами Європейського Союзу про поліцейську співпрацю.

(7) Поліція може при переданні особистих даних або наданні до них доступу іншій

державі або міжнародній організації встановлювати умови, що випливають із цього або іншого закону, які стосуються обробки особистих даних, які були передані або до яких було надано доступ.

(8) Поліція надалі може:

a) висловити згоду, щоб за посередництвом іншої держави або міжнародної організації особисті дані, які поліція цій державі або міжнародній організації передала, були передані третій державі або міжнародній організації. Таку згоду може бути надано й одразу ж;

b) вимагати від іншої держави або міжнародної організації інформацію про обробку переданих особистих даних.

(9) Для передання особистих даних за кордон згідно з цим Законом не вимагається дозвіл Служби захисту особистих даних (далі – «служба») згідно з іншим правовим приписом.

§ 80a. Обробка особистих даних, що передаються у рамках Європейського Союзу

(1) Поліція згідно з відповідним приписом Європейського Союзу про поліцейську співпрацю обробляє при виконанні своїх завдань особисті дані, які передаються або доступ до яких надається:

a) державою-членом Європейського Союзу або державою, яка міжнародним договором приєдналася до шенгенських приписів (далі – «приєднана держава») або доступ до яких надано, або які передаються у державу-член Європейського Союзу або приєднану державу, або

b) органом, утвореним на підставі Договору про Європейський Союз або Договору про функціонування Європейського Союзу (далі – «європейський орган») або інформаційною системою, утвореною на підставі Договору про Європейський Союз або Договору про функціонування Європейського Союзу (далі – «європейська інформаційна система») або доступ до яких надано, або які передаються європейському органу, або європейській інформаційній системі, в обсязі та за умов, встановлених законом.

(2) Поліція при обробці особистих даних, доступ до яких було надано або які було передано, про яке йде мова в абзаці 1, дотримується умов, встановлених передавальним органом на підставі відповідного припису Європейського Союзу про поліцейську співпрацю.

(3) Якщо для утримання умови, встановленої відповідним приписом Європейського Союзу про поліцейську співпрацю, потрібна згода або висловлення держави-члена Європейського Союзу, приєднаної держави або європейського органу, поліція встановлює цій державі-члену Європейського Союзу, приєднаній державі або європейському органу належний строк, у який має бути надіслано згоду або висловлення, із застереженням, що якщо у встановлений строк висловлення не буде надіслано, вважатиметься, що на дальші дії, які передбачаються, надано згоду.

§ 81. Оприлюднення особистих даних

Поліція може оприлюднювати особисті дані:

a) в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції у зв'язку з:

1. забезпеченням безпеки Чеської Республіки;

2. розшуком осіб, або

3. запобіганням та викриттям карної діяльності, або

b) для потреб запобігання та усунення серйозних загроз для публічної порядку та безпеки.

§ 82. Перевірка потреби в подальшій обробці особистих даних

(1) Поліція не рідше ніж раз на 3 роки повинна перевіряти, чи особисті дані, які обробляються для потреб, про які йдеться в § 85, є далі потрібними для виконання її завдань у цій галузі.

(2) Органи, як діють у карному провадженні, Міністерство юстиції, Конституційний суд та Канцелярія Президента Республіки у рамках своєї компетенції поточно інформують поліцію про мету перевірки, про яку йде мова в абзаці 1, про свої рішення, що

набрали законної сили, таємницю карного переслідування, виконання покарання або про рішення Президента Республіки, які стосуються карного провадження, покарання або наданої амністії чи помилування.

§ 83. Інформування про особисті дані та виправлення неправдивих або неточних особистих даних

(1) Поліцейська президія на письмовий запит має безоплатно надати запитувачеві особисті дані, що стосуються його особи, у строк протягом 60 днів від одержання запиту. У особистих даних, доступ до яких було надано або які було передано згідно з абзацом 1 § 80a, вона також має зазначити, чи їх було передано або надано до них доступ іншому отримувачеві та характер такого отримувача.

(2) Поліцейська президія на письмовий запит особи повинна невідкладно після одержання запиту безоплатно здійснити:

a) виправлення, ліквідацію, блокування або доповнення неправдивих або неточних особистих даних, які стосуються особи запитувача або надати отримувачеві пояснення. У разі якщо виправлення, ліквідація, блокування або доповнення особистих даних могли б загрожувати виконанню завдань, про які йде мова в § 85, поліція може замість цих операцій долучити до сукупності повідомлення з виправленням;

b) позначення даних, що стосуються особи запитувача, якщо запитувач підтримує їх точність і неможливо пересвідчитися, чи вони є точними, чи ні. Таке позначення має бути усунуто тільки на згоду запитувача або на підставі рішення компетентного суду або офіційного органу.

(3) Новий запит у тій самій справі може бути подано не раніше, ніж через 6 місяців від подання попереднього запиту.

(4) Поліція не задовольняє запити, про які йде мова в абзацах 1 та 2, або задовольняє тільки частково, у разі якщо повідомлення призвело б до загрози для:

a) виконання завдань, про які йде мова в § 85;

b) таємної інформації, або

c) законних інтересів третьої особи.

(5) Про розгляд запиту поліція письмово повідомляє запитувача. Повідомлення про розгляд запиту містить обґрунтування, за винятком випадків, коли запит виконується у повному обсязі. У разі якщо задоволення запиту або повідомлення про незадоволення запиту призвело б до загрози виконанню завдання, про яке йде мова в § 85, поліція письмово повідомляє запитувача про те, що обробляє жодних особистих даних, які стосуються його особи. Повідомлення про розгляд запиту має містити застереження про те, що запитувач має право звернутися до бюро.

6) У провадженні при розгляді запиту не застосовуються положення адміністративного провадження.

§ 84. Обробка даних у Шенгенській інформаційній системі

(1) Поліція згідно із зобов'язаннями Чеської Республіки, які випливають з міжнародних договорів про усунення контролю на спільних кордонах та пов'язаних з ними приписів Європейського Союзу, здійснює обробку інформації, у тому числі особистих даних, у Шенгенській інформаційній системі.

(2) Поліцейська президія експлуатує національну складову Шенгенської інформаційної системи та виконує завдання центрального органу, що відповідає за національну складову Шенгенської інформаційної системи, та завдання органу, який забезпечує обмін доповнюючої інформації до записів у Шенгенській інформаційній системі.

(3) Поліцейська президія на підставі заяви суду, прокурора, митного органу або інформаційної служби, поданої згідно із зобов'язаннями Чеської Республіки, що виникли на підставі міжнародних договорів про усунення контролю на спільних кордонах та пов'язаних із ними приписів Європейського Союзу, має провести операцію у Шенгенській інформаційній системі. Операцію має бути здійснено без зайвого зволікання та в обсязі, що випливає із цієї заяви. В обґрунтованому випадку вона має так вчинити після попереднього узгодження з органом, який планує відповідну операцію.

§ 85. Обробка особистих даних при запобіганні, розшуку, розкритті карного діяння та переслідування карних діянь і забезпечення безпеки Чеської Республіки, публічного порядку та внутрішньої безпеки

(1) Поліція може при виконанні своїх завдань:

a) опрацьовувати неточні або неперевірені особисті дані. Якщо це можливо, поліція має позначити такі особисті дані;

b) обробляти особисті дані з іншою метою, ніж та, для якої їх було зібрано;

c) збирати особисті дані відкрито і у таємний спосіб або під виглядом іншої мети або іншої діяльності;

d) об'єднувати особисті дані, які були одержані для різних цілей,

з метою запобігання, розшуку, розкриття карного діяння та переслідування карних діянь, забезпечення внутрішнього порядку та безпеки, у тому числі розшуку осіб та речей та забезпечення безпеки Чеської Республіки.

(2) Поліція обробляє особисті дані, про які йде мова в абзаці 1, окремо від особистих даних, що обробляються при виконанні інших завдань поліції.

§ 86. При обробці особистих даних, про які йде мова в § 85, поліція:

a) встановлює мету, для якої особисті дані мають оброблятися;

b) невідкладно повідомляє службу про створення кожного реєстру, який містить ці особисті дані. Складовими цього повідомлення є назва підрозділу, який відповідає за обробку особистих даних, мета реєстру, категорія суб'єктів даних та особистих даних, які стосуються цих суб'єктів, та опис запобіжних заходів, вжитих для забезпечення необхідного захисту особистих даних.

§ 87. (1) Поліція зберігає особисті дані для потреб, про які йде мова в § 85, протягом часу, необхідного для мети їх обробки. Зі зникненням цієї мети вона має ліквідувати особисті дані.

(2) Поліція не повинна ліквідувати особисті дані:

a) якщо вони й далі використовуються при виконання завдання згідно з цим Законом або якщо йдеться про особисті дані, які є складовою документального матеріалу, без огляду на те, чи вони оброблені в паперовій, чи автоматизованій формі, або

b) якщо йдеться про обробку особистих даних зниклої або розшукуваної особи, за умов, що:

1. особа була зникла або розшукувана неодноразово;

2. є підстави припускати, що вона знову буде зниклою або розшукуваною, або

3. її особисті дані обробляються при виконанні завдань поліції у зв'язку з кримінальним діянням.

(3) Поліція не повинна ліквідувати особисті дані, якщо є підстави припускати, що така ліквідація завдала би шкоди правовим інтересам суб'єкта даних. У цьому випадку особисті дані блокуються та можуть бути використані тільки для потреби, яка унеможливила їх ліквідацію.

§ 88. При обробці особистих даних для потреб, про які йде мова в § 85, без відома суб'єкта даних у момент, коли виконання завдань поліції у зв'язку з цими потребами вже не може опинитися під загрозою, поліція повідомляє цього суб'єкта, що вона для своїх потреб опрацьовує його особисті дані. Вона звільняється від цього повідомлення, якщо:

a) ці дані ліквідовані без зайвого зволікання після зникнення зазначеної загрози, або

b) повідомлення цих даних було би пов'язане з непомірними труднощами.

Глава XI. Міжнародна співпраця

§ 89. Поліція при виконанні своїх завдань співпрацює з міжнародною організацією «Interpol», Європейською поліцейською службою, компетентними органами та установами Європейського Союзу та його держав-членів та з іншими міжнародними організаціями, закордонними формуваннями охорони правопорядку та іншими компетентними закордонними суб'єктами.

§ 90. (1) У рамках поліції центральним органом для міжнародної поліцейської співпраці є поліцейська президія.

(2) Поліцейська президія є компетентною для:

a) виконання завдань, довірених Національній організації Договором, що базується на статті K.3 Договору про Європейський Союз, про створення Європейської поліцейської служби (Договір про Європол) та приписами Європейського Союзу, які пов'язані з нею та посилаються на неї;

b) приймання заяв про реалізацію права на доступ до даних, які зберігаються в Європейській поліцейській службі, та заяв про вивчення цих даних.

§ 91. Поліція може на вимогу закордонного формування охорони правопорядку використати:

a) допоміжні оперативно-розшукові засоби відповідно до цього Закону, або

b) оперативно-розшукові засоби згідно з іншим правовим приписом.

§ 92. (1) Службовець закордонного формування охорони правопорядку може за умов, в обсязі та у спосіб, що встановлені міжнародним договором, реалізувати на території Чеської Республіки права та обов'язки поліцейського згідно з цим Законом.

(2) За згодою президента поліції та компетентного органу іноземної держави в обсязі та за умов, встановлених цим Законом або іншим правовим приписом, службовця закордонного формування охорони правопорядку може бути використано:

a) як агента;

b) для виконання симульованого переведення;

c) для супроводу осіб та речей;

d) для використання забезпечуючої техніки;

e) для проведення втручання проти осіб, які вчинили серйозні карні діяння;

f) для забезпечення публічного порядку та безпеки при вирішенні надзвичайних ситуацій у сфері безпеки, або

g) для забезпечення безпеки охоронюваних приміщень та об'єктів або осіб, охоронюваних згідно з цим Законом.

(3) Якщо це потрібно для забезпечення публічного порядку та безпеки або запобігання карним діянням, за згодою президента поліції та за згодою компетентного органу держави-члена Європейського Союзу для виконання цих завдань в обсязі та за умов, встановлених цим Законом або іншим правовим приписом та приписами Європейського Союзу про поліцейську співпрацю, можна використати службовця закордонного формування охорони правопорядку держави-члена Європейського Союзу.

(4) Якщо це потрібно для забезпечення безпеки авіаційного, залізничного, водного або автомобільного транспорту, за згодою президента поліції та за згодою компетентного органу іноземної держави в обсязі та за умов, встановлених цим Законом або іншим правовим приписом, можна використати службовця закордонного формування охорони правопорядку.

(5) Під час проведення операцій, про які йде мова в абзаці 2, службовець, встановлений президентом поліції, керує діяльністю службовця закордонного формування охорони правопорядку та відповідає за його діяльність.

(6) Для потреб покриття шкоди, що виникла у зв'язку з проведенням операцій, про які йде мова в абзацах 2 - 4, службовець закордонного формування охорони правопорядку вважається поліцейським.

§ 93. Поліцейський уповноважений діяти на території іншої держави:

a) за умов, в обсязі та у спосіб, що встановлені міжнародним договором;

b) у рамках миротворчої або іншої операції, в якій Чеська Республіка бере участь на підставі рішення міжнародної організації, членом якої є Чеська Республіка або з якою має укладені відповідні міжнародні договори, або на підставі рішення компетентного органу або установи Європейського Союзу, або

c) якщо його відряджено для виконання завдань поліції на підставі рішення міністра за згодою компетентного органу іноземної держави або на вимогу компетентного органу іноземної держави.

§ 94. Поліція може надавати суб'єктам, зазначеним у § 89, таємну інформацію і без згоди Національної служби безпеки. Надання таємної інформації не відбувається за посередництвом Центрального реєстру таємної інформації згідно з іншим правовим приписом.

Глава XII. Відшкодування шкоди та відшкодування за надання матеріальної допомоги

§ 95. (1) Держава відповідає за шкоду, завдану поліцією у зв'язку з виконанням завдань. Це положення не застосовується, якщо йдеться про шкоду, завдану особі, яка своєю протиправною поведінкою викликала правомірне та відповідне втручання.

(2) У випадках, якщо гарантована взаємність, держава повинна відшкодувати іноземній державі шкоду, завдану на її території поліцейським, відрядженим для виконання завдань за кордон. Держава повинна відшкодувати державі-члену, приєднаній державі або європейському органу шкоду також у випадку, якщо така держава або орган надала відшкодування шкоди, завданої тим, що поліція передала неточні особисті дані або передала особисті дані всупереч закону, причому можлива помилка буде виявлена отримувачем особистих даних при їх використанні. Іншій державі, ніж держава-член або приєднана держава, держава повинна відшкодувати шкоду відповідно до другого речення лише в тому випадку, якщо гарантована взаємність.

(3) Держава відповідає за шкоду:

a) особі, яка надала допомогу поліції або поліцейському на його прохання або з його відома. Держава може бути звільнена від цієї відповідальності лише в тому випадку, якщо особа сама собі навмисно завдала цю шкоду;

b) яку особа завдала у зв'язку з допомогою, наданою поліції або поліцейському.

(4) Якщо особі, про яку йде мова в пункті a) абзацу 3, було завдано шкоду здоров'ю або смерть, обсяг та розмір відшкодування шкоди має бути встановлено згідно з положеннями Цивільного кодексу про відповідальність за шкоду для здоров'я в деяких особливих випадках. У випадках, які заслуговують на особливу увагу, крім відшкодування відповідно до Цивільного кодексу може бути надано одноразове надзвичайне відшкодування.

(5) Держава відповідає за пошкодження речей, якого зазнала особа, про яку йде мова в пункті a) абзацу 3, у зв'язку з наданням цієї допомоги. При цьому відшкодовується дійсна шкода, причому поверненням до попереднього стану. Якщо це неможливо або недоцільно, відшкодовування відбувається в грошах. Цій особі можливе надання і відшкодування витрат, пов'язаних зі здобуттям нової речі взамін пошкодженої.

(6) Відшкодування шкоди здійснює міністерство.

§ 96. (1) За надання матеріальної допомоги особі належиться грошове відшкодування.

(2) При встановленні відшкодування за надання матеріальної допомоги виходять з відшкодування, яке зазвичай вимагається за використання такої самої або подібної речі в період її надання.

(3) Грошове відшкодування здійснює міністерство.

Глава XIII. Контроль поліції

§ 97. (1) Кожен може звернути увагу:

a) на недоліки в діяльності поліцейського підрозділу, поліцейського або працівника поліції, або

b) на той факт, що поліцейський або працівник поліції допустився вчинку, який містить ознаки карного діяння, адміністративного делікту або дисциплінарного проступку.

(2) Поліцейський або підрозділ поліції повинні прийняти зауваження. Поліція у строк до 30 днів від дня прийняття зауваження повинна повідомити того, хто його подав, про вжиті заходи, якщо особа просить про таке повідомлення. Це положення не

поширюється на повідомлення про протиправну дію згідно з карним провадженням.

§ 98. Контроль за використанням засобів з підслуховування та запису телекомунікаційного трафіку, стеження за особами та речами та унеможливленням експлуатації електронних комунікацій

(1) Контроль за використанням засобів підслуховування та запису телекомунікаційного трафіку, стеження за особами та речами згідно з іншим правовим приписом та унеможливленням експлуатації електронних комунікацій виконує Палата представників[4], яка з цією метою створює контрольний орган. Контрольний орган складається з депутатів, призначених Палатою представників.

(2) Контроль, про який іде мова в абзаці 1, здійснює контрольний орган у відповідних підрозділах поліції після попереднього повідомлення міністра. Міністр не рідше ніж двічі на рік подає контрольному органу звіт про використання засобів, про які йде мова в абзаці 1, а крім того, на вимогу цього органу – інформацію про використання цих засобів. Це положення не обмежує право контрольного органу вимагати інформацію та участь у діях контрольного органу від інших осіб.

(3) Міністр один раз на рік представляє урядові, компетентному комітету Палати представників та контрольному органу, про який йде мова в абзаці 1, аналіз використання операцій, про які йде мова в абзаці 1.

Глава XIV. Охорона назви «Поліція» та нагородження подарунками і медалями

§ 99. Охорона назви «Поліція»

(1) Якщо іншим правовим приписом не встановлено інше, слово «поліція» або похідне від нього слово не може бути використано:

a) у комерційній фірмі;

b) у назві юридичної особи, або

c) у назві органів або організаційних складових юридичних осіб та інших організацій.

(2) Виняток із заборони, встановленої в абзаці 1, може надати президент поліції. Поліцейський президент не має надати такого винятку, у разі якщо використання слова «поліція» або похідного від нього слова поставило б під загрозу добре ім'я поліції або могло б створювати враження про пов'язаність особи або організації з поліцією.

§ 100. Нагородження подарунками та медалями

(1) Фізична або юридична особа, яка надала допомогу поліції або поліцейському, зокрема при:

a) розкритті серйозного карного діяння;

b) викритті або затриманні особи, яка вчинила серйозне карне діяння;

c) затриманні небезпечного злочинця;

d) втручанні, спрямованому на охорону безпеки осіб та майна, або

e) охороні життя, здоров'я або майна,

може бути нагороджена подарунком або медаллю.

(2) Подарунком може бути рухома річ або грошова сума.

(3) Подарунком нагороджує міністр, президент поліції, керівник крайового управління або керівник підрозділу поліції. Медаллю нагороджує президент поліції або міністр.

Глава XV. Адміністративні делікти

§ 101. (1) Фізична особа допуститься проступку тим, що:

a) умисно у загальнодоступному місці незаконно застосує на колісному транспортному засобі, плавзасобі або повітряному судні особливу кольорову схему та позначення, які використовуються на службових колісних транспортних засобах, плавзасобах та повітряних суднах поліції або особливу кольорову схему та позначення візуально до них наближені;

b) проникне хитрістю, недозволеним подоланням замка або подоланням іншої запобіжної перешкоди з застосуванням сили в закритий об'єкт або закрите приміщення, де розташовується поліція, або в об'єкт або при-

[4] Назва Нижньої палати Парламенту. В оригіналі – «Poslanecká sněmovna» (прим. редактора).

міщення, охоронювані поліцією відповідно до § 48, або

c) порушить обов'язок зберігати таємницю, про який іде мова в § 115.

(2) Юридична особа або фізична особа-підприємець допуститься адміністративного делікту тим, що:

a) всупереч абзацу 1 та 2 § 99 використає слово «поліція» або похідне від нього слово у своїй назві або комерційній фірмі, або

b) у загальнодоступному місці незаконно застосує на колісному транспортному засобі, плавзасобі або повітряному судні особливу кольорову схему та позначення, які використовуються на службових колісних транспортних засобах, плавзасобах та повітряних суднах поліції або особливу кольорову схему та позначення візуально до них наближені.

(3) За проступок, про який іде мова в абзаці 1, може бути призначено штраф у розмірі до 5 000 чеських крон. За адміністративний делікт, про який іде мова в пункті a) абзацу 2, призначається штраф у розмірі до 20 000 чеських крон, а за адміністративний делікт, про який іде мова в пункті b) абзацу 2 – штраф у розмірі до 50 000 чеських крон.

§ 102. (1) При визначенні розміру штрафу юридичній особі має бути взято до уваги тяжкість адміністративного делікту, зокрема спосіб його вчинення та його наслідки, а також обставини, за яких його було вчинено.

(2) Відповідальність за адміністративний делікт задавнюється, якщо адміністративний орган не розпочав провадження щодо нього протягом 1 року починаючи від дня, коли про нього довідався, але не пізніше ніж протягом 3 років починаючи від дня його вчинення.

(3) Адміністративні делікти згідно з цим Законом у першій інстанції розглядає управління громади з розширеною компетенцією.

(4) На відповідальність за діяння, що мало місце при веденні підприємницької діяльності фізичною особою або у прямому зв'язку з нею, поширюються положення цього Закону про відповідальність та переслідування юридичної особи.

(5) Штраф підлягає сплаті протягом 30 днів починаючи з дня, коли рішення про його накладення набрало законної сили.

(6) Штрафи приймає та стягує орган, який їх наклав. Дохід від штрафів є доходом громади.

Частина друга

§§ 103-107

(*вилучені*)

Частина третя. Загальні та перехідні положення

Загальні положення

§ 108. (1) Поліцейський несе службу у службовій уніформі або в цивільному одязі залежно від значення конкретної дії та потреби ефективного виконання завдань поліції.

(2) Носити службову уніформу поліції має право тільки поліцейський. Колишній поліцейський може на підставі згоди президента поліції носити службову уніформу зі знаком розрізнення при слушних нагодах.

(3) Особливу кольорову схему та позначення службових колісних транспортних засобів, плавзасобів та повітряних суден поліції та смуги з позначенням «Policie ČR», про які йде мова в абзаці 2 § 43, може використовувати тільки поліція.

(4) Міністерство встановлює шляхом оголошення:

a) види та зразки службових уніформ;

b) зразки службових посвідчень та посвідчень працівника поліції та значків поліції;

c) спосіб зовнішнього позначення поліції;

d) спосіб доведення належності;

e) зразки особливої кольорової схеми та позначень службових колісних транспортних засобів, плавзасобів та повітряних суден поліція та смуг з позначенням «Policie ČR», про які йде мова в абзаці 2 § 43;

f) умови надання згоди на носіння службової уніформи зі знаком розрізнення, зразок знаку розрізнення та слушної нагоди, про які йде мова в абзаці 2.

§ 109. Документація

(1) Службова нотатка має бути складена без зайвого зволікання та має містити зазначення часу, причини, ходу та обставин операції. Службова нотатка має зберігатися не менш ніж протягом 5 років. Строк зберігання, про який іде мова в другому реченні, поширюється і на інші записи, здійснені згідно з цим Законом.

(2) Поліцейський на вимогу особи повинен без зайвого зволікання виписати письмове підтвердження про проведену операцію. Він звільняється від цього обов'язку, якщо його неможливо виконати через обставини операції.

§ 110. Поліцейські уповноважені для виконання завдань поліції зберігати, носити та в інший спосіб використовувати зброю всіх категорій, встановлених іншим правовим приписом, та запобіжний матеріал згідно з іншим правовим приписом.

§ 111. Усюди, де в цьому Законі говориться про:

a) карні діяння – під цим розуміють і дії, які мають ознаки карного діяння, вчинені особою, яка не може нести карну відповідальність;

b) обшук особи – під цим розуміють обшук фізичної особи, що провадиться:

1. з використанням прямих фізичних контактів або прямого обстеження знайденого тіла цієї особи, у тому числі обшуку верхнього одягу особи та речей, які ця особа має при собі під час обшуку;

2. особою тієї самої статі;

c) розшукувану особу – під нею розуміють фізичну особу, на яку поширюється одна із законних підстав обмеження її особистої свободи, місце перебування якої невідоме та яку було поліцією оголошено в розшук,;

d) зниклу особу – під нею розуміють фізичну особу, щодо якої є підстави припускати, що її життя або здоров'я знаходиться під загрозою, місце перебування якої невідоме та яку було поліцією оголошено в розшук;

e) зброю – під нею розуміють будь-що, чим посягання на тіло можна зробити ефективнішим, якщо цим Законом не встановлено інакше.

§ 112. (1) Перевірку тілесних знаків та вимірювання тіла виконує поліцейський або працівник поліції тієї самої статі або професійно підготований медичний працівник.

(2) Забір біологічного зразка, який пов'язаний з втручанням у тілесну недоторканність, виконує на вимогу поліцейського тільки професійно підготовлений медичний працівник.

(3) Забір біологічних зразків виконується у спосіб, який не загрожуватиме здоров'ю особи.

§ 113. (1) Провести операцію має право поліцейський або працівник поліції у робочий час.

(2) Провести втручання має право тільки поліцейський.

§ 114. Кожен повинен без зайвого зволікання та безоплатно підкоритися заклику або розпорядження або виконати вимогу поліції або поліцейського. Це положення не застосовується, якщо цим Законом або іншим правовим приписом встановлено інше. У разі якщо мети заклику, розпорядження або вимога неможливо досягнути внаслідок опору особи, поліцейський уповноважений подолати цей опір.

§ 115. (1) Поліцейський або працівник поліції зобов'язані зберігати таємницю щодо фактів, з якими вони ознайомилися під час виконання завдань поліції, інспекції або у зв'язку з ними, та щодо яких інтереси забезпечення завдань поліції або інтереси інших осіб вимагають збереження їх у таємниці від небажаних осіб. Цей обов'язок зберігається також після закінчення службових або трудових відносин.

(2) Кожен, у кого підрозділ поліції або поліцейський просить надання допомоги, зобов'язаний, якщо його було про це належно поінформовано, зберігати в таємниці все, що

у зв'язку із запитаною або наданою допомогою довідався.

(3) Поліцейський або працівник поліції не може посилатися на обов'язок збереження таємниці перед поліцейським органом, державним представником, судом, іншим формуванням охорони правопорядку, у тому числі формуванням охорони правопорядку держави Європейського Союзу, контролюючими органами згідно з цим Законом та перед міністерством, якщо йдеться про відомості, потрібні для виконання їхніх компетенцій на підставі закону або міжнародної угоди.

(4) Звільнити осіб, зазначених в абзацах 1 та 2, від обов'язку збереження таємниці уповноважений міністр або уповноважена ним особа.

§ 116. Використання поліцейської авіаційної техніки

(1) Міністерство:

a) веде реєстр повітряних суден, що експлуатуються поліцією (далі – «поліцейські повітряні судна») в авіаційному реєстрі поліцейських повітряних суден, присвоює поліцейському повітряному судну реєстраційне позначення та видає свідоцтво про запис поліцейського повітряного судна в авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден;

b) приймає рішення про придатність до польотів, видає свідоцтво придатності до польотів та перевіряє придатність до польотів поліцейських повітряних суден;

c) контролює придатності до польотів;

d) зупиняє свідоцтво придатності до польотів до моменту усунення перешкоди в придатності до польотів;

e) приймає рішення про непридатність до польотів поліцейського повітряного судна та відкликає свідоцтво придатності до польотів, а також визнає дійсним свідоцтво придатності до польотів, видане іншою державою;

f) надає згоду на випробувальні польоти.

(2) Авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден є загальнодоступним, у нього записуються такі дані про поліцейське повітряне судно;

a) реєстраційне позначення;

b) тип та серійний номер поліцейського повітряного судна;

c) інші основні технічні характеристики, встановлені роз'яснювальним правовим приписом;

d) дата запису в авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден та виключення з нього.

(3) Встановлення причин авіаційних нещасних випадків з поліцейськими повітряними суднами здійснює окрема комісія, призначена міністром.

(4) У разі, якщо загрожує небезпека затримання та якщо не вистачає сил та засобів для надання повітряних суден для медичної рятувальної служби, поліція може брати участь у забезпеченні повітряних суден для медичної рятувальної служби.

(5) Міністерство встановлює розпорядженням необхідні реквізити заяви про запис повітряного судна в авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден, документи, які необхідно додати до заяви, технічні характеристики поліцейського повітряного судна, які записуються в авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден, та зразок свідоцтва про запис поліцейського повітряного судна в авіаційний реєстр поліцейських повітряних суден.

§ 117. Поліція експлуатує тренувальні, освітні, спортивні, відпочинкові та інші спеціалізовані установи.

Перехідні положення

§ 118 – 120

(...)

Частина четверта. Прикінцеві положення

§ 121

(...)

§ 122. Чинність

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2009 року, за винятком положень абзацу 2 § 8 та додатка до Закону, які набирають чинності з 1 січня 2012 року.

2. Положення абзацу 1 і 2 § 118 втрачають чинність після 31 грудня 2011 року.

Додаток. Назви та адреси крайових управлінь

1. Крайове управління поліції столичного міста Праги із місцезнаходженням в Празі.

2. Крайове управління поліції Середньочеського краю із місцезнаходженням в Празі.

3. Крайове управління поліції Південночеського краю із місцезнаходженням в Чеських Будейовицях.

4. Крайове управління поліції Пльзенського краю із місцезнаходженням в Пльзені.

5. Крайове управління поліції Карловарського краю із місцезнаходженням в Карлових Варах.

6. Крайове управління поліції Устецького краю із місцезнаходженням в Усті-над-Лабем.

7. Крайове управління поліції Ліберецького краю із місцезнаходженням в Ліберці.

8. Крайове управління поліції Краловеградського краю із місцезнаходженням в Градеці-Кралове.

9. Крайове управління поліції Пардубицького краю із місцезнаходженням в Пардубицях.

10. Крайове управління поліції краю Височина із місцезнаходженням в Їглаві.

11. Крайове управління поліції Південноморавського краю із місцезнаходженням в Брно.

12. Крайове управління поліції Оломоуцького краю із місцезнаходженням в Оломоуці.

13. Крайове управління поліції Злінського краю із місцезнаходженням у Зліні.

14. Крайове управління поліції Моравсько-сілезького краю із місцезнаходженням в Остраві.

Закон Республіки Словенія про поліцію від 1998 року[1]

I. Загальні положення

Стаття 1.

Поліція є органом у складі Міністерства внутрішніх справ (далі – міністерство), який виконує завдання, визначені в цьому та інших законах та підзаконних приписах.

Стаття 2.

Міністерство щодо поліції:

- визначає розвиткові, організаційні, кадрові та інші базові керівні принципи діяльності поліції;
- готує річні фінансові плани закупівель поліції, наглядає за їх виконанням та реалізує фінансову діяльність поліції;
- виконує завдання інвестиційної діяльності та капітального утримання нерухомого майна, що перебуває у користуванні поліції, а також реалізує проект закупівель;
- координує розробку, створення та утримання інформаційної та телекомунікаційної системи поліції, а також дбає про її сумісність із системами інших державних органів;
- керує виконанням завдань поліції та наглядає за їх виконанням, а також
- виконує інші завдання відповідно до закону.

Міністр, який відповідає за внутрішні справи (далі – міністр), повинен визначити спосіб та види реалізації повноважень міністерства щодо поліції.

Міністерство може виконувати всі або окремі завдання професійної допомоги керівнику органу у його складі при поводженні з кадровими, фінансовими, інформаційними та іншими ресурсами для органу у його складі без огляду на положення цього Закону.

Стаття 2a.

Міністр може затребувати звіти, відомості та інші документи у зв'язку з роботою поліції. Керівник поліції повинен регулярно та за особистим запитом доповідати міністру про роботу поліції та про всі важливі питання зі сфери роботи поліції.

Міністр дає вказівки та інструкції, необхідні для роботи поліції. Міністр може зобов'язати поліцію у межах своєї компетенції виконати певні завдання, а також вжити певних заходів та доповісти йому про це.

Повноваження міністра відповідно до попереднього абзацу не поширюються на поліцейські провадження, ведення яких на підставі закону, що регулює карне провадження, взяв на себе відповідний державний обвинувач[2]. Вважається, що державний обвинувач взяв на себе керування роботою поліції у докарному провадженні від моменту, коли його було повідомлено про карне діяння.

Стаття 2b.

Нагляд за поліцією здійснюють службовці міністерства, які мають поліцейські повноваження у сфері здійснення нагляду та у своїх правах та обов'язках прирівняні до поліцейських.

Стаття 2c.

Службовці міністерства, які здійснюють нагляд за поліцією, відповідно до чинного законодавства, мають поряд з поліцейськими повноваженнями для безперешкодного та ефективного здійснення окремого нагляду також такі повноваження:

---

[1] Переклад зі словенської мови здійснено Андрієм Поритком за рахунок коштів програми «Матра» Посольства Королівства Нідерландів (прим. редактора).

[2] Закон Республіки Словенія про Службу державного обвинувачення в кн.: Статус органів публічного обвинувачення: міжнародні стандарти, зарубіжне законодавство і пропозиції щодо реформування в Україні / За заг. редакцією О.А.Банчука. – К.: Атіка, 2012. – С. 387-483 (прим. редактора).

1. затребувати дані з реєстрів, які веде та утримує поліція;

2. затребувати для ознайомлення документи, акти, накази, протоколи, рішення та ухвали, які відповідно до своїх повноважень отримує, готує або видає поліція, та при потребі затребувати їх надання або надання їх копій;

3. провадити бесіди з працівниками поліції;

4. входити у будь-яке приміщення, яке поліція використовує у своїй роботі;

5. затребувати сертифікати, а також технічні та інші дані про технічні засоби, які перебувають у користуванні поліції, а також затребувати підтвердження підготування поліцейських до застосування технічних та інших засобів, які вони застосовують у своїй роботі;

6. бути присутніми при виконанні певних обов'язків поліції;

7. затребувати від поліції та працівників поліції передання інших даних та інформації в межах їхньої компетенції, які мають важливе значення для успішного здійснення нагляду.

На виконання певних обов'язків окремого нагляду за поліцією міністр може зобов'язати також окремих поліцейських, які працюють у поліції, або інших службовців міністерства.

Стаття 2č.

Якщо існує обґрунтований ризик, що виконання повноважень зі статті 2c цього Закону під час нагляду за виконанням положень статті 48a цього Закону та норм статей 149a, 149b, 150, 151, 155, 155a та 156 Закону про карне провадження унеможливило б або суттєво обтяжило виконання цих норм або загрожувало б життю та здоров'ю їх виконавців, поліція, до рішення міністра, може тимчасово зупинити надання документації, огляд приміщень та надання певних даних або відомостей.

З документацією, яка стосується виконання положень, про які йде мова в попередньому абзаці, та яка має ознаки конфіденційності, працівники міністерства, які виконують нагляд за поліцією, мають право ознайомлюватися виключно у присутності відповідальної особи, яка встановила ступінь таємності документа, або уповноваженої нею особи.

II. Завдання та організація поліції

Стаття 3.

Завданнями поліції є:

1. охорона життя, особистої безпеки та майна людей;

2. запобігання, викриття та розслідування карних діянь та проступків, викриття та арешт осіб, які вчинили карне діяння або проступок, інших розшукуваних осіб, а також їх передача уповноваженим органам та збирання доказів, а також розслідування обставин, які мають значення для визначення майнової користі, отриманої від карних діянь та проступків;

3. підтримання публічного порядку;

4. нагляд та регулювання руху на публічних дорогах та некатегоризованих дорогах, які передані для публічного руху;

5. охорона державного кордону та здійснення прикордонного контролю;

6. виконання обов'язків, визначених у приписах про іноземців;

7. охорона визначених осіб, органів, об'єктів та територій;

8. охорона визначених посад та таємності відомостей державних органів, якщо законом не визначено інше;

9. виконання завдань, визначених у цьому та в інших законах та в підзаконних актах.

Завдання, про які йде мова в попередньому абзаці, виконує уніформована та криміналістична поліція, а також спеціалізовані підрозділи поліції, організовані в генеральному поліцейському управлінні, поліцейських управліннях та поліцейських відділеннях.

Завдання поліції, які у зв'язку з веденням та прийняттям рішень у провадженні про проступки визначає закон, який регулює проступки, виконують поліцейські відділення та ті внутрішні організаційні підрозділи генерального поліцейського управління та поліцейських управлінь, уповноважені посадові особи яких очолюють та приймають рішення

у швидкому провадженні перед проступковим органом[3].

Внутрішню організацію поліції, про яку йде мова в другому і третьому абзаці цієї статті, повинен визначити акт про організацію та систематизацію.

Стаття 4.

Поліція складається з генерального поліцейського управління, поліцейських управлінь та поліцейських відділень.

Місце розташування поліції знаходиться в Любляні.

Стаття 5.

Поліцію очолює генеральний директор поліції, який також керує роботою генерального поліцейського управління.

Стаття 5a.

Генеральний директор поліції призначається на п'ятирічний строк з можливістю одноразового нового призначення.

За умов, визначених у приписах, які регулюють службові відносини публічних службовців, кандидат на посаду генерального директора поліції повинен відповідати таким особистим вимогам:

1) вимогам, встановлених цим Законом для службових відносин для виконання професії поліцейського;

2) мати університетську освіту або вищу професійну освіту зі спеціалізацією або вищу професійну освіту з магістерським ступенем або магістерський ступінь;

3) мати не менш ніж 15 років стажу в галузі органів безпеки або розвідувально-безпекових органів, органів розслідування чи переслідування, або карного судочинства;

4) мати не менш ніж п'ять років стажу на керівних посадах у публічному або приватному секторі такого ж або подібного рівня складності або не менш ніж вісім років стажу на інших керівних посадах у публічному або приватному секторі.

Для кандидата оцінюються також критерії, за якими на підставі його попередньої роботи, дій або поведінки можна обґрунтовано вирішити, чи він виконуватиме функцію професійно, порядно та свідомо, а також чи захищатиме репутацію, безсторонність, законність діяльності та оперативну незалежність поліції.

У разі якщо генеральний директор не склав іспит на виконання поліцейських повноважень, на підставі професійного досвіду, який вимагається відповідно до цієї статті для призначення на посаду генерального директора, силою закону вважається, що він склав цей іспит.

Стаття 5b.

Генерального директора поліції призначає уряд за поданням міністра, який відповідає за внутрішні справи. Добір кандидатів належить до компетенції міністра, який шукає кандидатів шляхом публічного або внутрішнього оголошення або заклику.

Перед оформленням подання уряду про призначення визначеного кандидата на посаду генерального директора поліції, міністр зобов'язаний отримати висновок про відповідність кандидата від спеціальної незалежної професійної комісії, про яку йде мова в статті 5č цього Закону.

Міністр повинен для потреб формування висновку комісії, про яку йде мова в статті 5č цього Закону, передати всю документацію, яка стосується його пропозиції щодо кандидата.

Міністр не може пропонувати уряду кандидата, щодо якого комісія, про яку йде мова в статті 5č цього Закону, прийняла висновок, що кандидат є невідповідним.

Думку комісії, про яку йде мова в статті 5.č цього Закону, міністр додає до подання уряду про призначення генерального директора.

Стаття 5c.

Уряд, за поданням міністра, достроково звільняє генерального директора поліції:

1) за його власним бажанням;

[3] Закон Республіки Словенія про проступки в кн.: Адміністративне деліктне законодавство: Зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Автор-упорядник О.А. Банчук. – К.: Книги для бізнесу, 2007. – С. 460-554 (прим. редактора).

2) внаслідок стійкої втрати спроможності працювати на посаді;

3) якщо його було засуджено вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння, який переслідується за службовим обов'язком, або якщо його було засуджено до безумовного позбавлення свободи на строк більш ніж три місяці;

4) якщо він порушує обов'язки генерального директора поліції або своєю поведінкою або браком належного нагляду завдає шкоди репутації, законності діяльності та оперативній незалежності поліції.

Після звільнення, відповідно до пункту 1 або 2 першого абзацу цієї статті, службовець, який до початку служби на посаді генерального директора поліції був службовцем у цьому самому або іншому державному органі або в органі самоврядної територіальної громади, повинен бути переведений на посаду, вимогам для якої він відповідає.

У разі звільнення відповідно до пункту 3 першого абзацу цієї статті суд повинен направити рішення, яке набрало законної сили, міністру внутрішніх справ, який не пізніше ніж протягом трьох робочих днів після отримання повинен передати його уряду разом з поданням про звільнення.

Перед оформленням подання про звільнення відповідно до пункту 4 першого абзацу цієї статті міністр зобов'язаний отримати висновок комісії, про яку йде мова в статті 5č цього Закону.

Міністр, для потреб формування думки, повинен передати комісії, про яку йде мова в статті 5č цього Закону, всю документацію, яка стосується подання звільнення, а також обґрунтування підстав звільнення.

Міністр не повинен вносити уряду подання про звільнення генерального директора поліції, про яке йдеться в пункті 4 першого абзацу цієї статті, якщо комісія, про яку йде мова в статті 5č цього Закону, не погоджується зі звільненням. У разі якщо комісія погоджується зі звільненням, міністр повинен внести уряду подання про звільнення протягом не більш ніж п'яти робочих днів після одержання висновку комісії.

Думку комісії, про яку йде мова у статті 5č цього Закону, міністр долучає до подання уряду про звільнення генерального директора.

Стаття 5č.

Для потреб процедури призначення генерального директора поліції відповідно до статті 5a цього Закону та процедури звільнення генерального директора поліції відповідно до пункту 4 першого абзацу статті 5c цього Закону, утворюється спеціальна комісія як самостійний професійний орган, який співпрацює у провадженні призначення та звільнення генерального директора поліції. Висновок комісії є зобов'язуючим для органів у цих провадженнях. Інші органи в інших провадженнях не є зв'язаними цим висновком. Висновок комісії є остаточним та проти неї не може бути подано засобів оскарження. Робота в комісії є почесною.

Комісія, про яку йде мова в попередньому абзаці, складається з трьох членів:

1) голова ради службовців;

2) представник ради державних обвинувачів, якого з-поміж державних обвинувачів, обраних до цієї ради, щоразу окремо призначає рада державних обвинувачів;

3) визнаний незалежний експерт у галузі органів безпеки, права або захисту прав людини, якого щоразу окремо призначає Президент Республіки.

На засіданні комісії повинні бути присутні всі її члени. Комісія приймає рішення більшістю голосів. Окремий член комісії може представити проти висновку більшості окремий стверджувальний або заперечувальний висновок. Міністерство внутрішніх справ повинне створити необхідні умови для роботи комісії. Роботу комісії очолює голова ради службовців.

У провадженні щодо призначення генерального директора поліції, про яке йде мова у статті 5a цього Закону, комісія проводить співбесіду із запропонованим кандидатом, під час якої перевіряє підготовку та придатність кандидата на посаду генерального директора поліції. Комісія повинна подати

висновок про кандидата протягом 30 днів після отримання запиту.

У провадженні щодо звільнення генерального директора поліції, про яке йде мова в пункті 4 першого абзацу статті 5c цього Закону, генеральний директор поліції має такі права:

1) висловити на засіданні комісії свою позицію стосовно причин звільнення;

2) мати можливість ознайомитися, переписати або скопіювати документи, що стосуються причин звільнення, а також

3) мати не менш ніж три робочі дні для підготовки своєї позиції стосовно причин звільнення.

Голова комісії зобов'язаний скликати комісію протягом трьох робочих днів від отримання запиту. Комісія повинна представити думку протягом 15 робочих днів від отримання запиту.

Стаття 5d.

У випадках, про які йде мова в пунктах 1 - 4 першого абзацу статті 5c цього Закону, уряд за поданням міністра на час до призначення нового генерального директора поліції, але не більше ніж на шість місяців, призначає виконавцем обов'язків генерального директора поліції одного із заступників генерального директора поліції. Міністр повинен скласти подання про призначення виконавця обов'язків одночасно з поданням про звільнення генерального директора поліції.

У випадках звільнення посади генерального директора поліції відповідно до пункту 4 другого абзацу статті 83 та третього абзацу статті 83 Закону про публічних службовців, на час до призначення нового генерального директора, але не довше ніж на шість місяців, уряд за поданням міністра призначає виконавцем обов'язків генерального директора поліції одного із заступників генерального директора поліції.

Стаття 5e.

Генеральний директор поліції має двох заступників, які допомагають йому в керівництві поліцією у межах повноважень, визначених їм генеральним директором поліції у письмовому уповноваженні. У разі своєї відсутності або зайнятості генеральний директор поліції визначає заступника з особливими повноваженнями, який його заміщає.

За умов, визначених у приписах, які регулюють службові відносини публічних службовців, кандидат на посаду заступника генерального директора поліції повинен виконувати такі умови:

1) умови, встановлені цим Законом для службових відносин з виконання обов'язків поліцейського;

2) університетська освіта або вища професійна освіта зі спеціалізацією або вища професійна освіта з магістерським дипломом або магістерська освіта;

3) не менш ніж 10 років стажу у галузі діяльності органів безпеки або розвідувально-безпекових органів, органів розслідування і переслідування або карного судочинства;

4) не менш ніж три роки стажу на керівних посадах у публічному або приватному секторі такого самого або подібного рівня складності або не менш ніж п'ять років стажу на інших керівних посадах у публічному або приватному секторі.

Для кандидата оцінюються також критерії, за якими на підставі його попередньої роботи, дій або поведінки можна обґрунтовано вирішити, чи він виконуватиме функцію професійно, порядно та свідомо, а також чи захищатиме репутацію, безсторонність, законність діяльності та оперативну незалежність поліції.

Стаття 6.

Генеральне поліцейське управління виконує такі завдання:

1. спостерігає, аналізує та оцінює становище з правопорядком, визначає позицію у галузі виконання поліцейських обов'язків, очолює, спрямовує та координує роботу поліцейських управлінь, забезпечує професійну та технічну допомогу, наглядає за їх роботою, дбає про вдосконалення організації системи та методів роботи, дбає про діяльність поліції під час надзвичайного стану або війни, дбає про законне виконання приписів

у галузі роботи поліції, а також вживає заходів для ефективної діяльності поліції;

2. діє у галузі запобігання злочинності, безпеки дорожнього руху, прикордонних справ та іноземців, публічного порядку у випадках, коли вимагається координована діяльність на великій території, та приймає рішення у другій інстанції в питаннях перетину державного кордону;

3. організовує, керує та здійснює охорону визначених осіб, органів, об'єктів, навколишньої території, посад та таємної інформації;

4. виконує кримінально-технічні та лабораторні дослідження, а також дає експертні висновки у цій галузі;

5. дбає про виконання міжнародних договорів у галузі обов'язків поліції;

6. співпрацює з поліціями інших держав та з міжнародними організаціями у галузі роботи поліції;

7. збирає, опрацьовує, передає та зберігає дані у галузі роботи поліції, а також керує інформаційною та телекомунікаційною системою поліції;

8. дбає про інформування відповідних державних органів та громадськості про роботу поліції, про актуальні питання правопорядку та умови правопорядку;

9. дбає про зайнятість поліцейських та інших працівників у поліції, розпоряджається ними, а також організовує та керує професійною освітою, підвищенням кваліфікації та підготовкою;

10. пропонує та виконує фінансові плани та пропонує плани придбань поліції, керує та дбає про поточне утримання будівель, оснащення та обладнання, стежить за забезпеченням підрозділів поліції, приймає рішення у житлових питаннях працівників поліції, а також виконує завдання у галузі канцелярських справ;

11. визначає систематизацію, стандартизацію та типізацію матеріально-технічних засобів та оснащення поліції, а також службових та інших приміщень та їх оснащення;

12. у межах схваленого кошторису планує, розпоряджається та дбає про раціональне та належне використання коштів;

13. виконує інші завдання у галузі роботи поліції, визначені законом або іншим приписом, виданим на підставі закону.

Завдання генерального поліцейського управління виконують внутрішні організаційні підрозділи. Керівники внутрішніх організаційних підрозділів відповідають за свою роботу, становище в підрозділі та роботу внутрішніх організаційних підрозділів перед генеральним директором поліції.

Якщо генеральне поліцейське управління виявить, що поліцейське управління не виконує своїх обов'язків або ж не виконує їх належно або вчасно, воно повинне вказати на це директорові поліцейського управління та зобов'язати його забезпечити виконання його обов'язків або виправити виявлені недоліки протягом встановленого йому строку.

Генеральне поліцейське управління може безпосередньо взяти на себе окремий обов'язок або низку обов'язків з повноважень поліцейського управління, якщо вирішить, що це необхідно.

Стаття 6а.

Національна служба розслідувань (далі – NPU) є спеціалізованим криміналістичним слідчим підрозділом Управління кримінальної поліції при Генеральному поліцейському управлінні, створеним для особливих випадків викриття та розслідування умисних карних діянь, особливо в галузі економіки, корупції та організованої злочинності, які вимагають особливої підготовки, організованості та оснащеності кримінальних слідчих або особливо спрямованої діяльності державних органів та установ у галузі податків, мит, управління фінансами, цінних паперів, захисту конкуренції, запобігання відмиванню грошей, запобігання корупції, заборонених медикаментів та інспекційного нагляду.

Роботу NPU у галузі викриття та розслідування злочинів у межах його компетенції очолює директор NPU. Поряд з директором завдання NPU виконують помічники директора, керівники розслідувань – вищі

кримінальні інспектори, слідчі – вищі кримінальні інспектори та професійно-технічний персонал.

NPU є професійно та оперативно незалежним у сфері виконання своїх обов'язків. Технічні умови та допомогу у виконанні завдань NPU забезпечує Управління кримінальної поліції.

Директор NPU передає річний звіт про роботу NPU через генерального директора поліції міністру, який ознайомлює зі звітом Уряд Республіки Словенії, а той ознайомлює зі звітом відповідний комітет Державних зборів Республіки Словенії[4], не пізніше ніж до 31 травня за попередній рік.

Стаття 6b.

Директора NPU призначає на посаду генеральний директор поліції, який під час прийняття рішення зв'язаний позитивним висновком спеціальної професійної комісії, про яку йде мова в п'ятому абзаці цієї статті.

Директор NPU призначається на строк шести років з можливістю одноразового нового призначення.

Якщо на посаду директора NPU призначений державний обвинувач, застосовується за аналогією також положення четвертого абзацу статті 5a цього Закону.

За умов, визначених у приписах, які регулюють службові відносини публічних службовців, кандидат на посаду директора NPU повинен відповідати також особливим вимогам та критеріям, які висуваються до кандидата на посаду заступника генерального директора поліції відповідно до статті 5e цього Закону.

Професійна комісія, яка приймає висновок про відповідність кандидата на посаду директора, складається з трьох членів:

1) представника ради державних обвинувачів, якого з-поміж державних обвинувачів, вибраних до цієї ради, щоразу окремо призначає рада державних обвинувачів;

2) представника Служби Республіки Словенії у справах запобігання відмиванню грошей, якого призначає директор Служби Республіки Словенії у справах запобігання відмиванню грошей;

3) визнаний незалежний експерт у галузі роботи органів правопорядку, криміналістики, кримінального права або діяльності органів розслідування чи переслідування, якого призначає міністр, який відповідає за внутрішні справи.

Щодо роботи комісії, про яку йде мова в попередньому абзаці, застосовуються за аналогією положення статті 5č цього Закону, з тим, що члени комісії з-поміж себе визначають керівника комісії.

Генеральний директор поліції може звільнити директора NPU з посади тільки в тому випадку, якщо наведено підстави, зазначені в пунктах 1, 2 або 3 першого абзацу статті 5c цього Закону, та, за аналогією, підстави, наведені в пункті 4 першого абзацу статті 5c, але лише якщо на звільнення дає згоду комісія, про яку йде мова в п'ятому абзаці.

Стаття 6c.

Прийняття рішення, розслідування яких карних діянь повинен взяти на себе NPU, належить до компетенції директора NPU. Під час прийняття рішення директор NPU повинен враховувати зокрема:

1) потребу в особливо скоординованому та цілеспрямованому виконанні обов'язків у співпраці з іншими компетентними державними органами та установами в галузі податків, мит, управління фінансами, цінних паперів, захисту конкуренції, запобігання відмиванню грошей, запобігання корупції, заборонених медикаментів та інспекційного нагляду;

2) тяжкість карного діяння, а також складність та тривалість розслідування;

3) поширення розслідування на закордон;

4) розмір підозрюваної шкоди для публічних фінансів або розмір незаконно здобутої матеріальної вигоди;

5) технічну складність розслідування з огляду на потребу у спеціальних знаннях

[4] Назва парламенту. В оригіналі – «Državnega zbora Republike Slovenije» (прим. редактора).

у галузі інформаційно-комунікаційних технологій;

6) підозрювану участь у злочині державних посадових осіб та директорів у публічному секторі.

NPU починає або переймає розслідування з власної ініціативи або з письмового клопотання директора Управління кримінальної поліції, керівника сектора кримінальної поліції поліцейських управлінь, керівника Групи державних обвинувачів у справах переслідування організованої злочинності, керівника окремої окружної служби державного обвинувачення або керівника одного з державних органів або установ в галузях податків, мит, управління фінансами, цінних паперів, захисту конкуренції, запобігання відмиванню грошей та запобігання корупції, заборонених медикаментів та інспекційного нагляду. Директор NPU повинен обґрунтувати у письмовому вигляді відхилення письмового клопотання.

Якщо NPU з власної ініціативи переймає розслідування карного діяння, що вже розслідується іншим підрозділом кримінальної поліції, воно повинно письмово повідомити про це директора Управління кримінальної поліції. Якщо NPU не переймає розслідування карного діяння, воно передає розслідування іншому підрозділу кримінальної поліції і так само письмово повідомляє про це директора Управління кримінальної поліції. У разі спору про перейняття або передання розслідування між директором NPU та директором Управління кримінальної поліції рішення приймає Генеральний директор поліції.

Генеральний директор поліції повинен докладно визначити спосіб співпраці та обміну інформацією між NPU та іншими організаційними підрозділами поліції.

Стаття 6č.

Поряд з вимогами, визначеними цим Законом для службових відносин для виконання обов'язків у поліції, кандидат на посаду помічника директора NPU, керівника розслідування або слідчого повинен відповідати вимогам щодо стажу та особливих знань в одній або кількох галузях діяльності органів розслідування і переслідування, податків, мит, ринку фінансових інструментів, управління фінансами, запобігання відмиванню грошей, запобігання корупції або захисту конкуренції.

Кандидати на службу в NPU, за винятком кандидатів на місця професійно-технічного персоналу, обираються відповідно до приписів, які регулюють систему публічних службовців. Виборчою процедурою керує особлива комісія, у складі якої повинен бути щонайменш один представник державних органів та установ у галузях податків, мит, управління фінансами, цінних паперів, захисту конкуренції, запобігання відмиванню грошей або запобігання корупції.

У разі потреби, якщо певна робота в NPU організована у вигляді проекту, що вимагає знань, які не можуть забезпечити службовці NPU, для роботи над окремим проектом, на визначений час відповідно до приписів, які регулюють систему публічних службовців, можуть бути прийняті кандидати, які володіють спеціальними знаннями..

Роботу помічників директора NPU, керівників розслідувань та слідчих раз на чотири роки оцінює директор NPU. На підставі його оцінки та пропозицій генеральний директор поліції може видати наказ про переведення службовця на іншу відповідну посаду в поліції. Незалежно від приписів, які регулюють систему публічних службовців, наказ про переведення є остаточним.

Оцінка, про яку йде мова в попередньому абзаці цієї статті, здійснюється згідно з оцінюванням, яке регулюється приписами у системі публічних службовців. При оцінюванні враховується, зокрема, професійність, ефективність та своєчасність у роботі, обсяг виконаної роботи, виконання призначених обов'язків та ставлення до сторін у провадженні та співпрацівників. Докладнішу процедуру та критерії оцінювання роботи помічників директора NPU, керівників розслідувань та слідчих, про яке йде мова в попередньому абзаці, повинен встановити міністр за поданням генерального директора поліції.

Склад та спосіб діяльності особливої комісії, про яку йде мова в другому абзаці

цієї статті, повинен встановити міністр, який відповідає за внутрішні справи, за поданням генерального директора поліції.

Стаття 7.

Поліцейське управління є територіальним організаційним підрозділом поліції, встановленим на визначеній території держави.

Поліцейські управління, їхні території та місце розташування повинен визначити уряд.

Стаття 8.

Поліцейське управління очолює директор.

Директор поліцейського управління відповідає за свою роботу та за роботу поліцейського управління перед генеральним директором поліції.

Стаття 9.

Поліцейське управління виконує такі завдання:

1. координує та спрямовує роботу поліцейських відділень, дає їм професійні вказівки, здійснює нагляд за їхньою роботою, а також надає їм професійну допомогу;

2. розкриває та розслідує визначені карні діяння, викриває та затримує осіб, які вчинили такі карні діяння, та передає їх компетентним органам;

3. забезпечує виконання завдань у галузі публічного порядку у випадках, якщо вимагається координована діяльність на території управління або якщо йдеться про тяжкі порушення публічного порядку;

4. забезпечує та виконує визначені завдання у сфері регулювання дорожнього руху та нагляду за ним у випадках, якщо вимагається координована діяльність на ширшій території управління;

5. виконує визначені завдання у галузі охорони визначених осіб та об'єктів;

6. забезпечує та виконує визначені завдання прикордонного контролю та охорону державного кордону;

7. веде провадження з іноземцями;

8. співпрацює з прикордонними поліцейськими органами сусідніх держав;

9. видає в першій інстанції рішення з питань перетину державного кордону;

10. виконує визначені завдання у галузі діяльності поліції під час надзвичайного стану або війни;

11. виконує визначені завдання підтримки інформаційної та телекомунікаційної системи поліції;

12. виконує визначені завдання у галузі трудових відносин, професійної підготовки та підвищення кваліфікації, фінансових та матеріальних питань, поточного утримання об'єктів та матеріально-технічних засобів;

13. виконує інші завдання у галузі роботи поліції, визначені законом або іншим приписом, виданим на підставі закону.

Поліцейське управління виконує завдання у внутрішніх організаційних підрозділах. Керівники внутрішніх організаційних підрозділів відповідають за свою роботу, становище в підрозділі та роботу внутрішнього організаційного підрозділу перед директором поліцейського управління.

Якщо поліцейське управління виявить, що поліцейське відділення не виконує своїх обов'язків або не виконує їх належно та вчасно, воно повинне вказати на це командирові поліцейського відділення та зобов'язати його забезпечити виконання його обов'язків або виправити виявлені недоліки протягом встановленого йому строку.

Поліцейське управління може безпосередньо взяти на себе окремий обов'язок або ряд обов'язків з компетенції поліцейського відділення, якщо вирішить, що це необхідно.

Стаття 10.

Поліцейське відділення є територіальним організаційним підрозділом поліції, встановленим для безпосереднього виконання обов'язків поліції на визначеній території або у визначеній сфері діяльності поліцейського управління.

Територію та місце розташування поліцейського відділення повинен визначити міністр.

Стаття 11.

Поліцейське відділення очолює командир.

Командир поліцейського відділення відповідає за свою роботу, становище у поліцей-

ському відділенні та роботу поліцейського відділення перед директором поліцейського управління.

Стаття 12
(*Вилучена*)

Стаття 13.
Для тимчасового виконання визначених обов'язків або для виконання окремих завдань поліції генеральний директор поліції може утворити особливий поліцейський підрозділ, а також визначити його завдання, спосіб діяльності та використання.

Стаття 14.
Для виконання визначених законом обов'язків поліція використовує колісні транспортні засоби, плавзасоби, зброю та спеціальне обладнання.

Колір, спеціальне обладнання та позначення колісних транспортних засобів та плавзасобів, а також озброєння поліції повинен визначити уряд.

Стаття 15.
Міністр, за поданням генерального директора поліції, повинен визначити об'єкти та прилеглу територію об'єктів, які використовує поліція та які мають особливе значення для виконання обов'язків поліції, а також визначити заходи їх охорони.

Прилегла територія, про яку йде мова в попередньому абзаці, – це функціонально огороджена або неогороджена земельна ділянка поліцейського об'єкта, яка має особливе значення для виконання обов'язків поліції та необхідна для використання такого об'єкта.

Стаття 16.
Поліція повинна для забезпечення безпеки працівників поліції та їх сімей вживати заходів для запобігання будь-яким видам загроз роботі або у зв'язку з роботою, а також заходів для охорони технічних засобів та оснащення поліції.

Для вжиття заходів потрібна письмова згода особи, яка перебуває під загрозою.

Види та спосіб вжиття заходів, про які йде мова в першому абзаці цієї статті, спосіб визначення рівня загрози, а також умови продажу технічних засобів та пристроїв, які використовуватимуться при вжитті заходів, повинен визначити міністр за поданням генерального директора поліції.

Стаття 17.
Поліція в межах сфери своєї діяльності, визначеної законом, готується також діяти під час надзвичайного стану або війни.

Під час надзвичайного стану або війни поліція виконує завдання, що належать до її сфери діяльності таким чином, щоб пристосувати до виниклої ситуації свою організацію, види та методи роботи.

Рішення про інше застосування поліції під час надзвичайного стану або війни приймають державні збори за поданням уряду. Якщо державні збори внаслідок надзвичайного стану або війни не можуть зібратися, рішення про інше застосування поліції, за поданням уряду, приймає Президент Республіки.

Використання матеріально-технічних засобів, інфраструктури, земельних ділянок та об'єктів поліції під час надзвичайного стану або війни планує поліція.

Для виконання визначених обов'язків поліції під час надзвичайного стану або війни можуть бути приділені засоби та оснащення на підставі матеріального обов'язку.

Стаття 18.
Якщо уряд вирішить, що в інший спосіб не може бути забезпечено публічний порядок, він може зобов'язати міністра, щоб той своїм наказом:

- обмежив або заборонив пересування на визначених територіях, у визначених місцях або у публічних місцях;
- заборонив зупинятися у визначеному місці або покидати визначене місце.

Заходи, про які йде мова в попередньому абзаці, можуть зберігати чинність, поки зберігаються причини, у зв'язку з якими їх було вжито.

Стаття 19.

Поліція на прохання міжнародних організацій, членом яких є Республіка Словенія, або на підставі міждержавних договорів, підписаних Республікою Словенією, співпрацює за кордоном при виконанні поліцейських або інших невійськових завдань.

Рішення про використання поліції до завдань, про які йде мова в попередньому абзаці, приймає уряд за поданням міністра.

Стаття 20.

Поліція повинна в рамках законних приписів також без особливого уповноваження, визначеного в цьому або в інших законах, зробити все необхідне, щоб відвернути небезпеку від групи або окремої особи або перешкодити діям, які загрожують безпеці, порядку та миру.

Рішення про застосування поліції відповідно до попереднього абзацу приймає міністр.

Державні органи, господарські товариства та приватні підприємці повинні надати в розпорядження поліції технічні засоби та осіб, підготованих для керування ними, які потрібні для виконання обов'язків, про які йде мова в першому абзаці цієї статті.

Витрати, понесені на використання технічних засобів та оснащення відповідно до попереднього абзацу, є витратами бюджету.

Юридична особа або приватний підприємець, який діє всупереч третьому абзацу цієї статті, карається за проступок штрафом у розмірі не менш ніж 4 000 євро. Відповідальна особа юридичної особи карається штрафом у розмірі не менш ніж 800 євро.

Стаття 21.

Поліцейські відділення та поліцейські управління співпрацюють у межах своїх повноважень з органами територіальних громад у галузях, які стосуються підвищення безпеки у місцевій громаді.

Поліцейські відділення та поліцейські управління співпрацюють також з іншими органами, організаціями та установами, діяльність яких спрямована на забезпечення вищої безпеки або на сприяння самоорганізації мешканців у питаннях безпеки, а також надають їм допомогу в межах своїх повноважень та можливості.

З цією метою поліцейські відділення та поліцейські управління, а також органи, організації та установи, про які йде мова в попередньому абзаці, спільно утворюють ради, дорадчі комітети, комісії або інші узгоджені форми партнерської співпраці.

Стаття 21а.

Поліція співпрацює з ветеранськими та іншими професійними організаціями та товариствами, діяльність яких має важливе значення для охорони історичної пам'яті, підвищення кваліфікації та підготовки поліцейських, а також промоції професії, та надає їм допомогу у межах своїх можливостей. Спосіб співпраці визначається договором з кожною окремою такою організацією або товариством.

Стаття 22.

Поліція інформує громадськість про свою діяльність, якщо це не завдає шкоди її роботі або законним інтересам інших.

Відомості та повідомлення про виконання обов'язків, про які йде мова в попередньому абзаці, надають міністр, генеральний директор поліції, а також особи, уповноважені на це міністром або генеральним директором поліції.

Стаття 23.

Поліція надає допомогу державним органам, самоврядним територіальним громадам, підприємствам, організаціям, господарським товариствам та приватним підприємцям або індивідам, які мають на підставі закону публічні повноваження на виконання деяких адміністративних функцій (далі – адміністратори), якщо вони при виконанні своїх обов'язків зіткнулися з опором або загрозою, або якщо обґрунтовано цього очікують.

Стаття 24.

Поліція надає допомогу, про яку йде мова у попередній статті, на підставі письмового подання адміністратора, якщо обста-

вини допускають таке письмове подання без загрози прогаяння.

Адміністратор повинен надіслати подання, про яке йде мова в попередньому абзаці, відповідному поліцейському відділенню не менш ніж за три дні до виконання обов'язків. У поданні повинні бути наведені підстави, з огляду на які потрібно надати допомогу поліцейських, та законна підстава, якою обґрунтовується вимога.

Стаття 25.

До початку виконання обов'язків адміністратора поліцейські повинні звернути увагу відповідача або іншої особи, що проти них буде вжито заходів примусу, якщо вони перешкоджатимуть виконанню обов'язків адміністратора.

Поліцейські не мають права самі виконувати дії, на виконання яких уповноважений адміністратор.

Стаття 26.

У випадках, коли поліцейські при наданні допомоги, про яку йде мова в попередній статті, очікують спротиву або загрози з боку значної кількості осіб, вони можуть до виконання завдання адміністратора заборонити пересування та затримування на визначеній території або у визначеному об'єкті.

Осіб, які перешкоджають або намагаються перешкоджати виконанню адміністративних обов'язків адміністратора або загрожують життю людей, поліцейські мають право відсторонити або вжити заходів відповідно до закону.

Стаття 27.

Індивід має право допомагати поліції при виконанні визначених законом обов'язків.

Індивід, який допомагає поліції та при цьому зазнає травми, захворіє або втратить працездатність, має право на всі вигоди та виплати, належних за медичним, пенсійним та інвалідним страхуванням, на які має право поліцейський у разі нещасного випадку на роботі.

Базою для розрахунку прав, про які йде мова в попередньому абзаці, є середня заробітна плата індивіда або середня плата на посаді поліцейського у рік перед настанням шкоди, якщо це для нього вигідніше або якщо він не перебуває у трудових відносинах.

Якщо індивід під час допомоги поліції буде позбавлений життя, члени його сім'ї мають право на сімейну пенсію.

Члени сім'ї індивіда, про яких іде мова в попередньому абзаці, мають право також на одноразову грошову допомогу в розмірі шести місячних середніх зарплат цього індивіда або середньої плати на посаді поліцейського у попередньому році, якщо це для них вигідніше.

Індивід, який допомагав поліції, має право на відшкодування шкоди, понесеної ним у зв'язку з наданням допомоги.

У разі загрози для індивіда, який допомагав або допомагає поліції, та членам його сім'ї поліція за його згодою може вжити заходів, визначених у статті 16 цього Закону.

Якщо проти індивіда у зв'язку з наданою допомогою буде розпочато карне провадження або провадження про відшкодування, поліція має забезпечити йому професійну правову допомогу в цьому провадженні.

Кошти, необхідні для реалізації прав, про які йде мова в попередніх абзацах цієї статті, забезпечує держава.

Стаття 28.

Якщо індивід вважає, що дією поліцейського або відмовою від дії було порушено його права або свободи, він може протягом 30 днів від моменту, коли він довідався про порушення, поскаржитися в міністерство або поліцію.

Кожну скаргу, подану проти поліцейського, повинен спершу розглянути та перевірити всі пов'язані з нею факти керівник організаційного підрозділу поліції, де працює поліцейський, якого стосується скарга, або уповноважений ним поліцейський (далі – керівник організаційного підрозділу поліції). З висновками він повинен ознайомити скаржника, який у разі згоди з висновками керівника організаційного підрозділу поліції може вирішити, що цим провадження розгляду скарги закінчено. Про це зазначається у

протоколі про розгляд скарги, до якого записуються суттєві висновки керівника організаційного підрозділу поліції та який має бути підписаний також скаржником. Це провадження повинно бути закінчено протягом 15 днів від одержання скарги.

Якщо належно викликаний скаржник не відповість на виклик на співбесіду та письмово не підтвердить поліції продовження провадження, його мовчання вважається відмовою від скарги, про що записується у протокол про розгляд скарги.

Якщо скаржник не погоджується з висновками керівника організаційного підрозділу поліції, а також у випадках, якщо зі скарги випливає підозра у вчиненні карного діяння, який переслідується за належністю, керівник організаційного підрозділу поліції має передати всі матеріали міністерству, яке вестиме подальше провадження розгляду скарги.

Розгляд скарг у міністерстві відбувається в колегіях, які складаються з трьох членів, а саме: уповноважений міністра та двоє представників громадськості. Представники громадськості, які співпрацюють при розгляді скарг на роботу працівників поліції на регіональному рівні, за поданням територіальних громад з території окремих поліцейських управлінь призначає та звільняє міністр. Представники громадськості, які співпрацюють при розгляді скарг на роботу працівників поліції у генеральному поліцейському управлінні, за поданням організацій громадянського суспільства, професійних організацій та неурядових організацій призначає та звільняє міністр. Представники громадськості призначаються на чотирирічний строк з можливістю нового призначення.

Провадження з розгляду скарги у міністерстві закінчується переданням відповіді скаржнику протягом 30 днів від закінчення провадження на рівні керівника організаційного підрозділу поліції. З наданням відповіді скаржнику провадження закінчується, а скаржник має у своєму розпорядженні всі правові та інші засоби захисту своїх прав та свобод.

Докладніше провадження з розгляду скарг повинен встановити міністр.

III. Поліцейські повноваження

Стаття 29.

При виконанні обов'язків поліції поліцейські мають повноваження, визначені цим та іншими законами (далі – поліцейські повноваження).

Поліцейські можуть виконувати завдання та здійснювати повноваження на території всієї держави.

Спосіб здійснення поліцейських повноважень повинен встановити міністр за поданням генерального директора поліції.

Стаття 30.

Поліцейські при виконанні обов'язків повинні діяти згідно з Конституцією та законами, а також шанувати та оберігати права людини та базові свободи.

Поліцейські можуть обмежити права людини та базові свободи тільки у випадках, визначених Конституцією та законами.

Поліція має свій кодекс етики.

Поліцейські зобов'язані у будь-який час запобігати незаконним діянням, а також вживати заходів та здійснювати визначені законом повноваження, якщо внаслідок незаконного діяння або через загальну небезпеку виникла безпосередня загроза для життя, особистої безпеки або майна людей.

Стаття 31.

Поліцейські, які виконують завдання в уніформі, мають право та обов'язок носити її відповідно до припису, який повинен видати міністр.

Поліцейські у відставці можуть носити парадну уніформу на державних заходах, зустрічах професійних та ветеранських товариств, а також на похоронах активних та відставних поліцейських, відповідно до інструкції, яку повинен видати міністр.

Уніформу, відзнаки ступенів та символіку поліції повинен визначити уряд.

Коли поліцейські виконують завдання у цивільному одязі, вони повинні перед цим ідентифікувати себе службовим посвідченням. Якщо обставини не дозволяють цього, вони повинні усно представитися як поліцейські. Як тільки це стане можливим, вони

повинні ідентифікувати себе службовим посвідченням.

Стаття 31а.

Дозвіл на застосування уніформи для потреб кінематографу, телебачення, театральної вистави та інших публічних вистав видає генеральний директор поліції.

Стаття 32.

Поліцейські мають право та обов'язок мати та носити зброю, а також боєприпаси відповідно до припису, який повинен видати міністр.

Стаття 32а.

Особа, проти якої поліцейський виконує завдання, повноваження або інші офіційні дії, визначені цим або іншим законом, або інша особа, присутня на місці, повинні виконувати розпорядження, накази або інструкції поліцейського, необхідні для забезпечення безпеки та безперешкодного виконання завдання, повноваження або офіційної дії.

Стаття 33.

При виконанні обов'язків поліцейські мають право застерегти, наказати, встановити особистість та виконати ідентифікаційні дії, виконати впізнання за фотографіями, запобіжно перевіряти осіб, виконати приховану ідентифікацію або цільову перевірку, викликати, виконати запобіжний обшук, виконати обшук особи, заборонити пересування, заборонити наближення до визначеної особи, місця або території, виконати антитерористичний обшук приміщень, об'єктів, будівель та територій, заарештувати та привести особу, затримати особу, встановити суворий поліцейський нагляд, відібрати предмети, увійти в чужу квартиру та чужі приміщення, скористатися засобами транспорту та комунікації, застосувати засоби примусу, а також скористатися іншими повноваженнями, визначеними в законах.

При спілкуванні в межах дій, про які йде мова в попередньому абзаці, поліцейські зобов'язані дотримуватися положень про словенську мову як офіційну мову, а також про застосування італійської та угорської як додаткових офіційних мов на територіях, де проживають автохтонні італійська або угорська національні громади, при усному спілкуванні з іноземними фізичними особами, які не знають словенської мови, поліцейські в разі потреби можуть вживати також будь-яку іншу мову, зрозумілу для іноземця.

Стаття 34.

Застереженням поліцейські застерігають осіб, державні органи, господарські товариства, приватних підприємців, органи, організації та самоврядні територіальні громади щодо обставин або поведінки, які загрожують життю, особистій безпеці або майну людей, а також щодо загальної небезпеки.

Наказом поліцейські дають індивідам, державним органам, господарським товариствам, приватним підприємцям, органам, організаціям та громадам інструкції та вимоги вжиття заходів та дій, що тій чи іншій особі слід зробити або відмовитися від дії, щоб уберегти життя людей, зберегти майно від знищення, пошкодження, викрадення та інших видів зловмисної поведінки, забезпечити безпеку руху, запобігти безпорядкам, заворушенням та іншим подібним порушенням публічного порядку або усунути негативні наслідки стихійних та інших лих, згідно з рішеннями органів, до компетенції яких належить захист від стихійних та інших лих.

Наказ дозволяється давати тільки на заходи та дії, від яких безпосередньо залежить успішне виконання обов'язків поліції, і на такий час, який необхідний, щоб ці завдання були виконані.

Стаття 35.

Поліцейські можуть встановлювати особу, яка:

- повинна бути заарештована, приведена, позбавлена свободи або затримана;
- знаходиться на території, де заборонено або обмежено пересування;
- знаходиться на території, місці або об'єкті, де вживаються заходи для розшуку або вистеження особи, яка вчинила карне діяння або проступок, або

предметів та слідів, які мають значення для карного провадження або провадження про проступок;
- своїми вчинками, поведінкою або перебуванням у визначеному місці або у визначений час викликає підозру, що вона збирається вчинити, вчинює або вчинила карне діяння або проступок;
- за описом схожа на розшукувану особу;
- знаходиться у явно безпорадному стані і визначення її особистості необхідне для надання їй допомоги;
- могла би надати корисні відомості для виконання офіційних обов'язків поліції.

Поліцейські можуть встановлювати особистість особи та передавати її дані також на правомірну вимогу службових осіб державних органів, а також суб'єктів з публічними повноваженнями.

Поліцейські можуть встановлювати особистість особи також на правомірну вимогу іншої особи, яка підтверджується завданою матеріальною та нематеріальною шкодою, тілесним ушкодженням, підозрою у вчиненні карного діяння або проступку та у подібних випадках, та передавати встановлені таким чином дані заявнику, який підтвердить законний інтерес у реалізації прав перед судовими або державними органами.

Якщо поліцейський у випадках, про які йде мова в першому, другому або третьому абзаці цієї статті, не може встановити особистість особи, він може привести її у приміщення поліції та виконати ідентифікаційні процедури.

Поліцейські мають право зняти відбитки пальців та відбитки долонь в особи, яка намагалася незаконно перейти або незаконно перейшла державний кордон, та в особи, особистість якої неможливо встановити в інший спосіб.

Особу, про яку йде мова в попередньому абзаці, поліцейські можуть також сфотографувати, а також скласти її опис. Фотографії цієї та зниклої особи можуть також бути оприлюднені.

Положення п'ятого та шостого абзаців цієї статті застосовуються також для ідентифікації трупів.

Стаття 35a.

Поліцейські з метою викриття особи, яка вчинила карне діяння або проступок, або з метою встановлення особистості невідомої особи можуть здійснювати упізнавання осіб за фотографіями.

При здійсненні упізнавання осіб за фотографіями, для виявлення поліцейськими особи, яка вчинила карне діяння, вони повинні спершу попросити особу, яка здійснюватиме упізнавання, описати та навести фізичні ознаки, за якими особа відрізняється від інших осіб, лише після чого їй слід показати фотографію особи, але тільки разом з іншими фотографіями, на яких зображені невідомі їй особи. Поліцейський, який керує упізнаванням за фотографіями, повинен подбати, щоб особа, яка здійснює упізнавання, до початку упізнавання не бачила окремо фотографій осіб або саме тієї особи, які вона упізнаватиме. Про упізнання складається протокол, у якому поліцейський повинен зазначити також, які фотографії особа бачила.

При цьому можуть використовуватися фотографії з реєстру фотографованих осіб або фотографії осіб, здобуті в інший законний спосіб.

Стаття 35b.

Дані, зібрані під час розгляду події або виконання обов'язків поліції, на обґрунтований письмовий запит, у якому мають бути наведені обставини, про які йде мова в третьому абзаці статті 35 цього Закону, повинні бути передані особі, які ці дані потрібні для реалізації її законних прав.

Особа, якій належить таке право, повинна у письмовому запиті докладно визначити вид даних та мету, для якої вони їй потрібні.

Стаття 36.

Поліцейські з метою забезпечення безпеки визначених осіб, органів, об'єктів, приміщень, територій, посад та в інших випадках, визначених законом, можуть запобіжно перевіряти осіб.

Запобіжною перевіркою осіб є виявлення імовірних застережень з погляду безпеки для наближення до охоронюваної

особи або роботи біля охоронюваної особи, наближення або роботи в охоронюваному органі, об'єкті, приміщенні або на території, на визначеній посаді або в інших випадках, визначених законом.

Запобіжна перевірка, про яку йде мова в попередньому абзаці, включає перевірку даних, визначених приписами про отримання дозволу на доступ до таємної інформації.

Запобіжне затримання, про яке йде мова в другому абзаці цієї статті, поряд з випадками, визначених приписами про отримання дозволу на доступ до таємної інформації, здійснюється також у разі, якщо обставини, встановлені під час запобіжної перевірки, вказують на:

- обґрунтовану підозру в безпечності індивіда або юридичної особи для роботи біля охоронюваних осіб, в органах, об'єктах, приміщеннях, територіях та на посадах, які мають особливе значення, або
- можливість загрози для охоронюваних осіб, органів, об'єктів, приміщень, територіях та посад, які мають особливе значення, або
- контакти та спроби залучати людей до організацій та товариств, які виступають проти правового порядку Республіки Словенії.

Особі, щодо якої запобіжна перевірка виявить існування застереження з погляду безпеки, може бути заборонено доступ до охоронюваних осіб, органів, об'єктів, приміщень та територій або особі може бути заборонено виконувати роботу біля охоронюваної особи, в охоронюваному органі, об'єкті, приміщенні або на території, на визначеній посаді або в інших випадках, визначених законом.

Запобіжна перевірка особи здійснюється за її письмовим дозволом. Щодо особи, яка не надала згоди на запобіжну перевірку, вважається, що вона не відповідає вимогам безпеки для доступу або виконання роботи.

Поліція не повинна передавати дані, які стосуються зв'язків з іноземними безпековими або розвідувальними службами або членства чи співпраці в організаціях або групах, які загрожують важливим інтересам Республіки Словенії або держав-членів політичних, оборонних та безпекових зв'язків, членом яких є Республіка Словенія, якщо б це загрожувало джерелам отримання або перевірки даних, що передаються.

Уряд повинен докладніше встановити приписом охорону визначених осіб, державних органів, об'єктів, приміщень та територій, охорону визначених посад та визначити державні органи, об'єкти, приміщення, території та посади, для яких необхідно провести запобіжну перевірку осіб.

Стаття 36а.

Прихована ідентифікація або цільова перевірка здійснюються під час прикордонного контролю і поліцейських та митних перевірок всередині держави на підставі запиту про вжиття заходів щодо осіб та транспортних засобів, про які запитують держави та які внесені в Шенгенську інформаційну систему, згідно з положеннями Конвенції про впровадження Шенгенського договору.

Прихована ідентифікація означає виявлення особи або транспортного засобу, що їх стосується запит, та збирання інформації, про яку йде мова у четвертому абзаці цієї статті.

Цільова перевірка означає обшук особи або транспортного засобу на підставі Закону про охорону державного кордону, Закону про карне провадження, Закону про проступки або на підставі інших законів, які регулюють здійснення розслідування. У разі відсутності законних підстав для обшуку замість вибіркового контролю виконують приховану ідентифікацію.

Органу, який здійснив запит, надсилається інформація про виявлення особи або транспортного запиту, що їх стосувався запит; місце, час або підставу перевірки; маршрут та кінцевий пункт подорожі, осіб, які супроводжують особу, або пасажирів транспортного засобу; транспортний засіб, який використовується; речі, які особа має при собі, та обставини, за яких особа або транспортний засіб були знайдені.

Поліцейські повинні застосовувати та виконувати приховану ідентифікацію та

цільову перевірку таким чином, щоб якомога менше посягати на права особи, якої стосується запит, та осіб, які її супроводжують.

Стаття 36b.

Якщо існують серйозні підстави підозрювати, що визначена особа вчиняє або готує карне діяння, про яке йде мова в другому абзаці цієї статті, або якщо на підставі загальної оцінки цієї особи, зробленої на підставі відомостей, здобутих відповідно до закону, зокрема на підставі оперативних відомостей поліції, внесених карних звинувачень, відкритих карних проваджень, які не закінчилися ухваленням рішення, що має законну силу, та карних вироків, що набрали законної сили і за якими не знято судимість, існує серйозна підстава підозрювати, що вона і в майбутньому вчинятиме карне діяння, про яке йде мова в другому та шостому абзацах цієї статті, проти цієї особи або транспортного засобу може бути видано запит на приховану ідентифікацію або цільову перевірку, який вноситься в Шенгенську інформаційну систему.

Запит може бути видано за карне діяння тероризму відповідно до статті 108, фінансування тероризму відповідно до статті 109, підбурювання та публічного возвеличення терористичних актів відповідно до статті 110, рекрутування та підготовки терористів відповідно до статті 111, торгівлі людьми відповідно до статті 113, вбивства відповідно до статті 115, заподіяння смерті відповідно до статті 116, викрадення відповідно до статті 134, зґвалтування відповідно до статті 170, статевого нападу на особу віком до п'ятнадцяти років відповідно до статті 173, зловживання проституцією відповідно до статті 175, показ, виробництво, володіння та поширення порнографічних матеріалів відповідно до статті 176, неправомірне виробництво та перевезення заборонених медикаментів, допінгових засобів у спорті та прекурсорів для виготовлення заборонених медикаментів відповідно до статті 186, уможливлення вживання заборонених медикаментів або допінгових засобів у спорті відповідно до статті 187, крадіжку у великих розмірах відповідно до статті 205, розбій відповідно до статті 206, шахрайство відповідно до статті 211, шантаж відповідно до статті 213, недозволене вивезення та ввезення предметів, які мають особливе культурне або історичне значення, або природних цінностей відповідно до статті 218, професійне шахрайство відповідно до статті 228, шахрайство на шкоду європейських товариств відповідно до статті 229, втручання в адміністративну інформаційну систему відповідно до статті 237, підроблення грошей відповідно до статті 243, підроблення та використання підроблених знаків оплати або цінних паперів відповідно до статті 244, відмивання грошей відповідно до статті 245, контрабанди відповідно до статті 250, злочинної організації відповідно до статті 294, незаконного виробництва та перевезення зброї або вибухових речовин відповідно до статті 307, незаконного перетину кордону або території держави відповідно до статті 308, спричинення загальної небезпеки відповідно до другого абзацу статті 314, спричинення небезпеки з ядерними матеріалами відповідно до статті 316, викрадення літака або судна відповідно до статті 329, порушення безпеки повітряного руху відповідно до статті 330, ввезення та вивезення радіоактивних матеріалів відповідно до статті 334, диверсії відповідно до статті 356, загрози особам, що перебувають під міжнародною охороною, відповідно до статті 371, взяття заручників відповідно до статті 373 та піратства відповідно до статті 374 Карного кодексу.

Запит на приховану ідентифікацію або цільову перевірку підтверджує письмовим розпорядженням державний обвинувач за письмовим поданням поліції. Подання та розпорядження повинні містити дані, які дають змогу визначити особу або транспортний засіб, підставу, а також її обґрунтування для прихованої ідентифікації або цільової перевірки.

Якщо письмові розпорядження не можуть бути отримані вчасно, а прогаяння було б небезпечним, як виняток на усне подання поліції державний обвинувач може підтвердити початок вжиття заходу усним розпо-

рядженням. Про усне подання орган, який видав усне розпорядження, повинен зробити офіційну нотатку. Письмове розпорядження, яке повинне містити обґрунтування причини невідкладного виконання, повинно бути видане не пізніше 12 годин після здійснення усного розпорядження.

Вжиття заходу може тривати не довше ніж три місяці, але із серйозних підстав його термін може бути продовжений письмовим розпорядженням щоразу ще на три місяці. У сукупності захід може тривати максимум 24 місяці. Поліція припиняє вжиття заходу і в тому разі, якщо зникають підстави, через які його було наказано розпочати. Про припинення невідкладно письмово сповіщають орган, який наказав вжити захід.

Запит може бути видано також за карне діяння геноциду відповідно до статті 100, злочини проти людяності відповідно до статті 101 та військові злочини відповідно до статті 102, розкриття таємної інформації відповідно до статті 260, державної зради відповідно до статті 348, посягання на територіальну цілісність відповідно до статті 349, вбивство Президента Республіки відповідно до статті 352, насильство проти найвищих представників держави відповідно до статті 353, збройного заколоту відповідно до статті 355, шпигунства відповідно до статті 358 Карного кодексу, але тільки на підставі письмового розпорядження Генерального державного обвинувача Республіки Словенії або Верховного державного обвинувача, спеціально письмово уповноваженого на це Генеральним державним обвинувачем. Щодо умов видання запитів та строк їх тривання відповідно до цього абзацу застосовуються за аналогією положення третього, четвертого та п'ятого абзаців цієї статті. Подавач запиту зобов'язаний перед його виданням проконсультуватися щодо підстав його видання з іншими державами, які би могли реалізувати цей запит.

Стаття 37.

Поліцейські можуть викликати у службові приміщення осіб, які могли б надати корисні дані для виконання обов'язків, визначених законом, у випадках, коли виклик на підставі інших законів є неможливим.

Письмовий виклик повинен містити: ім'я та прізвище особи, яка викликається; час, місце та причину, через яку викликається особа, та в якій якості; а також застереження, що у разі нез'явлення за викликом її буде приведено примусово.

Поліцейські можуть викликати особу також безпосередньо усно, при чому вони повинні повідомити їй причину, через яку вона викликається, та попередити про можливість примусового приведення.

У зв'язку з викликом особа не повинна мати зайвих ускладнень у виконанні своєї звичайної роботи.

Викликаній особі повертаються дійсні витрати на проїзд найдешевшим публічним транспортним засобом від дійсного місця перебування до місця, куди викликано особу, та назад.

Міністр повинен встановити процедуру повернення транспортних витрат особам, яких викликають.

Стаття 38.

При виконанні обов'язків, визначених законом, поліцейські у випадках, коли існує ймовірність нападу або шкоди для себе з боку визначеної особи, можуть здійснити запобіжний обшук цієї особи.

Запобіжний обшук включає обшук особи, її речей та транспортного засобу, при чому з'ясовується, чи ця особа озброєна та чи має при собі або з собою інші небезпечні предмети.

Запобіжний обшук виконується безпосередньо або за допомогою технічних засобів.

Стаття 38а.

З міркувань публічної безпеки поліцейський з метою вилучення предметів має право здійснити обшук особи та речей, які вона має при собі, якщо на підставі безпосереднього визначення поліцейського існує обґрунтована ймовірність, що особа має при собі предмети, які відповідно до закону повинні бути вилучені.

Перед початком обшуку поліцейський повинен закликати особу добровільно віддати предмети, хіба що це загрожувало би безпеці людей та майна.

Обшук особи повинна здійснити особа тієї самої статі, крім випадку, якщо обшук не може бути відкладено.

Обшук особи не включає тілесний обшук або особистий обшук. Під час обшуку поліцейський руками обмацує одяг особи та переглядає вміст предметів, які особа має при собі або із собою. Поліцейський під час перегляду речей не має права силою відкривати зачинені предмети.

Якщо особа, про яку йде мова в першому абзаці цієї статті, знаходиться в транспортному засобі або біля нього та поліцейський безпосередньо з'ясував, що предмети були сховані або поміщені в транспортний засіб або що вони знаходяться у транспортному засобі, поліцейський може виконати також обшук усередині транспортного засобу, за винятком його прихованих частин.

Якщо поліцейський під час обшуку знайде предмет, який повинен бути вилучений на підставі закону, який регулює карне провадження, закону, який регулює провадження про проступки, або на підставі іншого закону, поліцейський далі виконує процедуру відповідно до цих приписів.

Стаття 39.

Якщо можна очікувати, що на визначеній території або у визначеному об'єкті може дійти до загрози для життя або особистої безпеки людей, або загрози для особливо цінного майна, або якщо до цього вже дійшло, або з міркувань безпеки визначених осіб або об'єктів, поліцейські мають право евакуювати цю територію або об'єкт, закрити доступ, обшукати його та обмежити пересування в його безпосередній близькості.

Стаття 39а.

Якщо існує обґрунтована підозра, що особа вчинила карне діяння або проступок з елементами насильства, або була спіймана на такому карному діянні або проступку та є підстави підозрювати, що вона загрожуватиме життю, особистій безпеці або свободі особи, з якою вона є або була в близьких стосунках у розумінні положень статті 224 Карного кодексу, якщо поліцейські вирішили, зокрема на підставі дотеперішньої поганої поведінки порушника, з обставин, які поліцейські безпосередньо з'ясують з приходом на місце події, зібраних повідомлень від жертв або свідків, даних центру соціальної роботи, поліцейські мають право встановити заборону наближатися до визначеного місця або особи (далі – потерпілого), яку порушник не може умисно порушити. Як місце визначається місце, де потерпілий проживає, працює, навчається, перебуває під охороною або щоденно пересувається. Заборона наближатися до визначеного місця або особи включає також заборону турбувати за допомогою засобів зв'язку, на що порушникові вказується окремо.

Заборону наближатися до визначеного місця або особи поліцейський встановлює таким чином, що порушникові, якого стосується цей захід, на місці видається усне розпорядження, а надалі протягом строку, який не може перевищувати шість годин, вручається письмове розпорядження про вжитий захід. Письмове розпорядження повинно містити дані про порушника, проти якого вжито захід (ім'я особи, ідентифікаційний номер, а для іноземця – дані про народження, громадянство, постійне або тимчасове місце перебування), вжитий захід (захід включає також визначення відстані від місця або особи, де особа не має права пересуватися; цю відстань поліцейський визначає в межах від п'ятдесяти до двухсот метрів), опис загрози (вид, зміст, тривалість), підтвердження підстав для вжиття заходу (попередні заходи поліції, теперішня або попередня погана поведінка тощо) та застереження, яким повідомляється, що розпорядження буде передано за належністю на судовий розгляд. Поліцейський повинен попросити порушника назвати йому адресу, де йому можна вручити письмове розпорядження. У разі якщо порушника не буде знайдено за названою адресою або якщо він відмовляється назвати адресу, вручення відбувається таким чином, що рішення буде

розміщено на дошці оголошень відповідного поліцейського відділення, на що порушнику повинно бути окремо вказано.

Порушник, щодо якого вжито захід заборони наближення, повинен одразу ж залишити заборонене місце або територію, а поліцейському передати ключі від помешкання, де він проживає спільно з потерпілим. У разі невиконання розпорядження поліцейський повинен негайно видворити порушника. Про вжитий захід поліція повинна повідомити територіально відповідний центр соціальної роботи, який повинен ознайомити потерпілого з організаціями, які можуть надати йому матеріальну та нематеріальну допомогу, та, на його бажання, уможливити йому зв'язок з такою організацією.

Розпорядженням, про яке йде мова в другому абзаці цієї статті, поліція встановлює заборону наближення до визначеного місця або особи на 48 годин і одразу ж надсилає його на розгляд слідчому судді окружного суду, який може підтвердити, змінити або скасувати захід заборони наближення до визначеного місця або особи. Слідчий суддя повинен прийняти рішення щодо заходу протягом 24 годин. У разі підтвердження заходу заборони наближення до визначеного місця або особи слідчий суддя може встановити цей захід на строк до 10 днів. При цьому він повинен враховувати початок дії заходу, встановленого поліцією. На рішення слідчого судді протягом трьох днів можна подати скаргу до сенату з оскаржень окружного суду, який повинен прийняти рішення щодо скарги протягом трьох днів від отримання скарги. Слідчий суддя робить спробу вручити рішення порушнику за адресою, вказаною ним поліції, а якщо за цією адресою йому неможливо його вручити, вручення здійснюється в такий спосіб, що рішення розміщується на дошці оголошень окружного суду. Скарга на рішення слідчого судді не зупиняє виконання. Положення про вручення з боку слідчого судді застосовуються також для вручення рішення сенату з оскарження.

Процедуру реалізації заходу заборони наближення повинен встановити приписом міністр, за узгодженням з міністром, який відповідає за правосуддя, та міністром, що відповідає за трудові, сімейні та соціальні справи.

Нагляд за дотриманням заборони наближення до визначеного місця або особи здійснює поліція, яка порушника, виявленого на території заборони наближення, негайно видаляє з цієї території. Якщо порушник не полишає порушувати заборону наближення, його приводять для негайного провадження відповідному проступковому суду.

Порушник, який не дотримується розпорядження про заборону наближення до визначеного місця або особи, або під час встановленого заходу турбує потерпілого за допомогою комунікаційних засобів, карається за проступок штрафом у розмірі не менш 400 євро.

Стаття 39b.

Якщо існують обґрунтовані підстави підозрювати, що порушник продовжуватиме погрози і після закінчення 10 днів, протягом яких було вжито захід заборони наближення до визначеного місця або особи, потерпілий за три дні до закінчення заходу може подати слідчому судді прохання про продовження заходу, про який йде мова в попередній статті, до 60 днів. У разі наявності законних підстав слідчий суддя до закінчення 10-денного строку вжитого заходу ухвалює рішення, яким продовжує захід заборони наближення до визначеного місця або особи. На це рішення протягом трьох днів може бути подано скаргу сенату з оскарження окружного суду, який повинен прийняти рішення щодо скарги у триденний строк від дня одержання скарги. Слідчий суддя робить спробу вручити рішення порушнику за адресою, вказаною ним поліції, а якщо за цією адресою йому неможливо вручити, воно здійснюється в такий спосіб, що рішення розміщується на дошці оголошень окружного суду.

Стаття 40.

Поліцейські виконують антитерористичний обшук приміщень, об'єктів, будівель та територій задля забезпечення загальної безпеки людей та майна у визначених приміщен-

нях, об'єктах, будівлях, на визначених територіях та на транспорті задля забезпечення безпеки визначених осіб, об'єктів та таємної інформації або задля безпеки публічних зібрань та подій.

Антитерористичний обшук включає протибомбовий, хімічно-бактеріологічно-радіологічний та протипрослуховувальний обшук.

Якщо можна сподіватися, що у визначеному приміщенні, об'єкті, будівлі, на території або на транспорті може дійти до загрози для загальної безпеки людей або майна особливо небезпечними засобами або пристроями або до цього вже дійшло, поліцейські мають право спорожнити приміщення, об'єкт, територію або транспортний засіб, перекрити доступ до них та обшукати їх безпосередньо або з допомогою технічних засобів. У цих випадках поліцейські також можуть здійснювати також запобіжний обшук.

При здійсненні повноважень, про які йде мова у цій статті, поліцейські можуть вимагати від відповідного інспекційного органу виконати інспекційний нагляд.

Стаття 41.

Арештом поліцейські тимчасово обмежують пересування визначеної особи з метою її приведення, затримання або виконання будь-якої іншої дії, визначеної законом.

У разі арешту військовослужбовця про це повинна бути негайно повідомлена військова поліція.

Арешт включає також запобіжний обшук.

Стаття 42.

Приведенням поліцейські приводять особу у свої службові приміщення, у службові приміщення іншого органу або у визначене місце.

Приведення може бути здійснено на підставі розпорядження уповноваженого органу. Приведення може здійснюватися без розпорядження у випадках, про які йде мова в четвертому абзаці статті 35 та статті 37 цього Закону, або в інших випадках, коли приведення необхідне для здійснення іншого повноваження поліції, визначеного законом.

Перед приведенням поліцейські повинні ознайомити особу з підставами приведення та вказати їй на наслідки опору приведенню та спроби втечі.

У разі, якщо особа чинить опір приведенню, поліцейські мають привести її силоміць.

Стаття 43.

Поліцейські затримують особу, яка порушує публічний порядок або загрожує йому, якщо публічний порядок не може бути відновлено в інший спосіб або якщо загрозу не може бути усунуто в інший спосіб. Затримання може тривати не довше ніж 24 години.

Особа, яку слід передати іноземним органам безпеки, або яку було прийнято від іноземних органів безпеки та яку слід передати уповноваженому органу, може бути затримана не довше ніж на 48 годин.

Затримання встановлюється рішенням, яке ухвалюється та вручається затриманій особі протягом шести годин з моменту позбавлення свободи. Затримана особа протягом строку затримання має право на скаргу на рішення про затримання. Рішення щодо скарги повинен прийняти відповідний окружний суд протягом 48 годин.

Скарга не зупиняє виконання затримання.

Затримання знімається негайно, як тільки зникають підстави для нього.

У разі затримання військовослужбовця про це негайно повідомляється військова поліція.

Стаття 44.

У разі затримання, відповідно до положень закону про поліцію або у разі притримання відповідно до положень закону про охорону державного кордону, особу слід одразу ж повідомити її рідною або зрозумілою для неї мовою, чи її затримано чи притримано, та про підстави затримання або притримання, а також повідомити, що вона не зобов'язана нічого заявляти, що має право на негайну правову допомогу захисника, якого може вільно вибрати, та що на її бажання про затримання або притримання буде повідомлено її родичів.

Якщо особа, про яку йде мова в попередньому абзаці, є іноземцем, її слід рідною або зрозумілою для неї мовою повідомити також про те, що на її бажання про затримання або притримання буде повідомлено дипломатично-консульське представництво держави, громадянином якої вона є.

Поліцейський повинен відкласти всі наступні дії до з'явлення захисника, але не довше ніж на дві години від моменту, коли особі було надано можливість повідомити захисника.

Поліцейський може одразу ж привести або затримати особу, або здійснити будь-яку іншу дію, визначену законом, у разі якщо відкладення унеможливило б або обтяжило виконання завдання.

Стаття 44а.

Якщо затримана особа потребує невідкладної медичної допомоги, її забезпечують відповідно до приписів, які регулюють невідкладну медичну допомогу.

Затримана особа має право, щоб її за власний кошт оглянув медик, якого вона сама вибере.

Медичний огляд здійснюється без присутності поліцейських, якщо медик не вимагає інакше.

Стаття 45.

Іноземцеві, якому не дозволено в'їзд у державу або до якого було застосовано видворення або депортація з держави, якщо його неможливо негайно видалити, можна відповідно до закону наказати перебувати під суворим поліцейським наглядом в об'єкті, визначеному для цієї мети, на час, який необхідний для його видворення з держави.

Стаття 46.

Поліцейські вилучають предмети на підставі розпорядження уповноваженого органу або на підставах, визначених законом.

Поліцейські при виконанні інших обов'язків, визначених законом, конфісковують предмети, призначені для нападу або завдання собі шкоди, а також предмети, якими може бути створено серйозну загрозу для публічного порядку або загальної безпеки людей або майна, або предмети, які були використані, здобуті або з'явилися як наслідок проступку або злочину.

Предмети, про які йде мова в цій статті, поліцейські повинні передати уповноваженому органу. У разі, якщо щодо особи, в якої були вилучені предмети, не було відкрито провадження перед уповноваженим органом, предмети слід повернути, якщо не йдеться про небезпечні предмети.

Стаття 47.

Поліцейські без рішення суду можуть входити в чуже помешкання та інші приміщення, якщо це потрібно задля відвернення самогубства, якщо з'ясовуються обставини, які вказують на смерть визначеної особи в цьому приміщенні, або якщо йдеться про відвернення конкретної небезпеки для людей та майна.

Стаття 48.

У разі якщо потрібно заарештувати особу, яка вчинила карне діяння, або переправити у найближчий медичний заклад особу, яка потребує невідкладної медичної допомоги, або виконати інший невідкладний обов'язок, поліцейські, які не можуть зробити цього іншим чином, мають право використати найближчий доступний транспортний засіб або засіб зв'язку, за винятком засобів Словенської армії.

Власник засобу, про який іде мова в попередньому абзаці, має право на відшкодування витрат та можливої шкоди, яка йому була завдана використанням.

При виконанні своїх обов'язків поліцейські мають право на безоплатний проїзд засобами публічного транспорту та права, що випливають з обов'язкового страхування пасажирів громадського транспорту.

Стаття 48а.

Особам, які здійснюють таємну діяльність, поліція може приховати справжню особистість та надати їм фіктивні ідентифікаційні документи з метою їх захисту та захисту методу роботи.

У випадку, про який іде мова в попередньому абзаці, підрозділ поліції для виконання прихованих слідчих заходів може застосовувати також фіктивні дані про осіб, фіктивні дані у базах даних, а також фіктивні документи.

Фіктивна ідентифікація може надаватися також іноземним таємним співробітникам на запит іноземних уповноважених органів.

Фіктивну ідентифікацію затверджує служба державного обвинувачення за поданням поліції.

Спосіб виготовлення, застосування, зберігання та знищення фіктивної ідентифікації повинен встановити міністр актом для внутрішнього користування.

Стаття 49
(*Вилучена*)

Стаття 49a.

Для відшкодування витрат та відшкодувань особам за таємну діяльність та співпрацю при вжитті заходів, схвалених на підставі цього Закону та закону, який регулює карне провадження, а також для оплати корисної інформації, що стосується карних діянь або осіб, які їх вчинили (далі – кошти на спеціальні оперативні цілі), у межах бюджету, у кошторисі поліції, визначаються цільові кошти. Дані про виплати ведуться в окремих реєстрах згідно з приписами, які регулюють окремі галузі. Порядок розпорядження коштами на спеціальні оперативні цілі повинен встановити міністр виданням інструкції.

З грошових виплат, про які йде мова в попередньому абзаці, не сплачуються податки та внески на соціальне страхування чи інші стягнення, визначені приписами.

Стаття 50.

Поліцейські при виконанні обов'язків мають право застосувати такі засоби примусу:

- засоби для скування та зв'язування;
- газовий розпилювач;
- фізичну силу;
- кийок;
- газоподібні та інші засоби утихомирення;
- водомет;
- кінноту;
- спеціальні моторні транспортні засоби;
- службового собаку;
- засоби для примусового зупинення транспортних засобів;
- вогнепальну зброю.

Застосування засобів примусу допускається тільки таким чином, що поліцейські при виконанні обов'язків поліції застосовують будь-який із засобів, про які йде мова в попередньому абзаці, для безпосереднього впливу на осіб.

Стаття 51.

Поліцейські мають право вжити тільки той засіб примусу, який є співмірним виду та силі опору або нападу. При застосуванні засобів примусу поліцейські повинні шанувати приватність та гідність людини.

Якщо поліцейський при виконанні поліцейських обов'язків у визначеному випадку може застосувати кілька засобів примусу одночасно, сильніший засіб примусу він може застосувати тільки в тому випадку, якщо застосування слабшого засобу виявилось неефективним або з огляду на обставини та міркування безпеки для життя, особистої безпеки або безпеки майна людей було б неможливим.

Поліцейські повинні припинити застосування засобу примусу одразу ж після зникнення причин, через які їх було застосовано.

Стаття 51a.

Засоби для скування та зв'язування поліцейський може застосувати, якщо існує ризик, що особа здійснюватиме опір, завдасть собі шкоди, вчинить напад або втечу, або якщо це потрібно для безпечного виконання арешту, приведення або затримання.

Стаття 51b.

Газовий розпилювач, фізичну силу та кийок поліцейський може застосувати, якщо він не може в інший спосіб подолати опір особи, яка не виконує законних вказівок, порушує публічний порядок, або опір особи, яку треба заарештувати, привести або позба-

вити свободи, а також якщо він повинен відвернути посягання на осіб або об'єкти, які він охороняє, або посягання на себе чи іншу особу.

Стаття 51c.

Для відновлення публічного порядку, якщо він значно або масово порушується, поліцейські можуть, поряд із засобами примусу, про які йде мова в попередній статті, застосувати газові засоби та інші засоби утихомирення, водомет, кінноту та спеціальні моторні транспортні засоби.

Газові засоби та інші засоби утихомирення можуть застосовуватись також у випадках терористичних актів та викрадень людей або для арешту особи, яка чинить опір, атакує або в інший спосіб унеможливлює виконання завдання або безпосередньо загрожує життю поліцейського або іншої особи.

Стаття 51č.

Поліцейський може застосувати як засіб примусу службового собаку з намордником на повідку або без та без намордника на повідку або без повідка.

Службового собаку з намордником та на повідку поліцейський може застосувати у всіх випадках, коли дозволено застосування газового розпилювача, фізичної сили або кийка.

Службового собаку з намордником та без повідка поліцейський може застосувати для перешкоджання втечі та для арешту особи, яка вчинила карне діяння, який переслідується за належністю, для перешкоджання втечі особи, яка вчинила проступок проти публічного порядку, для відвернення посягання на себе, на іншу особу або на об'єкт, який він охороняє, та для відновлення публічного порядку.

Службового собаку без намордника та на повідку поліцейський може застосувати для відновлення публічного порядку, якщо діями групи людей поставлено під загрозу життя або особисту безпеку людей або майно значної цінності, та для арешту особи, яка вчинила карне діяння, який переслідується за належністю.

Службового собаку без намордника та без повідка поліцейський може застосувати, якщо він не може в інший спосіб:

- вберегти життя людей;
- запобігти втечі особи, впійманій при вчиненні карного діяння, за який за законом може бути накладено покарання у вигляді ув'язнення на строк три роки або більше;
- запобігти втечі особи, позбавленої свободи, або особи, на яку видано наказ на позбавлення свободи за вчинення карного діяння, за який за законом може бути накладено покарання у вигляді ув'язнення на строк три роки або більше;
- відвернути посягання на охоронювану особу або об'єкт;
- відвернути від себе безпосереднє незаконне посягання, яке загрожує його життю.

Стаття 51d.

Засоби для примусового зупинення транспортних засобів поліцейський має право застосувати:

- для запобігання втечі транспортним засобом особи, впійманої при вчиненні карного діяння, який переслідується за належністю;
- для запобігання втечі транспортним засобом особи, яку було позбавлено свободи або видано наказ на позбавлення свободи;
- для запобігання незаконному перетину транспортним засобом державного кордону;
- для припинення подальшої поїздки транспортним засобом особи, яку перед тим не менш ніж двічі належним чином зупиняли та яка не підкорилася законному розпорядженню поліцейського;
- для перешкоджання недозволеному в'їзду транспортним засобом на об'єкт або територію, де зупиняється або проживає охоронювана особа;
- для припинення подальшої поїздки транспортним засобом особи, яка ставить пасивний опір або не підкоряється

законному наказу поліцейського або намагається продовжувати рух, хоча не відповідає вимогам руху.

Стаття 52.

При виконанні обов'язків поліцейський може застосувати вогнепальну зброю тільки у випадку, якщо він не може в інший спосіб:

- вберегти життя людей;
- запобігти втечі особи, яка впіймана при вчиненні карного діяння, за який за законом може бути призначене покарання у вигляді ув'язнення на строк понад 10 років;
- запобігти втечі особи, яку позбавлено свободи, або особи, на яку видано наказ на позбавлення свободи за вчинення карного діяння, про який йде мова в попередньому підпункті, якщо в наказі на арешт, приведення або стеження особи чітко вказано, що поліцейський має право застосувати вогнепальну зброю, якщо така особа намагатиметься втекти;
- відвернути посягання на охоронювану особу або охоронюваний об'єкт;
- відвернути від себе безпосереднє незаконне посягання, яке ставить під загрозу його життя.

Перед застосуванням вогнепальної зброї поліцейський повинен, якщо це дозволяють обставини, попередити особу, проти якої він збирається застосувати вогнепальну зброю, закликом: «Стій, поліція, стрілятиму!» та попереджувальним пострілом.

Стаття 53.

При безпосередньому виконанні обов'язків поліції на воді поліцейські мають право:

- перевірити прапор плавзасобу;
- зупинити плавзасіб, оглянути та обшукати його;
- перевірити документи плавзасобу, членів екіпажу та пасажирів;
- застосувати інші поліцейські повноваження, якщо це необхідно.

Поліцейські мають право наздогнати, заарештувати та передати уповноваженому органу плавзасіб та членів екіпажу, якщо існує підозра, що було порушено приписи Республіки Словенії, міжнародного договору або положення міжнародного права.

IV. Збирання, охорона та зберігання даних

Стаття 54.

Поліція збирає особисті та інші дані для виконання визначених законом обов'язків.

Поліцейські збирають особисті та інші дані безпосередньо від особи, якої ці дані стосуються, та від інших, яким про це відомо, або з уже існуючих баз даних.

Поліція має право, якщо це необхідно задля виконання визначених законом обов'язків поліції, передавати органам іноземних держав або міжнародних організацій на їх запит або з власної ініціативи, за умови дійсної взаємності, зібрані особисті та інші дані.

Перед переданням особистих даних органам, про які йде мова в попередньому абзаці, поліція повинна отримати гарантії, що держава, у яку передаються дані, забезпечує охорону особистих даних та що орган іноземної держави або міжнародної організації використовуватиме особисті дані тільки для цілей, визначених цим Законом.

Поліція повинна подбати, щоб у реєстрі, з якого дані було передано, було зазначено, коли дані було передано, кому та для яких цілей.

При збиранні особистих та інших даних від індивіда при розкритті та розслідуванні карного діяння поліцейські можуть з його письмового дозволу застосувати тестування на поліграфі.

При збиранні особистих та інших даних, призначених для доведення проступків та карних діянь, а також для ідентифікації осіб, які вчинили проступок або карне діяння, поліцейські мають право застосовувати технічні засоби для фотографування, а також відео- та аудіозйомки.

При нагляді за дорожнім рухом на публічних дорогах та в інших публічних місцях поліцейські мають право застосовувати технічні засоби для виявлення та доведення переви-

щення максимальної дозволеної швидкості в контрольних пунктах, перевищення середньої швидкості на відрізках доріг, а також технічні засоби для виявлення інших проступків. Записи щодо транспортних засобів, якими не було вчинено проступок, одразу ж стираються.

Для моніторингу виконання поліцейських повноважень поліцейські можуть застосовувати технічні засоби для фотографування, а також відео- та аудіозйомки.

Поліцейський перед початком процедури повинен повідомити особу, що процедура записується. Якщо обставини на це не дозволяють, він повинен зробити це одразу ж, коли це стане можливим.

При збиранні особистих та інших даних від інших осіб або з існуючих баз даних та у спосіб, про який іде мова в попередньому абзаці, поліцейські не зобов'язані повідомляти про це особу, якої ці дані стосуються, якщо це унеможливило б або ускладнило виконання визначеного завдання.

Стаття 54а.

Словенське страхове товариство та страховики повинні виплачувати поліції компенсацію за ознайомлення з даними або передання даних з реєстрів поліції про порушників та проступки, карні діяння, події та електронні записи поліції про дорожньо-транспортні пригоди, без огляду на положення закону, який регулює охорону особистих даних, у сумі, яку повинен встановити міністр. Словенське страхове товариство та страховики не мають права переносити на потерпілого оплату за дані, про яку йде мова в попередньому реченні.

Стаття 55.

Якщо поліцейські задля виконання визначених обов'язків збирають особисті та інші дані про осіб з уже існуючих баз даних, органи, організації та інші суб'єкти, які на підставі закону та в межах своєї діяльності або у зв'язку з нею ведуть бази даних, зобов'язані на підставі запиту безоплатно передавати поліцейським запитувані особисті та інші дані.

Міністр може визначити, що у випадку, про який іде мова в попередньому абзаці, органи, організації та інші суб'єкти мають право повідомити особу, якої стосуються дані, про факт передання даних, але лише після визначеного строку, який не може бути довшим ніж п'ять років.

Положення попереднього абзацу застосовуються також до ознайомлення особи з переліком суб'єктів, яким у визначений період були передані особисті та інші дані.

Стаття 56.

Працівник поліції повинен охороняти таємні дані, особисті дані та охоронювані дані поліції, з якими він ознайомився під час виконання обов'язків. Обов'язок охорони цих даних зберігається також і після припинення службових відносин працівника поліції.

Охоронюваними даними поліції є дані, робота з якими має супроводжуватися виконанням визначених запобіжних заходів та процедур.

Стаття 57.

Міністр повинен визначити організаційні та логічно-технічні процедури, а також заходи для охорони особистих даних, таємної інформації та охоронюваних даних поліції.

Стаття 58.

Щодо збирання, опрацювання, зберігання, передання та використання даних поліцейських реєстрів застосовуються положення закону про охорону особистих даних.

Стаття 59.

Поліція веде бази персональних даних (далі – реєстри), які задля виконання обов'язків збирають, опрацьовують, зберігають, передають та застосовують поліцейські.

У зв'язку зі здійсненням поліцейських повноважень поліція веде та утримує такі реєстри:

1. реєстр карних діянь;
2. реєстр порушників та проступків;
3. реєстр розшукуваних осіб;
4. реєстр ідентифікацій;

5. (*вилучений*)

6. реєстр оперативних інформацій;

7. реєстр осіб, щодо яких було вжито приховані слідчі дії відповідно до закону, який регулює карне провадження;

8. реєстр ДНК розслідувань;

9. реєстр подій;

10. реєстр затриманих та притриманих осіб;

11. реєстр запобіжно перевірених осіб;

12. реєстр скарг;

13. реєстр застосування засобів примусу;

14. реєстр дактилоскопованих осіб;

15. реєстр сфотографованих осіб;

16. реєстр розшукуваних та знайдених предметів;

17. реєстр цілеспрямованого збирання повідомлень у галузі тероризму та міжнародної організованої злочинності;

18. реєстр входу та пересування осіб в охоронюваних об'єктах поліції та на території поблизу цих об'єктів;

19. реєстр виданих наказів заборони наближення;

20. реєстр прихованих ідентифікацій та цільових перевірок;

21. реєстр записів процедур.

Міністр повинен докладніше розписати спосіб ведення поліцейських реєстрів.

Стаття 60.

Реєстри, про які йде мова в попередній статті, містять такі загальні персональні дані:

- ім'я особи;
- дані про народження (день, місяць, рік, місце);
- особистий ідентифікаційний номер;
- стать;
- адреса постійного або тимчасового місця перебування;
- громадянство.

Стаття 61

Поряд із загальними особистими даними окремі реєстри містять також такі дані:

1. реєстр карних діянь: прізвисько або несправжнє ім'я; особистий опис; національність обвинуваченої або підозрюваної особи; адміністративна одиниця місця народження; сімейні та майнові відносини, освіта, професія та зайнятість; особисті дані потерпілих, заявників та інших осіб, які надали відомості про карні діяння, а також дані про злочин (вид, місце, час, спосіб, мотив, опис предметів карного діяння, шкода, фотографії, аудіо- та відеозаписи та інші обставини вчиненого);

2. реєстр порушників та проступків: професія та зайнятість особи, яка вчинила проступок; для відповідальної особи юридичної особи – посада, яку вона займає; персональні дані потерпілих, а також дані про проступок (вид, місце, час, спосіб вчинення, мотив, співучасники, фотографії, аудіо- та відеозаписи та шкода);

3. реєстр розшукуваних осіб: прізвисько або несправжнє ім'я, а також фотографія та особистий опис розшукуваної особи; сімейні та майнові відносини; освіта, професія та зайнятість;

4. реєстр ідентифікацій: підстава, місце, час та транспортний засіб особи, особистість якої встановлювалася, а також інші обставини встановлення особистості;

5. (*вилучений*)

6. реєстр оперативних інформацій: дані про висновки та дії поліції, пов'язані з запобіганням та розслідуванням карної поведінки;

7. реєстр осіб, щодо яких було вжито приховані слідчі дії відповідно до закону, який регулює карне провадження: прізвисько або несправжнє ім'я особи; сімейні та майнові відносини, освіта, професія та зайнятість; номер письмового розпорядження державного обвинувача або слідчого судді, а також дані про вид, зміст та перебіг дій;

8. реєстр ДНК розслідувань: місце, час та підстава взяття зразка ДНК; ім'я та прізвище особи, яка взяла зразок, та профіль взятого зразка ДНК;

9. реєстр подій: дані про подію (вид, місце, час, учасники, шкода та інші обставини);

10. реєстр затриманих та притриманих осіб: дані про затримання або притримання (місце, час, підстава та відеозапис затримання або притримання);

11. реєстр запобіжно перевірених осіб: освіта; професія, зайнятість; попередні покарання перевіреної особи та підстави, з яких

було проведено перевірку, а також висновки перевірки;

12. реєстр скарг: дані про поліцейського, на якого було подано скаргу; дані скаржника; дані про захід, поведінку або процедуру поліції, що є предметом скарги;

13. реєстр застосування засобів примусу: дані про поліцейського, який застосував засіб примусу; ідентифікаційні дані особи, щодо якої було застосовано засіб примусу; дані про випадок, у якому було застосовано засіб примусу; оцінка застосування засобу примусу; перегляд оцінки застосування засобу примусу;

14. реєстр дактилоскопованих осіб: прізвисько або несправжнє ім'я; місце, час та підстава взяття відбитків пальців; на підставі чого була підтверджена особистість особи, в якої було взято відбитки пальців; ім'я та прізвище особи, яка взяла відбитки; відбитки пальців та долонь;

15. реєстр сфотографованих осіб: прізвисько або несправжнє ім'я, фотографія; персональний опис; місце, час та підстава фотографування; ім'я та прізвище особи, яка виконала фотографування;

16. реєстр розшукуваних та знайдених предметів: ідентифікаційні дані потерпілого; фотографія та/або опис предмета;

17. реєстр цілеспрямованого збирання повідомлень у галузі тероризму та міжнародної організованої злочинності: прізвисько та несправжнє ім'я особи; сімейні та майнові відносини, освіта, професія та зайнятість; дані про злочин, у зв'язку з яким збирають повідомлення; результати цілеспрямованого збирання повідомлень; спосіб повідомлення про результати, час та зміст цілеспрямованого збирання повідомлень та дані про організаційний підрозділ або поліцейського, який збирає повідомлення;

18. реєстр входу та пересування в охоронюваних об'єктах поліції та на території поблизу цих об'єктів: дані про вхід на об'єкт; час та дата входу та виходу; відеозапис та інші записи систем технічної охорони об'єкта поліції та місцевості поблизу цього об'єкта;

19. реєстр виданих наказів заборони наближення: дата та година видання наказу з витягом змісту наказу, зазначення суду, якому було передано справу для розгляду; дані з рішення суду зі строком тривання заходу; персональні дані про жертву та її законного представника (за наявності); дані про порушення заходу; дані центрів соціальної роботи та дані організацій, який беруть участь у протидії насильству в сім'ї;

20. реєстр прихованих ідентифікацій та цільових перевірок: про вистеження особи або транспортного засобу, на яких було видано запит, місце, час або підстави перевірки; маршрут та кінцевий пункт подорожі; осіб, які супроводжують особу або пасажирів транспортного засобу; вжитий транспортний засіб, предмети, які особа має із собою, та обставини, за яких особа або транспортний засіб були знайдені.

Без огляду на статтю 60 цього Закону реєстр записів процедур містить місце та час здійснення запису та сам запис.

Стаття 62.

Індивід має право на ознайомлення зі своїми даними в реєстрах:

- про які йде мова в пунктах 3, 4, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19 та 21 статті 59 цього Закону – відразу після внесення до реєстру;
- про які йде мова в пунктах 1 та 2 статті 59 цього Закону – після прийняття рішення, яке набрало законної сили, про відкриття карного провадження або провадження про проступок. Якщо воно не було відкрито, то після спливу давності;
- про які йде мова в пунктах 7, 17 та 20 статті 59 цього Закону – після закінчення поліцейського розслідування або прийняття рішення, яке набрало законної сили, про відкриття карного провадження. Якщо воно не було відкрито, то після спливу давності;
- про який іде мова в пункті 11 статті 59 цього Закону – після закінчення процедури прийняття на службу у поліцію або процедури призначення в охорону визначених осіб та об'єктів, будівель та посад державних органів, або дозволу

наближення або роботи біля охоронюваної особи, в органі, на об'єкті, місцевості або на робочому місці;
- про які йде мова в пункті 6 статті 59 цього Закону – після архівування даних.

Індивіда, персональні дані якого були зібрані без його відома та не були знищені, повідомляють про це, якщо на це дозволяє природа поліцейської роботи.

Стаття 63.

Дані зберігаються:
- в реєстрах, про які йде мова в пунктах 1, 6, 7, 8, 14, 15, 17 та 20 статті 59 цього Закону – до закінчення поліцейського розслідування або закінчення акції охорони, або видання постанови про зняття карного обвинувачення, а якщо цього не сталося, то до спливу давності карного переслідування;
- в реєстрі, про який іде мова в пункті 2 статті 59 цього Закону – після закінчення трьох років з дня набрання законної сили рішення, а якщо цього не сталося, то через чотири роки після внесення даних;
- в реєстрі, про який іде мова в пункті 3 статті 59 цього Закону – поки зберігаються підстави, через які було розпочато розшук або інший законний захід, але не довше ніж до спливу давності переслідування;
- в реєстрах, про які йде мова в пунктах 4 та 19 статті 59 цього Закону – один рік після внесення даних;
- в реєстрах, про які йде мова в пунктах 9 та 11 статті 59 цього Закону – три роки після внесення даних;
- в реєстрах, про які йде мова в пунктах 10, 12 та 13 статті 59 цього Закону – два роки після внесення даних;
- в реєстрі, про який іде мова в пункті 16 статті 59 цього Закону – поки зберігаються підстави, через які було розпочато розшук;
- в реєстрі, про який іде мова в пункті 18. статті 59 цього Закону – два місяці після внесення даних;
- в реєстрі, про який іде мова в пункті 21 статті 59 цього Закону – 45 днів від здійснення запису.

Служба державного обвинувачення, яка переймає карне обвинувачення в поліції, зобов'язана передати відповідному поліцейському підрозділу рішення про відкриття карного провадження, яке має законну силу.

Стаття 64.

Після закінчення строків, про які йде мова в попередній статті, з даними з поліцейських реєстрів поводяться згідно з приписами, які регулюють діяльність органів публічної адміністрації з постійним зібранням документів або поводження з публічними архівними матеріалами. Доступ до цих даних поліцейським та компетентним особам інших державних органів дозволений тільки у разі розслідування підозри у скоєнні злочину, за який особа, яка його вчинила, переслідується за належністю, або в інших випадках, визначених законом.

V. Трудові відносини та особливості регулювання у галузі медичного, пенсійного та інвалідного страхування

Стаття 65.

До працівників поліції застосовуються загальні та спеціальні приписи, які регулюють трудові відносини, медичне, пенсійне та інвалідне страхування працівників, якщо цим Законом не визначено інше.

Працівниками поліції є поліцейські та інші працівники, зайняті у поліції.

Стаття 66.

Поліцейськими є працівники поліції в уніформі або без уніформи, які виконують завдання поліції та мають право та обов'язок здійснювати поліцейські повноваження.

Для професії поліцейського вимагається не менш ніж середня професійна освіта.

Професія поліцейського визначається номенклатурою професій, яка є підставою для формування освітніх програм.

Поліцейські мають службове посвідчення, яким доводять повноваження на виконання поліцейських повноважень.

Службове посвідчення видає генеральний директор поліції.

Зразок службового посвідчення та процедуру його видання повинен встановити приписом міністр.

Стаття 67.

У трудові відносини для виконання обов'язків у поліції може вступити особа, яка за умов, визначених у приписах, що регулюють службові відносини публічних службовців, додатково виконує такі умови:

1. має відповідні психофізичні здібності;

2. не була засудженою вироком суду, що набрав законної сили, за умисне карне діяння, яке переслідується за належністю, та не була засудженою на безумовне покарання ув'язненням на строк більш ніж три місяці;

3. не перебуває в карному провадженні через злочин, про який іде мова в попередньому підпункті;

4. є громадянином Республіки Словенії з постійним місцем перебування в Республіці Словенії;

5. була запобіжно перевірена та щодо неї нема застережень з погляду безпеки;

6. не реалізовувала і не реалізує права на відмову від виконання військового обов'язку;

7. не має подвійного громадянства.

Умови пунктів 1, 6 та 7 попереднього абзацу застосовуються тільки для службових відносин поліцейського.

Психофізичні здібності, про які йде мова в пункті 1 першого абзацу цієї статті, визначаються в акті про систематизацію посад.

Стаття 67a.

Поліція може зібрати про особу, з якою бажає вступити у трудові відносини для виконання обов'язків у поліції, з її письмового дозволу, також дані, на підставі яких з'ясовуються застереження для виконання обов'язків у поліції з погляду безпеки.

Запобіжна перевірка, про яку йде мова в попередньому абзаці, включає перевірку даних, визначених приписами щодо отримання дозволу на доступ до таємної інформації, а щодо кандидатів у поліцейські також згідно з приписами, які визначають умови отримання дозволу на зброю. Поліція перевіряє також інші дані, які кандидат на службу передає поліції у провадженні зі вступу у службові відносини.

Особа, щодо якої запобіжною перевіркою буде встановлено існування застереження з погляду безпеки, не може вступити на службу для виконання обов'язків у поліції. Щодо особи, яка не дала дозволу на запобіжну перевірку, вважається, що вона не виконує умови безпеки для виконання робіт та обов'язків у поліції.

Стаття 67b.

Для виконання обов'язків охорони зовнішнього кордону Європейського союзу та охорони об'єктів, які відповідно до приписів охороняє поліція, з особою може бути укладений договір про працевлаштування на визначений строк до п'яти років, який може бути продовжений на такий самий строк. Особа повинна протягом одного року після укладення договору про працевлаштування скласти іспит на виконання поліцейських повноважень, в іншому разі її трудові відносини припиняються.

Договір про працевлаштування для виконання обов'язків працівника поліції, про який йде мова в першому абзаці цієї статті, укладається у письмовій формі та повинен містити відомості про сторони договору, дату початку роботи та строк тривання службових відносин, місце виконання роботи, назву посади з описом робіт та обов'язків, положення про оплату, робочий час, спосіб встановлення щорічної відпустки, а також тривалість відповідного строку. Договір може містити й інші права та обов'язки працівника, але може щодо них посилатися на застосування закону або на загальні акти міністерства або поліції.

Стаття 67c.

Поліція може укласти з поліцейським у відставці, який виконує умови, про які йде мова в статті 67 цього Закону, трудовий договір на визначений строк. Трудовий договір укладається на дворічний строк з можливістю одноразового продовження.

Без огляду на положення приписів, які регулюють систему оплат публічних службовців у публічному секторі, особі, про яку йде мова в попередньому абзаці, плата визначається таким чином, що їй на посаді, на яку вона призначається, призначається номер тарифного розряду або підвищень, які були нею досягнуті до відставки.

Стаття 67č.

За поданням генерального директора поліції щороку оголошується конкурс на працевлаштування на посади кандидата в поліцейські для заміщення вакантних посад згідно з потребами та штатним розписом.

Стаття 68.

Якщо працівник поліції був засуджений за карне діяння, про яке йде мова в другому підпункті першого абзацу попередньої статті, суд повинен надіслати вирок, що набрав законної сили, генеральному поліцейському управлінню.

Трудові відносини працівника поліції припиняються з дня, коли генеральне поліцейське управління на підставі вироку, що набрав законної сили, видасть наказ про припинення службових відносин.

Стаття 69.

Особа, яка уклала трудовий договір для виконання обов'язків поліцейського, повинна протягом строку, визначеного актом про систематизацію посад, скласти іспит для виконання поліцейських повноважень.

Зміст та спосіб складання іспиту, про який іде мова в попередньому абзаці, повинен встановити приписом міністр за поданням генерального директора поліції.

З особою, яка не складе окремого іспиту, про який іде мова в попередньому абзаці, трудові відносини припиняються.

Іспит не складає особа, яка успішно завершила програму підвищення кваліфікації та підготовки для професії поліцейського або основну підготовку у галузі криміналістики.

Стаття 69a.

Працівнику поліції, незалежно від положень статті 89 Закону про публічних службовців, як виняток може бути присвоєно поліцейське або криміналістичне звання за умови, що не пізніше ніж протягом двох років після присвоєння звання складе відповідний професійний іспит для присвоєння звання.

Положення першого абзацу стосується виключно першого присвоєння звання.

Стаття 70.

Після складення іспиту, про який іде мова в статті 69 цього Закону, поліцейський повинен скласти присягу перед генеральним директором поліції.

Текст присяги гласить:

«Урочисто присягаю, що при виконанні обов'язків поліції свідомо, відповідально, людяно та законно виконуватиму свої завдання, а також шануватиму права людини та основоположні свободи».

Присягу, про яку йде мова в попередньому абзаці, складають також допоміжні поліцейські.

Стаття 71.

Поліцейські повинні бути професійно та психофізично підготовані для виконання обов'язків поліції, а поліція створює їм мови для підготовки. Якщо поліцейський у поточному році не пройде успішно окрему підготовку, визначену в програмі, він повинен скласти повторний іспит з професійної та психофізичної придатності перед комісією, яку призначає генеральний директор поліції.

Поліцейський може складати повторний іспит не більше ніж два рази підряд.

Якщо поліцейський не складе повторний іспит з першої спроби, він має право на другу спробу протягом трьох місяців від дня першої спроби. Якщо поліцейський не складе повторний іспит і з другої спроби, він має право на третю спробу протягом трьох місяців з дня другої спроби.

Спосіб перевірки та оцінювання успішності під час підготовки, про яку йде мова в першому абзаці цієї статті, визначається програмами підготовки, а зміст, критерії та проходження повторного іспиту на професійну та психофізичну придатність перед комісією повинен визначити міністр за поданням генерального директора поліції.

Стаття 72.

Генеральний директор поліції своїм рішенням може позбавити поліцейського права виконувати поліцейські повноваження:

- якщо він використовує поліцейські повноваження всупереч приписам;
- якщо він не поводиться відповідно до положення четвертого абзацу статті 30 цього Закону;
- якщо він з третьої спроби не складе повторний іспит, про який іде мова в попередній статті;
- якщо він виконує роботу, про яку йде мова в статті 83 цього Закону.

Генеральний директор поліції своїм рішенням повинен позбавити поліцейського права виконувати поліцейські повноваження, якщо виявить, що поліцейський є членом політичної партії.

На рішення, про які йде мова в першому та другому абзацах цієї статті, може бути подано скаргу. Рішення за скаргою приймає міністр.

Працівника, про якого йде мова в першому та другому абзацах цієї статті, генеральний директор поліції повинен перевести на іншу посаду відповідно до його професійної кваліфікації.

Рішення про переведення є остаточним.

У працівника, про якого йде мова в першому та другому абзацах цієї статті, вилучається службове посвідчення, зброя та уніформа.

Стаття 73.

Поліція повинна забезпечити правову допомогу поліцейському, щодо якого ведеться докарне провадження, або щодо якого відкрито карне провадження або провадження про відшкодування через виконання службових обов'язків, які він, на оцінку поліції, виконав відповідно до приписів.

Оцінку приймає комісія, яку призначає генеральний директор поліції – для генерального поліцейського управління, або директор поліцейського управління – для поліцейського управління.

Стаття 74.

Для тимчасового або спорадичного виконання завдань регулювання руху на публічних дорогах та некатегоризованих дорогах, які надані на використання для дорожнього руху, а також завдань на прикордонних переходах може бути укладено угоду з особою, яка досягла 18-річного віку та виконує умови, про які йде мова у статті 67 цього Закону, за винятком умови про пройдену строкову військову службу.

Стаття 75.

З особами, про які йде мова у статті 67 цього Закону, може бути укладено трудовий договір без публічного оголошення або публічного запрошення.

Стаття 76.

Кандидатові, з яким не було укладено трудовий договір, поліція не повинна повідомляти підстав свого рішення.

Стаття 77.

Задля безперешкодного виконання обов'язків поліції генеральний директор поліції може тимчасово перевести або відрядити поліцейського на роботу на визначеній території або галузі роботи, але не довше ніж на шість місяців.

Задля безперешкодного виконання обов'язків поліції директор поліцейського управління може тимчасово відрядити поліцейського з одного організаційного підрозділу в інший на території поліцейського управління, але не довше ніж на шість місяців.

Рішення про тимчасове переведення або відрядження повинно бути вручено поліцейському не пізніше ніж за сім днів до початку роботи. Рішення є остаточним.

Стаття 78.

У випадках, якщо поліцейський у зв'язку зі службовою потребою переведений на нижчеоплачувану посаду, за ним зберігається коефіцієнт розрахунку оплати, який він мав на попередній посаді.

Стаття 79.

Поліцейський, який переведений або відряджений у зв'язку зі службовою потребою, має право на транспортні витрати або на повернення витрат на життя поза домом та витрат на переселення, якщо він переселиться.

Поліцейському, який переведений або відряджений у зв'язку зі службовою потребою та переселяється, поліція повинна забезпечити відповідне помешкання.

Стаття 80.

Поліцейський, задля здійснення нагляду за поліцією або задля охорони визначених осіб та об'єктів на підставі його письмової згоди може бути переведений на роботу в інший державний орган.

Поліцейський, який протягом цього часу перебуває у трудових відносинах в іншому державному органі, відповідає за свою роботу перед керівником цього органу. Під час тимчасового переведення він має права та обов'язки, які випливають із цього Закону, в обсязі, визначеному договором між державним органом, до якого поліцейського тимчасово переведено, та поліцією.

Після закінчення тимчасового переведення він має право повернутися на роботу в поліцію на посаду, яка відповідає його професійній кваліфікації.

Стаття 81.

Працівники поліції зобов'язані виконувати роботу в особливих робочих умовах, якщо це потрібно для виконання визначених законом обов'язків.

Особливими робочими умовами є:

- робота з нерівномірним графіком роботи;
- позмінна робота;
- робота в суботи, неділі, святкові та інші неробочі дні;
- робота понад повний робочий час;
- вечірня та нічна робота;
- готовність до роботи у службових приміщеннях, на визначеному місці або вдома;
- робота з поділеним робочим часом.

Робота з нерівномірним графіком роботи або позмінна робота передбачає виконання трудових обов'язків у суботи, неділі, святкові та інші неробочі дні, а також роботу у вечірній та нічний час, з розподілом робочого часу в межах визначеного звичайного місячного або річного робочого обов'язку.

Посади, на яких робота виконується згідно з попереднім абзацом, визначаються в акті про систематизацію посад.

Інші форми роботи в особливих умовах встановлюються, якщо цього вимагають міркування безпеки або якщо тільки таким чином можуть бути виконані визначені завдання, які не терплять зволікання, або якщо завдання мають бути виконані у визначений строк.

Генеральний директор поліції повинен визначити випадки, коли може бути видано розпорядження про роботу, про яку йде мова в попередньому абзаці, та осіб, які можуть видати таке розпорядження.

Стаття 82.

Готовність до роботи є особливою трудовою умовою, при якій працівник поліції повинен перебувати в готовності до роботи на робочому місці, на визначеному місці або вдома.

Готовність до роботи не зараховується в кількість годин робочого обов'язку.

Якщо працівник поліції працює між готовністю до роботи, ця кількість годин враховується в кількість годин трудового обов'язку працівника поліції.

У разі якщо кількість відпрацьованих робочих годин працівника поліції перевищує кількість годин його місячного або річного робочого обов'язку, різниця в годинах враховується як робота понад повний робочий час.

Стаття 83.

Поліцейський не має права виконувати роботу, яка могла би перешкоджати виконанню ним поліцейських обов'язків.

Роботи, які поліцейський не має права виконувати, повинен визначити міністр.

Для компенсації особливих заборон та обмежень, про які йде мова в цій статті, уряд повинен встановити підвищення базового тарифу поліцейських.

Стаття 84.

Поліцейські зобов'язані під час страйку виконувати такі завдання поліції:

- охорона життя, особистої безпеки людей та майна;
- запобігання, розкриття та розслідування карних діянь;
- викриття та арешт осіб, які вчинили карні діяння, та інших розшукуваних осіб та передання їх уповноваженим органам;
- охорона визначених осіб, органів, об'єктів, будівель, посад та таємниці відомостей державних органів;
- підтримання публічного порядку;
- нагляд та регулювання руху на публічних дорогах;
- охорона державного кордону та здійснення прикордонного контролю;
- виконання обов'язків, визначених у приписах про іноземців.

Завдання, про які йде мова в попередньому абзаці, поліцейські зобов'язані виконувати своєчасно, ефективно та згідно з інструкціями керівників.

Працівники поліції під час страйку зобов'язані забезпечити безперешкодне виконання завдань, про які йде мова в першому абзаці цієї статті.

Для компенсації обмежень, які випливають із цієї статті, уряд повинен встановити підвищення базового тарифу працівників поліції.

Стаття 85.

При виконанні роботи у всіх службових приміщеннях, за винятком приміщень, де застосовуються або зберігаються зброя та інші технічні засоби, застосовуються загальні приписи про забезпечення протипожежної безпеки, безпеки та здоров'я працівників під час роботи.

Генеральний директор поліції повинен визначити заходи та процедури для забезпечення протипожежної безпеки, безпеки та здоров'я працівників під час роботи на ділянках, на які не поширюються загальні приписи.

Генеральний директор поліції повинен визначити також організацію та забезпечення безпеки під час роботи, а також відповідальних осіб у галузі забезпечення безпеки та здоров'я працівників під час роботи.

Стаття 85а.

Якщо працівник перебуває під впливом алкоголю, наркотичних засобів або якщо він перебуває в такому психофізичному стані, що безпосередньо загрожував би власній безпеці або безпеці інших, працівникові забороняється приступати до роботи або забороняється продовжувати виконання роботи. Заборону приступати до роботи або заборону продовжувати виконання роботи керівник підрозділу приймає усно та зазначає її в робочому табелі. Якщо в підрозділі не ведеться робочий табель, то про це складається службова записка.

Стаття 86.

Поліцейському за кожний розпочатий рік стажу роботи в поліції понад п'ять років належить доплата за безперервний стаж у розмірі 0,5% базового тарифу.

У стаж роботи враховується також стаж роботи зі статусом уповноваженої посадової особи за законом про внутрішні справи[5].

Стаття 86а

Публічному службовцеві, який переведений на роботу в поліцію, для встановлення доплати за безперервний стаж, про яку йде мова в першому абзаці статті 86, враховується також стаж роботи в органі, з якого

[5] Старий закон від 1980 року, який наразі втратив чинність (прим. редактора).

його переведено, якщо відповідно до приписів та умов, якими регулюється орган, з якого його переведено, він мав право на доплату за безперервний стаж.

Стаття 87.

Працівник поліції, який має не менш ніж 30 (чоловік) або 25 (жінка) років пенсійного стажу роботи, у тому числі не менш ніж 15 років зі статусом уповноваженої посадової особи за законом про внутрішні справи або зі статусом поліцейського, та який досяг віку не менш ніж 45 (чоловік) або 40 (жінка) років, має право на пенсію протягом шести місяців від подання заяви.

Пенсія йому встановлюється у розмірі 65% бази для розрахунку пенсії. За кожен рік пенсійного стажу понад 30 років (чоловік) або 25 років (жінка) пенсія збільшується на 2% бази для розрахунку пенсії, але не більше ніж до 85% бази для розрахунку пенсії.

Стаття 88.

Поліція має медичну комісію, яка оцінює здатність поліцейського до виконання роботи.

Медичну комісію призначає генеральний директор поліції. Вона складається з п'ятьох членів, з яких не менш ніж троє є медиками.

Поліцейський, якого комісія, про яку йде мова в першому абзаці цієї статті, визнає нездатним до виконання своєї роботи, але який здатний до іншої роботи в поліції, переводиться на посаду, яка відповідає рівневі його професійної підготовки та стану здоров'я.

Якщо знижена працездатність є наслідком виконання визначених законом обов'язків, поліцейський повинен одержувати платню, яку він отримував на попередній посаді, якщо це для нього вигідніше.

Після переведення, про яке йде мова в третьому абзаці, справа передається на подальше провадження до відповідного підрозділу Установи пенсійного та інвалідного страхування для призначення інвалідного страхування.

Якщо комісія, про яку йде мова в першому абзаці цієї статті, визнає поліцейського нездатним до виконання своєї або іншої роботи в поліції, вона передає справу на подальше провадження до відповідного підрозділу Установи пенсійного та інвалідного страхування для призначення інвалідного страхування.

Стаття 89.

Поліція страхує поліцейських від нещасного випадку під час роботи, наслідком якого є смерть або стійка втрата загальної працездатності, якщо вони виконують роботи, особливо небезпечні для здоров'я та життя.

Посади, на яких поліцейські застраховані, визначені в акті про систематизацію посад.

Стаття 90.

Поліцейський, який не застрахований відповідно до положень попередньої статті, поряд з правами на інвалідне страхування у разі нещасного випадку під час роботи, наслідком якого є смерть або стійка втрата загальної працездатності, має також право на окреме відшкодування.

Окреме відшкодування становить максимум 100% страхової суми, визначеної на підставі попередньої статті. У разі смерті окреме відшкодування становить 100% страхової суми, про яку йде мова в попередній статті, а в разі стійкої втрати загальної працездатності розмір окремого відшкодування залежить від відсотка стійкої втрати загальної працездатності. У разі смерті поліцейського окреме відшкодування належить його дружині або законному спадкоємцеві.

Розмір та спосіб виплати окремого відшкодування, про яке йде мова в попередньому абзаці, повинен визначити генеральний директор поліції.

Стаття 91.

Для поліцейського, якому при виконанні роботи завдано смерті, поліція покриває кошти поховання в місці, яке визначать родичі.

У випадку, про який іде мова в попередньому абзаці, дружина або законний спадкоємець поліцейського має право на одноразову грошову допомогу, а саме не менш ніж

у розмірі загальної суми виплат, отриманих цим поліцейським протягом останніх шести місяців, та не більш ніж у розмірі загальної суми виплат, отриманих цим поліцейським протягом останніх 10 місяців. Рішення про розмір одноразової грошової допомоги приймає генеральний директор поліції.

Грошова допомога виплачується разом з вихідною допомогою.

Стаття 92
(*Вилучена*)

Стаття 93.

Поліцейським, які володіють спеціальними знаннями та вміннями, для яких вони проходять додаткову підготовку та які їм потрібні при виконанні поліцейських обов'язків, та поліцейським, які виконують особливо небезпечне завдання, належать доплати за спеціальні знання та вміння, а також за небезпеку.

Міністр повинен визначити види особливих знань та вмінь, а також завдань, про які йде мова в попередньому абзаці.

Підвищення базового тарифу для окремих посад повинен встановити міністр в акті про систематизацію посад.

Стаття 94.

Для окремої посади, яка вимагає специфічних професійних знань або спеціальної підготовки та яка має особливе значення для ефективної діяльності поліції, уряд, за поданням міністра, може як виняток встановити вищий коефіцієнт, ніж встановлено загальним приписом.

Стаття 94а.

Висновки профспілки, які стосуються організації поліції, її спрямованості, діяльності, підготовки та керівництва, для генерального директора поліції та керівників внутрішніх організаційних підрозділів поліції не є зобов'язуючими.

Незалежно від положення попереднього абзацу, профспілка ухвалює висновки щодо елементів, які є підставою для встановлення зарплат працівникам поліції, та щодо співмірності з зарплатами у публічному секторі.

Якщо законом або договором між поліцією та представницькою профспілкою встановлено, що генеральний директор поліції перед прийняттям рішення повинен отримати висновок представницької профспілки, але якщо не йдеться про випадки, зазначені в першому абзаці цієї статті, генеральний директор поліції повинен направити проект рішення або акта профспілці для ухвалення висновку та встановити розумний строк для сформування висновку, який, як правило, не може бути коротшим ніж вісім днів. Якщо генеральний директор поліції не узгодить проект рішення з профспілкою, він може прийняти рішення у справі, видати неузгоджене рішення, однак повинен письмово викласти підстави, з огляду на які не було враховано думку профспілки, та ознайомити з цим профспілку. Так само генеральний директор поліції чинить також у разі, якщо подає акт на схвалення міністру.

Умови діяльності профспілки та профспілкових представників у поліції регулюються договором, який укладає поліція та представницька профспілка.

Представницькою профспілкою відповідно до цього Закону є профспілка у поліції, членами якої є не менш ніж 15% працевлаштованих у поліції, якщо законом не встановлено інше.

На час виконання посадових обов'язків у профспілці поліцейський не має прав, які випливають зі статусу поліцейського. Протягом цього часу він отримує 100% компенсаційної виплати, яка визначається за розміром базового тарифу на посаді, на якій він працював перед початком професійного виконання профспілкових обов'язків, та доплату за робочий стаж.

VI. Дисциплінарна і майнова відповідальність

Стаття 95.

Працівник поліції може бути тимчасово відсторонений від роботи або з посади, якщо він впійманий на тяжкому порушенні трудових обов'язків та зобов'язань, або якщо щодо нього розпочато карне провадження за злочини, наведені у статті 67 цього Закону, або

якщо щодо нього внесено подання про відкриття провадження за тяжке порушення трудових обов'язки та зобов'язань, за яке може бути вжито захід у вигляді припинення службових відносин.

Рішення про тимчасове відсторонення від роботи або з посади приймає генеральний директор поліції або уповноважений ним працівник.

У поліцейського, який тимчасово відсторонений від роботи або з посади, на строк тимчасового відсторонення від роботи або з посади вилучаються службове посвідчення та зброя.

Статті 96-100
(*Вилучені*)

VII. Освіта, підвищення кваліфікації і підготовка

Стаття 101.

Генеральне поліцейське управління дбає про планування та реалізацію освіти, підвищення кваліфікації та підготовки для потреб поліції.

У програму освіти, підвищення кваліфікації і підготовки можуть бути включені також зовнішні учасники на підставі укладеного договору.

Стаття 102.

До освіти застосовуються за аналогією положення законодавства про освіту, якщо цим законом не встановлено інакше.

Стаття 103.

Освіта проходить за чинними публічними програмами освіти дорослих для здобуття професії, чинними публічними освітніми програмами для здобуття вищої професійної освіти, а також за програмами підвищення професійної кваліфікації та підготовки, а також спеціалізації.

Стаття 104.

Освіта відповідно до попередньої статті проводиться в поліцейській академії.

Для реалізації окремих освітніх програм у поліцейській академії формуються такі організаційні підрозділи:

- школа для поліцейських та
- вища професійна школа.

Стаття 105.

Поліцейська академія є внутрішнім організаційним підрозділом генерального поліцейського управління.

Стаття 106
(*Вилучена*)

Стаття 107.

Освітні програми, про які йде мова у статті 103 цього Закону, приймає міністр за поданням професійної ради.

Освітні програми набирають чинності з дня оприлюднення у спеціальній публікації.

Стаття 108
(*Вилучена*)

Стаття 109.

Підвищення кваліфікації та підготовку поліцейських можуть проводити також інші організаційні підрозділи поліції за програмами, встановленими генеральним директором поліції.

Працівники поліції беруть участь також в інших організованих формах освіти, що їх здійснюють зовнішні установи.

Стаття 110.

Генеральне поліцейське управління з кандидатами на освіту укладає договір, в якому визначаються взаємні права та обов'язки.

Взаємні права та обов'язки з учасниками підвищення кваліфікації та підготовки визначаються рішенням про відрядження.

Стаття 111.

Нагляд за реалізацією освіти здійснює шкільна інспекція[6].

[6] Орган в системі Міністерства освіти, науки, культури і спорту. В оригіналі – «šolska inšpekcija» (прим. редактора).

Стаття 112

Для навчання за чинною навчальною програмою для здобуття вищої професійної освіти повинен бути заснований вищий навчальний заклад.

Акт про заснування приймають Державні збори Республіки Словенії.

VIII. Допоміжна поліція

Стаття 113.

Членом допоміжної поліції є громадянин, який уклав договір про добровільну службу в допоміжній поліції та здатний до виконання поліцейських обов'язків. Під час виконання служби у поліції він має всі поліцейські повноваження.

Кандидатом на допоміжного поліцейського є особа, яка проходить базову підготовку.

У допоміжній поліції можуть працювати жінки та чоловіки від 18 років до кінця календарного року, в якому виповнюється жінці 40 років, а чоловікові 50 років, та які виконують умови, про які йде мова у статті 67 цього Закону, а також мають не менш ніж трирічну професійну освіту.

Стаття 114

(*Вилучена*)

Стаття 115.

Підготовка для виконання обов'язків в допоміжній поліції є базовою, подальшою та додатковою.

Добір кандидатів на базову підготовку здійснюється на підставі потреб поліції.

Тривалість базової підготовки не може бути меншою ніж чотири місяці. З кандидатом на допоміжного поліцейського на час базової підготовки укладається тимчасовий договір.

З кандидатами, які успішно пройшли базову підготовку, як правило, укладається договір про добровільну службу в допоміжній поліції на строк не менш ніж п'ять років.

Протягом базової підготовки кандидати не можуть самостійно виконувати поліцейські повноваження.

Подальша та додаткова підготовки організовуються для допоміжних поліцейських, які уклали угоду про добровільну службу в допоміжній поліції.

Генеральний директор поліції має встановити програми підготовок, про які йде мова в першому абзаці цієї статті, та врегулювати інші умови проведення підготовок.

Стаття 116.

Кандидат та допоміжний поліцейський під час підготовки та виконання обов'язків поліції мають право на виплати, компенсації, відгули, а також інші права та обов'язки, визначені цим Законом для поліцейських. Протягом строку дії договору допоміжні поліцейські отримують плату за готовність.

Для кандидатів та допоміжних поліцейських під час підготовки та під час виконання обов'язків, про які йде мова в першому абзаці цієї статті, трудовий договір не втрачає чинності та роботодавець не має права його розірвати.

Після проведення підготовки та виконання обов'язків поліції кандидат та допоміжний поліцейський одразу ж, але не пізніше ніж протягом двох робочих днів, повертається до роботодавця, з яким має укладений трудовий договір.

Регулювання договірних відносин між кандидатами та допоміжними поліцейськими та поліцією не залежить від згоди роботодавців. Поліція повинна письмово ознайомити роботодавця з планом підготовки кандидата на допоміжного поліцейського та допоміжного поліцейського до 31 травня поточного року.

Уряд повинен докладніше визначити загальні умови укладення договору про добровільну службу в допоміжній поліції, способи виконання обов'язків, критерії добору кандидатів, компенсаційні та інші виплати, відгули та повернення коштів, а також права та обов'язки допоміжних поліцейських та кандидатів в допоміжні поліцейські, розмір плати за готовність, а також підстави припинення та відмови в укладенні договору.

Стаття 117
(*Вилучена*)

Стаття 118.

Допоміжні поліцейські укладають договір про добровільну службу згідно з актом про організацію допоміжної поліції.

Допоміжні поліцейські на підготовці та при виконанні обов'язків поліції носять поліцейську уніформу та мають такі самі права, обов'язки та повноваження як поліцейські.

Стаття 119.

Допоміжні поліцейські повинні з'являтися на виклик для виконання завдань поліції в таких випадках:

- у разі природних та інших лих;
- для захисту державного кордону;
- в інших випадках серйозної загрози внутрішньої безпеки;
- якщо треба компенсувати зайнятість великої кількості активних поліцейських при виконанні обов'язків високого ризику для безпеки;
- у випадках, про які йде мова у статті 17 цього Закону.

Рішення про використання допоміжної поліції, про яке йде мова в попередньому абзаці, приймає міністр за поданням генерального директора поліції.

Допоміжний поліцейський може бути викликаний на підготовку або виконання обов'язків поліції, за винятком випадку, зазначеного у п'ятому підпункті першого абзацу цієї статті, на строк до одного місяця протягом одного календарного року.

У випадках, про які йде мова в першому абзаці, міністр може прийняти рішення також про видання колісних транспортних засобів, пристроїв, об'єктів та інших засобів на підставі матеріального обов'язку.

Статті 120-124
(*Вилучені*)

Стаття 124.

Поліція веде реєстр кандидатів та допоміжних поліцейських, а також реєстр матеріально зобов'язаних.

Реєстр, про який іде мова в попередньому абзаці, містить такі дані: ім'я та прізвище; єдиний ідентифікаційний номер; дата та місце народження; постійне та тимчасове місце перебування; стан здоров'я; освіта; зайнятість; професія; професійна здатність до виконання обов'язків у допоміжній поліції; знання, яке має значення для укладення договору та розпоряджання ним відповідно з організацією та систематизацією поліції; про укладення та припинення договору; підвищення та отримані нагороди, а також перебування за кордоном протягом більш ніж три місяці.

Кандидат або допоміжний поліцейський повинен протягом не пізніше ніж 15 днів повідомити поліції про зміну даних, про які йде мова в попередньому абзаці, яка має значення для врегулювання його статусу або могла би впливати на права та обов'язки сторін договору.

Реєстр матеріально зобов'язаних осіб ведеться відповідно до приписів, які регулюють виконання матеріального обов'язку.

Кожен має право на ознайомлення з особистими даними, які на нього веде поліція на підставі попередніх абзаців.

Адміністративний орган, уповноважений у справах оборони, який веде бази особистих даних про військовозобов'язаних, зобов'язаний надати поліції особисті дані про військовозобов'язаних – кандидатів на укладення договору про добровільну службу в допоміжній поліції.

IX. Нагороди

Стаття 125.

За поширення культури безпеки, за заслуги та внесок у розвиток та зміцнення безпеки, за допомогу поліції або за співпрацю та допомогу в окремих запобіжних акціях поліцейським, іншим працівникам поліції або організаційним підрозділам поліції, допоміжним поліцейським, учням та студентам присвоюються нагороди.

Нагороди, про які йде мова в попередньому абзаці, присвоюються також державним органам, територіальним громадам, господарським товариствам, приватним під-

приємцям та іншим юридичним особам, а також товариствам та індивідам.

Види нагород та процедуру їх присвоєння повинен встановити міністр за поданням генерального директора поліції.

X. Захист уніформи, відзнак звання і символів

Стаття 126.

Державні органи, господарські товариства, приватні підприємці, товариства, а також інші юридичні та фізичні особи не мають права відтворювати або застосовувати уніформу та відзнаки, які за кольором, фасоном, позначеннями звань та особливими позначеннями тотожні або схожі на уніформу та відзнаки звань або символи поліції, а також відтворювати та використовувати в дорожньому русі колісні транспортні засоби, який за своєю кольоровою схемою тотожні автомобілям та іншим транспортним засобам поліції.

Юридична особа або приватний підприємець, що діє всупереч попередньому абзацу, карається за проступок штрафом у розмірі не менш ніж 2 000 євро.

Відповідальна особа юридичної особи або державного органу або фізична особа, що вчинить проступок, про який іде мова в першому абзацу цієї статті, карається штрафом у розмірі не менш ніж 400 євро.

Предмети, які були виготовлені або використані всупереч першому абзацу цієї статті, поліцейський має право конфіскувати на місці проступку.

ЦЕНТР ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ РЕФОРМ

СТАТУС ПОЛІЦІЇ: МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ І ЗАРУБІЖНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Підписано до друку 17.02.2013 р. Формат 70×100 1/16.
Папір офсетний 80 г/м^2. Друк офсетний. Зам. 908.
Наклад 1000.

Видавець: ФОП Москаленко О.М.
Тел.: (+38 050) 380 29 16, web-сторінка: alpha-print.at.ua
Свідоцтво про внесення до державного реєстру видавців:
Серія ДК №3304 видане Держкомтелерадіо України 28.10.2008 р.

Надруковано з готових діапозитивів
у друкарні видавництва ФОП Москаленко О.М.

ISBN 978-966-2214-25-3